

Giới thiệu Nữ Phụ Là Vô Tội

Covert: ngocquynh520

Editor: Mia Leo + nhungchuoai + ying

Beta: Từ Dạ

Poster: popcorntiger

Số chương: 78 chương

Thể loại: Xuyên không, hài, án oán giang hồ, HE

Nhân vật chính: Tiết Tinh

Giới thiệu:

"Truyện kể về nhân vật xuyên không trở thành nữ phụ, phải đi tranh giành nam chính trong khi nam chính và nữ chính đang yêu thương nhau. Nữ phụ phiêu bạt giang hồ cùng một vài nhân vật phụ rất vô ưu, vô lo,....."

Biên tập đánh giá:

"Tiết Tinh xuyên qua đến trong tiểu thuyết trên người nữ phụ cùng tên, thật bất hạnh, trong tiểu thuyết nàng là người nữ phụ tội ác tày trời cùng nữ chủ đoạt nam nhân kết cục bị ai chết thảm thiết, thân bại danh liệt. Sinh tử mong manh, Tiết Tinh bôn ba tìm cách cứu mình, gặp được một đám vai phụ muôn hình muôn vẻ, tửu lượng yếu Kén Điệp sư điệt, Thần y mù đường, hai anh em đức kiếm sư, sư tỷ thích để ý chuyện tình của nàng.... Đây là câu chuyện nói về chuyện xưa của vai phụ. Truyện hài hước, nhân vật cá tính, nội dung trầm bổng hài hòa, cốt truyện đặc sắc. Là một tác phẩm nên coi,....."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên qua

Ăn xong cơm tối, Tiết Tinh ngồi vào trước máy vi tính, theo thói quen liền vào trang web Tấn Giang, mở ra danh sách cát giá. Có một bộ ở trong ngăn cất chứa của Tiết Tinh đã bốn năm, đó là một truyện ngôn tình cổ đại, Tiết Tinh tự nhận mình cùng bộ Thiên Cổ Ngôn này có duyên phận khá sâu, hôm đó nàng trong lúc rảnh rỗi mở web Tấn Giang lên tìm tòi tên của mình, kết quả đã lục soát ra Thiên Cổ Ngôn, tên của nàng xuất hiện trong danh sách vai phụ, mặc dù không là vai chính, Tiết Tinh vẫn rất hứng thú mở ra xem một chút, không nghĩ tới càng không thể vẫn hồi.

Tiết Tinh bắt đầu theo dõi truyện dài kỳ, khi đó tác giả rất chịu khó, mỗi ngày cập nhật, Tiết Tinh mỗi ngày đều ở đây, trước tiên chạy tới bấm thanks, cuộc sống như thế kéo dài gần một năm, giống như cuộc sống vợ chồng một dạng bình thản mà lại ấm áp. Một ngày nào đó, vị tác giả kia sau khi đăng chương mới nhất rồi bình luận: "Ta xuống lầu mua bánh bao, trở lại cập nhập chương sau." Tiết Tinh rất hưng phấn, càng không ngừng bấm F5 liên hồi, F5 đến bốn năm, vị tác giả kia đi mua bánh bao cũng không có trở lại nữa.

Nàng bị lừa gạt? Không, Tiết Tinh tuyệt không thừa nhận, nói không chừng vị tác giả kia đi đến quầy bán đồ ăn vặt mua bánh bao thì phát hiện bán hết,

phải đi siêu thị, quản lý siêu thị nói còn chưa có hàng mới, nàng liền trực tiếp đi xưởng làm bánh bao mua, trưởng xưởng nói cho nàng biết thiếu hụt thịt heo không làm được bánh bao, nàng lại đi tới lò sát sinh, tại lò sát sinh trưởng lò nói heo ngã bệnh không thể tiêu thụ, nàng lại đi tìm bác sỹ thú y, bác sỹ thú y nói không đủ nhân lực, nàng phải đi học tập làm bác sỹ thú y. Tiết Tinh liền tưởng đủ các loại lý do để an ủi mình, nàng rất tin chỉ cần vị tác giả kia mua được bánh bao nhất định sẽ trở lại cập nhật tiếp, tính đến hôm nay đã qua bốn năm, tác giả cũng nên tốt nghiệp làm bác sỹ thú y rồi.

Mặc dù tận trong nội tâm đã biết mình trong hồ to kia sẽ mãi không được siêu sinh, nhưng Tiết Tinh vẫn không chịu buông tha, cô chấp rả lại liên tục, trong lúc giết mình, nàng xem thấy bộ truyện lừa gạt kia có dòng chữ đỏ nho nhỏ "Có Cập Nhật", xoa mắt một chút nhìn lại một lần, quả thật biểu hiện có Cập Nhật, trời không phụ người có lòng! Rốt cuộc chịu cập nhật!

Tiết Tinh run rẩy nhấp đánh con chuột, mở ra chương mới nhất, lúc trang còn chưa có tải xong, bởi vì hưng phấn quá độ mà té xiù.

Tinh lại lần nữa, Tiết Tinh phát hiện mình nằm ở trên giường, là được người tốt bụng đưa đến bệnh viện sao? Nàng ngồi dậy, lại nhìn thấy trước mắt đứng đầy thiếu nữ mặc y phục cổ trang, đây là bệnh viện mà quá điên cuồng đi, y tá cũng chơi cosplay mặc cổ trang.

"Sur thúc tinh! Mau mau thông báo Chương môn cùng Lưu Huỳnh sư huynh!" Cách Tiết Tinh không xa, một nữ tử tóc búi cao vui mừng kêu lên.

Một thiếu nữ tuổi còn nhỏ cong cong đầu gối, nghe tiếng liền chạy đi, vừa chạy vừa kêu: "Thái Sư Thúc tinh rồi! Thái Sư Thúc tinh rồi!"

Tiết Tinh xoa xoa đầu, nghi ngờ nhìn họ, trong đầu đột nhiên lóe lên ra một cái ý niệm, nhìn nữ tử cách nàng không xa nói: "Có gương không?"

Nữ tử kia vội cầm gương đồng khắc hoa tới, Tiết Tinh nhận lấy gương, trong gương là khuôn mặt xa lạ, mặc dù mặt không có chút máu vẫn có thể nhìn ra là một mỹ nhân, tóm lại cũng không phải mặt của mình trong trí nhớ Tiết Tinh, nàng phản ứng đầu tiên là xuyên qua? Phản ứng thứ hai là xuyên qua!

Đầu năm nay xuyên qua không đáng sợ, ngược lại là chuyện tốt người người cầu còn không được, nữ tử xuyên qua đều có tiền có quyền có mỹ nam, Tiết Tinh sớm vui mừng không phải mang theo thơ Đường 300 thủ khi dễ cổ nhân rồi, bình tĩnh bình tĩnh, đầu tiên phải hiểu rõ nơi này là cái triều đại nào, gặp chiều phá chiều, xuyên qua Hán triều sẽ dùng thơ Đường, xuyên qua Đường triều liền viết từ Tống, xuyên qua Tống triều liền hát nguyên khúc, còn nếu xuyên qua Minh Thanh ta liền chép lại truyện Hồng Lâu Mộng khi dễ Tào Tuyết Cần. Trước mắt phục sức đã, còn những người này, trên đầu không có Đại Hoa cũng không có bím tóc nhỏ, hẳn không phải là Thanh xuyên.

Tiết Tinh đầu còn chưa suy tư xong, thì một đoàn nữ nhân đủ mọi loại tuổi chạy vào, nhất thời cả căn phòng cũng tràn đầy hương thơm son phấn, đi đầu chính là một phu nhân đầy đà, phu nhân đầy đà nhìn thấy Tiết Tinh đứng trên mặt đất soi gương trang điểm, kích động cầm lấy tay nàng: "Tinh nhi, muội cuối cùng cũng tỉnh, muội dọa chết tỷ rồi." Phu nhân đầy đà nắm chặt tay Tiết Tinh không thả, một cái tay khác lau nước mắt: "Linh Vũ phải chỉ còn hai sư tỷ muội chúng ta chống đỡ, muội có việc gì không hay xảy ra, sư tỷ làm sao có thể sống nổi."

Linh Vũ phải? Nghe quen tai, Tiết Tinh nhanh chóng lục soát trong đầu, chợt nhớ tới nó là tên môn phái trong cái tiểu thuyết mình đã theo đuổi bốn năm kia, trước mắt điều khiển Tiết Tinh nghĩ tới bản tiểu thuyết kia bởi vì trong tiểu thuyết có một vai phụ trùng tên với nàng, trong tiểu thuyết chính là nhân vật "Tiết Tinh" kia vừa vặn là người của Linh Vũ phái, nàng sẽ không phải là xuyên qua thành Tiết Tinh trong tiểu thuyết đi!

"Người có phải là Phương Vân không? Chương môn Linh Vũ phái?" Tiết Tinh vội vàng hỏi vị phu nhân luôn miệng nói là sư tỷ của nàng.

Phương Vân bị bộ dạng kích động của Tiết Tinh hù dọa liền sợ hết hồn, gật đầu một cái, lại lo âu hỏi: "Sư muội làm sao vậy? Có phải lại tẩu hỏa nhập ma hay không?"

"Ta tẩu hỏa nhập ma?" Tiết Tinh lo lắng hỏi.

"Thời điểm Lưu Huỳnh phát hiện muội, muội đã hôn mê, kinh mạch rối loạn, nói xằng nói bậy, là biểu hiện của tẩu hỏa nhập ma, may nhờ hán kịp thời dùng chân khí bảo vệ tâm mạch của muội, mới nhặt lại cái mạng." Nói đến nơi này, Phương Vân dừng một chút, lại đau khổ nói: "Sư tỷ biết muội tâm tính cao, võ công phê khiến cho muội sống không bằng chết, nhưng muội cũng nên vì sư tỷ mà suy nghĩ một chút, sư tỷ từng tuổi này, muội đừng để sư tỷ lo lắng mà hãy cố gắng sống!"

"Ta bị phê võ công?" Tiết Tinh càng thêm lo lắng.

"Kinh mạch bị đứt đoạn, nội lực hoàn toàn không có, nhất về một cái mạng đã là may mắn lắm rồi, muội." Phương Vân trên mặt tràn trề lo lắng, trong nguyên tác Tiết Tinh là một nữ nhân võ nghệ cao cường lại kiêu ngạo, nàng nhất định là lo lắng Tiết Tinh sẽ nghĩ không ra.

"Sư tỷ yên tâm, ta sẽ không tự sát, chỉ là ta hiện tại hơi nhừ đầu, ta nghĩ mình muốn yên lặng một chút." Tiết Tinh xoa huyệt Thái Dương điềm đạm đáng yêu mà hướng Phương Vân nói, nàng biết Phương Vân là một người vô cùng thương yêu sư muội, nhất định sẽ không cự tuyệt yêu cầu của nàng.

Quả nhiên, Phương Vân mặc dù lo lắng, nhưng vẫn làm theo ý sư muội, lên tiếng phân phó những nữ đệ tử đang vây xung quanh lui ra ngoài, chính nàng vừa đi ra ngoài vừa lưu luyến không rời, phân phó Tiết Tinh phải hảo hảo bảo trọng thân thể.

Tiền Phương Vân đi, Tiết Tinh nằm lại trên giường, dùng chăn đem cả người che lên, đây không phải là bị kịch, này. Rõ ràng là thảm kịch a! Nguyên tác Tiết Tinh rõ là con người ra sao a? Trong chốn giang hồ nổi tiếng là danh môn chính phái — tiểu sư muội Chương môn Linh Vũ phái, võ học kỳ tài, dung mạo xinh đẹp, là kỳ nữ tử người người ao ước, xuyên đến một võ bọc nội ngoại đều tốt, Tiết Tinh nên cảm ơn rồi rít phải không? Xin lỗi! Nàng một chút cũng không cao hứng nổi, nàng vẫn nhớ kết cục Tiết Tinh bị bằng hữu xa lánh, thân bại danh liệt, chịu đủ cực hình sau chết không toàn thây, vì nữ nhân nàng rất là không đơn giản, nàng rất dũng cảm a, nàng là cái nữ phụ dám cùng nữ chủ đoạt nam nhân!

Nam chủ trong tiểu thuyết là Minh vực Giáo chủ Diêm Minh, thông tục nói chính là vai phản diện tà mị cuồng vọng, Tiết Tinh tuy là danh môn chính phái,

lại với hân có mối tình thâm thiết, cam tâm tình nguyện trở thành con cò của hân, vốn Tiết Tĩnh cùng Diêm Minh hai người này đều là Nhân Trung Long Phụng, cùng nhau mưu đồ giang sơn thảo luận võ học cũng coi như loan phượng hòa minh, chỉ tiếc Diêm Minh vừa thấy nữ chủ liền làm cả đời, một lòng chung tình với nữ chủ, vì vậy Tiết Tĩnh thất tình. Thất tình liền thất tình đi, trong nguyên tác Tiết Tĩnh là một người bị coi thường đấy! Bám lấy Diêm Minh không thả, còn liên tiếp cùng nữ chủ đấu đá, cuối cùng nhận được cái kết quả mà nữ phụ cần có.

Tiết Tĩnh an ủi trái tim nhỏ của mình, chớ sợ chớ sợ, trong tiểu thuyết kết quả bi thảm là bởi vì nàng làm ngược nữ chủ, nữ chủ trên đầu hào quang lớn như vậy, tùy tiện lác lư đầu đều đem nàng dập đầu đến bể đầu chảy máu, giờ chính mình là một người hiểu chuyện, Diêm Minh là người gì, nào xem mạng của nàng là quan trọng, nàng nên chủ động theo phe nữ chủ, đi theo nữ chủ mới có thịt ăn!

Làm xong quyết tâm, Tiết Tĩnh bắt đầu xem xét lại hoàn cảnh chính mình, trong tiểu thuyết lúc Tiết Tĩnh bị phế võ công cũng là lúc sau khi Diêm Minh cùng nữ chủ gặp nhau, Diêm Minh đối với nữ chủ vẫn còn trạng thái tương tư đơn phương, cùng nữ chủ ở hoang mạc tạm biệt, sau lại tới nơi Tiết Tĩnh luyện công, luyện đến thời khắc mấu chốt trong óc lại đưa đến tất cả thanh âm dung mạo của nữ chủ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, Tiết Tĩnh yêu Diêm Minh tựa như Diêm Minh yêu nữ chủ một dạng cố chấp, lập tức vận công giúp Diêm Minh khai thông chân khí, kết quả Diêm Minh đại công cáo thành, phải mông một cái đi tìm nữ chủ, Tiết Tĩnh thay hân tẩu hỏa nhập ma, công lực mất hết.

Vốn là thời điểm xem tiểu thuyết Tiết Tĩnh chỉ mong chờ nhìn nam chủ cùng nữ chủ nhanh lên một chút ở chung một chỗ, hiện tại hận không được phun máu vào mặt tác giả, có muốn khổ như vậy hay không! Bị tai nạn lao động thì một chút tiền an ủi cũng không có, thay nam chủ bị thương còn phải tự mình móc tiền thuốc thang! Suy nghĩ một chút về kết cục phía sau, Tiết Tĩnh lại cảm thấy mình nên thỏa mãn, ít ra so với thời điểm gây tay chân gãy xuyên qua thành người tàn tật, thừa dịp kịch tính còn chưa phát triển bao lâu, nàng có đầy đủ thời gian thay đổi số mạng.

Nghĩ đến mình mặc dù không có võ công, vẫn là sư muội của Chương môn Linh Vũ phái, là anh kiệt trong danh môn chính phái, trong lòng Tiết Tĩnh an ủi rất nhiều. Thân thể Tiết Tĩnh này hôn mê mấy ngày không có hạt cơm nào vào bụng, tâm tình vừa mới ổn định, đã cảm thấy mình đói muốn rã ruột rồi, xuyên qua thành người có địa vị rất được kính trọng trong giang hồ là chuyện đáng mừng, mấy nữ đệ tử vừa nhìn mặt Tiết Tĩnh cũng biết nàng cần cái gì, lập tức bưng cháo cùng chút thức ăn đi lên. Tiết Tĩnh đã đói mất nỏ đom đóm, không muốn bận tâm thân phận, thông thả ung dung ăn, muốn làm thực nữ danh môn chính phái sẽ phải khiến địch dạ dày cuộn cuộn hơn.

Tiết Tĩnh đang ăn cơm trưa, thì một nữ đệ tử bước vào phòng, nữ đệ tử kia khom người hướng Tiết Tĩnh hành lễ rồi nói: "Sư thúc, Luru Huỳnh sư huynh trở lại, ở ngoài cửa cầu kiến."

Luru Huỳnh, trong tai của Tiết Tĩnh bắt được hai chữ này, tên tuổi vô cùng quen thuộc, người này không phải chính là sư đệ Tiết Tĩnh, chết ở trong tay nam chủ, vai quần chúng tội nghiệp nhất Luru Huỳnh sao!

Gặp một vai phụ cũng có kết quả bi thảm giống như mình, Tiết Tĩnh có loại cảm giác đồng cảm, vội phân phó nữ đệ tử bên cạnh: "Mau cho hân đi vào."

Nữ đệ tử thối lui khỏi phòng, chỉ chốc lát sau dẫn một người nam tử đi vào, chừng khoảng hai mươi, trên người mặc bạch y thượng hoa văn của Linh Vũ phái, bên hông một cây Thanh vân kiếm, trang bị điển hình của giang hồ hiệp sĩ, gọn gàng.

Được rồi sau khi hành lễ sư đệ, Luru Huỳnh ngẩng đầu lên, thanh lông mày hơi nhíu, ân cần nói: "Sư thúc, người khỏe không?"

"Khá hơn chút rồi." Tiết Tĩnh hơi nghiêng đầu sang một bên, che giấu biểu tình sắp học máu của mình, mới xuyên qua đến đây, vừa thấy một mỹ thiếu niên tuổi sang sảng mình, tâm tình vừa nhận nhạo liền nghe đối phương gọi mình là sư thúc, dù tâm làm bằng sắt cũng muốn vỡ, Tiết Tĩnh thân là đồ đệ nhỏ nhất của tiền chương môn Linh Vũ phái, tuổi không lớn lắm, bối phận ngược lại đủ cao.

"Sư thúc hôn mê, ta vốn nên ở bên người hầu hạ, nhưng ngài vẫn không có dấu hiệu thức tỉnh, ta liền tự chủ trương đi Nga Mi lấy Linh Dược." Luru Huỳnh nói qua đem một bình sứ nhỏ men xanh thả vào bên tay Tiết Tĩnh.

Tiết Tĩnh đem bình nhỏ lấy đến trong tay vuốt vuốt mấy cái, trong tiểu thuyết phái Nga Mi là danh môn phái y thuật cao cường, Linh Dược Nga Mi không dễ có, lại nói không thể từ chối ý tốt tiểu sư đệ, mặc dù không dùng được vẫn là nên nhận.

Thấy Tiết Tĩnh thu bình thuốc, Luru Huỳnh khoe miệng nhếch lên lộ ra vẻ mặt vui sướng, Tiết Tĩnh trong lòng chỉ muốn than thở, thật là thiếu niên tốt a, thời điểm bằng hữu Tiết Tĩnh xa lánh chỉ có hân còn đứng ở bên cạnh Tiết Tĩnh, chỉ là Tiết Tĩnh cho tới bây giờ đều khinh thường không ngoảnh lại nhìn, tập trung tinh thần vào Diêm Minh, vai phụ khổ thế nào chỉ có vai phụ mới biết, nghĩ đến Luru Huỳnh lúc chết tác giả miêu tả máu tanh thế nào, Tiết Tĩnh nghĩ thầm nhất định phải đối với cái sư đệ này khá hơn một chút!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Đi xem mắt

Ăn cơm xong, Tiết Tĩnh chủ động yêu cầu ra ngoài đi dạo, chủ yếu là muốn tận mắt đi thăm hoàn cảnh Linh Vũ phái, Luru Huỳnh tự nhiên muốn bồi ở bên người nàng, cái này trong sách nổi danh theo đuôi không chịu rời đi Tiết Tĩnh nửa bước cho đến chết. Vốn nghĩ Tiết Tĩnh không có võ công nhất định sẽ tìm cái chết, không nghĩ tới còn có tâm tình ra ngoài phơi nắng, Phương Vân vừa mừng vừa sợ, vút hết công vụ cũng tới đây bồi Tiết Tĩnh tản bộ.

Phương Vân cùng Lưu Huỳnh là người thân cận Tiết Tĩnh nhất, điều này làm cho Tiết Tĩnh có điểm kinh sợ, cử động của mình không có khả năng cùng Tiết Tĩnh giống nhau như đúc, nhất định sẽ để bọn họ có cảm giác không tốt, dĩ nhiên trí tưởng tượng của bọn họ cũng không thể nghĩ đến linh hồn xuyên qua như vậy, chỉ biết cảm thấy vô công năng bị phế, bị đá kích trở nên điên thôi.

Linh Vũ phái lập ở trên núi Linh Vũ, tổ sư lập phái liếc thấy trùng chỗ tràn đầy linh sơn địa khí này, trong núi bốn mùa như mùa xuân, trời đầy mây, ngay cả trời mưa đều nhẹ nhàng, không thể không nói là nơi thần tiên tại cảnh. Tiết Tĩnh hít sâu một hơi, trong thành thị chưa từng có không khí trong lành như vậy. Đối diện có mấy chục thiếu nam thiếu nữ đang luyện kiếm, nhìn thấy Tiết Tĩnh cùng Phương Vân hậu, một nam đệ tử lớn tuổi đang hướng dẫn đã chạy tới cung kính mà hành lễ: "Chưởng môn thái sư phụ, Thái Sư Thúc, Lưu Huỳnh sư thúc."

Tiết Tĩnh liếc mắt nhìn bên trái, vừa liếc nhìn bên phải, Phương Vân là Chưởng môn, Lưu Huỳnh là sư thúc, câu Thái Sư Thúc kia không phải là gọi nàng chứ? !

Phương Vân gật đầu, hỏi cái nam đệ tử lớn tuổi kia: "Tôn Phóng, cái nhóm tiểu đệ tử này vào phái đã 4 năm rồi, mới vừa rồi xem kiếm pháp bọn họ cũng có chương có pháp, người dạy vô cùng tốt."

"Dạ, cần tuân sư phụ dạy bảo, mỗi ngày luyện tập kiến thức cơ bản không dám thư giãn, hôm nay kiếm pháp nhập môn cũng toàn bộ dạy xong rồi." Tôn Phóng cung kính trả lời.

Người này vừa nhìn chính là diễn viên quần chúng, trong sách đối với hắn cũng không có miêu tả quá nhiều, Tiết Tĩnh ngược lại hâm mộ người qua đường gặp như vậy, mặc dù cuộc sống không màu sắc, nhưng ít nhất có cái chết không tầm thường. Hoàn hảo Tiết Tĩnh còn rõ ràng nhớ cái tên người sẽ một đao chém nàng xuống, Tiểu Quy Ứng, hắn hiện tại chắc vẫn chỉ là Các chủ Đông Kỳ các đi, nàng còn có một tuyến hi vọng trước khi hắn cùng nữ chủ gặp mặt thay đổi thể cùc.

Thấy Tiết Tĩnh thần sắc sáng ngời, Phương Vân kéo cánh tay của nàng còn nói: "Tôn Phóng đưa nhỏ này từ nhỏ liền dâng hoàng, người đừng khi dễ hắn, hôm nay hắn cũng là đệ tử siêu quần, người cũng nên khen thưởng đôi câu."

"Rất tốt, tiếp tục cố gắng, Linh Vũ tương lai phải dựa vào các người." Tiết Tĩnh vỗ bả vai Tôn Phóng nói.

Tôn Phóng trong nháy mắt liền ngu, Phương Vân cùng Lưu Huỳnh cũng đều kinh ngạc nhìn Tiết Tĩnh, Tiết Tĩnh là một người nói năng chua ngoa lòng dao găm, tâm cao khí ngạo ghét nhất người tư chất bình thường, coi như nhìn mặt mũi của Phương Vân nhiều lắm là cũng nói vài câu nhưng vẫn cao ngạo, cử động hòa ái như thế, nếu là Tôn Phóng nữa thông minh cơ linh một chút nên hoài nghi nàng chính là dùng Hóa Cốt Miên Chưởng.

Tiết Tĩnh cũng ý thức được biểu hiện của mình có chút không đúng so với cổ chủ, ho nhẹ hai tiếng, bước nhẹ, ngửa mặt 45 độ nhìn trời quang trên đỉnh đầu, khẽ nhíu mày, ăn năn hối hận nói: "Lần này thiếu chút nữa mất tánh mạng, trước quý môn quan, hiện lên trong đầu chính là bóng dáng của chúng sư tỷ đệ, sống vô ích hai mươi năm đầu, lại mới hiểu được võ học cao hơn nữa cũng chỉ là vật ngoài thân, đồng môn giúp đỡ lẫn nhau mới là thiết thật."

Tiết Tĩnh lời còn chưa nói hết, Phương Vân liền bắt đầu lau lệ: "Muội có thể nghĩ như vậy, lòng sư tỷ thấp thòm liền đã buông xuống."

"Sư thúc, người thật nghĩ như vậy sao?" Về mặt của Lưu Huỳnh cũng không phải vui sướng, tuổi thơ của hắn đi theo bên cạnh Tiết Tĩnh, thái độ Tiết Tĩnh với cuộc sống đột nhiên biến chuyển khiến cho hắn ứng phó không kịp.

"Lưu Huỳnh a, người còn quá nhỏ, sư thúc lần này cái gì cũng muốn minh bạch." Tiết Tĩnh lắc đầu hướng Lưu Huỳnh nói, lời nói không nên nhiều lời, thay vì nàng tìm nghênh hợp tâm tư của người khác, không bằng khiến mọi người tới đoán tâm tư của nàng.

"Tình nhi thông suốt là tốt rồi, ta có chuyện quan trọng hơn phải nói, " Phương Vân cắt đứt đối thoại của hai người, chuyển đến đề tài mà nàng đang hứng thú: "Sư muội còn nhớ rõ ta với người từng đề cập tới Đại Đệ Tử Kiều Dật Quân phái Võ Đang a, hắn bộ đáng tuần tú, là đệ tử chân truyền của Ưu Đạo Nhân, làm phụ quân hắn tương lai của muội thích hợp nhất."

Tiết Tĩnh trong nháy mắt có loại cảm giác bị sét đánh, bề ngoài Phương Vân đầy đủ hoà thuận lừa gạt nàng, để cho nàng quên bản chất Phương Vân sắc bén nhất, chưởng môn sư tỷ này niềm vui thú trong cuộc sống lớn nhất chính là xử lý chuyện lớn cả đời nàng!

"Chưởng môn, hắn không phải là cùng nữ nhi của Tây Lâm các Các chủ Trình Linh đính hôn sao." Lưu Huỳnh không biến sắc bổ sung.

"Ta hôm qua nghe nói Kiều Dật Quân từ bỏ hôn sự của Trình Các chủ, Trình Các chủ cực kỳ tức giận, cũng may Trình Linh ra mặt điều đình chuyện như vậy mới thôi." Thần thái Phương Vân lúc này cùng phụ nữ trong gia đình bình thường không khác: "Trình Linh gia thế tương mạo đều là ngàn dặm mới tìm được, không biết Kiều Dật Quân nghĩ như thế nào muốn từ hôn, bất kể như thế nào hai người bọn họ cũng không có hôn sự, Tình nhi lại có thể suy tính một chút."

Tiết Tĩnh đã trong trạng thái hóa đá, một tay vịn lan can đem thân thể trọng tâm tựa lên đi: "Kiều Dật Quân có thể từ hôn với Trình Linh, cũng có thể từ của ta đây, ta không phải muốn thành chuyện cười."

"Muội và nàng làm sao giống nhau, nói không chừng Kiều công tử liền khuynh tâm muội rồi sao." Phương Vân vẫn nhất quyết không tha miêu tả tương lai không thể nào.

Tôn Phóng sững sờ đứng ở một bên, thân là văn bối hắn không thể chen miệng, nhưng ánh mắt đồng tình đã bán đứng thiện lương tâm linh của hắn. Đối với sở thích của Phương Vân, Lưu Huỳnh đã sớm coi như không thấy, hắn ngược lại sẽ giúp đỡ Phương Vân sưu tầm những thanh niên tài俊 đến tuổi nên thành thân, dù sao bất kể Tiết Tĩnh coi trọng ai cũng so cái ma đầu hoang mạc kia tốt hơn.

"Sư tỷ, không nên kích động, ta cảm thấy được không phải kế hoạch tốt, hôn nhân đại sự há có thể là trò đùa." Tiết Tinh nghĩ tới biện pháp từ chối.

"Ta đã hẹn Kiều công tử tới Linh Vũ phái thương lượng chiến lược đối phó Tà ma hoang mạc, ước chừng ngày mai sẽ tới, muội tốt nhất chuẩn bị một chút." Giọng của Phuong Vân nghiêm lại, mọi việc nàng sẽ theo Tiết Tinh, duy chỉ có ở an bài mai mối luôn luôn thái độ cứng ngạnh, hơn nữa mạnh mẽ vang dội, không cho Tiết Tinh một chút cơ hội kháng cự.

"Ta đã ở tú trang đặt một bộ y phục mới, Kiều công tử khí chất thanh nhã, chúng ta cũng nên hợp ý mới được."

"Sư tỷ, ta không."

"Luru Huỳnh, mang Tinh nhi đi về nghỉ, hôn mê mấy ngày sắc mặt thật kém, phải trước khi Kiều công tử đến dưỡng tinh thần tốt." Phuong Vân đã hoàn toàn chìm ngập trong cảm giác vui sướng, hoàn toàn không để ý Tiết Tinh đang nói cái gì, thúc giục Luru Huỳnh mang Tiết Tinh trở về phòng. Luru Huỳnh là không nghịch ý của Tiết Tinh, chỉ chăm chú nhìn Tiết Tinh chờ đợi mệnh lệnh của nàng.

Tiết Tinh thở dài, chỉ có ở trên vấn đề là thế nào Phuong Vân cũng vận kỹ, coi như nàng tránh thoát ngày mai, Phuong Vân còn có thể dùng các loại lý do muôn ngàn hình trạng khiến Kiều Dật Quân tới Linh Vũ, chẳng thả theo lòng của Phuong Vân, dù sao Kiều Dật Quân thích người khác, không thể nào coi trọng nàng.

"Được rồi, gặp mặt một lần cũng không sao." Tiết Tinh bắt đầu nói.

"Cái này đúng rồi, phái người thúc giục tú trang nhanh lên một chút đẩy nhanh tốc độ, sáng mai liền đem y phục đưa đến trong phòng muội, muội cũng đem sắc mặt này điều hòa khá hơn chút, ta sai phòng ăn làm những món muội thích ăn." Phuong Vân nói qua véo nhẹ gò má của Tiết Tinh một cái.

"Uh, ta về phòng trước." Tiết Tinh không còn hơi sức nói.

"Sư thúc đi thông thả, Luru Huỳnh sư huynh đi thông thả." Tôn Phóng lập tức cung kính nói, cúi đầu lúc này nghĩ thầm Tiết Tinh sư thúc sau khi tỉnh lại không có vênh váo hung hăng như trước, nếu là về sau cũng đều như vậy thật tốt.

Luru Huỳnh đi theo Tiết Tinh trở về phòng. Tiết Tinh mặc dù biết Luru Huỳnh là một mực theo đuôi nàng, nhưng phòng ngủ của mình có một nam nhân theo đuôi đi vào vẫn cảm thấy không được tự nhiên, ở trên giường nằm một lát, trong mắt thỉnh thoảng nhìn thấy bóng dáng của Luru Huỳnh có chút dễ coi, lúng túng muốn uống nước, vươn tay không có đụng phải ly trà liền phát hiện trà đã đến trước mắt, Luru Huỳnh đang hai tay dâng ly trà. Tiết Tinh do dự một chút nhận lấy trà, ánh mắt nghiêng mắt nhìn qua tay Luru Huỳnh, trắng nõn thon dài, nhưng ở khớp xương cùng eo bàn tay có vết chai, cho thấy đây là người tập võ tay, Tiết Tinh vừa nhìn về phía tay của mình, so Luru Huỳnh chỉ có hơn chứ không kém, nhìn mu bàn tay không như là đại gia tiểu thư được bảo dưỡng, lật tới lòng bàn tay sẽ liền phát hiện cả ngày nắm vũ khí lưu lại vết chai là thật dày một tầng, quả nhiên võ công của Tiết Tinh này đều là công phu, chỉ tiếc đối với nam chính cô chấp để cho nàng mất đi tất cả.

Thấy Tiết Tinh nhìn chằm chằm tay mình ngẩn người, Luru Huỳnh nhảy cảm mà nghĩ đến suy nghĩ trong lòng nàng, tia nghi ngờ trong lòng kia tất cả đều bị đau lòng thay thế, đứng ở bên cạnh Tiết Tinh nhẹ nói: "Chỉ là nội lực giải tán, cố luyện lại sẽ thành, ta sẽ giúp người." Dĩ nhiên hẳn biết coi như mình nói như vậy cũng không an ủi được Tiết Tinh bao nhiêu, nàng từ lúc biết đi liền bắt đầu tập võ, hai mươi năm bỏ ra bao nhiêu cố gắng mới lấy được thành tựu ngày hôm nay, trong một đêm đều mất trắng, cho dù ai cũng không chịu nổi phản kích thích này.

Nội lực là cái gì, Tiết Tinh xuyên qua mà đến cũng không biết, nhưng nàng biết Luru Huỳnh là hiểu lầm mình thấy cảnh thương tình, nhìn này gương mặt tuấn tú vì mình lo lắng thật sự không đành lòng, vì vậy lộ nụ cười tìm tìm hướng Luru Huỳnh nói: "Ta không sao, người yên tâm."

"Dạ, ta biết sư thúc luôn luôn kiên nghị." Luru Huỳnh cũng mỉm cười nói, vì cái ma đầu kia nào chỉ là phế võ công, cho dù chết cũng cam tâm tình nguyện đi, Luru Huỳnh nhưng trong lòng thì nghĩ như vậy.

Gọi nữ đệ tử hầu hạ lấy khăn da dê, Luru Huỳnh ngồi ở trên ghế lau bội kiếm của mình, động tác êm ái hợp với gương mặt tuấn tú tạo thành một màn vui tai vui mắt, người tập kiếm coi kiếm như mạng, Tiết Tinh hiểu, nàng xuyên qua trước đeo mặt kiếng thời điểm cũng muốn mỗi ngày đều lau mặt kiếng một lần, hiện tại mắt nàng không có cận thị, mà so sánh người bình thường nhãn lực càng thêm rõ ràng rõ hơn, thân thể Tiết Tinh mặc dù không có nội lực, từ nhỏ huấn luyện được ngũ giác nhạy cảm tính vẫn còn có, lơ đãng nhìn một cái liền tinh tường nhìn thấy bộ dáng cúi đầu của Luru Huỳnh, càng thêm cảm thấy Tiết Tinh trong nguyên tác có chút không tốt, để mỹ nhân bên cạnh nhý thế cũng không muốn, nhất định đuổi theo Lãnh Huyết đại lang kia, ai nói nàng là võ học kỳ tài, căn bản là IQ quá thấp.

Luru Huỳnh nhận thấy được ánh mắt Tiết Tinh, nàng nữ nhân là kiếm không rời tay, cho là mình lau kiếm xúc động tiếng lòng nàng, đem kiếm thu hồi nói: "Ta lúc chạy đến người đã hôn mê, bội kiếm cũng đứt, ta cùng người đến phòng kho chọn một thanh thôi."

Tiết Tinh ngay cả thái đao cũng dùng không tốt huống chi dùng kiếm, nàng lắc đầu một cái: "Không cần, ta hiện tại không tâm tình dùng bội kiếm." Hơn nữa, võ công của Luru Huỳnh cũng không kém đi, có hẳn đi theo còn phải cần kiếm làm gì.

"Vâng" Luru Huỳnh trầm mặc một hồi, tựa như quyết định còn nói: "Ta lúc đi không nhìn thấy bóng dáng của Diêm Minh, nói vậy hẳn đã đi rồi, lưu lại người đã hôn mê."

Nếu là Tiết Tinh trong nguyên tác, lúc này khẳng định giận dữ, nàng không cho phép bất luận kẻ nào "Khích bác" quan hệ nàng và người yêu, Luru Huỳnh sợ nhất Tiết Tinh tức giận, trong lòng châm chọc lắm mới nói ra lời này, hy vọng có thể ở trước mặt Tiết Tinh nói chút bộ mặt thực của Diêm Minh.

Tiết Tinh làm một độc giả theo dõi truyện dài kỳ, cái tên Diêm Minh này đối với nàng mà nói chỉ là đại biểu nam chủ mà thôi, nam chủ thuộc về nữ chủ là một điều tất yếu, làm nữ phụ nên thức thời, ngàn vạn đừng cùng nữ chủ đoạt nam nhân.

"Là ta nhất thời hồ đồ, sau này sẽ không sẽ cùng hấn có liên quan, người cũng xem như mình chưa từng thấy qua hấn." Tiết Tinh hướng Luru Huỳnh nói.

"Vâng" Luru Huỳnh lên tiếng, mắt không nhìn Tiết Tinh nữa, nàng mỗi lần cũng sẽ nói lời như vậy để đổi lấy hấn giữ bí mật, nhưng kỳ thật chỉ cần một câu nói của nàng, hấn cất lấy đầu lưỡi cũng là không oán.

Tầm mắt Luru Huỳnh dời đi, Tiết Tinh ngược lại có thể trực tiếp quan sát Luru Huỳnh hơn, vốn là Tiết Tinh cùng hấn ở cùng nhau khẳng định không có mất tự nhiên như vậy, nàng cũng phải tập thói quen mới được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Nam chủ giá lâm

Sáng sớm ngày thứ hai, Phương Vân liền phái đệ tử tới thúc giục Tiết Tinh rời giường tắm rửa thay y phục, tú trang làm y phục mới cũng đưa tới. Luru Huỳnh bị Phương Vân phái đi xuống chân núi nghênh đón Kiều Dật Quân, Tiết Tinh biết mình không có đường lui, đuổi hết nữ đệ tử trong nhà đi ra ngoài, thay y phục mới. Bộ y phục này quả nhiên đơn thuần, nền trắng lam hoa không có bất kỳ trang sức khác, một thân mặc vào tựa như bình sứ thanh hoa, hoàn hảo gương mặt của Tiết Tinh đủ tranh khí, bất kể mặc cái gì cũng sẽ không mất phong thái.

Tiết Tinh đang trái uốn éo, phải uốn éo thường thức trong gương đồng, chợt nghe có một tiếng kêu kệt kệt vang động giá sách bên cạnh, trong nguyên tác Tiết Tinh vì cùng Diêm Minh gặp riêng tư, nên bên trong phòng chính mình bày cơ quan, xây mật thất, đào hầm nối thẳng mặt đạo chân núi, chẳng lẽ này vị thần xui xẻo này nhanh như vậy liền cưa xong gái trở lại?

Tiết Tinh muốn đem đệ tử ngoài cửa kêu đi vào, còn chưa kịp há mồm giá sách liền thấy Diêm Minh từ sau giá sách đi ra, gương mặt mị hoặc cùng trong sách miêu tả một dạng, ngũ quan tinh xảo cũng không nữ khí, khoe miệng mang theo một nụ cười, trong mắt lại có vẻ nhần tâm tùy thời đem người xé rách, y phục không chỉnh tề, lộ ra bắp thịt tinh trắng, mơ hồ còn có mấy đạo vết thương, ấn chứng cho những lời "Hoang mạc không có người yếu" này.

"Mấy ngày không gặp, Tinh nhi của ta càng đẹp ra." Ánh mắt sắc bén của Diêm Minh nhìn chăm chú vào Tiết Tinh tà vọng cười một tiếng.

Tiết Tinh cả người run lên cảm giác mình giống như một con dê trắng, cùng hoang mạc lang nhốt ở một chỗ, chỉ cần nàng dám vọng động, lang sẽ cắn đứt cổ của nàng. Tiết Tinh lui về phía sau hai bước, nhút nhát đáp lại Diêm Minh: "Đã lâu không gặp, thật là nhớ nhung."

Diêm Minh chớp mắt đã đến bên cạnh Tiết Tinh, vung lên một luồng tóc Tiết Tinh ngửi, nói: "Nghe nói võ công của người bị phế, thật sao?"

Tiết Tinh khẩn trương đột nhiên nhớ tới những quy định của Diêm Minh, hấn và Tiết Tinh làm chuyện cầu thả nhưng thuần túy coi nàng như thịt dê béo, nếu để cho hấn cảm giác mình không có giá trị lợi dụng, nhất định sẽ giết người diệt khẩu. Tiết Tinh hồi tưởng phương pháp Tiết Tinh trong tiểu thuyết tránh được một kiếp này, sẽ đổi hấn dây dưa, để cho hấn cảm thấy nàng còn đang là hấn mê muội, vẫn là con cò trung thành hấn.

Nhan sắc là cái gì, tánh mạng trước mắt mới quan trọng trình tiết gì đó đều là phù vân, Tiết Tinh kiềm lại sợ hãi đáy lòng, thân thể áp vào trong ngực Diêm Minh: "Chỉ vì chàng coi như vứt bỏ đi tánh mạng thì có làm sao, sự tỷ nghĩ thúc đẩy hôn sự của ta cùng Kiều Dật Quân, hèn hấn hôm nay tới Linh Vũ, mà ta không muốn gặp hấn, ta chỉ muốn gặp chàng."

"Kiều Dật Quân là Đại Đệ Tử Vô Đang, Tự Ưu Đạo Nhân rất coi trọng hấn, hơn phân nửa sự vụ trong phái cũng giao cho hấn xử lý, người và hấn đến gần chút cũng tốt, giúp ta dò chút tình báo." Diêm Minh vừa nói vừa ở trên người Tiết Tinh sờ loạn, bị trai đẹp như thế đùa giỡn vốn nên là một cái chuyện tốt, nhưng nếu như người biết cái trai đẹp này ác ôn đem lòng người xuyên thành mứt quả đều không nháy mắt, đáy lòng của người trừ đồ mờ hồ lạnh sẽ không có khoái cảm gì.

"Chàng biết rõ trong lòng ta chỉ có chàng, nào có ý định cùng nam nhân khác thân mật." Thân thể Tiết Tinh lắc lắc ở trong ngực Diêm Minh, xem ra giống như là ở ăn đậu hũ Diêm Minh, trên thực tế là tránh khỏi bàn tay không an phận của Diêm Minh đang sờ loạn người nàng, được rồi cái cách nói mị mị rất không chính xác này, ngụ ý chính là bất kỳ một cái bộ phận nào đều không muốn bị sờ tới, nàng còn muốn cùng người nam nhân này giữ vững cự ly mười trượng.

"Nghe lời, chờ ta thống nhất thiên hạ, người sẽ là nữ chủ nhân thiên hạ." Diêm Minh "thâm tình" nhìn Tiết Tinh nói, ánh mắt của hấn rất đẹp cũng rất hấp dẫn, đáng tiếc không có nửa điểm chân tình.

Tiết Tinh cảm giác mình nếu như không đứng lúc đồng ý, cái cổ có thể sẽ bẻ gãy, vì vậy ngoan ngoãn gật đầu: "Được rồi, vì chàng, ta cái gì cũng nguyện ý làm."

"Đây mới là nữ nhân đáng giá để ta thương yêu." Diêm Minh nói qua để Tiết Tinh tựa vào cánh tay trái của mình lên, cúi người ngăn chặn nàng, môi đã ấn ở gương mặt của nàng đi vòng quanh hướng về phía môi son kia, Tiết Tinh cảm thấy bắp đùi bị dìm vật chia vào, trong đầu kéo vang màu đỏ báo động.

Đại não hạ mệnh lệnh "trốn", Tiết Tinh mãnh liệt đẩy ra Diêm Minh, thân thể hướng về sau thối lui đến vách tường cùng hấn nhìn nhau. Diêm Minh làm sao chịu được chuyện tốt bị dừng giữa chừng thế này, rất tức giận, cái nữ nhân bám hấn không rời này lại dám đẩy hấn ra, nhất thời nổi lên sát ý. Hấn

từng bước một tiến tới gần Tiết Tinh, đầu ngón tay bén nhọn đẩy cảm của nàng: "Thế nào, hiện tại nghĩ giả bộ liệt phụ trình tiết rồi hả ? Ban đầu ta lưu lại ấn ký nữ nhân cung chiêu cho ngươi lúc đó ngươi không phải là cao hứng cực kỳ sao?" Nói xong kéo cổ áo Tiết Tinh xuống, lộ ra bầu ngực, vị trí bên ngực trái, một con bướm Mặc Sắc nhẹ nhàng muốn bay.

"Không, không phải, Kiều Dật Quân sắp tới, bị người phát hiện chàng sẽ gặp nguy hiểm." Tiết Tinh vội vàng giải thích, trên mặt còn là phải trung vẻ mặt lo lắng như thánh mẫu nhìn con dân đau khổ một dạng.

Diêm Minh thần sắc hòa hoãn, tay nắm cảm Tiết Tinh thuận thế ở trên mặt nàng sờ soạng một cái: "Cũng được, hành tung của ta vẫn không thể bại lộ, ngươi cũng phải giấu kỹ thân phận của mình, hôm nay ta đi trước, lần sau mới hảo hảo thương yêu ngươi." Diêm Minh nói xong lòng bàn chân thật nhanh động mấy cái liền lui về trong mật thất sau giá sách, thanh âm kéo kẹt kẹt phát ra.

Tình huống vừa rồi thật nguy hiểm a, Tiết Tinh trong lòng than thở, tin chắc không có một chút âm thanh nữa mới dám buông lỏng thở một hơi, chuyện thứ nhất chính là kêu nhiều nữ đệ tử đi vào làm bạn, ở nơi địa phương giết người không phạm pháp này cùng tên điên cuồng giết người nhắc lên quan hệ, đây thật quá thiên tình!

Mặt trời mới vừa đạt tới điểm cao nhất trong một ngày, Lưu Huỳnh trở lại, còn không phụ lòng mọi người mang Kiều Dật Quân về, Phương Vân đem Kiều Dật Quân dẫn vào thư phòng bình thường dùng để làm việc, làm bộ cùng hắn tham thảo tương lai võ lâm, lui đệ tử khác, lại phân phó Tiết Tinh đi pha một bầu thượng hạng trà.

Tiết Tinh kêu đệ tử lấy ra lá trà, tự mình rót đầy nước vào ấm, bung bình trà nóng hổi vào thư phòng, Phương Vân cùng Kiều Dật Quân đang một ngồi chủ vị một ngồi tân vị nói cái gì, thấy Tiết Tinh tiến vào, Kiều Dật Quân đứng dậy nói: "Tiết Tinh sư thúc, thân thể khỏe không?"

Tiết Tinh tay run lên, thiếu chút nữa đem trà vẩy ra, đây cũng là sư đệ của nàng? Rõ ràng tuổi so với nàng còn lớn hơn!

"Khá hơn chút rồi, đã không còn đáng ngại." Tiết Tinh đặt trà đến trên bàn nói, lại khề cấn rằng lễ phép xưng hô: "Hiền chất."

"Kiều công tử cần gì câu nệ như thế, Tinh nhi so với ngươi còn nhỏ hơn hai tuổi, gọi thẳng tên là được." Phương Vân dụ dỗ Kiều Dật Quân nói, tình cảm phát triển bước đầu tiên là đánh vỡ gông xiềng thế tục.

"Vẫn bồi đối với sư thúc luôn luôn kính trọng, sao dám gọi thẳng tục danh sư thúc rồi loạn lễ nghĩa." Kiều Dật Quân trịnh trọng nói.

Tiết Tinh cảm thấy Phương Vân vẫn là buông tha tốt, trên thế giới này cự ly xa nhất không phải chân trời cùng góc bể, cũng không phải là điện tín cùng lưới thông, mà là trai tài gái sắc hai người đứng chung một chỗ, thế nhưng hắn lại kêu nàng một tiếng 'sư thúc'.

"Phương Vân Chương môn, về Võ Lâm Minh, sư phụ vẫn rất muốn nghe một chút ý kiến của ngài." Đợi Tiết Tinh nhập tọa sau Kiều Dật Quân mới một lần nữa ngồi xuống, không kịp chờ đợi lại hướng Phương Vân nhắc tới mục đích của chuyến này.

Tiết Tinh nhấp một miếng trà, vểnh tai nghe hắn nói chuyện, Võ Lâm minh chủ đối với nàng cũng có ảnh hưởng rất lớn, bởi vì trong tiểu thuyết Võ Lâm Minh Chủ là Tiêu Quy Ứng, cái nam phụ một đao chém đầu nàng xuống đó, không, nàng không thể để cho Tiêu Quy Ứng lên làm Võ Lâm Minh Chủ.

"Hoang mạc càng ngày càng ngông cuồng, chính phái nhân sĩ chúng ta nên liên hiệp cùng chung kháng địch, nếu là kết minh, Linh Vũ phái nghĩa bất dung từ, chỉ là này nhân vật lĩnh quân không biết do ai đảm nhiệm." Phương Vân nói.

"Bàn về võ học cùng chiến công chống lại hoang mạc Địch, nào có môn phái nào có thể cùng linh Vũ tranh công, ý của sư phụ là hy vọng Phương Vân Chương môn có thể làm lãnh đạo Võ Lâm Minh." Kiều Dật Quân khẽ cúi đầu cung kính nói.

"Tự Ưu Đạo Nhân nói đùa, Phương Vân là một kẻ nữ lưu, lại qua tráng niên, có lòng dốc sức cũng không có thể lực, từ lần huyết tẩy hoang mạc trước cũng hơn hai mươi năm, võ lâm còn là giao cho những người tuổi trẻ đi, Tinh nhi ngược lại chính là nhân tuyển tốt, đáng tiếc lại gặp tai biến, Linh Vũ phái lần này hữu tâm vô lực, kính xin sư phụ người tha lỗi."

Kiều Dật Quân vội nói: "Sao dám sao dám, ta tự nhiên sẽ chuyển cáo sư phụ điều khó xử của Linh Vũ, sư phụ lão nhân gia cũng là vì võ lâm thế cục mà lo lắng, tin tức thành lập Võ Lâm Minh mới vừa thổi ra đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ thì đã có người rục rịch chọn rồi."

"Ngươi nói là Côn Luân cung? Yên tâm, có ta ở đây, lão già khom kia cũng nên kiêng chế tâm." Phương Vân nói qua cười lớn một tiếng, đừng xem người nàng đến trung niên lại yếu ớt, trong chốn võ lâm không ai dám xem thường nàng, bằng không cũng không giữ được địa vị Linh Vũ giờ này.

"Có Chương môn nói những lời này, vẫn bồi cùng sư phụ liên an tâm, vẫn bồi chạy trở về báo cho sư phụ." Kiều Dật Quân mừng rỡ đứng lên, nắm quyền nói lời từ biệt.

Cái này muốn đi? Tiết Tinh cảm thấy bộ xiêm y trên người mình này không đáng giá, quá mộc mạc ngược lại không có cảm giác tồn tại, Kiều Dật Quân từ đầu tới đuôi sẽ không coi trọng nàng. Tiết Tinh kéo kéo váy, cùng Phương Vân đưa Kiều Dật Quân xuống núi, nàng tin chắc không phải là mình không có sức quyến rũ, là Kiều Dật Quân này không có phúc khí cùng nàng đóng chung!

"Hiền chất, đi đường cẩn thận." Tiết Tinh phát phát tơ lụa trong tay cùng Kiều Dật Quân đạo biệt, tiếp khách lại tiễn khách, thế nào mà cuộc sống của nàng tựa như nhân viên phục vụ.

Tiến biệt sắp, Phương Vân đột nhiên hỏi Kiều Dật Quân: "Kiều công tử, ngươi cảm thấy chức đương kim võ lâm kia, vị thiếu hiệp nào có thể nói anh kiệt?"

Kiều Dật Quân không chút nghĩ ngợi nói về: "Nếu bàn về tài học võ công, chỉ có Đông Kỳ các chủ Tiêu Quy Ứng để cho văn bối tâm phục khẩu phục."

Được rồi, Tiết Tinh cảm giác mình thật nên vì địa cầu trên cổ mà suy tính.

Tiết Tinh không có cùng Lưu Huỳnh nói chuyện Diêm Minh thiếu chút nữa bóp chết nàng này, chỉ khiêm tốn nói giá sách phía sau con chuột lớn nên chặn. Lưu Huỳnh dĩ nhiên biết Tiết Tinh chỉ là cái gì, cái mật đạo kia chính là Tiết Tinh phái hắc đạo, đột nhiên để cho hắc chặn lên, hắc có chút không biết rõ Tiết Tinh đang suy nghĩ gì. Nhưng hắc vẫn là rất vui về hướng trong mật đạo chất đầy đá, ít nhất như vậy Diêm Minh thì không thể tự do ra vào Linh Vũ phái, hắc thật cao hứng Tiết Tinh không hề cho Diêm Minh muốn gì được đó, có thể đem hắc chặn ngoài cửa.

Ngăn chặn hang chuột, Tiết Tinh vẫn không thể phớt lờ, nghề nghiệp Diêm Minh tương đối đặc biệt, nghề nghiệp của hắc là nam chủ! Thần Thông Quảng Đại là nhất định, đầu bị cắt còn có thể sống thêm mười ngày nữa tháng rồi, huống chi là muốn bắt bớ nàng một tiểu nữ phụ mà thôi. Sinh dễ dàng, sống dễ dàng, cuộc sống ở cái thời đại gì cũng không dễ dàng, trước xuyên qua ở hiện đại phải phòng sắc lang phòng lưu manh phòng kẻ điên, sau khi chuyển kiếp ở võ lâm phải phòng nam chủ phòng nữ chủ phòng nam phụ á!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Các người hiểu lầm

Đối với Diêm Minh, Tiết Tinh không còn kể sách, chỉ hy vọng ông trời thương nàng chỉ là một linh hồn vô tội, khiến Diêm Minh một đầu đâm vào ôn nhu của nữ chủ đừng nhớ tới nàng nữa. Đối với Tiêu Quy Ứng tự để làm nhiều, một tiểu Nam phụ, không có hào quang nam chủ phù hộ, hắc chính là HP nhiều hơn nữa cũng chỉ có thể trụ vững một ngày.

Vì đây ngã Tiêu Quy Ứng, Tiết Tinh chuẩn bị rất nhiều, đầu tiên muốn hoàn thiện trang bị của mình, có một cái vũ khí tiện tay, cái ý nghĩ này của nàng cũng không khiến những người khác cảm thấy ngoài ý muốn, lấy trình độ Tiết Tinh trong tiểu thuyết đối với võ học cực kỳ si mê, nàng là sẽ không cho phép mình không có kiếm trên người, giống như người hiện đại trên người không thể rời bỏ điện thoại di động là cùng một dạng.

Lưu Huỳnh dẫn Tiết Tinh đi kho vũ khí Linh Vũ phái, Linh Vũ phái nghiên cứu kiếm pháp, trong kho vũ khí treo trên tường, dưới đất đều là kiếm. Tiết Tinh đối với binh khí không có hiểu nhiều, từng thanh nhìn hoa cả mắt cũng không nhớ rõ chính mình rút cuộc nên dùng thanh nào.

Ở trong đồng kiếm, Tiết Tinh tìm được một thanh kiếm tương đối có cá tính, thân kiếm là màu ngân hời, chuôi kiếm sáng như bạc, vừa nhìn thì không phải là vật thường.

Lưu Huỳnh bồi ở bên cạnh giải thích: "Cái thanh này Hàn Thiết Kiếm làm từ Tương Nam Đoạn Kiếm son trang, dùng toàn bộ khối đại hàn thiết mà mài thành, không có chỗ nối, thân kiếm kiên cố, nhưng thanh kiếm này sẽ thả ra khí lạnh, lúc cần phải dùng nội lực phòng hộ, sư thúc người"

Không trách được thời điểm nắm thanh kiếm này cảm thấy tay đông lạnh, Tiết Tinh đem vứt bỏ, nàng không phải là nội lực hoàn toàn biến mất nha, không dùng được vũ khí có thuộc tính phụ gia, nàng dùng đồ trắng còn không được chứ sao.

Tiết Tinh lại nhìn vài ba kiếm bình thường, càng rắn chắc kiếm càng công kênh, Tiết Tinh thử đều là gánh nặng.

"Từ kiếm không có cái khác?" Tiết Tinh hỏi Lưu Huỳnh.

"Linh Vũ phái đệ tử đều chỉ bội kiếm, trong kho phòng cũng chỉ bị chứa kiếm, sư thúc muốn đổi thứ khác sao?"

"Ừ, nhẹ một chút, tốt nhất có thể giấu ở trên người." Tiết Tinh giải thích nói, hiện đại đồ xịt hơi cay đều là một bình phun nho nhỏ, làm được cùng diệt hỏa khí tựa như còn có thể kêu lên kia vô ý đến sao.

"Đó chính là kiếm trong tay áo rồi! Trong kho phòng cũng thật có một thanh, cũng chỉ là Đoạn Kiếm son trang dùng để trưng đồ trang sức, mặt ngoài có chút. . . ."

"Có thể sử dụng là được, khó coi một chút cũng không sao, lấy ra cho ta." Tiết Tinh rộng rãi nói, vũ khí là dùng để phòng thân, đẹp mắt khó coi có quan hệ gì.

Chờ Lưu Huỳnh đem kiếm trong tay áo này ra trước mắt nàng, Tiết Tinh phát hiện mình quá ngây thơ rồi, thanh kiếm trong tay áo kia cũng không khó nhìn, mà ngược lại, mặt ngoài tương đối tinh xảo, vô kim loại, bé nhỏ dẹt mỏng, thiết kế hình giọt nước, mũi kiếm cho đến phần đuôi cũng còn bình thường, ngay sau đó chuôi nắm khiến Tiết Tinh mất mủ, một ngân chuôi tinh khiết thượng phẩm đầy các loại bảo thạch, Lưu Huỳnh nói không sai, thanh kiếm này mặt ngoài quả thật có chút. Quá hoa lệ rồi!

Có câu ngạn ngữ nói tiềm tàng không khoe của, cái thanh này kiếm trong tay áo quá chói mắt, phục trang đẹp đẽ ở hỗn chiến rất dễ dàng trở thành cái bia, Tiết Tinh cảm thấy nên khiêm tốn một chút, lại hỏi Lưu Huỳnh: "Có mộc mạc một chút sao? Tốt nhất chớ khảm châu báu."

"Linh Vũ phải chỉ dùng trường kiếm, sư thúc có thể không nhớ rõ, thanh kiếm này là Nhị công tử Kiếm Vô Tâm Đoạn Kiếm sơn trang lúc sinh nhật mười tuổi của người đưa tới làm quà tặng, người đem nó ném vào lò lửa phòng ăn, đệ tử cảm thấy đáng tiếc lượm về thu ở phòng kho, đây là thanh kiếm trong tay áo duy nhất trong Linh Vũ phái."

Ý là nàng không có lựa chọn nào khác sao? Có còn hơn không, chờ ngày nào đó tìm nơi đúc kiếm đem bảo thạch tháo ra hết cũng dễ thôi. Tiết Tinh quan sát trên thân kiếm có vết nứt hay rỉ sét hay không, thật may là giữ rất khá, chỉ là bên lưng mũi kiếm khắc một nhóm chữ nhỏ xinh đẹp—"Kiếm Bản Vô tâm chuông Vu Tinh", nếu như riêng là những lời kiếm bản vô tâm chuông vu tinh này, Tiết Tinh chỉ cảm thấy là tạo một thư tình giả thành kiếm mà thôi, nhưng hẳn lại đem chữ "Tinh" trong Tiết Tinh đổi thành "Tĩnh", Tiết Tinh có lý do hoài nghi hẳn có dụng ý khác thôi.

"Lư Huỳnh, người nói cổ quái kiếm trong tay áo này là Đoạn Kiếm sơn trang Nhị công tử Kiếm Vô Tâm đưa cho ta hay sao?"

"Phải, hàng năm sinh nhật của sư thúc hẳn cũng sẽ phái người đưa quà tặng, sư thúc đều không ngoại lệ vứt hết rồi, bởi vì thanh kiếm này phá hủy đi thì quá đáng tiếc, đệ tử mới thu vào phòng kho."

Tiết Tinh hiểu tại sao "Tiết Tinh" đem thanh kiếm này ném vào lò lửa rồi, nàng toàn tâm toàn ý đi theo Diêm Minh, đâu còn để ý những đồ nam nhân khác đưa. Tiết Tinh không có gánh nặng lớn như vậy trong lòng, sáng khoái thu kiếm này vào trong túi, thứ nhất không tìm được cái nào tốt hơn, thứ hai nếu có tìm cũng không có cái nào tốt hơn.

Vụ Kiều Dật Quân cũng không làm Phương Vân nản lòng, vẫn luôn có tinh thần suy nghĩ về hôn sự Tiết Tinh. Mỗi ngày Phương Vân đều vẫn quanh một đồng câu hỏi cùng một cái vấn đề: "Tĩnh nhi, người xem này trong chốn vô lâm mệnh mông này người để ý thanh niên tài tử nào?"

"Sư tỷ, phu quân tương lai ta hẳn là nhân trung chi long, khí vũ hiên ngang, võ công cao cường, vẫn có thể mưu thiên hạ, võ có thể bình định giang sơn, kém mấy may ta đều không muốn gả." Tiết Tinh nói như vậy, đem mắt hướng lên cao, Phương Vân mới sẽ không cái chó mèo gì cũng giới thiệu cho Tiết Tinh, đây là chiến lược quyết sách của Tiết Tinh.

Sáng sớm ngày kia, Tiết Tinh lại cự tuyệt hai hôn sự Phương Vân an bài, đang vì mình tận hưởng tự do, nhìn thấy Tôn Phóng hốt ha hốt hoảng từ bên cạnh chạy qua. Tôn Phóng là một đệ tử đảng hoàng lại thủ lễ, sẽ không dễ dàng liều lĩnh như thế, Tiết Tinh lưỡng lự có cổ quái, kêu Lư Huỳnh đem Tôn Phóng ngăn lại.

"Sư thúc." Tôn Phóng hành lễ nói.

"Nghỉ thức xã giao miễn, người sáng sớm vội vàng chạy cái gì?"

"Bẩm sư thúc, mới vừa nhận được tin tức, Đông Kỳ các cùng Tây Lâm các đánh nhau, thương vong thảm thiết." Tôn Phóng cung kính trả lời.

Lời nói Tôn Phóng khiến thần kinh Tiết Tinh nhất thời xúc động, độc giả nên nhớ, Đông Kỳ các Các chủ hay là tại trong nguyên tác chính là Tiêu Quy Ứng một đao chém đầu Tiết Tinh. Trăm năm trước Kỳ Lâm các Các chủ không còn nổi dõi, trước khi chết vừa không có kịp thời xác lập kế tiếp nhiệm tiếp thay người, sau khi hắn chết hai vị trưởng lão đức vọng chia ra trông coi Đông Kỳ các cùng Tây Lâm các, mỗi bên xưng vương, đều cho rằng mình mới là người thừa kế chánh thống Kỳ Lâm các, sự kiện đấu tranh cho đến bây giờ thường xuyên xảy ra đổ máu. Nhưng mà loại tình huống này rất nhanh sắp đến hồi kết, Đông Kỳ các chủ thế hệ này không phải người phạm, Tiêu Quy Ứng sẽ thống nhất đông tây hai các xây dựng lại Kỳ Lâm các, sau đó dựa vào thế lực Kỳ Lâm các nắm giữ ở trọng quyền tại Vô Lâm minh, thời điểm hắn trở thành Vô Lâm Minh Chủ chính là ngày chết Tiết Tinh. Dĩ nhiên, đây là sự kiện tiền trình trước khi Tiết Tinh xuyên qua, hiện tại Tiết Tinh muốn đem cơ hội từ vong của mình bóp chết trong trứng nước. Nếu như Tiêu Quy Ứng không có lên làm Vô Lâm Minh Chủ, mình nói không chừng sẽ không phải chết, nếu Kỳ Lâm các không có xây dựng lại, Tiêu Quy Ứng coi như không phải là Vô Lâm Minh Chủ, không thể để cho Tiêu Quy Ứng nuốt trọn Tây Lâm các!

"Chuyện này quan hệ trọng đại, ta với người cùng đi, Lư Huỳnh, người ở trong phòng ta chờ ta." Tiết Tinh nói xong mang theo Tôn Phóng bước nhanh hướng thư phòng Phương Vân đi.

Phương Vân đối với sự kiện hai các đổ máu không có phản ứng quá lớn, ba ngày đánh, một tháng đại náo, mỗi tháng đều phải chết mười mấy người như vậy, tin tức hai các đối với Phương Vân mà nói tựa như đại di mục một dạng, hoảng sợ như cũ nhưng đã chết lặng. Chuyện như vậy đi, quản lại không quản tốt, người ta thuộc về nội đấu, bên ngoài không nên nhúng tay, mặc kệ thì lại không hợp lý lẽ, đều là danh môn chánh phái, cũng không thể khoan tay đứng nhìn.

"Theo thường ngày đưa chút thuốc trị thương cho hai các đi." Phương Vân phiền muộn mà nói với Tôn Phóng.

"Dạ, sư phụ."

Tiết Tinh ngăn lại Tôn Phóng đang muốn đi ra ngoài thi hành nhiệm vụ: "Chậm đã, Tôn Phóng người nói rõ chi tiết tình huống thương vong hai bên."

"Bẩm sư thúc, Tây Lâm các chết hơn mười tên đệ tử, Đông Kỳ các ít hơn một chút, chưa đến mười người." Tôn Phóng đáp.

Tiết Tinh nghĩ thầm không tốt, Tiêu Quy Ứng đã bắt đầu kêu gọi, hiện tại Đông Kỳ các so Tây Lâm các mạnh mẽ, sợ rằng Tây Lâm các rất nhanh sẽ duy trì không nổi.

Tiết Tinh hiện lên thần tình nghiêm túc, lại hỏi: "Tiêu Quy Ứng là một hạng người gì?"

"Tin đồn Đông Kỳ các chủ tướng mạo anh tuấn, văn võ song toàn, mười lăm tuổi kế nhiệm Đông Kỳ các chủ là thời điểm Đông Kỳ các bị Tây Lâm các giết hơn trăm người thiếu chút nữa thất thủ, hôm nay Đông Kỳ các chiếm hết ưu thế, hẳn văn thao võ lược không thể nghi ngờ, đệ tử thấy hẳn xác thực

như nhân tài trong truyền thuyết một dạng, cử chi văn nhĩ thân thiết không mất phong phạm, tuyệt không phải vật trong ao." Tôn Phóng đáp.

Lấy trình độ thật thà của Tôn Phóng sẽ không ở trong lời nói tăng thêm khoa trương sửa chữa, những lời tán dương Tiêu Quy Ứng đều là lời tâm huyết, Tiêu Quy Ứng quả nhiên vẫn là cùng trong tiểu thuyết một dạng có đức vọng, cũng là bởi vì hấn đức cao vọng trọng đang trong chốn giang hồ, hấn phơi bày chuyện Tiết Tinh cùng Diêm Minh quan hệ cầu thả thì mới làm cho người tin phục, nhưng hấn biết rõ nữ chủ cùng Diêm Minh quan hệ cũng không trong sạch lại che giấu về nữ chủ, sau lại cũng vì vậy bỏ mạng ở trong tay Diêm Minh, Tiết Tinh hiện tại trong thể xác này không thể không đứng ở lập trường của mình nói một câu "Tự làm tự chịu".

Tiết Tinh xuyên qua quá muộn, quan hệ cùng Diêm Minh trở thành sự thật, trên ngực trái bị che giấu ở dưới y phục là một hình xăm Mặc Sắc bướm không thể tiêu hủy chứng cứ, coi như nàng hiện tại ngày ngày ăn đậu phụ niệm kinh Phật cầu nguyện hòa bình thế giới, lấy cái chuyện hồ đồ của Tiết Tinh trước kia vẫn là không thoát, đáng thương cho Tiêu Quy Ứng, vì bảo vệ tánh mạng, chỉ có thể phá hư tiền đồ của hấn rồi, hơn nữa quỹ đạo tiểu thuyết thay đổi không chừng ngay cả kết cục hấn cũng có thể thay đổi, nói không chừng hấn cũng sẽ không chết.

"Tôn Phóng, về sau có tin tức gì về Đông Kỳ các mới nhất thì nói cho ta biết." Tiết Tinh phân phó nói, trong nguyên tác Tiết Tinh luôn luôn đối với người quát tới quát lui, nàng cũng muốn bắt chước được phần khí thế này.

"Vâng" Tôn Phóng ứng tiếng nói.

Tiết Tinh không yên lòng, lại dặn dò một lần: "Về tin tức Tiêu Quy Ứng nhất định phải kịp thời cho ta biết, làm hư chuyện của ta, ta kiếm người hỏi."

"Dạ, đệ tử nhớ." Tôn Phóng lại lên tiếng.

Tiết Tinh lúc này mới an tâm, Tôn Phóng làm việc bền chắc, Linh Vũ phái thực lực hùng hậu, mọi cử động Đông Kỳ các thậm chí của Tiêu Quy Ứng đều sẽ thu vào trong đáy mắt của nàng.

"Ngoan, cái này đúng rồi." Tiết Tinh trên mặt cười, dùng đầu ngón tay vỗ đỉnh đầu Tôn Phóng hai cái: "Sư tỷ, ta về phòng trước rồi, trên tủ phòng ta có một đồng thuốc, là lúc ta hôn mê được các môn các phái đưa tới. Hiện tại cũng không dùng được rồi, phái người lấy cho người bị thương thôi."

"Vâng, cứ giao cho Tôn Phóng đi làm đi, thân thể muội mới vừa phục hồi không thể vất vả, đừng quá quan tâm."

Tiết Tinh đáp, lòng tràn đầy vui vẻ rồi đi, cùng Tiêu Quy Ứng đối dịch nàng chiếm tiên cơ, tiền đồ càng ngày càng sáng lạn.

Xác định Tiết Tinh đi xa, Phương Vân mới mở miệng hướng Tôn Phóng nói chuyện: "Người xem Tinh nhi có phải đối với Đông Kỳ các chủ đặc biệt cảm thấy hứng thú hay không?"

"Dạ, sư thúc luôn luôn chỉ quan tâm võ học, lần đầu tiên thấy nàng đối với người khác cảm thấy hứng thú." Tôn Phóng trả lời.

"Tinh nhi nàng. Có phải hay không đối với Đông Kỳ các chủ." Phương Vân hai mắt thả ra quang.

"Đông Kỳ các chủ văn vũ song toàn, quả thật phù hợp với yêu cầu 'văn có thể mưu thiên hạ, võ có thể bình định giang sơn' của sư thúc."

"Không trách được gần đây nàng ấy luôn cáo ốm, cùng tài tuần hậu sinh cũng không nguyện tham gia. Thì ra là trong lòng đã sớm có đối tượng. Nha đầu này cũng thiệt là, nhất định là xấu hổ không dám nói. Sớm nói cho ta biết, thì ta sẽ giúp nàng rồi." Phương Vân ngoài miệng oán giận, trên mặt thật là vẻ mặt tươi cười: "Tinh hồng ông, Đông Kỳ các chủ khẳng định đang loay hoay bề đầu sút trán, Tôn Phóng người để ý kỹ cho ta, chờ khi nào hấn rảnh rồi liền lập tức nói cho ta biết, ta muốn mời hấn tới Linh Vũ làm khách."

"Dạ, đệ tử tuân mệnh."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Lên đường đi phái Nga Mi

Đáng thương cho Tiết Tinh còn không biết mưu đồ bí mật của sư tỷ mình, nàng trở lại gian phòng, nhìn thấy Lưu Huỳnh thật ngoan ngoãn đợi nàng, trong lòng Tiết Tinh có một chút ấm áp, xuyên qua nơi này vẫn còn chưa quen cuộc sống nơi đây, còn có thể dựa vào một người, hấn sẽ vĩnh viễn nghe lệnh của mình phục tùng mình, tác giả đối với Tiết Tinh cũng không phải là hoàn toàn vô tình, cho nàng một Lưu Huỳnh tuyệt đối trung thành.

"Sư thúc." Thấy Tiết Tinh bước vào, Lưu Huỳnh đứng lên nói.

"Ngồi xuống, ta có việc nói với người." Tiết Tinh đẩy bả vai Lưu Huỳnh để cho hấn ngồi trở lại trên ghế, mình ngồi đối diện với hấn.

Từ một bên trên bàn thấp cầm lấy giấy, bút, Tiết Tinh thật nhanh liệt kê những vật dụng mang theo:

Xuân dược, thuốc mê, Kim Sang Dược, cây nến, sợi dây, hộp quẹt, nhất định phải chọn thuốc mê tốt nhất, trên thị trường không có cái loại đó, muốn mua phải tìm Hải Hoa Tặc vì hắn dùng toàn là nhãn hiệu chuyên nghiệp, xuân dược trực tiếp mua từ Thanh Bình Nhạc (Luru ý Thanh Bình Nhạc là một thanh lâu nổi danh nhất trong tiểu thuyết) như Hợp Hoan Tán nha, Trương Giao Nhạc nha, Kiến Lực Thần, cái nào có thể mua tới tay tất cả đều cho mua lại, bọc hành lý dùng da sói tuyết làm, thế nào cắt cũng không cắt được phá cũng không phá được, trong túi xách già bộ để hai bình Kim Sang Dược, bình dược của phái Nga Mi làm, một số loại giang hồ không hạn chế..., chỉ cần chịu bị thương, không cần biết chảy máu hay không có chảy máu, lấy một chút bôi lên vết thương, rồi nói đó là nhân sâm ngàn năm, vô cùng có mặt mũi!

Trong túi xách nữa để một bó sợi dây, mấy chục lượng Tuyết Hoa Ngân, mua mấy cây nến nữa cái loại mờ cừu hai mươi tư giờ..., một chữ thôi—đắt, một đêm ở khách sạn thì phải tốn vài lượng bạc! Ở khách sạn không phải Duyệt Lai Khách Sạn mà chính là Long Môn Khách Sạn, người nếu không, người cũng không tốt ý tứ kéo ta tiến đi, người nói này một thân trang phục và đạo cụ xài hết bao nhiêu tiền? Ta cảm thấy được thế nào cũng phải mấy trăm lượng bạc! Mấy trăm lượng bạc, đó là giá khởi điểm, trên Tấn Giang văng lên một ngàn lượng bạc, người chó ngai đất, còn không giảm giá, người phải nghiền cứu người xuyên qua như chúng ta thành giai cấp tư sản, nguyện ý móc mấy trăm lượng mua, căn bản không quan tâm liền móc ra mấy trăm lượng, cái gì gọi là xuyên qua thành giai cấp tư sản người biết không? Xuyên qua thành giai cấp tư sản chính là mua cái đồ gì, cũng mua đắt tiền nhất là không mua tốt nhất! Cho nên nữ xuyên qua khẩu hiệu chính là: không cầu tốt nhất chỉ cầu đắt tiền nhất!

"Luru Huỳnh, mua tất đồ vật trong tờ hóa đơn này mua cho ta, cẩn thận một chút, chớ bị người phát hiện." Tiết Tinh đem tờ hóa đơn đưa cho Luru Huỳnh.

Luru Huỳnh cầm lấy hóa đơn nhìn qua một lần, trên mặt thanh thuần xuất hiện một tia rối rắm, Tiết Tinh không biết hắn về mặt này là phản ứng nhìn thấy thuốc mê hay là xuân dược, cũng có thể là đối với cây nến cùng sợi dây có liên tưởng không tốt, cô nhân thiết là, tư tưởng thì không thể sáng một chút à.

Tiêu Quy Ứng đang ra sức thống nhất hai các gì đó của Kỳ Lân các, Tiết Tinh cũng không thể ngồi chờ, kêu Luru Huỳnh chuẩn bị xong bọc hành lý, nếu là Tiêu Quy Ứng có động tác gì, nàng có thể kịp thời hành động. Tiết Tinh cảm thấy may mắn về quyết định của mình, bởi vì còn chưa có mấy ngày nữa, bọc hành lý nàng đã chuẩn bị xong, nàng sẽ phải rời nhà đi ra ngoài. Cơ hội là một câu nói của Phương Vân.

"Tinh nhi, từ nay trở đi hào hào ăn mặc, ta hẹn Đông Kỳ các chủ tới thương nghị chuyện Vô Lâm minh." Phương Vân tươi cười rạng rỡ mà nói với Tiết Tinh, nàng nghĩ mình sao khéo hiểu lòng người thế, Tiết Tinh nhất định lòng tràn đầy vui mừng.

Tiết Tinh phản ứng quả thật rất mãnh liệt, cắn quả táo một cái phát hiện bên trong chỉ có nửa con sâu nàng thật lâu không có chán kinh như vậy rồi. Nhìn thấy bộ dáng Tiết Tinh mất hồn, Phương Vân trong lòng cười cười, ở trong mắt nàng Tiết Tinh là đang nhớ đến tình nhân nên thẹn thùng.

Tiết Tinh lặng lẽ rời đi, lặng lẽ trở về phòng, lặng lẽ đóng cửa phòng lại, lặng lẽ mở ra tất cả học tử, lại lặng lẽ sửa sang lại y phục.

Luru Huỳnh gõ cửa vào phòng, nhìn trong phòng Tiết Tinh lộn xộn giống như bị cướp đi qua, nghi ngờ hỏi: "Sur thúc, người tìm ta?"

"Cái này, cầm." Tiết Tinh đem bọc hành lý da sói tuyết nhét vào trong tay Luru Huỳnh: "Định Nghịch sư thái mấy ngày trước không phải gọi thư hỏi tình trạng thân thể ta ư, ta sẽ đi phái Nga Mi thăm người."

"Lúc nào thì đi?"

"Hiện tại! Lập tức! Lập tức!" Tiết Tinh nói qua loa, nàng trước kia liền thường mượn cớ để xuống núi cùng Diêm Minh gặp riêng tư, đệ tử thủ sơn cũng cảm thấy kỳ quái, hơn nữa nàng là sư muội Chương môn, đệ tử thủ sơn cũng không thể vô lễ đi ngăn cản nàng.

Giang hồ là sao, một bầu rượu, một thanh kiếm, sáng khoải trọng nghĩa, là khiến mỗi người con gái khi xen phim kiếm hiệp Hồng Kông cũng đều sẽ hướng tới mộng hiệp nữ, ở trên núi Linh Vũ nhìn các đệ tử luyện kiếm còn không có cảm giác quá lớn, xuống núi, nhìn thấy những phiên chợ phong cách cổ xưa, đám người cô trang nhộn nhịp, lần này cảm giác xuyên qua môi mãnh liệt hơn, người nơi này, từ tiểu buồn đến người đi đường, toàn bộ toàn bộ đều là cô nhân. Làm sao bây giờ, rất muốn đùa giỡn bọn họ nha! >.<

"Luru Huỳnh, đường đi Nga Mi người biết phải không?" Tiết Tinh hít sâu một hơi, không khí dưới chân núi thật tốt, thanh mát mười phần.

"Phải, đường tiêu cực vận chuyển là đường nhanh nhất, cũng an toàn, trạm dịch xe ngựa có thể một đường nói thẳng." Luru Huỳnh đáp.

"Tốt, người đi mượn xe ngựa, phải nhanh nhất, ổn định, bao nhiêu không quan trọng." Tiết Tinh vỗ vỗ một xấp ngân phiếu thật dày trong ngực, đầu năm nay không có chi phiếu, để trong túi lại sợ mất, nhét vào trong ngực thì để cho nàng tăng lên một cúp (1).

Luru Huỳnh đi trạm dịch mượn xe ngựa, Tiết Tinh không dám lộn xộn, ngoan ngoãn tại nguyên chỗ chờ hắn, giang hồ hiểm ác, bề ngoài là người già, phụ nữ và trẻ con nói không chừng liền là Tuyệt Thế Cao Thủ, Tiết Tinh là một phé nhân không có nội lực, nên cụp đuôi khiêm tốn làm người. Không lâu sau, Luru Huỳnh mang theo xe ngựa trở lại, xe ngựa không tính là hào hoa, khá bình thường, nhưng rất rộng rãi, cũng rất sạch sẽ, trong buồng xe cất một tấm nệm thật dày, Tiết Tinh đã rất hài lòng, nhìn lại bộ dáng người đánh xe trung hậu đáng hoàng, trên cánh tay đeo đen bập thít rắn chắc là thành quả rèn luyện đánh xe nhiều năm mà ra, nửa người dưới lại bởi vì hàng năm ngồi trên xe thiếu hụt vận động có vẻ mỏng manh rất nhiều, trên rộng dưới hẹp, là hình thể người đánh xe ngựa nên có, nói rõ hắn không phải là người giang hồ cái trang, Tiết Tinh lúc này mới yên lòng.

Tiết Tinh lên xe mới cảm thấy có cái gì không đúng, mặc dù nàng thích xem phim võ hiệp, nhưng chỉ quan tâm tình cảm các đại hiệp, đối với võ học chân chính cũng không hiểu rõ, mới vừa thấy người đánh xe kia thì những suy đoán ở trong đầu tự nhiên sinh ra, giống như nàng chính là người lão luyện trên giang hồ. Có thể là phản ứng bản năng của thân thể, Tiết Tinh xuất thân võ lâm, thuở nhỏ xông xáo giang hồ, thân thể đã luyện thành ra phản ứng bản năng đối với giang hồ.

"Sur thúc, còn có muốn mua cái gì sao?" Luru Huỳnh vén rèm lên khom người hỏi.

"Không." Tiết Tinh lắc đầu mà nói.

Lưu Huỳnh thích thú vào buồng xe, rèm giữ lại một khe hở hướng Mã Xa Phu nói: "Thượng Quan đạo."

Bên này Tiết Tinh cùng Lưu Huỳnh ngồi trên xe có hai con tuần mã kéo chạy, bên kia trên núi Linh Vũ cũng không an ổn. Phương Vân phải đệ tử tìm nửa đỉnh núi cũng không tìm được Tiết Tinh, tự mình chạy tới phòng của Tiết Tinh, đệ tử phụ trách chiếu cố Tiết Tinh phạt quỳ trên mặt đất.

"Nói, Tinh nhi đi đâu, không nói ra tất cả đều đi sám hối cho ta!" Phương Vân đứng ở trong phòng cả giận nói.

Các đệ tử ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, Tiết Tinh sư thúc không thấy, Lưu Huỳnh sư huynh cũng không thấy rồi, y phục Tiết Tinh sư thúc thường mặc ít đi vài món, rất rõ ràng đây là một việc có chạy trốn chuẩn bị, nhưng là Tiết Tinh sư thúc tại sao muốn chạy trốn rồi, Linh Vũ phái chính là nhà nàng, tại nhà chính mình có cái gì hay mà chạy trốn, cho nên đây không phải là chạy trốn, đây là rời nhà trốn đi!

Phương Vân vịn vịn không nghĩ tới Tiết Tinh sẽ rời nhà trốn đi, phải nói nàng không nghĩ ra Tiết Tinh tại sao chạy trốn chết tựa như đột nhiên rời khỏi Linh Vũ phái.

"Sư phụ, người xem cái này." Tôn Phóng ở trên bàn phát hiện Tiết Tinh lưu lại tờ giấy, trên đó viết: Định Nghịch sư thái phái Nga Mi đối xử với muội rất tốt, tha thứ cho muội vội vàng rời khỏi trong đêm để đi thăm người, không cần lo an toàn của muội, muội mặc dù mất hết nội lực, bên cạnh còn có Lưu Huỳnh, sư tỷ bảo trọng.

Phương Vân dĩ nhiên không tin lý do Tiết Tinh, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nàng biết mình sư muội không phải người có cảm tính như vậy.

Tôn Phóng nhìn tờ giấy, tất cả đâm chiêu, nói: "Sư thúc liệu sự như thần, đệ tử sáng nay mới nhận được thư Đông Kỳ các gởi, Đông Kỳ các chủ có mấy đệ tử bị thương, Đông Kỳ các chủ yếu tự mình đi phái Nga Mi cầu y, nên xin dời ngày, khi khác sẽ đến Linh Vũ."

Tiêu Quy Ứng muốn đi phái Nga Mi, Tiết Tinh liền suốt đêm chạy tới phái Nga Mi, nàng đối với Tiêu Quy Ứng quả thật là. Mặc dù nói không biết nàng làm cách nào có được thông tin về Đông kỳ các so với bồ câu đưa tin còn nhanh hơn, Phương Vân không quan tâm nhiều như vậy, trong đầu nàng đầy đều là hình ảnh Tiêu Quy Ứng cùng Tiết Tinh đứng chung một chỗ tựa như kim đồng ngọc nữ.

Như thế, rất tốt, Phương Vân hướng Tôn Phóng cười thầm.

Quay lại chiếc cỗ xe ngựa đang chạy trên con đường bằng phẳng, trong buồng xe được đặt một tấm nệm êm thượng hạng, Tiết Tinh cực kỳ thoải mái, cơ hồ là nằm nửa người dưới ở nệm êm, nửa người trên cùng đầu dựa vào 1 góc buồng xe, thỉnh thoảng kéo rèm ra một chút nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. So với cử chỉ tùy ý của Tiết Tinh, Lưu Huỳnh rõ ràng khí chất cao quý hơn nhiều, coi như là ngồi ở trong toa xe, hẳn cũng sẽ không thể hiện bộ dáng lười biếng, hẳn toàn thân phòng bị, không có một tia một buông lỏng, Tiết Tinh nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, hẳn xác định ngắm phong cảnh Tiết Tinh, bộ dáng của hắn khiến Tiết Tinh nhớ tới con mực dương khuyến (2) trung thành coi chừng bày dè, cũng là giống hắn dựng lỗ tai lên ngồi cạnh giấc.

Nhìn phong cảnh đủ rồi, Tiết Tinh lại đem bọc hành lý lật xem thuốc men bên trong, Hợp Hoan Tán, Tạng Giao Nhạc, Kiến Lực Thần. Những thứ này chính là xuân dược trong truyền thuyết a! Ai cũng không thể phủ nhận, xuân dược đối với tiểu thuyết cổ đại tác dụng tựa như sốt cà chua đối với thịt chiên mắm một dạng, là không thể nghi ngờ, rất bền vững, mỗi một vị độc giả cổ đại cũng đối với xuân dược luôn tràn đầy sùng kính, Tiết Tinh cũng không ngoại lệ, trong lòng nàng vẫn có một mộng xuân dược, muốn nhìn một chút này thuốc men thần kỳ rốt cuộc là cái bộ dạng gì.

Thì ra đây chính là Hợp Hoan Tán, một bình nho nhỏ mà tốn hai trăm lượng bạc, Thanh Bình Nhạc thật là một địa phương cướp tiền, Tiết Tinh mở nắp bình, bên trong là bột thuốc màu vàng, lỗ mũi ở miệng bình nhẹ nhàng ngửi hạ xuống, mơ hồ có một tia ngọt, đây là lỗ mũi Tiết Tinh bén nhạy, nếu là người bình thường đại khái cái gì cũng không ngửi thấy được, tỷ lệ Hợp Hoan Tán xuất hiện cực cao, nam chủ ngược nữ chủ, nam chủ ngược nữ phụ, nam chủ ngược nam phụ, thời điểm đều biết dùng đến, thật thần kỳ như vậy? Dính một chút liền không khống chế được chính mình? Tiết Tinh có chút ngạc nhiên, lại không dám lấy chính mình làm thí nghiệm, ánh mắt sững sờ trôi dạt trên người Lưu Huỳnh.

"Bình này là mua từ chợ đen, người bán rất có uy tín, nguồn gốc sẽ không có vấn đề." Lưu Huỳnh thấy Tiết Tinh cầm bình thuốc kia nhìn hắn, cho là nàng đang hoài nghi là thuốc giả, liền vội đáp.

Tiết Tinh thu hồi ánh mắt, cười hắc hắc hai tiếng: "Đương nhiên, người làm việc, ta yên tâm."

Lưu Huỳnh không có lên tiếng, liếc mắt nhìn Tiết Tinh nắm chặt bình thuốc nhỏ, nàng lần đầu tiên để cho hắn đi mua loại thuốc này, là muốn dùng ở trên người Diêm Minh a, Lưu Huỳnh đưa tay vén rèm lên một chút, cảm thấy có chút thờ không thông, trong lòng một mảnh tối tăm.

(1) cúp: là chỉ size của vòng 1 khi chọn áo ngực. Cúp A, Cúp B,...

(2) mực dương khuyến: chó chăn dê,.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Đến khách sạn gặp phải nữ chủ

Lúc chạng vạng, xe ngựa Tiết Tinh chạy tới Ô Trấn nghỉ chân, nơi này tuy là tiểu trấn, bởi vì dựa vào quan đạo, không ít người lui tới. Khách sạn trong trấn cũng không ít, nhưng là người nhiều hơn, liên tục hỏi bốn năm nhà đều là đầy ngập khách, mấy nhà khách sạn nhỏ ngược lại có phòng trống, nhưng hoàn cảnh dơ dáy bẩn thỉu, Tiết Tinh cũng không tin mình không xài được tiền rồi. Cuối cùng là ở trấn nhỏ bên cạnh tìm được một Khách Sạn, mặc dù tên không phải Long Môn Khách Sạn cũng không phải là Duyệt Lai Khách Sạn, giá tiền cũng không quá hợp lý, Tiết Tinh vẫn là quyết định ở, có tiền sao lại không dùng, hà gì đi bạc đãi mình.

Người trong khách sạn này không ít, cũng may cũng bởi vì nó giá tiền cao, người ở nơi này không hỗn loạn giống mấy khách sạn nhỏ khác, tuy có mấy bàn đang uống rượu, nhưng cũng không giống trong khách sạn nhỏ kia nồng nặc mùi rượu. Không người thấy được mùi rượu, Tiết Tinh lại nghĩ thấy một mùi vị quen thuộc, ngọt ngào, giống như rượu trái cây.

"Cô nương, xin tránh đường." Một thanh âm khàn khàn của nam nhân truyền từ sau lưng Tiết Tinh, Tiết Tinh biết mình cản đường của người khác, vội vàng hướng bên cạnh dịch hai bước, nam nhân kia từ bên người nàng đi qua, cười cảm tạ nàng, sau đó hướng chường quầy nói: "Chường quý, một gian thượng phòng."

Tiết Tinh vẫn nhìn người nam nhân này, dĩ nhiên không phải nam nhân này đáng đáp rất soái, diện mạo hán mặc dù không bị ối, nhưng là thật sự không tính là soái, mặc dù cử chỉ lễ phép khiến hắn có chút giá trị, nhưng cũng chỉ có thể gọi hắn là hào hoa phong nhã. Tiết Tinh nhìn hắn là bởi vì vừa rồi nghĩ được mùi ngọt chính là từ trên thân nam nhân này phát ra, bởi vì là ban ngày mới vừa nghĩ qua, Tiết Tinh sẽ không nhầm, là mùi Hợp Hoan Tán.

"Chủ quán, nghe nói trong trấn này xuất hiện Hái Hoa Tặc, có phải thật vậy hay không?" Gần đó có một bàn giang hồ nhân sĩ đang uống rượu, một người trong đó là một nữ thiếu phụ lớn tuổi đột nhiên ngẩng đầu hỏi chường quý.

"Phải, đã làm hại rất nhiều hoàng hoa khuê nữ rồi, ai có nữ quyến cũng xin đề ý một chút." Chường quý đáp.

"Ha ha ha, Nhị nương người chẳng lẽ là sợ Hái Hoa Tặc này hái được trên đầu người sao?" Một hán tử ngăm đen cao lớn ngồi cùng bàn nữ nhân uống rượu cười nói.

"Phi, Đồng Chùy Tử, *** nương người, dám trêu lão nương, lão nương lột da hắn!" Nữ nhân cay cú mắng.

Biết rõ tính tình nữ nhân, hán tử kia cũng không giận, như cũ vẫn uống rượu cùng với nàng trêu chọc.

Thấy bọn họ vẫn vô tư, chường quý lại buồn bực nhắc nhở: "Biết nữ hiệp các hào hán võ công cao cường, nhưng là cẩn thận vẫn tốt, tên tặc này cũng không đơn giản, chưa bao giờ thất thủ, còn đánh đã thương vài vị hiệp sĩ."

Hái Hoa Tặc. Hợp Hoan Tán. Tiết Tinh lại âm thầm nhìn sang nam nhân trước mặt mình, người này hiềm nghi rất lớn. Lưu Huỳnh cũng phát hiện hắn không tầm thường, ánh mắt cùng Tiết Tinh đối diện, hai người đều hiểu ý đến gần lẫn nhau nhỏ giọng nói chuyện.

"Người xem võ công của hắn như thế nào? Người đánh thắng được sao?" Tiết Tinh làm bộ cùng Lưu Huỳnh thân mật, nhỏ giọng hỏi hắn.

"Nội lực rất bình thường, bắt hắn có lẽ không dễ, thắng hắn không khó." Lưu Huỳnh đáp.

Vậy thì không có gì đáng sợ, Tiết Tinh rất không muốn rời khỏi Khách Sạn còn sót lại gian phòng ở, nếu Hái Hoa Tặc không phải đối thủ Lưu Huỳnh, cũng không cần bán khoán cái gì nữa.

"Cho chúng ta một gian phòng hảo hạng." Tiết Tinh lấy ra một thỏi bạc đặt ở trên quầy nói.

Nghe được chỉ cần một gian phòng hảo hạng, Lưu Huỳnh có chút kinh ngạc, hắn tuy là sư đệ Tiết Tinh, quan hệ thân mật, nhưng cũng không có cùng ở một phòng, sau đó mới nhớ tới Tiết Tinh nội lực hoàn toàn mất, chỉ sợ nàng một mình sẽ gặp độc thủ Hái Hoa Tặc, lúc này mới cái gì cũng không nói.

"Được rồi! Hai vị khách quan mời đi theo ta." Tiểu nhị quăng một cái khăn lau màu trắng ở cọc gỗ bên cạnh, khom người mời mọc.

Tiết Tinh đang muốn lên, nghe lại một giọng nữ hướng chường quý nói.

"Chường quý, cho ta một gian phòng bình thường." Giọng của nữ nhân mềm mại dễ nghe, Tiết Tinh theo bản năng quay đầu lại liếc mắt nhìn, tướng mạo nàng xa không giống thanh âm làm cho người ta mê muội của nàng, chỉ có thể coi là thanh tú, lại có một đôi mắt long lanh như nước, vóc người gầy yếu, cả người xem ra điềm đạm đáng yêu, chọc người triu mến. Trên cổ nữ nhân mang theo một khối hắc ngọc hiếm thấy, phía trên khắc một con Liệp Ưng giương cánh được chạm trổ tỉ mỉ, chính là khối ngọc không tầm thường này khiến Tiết Tinh không thể dời đi ánh mắt.

Ngày trước, ở gần hoang mạc có một nơi tên là Trung Minh, có một võ lâm thế gia thanh danh lan xa được đặt tên là Nam Cung, Liệp Ưng là tượng trưng Nam Cung gia, do Nam Cung gia trấn giữ Trung Minh khiến nanh vuốt Minh vực vẫn không cách nào mở rộng, Nam Cung gia là đối tượng chính phái võ lâm khâm phục. Nhưng vào mười mấy năm trước, Nam Cung gia từ Trung Minh biến mất, khi đó đứng đầu Minh vực không phải là Diêm Minh, tiền nhiệm vực chủ lãnh đạo người của Minh vực đột nhiên tiến vào Nam Cung gia, Nam Cung gia trên dưới trăm miệng chịu khổ bởi độc thủ, thời điểm các chính phái khác chạy tới đã là huyết thi đầy đất, một mảnh phế tích, nhưng khi kiểm lại thi thể lại phát hiện thiếu một cỗ thi thể, Nam Cung gia tiểu nữ nhi Nam Cung Lạc Lạc mất tích, tìm kiếm mấy năm vẫn không có tin tức của nàng, tất cả mọi người cho là nàng chết rồi, Tiết Tinh biết nàng tuyệt đối không có chết, nàng còn sống, bởi vì nữ chủ trong bản tiểu thuyết kia chính là Nam Cung Lạc Lạc! Tín vật của nàng chính là Mặc Ngọc khắc Liệp Ưng!

Tiết Tinh hít một ngụm lạnh khí, theo ý nàng Nam Cung Lạc Lạc so với Hái Hoa Tặc đáng sợ hơn, Hái Hoa Tặc chỉ cần trình tiết, Nam Cung Lạc Lạc muốn chính là mệnh a!

"Sư thúc?"

Nghe được thanh âm Lưu Huỳnh, Tiết Tinh mới lấy lại tinh thần, Lưu Huỳnh cùng tiểu nhị đang đứng ở bậc thang chờ nàng đấy. Lưu Huỳnh không nhận biết Mặc Ngọc là tổ truyền của Nam Cung gia, trừ trên mấy lão già lão luyện còn sống trên giang hồ ra, những thứ nhân tài mới xuất hiện này đại khái danh hiệu Nam Cung gia cũng không có nghe qua, lấy niên kỷ của Tiết Tinh cũng không thể nào biết, này, vẫn là giả bộ không biết tốt hơn.

Tiết Tinh đi nhanh hai bước đuổi theo, đi theo tiểu nhị đến phòng của mình, trên cửa sổ gỗ sồi dán giấy cửa trắng, trong phòng rộng rãi đặt một tấm rèm hoa bên giường lớn, phải là cố ý an bài cho phòng của phu thê, Lưu Huỳnh cùng Tiết Tinh tuy là xưng hô sư thúc sư đệ, nam nữ trẻ tuổi lại cùng phòng, cũng khó trách tiểu nhị có suy nghĩ không trong sáng rồi.

Trong phòng để mấy tấm rèm đối với Tiết Tinh cũng không sao cả, chiều nay vừa Hái Hoa Tặc vừa Nam Cung Lạc Lạc, nàng không trông cậy được ngủ an ổn, sau đó nàng phát hiện mình vẫn còn quá lạc quan một chút, đang lúc nàng hài lòng để Lưu Huỳnh đưa tiền bo cho tiểu nhị, hàng xóm ở tại sát vách nàng trùng hợp từ trong phòng ra ngoài, lễ phép hướng nàng mỉm cười gật đầu một cái. Tiết Tinh lúng túng cười cười, hàng xóm nàng y phục sạch sẽ, tướng mạo bình thường, ôn văn lễ độ, có chứa một mùi hương ngọt hơi yếu, hàng xóm nàng lại là Hái Hoa Tặc. Tốt, tối nay nàng không thể ngủ.

Chờ tiểu nhị vui vẻ cầm tiền thưởng ra ngoài, Tiết Tinh ở trên giấy cửa sổ thọc một cái lỗ nhỏ, bình thường rình coi cũng thọt cửa phòng người ta, giống như nàng thọt cửa mình như vậy là rất hiếm, quả nhiên là nữ xuyên qua không phải bình thường.

"Sư thúc, sớm nghỉ ngơi, ngày mai còn phải lên đường, có ta coi chừng, không cần lo lắng." Trong nháy mắt, Lưu Huỳnh đã giúp Tiết Tinh trải giường thật tốt. Tiết Tinh đặt mông ngồi vào trên giường, sàng giường cũng tốt, cứng mềm vừa phải, kỹ thuật tài nghệ cùng nữ đệ tử Linh Vũ phái hầu hạ Tiết Tinh một dạng cao siêu, có một câu nói, cầu xin bao nuôi sẽ ấm giường, Lưu Huỳnh còn tốt chứ, người này có tư cách.

"Ta không muốn ngủ, ta muốn nhìn cái tên sát vách kia có thể gây ra dạng gì." Tiết Tinh nói, chỉ là một Hái Hoa Tặc, nàng dĩ nhiên yên tâm để Lưu Huỳnh coi chừng, mình thờ to ngủ đi, khó giải quyết là không phải là Hái Hoa Tặc, mà là Nam Cung Lạc Lạc, trong tiểu thuyết quả thật có một đoạn kịch tình là Nam Cung Lạc Lạc gặp Hái Hoa Tặc được Diêm Minh anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng địa điểm tuyệt không ở nơi này, thời gian cũng không phải là thời gian này, hơn nữa sự kiện Hái Hoa Tặc chỉ là diễn ra khi Nam Cung Lạc Lạc cùng Diêm Minh tình cảm thăng hoa, không có phần diễn Tiết Tinh, trở nên đều là lý do Tiết Tinh an ủi mình không cần chuyển khách sạn, lý do cuối cùng là tiền không thể phí phạm, Tiết Tinh quyết định vẫn ở nơi này không chuyển!

"Sư thúc, người từ này giờ thần sắc luôn cổ quái, sao vậy?" Lưu Huỳnh ân cần hỏi, hẳn không cảm thấy sư thúc của mình sẽ bị chính Hái Hoa Tặc hù dọa, nhất định có chuyện khác hẳn không lưu ý đến.

"Ta? Thần sắc cổ quái?" Tiết Tinh vội vàng dùng tay xoa nhẹ trên mặt một lần, chẳng lẽ mình trong lúc lơ đãng lúc Lưu Huỳnh trải giường chiếu nở nụ cười quái dị?

"Sư thúc, từ lúc người Tẩu Hòa Nhập Ma tính lại liền thay đổi. Không giống như trước."

Một nữ thanh niên hào sảng mạnh mẽ ở thế kỷ hai mươi mốt làm sao có thể cùng ác độc nữ phụ trong tiểu thuyết cổ đại giống nhau, cho dù nàng xem rất nhiều phim võ hiệp Hồng Kông, cho dù nàng đọc thuộc cổ văn, nàng vẫn là nàng, sẽ là Tiết Tinh ở trước cuộc thi cuối kỳ sẽ lay khắp Tự Miếu, không phải nữ hiệp. Nàng không có ý định cùng Lưu Huỳnh giải thích, đầu tiên cô nhân chưa chắc hiểu cái gì gọi là cuộc thi cuối kỳ, tiếp theo, nơi này cũng không phải là tiểu thuyết thần quái, thân thể là Tiết Tinh thứ thiệt, chỉ cần nàng một mực chắc chắn, ai dám nói nàng là ác linh nhập thể hay sao? Làm gì phải lao lực đi quấy đục nước đục.

"Người có chấp mấy cũng sẽ có thời điểm thay đổi, từ nhỏ đến lớn, người cũng sẽ có thời điểm thay đổi." Tiết Tinh ý vị sâu xa nói với Lưu Huỳnh.

Lưu Huỳnh rũ mắt, thanh âm nhẹ nhàng: "Ta, chưa bao giờ thay đổi."

Tiết Tinh hơi há hốc mồm, không biết nên nói cái gì, Lưu Huỳnh thiết định chính là máy móc chỉ nghe tất cả phân phó của Tiết Tinh, hình tượng của hắn là mỏng manh cỡ nào a, nhắc tới Lưu Huỳnh, Tiết Tinh lập tức có thể dùng bốn chữ "nghe Tinh mà sống" để tổng kết cuộc đời của hắn, nghĩ thêm cũng nghĩ không ra, hắn chỉ là một phần diễn nhiều hơn một chút so với người đi đường mà thôi, ngay cả vai phụ đều không hơn.

Nghĩ như vậy, Tiết Tinh lại cảm thấy Lưu Huỳnh không chân thật, hắn chỉ là tác giả vài nét bút vẽ ra, thật giống như không có máu cũng không có thịt, nếu như không có Tiết Tinh, hắn liền cảm giác tồn tại cũng không có, Tiết Tinh thật muốn đi tới vỗ một cái vào bờ vai hắn, đối với hắn nói, hắc, anh em, đừng như vậy, hoạt bát lên một chút.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân hơi nhỏ, Tiết Tinh hướng Lưu Huỳnh làm cái động tác nhỏ, nhẹ chân nhẹ tay di động đến phía sau cửa, mắt dính vào lỗ nhỏ, xuyên thấu qua lỗ nhỏ chỉ có một miếng tấm mắt nhỏ, trong tấm mắt một người nam nhân tay ôm nữ nhân, từ y phục nhìn ra là Hái Hoa Tặc sát vách, Tiết Tinh điều chỉnh góc độ nhìn mặt nữ nhân bất hạnh, là một nữ tử còn trẻ mặt mũi diễm tình, ông trời ơi, Nam Cung Lạc Lạc người thật đứng là âm hồn bất tán!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Ta oan uổng

Tiết Tinh giống như chạm điện một dạng đột nhiên thu hồi ánh mắt, lại nhẹ chân nhẹ tay đi tới cái bàn gần đó, ngồi đối diện Lưu Huỳnh, cái bàn tựa vào bên tường, Tiết Tinh dựa vào nhĩ lực hơn người có thể nghe được thanh âm bên phòng cách vách. Chờ hoài nghi, Tiết Tinh là cố ý ngồi ở chỗ này, thân là nữ phụ nàng sao có thể không chú ý động tĩnh nữ chủ, rút cho mình ly trà, nhấp tim nâng lên, chú ý động tĩnh tường bên kia.

Tiếng mở cửa, thanh âm vãi vốc ma sát, thanh âm vật nặng bị thả lên giường, thanh âm vãi vốc, thanh âm ma sát, xen lẫn thanh âm rên rỉ rất nhỏ của Nam Cung Lạc Lạc. Tiết Tinh tay cầm ly trà thật chặt, nghe được thanh âm, trong óc nàng có thể tưởng tượng ra hình ảnh chân thực giống như điện ảnh, Hái Hoa Tặc ôm Nam Cung Lạc Lạc vào phòng, đem nàng đặt lên trên giường, đang cỡi y phục của nàng. Nam Cung Lạc Lạc không chỉ là trụng mê hương, còn có xuân dược, xuân dược quả nhiên là Linh Đan Diệu Dược tài ba nhất trong ngôn tình cổ đại, Nam Cung Lạc Lạc hiện tại liền tựa như Kim Liên phụ thể. Rất nhanh, trừ tiếng rên rỉ của Nam Cung Lạc Lạc ra có tiếng nam nhân nặng nề thờ dốc, đối với cảnh tượng kích tình như trong tiểu thuyết lãng mạn đối với Tiết Tinh mà nói, tường bên kia đang làm gì nàng rõ như lòng bàn tay, trong đầu không tự chủ nghĩ đến hình ảnh kia, hơi có chút ngượng ngùng.

Lưu Huỳnh ngồi đối diện Tiết Tinh, cũng chú ý thanh âm sát vách, trên mặt hắn không có biểu hiện gì lớn, nhưng là không thể nghi ngờ hắn cũng biết chuyện sát vách đang xảy ra. Tiết Tinh phát hiện tình hình bây giờ chính là nàng và sư diệt mình đang cùng nhau ngồi quan sát phim AV (1) không có hình ảnh, thật không có nhân tính! Quá táng tận lương tâm rồi! Mặt của nàng đỏ bừng ra.

Căn cứ theo tiểu thuyết đặt ra, Hái Hoa Tặc mới vừa cỡi y phục Nam Cung Lạc Lạc, hôn hai cái, sờ mấy cái, Diêm Minh thánh đấu sĩ liền từ trên trời giáng xuống cứu đi Lạc Lạc Athena, sau đó Diêm Minh như thế nào giúp Lạc Lạc giải độc trước cũng không đề cập tới, lần đầu tiên của Lạc Lạc là cho Diêm Minh không có chỗ cho Hái Hoa Tặc đây là khẳng định, nhưng Diêm Minh thế nào cho đến bây giờ không có tới, thanh âm sát vách đã gần như kịch liệt, Diêm Minh ngơ ngai tại sao đến giờ còn chưa đến. Tiết Tinh khăn trương đứng lên, có lẽ mình phải làm chút gì, dù sao cường dâm đối với một nữ nhân tổn thương quá lớn.

Đột nhiên, tiếng thờ dốc cùng rên rỉ dừng lại, thanh âm sát vách trở nên rất cổ quái, có rõ ràng âm thanh rơi nước. Nghe nói nữ nhân khi đến thời điểm XX sẽ ướt át, ướt thật nhiều nước. Đây cũng thật quá ướt đi! Tiết Tinh hoài nghi mình nghe lầm, định đem lỗ tai áp vào trên tường muốn nghe rõ hơn. Nhưng, sát vách đã không có tiếng vang, ngược lại cửa phòng của mình bị người khác một cước đá văng.

Diêm Minh đứng ở trước cửa, trong ngực ôm Nam Cung Lạc Lạc, Nam Cung Lạc Lạc vẫn hôn mê, lộ ra cánh tay trắng nõn cùng bắp đùi, trên người xốc xếch khoác các loại y phục, trên mặt nàng vẫn điềm tĩnh như cũ, khóe mắt mang theo lệ, bộ dáng điềm đạm đáng yêu vừa thấy đã thương. Nếu như muốn bình luận một chữ "Nhất", người Tiết Tinh không muốn thấy nhất là Diêm Minh. Nam Cung Lạc Lạc tay trái gãi không chặt, nàng chỉ là khí thế tương đối suy, nhưng Diêm Minh hẳn là có triệu chứng gián đoạn tính điên cuồng giết người, Tiết Tinh nhìn thấy hắn liền rung mình hoàn toàn là phản ứng bản năng cầu sinh sinh vật.

"Tiết Tinh! Ngươi thật to gan!" Diêm Minh nổi giận, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Tiết Tinh.

Nhìn thấy Diêm Minh, Lưu Huỳnh lập tức đứng dậy đứng ở bên cạnh Tiết Tinh, ngón tay trắng nõn đã nắm chuôi Thanh vân kiếm. Diêm Minh một tiếng nói làm Tiết Tinh sợ đến tâm run run rẩy rẩy, trong đầu chỉ có không ngừng tuần hoàn hai chữ "Muốn sống, muốn sống, muốn sống, muốn sống. . .", nghĩ có giả bộ bình tĩnh thanh âm lại không ngừng run rẩy: "Đại gia, ngài, ngài đây là thế nào? Có chỗ nào không hài lòng?"

"Ngươi đừng cho là ta có thể vẫn mặc kệ hành động của ngươi, lại dám chỉ điểm Hái Hoa Tặc xuống tay với Lạc Lạc." Sắc mặt của Diêm Minh âm trầm đến đáng sợ.

Đây quả thực là chuyện buồn cười nhất Tiết Tinh ở thế kỷ này nghe được, nàng chỉ điểm Hái Hoa Tặc xuống tay với Nam Cung Lạc Lạc? Đây, đại gia ngươi tính giùm có được hay không, hôm nay không phải Cá tháng Tư!

Thấy dấu hiệu Tiết Tinh không có thừa nhận sai lầm, Diêm Minh một tay ôm Nam Cung Lạc Lạc, một cái tay khác đưa đến trước mặt, chường một phát, bọc hành lý da sói tuyết trên giường như bị nam châm hút bay đến trong tay hắn, hắn đem bọc hành lý hương không trung quăng lên, tất cả những thứ trong bọc hành lý gì đó rớt rít rít không trung rơi xuống, Diêm Minh đưa tay chụp lấy một bình thuốc sứ trắng nói: "Hợp Hoan Tán của Thanh Bình Nhạc, người bình thường làm sao có thể lấy được, đừng nói với ta, Linh Vũ phái các ngươi luôn luôn tự cho mình thanh cao đã dùng tới vật này rồi hả?"

Nam Cung Lạc Lạc bị hạ thuốc chính là Hợp Hoan Tán, thuốc này quả thật khó có được, nhưng là không thể nói rõ chính là nàng cho Hái Hoa Tặc. "Ta. Ta. Ngươi gần đây cũng không tới tìm ta, ta sợ ngươi bị hồ ly tinh khác cướp đi, liền mua cái này." Tiết Tinh cúi xuống, ấp úng nói, ông trời a, muốn nàng làm sao giải thích cho Diêm Minh xuân dược là thánh vật ở trong lòng nữ xuyên qua.

"Ta tìm hay không tìm nữ nhân cũng đều không liên quan đến ngươi, nhớ ngươi chỉ là nữ sủng của ta." Diêm Minh lôi cổ áo Tiết Tinh xách nàng đến gần mặt mình, bởi vì cổ áo bị gió lên, lộ ra một mảng da thịt trắng mịn, buồm buồm Mặc Sắc lộ ra một nửa cánh, tựa như dấu ấn đầy tớ một dạng khiến Tiết Tinh cảm thấy khó chịu.

Thấy Diêm Minh đánh Tiết Tinh, Lưu Huỳnh không thể nhịn nữa, Thanh Vân kiếm đứt khoát ra khỏi vỏ, ở phòng mờ mờ lóe ra ánh sáng, ánh mắt của Tiết Tinh nhanh chóng bắt được kiếm quang, tránh thoát tay Diêm Minh, thân thể đánh về phía Lưu Huỳnh, đôi tay ôm lấy hai cánh tay của hắn, dùng phần bụng ngăn cản chuôi kiếm đem Thanh vân kiếm lần nữa áp trở về sao. Một loạt động tác nhìn giống như đang bảo vệ Diêm Minh, thật ra thì nàng thật muốn bảo vệ Lưu Huỳnh, nam chủ không phải là người nguoi nguoi độn là có thể độn a, lấy trong tiểu thuyết đặt ra, coi như sư phụ của Tiết Tinh nàng sống lại đều không phải là đối thủ Diêm Minh, huống chi là Lưu Huỳnh.

Thấy Tiết Tinh như cũ bất chấp tất cả bảo hộ mình, tâm tình của Diêm Minh hơi khá hơn một chút, Tiết Tinh là con cò quan trọng nhất mà hắn để ở trong võ lâm chính phái, nhìn thêm một chút, chờ sự nghiệp lập thành rồi dọn dẹp nàng đều được, sắc mặt Diêm Minh hòa hoãn chút, hướng Tiết Tinh nói: "Chuyện này lần sau không được tái phạm, đừng có làm gì Lạc Lạc, nếu không." Diêm Minh cho Tiết Tinh một ánh mắt hung ác, Tiết Tinh rất phối hợp rừng mình.

Nam Cung Lạc Lạc trong ngực Diêm Minh đúng lúc rên rỉ một tiếng, trên mặt nàng một mảnh ửng hồng, thân thể ươn ẹo muốn thoát y phục khoác trên người, Diêm Minh biết nàng không thể đợi thêm, có lẽ hắn cũng không thể đợi thêm, xoay người rời đi.

Tiết Tinh đưa mắt nhìn Diêm Minh ôm mỹ nhân rời đi, đại não từ sợ hãi với Diêm Minh chuyển tới xúc cảm da thịt với Lưu Huỳnh, cánh tay Lưu Huỳnh nhìn mảnh khảnh, trên thực tế thật có bắp thịt, Tiết Tinh cảm thấy đây là một thân thể của nam nhân đồng thời lại cảm thấy hần mềm mại giống như nữ nhân một dạng. Chờ Diêm Minh đi xa Tiết Tinh mới dám buông Lưu Huỳnh ra, người đến người đi quá vội vàng, nghĩ lại nếu ở đô thị chắc chắn sẽ không cho nàng cơ hội ôm lấy một nam nhân xa lạ, nữ xuyên qua quả nhiên có nhiều phúc lợi, coi như người nhất định bị chết thảm thiết cũng sẽ để cho người hưởng hết diễm phúc.

Thân thể Lưu Huỳnh có chút cứng ngắc, Tiết Tinh buông tay ra hắn vẫn ngẩng ngơ lui về phía sau một bước, mặc dù biết nàng chỉ là muốn bảo vệ Diêm Minh, trong lòng vẫn có một chút dòng nước ấm lượn quanh.

Diêm Minh cứu Nam Cung Lạc Lạc, Hái Hoa Tặc này thì sao? Tiết Tinh nhớ tới sự tồn tại của tên đó, chạy đến phòng bên cạnh, cửa phòng mở rộng ra, Tiết Tinh đứng ở trước cửa là có thể nhìn thấy cảnh tượng trong nhà, thê thảm không nỡ nhìn, Hái Hoa Tặc đang sống sờ sờ bị xé rách mà chết, giống như một bãi bùn lầy xụi lơ trên mặt đất, cơ hồ mất đi hình người, thì ra là mới vừa rồi nghe được thanh âm chảy nước là thanh âm giọt máu rơi trên đất. Nhớ cảnh Tiết Tinh chết trong tiểu thuyết cũng không có mỹ quan, có thể so với bùn lầy trên đất còn khó coi hơn sao? Tiết Tinh hoảng hốt một hồi, giống như thi thể trên đất chính là tương lai của mình, tương lai vai phụ, nàng ngồi chồm hổm trên mặt đất, cách cổ huyết nhục rất gần, mặc cho huyết khí ngát trời quấy rầy khứu giác bén nhạy của nàng, nơi này không phải địa điểm Nam Cung Lạc Lạc cùng Diêm Minh nên gặp nhau lần nữa, cũng không phải là thời gian nên gặp nhau, sai lầm thời gian sai lầm địa điểm, duy nhất chính xác là vai phụ đáng chết vẫn là chết thảm như vậy, Tiết Tinh rất sợ hãi, rất sợ, coi như nàng hao hết tâm lực cũng trốn không thoát tình tiết trong nguyên tác, nàng không muốn bị vạn người thỏa mạ, không muốn ở trong tù Võ Lâm mình chịu hết khi dễ, không muốn bị Tiêu Quy Ứng xem thường chặt đầu xuống a.

Một nữ nhân đi ngang qua phòng nghỉ liếc mắt nhìn, lập tức, tiếng thét chói tai vang dội khách sạn, khách ở dưới phòng cũng bị tiếng thét chói tai hấp dẫn, từ từ tụ lại đến gian phòng này. Người kia là ai? Nam nhân này là ai? Nữ nhân này là người nào? Có khá nhiều người giang hồ vây tới đây nghị luận, "Nhìn, nam nhân kia trên y phục có hoa văn Thanh Phong của Linh Vũ phái " có người kiến thức rộng nói như vậy, "Thì ra là đại hiệp Linh Vũ phái " nghe nói bên trong có người của Linh Vũ phái, càng nhiều người tụ lại tới đây.

"Nhường một chút, các vị nhường một chút!" Tiểu nhị hét lớn, tạo ra một con đường cho chương quý mình, chương quý mập lùn đi từ từ xuyên qua đám người, chạy đến bên cạnh Tiết Tinh.

"Nữ hiệp, này." Chương quý làm khó nói, người trong giang hồ đánh đánh giết giết mặc dù rất bình thường, nhưng để trong tiệm hắn có người chết tóm lại khiến hắn khó làm ăn rồi.

"Mấy ngày nay Hái Hoa Tặc gây án chính là hắn, phiền toái chương quý mua cổ quan tài chôn cất rồi." Tiết Tinh móc ra một thỏi bạc kín đáo đưa cho chương quý: "Tuy là ác tặc, nếu chết rồi, hãy để cho hắn nhập thổ vi an(2)."

Chương quý lập tức vui vẻ ra mặt, đem bạc Tiết Tinh đẩy trở về: "Nữ hiệp giết Hái Hoa Tặc đáng đấm ngàn đao chính là Ân Nhân Ô Trần chúng ta, làm sao có thể thu tiền của người được."

Cái thiếu phụ từng hướng chương quý hỏi thăm Hái Hoa Tặc cũng ở đây, nhìn thi thể sau cất giọng hướng Tiết Tinh nói: "Người cũng không phải do người giết, Linh Vũ phái chính là dùng kiếm, nhưng tên tặc này là bị người tay không xé rách mà chết, nhìn cô nương cùng công tử cũng không giống người có khí lực lớn như vậy."

"Không phải ta giết, lúc ta tới hắn đã chết." Tiết Tinh nói như vậy.

"Thù đoạn quá độc, lại đem người sống xé rách, võ lâm chính phái đều sẽ không làm thế, chỉ có thể là người của hoang mạc." Thiếu phụ tiếp tục nói.

Nghe được hai chữ hoang mạc, đám người liền xô nhau, võ lâm cùng hoang mạc tranh đấu không biết bắt đầu từ lúc nào, cũng không biết lúc nào sẽ kết thúc, hai bên đều tiêu diệt lẫn nhau, người hoang mạc làm việc rất hung dữ, trong mắt người ở chỗ này chính là hóa thân ma quỷ, cũng khó trách bọn họ rất sợ. Chỉ là thiếu phụ đã đoán đúng, đúng là do người hoang mạc, nhưng không phải là người hoang mạc bình thường, mà là thủ lĩnh hoang mạc.

"Mọi người không nên hoảng sợ, người đã đi nha." Một câu nói của Lưu Huỳnh liền khiến chung quanh lập tức an tĩnh, uy tín của Linh Vũ phái ở võ lâm cũng rất tốt.

Dưới sự hiệp trợ của Tiết Tinh cùng Lưu Huỳnh, chương quý mới sơ tán quần chúng vây xem, tiểu nhị đã thờ hồn hèn mang đến một cổ quan tài. Hái Hoa Tặc đại ca, mặc dù người máu chảy tương đối nhiều, dầu gì người vẫn là toàn thây, còn có người giúp người nhặt xác, tội nghiệp, ai cho người không có mắt đi chọc nữ chủ, lần sau đầu thai nhớ, hỏi thăm người phía sau đài rồi mới xuống tay.

(1) AV: Phim sex

(2) nhập thổ vi an: vào đất bình yên

Chương 8: Tiêu Các chủ

Rời khỏi Ô Trấn, lại chạy hai ngày đường, liền đến Nga Mi Sơn. Linh Vũ phái cùng phái Nga Mi quan hệ không tệ, Tiết Tinh cùng Lưu Huỳnh đối với phái Nga Mi mà nói là gương mặt quen rồi, đệ tử thủ sơn liền không cần thông báo, trực tiếp mở đường.

Phái Nga Mi là môn phái có phương châm cứu người là nhiệm vụ, chỉ nhận nữ đệ tử, bởi vì môn hạ đệ tử học Y Kinh nhiều hơn kiếm phổ, hơn nữa Nga Mi Sơn cảnh sắc sum xuê xinh đẹp, cả môn phái làm cho người ta cảm giác tựa như làng du lịch nghỉ dưỡng. Duy nhất không hài hòa chính là thôn trưởng làng du lịch nghỉ dưỡng——Chưởng môn phái Nga Mi Định Nghị sư thái, cái danh hào Định Nghị này có ý tứ là bình định tà ma trăm nghịch đồ, hàm nghĩa máu tanh như vậy cùng hình tượng thần y lòng phụ mẫu của phái Nga Mi không hợp nhau, không hợp hơn chính là môn quy Định Nghị sư thái lập ra, ngày bắt đầu nàng trở thành Chưởng môn, phái Nga Mi chỉ cứu người phù hợp với chữ "chánh", tà ma ngoại đạo nhất là người hoang mạc, phái Nga Mi chỉ giết không cứu. Hình tượng Định Nghị sư thái ở trong tiểu thuyết không tính là ánh mặt trời, bởi vì nàng không thích Nam Cung Lạc Lạc, nàng ghét nhất người hoang mạc, trùng hợp mẫu thân Nam Cung Lạc Lạc là người hoang mạc, ngay sau đó nhìn Nam Cung Lạc Lạc như thế nào cũng không thuận mắt, nhưng nếu nàng đối diện với Tiết Tinh thuộc chánh đạo thì luôn luôn không tệ, cho nên Tiết Tinh mới lấy can đảm tới nơi này tị nạn.

"Một năm không gặp, Tinh nhi càng đẹp ra!" Định Nghị sư thái nhìn thấy Tiết Tinh liền cười tươi, tuổi của nàng cùng Phương Vân không khác nhiều lắm, cùng Phương Vân đầy đặn bất đồng, thân thể nàng thiên hướng về khô quắt, lồng ngực nòng đậm để cho nàng rất trang nghiêm.

"Đã sớm muốn đến thăm sư thái, nên vừa xử lý xong chuyện liền chạy tới Nga Mi." Tiết Tinh cười theo.

"Tối thật đúng lúc, nếu không ta liền muốn tự thân đi Linh Vũ rồi, thân thể của con sao rồi?"

"Sư thúc nội lực mất hết, những thứ khác xem ra cũng không lo ngại, nhưng còn phải làm phiền sư thái kiểm tra lại." Lưu Huỳnh nói, đã đến Nga Mi rồi thì không thể đến không, vừa đứng để Định Nghị sư thái tự mình kiểm tra một cái có di chứng hay không.

"Ừ, ta cũng đang có ý đó, các con đi trước thu xếp, sau đó ta sẽ tới sương phòng bắt mạch cho Tinh nhi."

Hai người hướng Định Nghị sư thái nói cảm ơn, Định Nghị sư thái kêu một nữ đệ tử dẫn hai người bọn họ đi sương phòng thu xếp hành lý. Tiết Tinh phóng mắt nhìn chung quanh từ giữ cửa, đến tuần tra trong môn phái, đều là nữ đệ tử tuổi như hoa như ngọc trẻ, thật là tiên cảnh nhân gian.

"Tiết Tinh sư thúc, đệ tử gọi là Đông Tâm Mi, có chuyện kêu đệ tử là được." Nữ đệ tử hành lễ nói.

"Tốt, người đi đi, có chuyện ta sẽ bảo người." Tiết Tinh mỉm cười nói.

Nữ đệ tử cũng cười, lui ra ngoài. Trong tiểu thuyết không hề đề cập tới cái nữ đệ tử Đông Tâm Mi này, Tiết Tinh thấy nàng mới vừa rồi đứng cách Định Nghị sư thái rất gần, rất có thể là đệ tử chân truyền của Định Nghị sư thái. Thật ra thì không cần phải sắp xếp gì, mấy lọ thuốc trong túi xách Tiết Tinh cũng không thể lộ ra ngoài, chỉ đem mấy bộ y phục lấy ra xếp tốt là được.

Đông Tâm Mi rất nhanh lại trở về rồi, đi theo phía sau nàng chính là Định Nghị sư thái cùng mấy cái nữ đệ tử khác.

"Sư thái." Tiết Tinh cùng Lưu Huỳnh đứng lên hành lễ.

"Ngồi đi, ta bắt mạch cho con." Định Nghị sư thái ý bảo Tiết Tinh ngồi xuống, lại để cho Tiết Tinh đem cánh tay thả vào trên bàn, đề xuống tay mạch Tiết Tinh.

"Cũng không phải là nội lực bế tắc, ngược lại, toàn bộ nội lực tản đi, bản ni cũng bắt lực." Định Nghị sư thái tiếc rẻ nói.

Vốn là Lưu Huỳnh còn ôm một đường hi vọng, nếu như Tiết Tinh chỉ là bởi vì Tẩu Hòa Nhập Ma ngăn lại huyết đạo không sử dụng được nội lực, nói không chừng Định Nghị sư thái có thể trị cho nàng, hiện tại Định Nghị sư thái đã khẳng định trong cơ thể nàng hoàn toàn không có nội lực, chính là Thần Tiên cũng không cứu được việc nàng thực sự trở thành phế nhân rồi, lòng của Lưu Huỳnh chìm đến đáy cốc.

Tiết Tinh ngược lại không để ý chút nào, nội lực cái gì vô công cái gì đối với nàng mà nói chính là trong phim truyền hình gì đó, nàng cảm thấy khá quen với trạng thái bây giờ của mình.

Thấy vẻ mặt Tiết Tinh như cũ vẫn lạnh nhạt, Định Nghị sư thái càng thêm thích đứa bé này, cô được dẫn được, khí độ như thế, coi như hiện tại không có nội lực, tương lai cũng tuyệt không phải phạm vật.

"Những chỗ khác không có gì đáng ngại, thân thể có chút suy yếu, hảo hảo điều dưỡng là được." Định Nghị sư thái nói tiếp.

Đây càng không phải phạm vi Tiết Tinh lo lắng, tiểu thuyết đặt ra nàng là bị chặt chết, không phải bệnh chết, nàng đối với thể trạng mình trắng kiện cũng

không hoài nghi.

Một nữ đệ tử vào phòng, cúi đầu hướng Định Nghị sư thái nói: "Sư phụ, Đông Kỳ các chủ đến, đã đến Chính đường chờ ngài."

Cái gì? Tiết Tinh rốt cuộc dễ nổi nóng rồi, nàng không nghe lầm chứ! Tiêu Quy Ứng này không phải đi Linh Vũ phái sao, tại sao lại chạy đến phái Nga Mi, hay là nói mấy ngày nay vị trí Đông Kỳ các chủ liên đới cho người khác?

Định Nghị sư thái lại phá vỡ nguyện vọng hèn hạ của Tiết Tinh: "Tinh nhi còn chưa có gặp qua Đông Kỳ các Tiêu Các chủ, cùng ta đi gặp, các người bằng tuổi nhau, có lẽ sẽ hợp ý."

"Tiêu Các chủ gọi là. Tiêu Quy Ứng sao?" Tiết Tinh đầu đầy mồ hôi yếu ớt hỏi.

"Chính là, Tinh nhi có nghe qua hần sao? Hần thật là cái người xuất chúng."

Đâu chỉ nghe qua, quả thực là". Như sấm bên tai." Tiết Tinh đáp.

"Không, không cần, thân thể của con không thoải mái, vẫn là đừng đi." Tiết Tinh vội vàng từ chối, lần này xuất môn không xem hoàng lịch, hai ngày trước mới vừa gặp sao chổi nữ chủ, hiện tại lại đụng phải mệnh trung khắc tinh.

"Nơi nào không thoải mái?" Định Nghị sư thái lại dò xét tay mạch Tiết Tinh lần nữa, mạch tượng như cũ biểu hiện thân thể Tiết Tinh cường tráng như trâu.

"Chỉ là một đường tắc lư nên hơi mệt nhọc." Tiết Tinh giải thích nói.

Định Nghị sư thái cẩn thận xem xét sắc mặt của Tiết Tinh chốc lát, nói: "Đã như vậy, con tốt nhất nghỉ ngơi, ta đi gặp Đông Kỳ các chủ."

"Dạ, không cần quan tâm con." Tiết Tinh hết sức hiểu lễ nói, nội tâm hồi hộp.

Định Nghị sư thái sau khi đi, Tiết Tinh mới thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm lại tránh được một kiếp, thật nên mở bình Nữ Nhi Hồng tới ăn mừng. Tiết Tinh quên mất có một thành ngữ là vui quá hóa buồn, còn có câu tục ngữ gọi trốn được mừng một chạy không khỏi mười lăm, quan trọng nhất là, có một loại định luật gọi nữ xuyên qua cần phải xui đến đỏ mắt. Đến lúc ăn tối, Định Nghị sư thái sai đệ tử tới mời Tiết Tinh cùng nhau ăn, bị Tiết Tinh lấy lý do đau bao tử cự tuyệt, nhưng là thầy giáo từng nói qua giả dối nghi bệnh là không đúng, vốn là Tiêu Quy Ứng cùng Linh Vũ phái cũng không quen thuộc, tới phái Nga Mi chỉ là vì hiệp đàm vấn đề người bị thương, nghe nói Tiết Tinh suy yếu như vậy, cảm giác mình về tình về lý cũng nên thăm một chút, Định Nghị sư thái dĩ nhiên cũng hào sảng dẫn đi, hai người com nước xong vừa đứng tản bộ đến sương phòng Tiết Tinh. Tình cảnh lúc ấy là Lưu Huỳnh đang gọt trái táo, Tiết Tinh đang ăn quả táo, Đông Tâm Mi lo lắng đến thân thể Tiết Tinh, cố ý kêu phòng ăn làm chén cháo trắng rau dưa, bụng Tiết Tinh không phải chỉ hấp cháo là có thể uống no bụng, đúng là tạo nghiệt không thể sống, không thể làm gì khác hơn là kêu Lưu Huỳnh lấy mấy quả táo mà ăn.

Lúc Tiêu Quy Ứng tiến vào, Tiết Tinh đang tựa lưng vào ghế ngồi, trên miệng ngậm một quả táo so quả đu đủ càng lớn hơn, quạt quạt cho mát, nghe tiếng mở cửa, rất tự nhiên nhìn về phía cửa, cùng Tiêu Quy Ứng bốn mắt nhìn nhau. Tiết Tinh phản ứng vẫn là rất nhanh, phái Nga Mi tựa như ni cô để tóc trong am, không có nam nhân, phàm là nam nhân đến đều sẽ một truyền mười, mười truyền một trăm, hiện tại trong phái Nga Mi chỉ có hai người nam nhân này, một là Lưu Huỳnh, một người khác chính là —— Đông Kỳ các chủ Tiêu Quy Ứng.

Tiêu Quy Ứng sững sờ một chút, Tiết Tinh Linh Vũ phái trong truyền thuyết là một người say mê võ học, hòa nhã không cầu thả, là một nữ tử tài mạo song toàn, mà vị cô nương trước mắt này mặc dù dung mạo xinh đẹp, cử chỉ lại tựa hồ như. có một chút thô lỗ. Hần đang cảm thấy nhìn thẳng vào mắt như vậy có chút xấu hổ, lại thấy cô nương kia trước mắt lộ ra bàn tay trắng nõn bình tĩnh đem một nửa quả táo đã gặm thả vào trên bàn, chuyển hướng hai chân lặng lẽ khép lại, một tay vuốt lên làn váy, tư thế ngồi đoan chánh, nụ cười ngọt ngào nói: "Vị này chẳng lẽ chính là Đông Kỳ các chủ?"

Trong lòng mặc dù cảm thấy quái dị, nhưng theo như bối phận đối phương mà nói là tiền bối, Tiêu Quy Ứng vẫn là lấy lễ đáp: "Văn bối Tiêu Quy Ứng, bất tài cư nhiệm Đông Kỳ các chủ, bái kiến Tiết Tinh sư thúc."

Tiết Tinh mất lộ ra thần sắc phức tạp, có một tên huyết hải thâm cừu đứng ở trước mặt người gọi người là "Thúc", cho dù ai cũng sẽ cảm thấy hoang mang. Tiêu Quy Ứng quả thật có cái xác tuần tú lịch sự đúng nghĩa nhân tài. Nếu như nói Lưu Huỳnh bề ngoài hơi có vẻ nữ tính là một tiểu yêu tinh chọc người. Tiêu Quy Ứng chính là điển hình giống đực loài người. Nói một cách khác, Tiêu Quy Ứng là tiêu chuẩn một người chồng lý tưởng, Lưu Huỳnh là tiêu chuẩn con dâu hiền lý tưởng. Thuận tiện nói một chút, Diêm Minh là tiêu chuẩn tình nhân lý tưởng, loè loẹt. Nhìn lại áo của hắn, trường bào phẩm xanh dùng Kim Tuyến thêu một con Kỳ lân giương nanh múa vuốt. Bên hông một thanh Lưu Kim trường kiếm, so với kiếm bình thường hơi rộng chút, so đao bình thường hơi hẹp chút. Nghe nói là võ học Tiêu gia, vừa có linh mẫn của kiếm, cũng có cương lực của đao. Mỗi người trong Tiểu Thuyết Võ Hiệp đều có một cái nhìn về giang hồ võ hiệp riêng, hoặc là hành hiệp trượng nghĩa, hoặc ẩn cư rừng núi làm thế ngoại cao nhân. Tín niệm của mỗi người đều khác nhau, nhưng mỗi giác mộng võ hiệp đều có một điểm giống nhau, có một hiệp sĩ trường sam cầm kiếm lo ăn lo uống lo ngủ, Tiêu Quy Ứng không thể nghĩ ngờ chính là một vị hiệp sĩ như vậy trong giấc mộng, chẳng qua vị hiệp sĩ này gánh vác trách nhiệm chém chết Tiết Tinh.

"Không cần giữ lễ tiết." Tiết Tinh nói chuyện luôn là lễ phép, giọng nói cũng không thân mật.

Tiêu Quy Ứng tuy còn trẻ tuổi, có thể gánh vác vị trí Các chủ nhất định có hần chỗ hơn người, Tiết Tinh lạnh nhạt hần làm sao sẽ nghe không hiểu, hần nói chuyện khôn khéo, đối đãi lễ độ, các tiền bối của các môn phái cũng rất ưa thích hần, lần đầu tiên nhìn thấy người đối với hần thái độ nguội lạnh như thế, đem lời nói cử chỉ của mình cũng hồi tưởng một lần nhưng cũng nghĩ không ra là mình đắc tội vị sư thúc Linh Vũ phái này ở chỗ nào.

"Tinh nhi, sắc mặt con không tốt, có phải thân thể khó chịu hay không?" Định Nghị sư thái không nghĩ tới Tiêu Quy Ứng luôn khiến người gặp người

thích như thế cũng sẽ bị người ghét, rất tự nhiên liên tưởng đến bệnh tình của Tiết Tinh.

"Phải không quá thoải mái." Tiết Tinh nói qua trọn mắt nhìn Tiêu Quy Ứng một cái.

Tiêu Quy Ứng thật sự không nghĩ ra mình phạm lỗi chỗ nào, duy nhất kết luận chỉ có thể là vị sư thúc Linh Vũ phái này trời sanh tính khí không tốt.

"Tiết Tinh sư thúc nếu thân thể khó chịu, tại hạ cũng không tiện quấy rầy, tại hạ được Phương Vân Chương môn mời, sẽ lưu lại Linh Vũ phái mấy ngày, nếu có duyên, sẽ cùng sư thúc đàm đạo võ học." Tiêu Quy Ứng hơi khom người tạm biệt, cố gắng cách Tiết Tinh xa một chút.

"Tốt, ta đưa Tiêu Các chủ một đoạn đường, về vấn đề người bị thương Đông Tây hai các, ta sẽ suy nghĩ một chút." Định Nghịch sư thái cùng Tiêu Quy Ứng bước song song, vừa đi vừa nói chuyện.

"Sư thúc, người tựa hồ không thích Tiêu Các chủ." Sau khi Tiêu Quy Ứng cùng Định Nghịch sư thái rời đi, Lưu Huỳnh mới nói.

"Vậy sao? Có một chút đi, người xem nụ cười hắc giả dối nói nhiều lời không thật, ta không ưa người khác cố làm ra vẻ, sau lưng không chừng làm cái chuyện gì bên ngoài." Tiết Tinh tức giận nói, giết nàng tuyệt đối là chuyện không tha thứ nhất trên đời này.

"Tiêu Các chủ trong giang hồ danh tiếng rất tốt, không có nghe thấy hắc làm cái chuyện gì bên ngoài." Lưu Huỳnh tiếp tục nói.

"Ngốc, hắc làm chuyện riêng gì thì có thể nói cho người biết à. Tóm lại người này không phải thứ tốt. Người cứ cách hắc xa một chút." Tiết Tinh không nhịn được nói, tại sao tất cả mọi người đều có ấn tượng tốt với tên Tiêu Quy Ứng vậy. Như vậy không được không được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Dã chiến

Tiêu Quy Ứng tiến về phía Linh Vũ phái làm khách, Tiết Tinh dĩ nhiên sẽ phải ở phái Nga Mi lâu mấy ngày. Cuộc sống ở Phái Nga Mi thật là nhàm chán, không có máy vi tính cũng không có TV, hoạt động giải trí ưa thích của cô nhân, đánh đàn á..., đánh cờ á..., Tiết Tinh tất cả đều không biết, rồi rãnh nhàm chán vô cùng, nàng quyết định vì xã hội làm chút công hiến, đem trò chơi thông dụng của thế kỷ 21 vào cuộc sống nhàm chán của cô nhân, vì vậy xuất hiện đối thoại như sau:

"Lưu Huỳnh a, người xem cờ vậy rất nhiều quy tắc phiền toái, sư thúc dạy người một trò chơi thú vị lại đơn giản hơn nhé, được đặt tên là cờ năm quân, như thế nào?"

"Tốt."

"Không tính là, không tính là, là ta sơ suất, ta làm sao có thể thua người, chơi lại!"

"."

"Không thể nào! Ta chính là QQ Cửu Đoạn cờ năm quân a! chơi lại!"

"."

"Lần này ta nghiêm túc, người hãy cẩn thận."

"."

"Không chơi!"

"."

Thư các của Phái Nga Mi nhiều nhất là y dược điển tịch, Tiết Tinh từ nhỏ liền đối với Trung y có một loại sùng bái mù quáng, chẳng hạn như xuân dược đấy, nhấp một hớp sẽ để cho người chết đi sống lại, không XXOO thì hẳn phải chết không thể nghi ngờ, so với Hắc Đinh Hồng còn hung ác hơn, dù là thần đèn Ả Rập, nhưng khi gặp xuân dược Trung quốc ta cũng đều phải quỳ lạy van xin. Trong túi xách Tiết Tinh còn cất giấu một bình Hợp Hoan Tán, mặc dù nàng không dám tự thân nếm thử, phản ứng Nam Cung Lạc Lạc bị hạ dược ngày đó cũng đã chứng minh bình này thuốc không bỏ cỡ nào, đây chính là kết tinh trí tuệ của người Trung Quốc cổ đại a, đây chính là ánh sáng hạnh phúc của người đọc thân a.

Dù sao nhân rồi cũng không có chuyện làm, Tiết Tinh nói với Đông Tâm Mi cho nàng mượn mấy quyển sách thuốc, bởi vì đều là sách thuốc cơ bản nhất, Đông Tâm Mi cũng không kiêng kỵ. Mới nhìn loại sách này, Tiết Tinh có chút ngượng ngùng, cơ quan này, cơ quan này, về quá chân thật rồi, có thể khiến người cảm giác như xem đồng cung, Tiết Tinh cảm giác mình bị độc hại quá sâu, thật có thể đi chết là vừa.

Tiết Tinh nhìn mấy sách thuốc Đông Tâm Mi đưa, có thể đem hệ thống kinh lạc và huyết đạo nhớ đại khái, là bởi vì cỗ thân thể này nguyên bản chính là võ học kỳ tài a, đáng tiếc, nhiều tài hoa hơn nữa cũng vô dụng. Trong phim truyền hình Bạch Triền Đường dùng Điểm Huyết Thủ rất uy vũ, lòng thiếu nữ của Tiết Tinh rung động thật sâu, tay nhỏ bé rắc rặc một hồi loạn chút, thế là thiên quân vạn mã đều thành món đồ chơi, rất tự tin, tưởng những người xem Tiểu Thuyết Võ Hiệp cũng ảo tưởng qua chính mình chỉ cần đưa một tay là có thể điểm trụ á huyết của ông thầy trên bục giảng dạy quá giờ.

"Sự thúc, đến lúc dùng bữa rồi." Lưu Huỳnh đẩy cửa ra, bước vào nói.

Tiết Tinh ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo Lưu Huỳnh nhích lại gần mình, Lưu Huỳnh hiểu ý, đi tới bên cạnh Tiết Tinh, cúi thấp thân thể, cho là Tiết Tinh có lời riêng muốn nói. Á huyết ở bên trong xương quai xanh lõm xuống ở gần cổ, Lưu Huỳnh bởi vì cúi người, cổ áo rủ xuống thấp, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, Tiết Tinh sờ sảng vron tay, ở á huyết Lưu Huỳnh đè nén xuống.

"Sự thúc?" Lưu Huỳnh đối với hành động Tiết Tinh rất là nghi hoặc.

Quả nhiên không được, Tiết Tinh ủ rũ lông mày, cái gọi là điểm huyết là chỉ dùng nội lực che lại huyết đạo, nên mới không chế cơ năng thân thể, cỗ thân thể này không có nội lực, tự nhiên cũng điểm không được huyết đạo người khác rồi.

Lưu Huỳnh mất lộ ra khổ sở: "Sự thúc, người lại đang nghĩ chuyện nội lực a, đừng nóng vội, chúng ta luyện lại là được."

Nội lực muốn luyện như thế nào? Giống như muốn đứng tấn, tĩnh tọa gì đó hả, thật cực khổ, Tiết Tinh lắc đầu một cái vẫn là được rồi: "Để cho ta ngẫm lại, ta hiện tại không có tâm tình."

Phái Nga Mi dù sao không phải là môn phái nhà mình, mặc dù cùng Linh Vũ phái giao hảo rất tốt, ở lâu quá cũng rất bất tiện, Tiết Tinh giả mù sa mưa dùng chim bồ câu truyền thư cho Phương Vân hỏi thăm Tiêu Quy Ứng còn ở Linh Vũ hay không. Phương Vân tiếc nuôi trả lời lại, Tiêu Các chủ công vụ rất nhiều, đã trở về Đông Kỳ các. Tiết Tinh chống nạnh cười to hai tiếng, phản phó Lưu Huỳnh thu dọn hành lý, cuốn gói đi.

"Sự thúc, chúng ta về Linh Vũ sao?" Lưu Huỳnh hỏi.

"Ừ, chúng ta lần này không đi quan đạo, đổi con đường đi." Tiết Tinh nói, đi quan đạo nhất định phải đặt chân ở Ô Trấn, mặc dù cách sự kiện lần trước ở Ô Trấn đồng thời gặp phải nam chủ cùng nữ chủ đã qua mấy ngày, trong nguyên tác Diêm Minh mượn từ "giải độc" để tranh thủ hưởng dụng thân thể Nam Cung Lạc Lạc, rất là lưu luyến quên về, liên tiếp XXOO nàng chừng mấy ngày, ai biết hiện tại XXOO hết chưa, Tiết Tinh sợ gặp lại hai người bọn họ, nàng vẫn không muốn rơi vào kết cục giống Hái Hoa Tặc.

Lưu Huỳnh mặc dù nói không biết dụng ý Tiết Tinh, nhưng theo quán tính, Tiết Tinh nói gì hần cũng sẽ thuận theo. Khu vực trực thuộc bên trong phái Nga Mi là mưa thuận gió hòa đất đai phì nhiêu, người của trạm dịch cực kỳ lười, nghe nói Tiết Tinh không đi quan đạo thế nên cự tuyệt đón khách, cái này nếu trong hiện đại, còn có thể gọi 315 (1) tố cáo bọn họ, nhưng ở cổ đại một chút chiều cũng không có.

Lưu Huỳnh nói: "Sự thúc, nếu không chúng ta mua một chiếc xe ngựa, ta sẽ đánh xe."

Tiết Tinh phản ứng đầu tiên là người này da mịn thịt mềm tay chân nhỏ bé có thể đánh xe ngựa sao? Nghĩ lại, kiếm của người ta đều khiến cho tặc chạy mất, huống chi là vùng roi ngựa, ứng tiếng nói: "Tốt, cứ làm như thế."

Nghe nói Tiết Tinh phải đi, Định Nghịch sư thái lần nữa giữ lại, Tiết Tinh biết đây là lời khách sáo, dĩ nhiên sẽ không ngây ngốc ở lại, cố ý phải đi, Định Nghịch sư thái không thể làm gì khác hơn là nói: "Nghe Tâm Mi nói con gần đây đối với sách thuốc rất có hứng thú? Phái Nga Mi không có thứ gì, chỉ có những thứ sách này là nhiều, con nếu thích vậy ta sẽ cho con."

Quà tặng này Tiết Tinh rất thích, sách thuốc bán bên ngoài thị trường có thể là đạo bản, kinh mạch huyết đạo cũng sai sót, dạy hư học sinh, nhưng sách của phái Nga Mi thì rất đảm bảo, sẽ không xảy ra vấn đề: "Nếu sư thái nói như vậy, con cũng không khách khí, con chỉ lấy một quyển sách nhỏ sau khi đệ tử mới của phái Nga Mi bài sư sẽ nhận lại, không biết có được không?"

"Vậy có gì khó." nói xong cũng phản phó Đông Tâm Mi đi vào phòng kho lấy một quyển, lại có chút kinh ngạc nói: "Con sao lại biết quyển sách này? Ta nguyên tưởng rằng con chỉ chuyên nghiên cứu võ học, không nghĩ tới tình báo cũng xuất chúng như thế."

Tiết Tinh khẽ vuốt ly trà cười mà không nói, nàng nên may mắn tên tác giả lừa đảo này bốn năm không có Cập Nhật nên nàng còn có thể đối với tình tiết trong tiểu thuyết vẫn mới mẻ, chỉ tiếc xuyên qua đến trên người nữ phụ, nếu là xuyên qua đến trên người Nam Cung Lạc Lạc, nàng chính là nữ thần thể giới này! Khiến tất cả nam nhân cũng đối với nàng thần hồn điên đảo!

Bên trong sách nhỏ Phái Nga Mi cũng không có ghi lại cái bí ẩn võ công gì, cũng chỉ là phái Nga Mi tổng kết ra một chút kiến thức y học mà thôi, tăng tăng tổ mẫu (bà cụ tổ) của Tiết Tinh trong tay có một bản《thầy thuốc gia đình》, tăng tăng tổ mẫu (bà kỵ) của Tiết Tinh trong tay có một bản《thầy thuốc gia đình》, tăng tổ mẫu (bà cô) của Tiết Tinh trong tay có một bản《thầy thuốc gia đình》, tổ mẫu (bà nội) của Tiết Tinh trong tay có một bản《thầy thuốc gia đình》, mẫu thân của Tiết Tinh cũng có một bản《thầy thuốc gia đình》, mỗi một thời đại phái nữ Tiết gia trong tay đều có một quyển《thầy thuốc gia đình》, đây là truyền thống tổ tiên lưu truyền xuống, trước kia rất ít thầy thuốc, thời điểm muốn khám bệnh không tìm được thầy thuốc, người Tiết gia đau đầu nhức óc tự tìm hiểu ra ghi lại, tiết kiệm đến lúc dùng không tốn hơi sức.

Hài lòng lấy được cuốn sách, Tiết Tinh cùng Lưu Huỳnh cáo biệt phái Nga Mi, tính toán từ đường nhỏ phương Tây Nam lượn quanh một nửa vòng tròn rồi hỏi Linh Vũ phái. Mặc dù trong túi Tiết Tinh rất nhiều tiền, cũng không bỏ được vì bọn họ đi ra ngoài quá nhanh, không có mua xe ngựa quá lớn, chỉ mua cỗ xe bền chắc, dùng một tiểu bạch mã cường tráng lôi kéo, lần này lộ trình khá xa, trừ chuẩn bị lương khô, Tiết Tinh còn mua hai chân bông đặt ở trong xe ngựa, để ngựa tại đại ngoại ngũ ngoại đồng.

Tiết Tinh hiểu phụ xe trạm dịch tại sao không muốn chở bọn họ đi đường nhỏ rồi, cái gọi là đường nhỏ căn bản là ở trong rừng cây xuyên qua, đường nói mặt đường gập ghềnh lắc lư, đây đều là chuyện nhỏ, trong khi đi mấy ngày rồi còn chưa thấy một chút bóng dáng thành trấn, cổ đại không có GPS định vị, nằng ngay cả mình ở đâu cũng không biết.

Lại một lần cho đến trời tối cũng không có điểm dừng chân, Lưu Huỳnh ngừng xe ngựa đến bên cạnh một thân cây, hai người lại phải qua đêm ở trong rừng cây, Tiết Tinh rốt cuộc không nhịn được hỏi: "Lưu Huỳnh, người xác định không đi sai đường?"

"Phương hướng đúng, người xem sao trên trời đi." Lưu Huỳnh chỉ vào ngôi sao sáng nhất trên bầu trời.

Từ phương hướng Bắc Đẩu Thất Tinh chỉ là đúng, đó chính là đáng đời mình cố ý muốn đường nhỏ chịu khổ, còn liên lụy Lưu Huỳnh chịu tội theo, Tiết Tinh không hề nói gì nữa. Ăn xong mấy ngày lương khô, đầu lưỡi đều muốn tê dại, dùng lời nói Lỗ Trí Thâm mà nói, quả thật cuộc sống quá máu chó. Thấy Lưu Huỳnh lại từ trong bao quần áo móc ra một cái bánh mỳ thâu, Tiết Tinh chu mỏ nói: "Không muốn ăn, ta sắp nôn rồi."

"Sư thúc muốn ăn cái gì?"

"Cánh rừng lớn như vậy, nhất định là có cỏ hoang dã lộc, bắt một con nướng ăn cũng tốt a."

"Tốt, ta đi tìm một chút, sư thúc ở nơi này chờ ta." Lưu Huỳnh nói xong nâng kiếm đi sâu vào rừng.

Thật là hảo dụng, nói một không biết làm hai, Tiết Tinh nhìn bóng lưng Lưu Huỳnh nghĩ, đồng thời lại cảm thấy tịch mịch, cảm giác như thế tựa như mình ở trong game một dạng, thoát nhìn là hai người, trên thực tế chỉ có một linh hồn.

Cầm hộp quạt đốt lên đồng lửa, Tiết Tinh tìm khối tảng đá sạch sẽ ngồi xuống, đã là trời chiều sắp tối, đỉnh đầu trừ gió thổi lá cây tiếng xào xạc còn có chút thanh âm chim hót. Chít chít chịt chịt Quanh quần ở trong rừng, tiếng chim hót truyền rõ ràng vào lỗ tai Tiết Tinh, trong đô thị cũng không phải không có chim, nhưng tiếng hót của chim luôn bị âm thanh xe cộ ở đô thị át đi. Hơn nữa khi đó Tiết Tinh bởi vì thường mang tai nghe, thính lực cũng không tốt, thanh âm nơi này giống như thanh âm Đài Truyền Hình Trung Ương sáng sớm phát ra, Tiết Tinh nhắm mắt lại, lẳng lặng lắng nghe, xoẹt xoẹt. hút hút. xoẹt xoẹt. chịt chịt A a, không cần, nơi đó. Ừm Đau. Không. A.

Tiết Tinh mở choàng mắt, là cái gì đây? Như thế nào từ tiếng chim hót liền biến thành tiếng hoan ái rồi! Thính lực bén nhạy để cho nàng có thể nghe thấp thoáng tiếng nữ nhân rên rỉ cùng nam nhân nặng nề thờ dốc, hung ác ngắt một cái, cái gì đây, không phải là mộng xuân, quá đáng sợ, ban ngày ban mặt đã làm chuyện này rồi! Lòng hiếu kỳ khiến Tiết Tinh hướng chỗ phát ra âm thanh mò đến, xuyên qua rừng cây dày đặc, vạch ra tầng tầng lá cây, Tiết Tinh nhìn thấy hình ảnh trong phim AV, nam nhân đè nữ nhân ở trên đất, thân thể hai người xích lỏng gần gũi nhau, Tiết Tinh lúc ấy liền kinh hồn rồi! Nam chủ cùng nữ chủ quả nhiên là chỗ nào cũng có, không, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là, Diêm Minh cùng Nam Cung Lạc Lạc, hai người sẽ không từ Ô Trấn mà thiên miên tới đây chứ?!

(1) 3,15: số điện thoại mà khách hàng tố cáo hàng hóa hay dịch vụ kém chất lượng, lừa đảo

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Thanh kiếm xa xỉ

Tiết Tinh thề mình không phải là cố ý, chỉ là ánh mắt của cô thân thể này thật sự quá tốt rồi, đem vết hôn đỏ thắm trên ngực Nam Cung Lạc Lạc cùng mồ hôi sau lưng Diêm Minh thu hết vào mắt, nhìn Diêm Minh mệt, cũng kháng quá lớn thước tựa như, Tiết Tinh hơn nữa tin chắc Diêm Minh cùng Nam Cung Lạc Lạc là từ Ô Trấn một đường XXOO tới chỗ này, cũng không hiếm lạ gì, đầu năm nay nam chủ đều là thứ lang cả đêm N*N, Diêm Minh đại gia, người thật rất hợp.

Người của Hoang Mạc chưa bao giờ "thiếu cảnh giác", coi như là ở thời điểm XXOO, Diêm Minh cũng duy trì độ cao cảnh giác, thanh âm lá cây bị vạch ra rất rõ ràng không phải tiếng gió, Diêm Minh ngẩng đầu lên, động tác phía dưới cũng không dừng lại, liếc mắt liền phát hiện Tiết Tinh, ánh mắt cùng Tiết Tinh đụng vào nhau.

Tiết Tinh vụn vụn không nghĩ tới người đánh đã chiến sẽ là Diêm Minh, nếu là người khác, nói xin lỗi rồi đi cũng dễ làm thôi, Diêm Minh thì rất phiền toái, theo cô thân thể này cùng Diêm Minh quan hệ, hiện tại lại bất gian tại trận, làm thế nào, nằng nên rung rung chạy đi hay là chạy lên giận dữ mắng mỏ bọn họ? Nhìn Diêm Minh nghiêm trọng sát khí lạnh rung, quả nhiên. Nàng vẫn là muốn chạy a.

Nam Cung Lạc Lạc không phát hiện mình đang bị người "rình coi", nàng cũng không thể nào phát hiện, nàng thần trí đã mơ hồ, chỉ sợ rất nhanh liền hôn mê, một hồi kịch liệt thiên miên, Diêm Minh buông ra Nam Cung Lạc Lạc đã lâm vào hôn mê, lấy y phục bên cạnh ôm ấp đắp lên trên người Nam Cung Lạc Lạc, ngay sau đó xoay người hướng Tiết Tinh đi tới. Tiết Tinh sợ hãi về lui về phía sau, nếu không phải là nàng tự biết đánh không lại Diêm Minh, đã sớm tát một cái tới rồi, cảnh sát thúc thúc, người này giờ trở lưu manh! Hắn không có mặc y phục!

Tiết Tinh lui lại mấy bước, bị một thân cây ngăn trở đường lui, Diêm Minh từng bước một tiến tới gần, sắc mặt của hắn không tốt: "Người theo dõi ta?"

Quá oan uổng, cực kỳ oan uổng, Tiết Tinh rất muốn khóc, nằng rõ ràng chính là muốn tránh, thế nào còn biến thành cố ý theo dõi, tháng sáu tuyết rơi

coi là cái gì, tháng sáu năm nay khẳng định là rơi mưa đá.

"Không có, ta, ta muốn về Linh Vũ, đi ngang qua." Đây tuyệt đối là lời tâm huyết của Tiết Tinh, nàng chưa bao giờ thành thực như vậy.

"Người cho rằng ta sẽ tin? Về Linh Vũ thế nào không đi quan đạo."

Tội danh này có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch rồi, cái vấn đề này quá bén nhọn, không có cách nào trả lời. Diêm Minh thấy Tiết Tinh trầm mặc cho là bị nói trúng nên á khẩu không trả lời được, hần nâng cằm của Tiết Tinh lên, ngưởi lạnh cắn lên đôi môi, Tiết Tinh thấy rõ động tác Diêm Minh, theo bản năng muốn tránh, nhưng thân thể vô lực của nàng sao địch nổi Diêm Minh trời sanh thần lực, môi dưới bị cắn, sanh sanh đau đớn cuối cùng hiện tơ máu. Diêm Minh lại một tay kéo cổ áo của Tiết Tinh, lộ ra bộ ngực bướm bướm Mắc Sắc.

"Nhớ, người là đồ chơi của ta, không cho phép chọc giận ta." Diêm Minh nhìn chăm chăm Tiết Tinh nói.

"Còn nàng ta?" Tiết Tinh cười lạnh một tiếng, chỉ vào Nam Cung Lạc Lạc đang ngủ mê man hỏi, bởi vì Tiết Tinh cùng Diêm Minh quan hệ, Nam Cung Lạc Lạc không ít lần cùng Diêm Minh nháo, hai ngày một trận nhỏ, ba ngày một trận lớn, Diêm Minh nếu thích Nam Cung Lạc Lạc, toàn tâm toàn ý cùng nàng một chỗ thì tội gì còn cùng nàng tiếp tục quan hệ, làm cho tất cả rất rối rắm, còn liên lụy linh hồn bé nhỏ là nàng bị tăng mạng.

"Nàng." Diêm Minh ngây ngẩn cả người, làm như đang trầm mặc, khôn kiếp a, chẳng lẽ hần còn chưa có nhận rõ ràng mình có tình cảm với Nam Cung Lạc Lạc sao? Không có xác định tình cảm liền đem nữ nhi nhà người ta XXOO đến hôn mê, nên khen người bản năng giống đực thật cường đại sao! Tục ngữ nói không sai, tình trường gặp tiểu tam, tất phải có tra nam(1), Diêm Minh chính là tra nam điển hình, nhìn chung toàn văn, là hần thống khoái nhất rồi, mỗi ngày XXOO với nữ nhân mình thích, còn khiến cho nữ nhân mình không thích không màng sống chết vì hần, nhưng là Diêm Minh đại gia, người năm nay ánh sao vận không tốt, cái nữ nhân yêu người đã chết, còn cái nữ nhân người yêu đến chết không toàn thây!

"Nàng không giống, nàng." Diêm Minh tự lẩm bẩm.

Trong tiểu thuyết nói Diêm Minh tinh dục rất tràn đầy, có rất nhiều nữ sủng, nhưng Nam Cung Lạc Lạc đối với hần mà nói rất là đặc biệt, hần chỉ giết người, chứ không cứu người, duy nhất một người mà hần cứu chính là Nam Cung Lạc Lạc.

"Người thích nàng." Nhìn dáng vẻ mơ hồ của Diêm Minh, Tiết Tinh không nhịn được nói cho hần biết, nói thích là nhẹ, chuẩn xác mà nói là mê luyến.

"Thích?" Diêm Minh lại mơ màng trong chốc lát, đột nhiên liền ngộ hiểu: "Ta muốn mang nàng trở về hoang mạc."

"Khụ khụ khụ." Tiết Tinh thiếu chút nữa sặc nước miếng mà chết, tiến triển cùng nguyên tác giống nhau như đúc, Nam Cung Lạc Lạc bị Diêm Minh "Bắt" trở về hoang mạc, mỗi ngày XXOO, người bên cạnh hầu hạ Diêm Minh đều là nữ nhân, nhưng Diêm Minh thân là đứng đầu Minh vực thủ hạ có sáu đạo chủ, trong đó có bốn người là nam, Nam Cung Lạc Lạc chỉ cần nói với bọn họ, thậm chí nhìn lâu một cái, Diêm Minh sẽ ghen tỵ đem nàng XXOO đến hôn mê, aiii, thật ra thì Nam Cung Lạc Lạc thật không có bao nhiêu thời gian giữ vững thanh tỉnh.

Diêm Minh mới bắt kể Tiết Tinh ho khan hay là phun, nhặt y phục rơi vãi đầy đất lên đưa lưng về phía Tiết Tinh bắt đầu thay đồ. Tiết Tinh nhìn tám lưng trần của Diêm Minh, cảm thấy hết sức dễ coi.

"Ta sau khi trở về Minh vực sẽ lưu một thủ hạ ở chỗ này, nàng sẽ chờ thời cơ thích ứng liên lạc với hần, thế cục võ lâm Trung Nguyên gần đây luôn biến động, chúng ta nên tranh thủ cơ hội." Diêm Minh vừa thay y phục vừa hướng Tiết Tinh nói.

Diêm Minh trở về hoang mạc, trong sách chỉ viết cuộc sống hần và Nam Cung Lạc Lạc ở Minh vực, tình huống Trung Nguyên không có đề cập tới, nói cách khác đoạn thời gian đó là Tiết Tinh đọc thoải mái, không có bị nguy hại.

Diêm Minh đem Nam Cung Lạc Lạc từ trên mặt đất ôm lên, động tác dịu dàng chậm chạp, chớ nhìn hần bình thường đối với người hung tàn, đối với người trong lòng tựa như Anerle một dạng thương yêu vô cùng, Tiết Tinh lúc xem tiểu thuyết thì cảm hứng dào dạt cực kỳ ngưỡng mộ a, nam nhân lãnh diễm tàn bạo, đối với một nữ nhân cực kỳ sủng ái, chiều chuộng, nhưng nếu như người nam nhân này cùng mình không có quan hệ gì thì mình sẽ ngưỡng mộ như vậy.

"Người an tâm ở tại hoang mạc, chuyện Trung Nguyên không cần lo lắng, đừng gấp gáp trở lại." Tiết Tinh tự đáy lòng nói.

"Ta hiểu rõ, người là nữ nhân đặc lực nhất của ta, sẽ đem tất cả đều xử lý thỏa đáng." Diêm Minh vươn một tay choàng qua đầu Tiết Tinh, đưa nàng chút áp áp trong cơ thể. Gương mặt tuấn mỹ hợp với động tác mập mờ, khiến Tiết Tinh cũng tâm thần rung động, nếu như trong ngực hần không phải có một nữ nhân khác.

Tiết Tinh trở lại đồng lứa, may mắn Lưu Huỳnh còn chưa có trở lại, đôi môi bị Diêm Minh cắn bị thương vẫn còn chảy máu, Tiết Tinh từ trong bao lấy ra Kim Sang Dược hướng vết thương xoa nhẹ, thuốc cô nhân không có chất kích thích, nhưng hiệu quả trị liệu cực kỳ thần kỳ, máu ngừng chảy, nhìn sơ qua cũng không có gì đáng ngại, vậy là tốt rồi. Chỉ chốc lát sau Lưu Huỳnh mang theo hai con thỏ hoang trở lại, xử lý đơn giản, đặt lên cái giá bắt đầu nướng thịt.

"Sư thúc, nướng xong." Lưu Huỳnh bẻ xuống một cái chân thỏ khét ngoài trong sống đưa cho Tiết Tinh.

Tiết Tinh cắn một ngụm nhỏ, ăn không ngon, không có gia vị không có bất kỳ mùi vị, chỉ là tổng thể so ba bánh màn thầu vẫn tốt hơn. Cắn răng ăn chân thỏ không có mùi vị, cắn mấy cái lại cảm thấy có chút ngọt.

"Sư thúc, miệng của người bị sao vậy?" Lưu Huỳnh đột nhiên hỏi Tiết Tinh.

Dính thịt vụn sao ? Tiết Tinh đưa tay lau hạ xuống, lại phát hiện trên tay dính máu, có thể là chân thỏ đụng vào khiến vết thương mới vừa khép lại đã bị vỡ.

"Có thể là. Bị nhánh cây trong rừng quét qua." Tiết Tinh chợt dạ nói, nàng làm sao dám nói ra miệng lỡ nhằm nhìn trộm người khác đang ân ái đây!

Lưu Huỳnh tiến tới bên cạnh Tiết Tinh, ngồi xổm người xuống tỉ mỉ quan sát đôi môi chày máu của Tiết Tinh, Tiết Tinh lúng túng ánh mắt loạn phiêu, Lưu Huỳnh đưa ra một ngón tay đụng đôi môi Tiết Tinh một cái, một giọt máu đỏ tươi dính vào ngón tay, Lưu Huỳnh lại dùng đầu lưỡi đem máu liếm xuống.

"Này! Ngươi!" Tiết Tinh sợ hãi kêu.

"Sư thúc yên tâm, trong máu không có độc, trong rừng có thật nhiều thực vật mang độc, cắt vỡ vết thương trước phải kiểm tra." Lưu Huỳnh lạnh nhạt nói.

Thì ra là nguyên nhân này, là mình phản ứng quá độ, Tiết Tinh lúng túng chau chặt lông mày, tại sao vậy, càng ngày càng không trong sáng rồi, người xem cổ nhân rất thẳng thắn vô tư, phải học tập người ta.

May mắn là xe ngựa đi qua hai ngày rốt cuộc ra khỏi cánh rừng, dọc theo đường nhỏ lại mất nửa ngày, đã đến một cái trấn nhỏ. Ông trời ơi, là người, khắp nơi đều là người sống sờ sờ, Tiết Tinh kích động nước mắt đều muốn rớt xuống, Tiết Tinh kêu Lưu Huỳnh ngừng xe ngựa ở bên đường, chính mình nhảy xuống xe ngựa.

"Lưu Huỳnh, nhanh đi khách sạn đặt hai gian phòng hảo hạng, chậm sẽ không có phòng." Tiết Tinh thúc giục Lưu Huỳnh đến khách sạn dàn xếp.

"Sư thúc, người đi đâu vậy?"

"Tìm thợ rèn đem đồ chơi này xử lý thôi." Tiết Tinh vỗ ngực một cái, bên trong chính là thanh kiếm trong tay áo khảm mã não bảo thạch xinh đẹp, sai thợ rèn đem bảo thạch phía trên tháo ra, vừa đúng còn có thể bán bớt làm chi phí dọc đường.

"Tự người đi? Hay là để ta đi cùng." Lưu Huỳnh không yên lòng để Tiết Tinh một mình trong tiểu trấn xa lạ đi lại.

"Yên tâm, trấn này phía đông là Côn Luân cung, phía tây là Vô Đang phái, có hai đại môn phái cùng nhau che chở, khẳng định trị an rất tốt, ta không sao." Tiết Tinh kêu Lưu Huỳnh mau đưa mã mang tới khách sạn ăn cỏ khô, ở trong rừng cây ăn cỏ đại mấy ngày, ngựa này tính tình cũng muốn dã rồi, nóng tính quá chừng.

Người trong thị trấn này không như Ô trấn nhỏ được, trình độ phồn hoa càng không phải là cùng cấp bậc. Mặc dù cửa hàng mọc như rừng, cửa hàng thợ rèn coi như dễ tìm, bởi vì là một gian rất lớn, lão bản thật có tiền, mua những ba gian, Tiết Tinh tặc lưỡi đi vào.

Thấy Tiết Tinh vào tiệm, tiểu công (3) lập tức nghênh đón, ân cần hỏi: "Cô nương, mua vũ khí hay là sửa vũ khí?"

"Sửa." Tiết Tinh nhẹ nói, ánh mắt nhìn vòng quanh lò rèn, lão bản quả thật là mua ba gian, đem tường đánh xuyên qua, cửa hàng to như vậy bày ra một hàng lò luyện, bên cạnh mỗi lò đều có người coi chừng.

"Cô nương muốn sửa vũ khí gì?"

"Kiếm trong tay áo."

"Được rồi, cô nương mời đi theo ta, ta dẫn người đến gặp sư phụ, hẳn rất am hiểu về kiếm." Tiểu công nói xong ý bảo Tiết Tinh đi cùng hắn, đi thẳng đến lò trong cùng, một tráng hán ngăm đen đang mài liết gỗ cái gì đó: "Tôn sư phụ, vị cô nương này muốn sửa kiếm."

"Được rồi, cô nương, muốn sửa thế nào?" Tráng hán dừng lại làm nguội cây búa, lau cái trán đỏ mồ hôi, hỏi Tiết Tinh.

"Thanh kiếm này, ta muốn đem trang sức tháo ra, lưu một thanh kiếm sạch sẽ là tốt rồi." Tiết Tinh đem bao bố nhỏ thả vào trên bàn Tôn sư phụ, bao bố nhỏ mở ra, lộ ra một thanh kiếm trong tay áo phục trang đẹp đẽ.

"Ta xem một chút. . . ." Liếc mắt liềm nhìn ra thanh kiếm này là hàng hiếm, Tôn sư phụ lấy khăn bên lau lau rửa tay, cẩn thận nâng kiếm trong tay áo lên quan sát, đột nhiên mặt liềm biến sắc, đem kiếm trong tay áo lần nữa đẩy về cho Tiết Tinh nói: "Cô nương, kiếm này, chúng ta không thể sửa."

(1) tra nam: tra là chỉ cận bã, thói tha, lưu manh... ghép chung với từ nam + __ +

(2) Anerle (安尔乐) là tên một loại “bánh” ăn trong ngày khó ở hàng tháng. (thấy mấy cô em mẫn teen Hà thành hay gọi là bánh).

(3) tiểu công: công nhân lao động, cu li, lao động phổ thông.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Ăn cơm bá vương

"Tại sao?" Tiết Tĩnh kỳ quái hỏi, chỉ là đề cho hắn đem bảo thạch tháo ra hết khỏi thân kiếm mà thôi, cũng không dùng kỹ thuật cao siêu gì cả.

"Cô nương, thanh kiếm này có phải xuất xứ từ Đoạn Kiếm sơn trang?"

"Phải." Tiết Tĩnh gật đầu một cái, nhớ Lưu Huỳnh nói chính là cái danh tự này.

"Kiếm Đoạn Kiếm sơn trang làm ra, ta không dám sửa loạn, không chỉ là ta, bất kỳ một gian rên sắt nào trong Trung Nguyên cũng không dám sửa kiếm của Đoạn Kiếm sơn trang, cô nương nếu đối với kiếm có gì bất mãn vẫn là đi Tương Nam tìm người của Đoạn Kiếm sơn trang mà sửa."

"Tương Nam? Vậy thật là xa, đại thúc, người len lén giúp ta sửa, ta sẽ không nói ra."

"Không được, đây là quy củ, cô nương xin đừng làm khó ta."

Lời đều nói hết nước rồi, Tiết Tĩnh cũng không dây dưa nữa, địa vị của Đoạn Kiếm sơn trang cũng quá bá đạo, không cho phép các thợ rèn khác sửa kiếm của bọn hắn, không thay đổi cũng được, nhưng cũng không thể cầm kiếm này. quá rục rờ. Tiết Tĩnh lần nữa bọc lại thanh kiếm trong tay áo, đi khỏi cửa hàng rèn sắt, vào trấn thực hiện mộng ước mấy hôm nay.

Đi ra khỏi cửa hàng rèn, chạm mặt một tòa lầu cao lớn, hai chữ vàng lấp lánh "Khẩu Phúc" hiện thật to, Tiết Tĩnh nuốt ngụm nước miếng, quá lâu chưa ăn những thức ăn khác, dạ dày có thể nhịn, miệng đều vô pháp nhịn nữa, một nhin hai nhin, không cần nhịn nữa, mùi thơm quá hấp dẫn, thân thể Tiết Tĩnh hoàn toàn không chịu khống chế vọt vào Khẩu Phúc. Tiểu nhị nhìn Tiết Tĩnh ăn mặc cầu kỳ, là con dê béo, lập tức dẫn tới bàn, Tiết Tĩnh cũng không phụ lòng kỳ vọng của hắn, gọi một bàn lớn, ăn không hết xách trở về cho Lưu Huỳnh ăn, một chút cũng không lãng phí.

Ăn xong bánh bao đến ăn thịt cá, ăn xong thịt cá liền đến ăn vịt nướng, thế giới thật là quá tốt đẹp, Tiết Tĩnh ăn uống no đủ, lau chùi lớp dầu ngoài miệng, hài lòng kêu tiểu nhị tính tiền. Tiểu nhị hấp ta hấp tấp chạy tới, Tiết Tĩnh đem tay văng hoài trong vờ sờ, trong nháy mắt sắc mặt thay đổi. Vốn là muốn đem châu báu gắn trên kiếm tháo ra đem bán làm một số tiền, nên khi này không mang ngân phiếu, tất cả đều ở trong xe ngựa, chết chắc, không có tiền trả.

"Cô nương? Tổng cộng năm lượng bạc 70 tiền." Tiểu nhị lại lặp lại một lần, thấy sắc mặt của Tiết Tĩnh không tốt, sắc mặt của hắn cũng không tốt rồi.

"Thật ngại, ra cửa quên mang tiền, cái này, ta đưa cái này thế chấp cho người như thế nào!" Tiết Tĩnh nhanh trí đem thanh kiếm trong tay áo lấy ra, trên thân kiếm có rất nhiều châu báu, thế chấp một bữa cơm này dư dả rồi.

"Cô nương, tiểu Diễm mặc dù không nổi danh cũng không phải là chưa từng biết chuyện đời, cái thanh kiếm này là của Đoạn Kiếm sơn trang, ta liếc mắt một cái liền nhận ra, kiếm của Đoạn Kiếm sơn trang đều là chỉ cho người chuyên môn chế tạo, không thể cầm, bất kể cô nương là từ đâu có được thanh kiếm này, bốn điểm không thu, xin cô nương trả tiền mặt."

Cái gì? Thanh kiếm này khảm đầy bảo thạch thế nhưng không thể nhận, Đoạn Kiếm sơn trang người thật là hại chết người. Tiết Tĩnh tiến vào trạng thái khó xử, sắc mặt của tiểu nhị đã rất thúi: "Cô nương nếu là muốn ăn cơm chùa, thì không thể trách chúng ta không khách khí."

"Này, này, có lời gì hào hào nói, đừng xúc động, đừng tới đây!", "Đừng tới đây!"

Tiết Tĩnh hồ xong lời nói liền cảm thấy kỳ quái, thế nào còn có hồi âm, quay đầu nhìn lại, phát hiện bên cạnh bàn kia một bạch y nam tử cũng bị tiểu nhị vây quanh.

"Ta nói, ta chỉ là quên mang tiền, các người thế nào không tin đây." Bạch y nam tử bất đắc dĩ nói, thì ra là hắn cũng là ăn cơm chùa, Tiết Tĩnh trong lòng sinh ra một loại cảm giác đồng bệnh tương lân(1).

Bạch y nam tử cũng nhìn thấy Tiết Tĩnh, cũng phát hiện Tiết Tĩnh cùng mình cũng gặp phải vấn đề khó giải quyết giống nhau, hướng Tiết Tĩnh lộ ra một mỉm cười bất đắc dĩ. Nhìn thấy mặt của bạch y nam tử, Tiết Tĩnh lại phân vân không biết hẳn rốt cuộc là nam hay nữ, từ y phục nhìn thấy hẳn là mặc y phục của nam nhân, nhưng dáng dấp vô cùng xinh đẹp, Lưu Huỳnh cùng Diễm Minh mặc dù vừa lớn lên xinh đẹp, nhưng nhìn một cái là có thể nhìn ra là nam, mà vị trước mắt này làm cho người ta một loại cảm giác khó phân biệt, thân thể của hắn rất mảnh khảnh, sẽ không thật sự là nữ giả nam trang, nhưng là, nữ giả nam trang làm sao sẽ có trái khế đây, thật rối rắm a.

Hai người cùng nhau bị tiểu nhị bao vây, càng lùi càng gần.

"Tiền của ta tại trên thân của nha hoàn, nhưng nha hoàn lại mất tích a." Bạch y nam tử than thở nói.

"Thật là đúng dịp, tiền của ta cũng ở chỗ người hầu đây." Tiết Tĩnh đưa ánh mắt đồng tình nhìn bạch y nam tử một cái, chỉ hận không sớm gặp nha, thật là một thảm kịch.

"Không xong không xong!" Một đứa bé giúp việc chạy lên, thở hồng hộc nói: "Người của Hương Mãn lại đang nói xấu chúng ta, nói chúng ta nấu ăn không ngon, cá rất hôi tanh."

"Con bà nó, một đám nhà quê cũng ồn ào nhốn nháo, tất cả, đi, cầm vũ khí tới Hương Mãn." Tiểu nhị lớn tuổi nhất gầm hét lên.

"Đại ca, hai người này tính sao?" Một tiểu nhị trẻ tuổi chỉ vào Tiết Tinh cùng bạch y nam tử nói.

"Mang đi, trước dọn dẹp Hương Mãn, sau sẽ xử hai người bọn họ."

"Được!" Tất cả tiểu nhị trăm miệng một lời, một đám tiểu nhị trong tay không phải cầm thái đao mà cầm thìa sắt, đè ép Tiết Tinh cùng bạch y nam tử mạnh mẽ hướng đầu trần tây đi tới. Người đi đường nhìn thấy loại cảnh tượng đầu bếp bạo động này thế nhưng không có một chút hốt hoảng, giống như bọn họ đã tập mãi thành thói quen rồi, chỉ là rí tai thắm thía mấy câu, hoặc là chỉ chỉ chỏ chỏ Tiết Tinh cùng bạch y nam tử.

Tiết Tinh hận không được che mặt lại, ăn com không có tiền đã quá xấu hổ rồi, hơn nữa nàng còn chưa phải cái chủng loại thiếu tiền kia..., quá oan uổng a, về sau nhất định phải tại trong cái yếm vá mấy tờ ngân phiếu! Xem chừng từ đã tới Trần Tây, đội thái đao thìa sắt liền dừng lại, trước mắt là quán rượu tên là Hương Mãn, đã đứng sẵn một hàng đầu bếp tiểu nhị khác, trong tay cũng cầm thái đao cùng thìa sắt.

"Bọn nhà quê Hương Mãn, dám nói đại gia ta nấu ăn không ngon! Sao không ném thử một chút món ăn chính các ngươi làm, chả khác nước tiểu chó!" Đầu bếp của Khẩu Phúc lập tức kêu gào nói.

"Ngươi làm món ăn vị như cúrt chó! Vị cúrt chó!" Đầu bếp Hương Mãn lập tức không chịu yếu thế cãi lại.

Tốt, vẫn cấp độ tranh cãi mức thấp, Tiết Tinh cảm thấy món ăn của hai quán này nàng đều không muốn ăn nữa rồi. Hai đầu bếp chánh cũng cảm thấy nằng nết cúrt chó lẫn nhau rất không có ý nghĩa, trực tiếp bắt đầu sống mái với nhau. Một thanh thái đao rời tay chạm mặt bay tới, Tiết Tinh hơi nghiêng đầu, từ cổ của Tiết Tinh lạnh lẽo sát qua, lạnh hơn chính là lòng của Tiết Tinh, hủ hồn suýt chết! Giang hồ không hổ là nơi có hệ số an toàn thấp nhất, ngay cả trận chiến đầu bếp cũng máu tanh như vậy. Tất cả mọi người đánh nhau rất nhập tâm, không ai bận tâm đến Tiết Tinh, bây giờ là thời cơ trốn chạy tốt nhất, Tiết Tinh vén làn váy, bộ dạng xun xoe bỏ chạy, vừa chạy còn vừa phải tránh né các loại ám khí, nhưng thân thể không có nội lực, động tác vụng về tựa người bình thường một dạng, mắt thấy một người ngã xuống tin chắc sẽ nện trên người mình. Thân thể phản ứng không kịp nữa, Tiết Tinh ngờ ngác đứng, thất eo đột nhiên bị người mãnh liệt đẩy một cái, mất đi trọng tâm hướng tới bên cạnh ngã xuống, một bóng dáng đỏ thắm thoáng hiện, nhanh nhẹn chạy đến bên cạnh Tiết Tinh, nâng thân thể Tiết Tinh đang mất đi trọng tâm, để cho nàng lần nữa đứng vững. Cứu Tiết Tinh chính là thiếu nữ xinh đẹp, Tiết Tinh đang muốn nhìn rõ mặt của nàng, nàng lại buông tay của Tiết Tinh, dùng khinh công nhảy lên, biến mất ở trong đám người hỗn loạn.

Cô nương vừa rồi rõ ràng cứu mình, lại không lưu lại dung mạo cùng tên họ, thi ân bắt cầu báo (2), có lẽ là nữ hiệp đi ngang qua, Tiết Tinh vẫn là suy nghĩ muốn nói cảm ơn với nàng, hướng phương hướng nàng biến mất, chạy đi kêu: "Nữ hiệp, đội đã nào...! Lưu cái phương thức liên lạc đã!"

Không đuổi kịp nữ hiệp, lại ngoài ý muốn đụng phải bạch y nam tử, bạch y nam tử cũng kinh sợ, tình huống càng ngày càng nghiêm trọng, cả con đường thành nơi bạo động, hân hốt hoảng loạn tránh thìa sắt bay tới, đáng tiếc hân không có thân kinh vận động tốt như Tiết Tinh, bị đánh trúng vai phát.

Mất thấy trận đánh này đã thấy máu, Tiết Tinh kéo bạch y nam tử nói: "Đi mau."

Hai người ở trong hỗn chiến chạy trốn chết, xương cốt bạch y nam tử vẫn cứng đơ, giống như tượng gỗ một dạng bị Tiết Tinh lôi kéo chạy khắp nơi, thật vất vả chạy ra khỏi phạm vi hỗn chiến, Tiết Tinh cảm thấy kiệt sức, còn mang theo cái bạch y nam tử này, hai người cũng có thể thoát thân thật là đáng mừng.

"Hô. Hô. Nguy hiểm thật." Tiết Tinh khom lưng thở hổn hển, mái tóc loạn xạ tung bay trong gió.

"Đa tạ cô nương cứu giúp." Bạch y nam tử cũng mệt mỏi nói: "Xin hỏi cao tính đại danh của cô nương?"

"Tiết Tinh. Ngươi thì sao?"

"Tại hạ họ Bạch, tên Tích Trần." Bạch y nam tử đáp, khẽ mỉm cười, giống như nữ nhân một dạng.

Bạch! Tích! Trần! Tiết Tinh nếu là nhân vật trong manga, hiện tại bối cảnh nên cho nàng thêm vào một đạo tia chớp, Bạch Tích Trần cái tên này đã nói rõ thân thể của hân, Tiết Tinh tin tưởng cảnh tượng hoa hoa lệ lệ như vậy trên thế giới sẽ không xuất hiện lần hai, người này tuyệt đối chính là thủ hạ lực đạo trong Thiên Đạo của Diêm Minh đạo chủ Bạch Tích Trần! Nanh vuốt của Diêm Minh nhanh như vậy liền vuron đến Trung Nguyên sao, cũng có thể không phải là do Diêm Minh phái tới, Bạch Tích Trần vốn là một người rất tùy tính, đối với Minh vực không có trung thành gì, có thể thật chỉ là đúng dịp tới du ngoạn. Thủ hạ Diêm Minh chính là sáu vị đạo chủ, chỉ có hai người đối với hân trung thành tận tâm, có hai người quen thấy bên nào mạnh thì theo bên đó, và hai người còn lại thì tâm tư luôn khó hiểu làm cho người ta không nắm bắt được, Bạch Tích Trần chính là người tâm tư khó hiểu, hân là người như thế nào thì trong tiểu thuyết không có căn cứ viết, hân tựa như người qua đường.

"Công tử! Công tử! Rốt cuộc tìm được người!" Một thiếu nữ mặt mũi mỹ lệ chạy đến bên cạnh Bạch Tích Trần, mặt lo âu.

Tiết Tinh tò mò quan sát thiếu nữ, đây chính là nha hoàn Bạch Tích Trần nói mang theo tiền của hân rồi đi lạc, không, Tiết Tinh cảm thấy thật ra thì phải là nói Bạch Tích Trần đi lạc rồi.

"Để cho ngươi theo sát ta, tại sao lại đi mất, hại ta thiếu chút nữa chịu uất ức." Bạch Tích Trần oán trách nói.

"Công tử, không phải ngươi nói muốn đi Hương Mãn ăn com a, ta còn cố ý tới trước gọi món, nào biết ngươi chạy đến Khẩu Phúc." Mặt của Tri Thu nhìn là dịu dàng uyển chuyển, nhưng lại cực kỳ nhanh nhẹn nhanh nhẹn.

"Ta tạm thời nghĩ đổi khẩu vị, không được sao?" Trên mặt tái nhợt của Bạch Tích Trần có một tí tí đỏ thắm, về mặt này căn bản là thiếu nữ xấu hổ sao?

Thật không phải là nữ giả nam trang sao? Thật không phải sao?

"Công tử là đi làm đường." Tri Thu nhất quyết không tha nói, OMG, cô nương quả thật là chúa châm chọc, Tiết Tinh liền bội phục.

Lúc này, một đội nhân mã đi tới hỗn chiến, trang phục của bọn hắn đa số màu xanh cùng màu xám tro, sau lưng cũng đều Hoa văn Bát Quái, đây là dấu hiệu phái Võ Đang, rất tốt, người của phái Võ Đang rất cuộc chịu tới trị an rồi.

(1) Đồng bệnh tương lân: (Nghĩa đen) Cùng bệnh thì cùng thương xót nhau. (Nghĩa bóng) Khi người ta cùng ở một hoàn cảnh giống nhau thì người ta thông cảm với nhau.

(2) Thi ân bất cầu báo: nghĩa là “Thi ân đừng cầu đền đáp, vì cầu đền đáp thì thi ân có mưu đồ”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Có nữ nhân trong phòng sư diệt

Nhìn thấy Kiều Dật Quân dẫn đầu, Tiết Tinh tin chắc đội nhân mã này xuất từ phái Võ Đang, bọn đầu bếp dù đánh nhau hung tàn chung quy chỉ là dân chúng, không có võ công nội lực, phái Võ Đang rất nhanh liền trấn áp, cảnh tượng bây giờ khiến Tiết Tinh nghĩ đến hộp đêm trong đô thị, lưu manh còn đồ đánh hung cho lắm, cảnh sát tới liền chấp tay sau lưng đi ra.

"Hai quán rượu này mỗi tháng đều đánh nhau một trận, thật là hết cách, dứt khoát phá hủy cho rồi." Một nữ đệ tử Võ Đang cùng Kiều Dật Quân đứng chung một chỗ tức giận nói, trên đầu Tiết Tinh toát ra hắc tuyến, phái Võ Đang không phải nổi danh lấy nhu hòa trị người a, đây cũng quá hung bạo rồi.

Nghe Võ Đang cô nương nói như vậy, những thứ đầu bếp kia cũng không có ý tứ sợ, thân thể của bọn họ mặc dù an phận xuống, cảm giác lòng của bọn họ vẫn còn cuồng dã, trong lòng Tiết Tinh có loại cảm giác khác thường, cảm giác dân chúng trong trấn này một chút cũng không giống dân chúng dưới sự bảo vệ môn phái Trung Nguyên an ổn sống qua ngày, ngược lại giống như người hoang mạc, gan lớn, háo chiến, trị an cực kỳ nát, phía Đông có Côn Luân cung, phía Tây có Phái Võ Đang, chịu sự quản lý của hai môn phái, làm sao sẽ biến thành như vậy.

"Văn Bân, kiểm lại nhân số, đem người bị thương đưa đi y quán." Kiều Dật Quân phân phó một đệ tử Võ Đang sau lưng nói.

"Các ngươi, mau dọn dẹp nơi này cho sạch sẽ." Nữ đệ tử Võ Đang hướng bọn đầu bếp quát lớn.

"Thời gian không còn sớm, Tiết cô nương còn muốn ở chỗ này nhìn nữa?" Thấy Tiết Tinh xem nào nhiệt đến mức tập trung tinh thần, Bạch Tích Trần thấp thỏm hỏi.

Bạch Tích Trần là người hoang mạc, cũng khó trách hắn nhìn thấy phái Võ Đang đến nhiều người như vậy liền vội vã rời đi, Tiết Tinh hiểu, cũng không làm khó hắn: "Ta lại đợi một lát, Bạch công tử, ngươi đi trước đi."

"Tốt, ta cùng nha hoàn trở về khách sạn nghỉ ngơi, Tiết cô nương cũng về sớm một chút, cái thị trấn này buổi tối sợ rằng không an toàn, ngày sau hữu duyên sẽ hướng cô nương đền ân cứu mạng." Bạch Tích Trần nói vài câu đã cùng Tri Thu bắt đầu rút lui, rõ là. . . . chủ tớ tham sống a.

"Bạch công tử đi đường cẩn thận!" Cũng không biết hắn còn có nghe hay không, Tiết Tinh vẫn là cùng hắn vẫy tay chào tạm biệt, Bạch Tích Trần người này vẫn nên cố gắng tạo quan hệ tốt, bởi vì hắn ở trên giang hồ có danh xưng "Tiên y", bất kể chơi trò chơi gì, bạn tốt ít nhất cũng phải có một "bà vú" đó vĩnh viễn là quy tắc ngầm.

Bạch Tích Trần sau khi rời đi, Tiết Tinh cũng tính toán đi, Bạch Tích Trần nói không sai, mặt trời không có xuống núi liền xảy ra cảnh tượng binh khí đánh nhau, máu tanh cực kỳ, chờ trời tối nói không chừng trên trấn có bao nhiêu yêu ma quỷ quái. Trời cao tựa hồ đang treo trên cột năng, khi thời điểm năng phải đi, lại có bạo loạn khác nảy sinh. Lại tới một đội nhân mã, tất cả đều là một thân áo trắng thêu tơ vàng, tay áo thượng hoa văn tiên hạc dùng tơ bạc thêu hình, tơ vàng vẽ rồng, người của Côn Luân cung a, vừa nhìn liền biết rất hưởng thụ cuộc sống.

Người của Côn Luân cung vừa đến, không khí lập tức trở nên khẩn trương, người của phái Võ Đang cũng ngừng lại công việc trong tay, toàn thân giới bị. Quân chúng vây xem đều không hèn mà cũng bắt đầu thoái lui, còn có người phía trước đang thúc giục: "Mau, mau trốn đi, đao kiếm không có mắt a!"

"Kiều Dật Quân, đã nói qua Xương Sinh trấn là khu trục thuộc của Côn Luân cung chúng ta, phái Võ Đang các ngươi lại tới làm gì!" Dẫn đầu Côn Luân cung là một nữ nhân cao gầy, tướng mạo đoan trang, không giận mà uy.

"Nực cười, rõ ràng là phái Võ Đang chúng ta đang trị an, Côn Luân cung các ngươi tụ họp tại đây làm gì?" Một nữ đệ tử cùng Kiều Dật Quân đứng chung chỗ vượt lên trước sẵn giọng.

"Nhiều lời vô ích, quy cũ, lên." Côn Luân cung nữ nhân không có ý tứ tranh cãi, lạnh nhạt nói.

Vừa dứt lời, đệ tử hai môn phái cũng rút ra vũ khí bên hông mình, Tiết Tinh phát hiện các đầu bếp khi nãy đánh nhau đã dùng ánh mắt cổ quái trao đổi,

là đang mưu đồ bí mật cái gì. Tiết Tinh trốn được sau lưng dân chúng đang vây xem lên lên nhìn, còn tưởng rằng nơi này có hai môn phái duy trì trị an khẳng định hết sức thái bình, không nghĩ tới $1+1<1$, hai môn phái ngược lại luôn tranh đấu, khó trách dân Xương Sinh trấn vạ vỡ như thế, đều là do tình thế ép buộc.

Võ công của Phái Võ Đang dựa vào Thái Cực Lưỡng Nghi, động tác nhẹ nhàng nhưng có thể quát ngã đối phương thật mạnh, võ công của Côn Luân cung càng thêm tuyệt đẹp, đánh như múa, hai phái đang đánh kịch liệt một hồi, thì một đồng quần chúng vây xem vỗ tay bảo hay: "Chắc chắc, thật là đẹp, thật là xinh đẹp!"

Nhân cơ hội này, bọn đầu bếp cùng nhau chạy ra, đệ tử hai phái cũng không còn thời gian lại để ý bọn họ, mặc cho bọn họ chạy thoát, không trách được bọn đầu bếp dám can rờ như thế, đã sớm ngờ tới là loại kết quả này sao. Võ lâm Trung Nguyên khi tranh đấu vẫn có hạn chế, có thể đã thương người, nhưng không thể bị thương quá nặng, càng không thể đốn người chết, hai bên đánh cũng không thể tận hứng, còn chưa có phân ra thắng bại liền rút tay, căn bản là hù dọa lẫn nhau mà thôi.

Thật không thú vị, lần này thật phải đi rồi, Tiết Tinh xoa người đang muốn rời đi, bị người gọi lại.

"Tiết Tinh sư thúc!" Kiều Dật Quân ở trong đám người phát hiện thấy Tiết Tinh, mở miệng kêu lên.

Tiết Tinh quay đầu lại phát hiện là Kiều Dật Quân đang gọi nàng, vì vậy dừng lại, thiếu chút nữa, thiếu chút nữa là nàng có thể trở về khách sạn, tại sao lại kêu nàng, nàng cũng không muốn bị cuốn vào tranh chấp a.

Đệ tử Côn Luân cung phản ứng cũng rất mau, nghe Kiều Dật Quân kêu lập tức tìm được vị trí Tiết Tinh, dùng khinh công bay đến bên cạnh, hành lễ nói: "Đệ tử là Mạnh Nhân thủ đồ Chương môn Côn Luân cung, không biết Tiết Tinh sư thúc đường xa mà đến, thất lễ, mời sư thúc đến Côn Luân cung nghỉ ngơi, để cho chúng ta tận tình phục vụ."

Đây là đang muốn mời Tiết Tinh làm khách sao? Nhưng là, Tiết Tinh nàng thật không muốn đi a.

Nữ đệ tử Phái Võ Đang vừa nghe Mạnh Nhân nói chuyện, giống như con ếch một dạng, chống nạnh tức giận: "Côn Luân cung các người quá không biết lý lẽ, Tiết Tinh sư thúc là chúng ta phát hiện trước! Đương nhiên là đến phái Võ Đang nghỉ ngơi!"

"Biết Tiết Tinh sư thúc đến, gia sư nhất định thật cao hứng, mời sư thúc đến phái Võ Đang nghỉ ngơi." Kiều Dật Quân hành lễ nói.

Ngay cả Kiều Dật Quân cũng nói như vậy, Tiết Tinh không hề biết mình ở võ lâm Trung Nguyên lại là miếng mồi ngon như vậy! Bên trái là Mạnh Nhân Côn Luân cung, bên phải là Kiều Dật Quân phái Võ Đang, nhưng nàng nơi nào cũng không muốn đi, nàng muốn về khách sạn, nếu là bây giờ có Lư Huỳnh ở bên cạnh thật là tốt.

"Ta, ta đã đặt khách sạn, vẫn là không muốn đi làm phiền."

"Khách sạn nào có sương phòng thoải mái như trong phái Võ Đang, sư thúc, tới phái Võ Đang đi!" Tiết Tinh lấy cớ từ chối bị nữ đệ tử phái Võ Đang chặn lại.

"." Mặt của Tiết Tinh giống như bị tào bón một dạng, cực kỳ rối rắm.

Kiều Dật Quân nhận thấy được sắc mặt khó xử của Tiết Tinh, làm người khác khó chịu không phải là tính cách của hắn, nên hắn nói: "Vi Vi, không nên làm khó sư thúc, sư thúc vừa nói bất tiện, chúng ta cũng không thể làm người khác khó chịu."

Mạnh Nhân cũng hơi gật đầu, muốn Tiết Tinh làm khách chính là muốn lấy chút mặt mũi, sư thúc Linh Vũ phải đi tới Xương Sinh trấn, đến môn phái nào làm khách chính là cho môn phái đó thể diện lớn hơn, nếu Tiết Tinh không muốn đi phái Võ Đang, vậy bọn họ cũng không sao cả, dù sao Tiết Tinh cũng là không muốn đi đâu, cũng không thể trối nàng đi đến Côn Luân cung.

Tiết Tinh thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo Kiều Dật Quân là một người thấu tình đạt lý, nếu như gặp phải vị cô nương hán thích kia nhất định phải giúp hắn nói nhiều lời hữu ích.

Tiết Tinh không biết Lư Huỳnh đặt tại khách sạn nào, chỉ là Lư Huỳnh quen thuộc sở thích của nàng, nàng biết Lư Huỳnh nhất định sẽ chọn khách sạn nàng thích——khách sạn lớn nhất sang trọng nhất trong trấn. Đến khách sạn sang trọng nhất, Tiết Tinh hỏi thăm chương quỹ, Lư Huỳnh quả nhiên là ở chỗ này đặt mua hai gian phòng hảo hạng, còn phân phó tiểu nhị sẽ có một vị cô nương tìm đến. Bởi vì Lư Huỳnh đem tất cả đều phân phó rất tốt, tiểu nhị trực tiếp dẫn Tiết Tinh đi tới gian phòng của nàng, phòng của Lư Huỳnh đang ở sát vách Tiết Tinh, có lẽ là vì đến lúc Tiết Tinh hô cứu mạng cũng có thể mau chóng xông lại.

Hành lý vẫn còn ở trong phòng Lư Huỳnh, Tiết Tinh xem xét gian phòng, sau đó đi tới tìm Lư Huỳnh, ngăn cách qua cánh cửa có thể nghe được trong phòng Lư Huỳnh có thanh âm của nữ nhân, Tiết Tinh ở tại cửa ra vào chân chừ không biết nên vào hay không, trong lòng còn có một chút mất mát, đi tới nơi này chả quen biết ai, bây giờ người thân cận nhất trong thế giới này cũng chỉ có hắn, nhưng trong phòng hắn lại có nữ nhân khác. Trời thăm thẳm, đất mênh mông, Lư Huỳnh nhà ta đã muốn vượt tường, không nhìn ra Lư Huỳnh diện mạo thuần lương, nhanh như vậy liền cấu kết với một muội tử mới. Tiết Tinh đang đứng ở ngoài cửa, cảm giác mơ hồ lo lắng không biết nên nghe lén hay không, trước mắt cánh cửa đột nhiên mở ra, không biết nàng khí tức quá loạn, Lư Huỳnh như thế nào không phát hiện được ngoài cửa có người.

"Sư thúc, sao lại đứng ở ngoài cửa không vào?" Lư Huỳnh có chút ngoài ý muốn mở miệng nói, hắn không biết tại sao sư thúc mình đứng ở ngoài cửa nhưng không vào.

"Éc." Tiết Tinh chừng nghiêng người muốn nhìn nữ nhân trong phòng Lư Huỳnh một chút: "Ta nghe trong phòng ngươi có khách, nghỉ hay là không nên quấy rầy."

"Lư Huỳnh công tử, có phải bất tiện hay không? Vậy ta đi trước." Nữ nhân trong phòng đi ra, nhìn thấy Tiết Tinh liền cùng nàng hai người ngáy ngẩn cả người.

"Tiết tiểu thư?", "Tri Thu?"

Đây là thế nào, trình diễn chính là bất gian tại trận phát hiện đàn gái là người mình quen biết, đủ cầu huyết quá đi! Còn nữa, Lư Huỳnh làm sao ngươi có thể đối với thiếu nữ mới vị thành niên đã xuống tay, dựa theo luật pháp xã hội cái này gọi là dâm loạn ấu nữ, phải ngồi tù đấy!

"Tiết tiểu thư, ngươi quen biết Lư Huỳnh công tử sao?" Tri Thu có chút kinh ngạc hỏi.

Đúng nha, ta bốn năm trước liền biết hắn rồi, khi đó hắn còn là đang tập viết chữ, Tiết Tinh rất muốn châm chọc như vậy, nhưng nàng không thể nói, bọn họ sẽ không hiểu, tùy tiện mà ngâm ra "Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương" như vậy, đây là văn phong viết ra trong lúc cô đọc cao nhất bọn họ làm sao sẽ hiểu đấy.

"Ta cùng với sư thúc quen biết hai mươi năm rồi, chỉ là cũng chưa biết cô nương cũng quen biết sư thúc." Lư Huỳnh chau lông mi thon dài, làm như không hiểu, hắn và Tiết Tinh cơ hồ đều thời thời khắc khắc ở chung một chỗ, người Tiết Tinh quen biết không lý do gì hắn không biết.

"Là mới quen, cho nên ngươi chưa từng thấy qua, chỉ là, Tri Thu sao ngươi biết Lư Huỳnh?" Tiết Tinh cũng không hiểu, Lư Huỳnh làm sao quen biết Tri Thu rồi, cái này không hợp lý a.

"Chúng ta cùng Lư Huỳnh công tử cũng mới vừa biết," Tri Thu hé miệng mà cười khẽ dưới nói: "Sau khi cùng Tiết tiểu thư nói lời từ biệt ta cùng công tử tới ở trọ, lúc ta đang cùng chương quý nói chuyện một lát công tử nhà ta đã không thấy tăm hơi, hắn không biết mình đi lạc tới chỗ nào, nhờ có Lư Huỳnh công tử đụng phải đưa hắn trở lại."

"Như vậy. Bạch công tử hắn. Ngươi thật vất vả." Tiết Tinh trong lòng lau mồ hôi nói, từ tên Bạch Tích Trần nghe qua vốn là phải là người Trung Nguyên, sẽ không phải là bởi vì lạc đường mới chạy đến hoang mạc đi làm thần y hoang dã.

"Ta đi ra cửa trước cũng phải khóa trái hắn ở trong phòng, như vậy cũng sẽ không lạc, hôm nay là Trung thu, công tử nhà ta để cho ta mua thật nhiều điểm tâm ngắm trăng, ta tới mời Lư Huỳnh công tử đến dự để cảm tạ, đúng lúc lại gặp được Tiết tiểu thư, không bằng Tiết tiểu thư cũng cùng đi, công tử nhà ta chuẩn bị rượu thuốc thượng hạng, khi trở về hắn còn nói với ta, nhìn thân thể Tiết tiểu thư tựa hồ là vừa khỏi bệnh, thích hợp uống rượu thuốc của hắn để bồi bổ một chút đó." Tri Thu vô cùng mong đợi nói.

Ở trong tư duy của Tiết Tinh, trong nhà thần y nhất định có rất nhiều thần dược, thiên sơn tuyết liên (1), nhân sâm ngàn năm ..., rượu thuốc Bạch Tích Trần. Bên trong nhất định rất nhiều lộc nhưng (2) gì đó.

"Tốt, đã như vậy, tối nay ta cùng sư đệ liền tới làm phiền." Tiết Tinh bị những vị thuốc quý kia hấp dẫn rất nhanh liền đồng ý.

Lư Huỳnh vốn là đã cự tuyệt lời mời của Tri Thu, nếu Tiết Tinh muốn đi hắn cũng chỉ có thể đi cùng, lặng lẽ gặt đầu một cái.

"Tốt, ta sẽ đi chuẩn bị, buổi tối trở lại đón hai vị." Tri Thu vui vẻ cáo từ, nàng là người thích náo nhiệt, mà Bạch Tích Trần vốn không nhiều lời, đơn độc cùng hắn ngắm trăng nhất định buồn chết, nhiều người nhất định nhiều náo nhiệt.

(1) Thiên sơn tuyết liên: được coi như một loại thuốc cải tử hoàn sinh và tăng cường công lực trong các tiểu thuyết võ hiệp.

(2) lộc nhưng: là một vị thuốc bổ, rất quý.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Đi thanh lâu xem đấu Cúc Hoa

Nếu quyết định muốn tham gia bữa tiệc của Bạch Tích Trần, cả buổi tối Tiết Tinh cơ hồ không ăn cái gì, tựa như chuẩn bị tư thế đi ăn tiệc buffet.

Lư Huỳnh lấy ra một viên hoàn thuốc đưa cho Tiết Tinh: "Bên trong trộn lẫn ngân phấn, gặp độc sẽ cảm cực được."

Tiết Tinh đem hoàn thuốc đẩy trở về: "Không cần, hắn sẽ không hạ độc với ta ." Bạch Tích Trần mặc dù am hiểu dụng độc, nhưng cái người này đặc biệt sợ phiền toái, làm sao lại vô cớ hạ độc người ta, nếu là hắn thật có lòng hạ độc, thì cái hoàn thuốc kia sao chống đỡ được.

"Sư thúc tin hẳn như vậy sao?" Luru Huỳnh nhẹ giọng hỏi.

"Ta là tin chính mình, yên tâm, sư thúc ta nhân duyên tốt như vậy, nào có người sẽ hạ độc hại ta." Tiết Tinh nhạo báng nói, chịu trách nhiệm giết nàng cũng chỉ có Tiêu Quy Ứng khôn khiếp kia thôi.

Luru Huỳnh không thể làm gì khác hơn là đem hoàn thuốc thu lại, cảm giác Tiết Tinh càng ngày càng cao sâu khó lường, giống như giang hồ thân sĩ một dạng thích cố làm ra vẻ huyền bí. Sau buổi cơm tối, sắc trời cũng tối xuống, Tri Thu xách theo đèn lồng tới đón Tiết Tinh cùng Luru Huỳnh, ba người cùng lên Lộ Thiên Tứ, là khách sạn có bốn tầng, ở cổ đại một hai tầng đã cao chọc trời lớn, đứng ở tầng bốn là có thể nhìn thấy rất rõ ràng đường phố xung quanh.

Ở tầng bốn đã có nhiều người ngồi vài bàn, trên mỗi bàn cũng bày bánh Trung thu, dưa và trái cây, trà cùng rượu, từ vị trí của Tiết Tinh nàng là một bàn bốn góc sát bên lan can, một nơi có thể thưởng ngoạn rất tốt, không biết Tri Thu là dùng mỹ nhân kế hay là tiền bạc kế mà nhanh chóng lấy được. Bạch Tích Trần đang ngồi một mình ở nơi đó chờ, hẳn nghiêng gò má 45 độ nhìn đường phố bên ngoài lan can, một thân bạch y như tuyết, trong tay nắm ly bạch ngọc một mình uống rượu, tựa như một mỹ nhân quyến rũ trong họa đồ.

"Bạch công tử ~" Tiết Tinh nhìn Bạch Tích Trần, ứng tiếng chào rồi ngồi xuống ở đối diện.

Bạch Tích Trần chỉ khẽ gật đầu, ánh mắt lưu chuyển, như có vẻ nhân nhậ u sầu, lại có mấy phần mảnh mai hấp dẫn. Sau khi ngồi xuống, Tiết Tinh mới phát hiện trên tay Bạch Tích Trần có dây thừng, sợi dây này cột chặt vào chân bàn, không trách được Bạch Tích Trần sẽ ngoan ngoãn ở chỗ này chờ, thì ra hoàn toàn là bị ép buộc.

"Phốc." Mặc dù rất không lễ phép, Tiết Tinh vẫn là không nhìn được cười, hẳn thật sự là Bạch Tích Trần ư, nào có thần y như vậy.

"Tiết tiểu thư chê cười." Tri Thu cười trộm cời sợi dây trên tay Bạch Tích Trần ra.

Đây là lần đầu tiên Tiết Tinh nhìn thấy thành trấn ban đêm ở cổ đại, Xương Sinh Trấn vốn là thành trấn lớn, lại vừa gặp tiết Trung thu, hàng loạt dây đèn lồng lấp lánh trên đường, người đi đường nhón nha nhón nháo nói liên không dứt, người bán hàng rong thừa dịp bóng đêm lớn tiếng rao hàng loạt các loại ăn vặt đồ chơi. Ở tại khách sạn, khách phần lớn cũng đi tới đây ngắm trăng, có mấy giang hồ hán tử thô lỗ, tục tằn, miệng to uống rượu nói chuyện lớn tiếng, Bạch Tích Trần khẽ nhíu mày, hẳn rất ghét nghe thanh âm huyền ảo.

"Bạch công tử, ta mời người một ly, coi như tạ tiệc chiều dài tới nay." Tiết Tinh lấy cốc nâng chúc mừng hấp dẫn lực chú ý của Bạch Tích Trần, thật sợ hắn bạo phát lên chạy đi hạ thuốc người khác.

"Tiết cô nương nể mặt là vinh hạnh của ta." Bạch Tích Trần lễ phép đáp.

"Luru Huỳnh công tử, ta muốn mời người, ờ tạ giúp ta tìm về công tử nhà ta." Tri Thu cũng hướng Luru Huỳnh mời rượu.

Luru Huỳnh khẽ mỉm cười uống cạn rượu, Bạch Tích Trần trên mặt lại một trận đỏ ửng, thiệt là, hiện tại biết ngưng ngưng sao, tại sao không thể ngoan ngoãn đứng đi loạn khắp nơi.

"Bạch công tử, rượu này màu sắc rất lạ." Tiết Tinh nhìn ly rượu trong tay nói, người ngắm trăng phần lớn đều uống Bạch Tửu(1), có mấy nữ quyến uống là Hoàng Tửu (2), chỉ riêng bàn Tiết Tinh thì rượu là màu nâu đỏ, tựa như nước tương.

"Công tử nhà ta cất rượu thuốc dĩ nhiên cùng người khác không giống nhau," Tri Thu kích động cướp lời, công tử nhà nàng về mặt nhận đường không có tiền đồ, ở phương diện y dược cũng là cho nàng kiểm chút sĩ diện: "Lần đầu ử rượu cần lấy một năm chu kỳ, trải qua thiên can địa chi(3), được liệu bên trong dùng là cũng đều cực kỳ quý hiếm, công tử phải trèo non lội suối mới tìm được."

"Hả? Được liệu cực kỳ quý hiếm?" Tiết Tinh hai mắt tỏa ánh sáng, nàng thích nhất vật trân quý rồi!

"Nhân Sâm lớn như vậy, chừng một cân trăm, công tử nhà ta nói chiều dài ít nhất một trăm năm" Tri Thu dang rộng hai tay ra, vòng lại thành cái vòng tròn lớn.

"Ừ!" Tiết Tinh vội vàng đem ly rượu uống cạn, Bạch Tích Trần quả nhiên là đồ tốt, tiểu tử này chưng cất rượu cũng xa xỉ như vậy.

"Linh Chi là Công Tử tự mình đi trong núi hái, ở chỗ sâu nhất trong núi, hút hết linh khí trời đất."

"Ừ!" Tiết Tinh lại uống một ly, Linh Chi là đồ tốt, nàng hiểu.

"Lại thấy thạch học (4) rất dài như cở này a, công tử cũng chi một lượng tiền lớn."

"Phải! Nhất định rất quý!" Tiết Tinh tay dùng không được rồi, một ly tiếp một ly uống.

"Này đều không coi là cái gì, rượu này nguyên liệu chủ yếu nhất là máu mễng xà, chủ nhân thuở nhỏ nuôi một con bạch mễng xà, mỗi ngày đều dùng kỳ được đút cho nó."

"Hả? Máu mễng xà? Khụ khụ khụ!" Tiết Tinh mãnh liệt ho khan muốn đem rượu uống vào phun ra, chẳng lẽ này giờ nàng uống vào đều là máu sao! Còn là máu xà!

"Sư thúc làm sao vậy, có nặng lắm không?" Lưu Huỳnh đỡ Tiết Tĩnh, vỗ nhẹ lưng của nàng.

Nhưng Tiết Tĩnh rượu vẫn là nuốt xuống rồi, uống vào phun không ra, trong thị trường ở hiện đại cũng có bán rượu thuốc dùng thi thể của cóc cùng bò cạp ngâm, nhưng Tiết Tĩnh chưa bao giờ may mắn có ý niệm muốn uống, như thế rất tốt, trực tiếp uống máu xà rồi, cuộc sống cổ đại thật tràn đầy kích thích.

"Mãng huyết tửu công hiệu lớn nhất là bổ khí dưỡng mạch, Tiết cô nương thân thể suy yếu không phải là bởi vì bệnh tật, mà là kinh mạch rối loạn dẫn đến chân khí tiêu biến, vừa lúc nên uống máu ngựa xà, sau đó nên để Tri Thu lấy mấy viên hoàn thuốc máu ngựa xà cho cô nương, kiên trì sử dụng đối với thân thể người rất tốt."

Cái gì "Kinh mạch rối loạn dẫn đến chân khí tiêu biến", nói trắng ra là luyện công cầu thủ tẩu hỏa nhập ma, tên khốn khiếp hại Tiết Tĩnh tẩu hỏa nhập ma không phải là cấp trên Diêm Minh của Bạch Tích Trần người a, dĩ nhiên Bạch Tích Trần cũng không biết nguyên do, coi như hắn biết rõ cũng không đề ý, chức trách của hắn ở Minh vực chính là ba phái (5) mà thôi.

Bạch Tích Trần vẫn nói tiếp: "Chỉ là Tiết cô nương người bây giờ tốt nhất đứng lên đi vòng một chút, linh hoạt huyết mạch, mãng huyết tửu là đại bổ vật, mỗi ngày uống chút ít có thể cường thân kiện thể, uống nhiều quá sẽ đưa đến nguyên khí tích tụ, huyết dịch trương lên, thất khiếu chảy máu mà chết."

Tiết Tĩnh bùm đứng lên: ". Bạch công tử, lần sau chuyện như vậy liên hệ đến mạng người phiền ngài nói chuyện có thể nhanh một chút."

Bạch Tích Trần khẽ cười nói: "Vô sự vô sự, rượu ngâm trắng là ta đặc biệt pha loãng rồi, chỉ là Tiết cô nương người uống thật sự quá nhiều."

"Sư thúc, ta giúp người vận công bức ra." Lưu Huỳnh ân cần nói.

"Rượu này mỗi một giọt cũng rất trân quý, chớ lãng phí, cũng không cần quá khẩn trương, chỉ cần hoạt động thân thể nhiều một chút khiến máu lưu thông là được." Bạch Tích Trần vẫn không nhanh không chậm nói, bộ dáng an nhàn tựa như việc vừa rồi không liên quan đến mình, thật muốn ăn đòn.

"Công tử người thiệt là, thế nào không sớm nói cho khách biết." Tri Thu ngượng ngùng nhìn Tiết Tĩnh xanh cả mặt, giận trách nói.

"Người nói không ngừng, ta nào có cơ hội chen miệng." Bạch Tích Trần như không có việc gì tiếp tục ăn bánh Trung thu.

Tiết Tĩnh trong lòng tràn đầy hối hận, không nên cứu hắn, để cho hắn bị thái đao chém chết thật tốt.

Đang lúc ấy thì, một người trẻ tuổi chạy lên, nhìn hoa văn sau lưng của hắn dấu hiệu là đệ tử Võ Đang, hắn đang lên tầng bốn lớn tiếng kêu lên: "Xin hỏi vị nào là Tiết Tĩnh sư thúc Linh Vũ phái."

Cả lâu thoảng chốc trở nên im ắng lặng lẽ, kể cả mấy người đang to miệng nói chuyện cũng an tĩnh tò mò ngược nhìn.

"Là ta." Tiết Tĩnh nhỏ giọng trả lời, nàng là người ngắm trăng duy nhất đứng lên, cực kỳ bất mắt.

Đệ tử Võ Đang lập tức chạy đến bên cạnh Tiết Tĩnh, đem một hộp gỗ thả vào trên bàn Tiết Tĩnh, nắm quyền nói: "Đây là Kiều Dật Quân sư huynh sai đệ tử gửi tặng bánh Trung thu, Kiều sư huynh còn để cho ta thay hắn hướng sư thúc vấn an."

Từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên nhận được "Hối lộ", lại được người ta cung kính khiêm tốn, trên mặt Tiết Tĩnh cười xấu hổ. Theo sau Võ Đang đệ tử, lại một người chạy lên, lần này là đệ tử Côn Luân cung, đệ tử Côn Luân cung đều không cần hỏi, nhìn thấy Võ Đang đệ tử đứng ở trước mặt người nào cũng biết ai là Tiết Tĩnh, hắn cũng cầm cái hộp đựng thức ăn đặt vào trên bàn Tiết Tĩnh: "Tiết Tĩnh sư thúc, đệ tử phụng mệnh Mạnh Nhân sư tỷ tới hỏi thăm sư thúc."

"Lẽ vật này ta nhận, gửi lời cảm tạ của ta đến Kiều Dật Quân cùng Mạnh Nhân." Chắc là không có nhớ lầm tên, Tiết Tĩnh không được tự nhiên nói.

Đệ tử Võ Đang cùng đệ tử Côn Luân liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hai người bắn ra tia lửa "tình", Tiết Tĩnh phiền não nhìn trắng sáng, cầu xin các người không cần yêu đến cùng giết nhau có được hay không?

Đệ tử hai phái không có ở trước mặt Tiết Tĩnh ra vẻ thiếu lễ độ, hai người trừng mắt nhìn nhau, chỉ là màn sau có thể sẽ có một cuộc đao kiếm, dù sao Tiết Tĩnh không thấy được, cùng nàng không liên quan.

"Người là người Linh Vũ phái hay sao?" Bạch Tích Trần hỏi Tiết Tĩnh.

"Phải."

Bà vai Bạch Tích Trần run lên hạ xuống, không nhìn Tiết Tĩnh nữa, hết sức chuyên chú nhìn trắng sáng. Thần sắc Tri Thu cũng thay đổi, ngửi rót rượu, lại luống cuống tay chân đồ cái ly. Tiết Tĩnh xấu hổ, chủ tớ hai người này cũng quá nhát gan, Tiết Tĩnh bị phé võ công, Lưu Huỳnh là một muội tử mềm mại, sẽ không dễ dàng đối với người ra tay, có cái gì đáng sợ.

Liếc nhìn bộ dáng Tích Trần, Tiết Tĩnh liền muốn trêu đùa cổ nhân, cố ý nói: "Bạch công tử, Linh Vũ sơn chúng ta rất đẹp, khi nào đó hãy cùng Tri Thu tới Linh Vũ phái làm khách, để ta được làm chủ, đáp tạ Mãng Huyết tửu của người."

Ánh mắt Bạch Tích Trần nhìn về phía xa hơn: ". Đến lúc Có thời gian."

"Ha ha ha, tốt, người chừng nào tới Linh Vũ nhất định phải nói cho ta biết." Tiết Tĩnh cười to, điều này chỉ có chính nàng hiểu, Bạch Tích Trần mượn 1001 lá gan hẳn cũng không dám đi tới Linh Vũ phái – trụ cột tinh thần của võ lâm Trung Nguyên.

Lưu Huỳnh khẽ nhủ mày, sự thúc mình đây là điên rồi a, hay là uống rượu quá nhiều nên say, kéo cổ tay Tiết Tĩnh để cho nàng ngồi xuống: "Sự thúc, ta giúp ngươi vận công bức ra."

"Ta không có say, các người mau nhìn, những người đó đang làm gì." Bởi vì Tiết Tĩnh là đang đứng, rất dễ dàng liền nhìn thấy phía dưới có hơn vài người ôm chậu hoa cùng đi một hướng.

Tiểu nhị làm việc vặt vừa vận nghe thấy, vội đáp: "Là Lệ Xuân viện đang vì tiết Trung thu làm đại hội đấu cúc, người nổi trội có thể cùng danh kê đầu bảng Ý Thuần cô nương giao hoan, những người đó đều là đi dự thi."

"Đấu cái gì? Đấu • cúc? Phốc." Tiết Tĩnh lại cầm đầu cầm cổ cười lên, ở thế giới của nàng, cúc hoa đã sớm có một cảm thụ khác, lòng của nàng đã cùng không khí trong thành thị bị ô nhiễm rồi, còn có danh kê đầu bảng gì đó cũng không tốt, gọi là ắt thuận gì đó, còn không bằng gọi mê-tan.

"Sự thúc, vẫn là đem rượu bức ra." Thái độ Lưu Huỳnh đã gần không thể chịu nổi rồi.

"Ta thật sự không có say, chúng ta đi nhìn cái đại hội đấu cúc kia đi!" Tiết Tĩnh cũng muốn nhìn một chút cúc hoa của những người này, của người nào là xinh đẹp nhất.

"Sự thúc. Lệ Xuân viện là" Lưu Huỳnh thật khó khăn, trên mặt cũng mau toát mồ hôi.

Tiết Tĩnh dĩ nhiên biết Lệ Xuân viện là cái gì, không phải là kỹ viện nha, trong Lộc Đình ký mẫu thân Vi Tiểu Bảo hẳn chính là người của Lệ Xuân viện, vẫn mình một chút gọi thanh lâu, địa vị ở trong ngôn tình cổ đại cùng xuân được quan trọng giống nhau, là Thánh Địa mà vô số nữ xuyên qua cũng muốn tiến đến.

Nữ xuyên qua thân ái, nam chủ đối với người ôn hoà không mặn không nhạt sao? Không nên gấp, đi thanh lâu, bảo đảm hẳn ghen rất dữ dội; nữ xuyên qua thân ái, nam chủ đối với người hận thấu xương có Huyết Hải Thâm Cừu sao? Không nên gấp, đi thanh lâu, bảo đảm hẳn hoàn toàn tình ngộ thương hương tiếc ngọc lập tức sùng người hết mực; nữ xuyên qua thân ái, người còn chưa có gặp nam chủ sao? Đi thanh lâu, hẳn không phải đã tại trong lâu hay là tại trên đường đi thanh lâu a. Phải nói nữ xuyên qua đi thanh lâu chỉ có lợi không có hại, có thể chân chính được đi đến thanh lâu, quả thật cũng không uổng công Tiết Tĩnh xuyên qua.

(1)Bạch Tửu: rượu đế, rượu trắng

(2)Hoàng Tửu: rượu vàng, rượu Thiệu Hưng

(3)Thiên can địa chi: là hệ thống đánh số thành chu kỳ được dùng tại các nước có nền văn hóa Á Đông. Nó được áp dụng với tổ hợp chu kỳ sáu mươi (60) trong âm lịch nói chung để xác định tên gọi của thời gian (ngày, giờ, năm, tháng) cũng như trong chiêm tinh học. Người ta cho rằng nó có xuất xứ từ thời nhà Thương ở Trung Quốc.

(4)Thạch học: là vị thuốc được ghi đầu tiên trong sách Bản kinh. Thạch học (Caulis Dendrobii) là thân phơi hay sấy khô của nhiều loại nhiều loại Thạch học như Hoàng thảo thạch học (Dendrobium loddgesii), Hoàng thảo Thạch học (Dendrobium candidum Wall ex Lindl.), Kim thoa thạch học (Dendrobium nobile Lindl), v.v. Cây thuốc trên nhỏ dưới to, giống như cái học, mọc ở núi đá nên có tên Thạch học. Ở nước ta, cây Thạch học mọc nhiều ở miền Bắc và miền Trung.

(5)Ba phái: Đảng nào cũng cho là đúng, là phải, không có ý kiến riêng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cúc Hoa đẹp nhất

"Người sợ bọn họ không cho nữ nhân vào, không sao, ta cũng không tin lại có nơi đưa tiền cũng không cho vào." Tiết Tĩnh vẫn rất tự tin vào xấp ngân phiếu đặt trong túi của mình.

"Không phải là vấn đề có thể vào hay không." Cái trán Tri Thu chảy xuống mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu, nữ nhân cổ đại quả thật quá bảo thủ, nếu để cho nàng đi Ngưu Lang điểm(1) ở thế kỷ 21 không phải sẽ hù chết nàng sao.

"Khách quan yên tâm, bởi vì hôm nay là lễ hội, nam nữ già trẻ đều có thể đi, sẽ không ai mạo phạm hai vị tiểu thư, với lại khách quan là người ngoại địa nên đi xem một chút, đây cũng coi như tập tục đặc biệt của trấn nhỏ này." Tiểu nhị vội giải thích nói.

"Cũng tốt, phải đi xem một chút, vừa đúng giúp Tiết cô nương hoạt động thân thể, máu của nàng đã bắt đầu lưu thông rồi." Người đầu tiên tán đồng lại là Bạch Tích Trần.

Tiết Tinh liếc mắt nhìn thân thể mình, mạch máu trên cánh tay rõ ràng nổi rõ, tên khốn Bạch Tích Trần kia không phải gạt nàng, nàng sẽ không bị nổ tung giống như bom Taliban(2) thành từng miếng thịt chứ?

"Nha, thật truong lên rồi, vậy đi mau." Tri Thu vội vàng đứng lên, hai vị nam nhân cũng đều đứng lên, Tiết Tinh rút cuộc đã được như nguyện mang theo ba vị cô nhân cùng nhau đi dạo thanh lâu.

Người đề nghị xem cuộc đấu cức chính là Tiết Tinh, ngược lại Tri Thu so Tiết Tinh càng hưng phấn hơn, nàng lôi kéo Bạch Tích Trần đi ở phía trước, dọc theo đường đi miệng lú rít không ngừng.

"Công tử, ta nghe nói các cô nương thanh lâu đa tài đa nghệ, có phải thật vậy hay không?" (Tri Thu)

"Phải, Nữ nhân Trung Nguyên cho là nữ nhân phải có tài, đặc biệt phải giỏi cầm kỳ thi họa." (Bạch Tích Trần)

"Nghe nói Ý Thuần cô nương là danh kỹ đầu bảng, chẳng phải là rất lợi hại sao?" (Tri Thu)

"Phải, lúc ta còn chưa tới Xương Sinh trấn liền nghe qua thanh danh của nàng, cầm nghệ cao siêu có một không hai." (Bạch Tích Trần)

"Nhất định có nhiều người rất thích nàng, rất quý nàng." (Tri Thu)

"Phải, nghe nói có vị công tử cho nàng pho tượng bằng vàng ròng, nàng vẫn chẳng thèm ngó tới." (Bạch Tích Trần)

"Oh, Thanh Lâu nữ tử thật tốt, tất cả mọi người thích nàng, lại cho nàng nhiều đồ như vậy." (Tri Thu)

"Đúng vậy." (Bạch Tích Trần)

Tiết Tinh ở phía sau nghe đối thoại hai người bọn họ mà lệ rơi đầy mặt, Bạch Tích Trần người đang truyền thụ cho thiếu nữ vị thành niên những thứ ý niệm kỳ quái nha! Hơn nữa pho tượng đều là tạo cho người chết, coi như phía trên khảm đầy đá quý bảo thạch cũng không có người sẽ cao hứng!

"Tri Thu, người đừng nghe Bạch công tử nói càn, thanh lâu nữ tử một chút cũng không tốt, mỗi ngày đều phải trưng khuôn mặt tươi cười đón khách, kiếm tiền hơi ít tí thì liền bị tú bà ngược đãi." Tiết Tinh nói với Tri Thu, đứa nhỏ này xem vẫn còn rất ngây thơ, chỉ sợ có ngày Tri Thu bị Bạch Tích Trần gạt đem bán.

"Sư thúc, người làm sao có thể hiểu rõ chuyện thanh lâu như thế?" Lư Huỳnh chợt hỏi.

Tiết Tinh lần nữa lệ rơi đầy mặt, nàng có thể nói là từ trong tiểu thuyết xem ra sao, những thứ đó là từ các loại văn chương phong kiến niên đại kể về số phận bi thương của nữ tử thanh lâu a.

"Ồ trong khách sạn nghe người ta nói." Tiết Tinh nhanh chóng nghĩ ra lời đáp, dù sao trong khách sạn tốt xấu lẫn lộn, nghe được cái gì đều không khó hiểu.

Bốn người vừa đi vừa nói rất nhanh đã đến Lệ Xuân viện, thật là người vào tấp nập, cò đồ pháp phối đầy nè. Quả nhiên có không ít phái nữ cũng tới quan sát, chỉ có phần nhiều là phụ nữ đã lập gia đình, những nữ tử trẻ tuổi còn độc thân giống như Tiết Tinh thì rất hiếm. Tiết Tinh phát hiện có một số ánh mắt chăm chú nhìn mình, thầm nghĩ: hồng rồi! cái xác này trong nguyên tác là tình địch đệ nhất của nữ chủ, đương nhiên là phải có tướng mạo tốt, mỹ nhân tới chỗ nào cũng sẽ không bị thiệt thòi, nhưng duy nhất một chỗ làm mỹ nhân bị thiệt thòi chính là thanh lâu, chẳng lẽ mọi người cho nàng là cái thanh lâu nữ tử à. Lư Huỳnh ngược lại rất để ý kĩ, hẳn cũng nhận thấy được tầm mắt cô quái, đem Tiết Tinh kéo đến bên phải, dùng thân thể mình che cho nàng, giống như là muốn đem nàng giấu đi.

Trong đại sảnh Lệ Xuân viện bày đầy các chậu hoa cúc, các loại hình dáng, màu sắc, số lượng đều có, chủ nhân hoa cúc cũng là các loại hình dáng, màu sắc, số lượng đều có, Tiết Tinh thầm nghĩ Ý Thuần cô nương cũng thật đáng thương, nếu là một công tử văn nhã thảng thì vẫn còn tốt, nếu để cho đại thúc rằng hô miệng mồm kia thảng đi, nghĩ một chút cũng cảm thấy buồn nôn.

"Lão Mục Tử(3), xem Hoa Cúc của ta như thế nào, hoa này mua tận mười lượng bạc!" Một đại hán vạm vỡ, giọng nói thô lỗ hỏi.

". Phốc." Tiết Tinh dùng ống tay áo che nửa mặt, lại không phúc hậu mà cười rồi, nói chuyện có thể khiêm tốn một chút hay không, hết hoa cúc rồi hoa cúc, có để cho người sống một chút hay không.

Lư Huỳnh cùng Bạch Tích Trần cũng chỉ là dùng ánh mắt "Người này còn chưa có tỉnh rượu" nhìn Tiết Tinh, Tri Thu không hiểu, tò mò hỏi: "Tiết tiểu thư, có gì đáng cười sao?"

"Không có gì, chỉ cảm thấy hắn thật đáng yêu." Tiết Tinh nói qua loa.

Thì ra là Tiết tiểu thư thích kiểu chúng loại này, Tri Thu sợ run cả người. Bạch Tích Trần thương hại nhìn Tiết Tinh một cái, cô nương đáng đáp rất hơn người, thẩm mỹ càng hơn người. Ở trong lòng Lư Huỳnh yên lặng ghi nhớ, tư lượng sư thúc thật sự quá kém.

"Đại gia bình tĩnh chớ nóng, Ý Thuần cô nương lập tức ra ngay." Tú bà nịnh hót trấn an, vừa dứt lời, liền bên trên có tiểu nha hoàn kêu: "Ý Thuần cô nương ra ngoài rồi! Ý Thuần cô nương ra ngoài rồi!"

Một nữ nhân y phục hoa mỹ được tiểu nha hoàn dìu đỡ từ lầu hai bước xuống, khăn mỏng che nửa khuôn mặt nên không nhìn ra dung mạo của nàng, chắc là tuyệt mỹ, bởi vì bọn khách quen Lệ Xuân viện cũng phát ra tiếng kinh hô, nữ nhân đã lập gia đình cũng cần rằng nghiêng lợi.

"Hoa cúc của đại gia, dáng hình rất tốt, chỉ tiếc mặt nhiều mà không hương, không phải Thượng Phẩm." Ý Thuần đến gần vị đại hán vạm vỡ kia nhận xét.

"Ý Thuần cô nương, người nhìn chậu của ta này, hoa này mua tận mười hai lượng bạc." Một nam tử ngăm đen răng hô đem chậu hoa cúc của mình đẩy tới bên chân Ý Thuần.

"Hoa cúc của vị công tử này, hương hoa mặc dù thơm, nhưng vô cùng gay mũi." Ý Thuần khề lắc đầu nói.

"Cô nương, cô nương, nàng hãy nhìn ta." Những người khác phía sau ầm ĩ kêu Ý Thuần đến xem chậu hoa của họ, Ý Thuần nhất nhất nhận xét tất cả, xem ra cũng không quá hài lòng.

"Đừng làm ầm nữa! Ý Thuần cô nương chỉ để ý nhìn chậu của lão tử, người thắng chính là lão tử không ai khác." Một vị thương gia khắp người nồng đậm hơi tiền đứng lên cắt đứt những lời người khác: "Chậu Hoa cúc của lão tử này là mua một trăm lượng. . . . Vàng!"

Một lượng vàng tương đương với mười lượng bạc trắng, một trăm lượng vàng cũng chính là một ngàn lượng bạc trắng, giá trị thật to, mọi người rồi rít ghé mắt nhìn về phía chậu Hoa cúc giá trị liên thành này, hình hoa sắc hoa cũng hết sức hiếm có, vô luận từ sắc hay hương cũng tìm không ra chỗ xấu, quả thật là tiền nào đồ đấy, Tiết Tinh quét một vòng đại sảnh, nhìn thấy không có Hoa cúc nào đắt giá hơn rồi, nếu vậy có lẽ tên kia sẽ ôm được mỹ nhân về.

Ý Thuần đưa mắt nhìn chậu hoa cúc trăm lượng hoàng kim hồi lâu, thờ dài một tiếng: "Đẹp thì đẹp thật, nhưng không có linh hồn."

Tiết Tinh thiếu chút nữa khạc ra một hớp máu huyết tửu đỏ tươi, linh hồn hoa cúc là cái gì? Thật không biết này Ý Thuần cô nương rốt cuộc muốn là cái gì, Hoa cúc trăm lượng tràn đầy khí phách không cần, Hoa cúc tự tay mình trồng mấy năm tràn đầy thành ý cũng không cần, còn có Hoa cúc khác sao? Không có!

"Vị Vương công tử kia nói vì Ý Thuần cô nương tự tay trồng Hoa cúc, mỗi ngày tự mình tưới nước, mỗi ngày tự mình bắt côn trùng, quá cảm động rồi, Ý Thuần cô nương thế nhưng lại không cần." Tri Thu dùng ống tay áo lau khóe mắt, thương cảm nói.

"Ta từ trên sách thấy, nữ nhân rất thích nói ngược, ngoài miệng nói không muốn, trong lòng lại rất muốn, Ý Thuần cô nương thật ra thì trong lòng là thích." Bạch Tích Trần bình tĩnh nói ra những lời ngộ thương (4) rất nghiêm trọng.

"Không, Bạch công tử, điều người nói chỉ sử dụng trong một số trường hợp rất ít như trên giường, ghé tràng kỷ, bụi rậm, còn nữa, xin người đừng xem sách lộn xộn." Tiết Tinh không nhịn được nói cho Bạch Tích Trần, Tri Thu đi theo hẳn thật sự sẽ tốt sao, lớn lên có thể biến thành nữ nhân kỳ quái hay không.

"Sư thúc, cẩn thận, nơi này có cao thủ." Lưu Huỳnh nghiêng mặt sang bên, nhỏ giọng hướng Tiết Tinh nói.

Tiết Tinh vội vã nhìn chung quanh, trong đại sảnh quá nhiều người, không biết được người nào là cao thủ, Diêm Minh trước khi đi nói sẽ lưu thủ hạ tại trung nguyên, phải chăng là người đó, Tiết Tinh khiếp đảm hướng bên cạnh Lưu Huỳnh xê nhích nhẹ, tay phải len lén nắm chặt y phục của hắn.

Trong đại sảnh đột nhiên truyền đến tiếng cười sảng lảng, một vị công tử văn nhã cầm ngọc phục tay cầm ngọc phiến(5) từ trong đám người đi ra: "Ha ha, thú vị, Ý Thuần cô nương quả nhiên thường thức thanh cao, ta đối với nàng càng ngày càng có hứng thú."

"Cao thủ chính là hắn sao?" Tiết Tinh nhỏ giọng hỏi Lưu Huỳnh, bản năng thân thể cảm ứng được trên người này có hơi thở nguy hiểm.

"Àn." Lưu Huỳnh không biến sắc gật đầu, ánh mắt đã chăm chú nhìn thẳng tên nam nhân kỳ quái kia.

"Vị công tử này cũng là đến tham gia đấu cúc sao? Xin hỏi hoa cúc của công tử đâu?" Ý Thuần thấy hắn trong tay cũng không mang Hoa cúc, vội hỏi, chỉ sợ hắn là tới quấy rối.

"Nếu cô nương không thích Hoa cúc sò sò, ta liền dùng cái này vẽ để dự thi." Công tử kia lấy ra một họa trục(6), chấm bút tùy ý vẽ loạn, họa lên là một mảng Hoa cúc lớn, không giới hạn sinh trưởng, cũng không bị chậu hoa trói buộc.

Ý Thuần nhìn bức họa, ngây ngơ ngẩn ngáy giây, khuôn mặt tuy bị khăn mỏng che đi nhưng không giấu được sự vui sướng, tỉnh lại sau chậm rãi nói: "Công tử lại hiểu được suy nghĩ của Ý Thuần, ma ma, bức họa này ta rất thích, vị công tử này chính là người xuất sắc."

"Ý Thuần, con nói cái gì? Con không thích chậu Hoa cúc một trăm lượng vàng này sao?" Tú bà không thể tin được, nàng nhìn không hiểu rõ bức họa này a, một bức họa thì có nhiều tiền, nào hấp dẫn người bằng hoàng kim.

"Đây coi là cái gì, Hoa cúc ta mua từ Tây Vực vẫn còn không bằng một bức họa!"; "Đúng, có phải coi trọng công tử người ta đáng đáp tuần tú hay không?"; "Ta xem hai người căn bản có tư tình, mượn tranh tài để nguy trang." Những người dự thi kia cũng rất không phục, đủ loại phi báng ném vào nhân vật chính, người cô đại trí tưởng tượng cũng thật quá cao a.

"Ma ma, người quyết định là ta, đi chuẩn bị rượu, ta muốn cùng công tử này cộng ẩm." Ý Thuần tâm ý đã quyết.

"Chậm, ta chỉ muốn uống rượu cùng mỹ nhân, muốn cùng ta cộng ẩm, mời cô nương trước tháo khăn che mặt." Công tử kia ngoài ý muốn không hiểu phong tình nói, quần chúng vây xem càng thêm không cam lòng.

Ỗ Thuận chậm rãi tháo xuống cái khăn che mặt, mặt của nàng cũng không phải là điểm lệ, nhưng thật là vật báu trời cao tình tế điều tác, khí chất thanh nhã, khó trách sẽ có nhiều nam nhân như vậy vì nàng si mê.

Công tử kia thu hồi cây quạt, cười đến vui vẻ: "Tốt, tốt, quả nhiên là mỹ nhân hiếm có, Lão Mục Tử, người của nàng giá bao nhiêu?"

Cái vấn đề này đâm tới chỗ đau Tú bà, cô nương giống như Ỗ Thuận như vậy mang tới cho thanh lâu lợi ích rất nhiều, khế cần rằng hết giá trên trời: "Bạc trắng vạn lượng."

"Tốt, nơi này là ngân phiếu bạc trắng vạn lượng, cho Ỗ Thuận cô nương chuộc thân." Công tử kia hào khí mà đem ngân phiếu ném cho Tú bà.

Không chỉ là những người khác, ngay cả Ỗ Thuận cô nương bộ mặt bình tĩnh cũng sùng sốt, ánh mắt Tiết Tinh trợn trắng rồi, loại kịch này chính là phú gia công tử đối với thanh lâu Nữ tử vừa thấy đã yêu sau đó hào phóng ném ngân lượng vì kĩ nữ chuộc thân, sau đó phu thê hạnh phúc, tình yêu lãng mạn. Tình tiết này quá máu chó đi!

Tri Thu lại bắt đầu lau lệ: "Quá cảm động rồi, Ỗ Thuận cô nương thật tốt số, về sau cùng vị công tử kia hảo hảo sống qua ngày."

"Công tử. Ta còn không biết tên của người." Ỗ Thuận có chút không biết nói làm sao, chỉ gập một cái, ngay cả tên cũng không biết lại nguyện ý bỏ ra vạn lượng bạc trắng vì nàng chuộc thân, thật sự là quá kinh hách đi.

"A, quên tự giới thiệu, ta là Thích Phùng Đình tổng quản Thanh Bình Nhạc, cô nương về sau đến Thanh Bình Nhạc gọi ta Thích tổng quản là được." Công tử kia ưu nhã khẽ khom người nói.

Thanh Bình Nhạc! Có câu "Người phạm vào Thanh Bình Nhạc, dù là Thần Tiên cũng không làm." Chính là nói đến kỷ viện lớn nhất! Loại chuộc thân này căn bản không có chút ý nghĩa nào a! Ỗ Thuận cô nương cũng chỉ là từ một động mả ra ngoài lại tiến vào động mả lớn hơn mà thôi a! Vị công tử tự xưng Thích tổng quản kia, xem người đáng đáp hào hoa phong nhã, thêm cặp mắt kiêu ngạo tựa như người giành giải thưởng Nobel văn học, người người người, người chính là "Đầu gà" trong truyền thuyết!

(1) Ngưu Lang điểm: là khu vực mại dâm nam. Tập hợp một số kĩ nam bán thân kiếm tiền, một dạng giống kĩ nữ.

(2) Bom Taliban: là một vụ đánh bom lớn tại Taliban nhằm để trả thù thay Binladen.

(3) Lão mục tử: mục già (người ở, người hầu gái già, có ý miệt khinh)

(4) Ngộ thương: lỡ tay làm tổn thương người khác (lỡ tay làm bị thương)

(5) Phiến: quạt

(6) Họa trục: tranh cuộn

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Trong phòng gặp cổ nhân

"Ỗ Thuận cô nương, thu dọn vật phẩm, sáng mai chúng ta trở về Thanh Bình Nhạc, Tiểu Mỹ, Tiểu Đậu, các người giúp đỡ cô nương." Thích Phùng Đình cử chỉ nho nhã, trong miệng lại nói ra những lời cảm thù.

"Dạ, tổng quản." Hai tiểu nha hoàn ứng tiếng đáp, Thích Phùng Đình này đến có chuẩn bị a, ngay cả nha hoàn hầu hạ cũng mang theo.

Không đợi Ỗ Thuận lên lầu, Thích Phùng Đình đã hướng mọi người ở trong đại sảnh nói: "Ỗ Thuận cô nương sau này sẽ là tâm phúc của Thanh Bình Nhạc chúng ta, hoan nghênh chư vị tới thăm Thanh Bình Nhạc." Nói xong ưu nhã cúi người.

Ỗ Thuận đã đi một nửa bậc thang, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng, không nhìn thấy sắc mặt của nàng, còn sắc mặt của Tú bà thì Tiết Tinh thấy rất rõ ràng, quả khó coi, quả thực như gan heo trộn lẫn gan gà, cô nương chiều bài nhà mình cứ như vậy thành của người khác, tuy nói có gần vạn lượng bạc trắng chuộc thân tiền, nhưng không cam lòng cùng kinh ngạc vẫn là khó tránh khỏi.

Đại hội đấu cức Trung thu năm này tựa như một cuộc nháo kịch, Ỗ Thuận cô nương tự mình chọn lựa một nam nhân tri kỉ, không nghĩ tới đối phương chỉ là tới thọc gậy bánh xe(1). Chuyện này thành "huyền thoại" mà dân chúng Xương Sinh trấn say sưa truyền lại, sau khi đám người Tiết Tinh trở về khách sạn thì tiểu nhị còn hỏi bọn họ: "Mấy vị khách quan biết Ỗ Thuận cô nương Lệ Xuân viện muốn đến Thanh Bình Nhạc không?"

"Thấy được, cái Thanh Bình Nhạc đó có lai lịch gì, tiện tay liền lấy ra vạn lượng bạc trắng." Tri Thu tò mò hỏi.

"Thanh Bình Nhạc đó không phải là nơi mà dân chúng bình thường có thể đi, chủ nhân Thanh Bình Nhạc hàng năm có thể kiếm bao nhiêu bạc ai cũng lường được, nhưng mà Ý Thuần cô nương chúng ta muốn vạn lượng bạc trắng chuộc thân cũng không thiếu, bao nhiêu đại lão gia có tiền muốn chuộc thân cho nàng, nàng đều không chịu đâu."

Bầu trời trước mặt giống như bị dừng lại, bọn kỹ nữ trong kỹ viện đang cùng nhau tranh cãi rất ác liệt, mà người đến nơi này toàn là những người giàu có. Đi vào một lần, mà không có tiền thì xem như mạng cũng mất. Người có biết, thứ tệ hại nhất trên thế giới này chính là hai loại nào không? Rượu và mỹ nữ, Thanh Bình Nhạc chính là nơi kinh doanh rượu và mỹ nữ, tuy rằng nó rất lộn xộn, nhưng chuyện án mạng xảy ra cũng không phải nhiều.

Rời khỏi Linh Vũ phái đã gần một tháng, vốn là chỉ tính toán ra ngoài tránh hai ngày, vì tránh Diêm Minh đi lộ tuyến quanh co, không có né tránh không nói, còn làm trễ nải hơn nửa tháng, không có điện thoại di động, Phương Vân liên lạc Tiết Tĩnh không được khẳng định sẽ lo lắng, mặc dù nơi phồn hoa bên ngoài rất đặc sắc, vẫn là trước nên về Linh Vũ phái.

"Bạch công tử, người thật không đi cùng ta đến Linh Vũ phái xem một chút sao?" Tiết Tĩnh lần thứ N nhiệt tình muốn mời Bạch Tích Trần đi Linh Vũ phái thường ngoạn.

"Không, Hoàng Lịch nói ta gần đây không nên đi hướng đông, tương lai có cơ hội nhất định đi thăm Tiết cô nương." Bạch Tích Trần lần thứ N từ chối.

Tiết Tĩnh cười hai tiếng, không hề làm khó Bạch Tích Trần nữa, mỗi nữ xuyên qua đều trêu chọc cổ nhân đến quay cuồng, thật là không tốt nha.

Tri Thu theo phân phó Bạch Tích Trần lấy hoàn thuốc cho Tiết Tĩnh: "Tiết tiểu thư, công tử cũng không biết liều lượng bao nhiêu nên bỏ hơi ít, dù sao cũng chỉ là bổ khí tráng kiện, cứ coi như thuốc bổ đi."

"Uh, đa tạ ý tốt công tử nhà người, hai người bảo trọng, ra bên ngoài không mang vật gì tốt, liền lấy cái này đáp lễ, mong rằng công tử nhà người không ghét bỏ." Tiết Tĩnh lấy ra một khối ngọc bội thả vào trong tay Tri Thu, Bạch Tích Trần tặng Tiết Tĩnh thuốc giá trị, Tiết Tĩnh cũng nên có thành ý mới được, nàng lục lọi khắp bọc hành lý, phát hiện trong túi mình trừ những thuốc không thể lộ ra ngoài cũng là những vật không thể lộ ra ngoài, khối ngọc bội kia theo Lưu Huỳnh nói là tín vật Linh Vũ phái, thợ làm cùng chất liệu cũng không tính là tốt, chỉ là cũng không có cái gì khác có thể đưa gì đó rồi.

Từ Xương Sinh trấn đối đi quan đạo, đường về Linh Vũ nhẹ nhõm lại đơn giản, cảm tạ công nhân khổ cực mở ra quan đạo cho mã lộ (đường xe ngựa), Tiết Tĩnh sai lầm rồi, nàng sẽ không bao giờ muốn đi đường nhỏ nữa.

Đệ tử thủ sơn dưới chân núi Linh Vũ nhìn thấy Tiết Tĩnh tựa như nhìn thấy mẫu thân một dạng nhảy cẫng hoan hô, vui vẻ ra mặt, trên nét mặt lại dần theo một chút quý dị, ri tai thì thầm khiến Tiết Tĩnh cảm thấy có nội tình đen tối.

Xe ngựa không được lên núi nên đành đặt tại chân núi kêu đệ tử chiêu cõ, tiểu bạch mã thân trắng như tuyết, Tiết Tĩnh rất thích nó, muốn mang lên núi. Đệ tử cùng đi Tiết Tĩnh lên núi đất Tiểu Mã, vừa đi vừa nói: "Sư thúc, Lưu Huỳnh sư huynh, trên đường cực khổ, ngày hôm qua Chương môn nói người sắp trở lại rồi, không ngờ, hôm nay thật sự trở lại."

"Sư tỷ làm sao biết ta muốn trở lại? Nàng lúc nào thì đổi nghề thần bói?" Tiết Tĩnh nghi ngờ hỏi, nàng xuyên qua chính là bối cảnh võ hiệp, sẽ không có chiêm tinh coi bói hay cái gì huyền ảo.

"Cũng không phải là thần u, các đệ tử cũng bội phục vô cùng đấy." Đệ tử cười nói, cảm giác nụ cười này có chút mập mờ.

Linh Vũ sơn bởi vì có linh khí, nên 4 mùa đều là mùa xuân, hoa nở chim bay, qua tiết Trung thu, những nơi khác đều có dấu hiệu hơi lạnh vào thu, nơi này vẫn là một mảnh ánh nắng tươi sáng, hơn nữa có chút quá quyến rũ, càng lên đỉnh núi cách mặt trời càng gần, cổ tình muốn nhìn đường thì phải hướng nhìn mặt trời, ánh mặt trời đâm vào mắt Tiết Tĩnh làm nàng mờ không ra.

Ông tay áo trắng như tuyết cản bớt ánh mặt trời chiếu trên đầu Tiết Tĩnh, Lưu Huỳnh đỡ nửa cánh tay, dùng tay áo che gò má Tiết Tĩnh, vừa đúng che hết ánh mặt trời chiếu gay gắt trên mặt Tiết Tĩnh.

Tiết Tĩnh hơi ngẩn ra, chưa bao giờ có người đối với nàng làm hành động như vậy, tình tế che chở, giống như đang chăm sóc thực vật nhà kín, nàng là Tiết Tĩnh khi chen xe buýt thì gặp phát sát phát gặp thần sát thần, nàng một chút cũng không mềm mại, nhưng chỉ là một chút xiu dịu dàng như vậy, để cho nàng không biết làm thế nào, đành chăm chú cúi đầu chạy đi, giống như đang cùng ai đó tranh đấu.

Bởi vì Tiết Tĩnh đi khá nhanh, Lưu Huỳnh cùng đệ tử phải dùng khinh công mới có thể đuổi theo, ba người rất nhanh đến đỉnh núi. Tiết Tĩnh cảm thán một tiếng, vẫn là có nhà thật tốt, nhìn những mái ngói hồng gạch xanh san sát nhau khá giống phong cách Tây Âu, có giường mềm mại còn có phòng ăn đầy đủ các món ăn ngon, rốt cuộc không cần ở rừng cây. Chuyện đầu tiên khi trở về nên làm là đi thỉnh an Phương Vân, Tiết Tĩnh đem bọc hành lý giao cho Lưu Huỳnh mang về phòng, chính mình tự đến thư phòng tìm Phương Vân.

Tôn Phóng đang đứng canh ở cửa phòng, thấy Tiết Tĩnh cực kỳ ngạc nhiên: "Sư phụ nói sư thúc sẽ trở về, quả nhiên là trở về rồi."

Tiết Tĩnh bụng đầy nghi ngờ, Phương Vân sẽ không cũng bị xuyên không rồi chưa, biết trước không phải là đặc quyền của nữ xuyên qua a, không được, một bài viết văn có nàng mở một bản tay vàng là đủ rồi. Đây cửa ra, Tiết Tĩnh mới vừa vượt qua cánh cửa liền dừng ở giữa không trung, chân cứng đờ lại, trong phòng Phương Vân còn có khách, người nọ lại chính là nhân tài tiêu biểu, mặc trường bào phẩm xanh thêu hoa văn Kỳ Lân thánh thú, bên hông giắt một thanh Lưu Kim trường kiếm anh khí bức người, cả người tản ra khí phách cương trực.

"Hà, thật đúng lúc a, Tiêu Các chủ, người cũng ở đây." Tiết Tĩnh há to thành cái trứng, nói.

"Tiết Tĩnh sư thúc." Tiêu Quy Ứng hơi hành lễ.

"Ha ha ha, Tôn Phóng, ta nói như thế nào, Tinh nhi nàng qua hai ngày nhất định trở lại." Phương Vân cười nói, bộ dạng như mọi chuyện đều biết được.

"Quả như sư phụ dự đoán." Tôn Phóng cười đáp.

"Sư tỷ, này. Chuyện gì xảy ra?" Tiết Tinh hoàn toàn sững sốt.

"Tiêu Các chủ, sư muội của ta đây thật rất thương thức người, lần này người tới Linh Vũ phái, ta đoán nàng vì muốn gặp người nên nhất định liền trở lại, nếu không bằng nàng ấy sẽ đi rong chơi chừng đến ngày tháng năm nào mới về đây." Phương Vân cười nói với Tiêu Quy Ứng.

Lúc này không chỉ có Tiết Tinh thất thần, ngay cả Tiêu Quy Ứng cũng sững sốt, ở Nga Mi Sơn lần đầu tiên gặp Tiết Tinh lúc đó thấy thái độ Tiết Tinh cũng không tốt, Tiêu Quy Ứng thật sự không nghĩ ra "thương thức" trong miệng Phương Vân từ đâu mà đến, nếu như cái loại biểu hiện đó gọi là thương thức, chỉ có thể nói Tiết Tinh sư thức thương thức "rất đặc biệt". Tiết Tinh thật muốn khắc ra máu, nhìn lại Phương Vân, một câu nói của sư tỷ bao hàm tràn đầy vu oan cùng phi báng, nàng thương thức Tiêu Quy Ứng? Quả thật là chuyện cười, thương thức hấn chặt đầu nàng sao? Nàng ở bên ngoài chơi đùa vui vẻ hà? Chuyện cười quá khủng, thật đi chơi mà đến nỗi khóc không ra nước mắt, một ngã ba hai con đường, nàng đi đâu nào cũng có thể đụng phải nam chủ cuồng giết người, không những vậy chính mình nhiều lúc bị hấn bực phát sùng hạnh nữa.

"Sư tỷ hiểu lầm, ta đối với Tiêu Các chủ hấn." Tiết Tinh cắn rách khoang miệng cũng nghĩ không ra lời để nói, ghét Tiêu Quy Ứng? Dĩ nhiên không thể nói như vậy, ngộ nhờ người ta thật lên làm Võ Lâm Minh Chủ, đây không phải là đắc tội quyền quý này.

"Cái đứa bé này, bình thường miệng lưỡi bén nhọn, đến trước mặt Tiêu Các chủ nói cũng nói không được, tới đây ngồi xuống trước, Tiêu Các chủ lần này tới có chính sự, Tôn Phóng người ra ngoài canh chừng." Phương Vân không nói gì liền kéo Tiết Tinh ngồi xuống, Tiết Tinh khóc không ra nước mắt, sư tỷ người có thể chớ làm loạn thêm hay không, Tiêu Quy Ứng hấn là đào hoa của nữ chủ, giành Diêm Minh là đã bị chém đầu, nếu là ngay cả nam phụ cũng giành, sợ rằng không còn toàn thây.

"Dạ, đệ tử biết." Tôn Phóng ứng tiếng rồi khỏi phòng, đem cửa phòng đóng thật chặt.

Làm cho rất thần bí, chỉ là Tiết Tinh đã đại khái đoán được chuyện gì, Tiêu Quy Ứng trong khoảng thời gian này bốn ba không chuyện gì khác ngoài hai chuyện: Tây Lâm các cùng Võ Lâm minh. Trên đường về không có nghe nói Tây Lâm các có hành động gì, không phải Tây Lâm các, vậy đó chính là Võ Lâm minh rồi, Tiết Tinh lập tức ngồi đoan chính, vểnh tai, Võ Lâm minh là chủ đề khiến nàng cảm thấy hứng thú nhất, ngày Tiêu Quy Ứng lên làm Võ Lâm Minh Chủ chính là lúc đại nạn bùng nổ xuống đầu nàng, làm sao lại không có tinh thần nghe ngóng chứ.

"Tinh nhi, về chủ ý thành lập Võ Lâm minh, Tụ Uu Đạo Nhân phái Võ Đang cũng đề cập tới, hiện tại tất cả môn phái trong chốn võ lâm đều liên tiếp có tranh chấp, gần đây hoang mạc lại có dấu hiệu không thành thật, Tiêu Các chủ cũng cho là có người thống nhất chỉ huy có thể đối kháng hoang mạc tốt hơn." Phương Vân hỏi thăm ý kiến Tiết Tinh.

"Các môn phái Trung Nguyên lớn nhỏ cộng lại cũng trên trăm, muốn một người ra lệnh những môn phái này sợ rằng rất không dễ dàng." Tiết Tinh liền dội nước lạnh, nếu không muốn cho Tiêu Quy Ứng làm Võ Lâm Minh Chủ, thì phải để cho Võ Lâm minh căn bản không thành lập.

"Tiểu môn tiểu phái đều là nhìn hướng gió làm việc, chỉ cần mấy đại phái liên hiệp, chính là cả Trung Nguyên liên hiệp." Tiêu Quy Ứng ứng lại.

"Võ Lâm minh thành lập thì dễ, quản lý không dễ, muốn tìm một người khiến các đại Chưởng môn đều tin trang phục, nhìn trong giang hồ thật sự khó khăn, mấy vị tiền bối mười lăm năm trước dẫn dắt xuất chinh hoang mạc đều đã tại thế rồi." Phương Vân than thở nói.

Nói đến lần chinh chiến mười lăm năm trước kia, Tiêu Quy Ứng còn nói: "Phương Chưởng môn vào lần xuất chinh đó cũng là lập kỳ công, không bằng liền do Phương Chưởng môn."

Phương Vân liền tiếp khoát tay: "Không thể không thể, ta cũng là người gần 50, nếu thật muốn chọn Võ Lâm Minh Chủ, nhất định phải chọn hậu sinh có tiền đồ vô lượng."

Tiền đồ vô lượng hậu sinh, đó không phải là Tiêu Quy Ứng a, Tiết Tinh bắt đầu đi dùng lỗ mũi hứ hạ xuống, nói đi nói lại hay là muốn cho Tiêu Quy Ứng làm minh chủ, không được, không thể để Tiêu Quy Ứng hà hê: "Sư tỷ, Tụ Uu Đạo Nhân phái Võ Đang hiện tại trên giang hồ chưởng môn tứ lịch(3) cao nhất."

"Phái Võ Đang chú trọng tu thân dưỡng tính, Tụ Uu Đạo Nhân hàng năm bế quan tu luyện, thật lâu không màng chuyện giang hồ rồi, lần này chịu vì Võ Lâm minh xuất lực đã rất khó, muốn cho hấn đảm nhận minh chủ hấn nhất định không chịu."

"Cái đồ đệ Tụ Uu Đạo Nhân, gọi là Kiều Dật Quân, ta thấy hấn cũng thật không tệ, là một hậu sinh tiền đồ vô lượng." Tiết Tinh thiết tha đề cử Kiều Dật Quân.

Phương Vân lắc đầu: "Kiều Dật Quân rất giống sư phụ hấn, nhân nghĩa có thừa, quyết định chưa đủ, không chịu nổi nhiệm vụ này đâu."

Tiết Tinh im lặng không nói, như vậy liền nói Tiêu Quy Ứng là tốt nhất a, nói người khác luôn là một đồng khuyết điểm, Tiêu Quy Ứng cũng chưa có khuyết điểm sao? Mặc dù Tiết Tinh cũng còn không có phát hiện Tiêu Quy Ứng có khuyết điểm gì, nam phụ luôn là hoàn mỹ chứ sao.

(1) thọc gậy bánh xe: hành động phá ngang, làm ngăn trở công việc đang tiến triển của người khác

(2) tứ lịch: tư lịch; lý lịch; lai lịch; tư cách và sự từng trải

Chương 16: Chiếc lá tương tư

"Chuyện này vẫn là nên bàn bạc kĩ hơn, chỉ ba người chúng ta thảo luận thật khó khăn." Phương Vân đã có chút mệt mỏi.

"Phương Chương môn, thái độ Côn Luân cung có chuyển biến gì không?" Tiêu Quy Ứng hỏi,

"Cái lão cốt đầu kia ngang ngược cực kỳ, không có thể khuyên nổi." Phương Vân lắc đầu mà nói.

"Ai, làm phiền Phương Chương môn phí tâm." Tiêu Quy Ứng than thở.

"Tiêu Các chủ, ta đã sai đệ tử chuẩn bị sương phòng cho người, nếu không chê hãy ở Linh Vũ phái lại mấy ngày, ta nghĩ Tình nhi nhất định có nhiều chuyện muốn cùng người thảo luận." Phương Vân ân cần nói.

Nghe đến tên mình, Tiết Tình lại đột nhiên nâng lên tinh thần, sự tỷ thân ái a, nàng và Tiêu Quy Ứng không có gì để thảo luận, phải nói hai người bọn họ căn bản không còn gì để nói a.

"Sự tỷ, đừng làm khó Tiêu Các chủ, hần nhất định có nhiều công chuyện cản trở về Đông Kỳ các xử lý." Tiết Tình "khéo hiểu lòng người" nói.

"Không sao, ta đành ở Linh Vũ phái quấy rầy một ngày."

"Hoan nghênh hoan nghênh, Tôn Phóng người mang Tiêu Các chủ đi xem sương phòng một chút, thiếu cái gì thì nói với Tôn Phóng."

"Dạ, Tiêu Các chủ, mời đi theo ta." Tôn Phóng mở cửa, hướng Tiêu Quy Ứng mời.

"Sự tỷ, ta về phòng thay y phục đây." Hội nghị kết thúc, Tiết Tình cũng nên cáo từ.

Trở về phòng, bọc quần áo đã bị giấu đến trong hốc tối, Lưu Huỳnh cũng không ở đây, không phải tính cách của hần trong nguyên tác trung thành giống như chó một dạng chủ gọi thì đến chủ đuổi thì đi sao. Sai đệ tử đem y phục đưa đến phòng giặt quần áo, Tiết Tình tìm bộ mới để thay, khó có lúc được vô bọc mỹ nhân, không thể lãng phí, nên trang điểm ta sẽ phải trang điểm. Thay xong y phục, Tiết Tình hỏi liên tiếp hơn vài người, rốt cuộc hỏi ra được Lưu Huỳnh đi phương hướng nào, theo phương hướng đó, đi tới một đình vắng lặng, Lưu Huỳnh đang luyện kiếm trên đất trồng ngoài đình.

Tiết Tình lần đầu tiên thấy Lưu Huỳnh sử dụng kiếm, lần này mặc dù đi ra ngoài một tháng, Lưu Huỳnh mặc chế phục Linh Vũ phái, trong Trung Nguyên ai cũng cho Linh Vũ phái chút thể diện, không ai chọc họ, Lưu Huỳnh cũng không có cơ hội ra tay. Kiếm pháp Lưu Huỳnh rất ôn hòa, phải nói ở trong mắt Tiết Tình có chút chậm, cái này cũng là do Lưu Huỳnh kế thừa chiêu thức của người dạy, sự phụ của Lưu Huỳnh không phải là Phương Vân, mà là Nhị Sư Huỳnh của Tiết Tình, võ công của người kia rất khác loại trong Linh Vũ phái, hần không giỏi kiếm pháp, mà giỏi bồi dưỡng kiếm khí, nhẹ nhàng một kiếm là có thể động kiếm khí bẻ gãy nghiền nát, Lưu Huỳnh chính là kế thừa con đường của hần.

Tiết Tình đứng ở trong đình lặng lẽ nhìn Lưu Huỳnh luyện kiếm, trên cây thường xuyên có lá cây rụng rơi, Lưu Huỳnh lấy kiếm khi tình chuẩn nâng lá cây, buông ra, lại nâng, đem lá cây đưa gần ở trong kiếm chiêu. Trong phim truyền hình thấy nhiều cao thủ võ công cao thâm, nhưng chính mắt thấy được lại một loại rung động khác, nhất là người cầm kiếm là một mỹ nhân sáng long lanh như ngọc, động tác ôn hòa so với kiếm pháp càng giống như kiếm vũ một dạng.

Mấy chiêu kết thúc, lá rơi, thu kiếm.

"Sự thúc, người đã đến rồi." Lưu Huỳnh xoay người nói.

"Người tiếp tục luyện, không cần phải để ý đến ta, ta tùy tiện đi một chút." Tiết Tình phát tay một cái nói, kỳ quái, nàng là tùy tiện đi một chút, tại sao lại không tự chủ mà hỏi vị trí của Lưu Huỳnh.

"Không luyện, sự phụ nói võ công nhờ tịnh tâm lĩnh ngộ, mỗi ngày lúc để tâm vào chuyện vụn vặt mà vẫn khổ luyện là cách làm của kẻ ngu xuẩn." Lưu Huỳnh trả lời.

Sự phụ hần thật là. Có bao nhiêu Lão sư đem câu "Cần cù bù thông minh, sức yếu phải lo làm trước" giắt khoe miệng phải ới ra khi nghe hần nói câu đó a.

"Nếu sự thúc muốn tấn bộ, không bằng để ta bồi cùng." Lưu Huỳnh chạy tới trước mặt Tiết Tình.

"Éc. Tốt."

Hai người vai kề vai, cách mấy gang tay đi đường mòn trong rừng. Cảnh sắc Linh Vũ son đối với Tiết Tinh mà nói là thật đẹp, nhưng Luru Huỳnh là chính mình từ nhỏ đến lớn sống tại đây đi tản bộ sẽ không rất quái lạ sao? Tốt, xem ra về mặt của hắn rất cao hứng. Lão Sư nói qua nam nhân có chỉ số hạnh phúc khá thấp đều dễ nuôi ㄟ (͡_ ͡_) ㄟ.

Sư tổ Linh Vũ phải thật rất biết lựa địa phương, phía sau núi Linh Vũ phải đều là cây bạch quả đầy khắp núi, phi thường cao lớn, những thứ cây này mà ở hiện đại đem bán nhất định là tiền nhiều bạc tỷ. Tiết Tinh vươn tay sờ một gốc cây bạch quả đầy cộm, đều là hơi thờ lịch sử, dĩ nhiên, xúc cảm tựa như khi sờ nhân dân tệ(1).

Đi tới đi lui, Luru Huỳnh đột nhiên giống như tự lẩm bầm một dạng nói: "Sư thúc, người thay đổi thật nhiều."

Tiết Tinh sợ hết hồn, khẩn trương hỏi: "Đâu có. Thay đổi?"

"Trước kia người tuyệt sẽ không đi chậm như vậy để thưởng thức cảnh sắc Linh Vũ phải, người ghét nơi này, nơi này trói buộc người, để cho người không thể đi tìm hắn." Luru Huỳnh nhàn nhạt ngưng mắt nhìn Tiết Tinh.

"Hắn" đó là chi Diêm Minh, nàng đầu rút gân mới có thể đi tìm Diêm Minh, biết gián đoạn tính cuồng giết người là tai họa cỡ nào còn không trốn xa một chút, lại cố ý va vào trên huyệt súng, người nói vậy có phải đáng đời hay không, có phải đáng đời hay không.

"Hắn có mới nói cũ, người nhìn đi, đi tìm hắn cũng là tự tìm mất mặt."

"Sư thúc, người trước kia có nói qua, hắn là tất cả của người, người nói có thể vì hắn mà sống, vì hắn mà chết, cũng có thể làm nữ nhân bên cạnh hắn chết hết."

Thật là khí phách, thật là ái dục cùng độc chiếm quá cuồng đạo, nói cách khác so sánh mệnh với Diêm Minh, mệnh Diêm Minh quan trọng hơn, so sánh mệnh với nữ nhân bên cạnh Diêm Minh, mệnh nữ nhân bên cạnh Diêm Minh còn quan trọng hơn, nếu như Tiết Tinh không phải xuyên qua, nếu như thân thể Tiết Tinh xuyên qua đây, Tiết Tinh nhất định phải tìm được cái Tiết Tinh trong nguyên tác kia đập nàng ta mấy phát. Trên có sư phụ trên trời linh thiêng, dưới có Tiểu Luru Huỳnh gào khóc đòi ăn(làm), làm sao nàng ta có thể nhẫn tâm chà đạp chính mình như vậy, mà trở thành đồ chơi của cái nam nhân vô tâm vô phế, ác độc dã man như vậy chứ.

"Luru Huỳnh, " Tiết Tinh nắm chặt lấy bả vai Luru Huỳnh nặng nề nói: "Sư thúc nói cho người biết một câu nói, hãy nhớ, người thương ta, ta thương người, người không thương ta, ta không thương người, nếu người yêu ta, ta nhất định yêu người, nhưng nếu người không yêu ta, ta càng không thương người"

(Singer: cái đoạn chết tiệt >.< đọc xong muốn lúng túng, đại khái câu này ám chỉ: ai yêu nàng nàng sẽ thương lại nhưng không chắc là yêu lại, nhưng nếu ai ko yêu nàng nàng sẽ ko yêu lại)

Luru Huỳnh trầm mặc hồi lâu, nói: ". Sư thúc, một câu nói của người thật dài."

Là rất dài, có chín dấu phẩy! Tiết Tinh xấu hổ, Luru Huỳnh cười một cái nói: "Mặc dù rất không hiểu, chẳng qua ta sẽ nhớ kỹ, sư thúc."

"Ngoan, sau này người sẽ biết sư thúc dạy theo một tân tiến cỡ nào." (Tiết Tinh)

"Sư thúc, ta có cái vấn đề." (Luru Huỳnh)

"Giơ tay hỏi lên, hỏi từ ngoan." (Tiết Tinh)

"Cái gì gọi là tân tiến? Cái gì gọi là một?" (Luru Huỳnh)

"Tân tiến chính là. Tất cả quan điểm của sư thúc ta đều là tân tiến, một thì là. Tất cả đồng phục phối hợp của sư thúc ta đều là một." (Tiết Tinh)

"Sư thúc, ta phát hiện người và phương trượng Thiện Không của Thiếu Lâm càng lúc càng giống nhau." (Luru Huỳnh)

"Vậy sao, ta siêu phàm thoát tục đến như vậy sao." Tiết Tinh xoay xoay lọn tóc rất không có ý tứ tốt.

"Các người nói chuyện cũng thường làm cho người ta nghe không hiểu." (Luru Huỳnh)

". Triết học, luôn là tịch mịch." (Tiết Tinh)

"Cái gì gọi là triết học?" (Luru Huỳnh)

"Tất cả những gì người nghe không hiểu liền kêu là triết học." (Tiết Tinh)

"Người làm ở trạm dịch nói tiếng địa phương quá nặng ta cũng nghe không hiểu, cho nên lời của hắn cũng là triết học sao?" (Luru Huỳnh)

"Không phải. Có phải người mới xuyên qua tới trêu chọc ta à?" (Tiết Tinh)

"Sư thúc, ta lại nghe không hiểu, cái gì gọi là xuyên qua?" (Luru Huỳnh)

"Không được hỏi!" (Tiết Tinh)

"." (Luru Huỳnh)

Tiết Tinh có một loại cảm giác vô lực tột cùng, cùng đều là đùa giỡn cổ nhân nhưng với người này lại thất bại bi thảm, cũng may Luru Huỳnh rất nghe lời, kêu hắn câm miệng hắn liền không nói lời nào, nhìn cái bộ dáng có thắc mắc muốn hỏi lại không thể hỏi khiến cho nàng có cảm giác khi dễ vật nhỏ.

Đang thời điểm nội tâm Tiết Tinh đau khổ, chợt từ xa truyền đến âm thanh huyết sáo nhẹ nhàng êm ái. Còn tưởng rằng đệ tử Linh Vũ phái đều chỉ biết vũ đạo long thương, còn có người có nhã hứng như thế ở trong rừng thối sáo?

"Luru Huỳnh, chúng ta len lén đi qua nhìn một chút, đừng quấy rầy hắn." Tiết Tinh giống như kẻ trộm một dạng, nhỏ giọng nói với Luru Huỳnh.

Luru Huỳnh gật đầu, hai người len lén lút lút tìm nơi phát ra âm thanh, đến một cái hồ nhỏ có thác nước, một nam nhân cao lớn ngồi trên tảng đá lớn ở bên hồ, trong miệng thổi một vật không phải còi cũng không phải là tiêu, mà là một phiến lá cây.

Ánh mắt của Tiết Tinh lập tức biến thành mắt tam giác, Tiêu Quy Ứng người ở đây cùng nam chủ học chơi trò chơi "đoán xem ta ở đâu" a, này cũng được, nhưng cái bộ dạng Tiêu Quy Ứng lúc này tựa như thiếu nữ tương tư khiến Tiết Tinh nhớ ra cái gì đó, đúng rồi, trong nguyên tác có đoạn miêu tả này, Tiêu Quy Ứng ngồi ở trên tảng đá lớn thâm tình khẩn thiết thổi lá cây, trên mặt cười một lát, khóc một lát, dịu dàng một lát, phiến muộn một lát, bởi vì hắn đang nhớ đến nữ chủ, mảnh lá cây này là nữ chủ đưa cho hắn! !

(1) nhân dân tộc: tiền trung quốc

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đi công tác

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Ai?" Tiêu Quy Ứng nhảy bèn, quát lạnh một tiếng.

"Là ta là ta, đừng bắn." Tiết Tinh chủ động đi ra ngoài, vẫn là trung thực được khoan hồng thì tốt hơn.

"Tiết sư thúc, Luru Huỳnh công tử." Thấy người tới là Tiết Tinh cùng Luru Huỳnh, Tiêu Quy Ứng thần kinh căng thẳng lúc này mới buông lỏng.

"Thì ra Tiêu Các chủ không chỉ võ công cao siêu, đối với âm luật cũng khá." Luru Huỳnh khách khí nói.

"Đâu có đâu có, cũng chỉ là nhất thời có cảm xúc mà phát thôi." Tiêu Quy Ứng cũng khách khí trả lời.

"Tiêu Các chủ tấu nhạc tràn ngập tưởng niệm tình cảm, lúc nhanh lúc chậm, cảm xúc dao động thật lớn."

"Xem ra Luru Huỳnh công tử cũng là người tinh thông âm luật, ta thật là đang nhớ một vị bằng hữu, mấy ngày trước lúc chia xa thân thể nàng không tốt, không biết nàng hiện tại thế nào." Tiêu Quy Ứng thờ dãi.

Nào chỉ là bằng hữu thông thường, mà còn là ý trung nhân, mà giờ nàng ta 1 ngày 24 giờ đều ở hoang mạc động dục với Diêm Minh, thân thể có thể tốt mới là lạ.

"Tiêu Các chủ yên tâm, bằng hữu của người nhất định sẽ được trời cao phù hộ, gặp nguy hóa lành." Tiết Tinh nói là nói thật, chờ bọn vai phụ đều đã chết gần hết rồi, nàng sẽ cùng một người nam nhân khác ở chung một chỗ sống hạnh phúc, chỉ là Tiêu Quy Ứng, khi đó người cũng đã chết.

"Đa tạ Tiết sư thúc nói tốt, chỉ hy vọng như thế." Tiêu Quy Ứng ôn quyền nói cảm ơn.

Ba người đang nói chuyện, một tiểu đệ tử Linh Vũ phái đã chạy tới, thở hồng hộc nói: "Tiết Tinh sư thúc, rốt cuộc tìm được người, Chương môn đang tìm người đấy."

"Tìm ta? Có chuyện gì?" Tiết Tinh kỳ quái hỏi, nàng mới từ chỗ Phương Vân rời đi chưa tới một canh giờ,

"Đệ tử cũng không biết, a, đúng rồi, Chương môn kêu Luru Huỳnh sư huynh cũng đi tới."

Tiết Tinh cùng Luru Huỳnh liếc mắt nhìn nhau, lại cùng nhau nhìn về phía Tiêu Quy Ứng. Tiêu Quy Ứng vội nói: "Hai vị có chuyện phải đi vội, Tiêu môn xin cáo từ."

"Uh, vậy chúng ta cáo từ." Tiết Tinh gật đầu một cái, cùng Luru Huỳnh đi trở về.

Phuong Vân đang chờ ở thư phòng, tay nắm chặt tín thư, thấy Tiết Tinh tới liền nói: "Tinh nhi, lại đây, ta vừa nhận được tín thư của Động Trù."

Hồng bét, Động Trù là ai, là một vai quần chúng sao, Tiết Tinh không có ấn tượng, sao bây giờ, nàng không biết cái người này là người nào, cũng may Lưu Huỳnh đã nói: "Sư phụ? Trong thư đó sư phụ nói cái gì?"

Sư Phụ Lưu Huỳnh cũng chính là Nhị Sư Huỳnh Tiết Tinh chưa từng gặp mặt rồi, quả nhiên là vai quần chúng, không trách được Tiết Tinh không biết.

"Nhị Sư Huỳnh hần nói gì? Hần vẫn khỏe chứ?" Tiết Tinh phụ họa nói.

"Hần còn có thể nói gì, còn không phải là như cũ, hết sạch tiền tới tìm chúng ta cấp thêm bạc a." Phuong Vân tức giận hừ một tiếng.

Sư Phụ Lưu Huỳnh không phải nên rất uy vũ a, làm sao nghe được giống như tên gia hỏa luôn khiến người lo lắng.

"Sư phụ hần vẫn như vậy." Lưu Huỳnh thất vọng, vốn là muốn nghe tin tức sư phụ đã tỉnh lại.

Tiết Tinh không biết mình nên phản ứng gì, chỉ có thể theo Lưu Huỳnh than thở.

Phuong Vân không để ý tới hai người bọn họ, nói tiếp: "Vốn là tùy tiện tìm người đưa chút bạc là được, lần này, Tinh nhi ta muốn để cho muội tự mình đi một chuyến."

"Cái gì? Để cho ta đi đâu? !" Nghe Phuong Vân nói muốn để cho mình đi đưa tiền, Tiết Tinh kinh ngạc hỏi, nàng vừa trở về còn chưa có ngồi ấm chỗ, tại sao lại để cho nàng đi công tác.

"Chuyện Võ Lâm minh ta đã nghĩ muốn bỏ qua, võ lâm nhiều người như vậy nhưng lại không có một người nào có thể đảm đương vị trí Võ lâm minh chủ, hôm nay nhận được tín thư của Động Trù, ta đột nhiên nghĩ đến, còn ai ngoài hần ra thích hợp làm Võ Lâm Minh Chủ hơn." Phuong Vân gấp thư lại, tự hào nói.

"Chương môn, người muốn cho sư phụ lên làm Võ Lâm Minh Chủ? Nhưng hần hiện tại." Lưu Huỳnh vội vàng nói, lại ngập ngừng.

"Ta hiểu rõ hần hiện tại như thế nào, cho nên mới muốn cho hai người các người đi, hần luôn luôn yêu thương Tinh nhi, lời Tinh nhi nói, không chừng hần có thể nghe."

Lưu Huỳnh lắc đầu: "Sư phụ sẽ không nghe bất cứ lời khuyên của ai đâu."

Tiết Tinh vẫn không hiểu ra sao: "Sư tỷ, ý của tỷ là để cho ta đi khuyên Nhị Sư Huỳnh lên làm Võ Lâm Minh Chủ sao?"

"Mười lăm năm trước chinh chiến hoang mạc, hần là công thần lớn nhất, nếu là lời của hần, nói không chừng thật có thể thành công thành lập Võ Lâm minh, Tinh nhi, tương lai võ lâm Trung Nguyên liền giao cho muội rồi !"

"Đừng nói nghiêm trọng như vậy." Tiết Tinh rút đầu lại, đột nhiên để cho nàng cứu vớt muôn dân trăm họ, trở thành đấng cứu thế, nàng có chút không thích ứng được: "Chỉ là, nếu như là có thể khuyên Nhị Sư Huỳnh làm Võ Lâm Minh Chủ, ta nguyện ý thử một chút." Nếu quả thật khiến Động Trù thành Võ Lâm Minh Chủ, vậy tình tiết trong nguyên tác cũng sẽ bị thay đổi, con đường này, Tiết Tinh nguyện ý đi thử một chút .

"Lưu Huỳnh, người cũng đi, Tiết Tinh hiện tại không có võ công, trên đường cần người bảo vệ, hơn nữa người cũng 2, 3 năm không có gặp Động Trù rồi."

Lưu Huỳnh gật đầu: "Được." Hần là cái bóng của Tiết Tinh, Tiết Tinh đi nơi nào, hần đương nhiên muốn đi theo nơi đó.

Tiết Tinh rất muốn hỏi Lưu Huỳnh sư phụ hần là hạng người gì, nhưng nàng không thể hỏi, sẽ rất kỳ quái.

"Vừa trở về lại phải đi, có mệt không?" Tiết Tinh đang lúc thu dọn hành lý, hỏi Lưu Huỳnh.

"Cùng sư thúc ở một chỗ, ở nơi nào cũng giống nhau ." Lưu Huỳnh đáp.

Này, tiểu tử, người biết cái này gọi là thô lộ không? Quá thẳng thắn rồi, Tiết Tinh có chút chịu không nổi, vội nói sang chuyện khác: "Cầu Lũ Sơn cách nơi này có xa lắm không? Không biết Tiểu Mã có thể chịu đựng hay không."

"Ở phía tây Linh Vũ phái, không tính là quá xa, chỉ đi qua Đoạn Kiếm sơn trang là đến."

"Phải đi qua Đoạn Kiếm sơn trang sao?" Tiết Tinh nhũn nhũn hỏi.

"Vâng"

Rốt cuộc có thể đem kiếm trong tay áo đáng chết tháo hết bảo thạch đi.

"Lưu Huỳnh, chúng ta thuận đường đi Đoạn Kiếm sơn trang một chuyến."

"Phải, Đoạn Kiếm son trang cùng Linh Vũ phái xưa nay giao hảo khá tốt, nên đi bái phỏng." Luru Huỳnh nói.

. Cả vùng đất Trung Nguyên mệnh mông không phải đều cùng Linh Vũ phái giao hảo tốt hay sao? Tiết Tinh nghĩ không ra, ngay cả Côn Luân cung nhân duyên kém nhất, cũng biểu lộ cực kỳ tôn trọng, Linh Vũ phái, người chính là đóa hoa giao tiếp (1) sao.

Tiểu Mã của Tiết Tinh ngày hôm qua mới vừa lên núi được ăn một bữa cỏ đại tươi tốt, hôm nay lại bị người dắt xuống núi, tâm tình cực kỳ không tốt, vó ngựa đạp đồ nhiều đệ tử Linh Vũ phái.

"Sư thúc! Ngựa này tính tình quá ác liệt! Chúng ta không đối phó được." Một đệ tử buồn bã hướng Tiết Tinh nhờ giúp đỡ.

Tiết Tinh đứng thật xa, khó khăn gật đầu: "Thời kỳ trưởng thành, tính tình thật ngông cuồng, Luru Huỳnh làm sao còn chưa tới, các người thử lại đi."

Đừng xem cái con ngựa này tuy nhỏ, còn có một ánh mắt vô tội, nhưng nó giờ phút này tán phát khí phách tựa như con hổ trong bức họa treo trên tường nhà ông ngoại lúc Tiết Tinh còn bé đến thấy, mũi của nó giống như dùng com-pa vẽ ra, phun ra ngọn lửa tức giận rất nóng rực như Godzilla.

Tiểu Mã gào thét một tiếng, vung lên vó trước, giẫm ở một đệ tử ngã xuống, đệ tử kêu rên một tiếng. Tiết Tinh gấp đến độ nhàu nát khăn tay, Luru Huỳnh làm sao còn chưa tới, trừ hấn ra không ai có thể đối phó ác liệt mã này. Tuy nói con ngựa này là đực, Tiết Tinh vẫn cảm thấy ngựa này là đồng tính luyến ái, chưa bao giờ cho Tiết Tinh sắc mặt tốt, ở trước mặt Luru Huỳnh lại giống như Hãn Huyết Bảo Mã một dạng, cuối cùng Tiết Tinh rút ra một kết luận, có thể do mỗi lần đều là Luru Huỳnh ôm cổ khô đứt ngựa ăn, còn mình chưa bao giờ đứt cho nó ăn.

Một đồng người ồn ào huyền ảo, đột nhiên một bóng dáng màu vàng nhảy qua, rơi vào bên cạnh Tiểu Mã, con ngựa kia nhấc chân lên tính đạp người bên cạnh, đệ tử nằm dưới đất gấp đến độ hô to: "Tiêu Các chủ! Mau lui lại sau! Con ngựa kia điên rồi!"

Tiêu Quy Ứng một tay ghim chặt dây cương ngựa, một cái tay khác giữ chặt cổ ngựa, Tiểu Mã hí vang một tiếng, vuốt ve bờm ngựa.

"Tiêu Quy Ứng!" Tiết Tinh vội vã kêu.

Tiểu Mã lại an tĩnh, hai vó trước giẫm nhỏ trên mặt đất, hừ mấy tiếng.

"Tiết sư thúc, xe của người ở đâu, ta giúp người cột ngựa." Tiêu Quy Ứng mỉm cười, lễ độ nói.

"Không cần, người là khách tại sao có thể để cho người làm việc, chờ Luru Huỳnh tới giao cho hấn là được."

"Ta mới vừa rồi thấy hấn cầm nhiều bao phục lớn, sợ rằng không thể giúp, sư thúc không nên khách khí, chút việc nhỏ mà thôi."

Tiết Tinh cũng không có ý cự tuyệt nữa, nói: "Đa tạ, vậy làm phiền Tiêu Các chủ rồi." Nói cho cùng vẫn là chính nàng chọn cho mình phiền toái, mấy đại bao phục này đều là y phục, đồ trang sức, cùng. bạc của nàng.

Rất không tự nhiên đi cùng Tiêu Quy Ứng đỉnh núi xuống chân núi, Tiêu Quy Ứng tự mình cột xe ngựa, Tiết Tinh nhìn bộ dáng Tiêu Quy Ứng khom người loay hoay cương ngựa, không trách được tất cả mọi người đều thích hấn, một chút đáng về Các chủ cũng không có, nhưng là Tiết Tinh sẽ không vì một chút ân huệ nhỏ nhỏ mà bị thu mua.

Xe ngựa cũng sửa sang lại thỏa đáng, Luru Huỳnh còn chưa tới.

"Thế nào còn chưa tới, Tôn Phóng người đi xem một chút."

"Sư thúc, Luru Huỳnh sư huynh vác ba bọc quần áo vô cùng to lớn, còn kiên trì không để cho người khác đụng vào, ngài vẫn là chờ một chút."

Tiết Tinh trên mặt xấu hổ một hồi, thật có nhiều đồ như vậy a, thời điểm nàng dọn dẹp cảm thấy đều là nhu phẩm cần thiết nha.

Tiêu Quy Ứng cũng ở lại, trong lúc tán gẫu hấn đột nhiên hỏi Tiết Tinh: "Sư thúc, người có biết Nam Cung thế gia không?"

Một giọt mồ hôi từ cái trán Tiết Tinh chảy xuống, nàng làm bộ rất nóng phẩy tay quạt cho mình: "Nghe qua, nhưng là, xin lỗi, không hiểu rõ lắm."

Tiêu Quy Ứng tự giễu cười: "Trách ta, quên, sư thúc mặc dù bối phận cao, trên thực tế tuổi còn nhỏ hơn ta, chuyện cách đây nhiều năm như vậy làm sao người có thể biết."

Tiết Tinh cúi đầu, nàng biết, thậm chí so với những tiền bối giang hồ kia càng rõ ràng hơn, nhưng là. . . . Cũng không thể nói cho người biết! Cũng không thể nói cho người biết!

(1) đóa hoa giao tiếp: đi quý phái; đi sang; gái đẹp chuyên tiếp khách thuê; gái chỉ thích ăn chơi (chỉ người phụ nữ có tài giao tiếp trong xã hội xưa, mang ý khinh miệt)

Editor: Leo Sing

Lục Tuyết Hồ - Hồ Thiên Cung

Tuyết lạnh ngàn năm, lạnh từ tâm 😊

Đây là Fanpage của nhóm Lười Mãn Tính - Lazy Ladies. Bạn 12danang3 nếu thích hãy like nhé!

Tìm kiếm với từ khoá:

THANKS

PROFILE PH YIM MIU

10 thành viên đã gửi lời cảm ơn Mía Leo về bài viết trên: **Hỏa Lang, Kiến Hy, Nhoklanhkhok, Thần_Điệp_9x, Trần Iris, WendyMara, hamburg, heotocdai, hoatuyetkimcuong, vinhvien**

Share

28.02.2013, 10:45

Ngày tham gia: 04.12.2012, 23:14

Mía Leo

Tuổi: 20 🌸

Cựu Editor

Bài viết: 1566

Được thanks: 5379 lần

Điểm: 5.57

QUOTE

Re: [Xuyên không] Nữ phụ là vô tội - Tiểu Cô Tử - Điểm: 11

Chương 18 Hồng Y thiếu nữ

Lần này Tiết Tinh kiên quyết muốn Lưu Huỳnh thay chế phục Linh Vũ phái, đi tới chỗ nào đều phải chịu các môn các phái bài lạy thật sự làm cho người ta chịu không nổi, nhưng 99% y phục của Lưu Huỳnh cũng toàn thêu hoa văn Thanh Phong, bắt đầu từ khi Tiết Tinh xuống núi chuyện đầu tiên là đem Lưu Huỳnh kéo đến tú trang.

"Sư phụ, làm mấy bộ y phục mới cho hần." Tiết Tinh đem Lưu Huỳnh kéo đến trước mặt thợ may.

"Được rồi! Cô nương muốn làm cái y phục gì?" Thợ may vừa đo tắc cho Lưu Huỳnh vừa hỏi Tiết Tinh.

"Ta muốn kiểu dáng rất khác biệt một chút, cũng đừng quá lớn, hào hoa phong nhã nhưng không thể quá cứng nhắc, hoạt bát đáng yêu nhưng không thể quá nghịch ngợm, y phục không cần quá rộng, chặt một chút cũng được, có thể tôn lên vóc người hoàn mỹ của sư đệ ta." Tiết Tinh suy nghĩ nói.

"Được rồi! Cô nương, công tử chờ, ta sẽ đi vá cái hàng mẫu cho hai vị xem một chút." Đo xong kích thước, thợ may nói xong, vội chân bước vào phòng.

Không phải, thật có thể làm ra loại y phục này chứ? Tiết Tinh rất hiếu kỳ, nàng chỉ là tùy tiện nói chút yêu cầu đùa giỡn cổ nhân, không nghĩ tới trí khôn

của người dân lao động cổ đại cũng quá khủng khiếp, cái dạng yêu cầu xảo trá gì cũng có thể hoàn thành.

"Sư thúc, yêu cầu của người thật cổ quái, người muốn làm cái dạng y phục gì?" Lưu Huỳnh hỏi.

"Ta nào biết." Tiết Tinh nhỏ giọng nói.

Không tới một nén nhang, thợ may cũng bước ra, cầm trong tay mấy khối bố thô ráp may y phục khuôn mẫu: "Cô nương, người xem đây có đúng không?"

Lông mày Tiết Tinh cơ hồ vận thành vòng, hết sức chăm chú mà nhìn chằm chằm vào y phục, đúng là hảo hoa phong nhã lại không cứng nhắc, hoạt bát đáng yêu lại không nghịch ngợm, y phục tuyệt không rộng thùng thình, mặc ở trên người Lưu Huỳnh nhất định có thể tôn lên vóc người hoàn mỹ, chủ yếu nhất là nhìn cực kỳ quen mắt. Đây không phải là sườn xám (1) sao! Thân a, cũng may Tiết Tinh là xuyên qua, nếu là lịch sử mặc, bây giờ Bách Độ bách khoa trong nhất định viết, sườn xám khởi nguyên: X triều, một cô nàng nhà giàu phẩm tính ác liệt làm khổ một vị lão thợ may thành thực, đưa ra mấy cái yêu cầu vô lễ, không nghĩ tới thợ may sư phụ sau khi suy tư cùng tưởng tượng thật làm ra một loại y phục phù hợp với toàn bộ yêu cầu của nàng, kiện y phục kia cũng chính là sườn xám sớm nhất. Lừa bịp ! Có cần thông minh như vậy hay không! Điều này làm cho nữ xuyên qua cảm thấy trí thông minh sút kém tột cùng!

"Sư thúc, y phục này ta sẽ không mặc." Lưu Huỳnh nhìn chòng chọc y phục một hồi lâu, liền nói, hần mặc dù nói không biết loại y phục này là cho nữ nhân mặc, nhưng do trực giác mách bảo vẫn cảm thấy y phục trước mắt giống như phiên bản dài của cái yếm không phải là phong cách của mình.

Mặt của Lưu Huỳnh rất điềm tĩnh, mặc sườn xám vào nhất định giống như kỹ nữ Thượng Hải thời xưa một dạng, Tiết Tinh vì hứng thú tệ hại của mình mở giọng gian xảo giống những tên buôn lậu đến lừa trẻ con nói: "Mặc bộ y phục này vào, ta bảo đảm bất kể cô nương nhà nào đều sẽ bị người mê hoặc ."

Lưu Huỳnh nhìn chằm chằm ánh mắt của Tiết Tinh, khiến Tiết Tinh rất không tự nhiên, hần chậm rãi mở miệng: "Sư thúc, người lừa ta."

". Tốt, đúng là lừa gạt người." Tiết Tinh phải thừa nhận mình nói láo đến trẻ con cũng không tin.

Sư phụ may vĩ đại mặc dù thiết kế ra một loạt y phục mà từ thế kỷ hai mươi cho đến thế kỷ hai mươi mốt mới lưu hành, nhưng là bởi vì kiểu dáng quá hào phóng, một cái cũng không bán được, tục ngữ nói không sai, thiên tài, luôn là chết đói nhiều.

Cuối cùng vẫn là từ trong tủ trang mua vài món vừa người Lưu Huỳnh, Lưu Huỳnh ở bên kia thử y phục, Tiết Tinh ở chỗ này ôm y phục thử xong cắt sợi vụn, tình cảnh này tựa như phu thê già cùng nhau đi dạo thương trường.

Từ tủ trang ra ngoài, một bóng hồng chợt lướt qua trong khóe mắt Tiết Tinh, Tiết Tinh dừng bước như có điều suy nghĩ.

"Sư thúc, sao vậy?" Lưu Huỳnh ôm một chồng y phục ra ngoài, thấy Tiết Tinh đứng ở cửa, người bất động, hỏi.

"Người còn nhớ rõ ta đã nói với người ở Xương Sinh trấn được một vị nữ hiệp cứu sao?"

"Nhớ, người tìm được vị nữ hiệp kia rồi hả ?"

Tiết Tinh lắc đầu một cái: "Ta hỏi sư tỷ, nàng nói màu đỏ là màu sắc kết hôn, sẽ rất ít thiếu nữ chưa tới ngày đỏ mà mặc màu đỏ, càng không nghe nói trên giang hồ xuất hiện một hiệp nữ hành hiệp trượng nghĩa mặc phục trang kỳ dị như vậy."

"Nếu có duyên, chắc chắn gặp lại, đến lúc đó sư thúc trực tiếp nói đa tạ nàng là được."

"Ừ."

Đem hành lý sắp lại trong xe, Tiết Tinh lại nghĩ tới một việc: "Đúng rồi, sư tỷ nói chỗ ở Nhị Sư Huynh vắng vẻ, ngân phiếu không đổi ra thành tiền mặt, nên chúng ta phải mang tiền mặt theo, mau đến ngân hàng tư nhân đổi bạc."

"Ta đi là được rồi, sư thúc cứ nơi này chờ."

"Cũng tốt, xe ngựa chạy tới chạy lui cũng phiền toái."

Lưu Huỳnh đi đến ngân hàng tư nhân đổi bạc, Tiết Tinh ngồi ở ngoài xe ngựa chờ đợi, dựa vào mui xe tránh ánh mặt trời.

Một nam nhân thoạt nhìn liền không giống người tốt lão đảo đi tới trước mặt Tiết Tinh: "Cô nàng đáng đáp đủ mỹ miều, vừa tới Linh Vũ sơn sao?"

Đây là lưu manh sao? Đây chính là lưu manh công tử trong truyền thuyết sao? Xuyên qua chỉ có hai tháng, nàng rốt cuộc bị một tên lưu manh mặc cổ trang đến quấy rối rồi !

"Không, ta." Tiết Tinh muốn nói cho hần biết mình không phải là vừa tới, là vừa phải đi.

Lưu manh công tử không có hứng thú nghe nàng nói chuyện, cắt đứt lời của nàng: "Vận khí tốt, đừng phải đại gia ta rồi, đại gia ở Linh Vũ sơn không ai không biết không ai không hiểu, Chương môn Linh Vũ phái cùng phụ thân ta là quen biết đã lâu, Tiết sư thúc Linh Vũ phái biết không, là bác ta."

Tiết Tinh tại sao không biết mình khi nào lại thêm một chất tử như vậy, biết người trước mắt là khoác lác giờ trở lưu manh, chê cười nói: "Biết công tử ngơoi hậu đãi vững chắc, nhưng cô nương ta không lạ gì, làm phiền ngài đến kia bên chơi đi."

"Cô nàng tầm mắt đủ cao, ngơoi xem một mình ngơoi rất là nguy hiểm, để đại gia ta giúp ngơoi." Nam nhân nói sẽ muốn hướng trên ngơoi Tiết Tinh chạm vào.

Tiết Tinh đẩy hẳn ra: "Ta đang chờ ngơoi."

"Ngơoi nào?"

"Nam nhân."

Nam nhân lau khước miệng, nhào tới muốn bắt Tiết Tinh: "Cô nàng, có chút ý tứ ha, đại gia ta không phải là nam nhân sao."

Cũng may kiếm trong tay áo còn mang bên mình, nam nhân ở trước mắt không biết võ công, như loại người này chỉ cần lấy binh khí ra hù dọa một cái khẳng định vừa chạy vừa tè ra quần. Tiết Tinh đang muốn rút kiếm, một hồng y thiếu nữ nhảy ra ngăn cản đến trước ngơoi của nàng, nhắc chân đá nam nhân trước mặt văng ra thật xa.

"Ngơoi!" Tiết Tinh có thể cảm thấy thiếu nữ trước mắt rất giống ngơoi mà tại trong lúc hỗn loạn ở Xương Sinh trấn cứu mình, trùng hợp a, có phải trùng hợp đến như thế không.

Thiếu nữ cũng không để ý Tiết Tinh, mặc dù động tác rất nhỏ, Tiết Tinh vẫn có thể cảm giác nàng đang né mình không để cho mình thấy mặt của nàng, tại sao? Không chỉ vấn đề khiêm tốn thôi chứ?

"Ngơoi, ngơoi dám đánh ta! Ngơoi có biết bác ta là Tiết Tinh sư thúc của Linh Vũ phái hay không!" Lưu manh tuy nằm trên mặt đất, miệng vẫn không chịu ngừng lại.

Hồng y thiếu nữ cũng không nói chuyện, giơ chân tính giẫm lên mặt nam nhân kia, còn chưa có đạp lên liền phát hiện nam nhân đã mềm nhũn té xuống, bị dọa ngất rồi !

Tiết Tinh xấu hổ, quá vô dụng, thật may là mình không có lấy vũ khí, nếu không hẳn có lẽ bị dọa chết rồi.

"Cô nương, tha hẳn, nơi này là địa bàn của Linh Vũ phái, ở chỗ này đã thương ngơoi không tốt lắm." Tiết Tinh nói với hồng y thiếu nữ, nếu để cho đệ tử tuần tra chân núi biết sư thúc bọn họ bị ngơoi đùa giỡn không chừng ồn ào thành cái dạng gì rồi, truyền lên giang hồ có khi so với việc khuê nữ của Tây Lân các chủ bị thoái hôn còn buồn cười hơn.

Hồng y thiếu nữ không có lên tiếng, chỉ là hạ chân, hiển nhiên là nghe được lời nói Tiết Tinh.

Cô nương này có thể 50% là bị câm, chỉ là Tiết Tinh vẫn nói: "Cô nương, chính là ngơoi ở Xương Sinh trấn đã cứu ta phải không? Vẫn muốn nói tiếng đa tạ, xin hỏi phượng danh cô nương?"

Hồng y thiếu nữ không có trả lời, cũng không quay đầu lại, nàng Chạy. Tiết Tinh không biết võ công, nên không thể đuổi kịp nàng, chỉ có thể ngơ ngác nhìn bóng dáng đồ thẩm lẫn vào trong đám ngơoi biến mất không thấy gì nữa. Tiết Tinh đột nhiên cảm thấy mình nếu là biết võ công hẳn là tốt, chân nhỏ trên mặt đất gặp nguy hiểm chạy trốn rất nhanh, có thể đuổi theo ngơoi muốn đuổi theo, né tránh ngơoi muốn tránh. Đều do tên khốn Diêm Minh kia, luyện võ không thể chuyên tâm chút a, nếu không phải là hẳn tương tự đến tẩu hỏa nhập ma, Tiết Tinh cũng không cần giúp hẳn khai thông chân khí, cũng sẽ không bị phế bỏ võ công, suy nghĩ một chút mình nếu vẫn còn võ công thì theo như lời giang hồ nói, trượng kiếm thiên nhai, tiêu dao thiên hạ, thật uy phong cỡ nào.

Tiết Tinh lùi về trong xe ngựa đợi một lát, Lưu Huỳnh cầm cái bọc nhỏ trở lại, dừng xem bọc nhỏ mà chê cười, bên trong đựng toàn là bạc trắng đầy nê.

"Sư thúc, có thể lên đường." Lưu Huỳnh đem bạc bỏ vào buồng xe, ngồi vào vị trí đánh xe.

Tiết Tinh bò vào buồng xe, vén rèm lên một chút cùng Lưu Huỳnh nói chuyện: "Lưu Huỳnh, ta lại gặp cái hồng y nữ hiệp kia rồi, nàng lại cứu ta."

"Rất khéo, Linh Vũ sơn này chỉ có tiểu trấn, chung quanh cũng không có đường khác đi thông quan đạo, sẽ có rất ít ngơoi đến." Lưu Huỳnh vừa vung roi đánh xe vừa nói.

"Ngơoi cũng cảm thấy nàng là đi theo chúng ta?"

"Nói không chừng là ngơoi của Diêm Minh phái tới." Lưu Huỳnh rất không tình nguyện khi nhắc đến Diêm Minh.

"Không phải là ngơoi của hẳn." Tiết Tinh khẳng định nói, mặc dù Diêm Minh nói qua sẽ phái một ngơoi tới Trung Nguyên cùng nàng giữ vững liên lạc, ngơoi nọ là dùng để giám thị cùng sai bảo nàng, cũng không phải bảo vệ nàng, thủ hạ Diêm Minh có sáu đạo chủ, chỉ có hai ngơoi là nữ, một ngơoi trong đó đã là nữ thiếu phụ có tuổi, một ngơoi khác đúng là thiếu nữ trẻ tuổi, chỉ là nữ nhân kia là đồ đệ Diêm Minh, lại có khuynh hướng luyện sư, nàng biết quan hệ của Tiết Tinh cùng Diêm Minh là không thuần khiết, vọng tưởng nàng cứu Tiết Tinh, còn không bằng vọng tưởng trong bánh bao chay có thịt: "Không sao, không cần gấp gáp, nếu như nàng thật đi theo chúng ta nhất định sẽ lại hiện thân, bắt được nàng tự nhiên tất cả đều rõ ràng."

(1) sườn xám áo dài trung quốc

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18: Hồng Y thiếu nữ

Lần này Tiết Tinh kiên quyết muốn Luru Huỳnh thay chế phục Linh Vũ phái, đi tới chỗ nào đều phải chịu các môn các phái bái lạy thật sự làm cho người ta chịu không nổi, nhưng 99% y phục của Luru Huỳnh cũng toàn đều hoa văn Thanh Phong, bắt đầu kể từ khi Tiết Tinh xuống núi chuyện đầu tiên là đem Luru Huỳnh kéo đến tú trang.

"Sư phụ, làm mấy bộ y phục mới cho hần." Tiết Tinh đem Luru Huỳnh kéo đến trước mặt thợ may.

"Được rồi! Cô nương muốn làm cái y phục gì?" Thợ may vừa đo đạc cho Luru Huỳnh vừa hỏi Tiết Tinh.

"Ta muốn kiểu dáng rất khác biệt một chút, cũng đừng quá lớn, hào hoa phong nhã nhưng không thể quá cứng nhắc, hoạt bát đáng yêu nhưng không thể quá nghịch ngợm, y phục không cần quá rộng, chặt một chút cũng được, có thể tôn lên vóc người hoàn mỹ của sư đệ ta." Tiết Tinh suy nghĩ nói.

"Được rồi! Cô nương, công tử chờ, ta sẽ đi vá cái hàng mẫu cho hai vị xem một chút." Đo xong kích thước, thợ may nói xong, rào chân bước vào phòng.

Không phải, thật có thể làm ra loại y phục này chứ? Tiết Tinh rất hiếu kỳ, nàng chỉ là tùy tiện nói chút yêu cầu đùa giỡn cổ nhân, không nghĩ tới trí khôn của người dân lao động cổ đại cũng quá khủng khiếp, cái dạng yêu cầu xảo trá gì cũng có thể hoàn thành.

"Sư thúc, yêu cầu của người thật cổ quái, người muốn làm cái dạng y phục gì?" Luru Huỳnh hỏi.

"Ta nào biết." Tiết Tinh nhỏ giọng nói.

Không tới một nén nhang, thợ may cũng bước ra, cầm trong tay mấy khối bố thô ráp may y phục khuôn mẫu: "Cô nương, người xem đây có đúng không?"

Lông mày Tiết Tinh cơ hồ vận thành vòng, hết sức chăm chú mà nhìn chăm chăm vào y phục, đúng là hào hoa phong nhã lại không cứng nhắc, hoạt bát đáng yêu lại không nghịch ngợm, y phục tuyệt không rộng thùng thình, mặc ở trên người Luru Huỳnh nhất định có thể tôn lên vóc người hoàn mỹ, chủ yếu nhất là nhìn cực kỳ quen mắt. Đây không phải là sườn xám (1) sao! Thần a, cũng may Tiết Tinh là xuyên qua, nếu là lịch sử mặc, bây giờ Bách Độ bách khoa trong nhất định viết, sườn xám khởi nguyên: X triều, một cô nàng nhà giàu phẩm tính ác liệt làm khó một vị lão thợ may thành thực, đưa ra mấy cái yêu cầu vô lễ, không nghĩ tới thợ may sư phụ sau khi suy tư cùng tưởng tượng thật làm ra một loại y phục phù hợp với toàn bộ yêu cầu của nàng, kiện y phục kia cũng chính là sườn xám sớm nhất. Lừa bịp! Có cần thông minh như vậy hay không! Điều này làm cho nữ xuyên qua cảm thấy trí thông minh sút kém tột cùng!

"Sư thúc, y phục này ta sẽ không mặc." Luru Huỳnh nhìn chòng chọc y phục một hồi lâu, liền nói, hần mặc dù nói không biết loại y phục này là cho nữ nhân mặc, nhưng do trực giác mách bảo vẫn cảm thấy y phục trước mắt giống như phiên bản dài của cái yếm không phải là phong cách của mình.

Mặt của Luru Huỳnh rất điềm tĩnh, mặc sườn xám vào nhất định giống như kỹ nữ Thượng Hải thời xưa một dạng, Tiết Tinh vì hứng thú tự hại của mình mở giọng gian xảo giống những tên buôn lậu đến lừa trẻ con nói: "Mặc bộ y phục này vào, ta bảo đảm bất kể cô nương nhà nào đều sẽ bị người mê hoặc."

Luru Huỳnh nhìn chăm chăm ánh mắt của Tiết Tinh, khiến Tiết Tinh rất không tự nhiên, hần chậm rãi mở miệng: "Sư thúc, người lừa ta."

". Tốt, đúng là lừa gạt người." Tiết Tinh phải thừa nhận mình nói láo đến trẻ con cũng không tin.

Sư phụ may vĩ đại mặc dù thiết kế ra một loạt y phục mà từ thế kỷ hai mươi cho đến thế kỷ hai mươi mốt mới lưu hành, nhưng là bởi vì kiểu dáng quá hào phóng, một cái cũng không bán được, tục ngữ nói không sai, thiên tài, luôn là chết đói nhiều.

Cuối cùng vẫn là từ trong tú trang mua vài món vừa người Luru Huỳnh, Luru Huỳnh ở bên kia thử y phục, Tiết Tinh ở chỗ này ôm y phục thử xong cất sọt vụn, tình cảnh này tựa như phụ thể già cùng nhau đi dạo thương trường.

Từ tú trang ra ngoài, một bóng hồng chợt lướt qua trong khóe mắt Tiết Tinh, Tiết Tinh dừng bước như có điều suy nghĩ.

"Sư thúc, sao vậy?" Luru Huỳnh ôm một chồng y phục ra ngoài, thấy Tiết Tinh đứng ở cửa, người bất động, hỏi.

"Người còn nhớ rõ ta đã nói với người ở Xương Sinh trấn được một vị nữ hiệp cứu sao?"

"Nhớ, người tìm được vị nữ hiệp kia rồi hả?"

Tiết Tinh lắc đầu một cái: "Ta hỏi sư tỷ, nàng nói màu đỏ là màu sắc kết hôn, sẽ rất ít thiếu nữ chưa tới ngày đó mà mặc màu đỏ, càng không nghe nói trên giang hồ xuất hiện một hiệp nữ hành hiệp trượng nghĩa mặc phục trang kỳ dị như vậy."

"Nếu có duyên, chắc chắn gặp lại, đến lúc đó sư thúc trực tiếp nói đa tạ nàng là được."

"Ừ."

Đem hành lý sắp lại trong xe, Tiết Tinh lại nghĩ tới một việc: "Đúng rồi, sư tỷ nói chỗ ở Nhị Sư Huynh vắng vẻ, ngân phiếu không đổi ra thành tiền mặt, nên chúng ta phải mang tiền mặt theo, mau đến ngân hàng tư nhân đổi bạc."

"Ta đi là được rồi, sư thúc cứ nơi này chờ."

"Cũng tốt, xe ngựa chạy tới chạy lui cũng phiền toái."

Lưu Huỳnh đi đến ngân hàng tư nhân đổi bạc, Tiết Tinh ngồi ở ngoài xe ngựa chờ đợi, dựa vào mũi xe tránh ánh mặt trời.

Một nam nhân thoát nhìn liền không giống người tốt lão đảo đi tới trước mặt Tiết Tinh: "Cô nàng đáng đáp đủ mỹ miều, vừa tới Linh Vũ sơn sao?"

Đây là lưu manh sao? Đây chính là lưu manh công tử trong truyền thuyết sao? Xuyên qua chỉ có hai tháng, nàng rốt cuộc bị một tên lưu manh mặc cổ trang đến quấy rối rồi!

"Không, ta." Tiết Tinh muốn nói cho hắn biết mình không phải là vừa tới, là vừa phải đi.

Lưu manh công tử không có hứng thú nghe nàng nói chuyện, cắt đứt lời của nàng: "Vận khí tốt, đừng phải đại gia ta rồi, đại gia ở Linh Vũ sơn không ai không biết không ai không hiểu, Chương môn Linh Vũ phái cùng phụ thân ta là quen biết đã lâu, Tiết sư thúc Linh Vũ phái biết không, là bác ta."

Tiết Tinh tại sao không biết mình khi nào lại thêm một chất tử như vậy, biết người trước mắt là khoác lác giờ trò lưu manh, chê cười nói: "Biết công tử người hậu đãi vững chắc, nhưng cô nương ta không lạ gì, làm phiền ngài đến kia bên chơi đi."

"Cô nàng tầm mắt đủ cao, người xem một mình người rất là nguy hiểm, để đại gia ta giúp người." Nam nhân nói sẽ muốn hướng trên người Tiết Tinh chạm vào.

Tiết Tinh đẩy hắn ra: "Ta đang chờ người."

"Người nào?"

"Nam nhân."

Nam nhân lau khô miệng, nhào tới muốn bắt Tiết Tinh: "Cô nàng, có chút ý tứ ha, đại gia ta không phải là nam nhân sao."

Cũng may kiếm trong tay áo còn mang bên mình, nam nhân ở trước mắt không biết võ công, như loại người này chỉ cần lấy binh khí ra hù dọa một cái khẳng định vừa chạy vừa tè ra quần. Tiết Tinh đang muốn rút kiếm, một hồng y thiếu nữ nhảy ra ngăn cản đến trước người của nàng, nhắc chân đá nam nhân trước mặt văng ra thật xa.

"Người!" Tiết Tinh có thể cảm thấy thiếu nữ trước mắt rất giống người mà tại trong lúc hỗn loạn ở Xương Sinh trấn cứu mình, trùng hợp a, có phải trùng hợp đến như thế không.

Thiếu nữ cũng không để ý Tiết Tinh, mặc dù động tác rất nhỏ, Tiết Tinh vẫn có thể cảm giác nàng đang né mình không để cho mình thấy mặt của nàng, tại sao? Không chỉ vấn đề khiêm tốn thôi chứ?

"Người, người dám đánh ta! Người có biết bác ta là Tiết Tinh sư thúc của Linh Vũ phái hay không!" Lưu manh tuy nằm trên mặt đất, miệng vẫn không chịu ngừng lại.

Hồng y thiếu nữ cũng không nói chuyện, giơ chân tính giẫm lên mặt nam nhân kia, còn chưa có đạp lên liền phát hiện nam nhân đã mềm nhũn té xuống, bị dọa ngất rồi!

Tiết Tinh xấu hổ, quá vô dụng, thật may là mình không có lấy vũ khí, nếu không hắn có lẽ bị dọa chết rồi.

"Cô nương, tha hắn, nơi này là địa bàn của Linh Vũ phái, ở chỗ này đã thương người không tốt lắm." Tiết Tinh nói với hồng y thiếu nữ, nếu để cho đệ tử tuần tra chân núi biết sư thúc bọn họ bị người đùa giỡn không chừng ồn ào thành cái dạng gì rồi, truyền lên giang hồ có khi so với việc khuê nữ của Tây Lân các chủ bị thoái hôn còn buồn cười hơn.

Hồng y thiếu nữ không có lên tiếng, chỉ là hạ chân, hiển nhiên là nghe được lời nói Tiết Tinh.

Cô nương này có thể 50% là bị câm, chỉ là Tiết Tinh vẫn nói: "Cô nương, chính là người ở Xương Sinh trấn đã cứu ta phải không? Vẫn muốn nói tiếng đa tạ, xin hỏi phương danh cô nương?"

Hồng y thiếu nữ không có trả lời, cũng không quay đầu lại, nàng. Chạy. Tiết Tinh không biết võ công, nên không thể đuổi kịp nàng, chỉ có thể ngoác nhìn bóng dáng đỏ thắm lẫn vào trong đám người biến mất không thấy gì nữa. Tiết Tinh đột nhiên cảm thấy mình nếu là biết võ công hẳn là tốt, chân nhỏ trên mặt đất gặp nguy hiểm chạy trốn rất nhanh, có thể đuổi theo người muốn đuổi theo, né tránh người muốn tránh. Đều do tên khốn Diêm Minh kia, luyện võ không thể chuyên tâm chút a, nếu không phải là hắn tương tư đến tẩu hỏa nhập ma, Tiết Tinh cũng không cần giúp hắn khai thông chân khí, cũng sẽ không bị phế bỏ võ công, suy nghĩ một chút mình nếu vẫn còn võ công thì theo như lời giang hồ nói, trượng kiếm thiên nhai, tiêu dao thiên hạ, thật uy phong cỡ nào.

Tiết Tinh lùi về trong xe ngựa đợi một lát, Luru Huỳnh cầm cái bọc nhỏ trở lại, dừng xem bọc nhỏ mà chê cười, bên trong đựng toàn là bạc trắng đây nè.

"Sư thúc, có thể lên đường." Luru Huỳnh đem bạc bỏ vào buồng xe, ngồi vào vị trí đánh xe.

Tiết Tinh bò vào buồng xe, vén rèm lên một chút cùng Luru Huỳnh nói chuyện: "Luru Huỳnh, ta lại gặp cái hồng y nữ hiệp kia rồi, nàng lại cứu ta."

"Rất khéo, Linh Vũ sơn này chỉ có tiểu trấn, chung quanh cũng không có đường khác đi thông quan đạo, sẽ có rất ít người đến." Luru Huỳnh vừa vung roi đánh xe vừa nói.

"Người cũng cảm thấy nàng là đi theo chúng ta?"

"Nói không chừng là người của Diêm Minh phái tới." Luru Huỳnh rất không tình nguyện khi nhắc đến Diêm Minh.

"Không phải là người của hắn." Tiết Tinh khẳng định nói, mặc dù Diêm Minh nói qua sẽ phái một người tới Trung Nguyên cùng nàng giữ vững liên lạc, người nọ là dùng để giám thị cùng sai bảo nàng, cũng không phải bảo vệ nàng, thù hạ Diêm Minh có sáu đạo chủ, chỉ có hai người là nữ, một người trong đó đã là nữ thiếu phụ có tuổi, một người khác đúng là thiếu nữ trẻ tuổi, chỉ là nữ nhân kia là đồ đệ Diêm Minh, lại có khuynh hướng luyện sư, nàng biết quan hệ của Tiết Tinh cùng Diêm Minh là không thuần khiết, vọng tưởng nàng cứu Tiết Tinh, còn không bằng vọng tưởng trong bánh bao chay có thịt: "Không sao, không cần gấp gáp, nếu như nàng thật đi theo chúng ta nhất định sẽ lại hiện thân, bắt được nàng tự nhiên tất cả đều rõ ràng."

(1) sườn xám: áo dài trung quốc

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Lão thái bà kể chuyện cổ tích

Mặc dù ở chân núi có làm thời gian trễ nãi một chút, cũng may trước khi trời tối vẫn kịp chạy tới trấn nhỏ. Theo quy cũ, vào khách sạn sang trọng nhất, thuê hai gian phòng hảo hạng ở bên cạnh nhau.

Gần tới Đoạn Kiếm sơn trang, nên trấn nhỏ hội tụ các lộ khách giang hồ, vừa có rất nhiều người giang hồ đang nâng cốc cười nói, mấy tráng hán thi so tài sức mạnh, Tiết Tinh ngại ồn ào, muốn cùng Luru Huỳnh ăn trong phòng. Com nước xong, Luru Huỳnh trở về gian phòng của mình, Tiết Tinh trải tốt giường cho mình, ngồi ở trên giường không biết làm gì. Cổ đại không có TV, không có máy vi tính cũng không lưu hành viết tiểu thuyết, không trách được trong nhà cổ nhân đều có rất nhiều trẻ con, thật sự là nhàm chán a!

Tiết Tinh nhảy xuống giường, đi giày vào, cuộc sống không có Luru Huỳnh quả nhiên là cuộc sống không hoàn chỉnh đây nè. Bước ra khỏi cửa, sát vách chính là phòng của Luru Huỳnh, Tiết Tinh gõ nhẹ hai cái, không ai mở cửa, lại nặng nề gõ hai cái, vẫn là không có người mở cửa, cửa là khóa trái từ bên trong, nói rõ trong nhà có người, chẳng lẽ Luru Huỳnh ra ngoài quên khóa cửa nên tặc vào trộm rồi! Bạc mạng cho Động Trù cũng đều ở trong phòng của hắn a!

Tiết Tinh tại sao có thể chịu được tổn thất tài sản lớn như thế, dưới tình thế cấp bách cũng không để ý thân thể mình dễ hư, dùng sức vọt tới cửa phòng. Tiết Tinh mặc dù không có nội lực, thân thể hàng năm tập võ cũng khá cường tráng như trâu, cửa gỗ nhỏ mỏng manh này sao chịu nổi lực đẩy của nàng, phát ra thanh âm đáng thương. Tiết Tinh vọt vào, phát hiện trong phòng có một bồn gỗ lớn, trong chậu nước nóng còn bốc hơi nóng, người trong nước còn lộ bả vai trắng nõn, hảo, các loại phim cổ trang truyền hình cũng dạy cho Tiết Tinh, loại tình huống này gọi là tắm rửa, mà cử động của Tiết Tinh lúc này gọi là xông vào nhà tắm của nam.

Luru Huỳnh đang tắm, Tiết Tinh đột nhiên xông vào phòng, ánh mắt hoảng sợ nhìn thẳng ánh mắt rung động của Tiết Tinh, hai bên đều không cử động, lúng túng, chỉ bảo trì mấy giây, Luru Huỳnh kích một chương vận đủ nội lực đánh trên mặt nước, kích thích một mảng lớn bọt nước, bọt nước trong suốt giống như Mosaic ngăn trở tầm mắt Tiết Tinh, có một giọt nước nhỏ rơi vào cột cửa bên cạnh Tiết Tinh, ở cột cửa nhẹ nhàng lưu lại một hồ nhỏ, Tiết Tinh cả kinh.

"Người muốn giết sư thúc người sao!" Tiết Tinh kêu to chạy ra khỏi phòng, nàng mới vừa bước ra, cửa phòng đã bị đóng mạnh. Tiết Tinh đứng ở cửa vỗ

ngực, cổ nhân đối với thân thể mình không phải quan tâm bình thường, trình tiết liệt nữ vì trình tiết có thể tự sát, Luru Huỳnh vì thù thân như ngọc có thể giết mình à!

Ở cửa phòng Luru Huỳnh ngẩn ngơ một lát, Tiết Tinh rút cuộc phát hiện mình không có cơ hội tiến vào nữa, ngoan ngoãn rời đi. Đã qua thời gian ăn cơm, vẫn một mình dưới sảnh, nhưng vì bên ngoài mưa rơi xuống như trút nước, nên càng có nhiều người chạy vào khách sạn trốn mưa, trước mặt nói qua thứ giải trí của cổ nhân không nhiều lắm, cho nên có khá nhiều người ngồi uống rượu xung quanh. Tiết Tinh nhìn một bàn vài món ăn nhẹ, lại muốn một bầu rượu nhạt, vui ở trong góc ăn một mình, ăn cái gì cũng không phải trọng điểm, năng lực rất tốt, nghe một chút những người khác hàn huyên chuyện trên giang hồ cũng có thể giết thời gian.

"Năm trước, năm ngoái, năm nay, ta hàng năm đều tới, Đoạn Kiếm sơn trang vẫn không chịu đánh kiếm cho ta." Một kiếm khách uống cạn một ly rượu, mở giọng oán trách.

"Ha ha, người chỉ mới đi ba lượt thì nói làm gì, ta đi những mười lần bọn họ cũng không chịu giúp ta đánh kiếm." Một người ngồi cùng bàn mở giọng an ủi.

"Người nói, tiện tay làm một vũ khí thì có khó khăn gì."

"Không phải nói còn có một nơi gọi Lệnh Hồ, cũng là rèn vũ khí nhất đẳng, thậm chí có thể sánh ngang cùng Đoạn Kiếm sơn trang."

"Phải, nhưng họ toàn là người cổ quái sống nơi thâm sâu cùng cốc, ngay cả mặt mũi cũng không thấy được, ta vẫn là ngoan ngoãn đi cầu Đoạn Kiếm sơn trang."

"Ài, chỉ có thể như vậy rồi."

Tiết Tinh theo bản năng sờ sờ kiếm trong tay áo trong ngực, đồ chơi này có lẽ rất có lai lịch? Trừ ngoại hình quá hóa lệ, phải có nói nguyên liệu của nó hết sức hiếm có, những cây kiếm thông thường bày bán trên các hàng rèn khó có thể so sánh, bằng không Tiết Tinh cũng không nỡ đổi.

Mưa bên ngoài tựa hồ không có dự tính tạnh xuống, lại có một người một thân đầy nước mưa chạy vào khách sạn, người nọ cũng chỉ là một lão thái bà tóc bạc, không có gì đặc biệt, khiến Tiết Tinh cảm giác hứng thú là hai đồng tử đi theo phía sau nàng, một người thì trên tóc cột dây màu xanh, một người khác cột dây màu đỏ, hai người là sinh đôi, xem ra cực kỳ thú vị, hai đồng tử cầm một vật trong tay cũng rất kỳ lạ, đồng tử dây xanh ôm cái trống nhỏ, đồng tử dây đỏ cầm một vật tựa như phách nhịp.

Tiết Tinh cảm giác hứng thú không ngừng với lão thái bà cùng đồng tử, lão thái bà vừa mới cùng chương quỹ dứt lời, thì có người giang hồ uống say chệnh choáng đứng lên nói: "Lão thái thái là người kể chuyện phải không?"

Lão thái bà nhìn hẩn một chút, nói: "Lão thân vân du tứ hải, lấy kể chuyện làm thú vui."

"Tốt lắm! Bên ngoài mưa to không ngừng, mọi người ở chỗ này đang buồn bức, lão thái thái có thể kể vài câu chuyện cho chúng ta đỡ buồn không?"

Lời của hẩn trùng ngay tim đen mỗi người, rồi rít phụ họa năn nỉ: "Đúng vậy a, lão thái thái, cho chúng ta nghe vài chuyện, tiền thưởng nhất định không ít."

Lão thái bà suy nghĩ một lát, nói: "Nếu chư vị khách quan có nhã hứng, lão thân sẽ kể vài chuyện, khách quan muốn nghe cái gì?"

"Lão thái thái, nói một chút trên giang hồ gần đây có cái chuyện gì mới."

"Tốt, lão thân sẽ kể một chút những chuyện mới trên giang hồ." Lão thái bà mới vừa bắt đầu, hai đồng tử sanh đôi liền gõ nhạc khí đệm cho nàng: "Nhắc tới chuyện mới trên giang hồ, thì thật không ít, các vị khách quan nghe lão thân chậm rãi kể, Kiều Dật Quân kiệt xuất Võ Đang đại đệ tử, cùng khuê nữ Tây Lân các chủ đỉnh ước, khuê nữ Tây Lân các chủ gọi Trình Linh, trời sanh mỹ lệ như mẫu thân, cảm nghệ tuyệt vời thông hiểu thập lục huyền cầm, tài mạo song toàn, bụng đầy kinh luân, Kiều Dật Quân, phái Võ Đang, văn hay, võ giỏi, cùng Trình Linh này vốn là một đôi trời sinh, ai ngờ Kiều Dật Quân, lại đến Tây Lân các chủ vội vã từ hôn, đáng thương cho Trình Linh về sau phải lẻ loi!"

Tiết Tinh vịn đầu, không cần biết cái thời đại gì, không cần biết có camera, máy nghe lén hay đám chó săn hay không, bản năng nhiều chuyện của loài người chưa bao giờ thay đổi. Đáng thương cho Kiều Dật Quân, mặc dù Tiết Tinh biết nguyên nhân hẩn từ hôn là do yêu người khác, nhưng chuyện hẩn từ hôn lại thành điểm nhơ bị lan truyền ra ngoài.

Nghe những khách nhân một mặt thảo luận một mặt trầm trồ khen ngợi, lão thái bà bị kích lệ, tiếp tục hát lên: "Liễu thúy hồ, sóng bích ánh, cực lạc nhân gian Thanh Bình Nhạc, có một hồng bài mới, gọi là Ý Thuần, được tổng quản mang về, nói về Ý Thuần cô nương a, bộ dáng vô cùng đẹp, cảm nghệ tuyệt phối, vang danh bốn phương, mang ngàn vàng chỉ cầu được nghe một đoạn cầm âm, mà dư âm sau đó còn vang vọng bên tai tận ba mươi ngày, có thể nói, khi giai nhân nhẹ chau mày, nghiêng nước nghiêng thành nghiêng túi tiền, bao nhiêu vương tôn quý tộc đều sụp đổ."

Nghe khách nhân cười ha ha, có một vị nghe được rất cao hứng, lớn tiếng hỏi: "Lão thái thái, người có phải cái gì cũng biết hay không à?"

Lão thái bà hát lên: "Hỏi lão thân, biết gì? Lão thân chỉ có thể nhẹ lắc đầu, hỏi lão thân, không biết gì? Lão thân cũng nhẹ lắc đầu."

"Ha ha ha, lão thái thái đủ ngông, người đã cái gì cũng biết, vậy nói một chút trên giang hồ hiện tại ai có thể đảm nhiệm đệ nhất thiên hạ?"

"Vị khách quan kia, hỏi thật hay, giang hồ mệnh mông, nhân tài xuất hiện lớp lớp, bao nhiêu anh kiệt ra đời, nếu hỏi thiên hạ đệ nhất, ai có thể đảm nhiệm, ta chỉ nói một người, Đông Kỳ các chủ Tiêu Quy Ứng, văn hay, võ giỏi, tài đức vẹn toàn thiên hạ ai cũng rõ, nếu là khách quan người không tin, lão thân

lại nhắc một người, đi hướng đông, Linh Vũ phải, sư muội Chương môn gọi Tiết Tinh, nhắc tới Tiết Tinh cô nương a, năm tuổi chinh chiến hoang mạc, bảy tuổi luyện kiếm pháp, mười tuổi tinh thông kiếm pháp, mới có thể khuynh thiên hạ, võ cang khuynh thế nhân, Kỳ Nữ Tử như thế, lại nhất kiến chung tình với Tiêu Quy Ứng, người nói Tiêu Quy Ứng này, có thể xưng hùng hay không?"

"Khục!" Tiết Tinh phun ra một hóp rượu nhạt, hoàn hảo không mang dịch dạ dày văng ra, kể chuyện về Tiêu Quy Ứng thì kể Tiêu Quy Ứng, làm gì đột nhiên nói đến nàng, khiến nàng một chút tâm lý chuẩn bị cũng không có.

Tiết Tinh cảm giác năng lực chịu đựng của mình đã đến cực hạn, vẫn là nên rời đi, ngộ nhờ bị người phát hiện mình là xì căng đan nữ chính, mạnh mẽ yêu cầu ký tên thì làm thế nào. Mới vừa đi một đoạn, liền đụng phải Lư Huỳnh.

"Sư thúc, ta đang muốn xuống dưới tìm người." Nhìn thấy Tiết Tinh, trên mặt Lư Huỳnh xuất hiện một tầng màu hồng nhạt quý dị.

"Chớ đi xuống, ở dưới quá đáng sợ, chúng ta vẫn là nên lên trên tốt hơn." Tiết Tinh đẩy Lư Huỳnh lên.

Lư Huỳnh khó hiểu, nghi hoặc hỏi: "Sư thúc, mặt của người tại sao lại hồng hồng?"

"Mệt!" Tiết Tinh quả quyết, nhìn Lư Huỳnh, thân thể của nam nhân rót cuộc cùng nữ nhân không giống nhau, quá nặng!

"Sư thúc, mới vừa rồi. Thật xin lỗi, ta hoảng hốt. Không có chừng mực." Màu hồng nhạt lại leo lên trên khuôn mặt Lư Huỳnh.

"Là ta không đứng, ta cho là trong phòng người có tắc rồi, sư thúc là lo lắng an nguy của người, cũng không phải lo lắng bạc trong phòng người, yên tâm, sư thúc cái gì cũng không thấy. Có lẽ thế."

"Sư thúc!"

Đêm đó Lư Huỳnh ngủ không tốt lắm, thỉnh thoảng mộng đẹp, thỉnh thoảng gặp ác mộng, liên tiếp hành hạ hắn, trong miệng luôn kêu: "Sư thúc! Không được!" Lúc này Tiết Tinh đang ngủ trong phòng cách vách, ôm gối phát ra tiếng cười dâm tà, nếu như nàng nhìn thấy bộ dáng thê thảm của Lư Huỳnh, lật cuốn thầy thuốc gia đình, nàng sẽ biết triệu chứng Lư Huỳnh gọi là bị hoảng sợ quá độ.

Dậy sớm, thu thập xong hành lý lần nữa lên đường, ra khỏi cửa phòng đụng phải Lư Huỳnh giống như mới vừa rời giường, Tiết Tinh nhìn chằm chằm mặt của Lư Huỳnh một chút nói: "Ah, sư đệ, con mắt của người thế nào bị sưng lên?"

"Ngủ không ngon." Lư Huỳnh buồn bã ỉu xiu trả lời.

"Giường ngủ nơi này không thoải mái sao? Vậy lần sau chúng ta đổi sang khách sạn tốt hơn."

"Là vấn đề riêng của ta, giường ngủ không sao, sư thúc không phải lo lắng cho ta, qua một đoạn thời gian là tốt." Lư Huỳnh tin tưởng thời gian sẽ chữa khỏi tất cả, bao gồm nội tâm bị thương của mình.

"Nếu không ngủ được thì nói cho ta biết, mê hương trong túi xách còn chưa có dùng qua, một bọc lớn đấy." Tiết Tinh vỗ vỗ bọc y phục nói.

"Sư thúc."

Ăn xong điểm tâm, hai người đi tìm chương quỹ khách sạn tính tiền.

Chương quỹ thật nhanh tính toán sổ sách nói: "Tổng cộng bảy bạc ngàn, khách quan đưa một lượng bạc, đây là bạc thối lại."

Tiết Tinh nhận lấy bạc thối lại từ tay chương quỹ, trong đầu thoáng qua một ý nghĩ, hỏi: "Chương quỹ, ngày hôm qua tiệm có một thiếu nữ mặc y phục đồ ở qua không?"

"Có, ở sát vách ngài, thế nào? Gây âm ỉ đến ngài sao?"

"Không có, cảm ơn người, chúng ta cáo từ."

Quả nhiên nàng là đi theo dõi, nhất định phải bắt được nàng hỏi cho rõ ràng, nếu không trong lòng rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Hồng Y Đại diệt nữ

Đi xe ngựa một ngày nữa là có thể đến một trấn nhỏ cách Đoạn Kiếm sơn trang khá gần, bởi vì quan đạo luôn bị xe ngựa cùng người đi đường đi qua đi lại nên khá bằng phẳng, Tiết Tinh nằm ở trong xe ngựa thiu thiu ngủ, nàng còn không biết từ lúc ra khỏi khách sạn đã bị ánh mắt lén lút theo dõi.

"Đại ca, nếu chưa động thủ thì khi bọn chúng vào địa bàn Đoạn Kiếm sơn trang rất phiền toái." Nhị Đương gia cường đạo sốt ruột nói.

"Nữ nhân kia thì dễ đối phó, chỉ là cái tên nam nhân kia, hắn có võ công." Thủ lĩnh cường đạo do dự.

Nhị Đương gia cường đạo càng nóng nảy hơn: "Biết võ công thì sao, một mình hắn, có thể địch nổi hơn mười huynh đệ chúng ta sao?"

"Đúng vậy a, đại Đương gia, chậm nữa bọn chúng sẽ thoát mất!", "Đại Đương Gia, ra lệnh đi!" Bọn lâu la ồn ào phía sau.

"Được! Các huynh đệ theo ta, lên!" Thủ lĩnh cường đạo hô to dẫn hơn mười lâu la chạy đi chặn xe ngựa Tiết Tĩnh.

Xe ngựa thắng gấp, Tiết Tĩnh thấy kỳ lạ, vén rèm lên muốn xem đã xảy ra chuyện gì, ôi trời, quả thật rất hoành tráng, mình bị bao vây.

"Để bạc lại, ta sẽ thả cho các ngươi một con đường sống." Thủ lĩnh cường đạo kêu.

"Bạc chính là mạng của ta, không có bạc còn nói gì thả cho ta một con đường sống." Tiết Tĩnh cãi lại.

"Đại Đương Gia, đừng cùng với tiện nhân này tranh cãi!" Có lâu la không cam lòng nói.

"Có nói gì cũng vô dụng, nơi này là quan đạo, không ai cứu đâu, mau lấy bạc rồi đem xác bọn chúng vứt cho chó ăn!" Nhị Đương Gia liền la lên.

Bọn lâu la ứng tiếng rầm rộ, lấy vũ khí, Lưu Huỳnh đặt tay trên chuôi kiếm bên hông, nói với Tiết Tĩnh: "Sur thúc, người ở trong xe ngựa, đừng nhúc nhích."

"Đừng, ngươi cũng đừng nhúc nhích, chưa cần ra tay." Tiết Tĩnh vội nói, mắt liếc qua hai bên, Hồng Y nữ hiệp thần bí luôn xuất hiện vào lúc mình gặp nguy hiểm, rất có thể là đang theo dõi mình, vậy nên bây giờ chính là cơ hội dụ nàng ta xuất hiện, tuy nói đối phương là ân nhân, không nên làm như thế, nhưng Tiết Tĩnh thật sự rất tò mò thân phận của nàng, dù sao cũng chưa làm qua chuyện gì tốt, chắc không phải là thiên sứ hộ mạng mà trời cao phái xuống.

Lưu Huỳnh hiểu ý, không có ra tay, nhưng tay vẫn đặt trên chuôi kiếm, nếu như hồng y nữ tử kia không có xuất hiện, hắn sẽ không chút do dự liền rút kiếm.

Hồng y thiếu nữ quả nhiên xuất hiện, như một đóm lửa nhào tới, đứng trước mặt mấy tên cường đạo, hồng y thon gọn bao trọn vóc dáng kiều diễm, khuôn mặt trẻ trung, lại có một loại mị khí non nớt, lớn lên hẳn là rất yêu nghiệt!

"Người của hoang mạc." Lưu Huỳnh nhỏ giọng nói.

"Làm sao biết được?" Tiết Tĩnh nhìn không ra, người hoang mạc cũng vậy, người Trung Nguyên cũng vậy, mọi người đều có hình dáng bình thường của con người, dựa vào vẻ ngoài rất khó đoán được.

"Trên người nàng có mùi của cốc dữu tử, loại cỏ này rất thường gặp ở hoang mạc, nhưng ở Trung Nguyên thì không có."

Tiết Tĩnh không biết cái gì là cốc dữu tử, dù sao cũng không quan trọng, Lưu Huỳnh là do "Tiết Tĩnh" nhặt về khoảng mười lăm năm trước lúc "Tiết Tĩnh" theo sư phụ chinh chiến hoang mạc, khi đó Lưu Huỳnh mới sáu tuổi, mặc dù sau khi cùng "Tiết Tĩnh" trở về Trung Nguyên, Lưu Huỳnh lớn lên ở Trung Nguyên, tuy không có trở lại hoang mạc, nhưng đã sống gần sáu năm trên hoang mạc, nên ít nhiều gì cũng có một chút hiểu biết về hoang mạc. Nếu Lưu Huỳnh nói như vậy, Tiết Tĩnh tin hẳn, liên hệ duy nhất của Tiết Tĩnh với hoang mạc chính là nguyệt chương Diêm Minh này, chẳng lẽ là thù hằn của hắn, dưới tay hắn chỉ có một thiếu nữ gọi là An Loa, cuồng luyện sư, như vậy hồng y thiếu nữ trước mắt là An Loa?

Hồng y thiếu nữ đứng ở trước xe ngựa Tiết Tĩnh, đôi mắt hơn mười trảng hán cũng không có chút khiếp đảm nào. Ông tay áo phất lên, trong nhẹ nhàng mang theo mười phần cương lực, cùng hơn mười người chém giết ở chung một chỗ cũng đã chiếm hết thượng phong, bọn cường đạo cảm vũ khí cũng không thể đến gần được nàng, mà hồng y thiếu nữ tay không tác sát, chỉ dùng chiêu pháp cùng khinh pháp, đã nhanh chóng nắm được mũi dao của thủ lĩnh cường đạo, một cước đá trúng cổ thủ lĩnh cường đạo, cả người hắn bay ra 3, 4 thước, nằm trên mặt đất bất tỉnh nhân sự.

"Đại Đương Gia! Đại Đương Gia!" Nhị Đương Gia ném dao chạy đến bên cạnh thủ lĩnh cường đạo.

Bọn lâu la cũng vứt dao, chạy đến bên cạnh thủ lĩnh cường đạo khóc lóc nức nở, thân thể to con của thủ lĩnh cường đạo tựa vào trong ngực Nhị Đương Gia cao chưa đủ 1m5, sắc mặt tái nhợt, hơi thở mong manh. Tiết Tĩnh nhìn hơn mười tên tráng hán cùng nhau khóc đến hoa lệ đầm mưa, cảm giác hơi khó chịu rồi, những người này, bọn họ là tới cướp bóc, thế nào giống như là Tiết Tĩnh tới cướp bọn họ.

"Tiện nhân, coi như ngươi lợi hại," Nhị Đương Gia ôm lấy thủ lĩnh cường đạo, đứng lên, dùng lỗ mũi hửi một tiếng: "Các huynh đệ, chúng ta đi!"

Hơn mười tráng hán mang tất cả trang bị, so với chạy trốn còn nhanh. Thấy bọn cường đạo chạy, hồng y thiếu nữ cũng muốn chạy.

"Lưu Huỳnh, mau bắt nàng lại!" Tiết Tĩnh vội vã kêu.

Lưu Huỳnh nhảy xuống xe ngựa, một tay bắt được bả vai hồng y thiếu nữ, hồng y thiếu nữ dĩ nhiên không chịu, cùng Lưu Huỳnh đánh nhau, Lưu Huỳnh dùng kiếm cản trở tiến công của hồng y thiếu nữ, mắt nhìn chằm chằm động tác của nàng. Tiết Tĩnh cũng nhìn kỹ chiêu thức võ công của nàng ta, trong nguyên tác tuy không có miêu tả An Loa kỹ càng, chỉ là An Loa nếu là đồ đệ Diêm Minh, võ công dĩ nhiên là khá giống sư phụ nàng, Diêm Minh am hiểu

cái võ công gì? Âm độc trào công, hồng y thiếu nữ dùng toàn là chiêu pháp, từ điểm đó Tiết Tinh lại cảm thấy nàng không giống An Loa.

Cũng may Lưu Huỳnh ở Linh Vũ phái mười lăm năm tập luyện không phải chỉ là thùng cơm, hai bên đấu mười mấy hiệp cuối cùng hồng y thiếu nữ đã thua ở trong tay Lưu Huỳnh, Lưu Huỳnh nhanh chóng điểm huyệt đạo hồng y thiếu nữ, khiến nàng không thể động đậy. Lưu Huỳnh đưa hồng y thiếu nữ đứng trước xe ngựa, Tiết Tinh từ trên xe nhảy xuống, mặt đối mặt cùng hồng y thiếu nữ.

"Cô nương, người đừng sợ, ta chỉ là muốn cảm ơn người đã nhiều lần cứu ta. Còn muốn hỏi người là ai?" Tiết Tinh đối với hồng y thiếu nữ nói.

Hồng y thiếu nữ nhìn Tiết Tinh, cũng không nói chuyện.

"Người điểm á huyệt nàng sao?" Tiết Tinh hỏi Lưu Huỳnh, Lưu Huỳnh lắc đầu, Tiết Tinh ho hai tiếng rồi nói tiếp: "Cô nương đừng trách ta vong ân phụ nghĩa, người cũng biết giang hồ to lớn đủ những điều kỳ lạ, có người cứu người là vì muốn người nợ lún sâu hơn vào cảnh khổ, ta không biết người có phải loại này hay không."

"Con không biết, mẫu thân đã không nói với con, cứu người cũng có thể là người xấu." Hồng y thiếu nữ mở miệng nói.

"Mẫu thân? Cô nương rốt cuộc là ai?"

"Mẫu thân nói con nhất định không thể ở trước mặt người của Linh Vũ phái tiết lộ thân phận, chỉ là người cũng có nói qua cô Tiết Tinh đối với chúng ta có ân, nói cho cô Tiết Tinh biết cũng không sao."

Cái trò gì nữa đây? Cô? Nàng cũng không nhớ rõ Tiết Tinh kia có bao nhiêu huynh đệ nha, ngày hôm trước mới vừa ở Linh Vũ chân núi dạy dỗ một cái giả chất tử, giờ lại xuất hiện Đại diệt nữ.

"Khoan đã, cô nương, người nói ta là cô người?"

"Mẫu thân nói người cùng phụ thân giống như thân huynh muội, cho nên con phải gọi là cô."

Tiết Tinh dùng khăn tay lau mồ hôi: "Người nói trước đi, phụ thân người là người nào."

"Phụ thân con tên là Liễu Tứ Thư."

Phải nói cái người Liễu Tứ Thư này chưa bao giờ xuất hiện ở trong nguyên tác, so với lão bản khách sạn còn không bằng, cách mấy chương liền xuất hiện một lần, nhưng mà hắn cũng rất lợi hại a, hắn trong nguyên tác cũng chiếm chút ít phần diễn. Trước tiên là nói về người nợ là Tam Sư Huynh Tiết Tinh, nghe nói ngoại hình không tệ, được xưng Linh Vũ Nhất Chi Hoa, trên giang hồ có không ít cô nương rất ái mộ hắn, nhưng hắn thích hàng ngoại, hắn yêu một yêu nữ hoang mạc khiến sư phụ Tiết Tinh tức chết, cứng rắn cấm không cho Liễu Tứ Thư cùng yêu nữ ở chung một chỗ. Nhưng về sau Liễu Tứ Thư vẫn là cùng yêu nữ ở cùng một chỗ, tại sao lại vậy? Cái này phải nói là Tiết Tinh năm đó, lúc năm tuổi theo sư phụ xuất chinh hoang mạc đã làm thu được ba chuyện vĩ đại: chuyện thứ nhất là nhất kiến chung tình với Diêm Minh, chuyện thứ hai là thu dưỡng Lưu Huỳnh, chuyện thứ ba là thiết kế để Liễu Tứ Thư cùng yêu nữ bỏ trốn. Đây chỉ là chuyện năm xưa, nhưng thời điểm Tiết Tinh ở nguyên tác ngồi trong đại lao của Võ Lâm minh lại chính thành chứng cứ Tiết Tinh cấu kết với người hoang mạc, cho nên Tiết Tinh đối với Liễu Tứ Thư này có ấn tượng rất sâu.

"Thật không? Liễu Tứ. À không, tam sư huynh hắn có con sao? Không có bằng chứng người làm sao có thể để cho ta tin tưởng người?"

"Phụ thân đã cho con một khối ngọc bội, con vẫn luôn mang trên người, không biết cô có nhận ra không."

Tiết Tinh nửa tin nửa ngờ, vươn tay vào sờ sờ trong ngực hồng y thiếu nữ, quả nhiên có khối ngọc bội, móc ra thì có cảm giác nhìn quen mắt, ngọc bội chỉ là Thanh Ngọc bình thường, nhưng thợ làm rất đặc biệt, dọc theo hoa văn nhìn xuống đặc biệt có thiết kế Thanh Phong của Linh Vũ phái, đây là ngọc bội của Linh Vũ phái, Linh Vũ phái đối với ngọc bội môn phái mình quản chế cực kỳ nghiêm khắc, lần trước Tiết Tinh đem ngọc bội Lưu Huỳnh đưa cho Bạch Tích Trần làm quà đáp lễ bị Phương Vân hung hăng dạy dỗ một trận, trước mắt chỉ còn có có một khối ngọc bội đó là thời điểm Liễu Tứ Thư bỏ trốn đem ngọc bội mang theo.

Nhìn thấy hồng y thiếu nữ không có nói láo, Tiết Tinh cũng cảm thấy một hoang mạc người lao lực khổ tâm cái trang thành Đại diệt nữ đến gần mình cũng không có lợi gì, nên tạm thời tin nàng.

"Lưu Huỳnh, mau giải khai huyệt đạo nàng."

Lưu Huỳnh nghe lời giải khai huyệt đạo hồng y thiếu nữ, Tiết Tinh ôm cổ nàng: "Đại diệt nữ u ~ làm sao bây giờ người mới đến tìm cô ~ phụ thân người cùng mẫu thân người có khỏe không ~"

"Phụ thân chết rồi, hắn không thích ứng được môi trường hoang mạc, sau khi cùng mẫu thân tới hoang mạc thân thể vẫn không tốt, hơn nữa còn áy náy với sư môn, thân thể ngày càng sa sút, lúc ta còn rất nhỏ đã chết." Hồng y thiếu nữ bình tĩnh nói.

"Éc." Tiết Tinh ôm tay của thiếu nữ buông lỏng ra một chút.

"Mẫu thân cũng đã chết, cách đây không lâu nàng mới vừa cùng phụ thân rời khỏi." Hồng y thiếu nữ còn nói.

Tiết Tinh tay hoàn toàn buông lỏng ra, nàng chỉ nghĩ biểu đạt tình cảm thân thích, không nghĩ tới đề tài tới tăm như vậy.

"Sư thúc, nếu không lên đường tối nay sẽ phải ngủ ven đường." Lưu Huỳnh ở một bên nhắc nhở.

"Ồ, phải!" Tiết Tinh lấy lại tinh thần: "Đại diệt nữ chúng ta lên xe nói tiếp, đứng rồi, người tên là gì?"

"Kiến Diệp, Liễu Kiến Diệp."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Múc nước tắm cởi y phục

Lưu Huỳnh đánh xe ở trước, Kiến Diệp và Tiết Tinh thì ngồi ở trong xe ngựa, Tiết Tinh hỏi Kiến Diệp rất nhiều chuyện, đa số đáp án nhận lại là: không biết.

Liễu Tử Thư cùng Yêu nữ hoang mạc bỏ trốn vào hoang mạc, sau khi Liễu Tử Thư chết, mẫu thân Kiến Diệp mang Kiến Diệp sống trong khe núi, nàng không hiểu phong tục Trung Nguyên, lại càng không quan tâm ý nghĩa y phục màu đỏ tại trung nguyên. Mẫu thân nàng trước khi lâm chung đã dặn dò nàng đến Trung Nguyên tìm Linh Vũ phái để nương tựa, nàng ở Ô Trấn tìm nơi ngủ trọ, vừa vặn vào ngày Diêm Minh giết Hải Hoa Tặc, Tiết Tinh cùng Lưu Huỳnh khắc phục hậu quả ở trong khách sạn, Kiến Diệp biết được hai người bọn họ đại hiệp Linh Vũ phái, vì vậy đi theo luôn.

"Mẫu thân nói, phụ thân vẫn luôn áy náy việc phản bội sư môn, hẳn từng nói bất kể sinh là con trai hay con gái đều muốn truyền thụ võ công, trong tương lai nếu Linh Vũ phái gặp nạn có thể hết lòng cứu trợ, mẫu thân trước khi chết nói với con, gần đây không khí hoang mạc có phần cổ quái, người đứng đầu Minh vực lần này hết sức háo chiến, e rằng Trung Nguyên sẽ có một tai kiếp lớn, nên dặn con đến bảo vệ cô cô." Kiến Diệp nói lại cho Tiết Tinh.

"Con yên tâm, lần này ta cùng Lưu Huỳnh đi tìm Nhị Sư Huỳnh chính là vì chuyện Võ Lâm minh, nếu võ lâm Trung Nguyên có thể liên kết với nhau, Diêm Minh cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ." Tiết Tinh an ủi nói.

"Cô ơi, Nhị Sư Huỳnh mà cô nói chính là Động Trù bá phụ sao? Con có nghe phụ thân nhắc đến, phụ thân nói ngoại trừ sư tôn ra thì người mà ông bội phục nhất chính là Động Trù sư bá, Động Trù sư bá từ lúc 10 tuổi đã có biệt hiệu là ‘Ngọc Diện Kiếm Khách’, trước khi phụ thân lâm chung có nói cả đời ông ấy có ba việc tiếc nuối nhất, thứ nhất không thể tạ tội với sư tổ, thứ hai không thấy được lúc Tiết Tinh cô cô xuất giá, thứ ba chính là chưa bao giờ đấu kiếm thắng Động Trù sư bá."

Nếu Tiết Tinh nhớ không lầm thì ngọc diện là để nói người tuấn mỹ, nàng biết Động Trù võ công cao cường, không ngờ còn là một mỹ nam a, chuyến này đi không lỗ vốn, mà lại còn được hỏi nữa. Tiết Tinh vén rèm lên, kêu Lưu Huỳnh: "Lưu Huỳnh, phi ngựa chạy nhanh lên một chút, Nhị Sư Huỳnh nhất định rất cần chúng ta chu cấp tiền bạc, chúng ta nên đến nhanh một chút."

Buông rèm xuống, Tiết Tinh nhìn thấy trên mặt Kiến Diệp lộ ra nụ cười đáng yêu.

"Tiết Tinh cô cô quả nhiên rất dịu dàng, luôn suy nghĩ cho người khác." Kiến Diệp cười ngọt ngào nói.

Trên mặt Tiết Tinh nóng hừng hực, còn nhỏ như vậy đã biết dè dặt miệng rồi.

Lưu Huỳnh phi nước đại đến trấn nhỏ trước khi trời tối. Cái thị trấn này so thị trấn dưới núi Linh Vũ thì không lớn hơn bao nhiêu, nhưng người thì nhiều gấp mấy lần, chỉ vì nơi này rất gần Đoạn Kiếm sơn trang, người hành tẩu giang hồ ai mà không muốn có một Thần Bình Lợi Khí, Đoạn Kiếm sơn trang xưa nay đều đúc kiếm để kiếm sống, thanh danh uy phong cả giang hồ, đều có một thanh Đoạn Kiếm sơn trang kiếm không chỉ thực lực tăng lên, mà địa vị của mình trong giới giang hồ của được nâng cao, chỉ là Đoạn Kiếm sơn trang kiếm giống như ô tô Rolls-Royce. Muốn mua? Thật muốn mua sao? Không bán!

Thị trấn đã nhỏ người lại nhiều, cho nên các khách sạn đều vô cùng chật chội, không có ba gian phòng hảo hạng dính liền nhau, Tiết Tinh lại không có võ công, vì an toàn đành phải ở sát vách Lưu Huỳnh, để khi lúc Tiết Tinh gặp nguy hiểm Lưu Huỳnh có thể nhanh chóng chạy tới, Kiến Diệp thì ở một gian phòng hảo hạng khác cách phòng hai người đến mấy căn phòng. Thân là cô cô, khi ở ngoài nên chăm sóc cháu gái của mình nhiều hơn, vì thế Tiết Tinh cùng Lưu Huỳnh đi nhìn gian phòng của mình trước, sau đó cùng với Kiến Diệp đi xem gian phòng của nàng.

Người làm ở khách sạn dẫn bọn họ vào phòng, cúi người hỏi: "Khách quan, người xem phòng này được không?"

Dù sao cũng là phòng hảo hạng, trang trí thế nào tùy người làm, sau khi giúp Kiến Diệp sửa sang lại đồ đạc xong, Tiết Tinh hỏi nàng: "Ở trung nguyên, thiếu nữ mặc y phục màu đỏ đi xung quanh là không được, con có bộ y phục màu khác không?"

Kiến Diệp khó hiểu lắc lắc đầu.

Tiết Tinh mở bọc y phục của mình lấy ra một bộ xiêm y, ném lên giường của Kiến Diệp: "Bây giờ con hãy mặc đồ của ta đây, chờ chúng ta lên đường sẽ giúp con mua mấy bộ y phục Trung Nguyên."

"Được, cảm ơn cô."

"Không cần cảm ơn, đi một ngày đường con chắc cũng mệt rồi, tiểu nhị, cho cô nương này một thùng nước tắm." Tiết Tĩnh phân phó tiểu nhị.

"Vâng!" Tiểu nhị định đi ra ngoài múc nước, bước chân còn chưa hết, thân thể liền cứng đờ lại, miệng há to đến mức có thể nhét một quả trứng, con người như muốn rớt ra, bởi vì hông y thiếu nữ trước mắt dùng đôi tay nhỏ bé của mình xé rách y phục đồ, lộ ra cái yếm bên trong, ngay cả sách đồng cung tiểu nhị cũng chưa từng liếc qua, dĩ nhiên với cảnh tượng ướt át như thế cũng chưa bao giờ thấy. Đừng nói tiểu nhị là một thanh niên trẻ tuổi đầy nhiệt huyết, ngay cả Tiết Tĩnh chỉ là nữ nhân cũng cứng đờ người ra, chuyện gì đang xảy ra, nàng không thể hiểu nổi.

May mà Luru Huỳnh nhanh chóng hồi hồn, lấy cái y phục ở trên giường quăng đến che cho Kiến Diệp, Tiết Tĩnh thấy sắc mặt của tiểu nhị, vội mắng: "Nhìn cái gì! Còn không mau đi múc nước!"

Tiểu nhị giật thót mình, hồi thần lại: "Dạ! Dạ! Tiểu nhân đi ngay!" Rồi chạy bèn đi.

Tiết Tĩnh một cước đạp đóng cửa lại, kích động hỏi Kiến Diệp: "Tiểu tử tông của ta, con đang làm gì vậy?"

"Tắm. Không phải nên coi y phục sao?" Kiến Diệp vô tội nói.

". Đúng là phải coi y phục, nhưng là." Tiết Tĩnh nhìn khuôn mặt của Kiến Diệp không giống như là đang đùa giỡn: "Nhưng con cũng không thể trước mặt những người này mà coi y phục đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Lần đầu gặp Kiếm Vô Tâm

Một đường xóc nảy thì chỉ một thân, nhưng Kiến Diệp náo loạn thì làm một tâm Tiết Tĩnh, phải ngâm nước nóng thư giãn mới được. Sai người làm trong quán trọ mang nước ấm tới, Tiết Tĩnh ngâm mình trong thùng tắm, rắc vào cánh hoa tươi mua được từ người làm kia, nữ nhân phải đối với chính mình tốt một chút. Thân thể này làn da rất đẹp, trừ bỏ vết chai lưu lại do cầm kiếm ở tay, da ở chỗ khác đều mịn màng vô cùng, màu da sáng bóng như ngọc càng làm nổi lên hình bướm bướm màu mực trên ngực trái. Nữ nhân Diêm Minh chơi đùa, duy nhất Nam Cung Lạc Lạc không có dấu vết trên người, người ta là nữ nhân Diêm Minh yêu nhất, đài ngọc đương nhiên không giống, trong nguyên tác Tiết Tĩnh bị nhốt vào đại lao là do kí hiệu đó bị người phát hiện. Nữ nhân cổ đại cách ăn mặc và hành vi rất bảo thủ, muốn giấu diếm kĩ thực không khó, chỉ cần phòng bị lúc tắm rửa là được, Tiết Tĩnh lúc tắm đều đóng cửa cẩn thận kĩ càng, hơn nữa khăn tắm luôn cầm trong tay, nếu thực sự có người xông tới, chuyện thứ nhất không phải là ôm mặt thét chói tai, mà là tìm đồ để che lại.

Mỗi lần bồn ba cùng Luru Huỳnh, Tiết Tĩnh cảm thấy mình là người bình thường xuyên không, nhưng buổi tối khi thay quần áo, thấy kí hiệu trên ngực trái, nàng biết mình không phải là nữ nhân xuyên không bình thường, bản thân còn có quá khứ đau thương, nhiều lần nàng nằm trên giường đập đầu vào gối: đây không phải là hại người [1] sao, trước giờ nàng không đọc văn loại bá vương [2]!

[1] Nguyên văn là “Khanh đa”, dùng để châm chọc một cách thiện ý, có nghĩa là hăm hại người.

[2] Minh đoán là loại cường thủ hào đoạt.

Cốc cốc cốc, có người gõ cửa.

“Ai?” Tiết Tĩnh để hình bướm bướm ngập trong nước, cảnh giác hỏi.

“Sư thúc, là ta.” Ngoài cửa là giọng của Luru Huỳnh.

“Được rồi, chờ một chút.”

Tiết Tĩnh dùng khăn trắng lau người, mặc xong quần áo rồi đi mở cửa. Luru Huỳnh bưng khay đi vào phòng, trên khay là một bình trà mới.

“Hôm nay đừng quên uống thuốc.” Luru Huỳnh đặt ấm trà lên bàn rồi nói, thuốc mà hắn nói là bình thuốc dưỡng huyết kia của Bạch Tích Trần, Tiết Tĩnh ngày nào cũng uống đúng giờ, tuy rằng nàng cảm thấy uống xong người chỉ nóng lên, nhưng dù sao cũng là thuốc bổ miễn phí, không dùng cũng uống.

“Ừ, người nhìn chăm chăm sao ta quên được.” Tiết Tĩnh cười nói.

Luru Huỳnh mỉm cười. “Ngày mai có thể tới Đoạn Kiếm sơn trang để sửa kiếm, buổi tối lại ở quán trọ, ngày kia có thể tới núi Cầu Lũ để gặp sư phụ.”

“Thời tiết ngày càng lạnh, không biết nhị sư huynh có qua được không.” Tiết Tĩnh tựa vào ghế, vẻ mặt lo lắng nói, trên thực tế lại đang nghĩ không biết khuôn mặt nhị sư huynh đẹp đến mức nào.

“Ta đã ba năm chưa gặp sư phụ, hắn thường xuyên du ngoạn bên ngoài, gặp được hắn một lần rất khó.” Luru Huỳnh ngời đôi diện Tiết Tĩnh.

“Đúng vậy, khó gặp được hán một lần.” Tiết Tinh phụ họa, thực ra nàng đâu biết cái quý gì.

“Người nghĩ nhị sư huynh bằng lòng làm mình chủ võ lâm sao?” Tiết Tinh ra ngoài không phải để chơi đùa, nàng có mục đích.

“Theo lý thuyết thì không, sư phụ sợ nhất là phiền toái, thế nhưng sư thúc đi thuyết phục thì có thể, khi đó sư thúc thành công cầu sư phụ thu ta làm đồ đệ còn gì.”

Tiết Tinh đã hiểu, nàng bỏ công ra, không phải là một khóc hai nháo ba thất cổ sao, đây từng vẫn đang đặt trong bao lung của nàng đây.

Sáng sớm hôm sau, ba người đi đến cửa hàng cất may để Kiến Diệp mua quần áo. Thợ cất may thấy Kiến Diệp liền tấm tắc, nói tiểu cô nương quả là mỹ nhân, nhất định giảm giá. Tiết Tinh thuận tay chọn mấy bộ vừa mắt nhờ chương quây bọc lại, chương quây cười không khép miệng, vội vàng nịnh hót: “Phu nhân, khuê nữ của ngài ngày lớn lên chắc cũng là đại mỹ nhân như ngài.”

Tiết Tinh ngay lập tức thộn mặt ra, lời Kiến Diệp đi ra ngoài, miệng còn gọi: “Lư Huỳnh, đừng cho hán bạc! Mấy bộ quần áo này coi như là phí tổn tinh thần.”

Chương quây không hiểu ra sao, nghi hoặc hỏi Lư Huỳnh: “Khách quan, phu nhân của ngài sao vậy?”

Nghe chương quây nói Tiết Tinh là phu nhân của mình, khoe miệng Lư Huỳnh khẽ nhếch, lấy bạc ra đặt lên bàn chương quây: “Không cần hoàn lại, thưởng cho mắt nhìn của người.” Nói xong liền đuổi theo Tiết Tinh.

Tiết Tinh tức giận kéo Kiến Diệp ra khỏi cửa hàng cất may, đang định lên xe ngựa, thấy người trên đường tụ lại một chỗ, hình như đang vây xem gì đó.

“Đi, chúng ta cũng qua xem xem.” Tiết Tinh hứng thú, kéo Kiến Diệp đi qua, Lư Huỳnh đuổi kịp, đi phía sau hai người.

Bị vây là quầy bán khăn thêu, mọi người vây quanh không phải vì xem đồ thêu tinh xảo mà bởi vì chủ quán đang bị đùa giỡn. Chủ quán là một nữ tử trẻ tuổi, mặc quần áo vải thô, dung mạo có phần xinh đẹp, có đại hán chặn trước quầy, không mua này nọ mà hỏi linh tinh, còn động tay động chân với nữ tử, từ ngữ chuyên môn để hình dung tình hình này là đùa giỡn con gái nhà lành.

“Tiểu nương tử, một ngày nàng kiếm được bao tiền?” Đại hán cầm khăn thêu định chạm vào người nữ tử, nữ tử sợ hãi lui về sau.

“Quán làm ăn kém, không bán được bao nhiêu.” Nữ tử rụt rè nói, sợ đại hán sẽ cướp tiền của mình.

“Vậy thì theo lão gia về nhà, trong nhà lão gia có vài mẫu đất, đủ cho nàng một bước lên trời.” Đại hán nói xong định tới ôm nữ tử trẻ tuổi.

Tiết Tinh nhìn nhìn chung quanh, trong đám người có đủ nam tử cường tráng, nhưng lại không một ai định tiến lên ngăn cản. Tiết Tinh nổi nóng: “Quả đúng với câu thơ trong bài ‘Hoa nhị phu nhân’, vạn quân cỡi giáp, không ai xứng mặt nam nhi! Kiến Diệp, người đi cứu cô nương kia.”

“Vâng.”

Kiến Diệp đang định ra tay, Lư Huỳnh dùng bao kiếm chặn nàng lại: “Chúng ta không cần ra tay, có người làm giúp rồi.”

Một nam nhân ăn mặc đẹp đẽ dùng bao kiếm gạt tay đại hán ra khỏi người nữ tử: “Huỳnh đài, nữ nhân là để che chở, người xuống tay nặng như vậy, cần thận làm làn da mềm mại của nàng bị thương.”

Nam nhân kia tuy ngũ quan đoan chính nhưng lại có vẻ lưu manh, cổ áo hỗn độn, giống như vừa ra khỏi kỹ viện, nhưng lúc này hình tượng của hán trong mắt Tiết Tinh vô cùng cao lớn vĩ đại, đây là anh hùng cứu mỹ nhân! Trước mặt một đám người nhu nhược, hán tựa như dạ minh châu lờ lờ phát sáng trong đêm.

“Tiểu tử, chuyện không liên quan đến người, người muốn chết sao.” Lỗ mũi như trâu của đại hán thở phì phì.

Cổ đại không có TV hại người không ít, đối thoại trong tình cảnh này đúng chuẩn phim truyền hình. Đại hán kia nếu xem qua phim kênh CCTV8 sẽ biết mình không hề có phần thắng, kết cục là bị đánh cho mặt xám mày tro, buông nữ nhân kia ra, nhanh chóng rời đi mới là lựa chọn đúng đắn của diễn viên phụ. Nhưng đại hán kia rõ ràng không có TV để xem, hán không ngừng cố gắng, vươn tay kéo quần áo nữ tử.

Nữ tử sợ tới mức liên tục kêu gào, thấy tình cảnh như vậy, nam anh hùng rút kiếm ra, mũi kiếm múa trên người đại hán vài cái, gió kiếm qua đi, quần áo đại hán từng mảnh rớt xuống, đại hán cời trần trong gió lạnh.

Nam nhân thu lại kiếm, trêu đùa nói: “Lạnh à? Biết lạnh thì đừng kéo quần áo cô nương nhà người ta, mình không muốn thì đừng đẩy cho người, mẹ người không dạy sao?”

Đại hán bị dọa mặt cứng đờ: “Mẹ, mẹ. . . Mẹ, hán bắt nạt người khác!” Mấy giọt lệ xinh đẹp chảy ra từ hốc mắt đại hán, hán che thân thể trần truồng của mình, đi qua đám người, rung rung chạy trốn.

Quần chúng vây xem vỗ tay ào ào bảo hay, Tiết Tinh cũng vỗ tay: “Kiến Diệp, thấy không, lập gia đình phải gả cho nam nhân như vậy mới có cảm giác an toàn.”

Nam nhân vẫy tay chào hỏi quần chúng xung quanh, sau đó quay lại nói chuyện với nữ tử trẻ tuổi: “Cô nương ở đâu? Bao nhiêu tuổi? Đã lấy chồng chưa?”

Quả là mười ngón tay đều là ngón giữa, Tiết Tinh lúc này giờ tay đầu hàng. Anh hùng cứu mỹ nhân gì đây! Trốn khỏi miệng một con sói háo sắc lại rơi vào miệng một con sói khác! Vậy mà là anh hùng cứu mỹ nhân à! Rõ ràng là cá lớn nuốt cá bé trong tập đoàn sắc sói!

Nữ tử há miệng định trả lời, nam nhân lại vỗ đầu mình nói: “Tại hạ đường đột, sao có thể hỏi cô nương ở đâu.”

Tiết Tinh tròn mắt, hiện tại mới biết hỏi trắng trợn như vậy sẽ dọa cô nương nhà người ta, hừ, lòng dạ Tư Mã Chiêu của người ngay cả người qua đường cũng biết [3] rồi.

“Nữ tử xinh đẹp như cô nương chắc không có chỗ ở, nàng nhất định là nữ tử trong hồ nước tới nhân gian du ngoạn.” Nam tử nói.

Tiết Tinh chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, ngã xuống, may mà được Lưu Huỳnh đỡ kịp thời.

“Sur thúc, người không sao chứ?” Lưu Huỳnh thân thiết hỏi.

“Không có việc gì, quả thực rất tốt, từ nay về sau không có chuyện gì có thể như sét đánh bên tai ta.” Tiết Tinh trả lời.

Cảnh giới nịnh hót cao nhất là gì? Không phải là từ ngữ trau chuốt hoa lệ, cũng không phải khuôn mặt tươi cười nịnh nọt, mà là nói dối với vẻ mặt chân thành, sau đó còn thân nhiên xem nhẹ chỉ số thông minh của người khác lẫn của mình.

“Đi, chúng ta nên tới Đoạn Kiếm sơn trang.” Tiết Tinh nói với Lưu Huỳnh và Kiển Diệp.

“Nhưng mà. . .” Kiển Diệp nhìn nữ tử còn đang dây dưa với nam tử kia, lo lắng nói.

“Yên tâm, nam nhân kia tuy miệng lưỡi không thành thật, nhưng lúc này đã ra tay, chỉ nói vài câu mà thôi, sẽ không làm cô nương kia khó xử.” Tiết Tinh vỗ vỗ vai Kiển Diệp để nàng yên tâm, Kiển Diệp tuy xuất thân ở hoang mạc nhưng vẫn rất chính nghĩa.

“Sur thúc, kiếm của người rơi.” Lưu Huỳnh nhắc nhở.

Tiết Tinh cúi đầu, kiếm trong tay quả nhiên rơi xuống đất, hắn vừa rồi lúc té ngã bị rớt, Tiết Tinh nhặt kiếm lên, ánh mặt trời chiếu lên thân kiếm, châu báu trên kiếm khúc xạ ánh mặt trời theo các hướng, cả thanh kiếm đều phát ra ánh sáng lộng lẫy làm người chung quanh nhao nhao xem. Nam nhân kia cũng chú ý tới Tiết Tinh, khi hắn thấy cây kiếm, vẻ mặt hắn vô cùng kinh ngạc, sau khi nhìn thấy Tiết Tinh, vẻ mặt chuyển thành vui sướng, rời khỏi nữ tử trẻ tuổi, chạy đến phía Tiết Tinh.

Tiết Tinh thấy nam nhân kia chạy đến liền phát hoảng, nam nhân kia đột lấy kiếm trong tay nàng, dòng chữ nho nhỏ “Tình yêu chân thành của Kiếm Vô Tâm” trên kiếm có thể thấy rõ ràng.

Tiết Tinh hỏi nhỏ: “Huỳnh đài. . . Người đang cướp bóc sao?”

“Đúng là nàng!” Nam nhân kia trả lại kiếm cho Tiết Tinh, nụ cười trên mặt sáng lạn như bông hoa cúc nở rộ đêm khuya: “Ta biết nàng sẽ tìm ta! Nàng còn mang theo tín vật đính ước của chúng ta! Cục cưng Tiểu Tinh Tinh của ta!”

Tiết Tinh lông mày giật giật hai lần, xưng hô cổ quái của nam nhân này hình như có liên quan tới mình, hỏi càng nhỏ hơn: “Huỳnh đài. . . Người nói gì?”

Nam nhân vui mừng nói: “Là ta! Cục cưng Tiểu Tinh Tinh không nhận ra sao? Ta là Kiếm Vô Tâm!”

[3] Thời tam quốc, Ngụy đế Tào Mậu nhìn thấy đại tướng quân Tư mã Chiêu nắm hết quyền bính, làm việc hống hách bá đạo thì nhịn không được. Một hôm, ông ta cho triệu tập Vương Kinh và ba vị đại thần khác vào trong cung, rất tức giận, nói:

- “Đã tâm của Tư mã Chiêu ngay cả người qua đường cũng biết, ta không thể ngồi đợi nó đến giết ta. Hôm nay, ta và các người đi thảo phạt hắn”.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Đoạn Kiếm sơn trang

Bịch, Tiết Tinh ngã ngồi xuống đất, lần này Lưu Huỳnh không đỡ lấy nàng, bởi vì Lưu Huỳnh cũng đang sửng sốt. Lần đầu tiên Tiết Tinh gặp Kiếm Vô Tâm là mười năm trước, gặp mặt tổng cộng một lần mà thôi, khi xuất chinh ra hoang mạc, phái Linh Vũ lúc đó phái chương môn đi bái phỏng Đoạn Kiếm sơn trang, Tiết Tinh tất nhiên cũng đi theo, khi ấy Kiếm Vô Tâm mười tuổi gặp Tiết Tinh năm tuổi liền yêu! Tính ra năm đó Tiết Tinh xảy ra rất

nhiều chuyện, Kiếm Vô Tâm đối với Tiết Tinh vừa gặp đã yêu, Tiết Tinh và Diêm Minh tự định chung thân, Luru Huỳnh này sinh tình cảm ám muội với Tiết Tinh, có thể nói năm năm tuổi ấy là bước ngoặt trong đời Tiết Tinh!

Lúc đó Kiếm Vô Tâm mười tuổi theo đuổi Tiết Tinh năm tuổi nhiệt tình như lửa, xưng hô là Tinh Nhi → Tiểu Tinh Tinh → Tinh Tinh thông minh → Tiểu Tinh Tinh thân ái → cục cưng Tiểu Tinh Tinh → cục cưng Tiểu Tinh Tinh thân ái, trình tự biến hóa từ thân ái đến cục cưng, khi bị Tiết Tinh cắt ngang lại quay về xưng hô cục cưng Tiểu Tinh Tinh. Từ đó Tiết Tinh luôn trốn tránh Kiếm Vô Tâm, nơi có Kiếm Vô Tâm nhất định không tham gia, không ngờ Kiếm Vô Tâm vẫn nhớ thương nữ thần trong lòng mình, hàng năm sinh nhật Tiết Tinh hẳn đều phái người đưa quà tặng lên núi Linh Vũ, thanh kiếm này là một trong số đó.

“Nhiều năm như vậy, nàng còn mang theo tín vật đính ước ta đưa, ta liền biết chúng ta hai bên có tình.” Kiếm Vô Tâm vui mừng nói, định ôm Tiết Tinh.

Tiết Tinh đẩy hắn ra: “Huỳnh đài, ngươi đừng hiểu lầm!” Luru Huỳnh đứng lúc dùng bao kiếm chặn giữa hai người, mũi kiếm chỉ về phía Kiếm Vô Tâm.

Kiếm Vô Tâm vỗ vỗ đầu cười: “Ta đã biết, nữ hài từ các nàng hay thẹn thùng, là ta mạo phạm.”

“Cô cô, hai người biết nhau?” Kiển Diệp đứng một bên hỏi.

“Ừ.” Tiết Tinh đành phải gật đầu, lại là phiền toái do khối thân thể này dẫn ra.

“Trách không được cô nói lập gia đình phải gả cho hần, đây là 'quan lại bao che cho nhau' mà mẹ ta từng nói.”

Kiến Diệp, ngươi hiểu lầm rồi! Hơn nữa ngươi còn dùng sai thành ngữ!

Hệ thống trong đầu của Kiếm Vô Tâm chỉ nghe nửa câu trên, hần càng thêm vui sướng: “Nàng nói như vậy thật sao? Nàng, ta rất vui, thế nhưng về sau không cần khen ta trước mặt người lạ, sẽ bị đồ kị mất.”

Tiết Tinh dở khóc dở cười, cam đoan nói: “Ừ, về sau ta chắc chắn không khen ngươi.”

“Cục cưng Tiểu Tinh Tinh, nàng tới tìm ta phải không, tới lúc nào, sao không nói với ta một tiếng, ta sẽ đi đón nàng.” Về mặt Kiếm Vô Tâm cũng chiều lại hờn dỗi khiến đầu Tiết Tinh ông ông.

“Ừ, đúng.” Lúc này Tiết Tinh mới nhớ tới mục đích của chuyến đi: “Có chuyện muốn nhờ Đoạn Kiếm son trang giúp, có được không?”

“Yêu cầu của cục cưng Tiểu Tinh Tinh sao lại không thể, đi, theo ta về Đoạn Kiếm son trang.” Kiếm Vô Tâm dùng tay ra dấu mời, cổ áo hỗn độn bung ra, trên người có mùi son phấn nhàn nhạt.

“Có thể đi cùng hần thật sao, liệu có bị bắt cóc hay không.” Tiết Tinh ngoài cười nhưng trong không cười, nhỏ giọng hỏi Luru Huỳnh.

“Hần là không, Đoạn Kiếm son trang quang minh lỗi lạc, ở trên giang hồ rất có uy vọng, nhưng nếu sư thúc không muốn đi, ta tán thành.” Luru Huỳnh nhỏ giọng trả lời.

Tiết Tinh cắn môi: “Đã đến đây sao có thể lùi bước.”

“Được rồi, ta phải đi dẫn ngựa, lúc trước ta bỏ một số tiền lớn mua thần mã hiếm thấy ở hoang mạc, tướng mạo cao sang, sức chịu đựng kinh người, thích hợp để mỹ nhân như cục cưng Tiểu Tinh Tinh ngồi cùng ta.” Kiếm Vô Tâm nói xong đi dẫn ngựa, Tiết Tinh tuy không muốn ngồi cùng một con ngựa với Kiếm Vô Tâm, nhưng nghe hần nói dùng số tiền lớn mua ngựa hiếm nên rất kinh ngạc. Người cổ đại và hiện đại đều để ý tới phương tiện đi lại, ngựa trắng nhỏ của Tiết Tinh tuy tốn không ít tiền, nhưng mua ở trạm dịch, chỉ có thể xem như ô tô giá cao, hần huyết bảo mã chân chính là dạng gì, Tiết Tinh còn chưa thấy qua.

Chỉ chốc lát sau, Kiếm Vô Tâm dắt thần mã hoang mạc trở lại, quả thật không giống bình thường, trông giống dê hơn là ngựa, toàn thân là lông tuyết trắng dài, lỗ tai nhỏ hình tam giác, đường cong ở lưng tuyệt đẹp, đôi mắt nhỏ u buồn, bộ mặt đáng yêu khiến Tiết Tinh ngẩn ra. Con ngựa này quả đúng với chữ “thần”, người Nam Mỹ gọi nó là alcapa, người Trung Quốc coi nó là vương giả đi trong hoang mạc.

“Ha ha! Ta thấy được thần thú rồi!” Tiết Tinh nhào lên ôm lấy khuôn mặt u buồn của alcapa.

Thấy phản ứng vui vẻ của Tiết Tinh, Kiếm Vô Tâm càng thêm đặc ý: “Thế nào, con ngựa này rất đặc biệt, ta còn chưa thấy loại nào giống nó, cười nó với ta đảm bảo ai ai cũng nhìn, nở mày nở mặt.”

“Không cần, Vô Tâm công tử, chúng ta có xe ngựa, Luru Huỳnh, nhanh mang xe ngựa tới.” Tiết Tinh thúc giục Luru Huỳnh, nàng tự nhận bản thân mình nghèo hèn, không có tư cách ngồi thần thú.

“Vâng, sư thúc.”

“Ừm, con ngựa này quá nhỏ, hai người ngồi được không?” Kiển Diệp đi quanh alcapa một vòng hỏi.

“Ôm chặt là ngồi đủ.” Kiếm Vô Tâm không hề đỏ mặt đáp lại.

May mà xe ngựa dừng cách đây không xa, Luru Huỳnh mang xe ngựa tới rất nhanh, Tiết Tinh tiến vào trong xe, khoát tay với Kiếm Vô Tâm: “Xe ngựa

vững vàng hơn, công tử cứ cười thần thú hoang mặc đi.”

Kiểm Vô Tâm mở vạt áo, tiêu sái ngồi lên alcapa, alcapa đi song song với xe ngựa, hấn vén màn xe lên nói chuyện với Tiết Tinh: “Cục cưng Tiểu Tinh Tinh, ngài mai ta sẽ đi tìm sư tỷ nàng để cầu hôn, nàng thấy có được không?”

Lưu Huỳnh chạm vào dây màn, màn xe buông xuống ngăn cách Tiết Tinh và Kiểm Vô Tâm, Tiết Tinh ở bên trong hô to: “Vô Tâm ca! Huỳnh là ca ca của ta! Không thể được a!”

Xe ngựa chạy nhanh hơn, gần như lao vùn vụt, alcapa của Kiểm Vô Tâm cũng không yếu thế, bốn chân ma sát với đất khiến bụi bay mù mịt, lộ ra phong phạm của vương giả sa mạc. Bởi vì động tác đánh xe của Lưu Huỳnh, xe ngựa không hề vững vàng như trước. Tiết Tinh cảm thấy lúc thì mình ngồi trên đệm lót, lúc thì ngồi trên ván gỗ. Người Kiền Diệp cũng lắc lư, không nhận được hỏi Tiết Tinh: “Cô cô, Lưu Huỳnh ca ca làm sao vậy?”

Tiết Tinh đoán là Lưu Huỳnh đang ghen, nhưng nếu nói với Kiền Diệp có khi Kiền Diệp sẽ hỏi “Vì sao không ăn sùi cào mà lại muốn ăn đám chua?”, vì thế nói: “Lưu Huỳnh nhìn tọa kỵ của Vô Tâm công tử, bị dọa chạy.”

“A, ngựa của Vô Tâm công tử quả thật hiếm thấy, ta sống ở hoang mạc mà mới thấy lần đầu.” Kiền Diệp cảm thán nói.

“Ừ, Đoạn Kiếm son trang quả nhiên tàng long ngọa hổ.” Tiết Tinh cũng kính nể gật đầu, là một nam nhân cười alcapa, Kiểm Vô Tâm sẽ mãi mãi ở trong sử sách của Tiết Tinh.

Dùng tốc độ gấp đôi bình thường tới Đoạn Kiếm son trang, sớm hơn dự tính rất nhiều, xe ngựa dừng ở cửa son trang, vài gia đình vây ở cửa, một người hỏi: “Xin hỏi các vị đến Đoạn Kiếm son trang có việc gì? Nô tài sẽ đi bẩm báo.”

Tiết Tinh định vén rèm lên nói, Kiểm Vô Tâm đã cười alcapa tới, nói với mấy gia đình kia: “Mở cửa, đây là nương tử tương lai của ta và hai đứa nhỏ của nàng.”

“Nhị thiếu gia đã trở lại!” Vài gia đình cúi đầu trước Kiểm Vô Tâm, sau đó đồng loạt quay người cúi đầu trước Tiết Tinh: “Bái kiến nhị phu nhân tương lai.”

“Đừng gọi như vậy! Ta không nhận nổi!” Tiết Tinh nổi điên, lời nói của Kiểm Vô Tâm cũng có nghĩa khác, tuy rằng theo vai vế có thể coi Kiền Diệp và Lưu Huỳnh là đứa nhỏ của nàng, nhưng nói như vậy lại giống như người mẹ ly dị mang theo hai đứa con riêng.

Gia đình chia làm hai tổ mở cửa sắt của Đoạn Kiếm son trang ra, ngựa và alcapa giao cho gia đình dắt đi ăn cỏ. Ba người Tiết Tinh theo Kiểm Vô Tâm vào Đoạn Kiếm son trang. Trong son trang đều là cây dâm bụt cành lá um tùm, tháng mười là kỳ nở của hoa dâm bụt, trên cây kết đầy quả.

Còn chưa tới chính đường của Đoạn Kiếm son trang, một gã sai vặt vội chạy tới, hành lễ nói với Kiểm Vô Tâm: “Nhị thiếu gia, đại thiếu gia đang chờ ngài. . . Sắc mặt không được tốt.”

Kiểm Vô Tâm chẳng hề để ý: “Có lúc nào hấn tìm ta mà sắc mặt tốt đâu.”

Gã sai vặt lại hành lễ nói: “Nhị thiếu gia, xin ngài thương xót, cho dù giả bộ cũng được, cứ làm theo ý của đại thiếu gia, nếu làm đại thiếu gia tức giận, xui xẻo chính là chúng ta!”

Kiểm Vô Tâm đá gã sai vặt: “Thiếu gia ta cần ngươi chỉ bảo sao, làm việc của ngươi đi, đừng có chọc đại thiếu gia tức giận.”

Gã sai vặt ôm đầu, vừa chạy vừa quay đầu nói: “Dù sao nhị thiếu gia vẫn nên cẩn thận một chút, đại thiếu gia vừa mắng nha hoàn hầu hạ xong.”

Kiểm Vô Tâm này tuy phóng đảng nhưng tính cách cũng không tệ, huynh trưởng tức giận mà còn có người đến mật báo, không biết đại thiếu gia Đoạn Kiếm son trang là người thế nào, nghe qua có vẻ tính tình không tốt, Tiết Tinh lần này đến chắc chắn phải gặp chủ nhà, chủ nhà chính là đại thiếu gia, trong lòng có chút lo lắng.

“Vô Tâm huynh, huynh trưởng của ngươi đang tức giận, ngày khác ta lại tới được chứ?” Tiết Tinh đề nghị.

“Nếu nàng muốn đợi hấn tâm tình tốt mới đến, phải đợi đời sau, ngày nào tâm tình hấn cũng không tốt.” Kiểm Vô Tâm nói.

“Đáng sợ vậy sao. . . Ta thấy thanh kiếm này chế tác rất đẹp, đường cong mượt mà, dùng tạm cũng được, không nên sửa lại.” Tiết Tinh nhỏ giọng nói, định đi về.

Lưu Huỳnh túm lấy nàng, không để nàng đi: “Sư thúc, không đời nào kiếm cũng phải chào trang chủ, đây là lễ tiết.”

Lễ nghi phiền phức đáng chết, Tiết Tinh mắng thầm, ừ rừ tiếp tục đi. Đi qua con đường có đàn cây bồ kết là tới chính đường, bên trong chính đường là một nam nhân đang ngồi uống trà, tướng mạo có vẻ như ở tuổi thành lập sự nghiệp, Kiểm Tước Ban mặt mày sắc bén, mũi cao, cả người tản ra chính khí, thiếu chút nữa chọc mù mắt Tiết Tinh.

“Về rồi sao? Tối hôm qua ngủ trong phòng Hồng Phương cô nương hay Oanh Oanh cô nương?” Đại thiếu gia Đoạn Kiếm son trang ngồi trên bàn, giọng điệu ôn hòa, Tiết Tinh lại cảm thấy: hấn tức giận! Hấn đang tức giận! Đây không phải là giận mà trong truyền thuyết nói sao?

Bịch! Kiểm Vô Tâm dọc đường thờ ơ, lúc này lại quỳ xuống đất: “Ca, ta sai rồi!”

Chương 24: Ba huynh đệ

Đại thiếu gia đi đến nơi Kiếm Vô Tâm đang quỳ, đá hất một cước: "Đứng lên, đang có khách, đừng có dọa người". Giọng điệu bình thản, nghe không ra cảm xúc.

Kiếm Vô Tâm lần lôm lốc một đường trên mặt đất rồi đứng lên, không để ý mặt mũi cười hi hi nói: "Ca, ta giới thiệu cho huynh, vị này là Tiết Tinh cô nương của phái Linh Vũ, thế nào, lớn lên trông càng hấp dẫn".

Đại thiếu gia vái chào Tiết Tinh: "Tại hạ là trang chủ Đoạn Kiếm sơn trang Kiếm Vô Danh, ra mắt Tiết cô nương".

"Xin chào....." Tiết Tinh thật không dám nhìn Kiếm Vô Danh

"Nhiệm vụ của ta làm việc luôn hoang đường, nếu mạo phạm Tiết cô nương, ngàn lần hy vọng Tiết cô nương đừng trách móc", Kiếm Vô Danh khách sáo nói với Tiết Tinh, rồi lại lớn tiếng nói: "Còn không mời ba vị khách quý vào nhà ngồi".

Từ cửa có mấy nha hoàn chạy vào nhanh như chớp, dẫn ba người Tiết Tinh vào nhà ngồi xuống, pha trà rót nước. Tiết Tinh đột nhiên cảm thấy may mắn, làm nữ phụ vẫn tốt hơn làm người ở Đoạn Kiếm sơn trang.

"Tiết cô nương lần này đến Đoạn Kiếm sơn trang là để thăm viếng hay là còn có chuyện quan trọng khác?" Kiếm Vô Danh hỏi Tiết Tinh.

"Lần này ta và sư đệ có công vụ trong người, đi ngang qua Đoạn Kiếm sơn tranh liền tới thăm, thuận tiện có chuyện muốn nhờ Đoạn Kiếm sơn trang." Tiết Tinh đáp.

"Chuyện gì?"

"Ta muốn sửa cái chuôi kiếm này một chút." Tiết Tinh nói xong, lấy kiếm trong tay áo ra đưa Kiếm Vô Tâm xem.

"Cục cưng Tiểu Tinh Tinh, nàng muốn sửa tín vật đính ước của chúng ta? Nàng định sửa chỗ nào?" Kiếm Vô Tâm hai mắt ngập nước nhìn Tiết Tinh.

"Vô Tâm rèn kiếm hai mươi năm, mặc dù bất tài, không có lấy một thành phẩm, nhưng thanh kiếm này cũng coi như là tinh xảo, không biết Tiết cô nương không hài lòng chỗ nào?"

Trên trán Tiết Tinh chảy ra vài giọt mồ hôi, tinh xảo? Chẳng lẽ nói nàng không biết thưởng thức sao, thận trọng nói: "Thanh kiếm này ta rất thích, chỗ khác đều tốt lắm, nhưng...."

"Thanh kiếm này vốn để dùng làm trang sức, nàng xem đây là khối ngọc lục bảo, ngọc lục bảo là vua của đá, thường dùng để cầu phúc, trong tự nhiên khối ngọc lục bảo lớn như vậy là thế gian hiếm thấy, cùng với thân kiếm hỗ trợ lẫn nhau, hoàn chỉnh một cách tự nhiên, Vô Tâm vốn thích sưu tầm những vật hiếm lạ, bản thân ta cảm thấy chữ trên thân kiếm thì thế xóa đi." Kiếm Vô Danh lại hết sức tán thưởng số bảo thạch trên thân kiếm.

Tiết Tinh đang không biết làm thế nào để biểu đạt ý nghĩ của mình, Lưu Huỳnh liền nói: "Thanh kiếm này đường nét tinh luyện, mũi kiếm mỏng nhưng lại sắc bén hiếm thấy, nhưng sư thúc cảm thấy chỉ làm trang sức thì quá mức đáng tiếc, nên muốn sửa thành vũ khí cầm tay."

"Ra là như vậy, ta đây đã hiểu, Vô Tâm đệ cũng đã hiểu? Kiếm là do đệ làm, vậy cũng nên do đệ sửa." Giọng nói của Kiếm Vô Danh bình thản nhưng lại uy nghiêm nói.

Kiếm Vô Tâm lệ nóng doanh tròng ngả nhào xuống đất: "Cục cưng Tiểu Tinh Tinh, sao nàng muốn tháo bảo thạch ra! Trình độ hiếm có của ngọc lục bảo đứng thứ nhì, vì nàng tốn bao nhiêu bạc bao nhiêu thời gian đều là vinh hạnh của ta, nàng xem viên hồng ngọc này, ở giữa có một vòng màu đậm đứt đoạn có phải rất giống hình dạng trái tim hay không, nó đại diện cho tấm lòng chân thành của ta đối với nàng, lại nhìn viên thủy tinh trắng này, có phải giống với làn da trắng long lanh của nàng hay không? Nàng lại xem viên mã não xanh này...."

"Dỡ xuống....." Tiết Tinh từ trong hàm răng nói ra hai chữ này.

Mặc kệ Kiếm Vô Tâm ôm kiếm nằm trên mặt đất giả khóc hay giả chết, quyết tâm sửa kiếm của Tiết Tinh cũng sẽ không thay đổi, cuối cùng vẫn là Kiếm Vô Danh không chịu nổi sự ám muội của Kiếm Vô Tâm nói: "Dựa theo lời Tiết cô nương mà sửa, đi sửa ngay bây giờ, đến giờ cơm chiều ta muốn nhìn thấy thành phẩm."

"Vâng! Đại ca!" Kiếm Vô Tâm ôm kiếm thật sâu cúi đầu một cái, lập tức ôm kiếm tông cửa xông ra.

Tiết Tinh cũng muốn cùng nhau tông cửa xông ra theo Kiếm Vô Tâm, Kiếm Vô Tâm vừa đi, nàng ngồi lại với Kiếm Vô Danh thật không tự nhiên. May

mấn lúc này có một gia đình chạy vào, sợ hãi quỳ gối trước mặt Kiếm Vô Danh nói:

"Đại thiếu gia! Không tốt! Tam thiếu gia ngài, ngài chạy vào lò luyện, bị bỏng!"

Kiếm Vô Danh đột nhiên đứng lên, Tiết Tinh thấy được vẻ hoảng hốt khó khi có được trên gương mặt như điêu khắc của hắn, dù sao cũng là huynh đệ tình thâm.

"Còn mất hồn làm gì, dẫn đường" Vẫn là giọng điệu bình thản, nhưng càng làm người ta sợ hãi hơn lúc này.

"Vâng, vâng!" Gia đình kích động đứng lên từ trên mặt đất, đi phía trước dẫn đường.

"Chúng ta cũng đi xem." Tiết Tinh nói với Lưu Huỳnh và Kiền Diệp, ba người đi theo Kiếm Vô Danh, chung quy vẫn tốt hơn so với ngồi ngốc ở chính đường.

Phòng lò luyện ở một góc phía sau của Đoạn Kiếm sơn trang, giống như tên của nó, bên trong đều là các loại lò luyện lớn nhỏ, mỗi ngày dùng than đốt cháy đỏ rực, mỗi thanh kiếm đều phải qua lò luyện rèn thành. Lúc đoàn người đi tới nơi, phòng lò luyện đã được gia đình và nha hoàn vây kín, nhìn thấy Kiếm Vô Danh đến nơi, tự động mở ra một con đường, Kiếm Vô Danh vội vã đi vào, một bé trai khoảng mười tuổi nằm trên mặt đất trong phòng lò luyện, hai nha hoàn ở bên cạnh giúp đỡ hắn.

"Đại ca." Bé trai nhìn thấy Kiếm Vô Danh, yếu ớt nói một tiếng.

"Vô Ý, trước tiên đệ không cần nói chuyện." Kiếm Vô Danh ngồi xổm xuống bên cạnh bé trai, kiểm tra vết thương của hắn, ngoài việc tay phải có mảng da lớn bị bỏng trắng ra thì những chỗ khác đều không có gì đáng ngại.

"Đại thiếu gia, vậy bây giờ phải làm sao?" Nha hoàn ôm bé trai khóc như hoa lê dầm mưa.

Đối phó với vết thương bị bỏng không phải là điểm mạnh của sách thuốc gia đình sao, Tiết Tinh từ trong ngực lấy ra quyển sách nhỏ của đệ tử phái Nga Mi, nàng cảm thấy mình giống như có cái túi của Doraemon, cái gì đều có thể dễ dàng lấy ra. Đọc lướt nhanh từng tờ từng tờ, quả nhiên tìm được đoạn nói về da thịt bị bỏng.

"Đã đi tìm đại phu chưa?" Kiếm Vô Danh hỏi.

"Đã đi mời, nhưng đại phu từ trần trên xuống đây còn phải mất một chút thời gian" Một gia đình trả lời.

"Đại ca.... Tay của ta nóng quá, thật là khó chịu." Bé trai rên hừ hừ.

"Tiểu thiếu gia, ngài chịu khó nhẫn nhịn thêm một chút nữa, ta đi lấy khối băng tới cho ngài." Một nha hoàn khác đứng lên định đi đến hầm băng lấy một khối băng.

Tiết Tinh vội vàng ngăn nàng lại: "Không được, không thể dùng băng, trong một thời gian ngắn cực nóng rồi lại cực lạnh, cẩn thận sẽ làm cho tay của hắn mất đi cảm giác, lúc đó cánh tay này sẽ trở thành tàn phế."

"Vậy bây giờ phải làm sao, tiểu thiếu gia..." Nha hoàn che mặt mà khóc.

"Cởi bớt quần áo trên người hắn ra, để tránh cho máu lắng đọng, không lưu thông được đến tay làm cho tay bị hoại tử, đun một ít nước ấm, dùng nước lạnh đã hâm ấm lên rửa sạch miệng vết thương, Lưu Huỳnh, trong xe ngựa chúng ta có thuốc trị bỏng của phái Nga Mi, người đi mang tới đây." Tiết Tinh theo những gì trong sách ghi nói lại.

"Dựa theo những gì Tiết cô nương nói mà làm" Kiếm Vô Danh ra lệnh, một vài hạ nhân lập tức đi chuẩn bị.

Bọn hạ nhân ôm bé trai vào phòng ngủ, rửa sạch miệng vết thương rồi bôi thuốc mà Lưu Huỳnh mang tới, rốt cuộc bé trai không rên hừ hừ nữa.

"Vì sao muốn vào lò luyện?" Chờ sau khi vết thương được băng bó kỹ, Kiếm Vô Danh mới bắt đầu hỏi bình vãn tội.

"Ta.....Ta cũng muốn như huynh và nhị ca tự tay làm ra một kiếm tốt tuyệt thế" Bé trai cúi đầu trả lời.

"Nói với đệ bao nhiêu lần, tuổi đệ còn quá nhỏ....."

"Nhị ca cũng là mười tuổi bắt đầu rèn kiếm, mười lăm tuổi liền làm ra cây kiếm trong tay áo đẹp nhất trên đời tặng cho Nhị tẩu tương lai, bản thiếu gia nhất định cũng sẽ làm được." Bé trai nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói.

Cây kiếm trong tay áo đẹp nhất trên đời, Tiết Tinh hoàn toàn thừa nhận điểm ấy, một chút cũng không khoa trương, đến trăm cái tóc đeo trên đầu phụ nữ cũng không có khảm nhiều bảo thạch như vậy, nhưng xưng hô "Nhị tẩu tương lai" là như thế nào, ngay cả đứa nhỏ như vậy Kiếm Vô Tâm cũng muốn lừa bịp sao! Cũng khó trách, dù sao hắn cũng thường xuyên tự lừa dối chính mình.

Kiếm Vô Danh vẫn không nỡ lòng trách cứ bé trai: "May mà đệ chỉ bị tổn thương da thịt bên ngoài, nếu tổn thương đến gân cốt, đừng nói tới rèn kiếm, ngay đến làm thợ rèn cả đời này cũng đừng mong có thể làm nữa." Nhắc nhở cho bé trai xong, Kiếm Vô Danh liền nói cảm tạ Tiết Tinh: "Đa tạ Tiết cô nương chi bảo."

"Không sao, dù sao cũng làm theo sách vở mà thôi" Tiết Tinh ngượng ngùng nói.

"Vẫn chưa kịp giới thiệu với Tiết cô nương, đây là xá đệ, trong nhà đứng hàng thứ ba, tên gọi là Kiếm Vô Ý, Vô Ý, còn không mau cảm tạ Tiết cô nương."

Kiếm Vô ý nhìn thoáng qua Tiết Tinh, hơi cúi đầu nói: "Nhị tẩu, bản thiếu gia cảm ơn tẩu."

Tiết Tinh có phần bối rối, xưng hô Nhị tẩu làm nàng rối rắm, dây dưa không dứt với người nhà này cũng làm nàng rối rắm, đằng sau câu nói cảm tạ kia có vẻ không thoải mái! Thật sự là nói lời cảm tạ sao?

"Tiết cô nương, thật không phải với nàng, nàng là khách quý nhưng lại mang thêm phiền toái đến cho nàng" Kiếm Vô Danh nói lời xin lỗi.

"Không sao" Tiết Tinh lắc đầu nói, nàng không dám nhận lời xin lỗi của Kiếm Vô Danh.

"Không được, Đoạn Kiếm son trang thật lấy làm hổ thẹn, đêm nay nàng nhất định phải ở lại son trang, để cho ta có cơ hội bồi tội với Tiết cô nương ." Kiếm Vô Danh kiên trì nói.

"Thật sự không cần, tiền đặt cọc khách điểm đã đưa rồi, phải không, Luru Huỳnh?" Tiết Tinh hướng Luru Huỳnh nháy mắt.

"Đúng thế" Luru Huỳnh tránh ánh mắt của nàng phụ họa nói.

"Tiết cô nương đừng từ chối, nhanh nhất đến tối Vô Tâm mới có thể sửa xong kiếm, đêm nay cô nương ở lại son trang, sáng mai có thể cầm kiếm lên đường, chẳng phải dễ dàng hơn sao?"

"Phải lâu như vậy sao?"

"Tổ tông của Đoạn Kiếm son trang đã để lại quy củ, rèn kiếm có chín chín tám mươi mốt trình tự, sửa kiếm có bảy bảy bốn mươi chín trình tự, bất kể trình tự nào đều không thể thiếu."

"Sự thúc, ở nơi này cũng tốt, ngày mai chúng ta có thể trực tiếp đến núi Cầu Lũ, tiết kiệm được một đoạn đường." Luru Huỳnh nói.

"Được rồi, làm phiền vậy." Tiết Tinh cười nói một cách miễn cưỡng, nàng thật sự rất sợ Kiếm Vô Danh, hẳn là một nam nhân lạnh lẽo cao quý làm cho người ta không đoán ra được tâm tư.

Đến quá trưa vẫn không trông thấy bóng dáng của Kiếm Vô Tâm, nghe nói bởi vì Kiếm Vô Danh quy định thời gian hoàn thành nhiệm vụ nên hẳn vẫn phải ở lại phòng rèn kiếm, ngay cả cơm trưa cũng chưa ăn.

"Nhị thiếu gia này tuy rằng tính cách không đáng tin cậy, nhưng năng lực làm việc có thể làm cho người khác yên tâm không?". Tiết Tinh có chút mong đợi hỏi Luru Huỳnh, không biết cây kiếm trong tay áo của nàng có thể thành một binh khí lợi hại hay không.

"Đoạn Kiếm son trang tiếng tăm lưu truyền đời đời, chưa bao giờ bị bôi nhọ, giao cho họ làm việc, sự thúc người hoàn toàn có thể yên tâm."

Nhìn vẻ mặt của Luru Huỳnh, rõ ràng không muốn đề cao Kiếm Vô Tâm, nhưng vẫn rất khách quan đánh giá, nhìn dáng vẻ không được tự nhiên đó Tiết Tinh thật muốn véo véo hai má của hắn, Luru Huỳnh cảm thấy như có cái gì nóng bỏng tiến đến, nhanh chóng trốn về phía sau, Tiết Tinh thu hồi tay cười một cách quý quai, trái tim đập loạn thịch thịch, tại sao mình lại đột nhiên nổi lên lòng háo sắc.

Tiệc bồi tội của Đoạn Kiếm son trang quả đúng là thịnh soạn, một bàn đầy đủ vượt qua sức tưởng tượng của Tiết Tinh, vài người đến sau liền tìm chỗ ngồi xuống, Kiếm Vô Tâm xuất hiện một dáng vẻ mệt mỏi, trên mặt còn chưa lau hết bụi bặm, trong lòng ôm cái bọc gói kỹ kiếm trong tay áo.

"Hà....vừa kịp hoàn thành.....Hur.....ca.....Hur.....Không vượt quá thời gian huynh quy định...." Kiếm Vô Tâm đặt sổ sách với khối bảo thạch trên mặt bàn, thờ hồng hộc nói.

"Vất vả cho Vô Tâm công tử rồi." Tiết Tinh nhìn thấy Kiếm Vô Tâm vì sửa kiếm cho mình mà mệt đến như vậy, trong lòng cảm kích vô cùng.

"Vì cục cưng Tiểu Tinh Tinh, ta không sao, nàng nhìn xem nó như thế nào." Kiếm Vô Tâm nói xong mở bọc đó ra, bên trong là một cây kiếm trong tay áo đã được sửa xong, bởi vì bảo thạch được tháo xuống, thân kiếm khác biệt so với trước kia, nhưngsao trên thân kiếm lại có thêm vài khối bảo thạch.

".....Vô Tâm công tử, không phải đã nói là dỡ hết bảo thạch trên thân kiếm xuống sao?"

"Ừ, vốn dĩ thấy nàng không thích, ta gỡ chúng xuống, nhưng ta lại khám mấy khối mới lên, thế nào, nàng có thích không?" Kiếm Vô Tâm vô cùng chờ mong lời khen của Tiết Tinh.

Lúc này nếu không phải nội lực của Tiết Tinh mất hết thì cái chén trong tay nàng nhất định đã nát vụn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Say rượu

"Đây là viên ngọc có họa tiết vô cùng hiếm thấy, màu sắc thuần khiết mà không đơn điệu..." Kiếm Vô Danh tiếp tục ca ngợi bảo thạch trên thân kiếm.

Cuối cùng Tiết Tinh bùng nổ tức giận: "Không cần! Bao nhiêu cái hiếm thấy ta đều không cần! Cho dù là viên sỏi mặt hiếm thấy của Khang Hi để lại ta cũng không cần! Ta là một cô nương có nội tâm giản dị vì sao lại đưa cho ta thanh kiếm trông còn sắc sỡ hơn đuôi chim Khổng Tước đục khi động đục! Ban đêm cầm thanh kiếm này có thể phát tín hiệu cho bọn cướp bóc đến giết ta diệt khẩu a!"

Rít gào xong, mọi âm thanh đều yên tĩnh, Kiếm Vô Danh và Kiếm Vô Tâm đều đang suy nghĩ nhưng suy nghĩ theo hai hướng khác nhau.

Kiếm Vô Danh: Trong lời nói của Tiết cô nương có nhiều chỗ nghe không hiểu, có thể là ngôn ngữ địa phương vùng lân cận Linh Vũ Sơn, nữ tử tập võ từ nhỏ tính tình đều táo bạo, năng ý chính là người như vậy, về sau vẫn nên cưới nữ tử không có võ công về làm đại phu nhân của Đoạn Kiếm sơn trang.

Kiếm Vô Tâm: Sức chịu đựng của nương tử tương lai của ta thật giỏi, nói một câu dài như vậy mà không cần thở, xong rồi, như vậy có khả năng khi ấy ta phải ở phía dưới, bắt đầu từ ngày mai mỗi ngày ta phải chạy vòng quanh sơn trang một vòng.

Tiết Tinh đương nhiên không biết hai huynh đệ đối diện kia đang suy nghĩ cái gì, chỉ cảm thấy nói ra được thật thoải mái a, Lưu Huỳnh ở một bên nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, ý bảo Tiết Tinh thất lễ, Tiết Tinh hơi nghiêng đầu, dùng khẩu hình miệng nói với hắn: "Nếu không nói ra sự thúc của người sẽ sang Tây Thiên nói với Đường Tăng."

"Tiết cô nương, trước tiên nàng đừng quá kích động..." Kiếm Vô Danh còn chưa nói hết câu thì một nha hoàn nghiêng ngả lão đảo chạy vào.

"Đại thiếu gia, tiểu thiếu gia nói đau tay, không ngủ được" Nha hoàn rụt rè nói.

"Biết rồi, người về trước đi"

Kiếm Vô Danh suy nghĩ một chút rồi đứng lên nói: "Ta đi chăm sóc Vô Ý, Vô Tâm, để ở lại cùng Tiết cô nương."

Kiếm Vô Tâm dựa nửa người vào ghế dựa, vung tay nói: "Đệ biết rồi, huynh yên tâm, đệ nhất định tiếp đãi Tiểu Tinh Tinh thật tốt"

Kiếm Vô Danh gật đầu một cái rồi đi ra ngoài, Kiếm Vô Danh yên tâm nhưng Tiết Tinh không yên tâm, tuy nhiên Lưu Huỳnh và Kiển Điện đều ở đây, có lẽ Kiếm Vô Tâm sẽ không dám làm điều gì xằng bậy.

"Thân ái Tiểu Tinh Tinh, nàng đã tới Đoạn Kiếm sơn trang, ta hẳn là nên mời nàng một ly." Kiếm Vô Tâm nói với Tiết Tinh xong rồi bưng ly rượu lên.

Từ trước đến nay, nam nhân như Kiếm Vô Tâm chưa bao giờ vì lễ phép mà mời rượu nữ nhân, hắn cùng nữ nhân uống rượu đều để làm cho nữ nhân say khướt. Tiết Tinh bưng ly rượu lên vừa định uống thì bị Lưu Huỳnh ngăn lại.

"Sự thúc thân thể người còn không khỏe, không nên uống rượu, để ta uống thay người" Nói xong uống một hơi hết sạch rượu trong chén.

Cùng với Lưu Huỳnh uống một ly, Kiếm Vô Tâm không thật vui vẻ, nếu uống một ly với nam nhân mà hắn lại vui vẻ, thì Tiết Tinh thật hoài nghi bộ truyện ngày đó mình xem chính là ở mục đam mê.

Kiến Điện một mình cầm ly rượu ngồi bên cạnh, lớn lên ở hoang mạc cùng với các loài thú hoang dã, nàng cảm giác được không khí có phần cứng nhắc, nàng tò mò nhìn ba người thấy tia lửa bắn ra khắp nơi, đành ở giữa uống rượu một mình.

"Vì tình nghĩa của Đoạn Kiếm sơn trang cùng với Linh Vũ phái, cực lực Tiểu Tinh Tinh, ta lại mời nàng một ly." Kiếm Vô Tâm lại nâng ly nói.

Lưu Huỳnh lại uống thêm một ly.

Tiết Tinh bưng ly rượu vô cùng sững sốt, nếu không phải nàng biết lời nói của Lưu Huỳnh tuyệt đối bình thường, thì nàng sẽ nghĩ rằng Lưu Huỳnh đang theo đuôi Kiếm Vô Tâm.

Kiếm Vô Tâm sốt ruột, trước đó hắn có đến phòng bếp có ý đòi rượu gạo mới mà Kiếm Vô Danh chuẩn bị đổi thành rượu đã ủ lâu năm, nghĩ muốn chúc Tiết Tinh uống say, tạo cơ hội để hai người tiến triển tình cảm, nhưng sao mà sự diệt của nàng lại nhiệt tình như vậy!

"Vì sự phát triển tình nghĩa trong tương lai của hai bên " Kiếm Vô Tâm không nao núng lại nâng ly nói.

Lưu Huỳnh lại tiếp tục uống, ly rượu này đi vào, mắt thường có thể nhìn thấy thân thể Lưu Huỳnh có chút lay động, hắn cầm ly rồi đặt bịch một tiếng trên bàn. Tiết Tinh vẫn đang bưng ly rượu, cảm thấy có chút kinh ngạc, bình thường Lưu Huỳnh làm gì đều lặng yên không một tiếng động, giống như một con mèo, làm sao có thể phát sinh hành động thô lỗ như vậy ở trên bàn cơm.

Lưu Huỳnh đưa tay với đến cầm Tiết Tinh, ngón trỏ chỉ hướng về bụng Tiết Tinh, tay nắm cầm ma sát hai cái, giống như là lau đi tro bụi, sao đó nhéo nhéo cầm Tiết Tinh, rồi dùng tay lấy ly rượu trong tay Tiết Tinh đưa đến gần môi Tiết Tinh nói: "Uống nó đi"

Tiết Tinh trợn mắt, nàng chưa từng thấy Lưu Huỳnh như vậy, mùi rượu tựa hồ theo làn da tản mát ra xung quanh, ánh mắt có chút ửng hồng, hai má tròn bóng giống như vừa được đánh phấn, nhiệt độ nóng bỏng từ tay hắn truyền vào cơ thể, bệnh trạng loại này rõ ràng là.....Tên khoa học gọi là "Trúng độc còn cấp tính", dân gian thường gọi là "Say rượu", Lưu Huỳnh rõ ràng là đang say rượu!

"Người muốn làm gì?" Kiếm Vô Tâm nóng nảy, đứng lên muốn tách Lưu Huỳnh cùng với Tiết Tinh ra.

Lưu Huỳnh dùng tay kia rút kiếm, mũi kiếm để ở trên cổ Kiếm Vô Tâm, buộc Kiếm Vô Tâm ngồi lại trên ghế, Kiếm Vô Tâm không mang theo vũ khí bên người, mà cho dù có vũ khí, kiếm pháp mà hắn học khi rồi rã cũng không thể sánh bằng kiếm pháp của Linh Vũ phái. Kiếm Diệp ôm ly rượu mắt chớp chớp, theo lý thuyết tình huống này nhất định sẽ phải sử dụng bạo lực với nam nhân đùa giỡn cô cô, nhưng bây giờ người đùa giỡn cô cô lại là Lưu Huỳnh ca ca đã quen thuộc trên suốt đường đi, nàng lại không thể xuống tay với Lưu Huỳnh ca ca, vì thế đành tiếp tục uống rượu một mình.

Tiết Tinh ngoan ngoãn uống hết ly rượu, đối với người say rượu nàng tốt nhất nên làm theo ý hắn, bằng không không biết hắn có thể gây ra chuyện gì.

Sau khi Tiết Tinh uống hết ly rượu, Lưu Huỳnh lại tiếp tục rót rượu đưa cho nàng: "Uống!"

Lông mày Tiết Tinh biến thành đường thẳng, không ngờ từ lượng Lưu Huỳnh lại kém như vậy, chả trách bình thường hắn không uống rượu, chờ hắn tỉnh rượu nói lại chuyện này cho hắn biết, hắn nhất định sẽ hận không thể tự đào một cái hố chôn mình. Đường như thú vui của Lưu Huỳnh sau khi say rượu chính là rót rượu cho Tiết Tinh, Tiết Tinh nhìn không được muốn nôn, không biết vừa nãy hắn còn thay nàng chần rượu làm gì? Còn không bằng để nàng liều lĩnh trực tiếp uống rượu cùng Kiếm Vô Tâm!

Uống hết vài ly rượu, không hề dừng lại, Tiết Tinh cảm giác trong người mình giống như một cái lò lửa.

"Cô cô, ta nóng quá." Kiếm Diệp hừ hừ nói.

Tiết Tinh nhìn về phía Kiếm Diệp, nàng đang coi y phục của mình, Tiết Tinh giật mình, muốn ngăn cản nàng nhưng thân thể không nghe sai bảo, lắc la lắc lư, đầu óc cũng trở nên mơ màng.

Sau khi Kiếm Vô Danh kể cho Kiếm Vô Ý vài mẩu chuyện trên giang hồ, ước chừng hết hai nén hương Kiếm Vô Ý rốt cuộc ngủ thiếp đi, Kiếm Vô Danh liền trở lại tiệc rượu. Đẩy cửa đi vào, Kiếm Vô Danh thấy được một cảnh tượng không thể diễn tả bằng lời, Lưu Huỳnh ngồi dưới đất, nửa người trên dựa vào ghế thân nhiên ngủ. Kiếm Diệp còn ngồi ở vị trí của mình, có điều là y phục của nàng rất không chỉnh tề, áo ngoài không biết đã vứt đi đâu, lộ ra một nửa cái yếm. Kiếm Vô Tâm thì quỳ rạp trên mặt đất, Tiết Tinh đứng bên cạnh hắn, chân đạp trên người hắn, miệng la hét: "Gọi ta nữ vương! Gọi đi!"

May mắn thay Kiếm Vô Danh là người đã từng gặp qua nhiều sóng to gió lớn, nếu đổi thành người khác, khẳng định sẽ trực tiếp chạy tới trước phần mộ tổ tông mà khóc. Ba người say rượu khẳng định sẽ không thể tưởng tượng được Kiếm Vô Danh tốn bao nhiêu khí lực, vận dụng bao nhiêu nhân lực mới đưa được họ về sương phòng, Lưu Huỳnh rất ngoan, hoàn toàn ngủ say, so với đáng về trước khi uống rượu thì đáng về hiện tại của hắn có phần vô hại như một con cừu. Về phần Kiếm Diệp, nàng luôn tìm cơ hội để coi quần áo nên hắn chỉ có thể sai bọn nha hoàn đưa nàng về phòng, nhưng bọn nha hoàn này sức khỏe yếu đuối không thể so sánh với Kiếm Diệp càng không thể chống đỡ được với nàng, cả đám người bị đánh tới mức kêu cha gọi mẹ, cuối cùng chỉ có thể dùng thức ăn làm mồi nhử, cầm theo một miếng thịt bò, đưa Kiếm Diệp trở về phòng từng bước. Ngược lại với Kiếm Diệp sau khi say rượu thích đánh người xung quanh, Tiết Tinh sau khi say rượu lại thích nói lung tung.

"Ta nói cho các người biết nha, muốn ta chết không dễ dàng như thế đâu! Ta không thể chết được! Lưu Huỳnh cũng không thể chết được!" "Người xem số các người thật tốt! Nhân vật phụ có gì không tốt, đừng để cho tác giả chú ý, tác giả mà chú ý thấy phối hợp diễn xuất không tốt thì sẽ không có kết cục tốt!" "Ồ ô ô, ta không muốn chết, ta còn muốn lập gia đình!" "Lập gia đình xong cũng không muốn chết, còn phải sinh con nữa!" "Sinh con xong cũng không muốn chết, ta còn phải nuôi đứa bé lớn lên!" "Khi đứa bé trưởng thành ta cũng không muốn chết, ta còn muốn bé cháu trai!" "Được bé cháu trai rồi ta cũng không muốn chết, ta chết rồi chồng ta phải làm sao đây!"

Tiết Tinh không phản kháng mạnh mẽ giống như Kiếm Diệp, chỉ cần hai nha hoàn mỗi người giữ một cánh tay, phía sau thêm một người phụ giúp là có thể đưa nàng trở về phòng, Tiết Tinh cũng rất biết điều, nhìn thấy giường liền nằm xuống, bọn nha hoàn chia nhau ra giúp nàng thay y phục, so với Kiếm Diệp, Tiết Tinh tựa như một Thiên Sư.

Từ lượng của Tiết Tinh cũng không quá kém, nằm ngủ một lúc trên giường liền tỉnh hơn nửa, thân thể lại bắt đầu nhay bén, trong khi ngủ mơ hồ cảm thấy trước mặt như là có người. Tiết Tinh vội mở to hai mắt, phát hiện thấy Lưu Huỳnh đang đứng bên cạnh giường mình, gương mặt vẫn ửng hồng, ánh mắt mơ màng, xem ra hắn vẫn đang say rượu. Tiết Tinh nhìn chằm chằm Lưu Huỳnh, không nghĩ ra được hắn đang muốn làm cái gì, trạng thái của Lưu Huỳnh hiện tại rất giống như đang mộng du, hoàn toàn ở trong thế giới của mình, không có cảm giác đối với xung quanh.

Tiết Tinh nhìn chằm chằm Lưu Huỳnh, Lưu Huỳnh cũng đang chăm chú nhìn Tiết Tinh, tuy nhiên không phải là nhìn Tiết Tinh, ánh mắt của hắn dừng lại ở vết son còn đọng lại trên môi Tiết Tinh, giống như một con báo đang lẳng lặng quan sát con mồi của mình, sau khi đã xác định được mục tiêu, nhanh như chớp cúi người xuống hôn, nhẹ nhàng lau đi vết son còn thừa.

Cũng may là giờ Tiết Tinh đang nằm, nếu không hai con người sẽ từ trong hai hốc mắt rơi ra, quá kinh ngạc nàng không nói ra được tiếng nào, thế này gọi là hôn trộm sao? Không phải, nên gọi là cưỡng hôn mới đúng! Hôn Tiết Tinh xong, Lưu Huỳnh lộ ra vẻ mặt thỏa mãn, sau đó lảo đảo đi ra khỏi cửa.

Lúc này, Tiết Tinh không cách nào ngủ được nữa, nằm trên giường một lúc lâu vẫn không ngủ được, đành phải xuống giường đi dạo trong sân một lúc. Đêm khuya, Đoạn Kiếm son trang hoàn toàn yên tĩnh, tuy rằng có gia đình trông coi ban đêm, nhưng cũng không trông coi nghiêm ngặt. Đoạn Kiếm son

trang không giống với phái Linh Vũ và phái Võ Đang, cũng không phải là nơi truyền thụ võ học, người làm trong sơn trang đều là được mua về, rất ít có cơ hội được học võ công. Đoạn Kiếm sơn trang cũng không cần người làm phải có võ công cao cường, không có kẻ nào dám đối đầu với Đoạn Kiếm sơn trang, hoặc là lấy trộm đồ vật. Mỗi một thanh kiếm thành phẩm của Đoạn Kiếm sơn trang đều được ghi lại trong sổ sách, kiếm làm cho ai hay bán lại cho ai đều được ghi lại rõ ràng, không được ghi lại chính là không có hiệu lực, cho nên muốn đến Đoạn Kiếm sơn trang trộm kiếm, thì không gọi là trộm kiếm, mà gọi là cướp đoạt kiếm.

Tiết Tinh đi trên con đường trải đá nhỏ trong Đoạn Kiếm sơn trang một cách không mục đích, tự nhiên có một số âm thanh kỳ quái truyền vào trong tai, loảng xoảng, loảng xoảng, loảng xoảng, loảng xoảng, Tiết Tinh đi theo hướng âm thanh phát ra, phát hiện âm thanh được phát ra từ một căn phòng nhỏ, trước cửa phòng còn treo một thẻ bài bằng đồng: "Phòng chuyên dụng của nhị thiếu gia, cấm làm phiền".

Kiếm Vô Tâm đang ở trong phòng sao? Muốn như thế này rồi hắn còn làm cái gì? Tiết Tinh muốn đi xem, đi tới trước cửa phòng rồi lại quay về, có lẽ không nên làm phiền hắn, đêm khuya đi gặp Kiếm Vô Tâm một mình có vẻ có chút nguy hiểm. Rồi khỏi căn phòng đó, Tiết Tinh tiếp tục đi theo dọc con đường đá, đến gần núi già, đột nhiên bị một người bịt miệng, cả người bị kéo vào trong núi già.

"Ồ...ô.....Ồ....ô...Ồ....!" Tiết Tinh cố gắng kêu lên, hy vọng có gia đình gác đêm nghe thấy.

"Đừng âm ỉ, ta tới để truyền đạt lại lời của Minh vực giáo chủ" Người đứng phía sau Tiết Tinh nhỏ giọng nói bên tai, giọng nói giống như là của một cô gái trẻ.

Dựa vào ánh trăng, Tiết Tinh nhìn thấy cổ tay của cánh tay đang che miệng mình có một con bướm hồ điệp nhỏ nhắn, trông rất tinh xảo sống động.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Núi Cầu Lũ

Theo tuổi tác mà đoán, đây chính là An Loa, Tiết Tinh vội vàng gật đầu, biểu thị rằng mình đã hiểu.

An Loa buông tay, cũng buông luôn Tiết Tinh ra, Tiết Tinh xoay người đối mặt nói chuyện với nàng, đứng trước mặt Tiết Tinh là một nữ tử tuổi xấp xỉ Kiển Diệp, nhưng nếu so với bộ dáng xinh đẹp của Kiển Diệp, thì An Loa chỉ có thể coi là có khuôn mặt thanh tú, vẻ mặt khá lạnh lùng, không thường xuyên cười nói vui vẻ giống như Kiển Diệp. Theo như nguyên tác, An Loa vì ghen tị với Nam Cung Lạc Lạc mà sử dụng đủ mọi thủ đoạn để đối phó với nàng, dĩ nhiên vì Nam Cung Lạc Lạc mạng lớn nên đều có thể thoát được, tuy rằng trong truyện An Loa chỉ là nhân vật phụ, nhưng Tiết Tinh cũng không thể khinh thường nàng, bởi vì nàng là đồ đệ của Diêm Minh, không cần phải nói tới võ công, riêng tâm địa của nàng cũng đã đủ tàn nhẫn.

Tiết Tinh rất muốn hét lên, tiếng la hét của nàng nhất định có thể thu hút sự chú ý của gia đình gác đêm, dĩ nhiên bằng năng lực của An Loa gia đình chưa cần chạy tới cổ của nàng đã bị chặt đứt, nàng cũng biết cho dù bọn gia đình có tới thì cũng vô ích, những người đó không phải là đối thủ của An Loa, chỉ hy sinh thêm vài chục mạng người mà thôi.

"Diêm Minh, hắn có khỏe không?" Tiết Tinh bày ra vẻ mặt như bị táo bón lo lắng hỏi.

"Vực Chủ vẫn khỏe, ngươi không cần quan tâm." An Loa trả lời bằng giọng điệu lạnh nhạt.

"Hắn.....Khi nào thì quay về Trung Nguyên?" Đây mới chính là vấn đề Tiết Tinh quan tâm, nàng biết sớm hay muộn gì thì Diêm Minh cũng sẽ quay về, bởi vì Nam Cung Lạc Lạc muốn đi tìm người thân! Cho dù là còng tay, xích chân, roi da, sập nền cũng không ngăn cản được bước chân của Nam Cung Lạc Lạc! Diêm Minh, hắn làm sao có thể để Nam Cung Lạc Lạc lưu lạc một mình ở Trung Nguyên, hắn nhất định sẽ đuổi theo đến tận cùng.

"Hiện tại tin đồn đang lan nhanh ở Trung Nguyên, Vực Chủ không tiện ở lại, đây không phải là việc mà ngươi phải trông nom."

Giọng điệu của An Loa thật giống như vợ cả khi nghe thấy tiểu thiếp là Tiết Tinh nhiều chuyện hỏi: "Lão gia đêm nay có về nhà hay không?". Nghe được Diêm Minh không đến, Tiết Tinh an tâm hơn, chính vì an tâm mà vẻ mặt cũng trở nên mềm mại hơn rất nhiều.

"Ngươi cười cái gì?" An Loa nhạy bén để ý tới biểu cảm của Tiết Tinh.

Tiết Tinh vội vàng lấy tay che má: "Hả? Ta đã cười sao? Nghe tin hắn bình an ta liền cảm thấy vui vẻ." Tuy rằng trong lòng nàng thật hy vọng có người ngoài hành tinh đến bắt Diêm Minh đi thì thật là tốt.

An Loa hừ một tiếng khinh thường, nhỏ giọng nói một câu: "Nữ nhân đáng thương".

Trên mặt Tiết Tinh là tươi cười, nhưng trong lòng thấy vị muội muội này còn bị khinh thường và đáng thương hơn so với nàng! Chờ nhị sư huynh thành lập được liên minh Võ Lâm, để xem Diêm Minh còn có thể kiêu ngạo đến khi nào.

"Ngươi vừa nói là muốn truyền đạt lại chỉ thị Diêm Minh? Chuyện gì vậy?" Tiết Tinh lưu ý hỏi lại.

"Giang hồ gần đây có phải xuất hiện một người danh tiếng rất tốt gọi là Tiêu Qui Ứng không? Vực Chủ có phần để ý đến hần, không thể để hần phát triển thêm nữa, nếu hần có thể thống nhất Kỳ Lân các như vậy sẽ tạo ra uy hiếp với Minh Vực, Vực Chủ muốn người âm thầm trợ giúp Kỳ Lân các, nếu như có thể khiến cho Tây Lân các đầu hàng được Đông Kỳ các thì không gì có thể tốt hơn."

Tiết Tinh há hốc mồm: "Nhiệm vụ này rất gian khổ, ta cũng không muốn Tiêu Qui Ứng ngày càng lớn mạnh, nhưng thực lực của Đông Kỳ các rõ ràng yếu hơn so với Kỳ Lân các, người đừng cho rằng ta có thể khiến phái Linh Vũ nhúng tay vào chuyện này, ta không phải là chương môn, việc này ta không làm được".

An Loạ tiếp tục nói: "Vực Chủ đã sớm đoán được việc này sẽ làm cho người khó xử, nếu như phái Linh Vũ không tiện nhúng tay vào, như vậy thì Minh Vực sẽ âm thầm ra tay, Vực Chủ sẽ phái những thủ hạ đặc lực tới trợ giúp người, lần này ta đến chỉ để thông báo cho người biết trước, để cho người có thời gian suy tính, ta sẽ tiếp tục liên hệ với người sau".

Thủ hạ đặc lực của Diêm Minh chính là sáu đạo chủ, không biết Bạch Tích Trần có đến hay không, hần không biết võ công chỉ biết điều chế thuốc, có lẽ chỉ cần làm hậu cần không cần thiết phải đến, nếu Bạch Tích Trần biết mình và chủ nhân của hần có quan hệ, không biết có ngạc nhiên hơn so với khi biết rằng là người phái Linh Vũ hay không.

Trước khi đi, An Loạ đột nhiên quay người hỏi Tiết Tinh: "Người....có lời nào muốn nhắn lại với Vực Chủ không?"

"Nói cho hần biết, ta yêu hần." Tiết Tinh buột miệng nói ra, trên đời này không phải chỉ có Diêm Minh là người biết lợi dụng tình cảm của người khác, nàng - Tiết Tinh cũng có thể làm như vậy, trước tiên vẫn phải lấy lòng Diêm Minh, Tiêu Qui Ứng đã hoàn toàn trở thành tù binh của Nam Cung Lạc Lạc, để lại hậu quả vô cùng to lớn, không bằng thật sự khiến Tây Lân các đầu hàng Đông Kỳ các.

An Loạ nhìn Tiết Tinh một cách thương hại, xoay người rồi biến mất trong màn đêm. Tiết Tinh đứng một mình ở giữa núi giả nở nụ cười, nàng đáng thương sao? Trước kia nàng thấy mình thật đáng thương, nhưng hiện tại nàng không nghĩ vậy, nàng có sự yêu thương nàng, nàng có danh tiếng của nữ hiệp phái Linh Vũ, hơn nữa.....Nàng còn có Lưu Huýnh, nếu giang hồ này không thể tiếp tục chơi đùa, nàng sẽ không chơi nữa, trước khi tai họa đến nàng sẽ lên lút ẩn cư với Lưu Huýnh, giống như cha và mẹ Kiến Diệp.

Tiết Tinh vừa mới ngủ thì gà đã gáy báo hiệu bình minh, sáng sớm tinh mơ, phải mất đến ba lần thì nha hoàn mới đánh thức được Tiết Tinh, Tiết Tinh chán nản rời giường, lộ ra vành mắt đen sì đành để nha hoàn hầu hạ mình rửa mặt chải đầu. Trang điểm một cách ôn hòa, nha hoàn dẫn đường đi ăn sáng, những người khác đều đã ngồi đầu vào đây, Tiết Tinh ngồi xuống bên cạnh Lưu Huýnh. Ba người say rượu hôm qua đều không nhớ được những chuyện xảy ra sau khi say, chỉ có hai huynh đệ của Đoạn Kiếm son trang trong lòng nhẹ nhàng thờ dài, xem ra đó không phải là rượu tốt.

Chủ và khách đều có chút khách sáo, yên lặng ăn điểm tâm, Kiếm Vô Tâm lấy ra một cây kiếm trong tay áo.

"Cục cưng Tiểu Tinh Tinh, thanh kiếm này ta đã sửa xong, nàng xem xem nó như thế nào" Kiếm Vô Tâm vui vẻ nói.

Những viên bảo thạch mới được khảm lên đều bị tháo xuống, thân kiếm vì trải qua hai lần đánh bóng nên trông càng nhỏ, Kiếm Vô Tâm mài một cách tinh vi làm cho thân kiếm vô cùng bóng loáng, căn bản không nhìn ra đã từng khảm cái này cái nọ.

"Người.....Có phải là sửa suốt đêm?"

Kiếm Vô Tâm gật đầu.

Đêm qua âm thanh trong phòng đó thực sự là của Kiếm Vô Tâm đang sửa kiếm? Hần vì giúp mình tháo bảo thạch ra mà một đêm không ngủ? Trong lòng Tiết Tinh có phần cảm động, tiếp nhận cây kiếm trong tay áo, cảm kích nói: "Cảm ơn"

"Chỉ cần trong lòng nghĩ đến thanh kiếm này là do đích thân nhị thiếu gia ta làm ra, có thể thay ta ở bên cạnh cục cưng Tiểu Tinh Tinh, ta cảm thấy dù ở trong phòng sửa kiếm một mình nhưng không hề cô đơn" Kiếm Vô Tâm vẫn vui vẻ như trước.

Tiết Tinh ngẩn người, nhìn thanh kiếm trong tay áo ở trong tay, càng nhìn càng cảm thấy giống Kiếm Vô Tâm, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng nổi lên một nỗi xúc động khi cầm thanh kiếm trong tay áo do vị nhị thiếu gia này làm ra.

Ăn điểm tâm xong, Kiếm Vô Danh lệnh cho vài gia đình chuẩn bị xe ngựa và hành lý cho Tiết Tinh, nhân tiện lúc đó, Tiết Tinh hỏi Kiếm Vô Danh: "Tam thiếu gia có bị bỏng nặng lắm không?"

"Đa tạ Tiết cô nương quan tâm, sau khi dùng thuốc Tiết cô nương cho đã tốt lên rất nhiều, lần này Tiết cô nương có công vụ trong người, ta cũng không tiện giữ lại, lần sau trở lại Đoạn Kiếm son trang, nhất định phải để cho ta hảo hảo khoản đãi một lần." Trong lời nói lần này của Kiếm Vô Danh có vài phần ý tứ chân thành.

"Không có gì, ta đi ra ngoài luôn rất cẩn thận, lúc nào cũng mang theo ít thuốc bên người để đề phòng rối loạn, có thể có tác dụng như vậy ta cũng rất vui." Tiết Tinh ngượng ngùng nói, thật sự có chút "lộn xộn lung tung".

"Ai ui!" Kiếm Vô Tâm vì lo lắng bọn gia đình chân tay vụng về nên chính mình trực tiếp đi chọn ngựa cho Tiết Tinh, hậu quả bị con ngựa trắng ngáng chân ngã ra đất: "Cục cưng Tiểu Tinh Tinh, con ngựa này tính tình quá mức hung dữ, hay là để ta tặng thần mã của ta cho nàng?"

"Không cần!" Tiết Tinh cuống quýt từ chối.

"Để ta đến xem". Lưu Huýnh nói xong liền đi tới, con ngựa trắng tự nhiên ngoan ngoãn trở lại, giống như một con dê nhỏ đang cúi đầu dụ dăng, tùy ý để

cho Luru Huỳnh chỉnh sửa dây cương, Tiết Tinh thử tới gần nó thăm dò, mũi nó lại phun khí ra đe dọa, lần tới đến núi Nga Mi Tiết Tinh nhất định phải tìm ông chủ trạm dịch để tranh luận, con ngựa này nhất định là GAY!

"Trang chủ, Vô Tâm thiếu gia, chúng ta cũng nên khởi hành, hôm qua đã quấy rầy các vị, rất cảm ơn sự khoan đãi của mọi người". Tiết Tinh cúi người nói.

"Cục cưng Tiểu Tinh Tinh, nhìn thấy kiếm như nhìn thấy ta, nếu nàng nhớ tới ta thì hãy lấy kiếm ra xem." Kiếm Vô Tâm nước mắt rung rung giống như một con cừu bị người chăn cừu vứt bỏ ngoài biên cảnh.

Tiết Tinh cười vui vẻ: "Ta sẽ cắt kỹ thanh kiếm, cố gắng không nhìn nó."

Tiết Tinh vừa ngồi vào trong thùng xe, Luru Huỳnh ngay lập tức điều khiển xe ngựa chạy như bay, dường như phía sau có bầy sói đang truy đuổi, Tiết Tinh trọng tâm không vững đứng phải bám ghế phía sau, Kiển Diệp phải giúp đỡ nàng ngồi xuống.

"Cảm ơn." Tiết Tinh xoa xoa cái gáy nói.

"Cô cô, Luru Huỳnh ca ca còn lo lắng Vô Tâm công tử cười ngựa đuổi theo sao? Chúng ta có thể nói cho hắn biết con ngựa kia không cắn người hay không?" Kiển Diệp lo lắng nói.

"Không phải là như vậy.....Luru Huỳnh ca ca của ngườichính là muốn nhanh đến gặp sư phụ." Tiết Tinh lại đánh lừa bông hoa của tổ quốc một lần nữa.

"À, cháu đã hiểu rồi, có lần cha cháu mang theo cháu đi gặp mẹ cháu cũng có lúc điều khiển xe ngựa chạy nhanh như vậy." Kiển Diệp ra sức gật đầu nói.

Tiết Tinh có cảm giác rằng nàng đã hiểu sai ý nàng.

"Cô cô, người xem xem, Vô Tâm công tử vẫn còn đang đuổi theo phía sau." Kiển Diệp vén màn nói.

Tiết Tinh giật mình, nhanh chóng vén màn bên cạnh lên, Kiếm Vô Tâm quả nhiên đang cười thần mã Hoang Mạc đuổi theo xe ngựa, chửi trách xe ngựa chạy càng lúc càng nhanh, Luru Huỳnh và Kiếm Vô Tâm hai người này quả nhiên thích chơi đùa giống như Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh, chơi trò người đuổi ta chạy? Đáng thương chính là hai vị nữ quyền bên trong xe!

Tiết Tinh nhô mình ra hướng về phía Kiếm Vô Tâm vẫy tay ra hiệu: "Đừng đuổi theo! Quay lại đi! Đừng đuổi theo nữa!"

Bởi vì tốc độ quá nhanh, hai bên tai Kiếm Vô Tâm đều là tiếng gió điên cuồng gào thét, không nghe thấy lời Tiết Tinh nói, chỉ nhìn thấy nàng vẫy vẫy tay với mình, tưởng là chào hỏi, vì thế vui mừng hôn gió trả lời Tiết Tinh.

Xe ngựa tiếp tục mạnh mẽ đi về phía trước, Tiết Tinh thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, chơi trò nhảy Bungee như vậy là đủ rồi, nếu như Kiếm Vô Tâm không trở về, rất có khả năng Luru Huỳnh sẽ chở hai thi thể đến núi Cầu Lũ. May mắn là ngựa Tiểu Bạch của Tiết Tinh cũng không chịu thua kém, bung sức ra chạy như điên, chỉ thấy hình ảnh của Kiếm Vô Tâm cùng thần mã hoang mạc càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ, cuối cùng dần dần biến mất trong tầm mắt.

Nhặt được một mạng quay về, Tiết Tinh vui mừng buông mình xuống, nàng rất nhớ đường cao tốc ở hiện đại, ở đó có hạn chế tốc độ, trải qua lần này thấy qui định đó không phải không có đạo lý, cổ nhân thật khiến người ta sợ hãi.

Bỏ lại Kiếm Vô Tâm phía sau, xe ngựa trở lại trạng thái ổn định, quá trưa đã đến núi Cầu Lũ. Núi Cầu Lũ là một ngọn núi hoang vu, dưới chân núi không có thị trấn, Tiết Tinh rất nghi ngờ nhị sư huynh cần bạc để tiêu ở đâu. Dưới chân núi hoang tàn vắng vẻ, không có trạm dịch cùng khách điểm để gửi lại xe ngựa, đường đi lên núi thì dốc đứng, xe ngựa không thể đi lên, đành phải để xe ngựa ở lại dưới chân núi, dù sao nơi này cũng không có người đến, càng không có người cảm thấy hứng thú đối với thùng xe.

Đeo lên lưng ngựa Tiểu Bạch bốn, năm túi lớn, ba người chia nhau xách những túi hành lý còn lại để mang tất cả lên núi. Núi Cầu Lũ đá lởm chởm, ít cây cối, không hiểu sao nhị sư huynh có thể ẩn cư ở trong này, rất không ấm áp. Núi không quá cao, đi đến đỉnh núi trông thấy ngay một ngôi nhà tranh có tất cả ba gian phòng, trong phòng phủ đầy tro bụi, không giống như là có người từng ở, đi vào trong buồng, chỉ thấy một người nằm trên mép giường, thân trên và đầu hạ xuống thấp, quần áo trên người toàn là vết máu đỏ sẫm.

Đây là chỗ ở của Động Trù, ngoài Động Trù ra còn có thể là người khác sao? Tiết Tinh cực kỳ sợ hãi kêu lên: "Nhị sư huynh! Nhị sư huynh đã chết!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Sâu rượu trên đỉnh núi

Là ai làm? Hay là do ở lại Đoạn Kiếm son trang một ngày, nên nhị sư huynh bị chết đói? Tiết Tinh nhào tới bên cạnh thi thể, tuy rằng chưa từng gặp mặt,

nhưng thấy người đã chết vẫn có chút cảm động.

"Sư phụ!" Nghe thấy Tiết Tinh la lên, Luru Huỳnh ném bọc hành lý trong tay xuống đất, vội vàng đến thăm dò hơi thở của Động Trù.

Đột nhiên "thi thể" đưa tay lên đỉnh đầu khua khua vài cái giống như đang đuổi ruồi, xua hai người bên cạnh ra xa, sau đó thi thể ngồi dậy, tỉnh táo mở mắt ra nói: "Àm ỉ chết đi được, có để cho người khác ngủ ngon không?"

Động Trù há miệng, mùi rượu ngất trời bay khắp nhà, Tiết Tinh không để ý lễ phép mà che lỗ mũi, Kiển Diệp cũng che lỗ mũi: "Bác, thật là thối".

Lời nói của Kiển Diệp tác động một chút tới tinh thần của Động Trù, hần xoay người đứng lên, đi tới bên cạnh Kiển Diệp, cố ý hà một hơi: "Tiểu cô nương, rất thối sao?"

"Luru Huỳnh, đây chính là....Nhị sư huynh?" Tiết Tinh nhỏ giọng nói nhẹ, có chút run rẩy.

"Sư phụ!" Luru Huỳnh phát ra tiếng để ngăn cản Động Trù làm ra những cử chỉ vô lễ.

Ngay đến cơ thể Tiết Tinh cũng phải run rẩy, người trước mắt này y phục rách rưới giống như một tên ăn xin, trên mặt còn dính đầy mỡ và vết máu, trên đầu tóc không buộc lại, cũng không biết những sợi tóc mọc tán loạn ra bên ngoài là có ý gì nữa, gương mặt lõm xuống lộ ra vẻ xanh xao vàng vọt, vành mắt đen xì có thể kết nghĩa anh em cùng với quốc bảo (gấu trúc), người như vậy chính là người được mệnh danh "Ngọc diện kiếm khách" Nhị sư huynh của nàng sao? Nàng sẽ không bao giờ.....tin tưởng tin đồn nữa!

"Nhị sư huynh, con nít không hiểu chuyện, huynh đừng so đo với nàng" Tiết Tinh vội vàng kéo Động Trù từ bên người Kiển Diệp ra, nếu Kiển Diệp tức giận có thể sẽ ra tay đánh hần, ngoại hình thực tế của hần so với tin đồn không giống nhau, có thể võ công của hần cũng không xuất quỷ nhập thần giống như trong lời đồn, nếu như bị Kiển Diệp đánh thì phải làm sao bây giờ.

"Sư phụ!" Luru Huỳnh tiếp tục gọi thêm một tiếng, Động Trù vờ như không nghe thấy, ánh mắt dừng ở trên người Tiết Tinh.

"Sư muội ngoan! Mang bạc tới cho sư huynh sao? Mau đưa cho ta, nếu không trả đủ tiền, bà chủ quán rượu sẽ vác đao đến chém ta!" Động Trù nắm lấy Tiết Tinh lay mạnh.

"Mang theo mang theo! Huynh buông ta ra trước!" Tiết Tinh khẩn trương nói, đầu như muốn ngất, có cảm giác như ngồi trên mây vậy.

"Sư phụ" Luru Huỳnh lại kêu lên, Động Trù vẫn không có phản ứng.

Luru Huỳnh không thể nhìn được nữa, rút kiếm ra lao về phía Động Trù, nhất kiếm này cực kì nhanh, không hề nương tay chút nào, không ngờ Động Trù chẳng qua lười biếng di chuyển thất lung một cái liền tránh được đường kiếm, trong lòng Tiết Tinh rất kinh ngạc, Động Trù thoạt nhìn như đang say bí tỉ, nhưng thần thủ lại rất tinh táo. Nhất kiếm này vẫn chưa phải là kết thúc, Luru Huỳnh di chuyển đường kiếm một cái, lực sử dụng kiếm trở nên nhẹ nhàng hơn, cái bàn gần nhất bị kiếm đánh một cái thành gỗ vụn. Tuy chi là một đường kiếm nhẹ nhàng, nhưng Động Trù cũng không dám chống đỡ, tránh ra phía sau, từ bên hông lấy bầu rượu hồ lô ra ngăn kiếm khí còn sót lại.

"Tiểu tử giỏi lắm! Ba năm nay ngươi cũng không lười biếng!" Cuối cùng Động Trù cũng đặt Luru Huỳnh vào tầm mắt của mình, cười ha ha nói.

"Cô cô, đây chính là Nhị bá phụ? Sao lại khác hoàn toàn với những lời cha nói vậy?" Ngay cả Kiển Diệp cũng nhận ra được là không thể tin tưởng lời đồn.

"Năm tháng như một thanh đao giết heo." Tiết Tinh chỉ có thể giải thích như vậy.

"Những cái khác không nói, sư muội, nhanh lên, trước tiên đưa bạc cho ta, còn không trả tiền thì bà chủ sẽ đem bán thanh kiếm của ta".

"Sư phụ! Người mang "Tổ Ván" thế chấp cho quán rượu?" Lần đầu tiên Tiết Tinh thấy trong giọng nói của Luru Huỳnh mang theo cảm xúc không tốt như vậy.

Động Trù quay sang vỗ một cái vào bả vai Luru Huỳnh trấn an: "Đừng có làm tiểu bối sợ hãi, vì sư mang cái này đi chuộc." Vừa nói vừa cầm lấy túi tiền Tiết Tinh đưa, tông cửa xông ra.

"Ta không thể tin được, sư phụ có thể đem thế chấp "tổ ván" để đổi lấy rượu" Động Trù đi rồi mà Luru Huỳnh vẫn còn đang lẩm bẩm một mình.

"Tổ Ván" là cái gì vậy? Sau lần tẩu hỏa nhập ma đầu ta có chút không được tốt." Tiết Tinh giả bộ xoa đầu tò mò hỏi, thứ có thể khiến cho Luru Huỳnh chú ý thật ra không có nhiều lắm.

Không cần Luru Huỳnh mở miệng, Kiển Diệp đã nhanh nhẹn trả lời: "Điều này cháu biết, cha đã nói với cháu, ngoại hình đáng và võ công của Nhị bá phụ làm cho cha vô cùng kính nể, còn có một thanh bội kiếm cũng khiến cha rất hâm mộ, thanh kiếm đó là của một cố nhân, và người lợi hại đó đã đưa kiếm cho Nhị bá phụ, ngay cả Đoạn Kiếm sơn trang cũng không ngớt lời khen ngợi đó là thanh kiếm tốt tuyệt thế."

Tiết Tinh vẫn nghe không hiểu, hơn nữa nàng không bao giờ....muốn tin tưởng lời nói của cha Kiển Diệp nữa!

Luru Huỳnh giải thích kỹ lưỡng hơn: "Tên tuổi nổi ngang với Đoạn Kiếm sơn trang là bộ tộc Nhất Hồ, chủ nhân tiền nhiệm của bộ tộc này đã để lại thanh kiếm cho sư phụ, dùng ngọc trắng hiếm thấy tạo ra, toàn thân đều trắng bóng, cho nên mới gọi là "Tổ Ván", khi người đó chết thanh kiếm này vẫn chưa

hoàn thành, sau đó sư phụ đã cố gắng tìm nhiều người tay nghề giỏi để hoàn thành thanh kiếm, nhưng vì thân kiếm cực kì vững chắc, không có một công cụ nào có thể để lại dấu trên vết trên nó, cho nên đến tận bây giờ nó vẫn còn là bán thành phẩm.

"Một bán thành phẩm chưa hoàn thành cũng có thể sử dụng sao?" Tiết Tinh sợ hãi kêu lên.

"Thân kiếm đã mài rất tốt, chẳng qua là chưa kịp khắc hoa văn, nhìn qua có chút kì quái, không ảnh hưởng tới việc sử dụng." Lư Huỳnh trả lời.

Tiết Tinh hiểu tâm tình của Lư Huỳnh, người tập kiếm đều coi kiếm như tính mạng, kiếm đứt có nghĩa là mình cũng chết, cho dù mình chết đói cũng không quên hàng ngày lau chùi kiếm bóng loáng, mang thanh kiếm nổi tiếng đi thể chấp để đồi rượu không phải là chuyện mà một kiếm khách có thể làm được, nếu không phải là hấn vừa sử dụng mấy chiêu sắc bén, Tiết Tinh thật sự nghi ngờ Nhị sư huynh là giả.

Tiết Tinh và Lư Huỳnh đứng một bên chờ Động Trù, bởi vì trong nhà không có chỗ nào có thể ngồi xuống, lúc đầu Kiển Diệp cũng đứng bên cạnh hai người, sau đó lấy từ trong hành lý một mảnh vải bắt đầu lau bàn ghế.

"Cháu gái, cháu làm gì thế?" Tiết Tinh hỏi.

"Mẹ cháu nói, phòng quá bẩn thì người ở đó sẽ bị mắc bệnh." Kiển Diệp vừa nói vừa cúi đầu buồn bực tiếp tục lau bàn.

Tiết Tinh thấy xấu hổ thay Động Trù, ngay cả một tiểu cô nương cũng không chịu được căn nhà lòi thối của hấn, đây không thể là nơi ở của "Ngọc Diện kiếm khách", rõ ràng là một phần đường của Cái Bang.

"Lư Huỳnh, buổi tối chúng ta phải ở lại nơi này sao?" Bỗng nhiên Tiết Tinh nhớ ra điều gì, lo lắng hỏi.

Lư Huỳnh gật đầu: "Gần đây không có nơi nào có thể ở lại, đành phải ở lại nơi này."

"... .."

Tiết Tinh cũng bắt đầu giờ hành lý ra, lấy ra hai mảnh vải ném cho Lư Huỳnh một cái: "Ngoan, đến đây, làm việc đi, nếu không tối nay không thể ngủ được đâu."

Vì vậy trong lúc Động Trù đi quán rượu trả nợ, có ba tiểu tinh linh đang lau nhà quét sân trong nhà hấn, đến khi Động Trù ôm một bình rượu lớn quay về, phát hiện ra trong nhà không có lấy một hạt bụi, trên giường trải chăn bông mới tinh, không khỏi lui ra khỏi cửa nghĩ rằng mình đến nhầm nơi.

Tiết Tinh không nhịn được muốn nói: "Không cần nhìn, núi này trừ huynh ra không còn người khác ở đâu."

Động Trù thán phục nói: "Sư muội, ba năm qua chưa từng thấy muội hiền lành như vậy! Quả nhiên đã đến lúc phải lập gia đình."

"Cái gì? Ai muốn lập gia đình? Muội gả cho ai chứ?" Trong lòng Tiết Tinh trở nên bất an, không phải là chuyện với Diêm Minh đã bị phát hiện rồi chứ.

"Tiêu các chủ của Đông Kỳ các, như thế nào, có phải là hấn muốn lấy muội đứng không?" Động Trù cố ý xoi mói chuyện của Tiết Tinh.

".....Ai nói với huynh>"

"Người kể chuyện trên trần bên nói"

"Sư phụ, người hiểu lầm rồi, Tiêu Các chủ đã thích người khác." Lư Huỳnh buột miệng nói.

"Làm sao ngươi biết!" Tiết Tinh sợ hãi kêu lên, chẳng lẽ Lư Huỳnh cũng từng đọc qua nguyên tác.

"Hôm đó ở núi Linh Vũ, ta nghe thấy trong bài hát mà hấn dùng lá cây thổi có sự tương tự mờ ám, chỉ có thể là thổi cho một vị nữ tử." Lư Huỳnh đáp.

Tiết Tinh yên tâm: "Thì ra là như vậy." Lư Huỳnh rất hiểu âm nhạc sao? Có thể nghe ra cảm xúc của người khác thông qua bài hát? Tiết Tinh cũng không rõ, trong nguyên tác Lư Huỳnh được miêu tả quá ít. Nhưng đến khi cận kề cái chết lại được viết rất cận kề, viết một đoạn thật dài!

"Cô cô, cơm tối nay ăn cái gì đây? Trong nhà Nhị bá phụ không có gạo?" Kiển Diệp sau khi lật tung cả bếp xong chạy lại nói.

"Đúng rồi, Nhị sư huynh, còn chưa giới thiệu cho huynh." Tiết Tinh kéo Kiển Diệp lên phía trước: "Đây, đây chính là con gái của Tam sư huynh, nói cho Nhị sư huynh biết cháu tên gì?"

"Cháu tên là Liễu Kiển Diệp." Kiển Diệp khéo léo trả lời.

"Thật không! Con gái của Tam sư đệ? Tam sư đệ cũng trở về sao?" Ánh mắt không tinh táo lắm của Động Trù bỗng nhiên bừng sáng lấp lánh.

Tiết Tinh không nói gì, Lư Huỳnh rũ mắt xuống nói: "Sư phụ, Tam sư thúc đã qua đời nhiều năm nay."

"Ha ha ha" Động Trù cười khò, lấy vò rượu bên hông ra uống nhất thời nói to: "Không nghĩ rằng hấn còn chết sớm hơn cả ta". Nói xong mang theo cả vò rượu lão đảo đi vào trong nhà.

Kiến Diệp không dễ dàng có thể nhận ra tâm tình của Động Trù, đi theo phía sau hỏi: "Nhị bá phụ, buổi tối chúng ta ăn cái gì? Trong nhà của bác không có gạo"

Động Trù nâng vò rượu thả vào trên đất vỗ vỗ nói: "Ta không phải là đã mang theo cơm tối quay về đây sao."

Cơm của người chính là rượu sao! Còn tiếp tục uống như vậy thì thể sau khi chết cũng không thể rửa nát!

"Kiến Diệp cháu ở lại đây, ta và Luru Huỳnh đi vào trong núi kiểm xem có cái gì ăn không."

Kiến Diệp gật đầu đồng ý, Tiết Tinh cùng với Luru Huỳnh ra cửa, núi này có chút cản trở, có lẽ không bắt được động vật hoang dã, nhưng trái cây và nấm chắc vẫn có, tạm thời có thể ăn trong đêm nay. Xách theo cái giỏ có vài con côn trùng của Động Trù lên đường, Luru Huỳnh đóng vai chó săn, ở trong rừng tìm nấm, Tiết Tinh chịu trách nhiệm làm kẻ ác nhỏ đi tận gốc.

"Sư thúc, người định khi nào thì nói với sư phụ chuyện thành lập liên minh Võ Lâm?" Sánh vai đi bên cạnh, Luru Huỳnh hỏi.

".....Ta cảm thấy Nhị sư huynh hình như không muốn tỉnh lại." Để cho một kẻ nát rượu làm minh chủ võ lâm? Võ lâm Trung Nguyên sẽ kết thúc! Nhất định sẽ bị Diêm Minh tiêu diệt tận gốc!

"Khi danh tiếng của sư phụ trong giang hồ đang lên cao thì đột nhiên bỏ chạy đến nơi này ẩn cư, chẳng biết tại sao lại ngày càng sa sút, có lẽ là chán cảnh chém giết trong giang hồ, quả đúng là Tiêu Các chủ thích hợp với vị trí minh chủ võ lâm hơn!"

"Đừng vứt bỏ hy vọng! Để ta thử khuyên hấn một chút!" Tiết Tinh vội vàng nói, thế này không phải là muốn ép nàng sao, lựa chọn giữa người thân cận của Nam Cung Lạc Lạc và một kẻ nát rượu, nàng tình nguyện chọn kẻ nát rượu. Nhưng nhìn dáng vẻ của Động Trù giống như trúng độc, Luru Huỳnh cũng nói là hấn chán ghét sự phân tranh trong giang hồ, hiện tại mời hấn tái xuất giang hồ để làm Minh Chủ có lẽ hấn sẽ không đồng ý, lần này Phương Vân quả thật đã mang phiền toái lớn đến cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đáp án của Động Trù

"Được"

Khi Tiết Tinh đem chuyện minh chủ võ lâm nói cho Động Trù nghe, Động Trù trả lời như vậy.

Trong lòng đã chuẩn bị sẵn sàng việc Động Trù vì ngại phiền toái mà từ chối, ngược lại nhận được câu trả lời như vậy càng khiến cho Tiết Tinh kinh ngạc hơn: "Nghe cho rõ! Muội nói là minh chủ võ lâm!"

Bị Tiết Tinh lớn tiếng, Động Trù xoa xoa lỗ tai nói: "Sư muội, muội đã là một cô nương trưởng thành đừng có hơi tí lại lớn tiếng như vậy, huynh không hề nghe nhầm."

"Minh chủ võ lâm! Thật sự là minh chủ võ lâm! Không phải là đùa giỡn!"

"...Huynh cũng không nói là muội đang đùa giỡn."

"Nhị sư huynh, nhìn vào mắt ta! Huynh hãy thử là huynh đang nghiêm túc, hết sức nghiêm túc để gánh vác trách nhiệm nặng nề là thống nhất võ lâm?" Tiết Tinh vẫn không dám tin tưởng, tin đồn nói rằng Nhị sư huynh rất sợ phiền toái tại sao muốn làm minh chủ võ lâm? Có lẽ là nàng điên rồi, không có lẽ thế giới này cũng điên rồi?

"Đúng thế, huynh nghiêm túc hết sức nghiêm túc muốn thống nhất võ lâm." Động Trù hướng đôi mắt đen nhìn Tiết Tinh trang nghiêm nói.

Sau khi hai người quay về nhà, mặc dù Tiết Tinh hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi, nhưng vẫn cúi đầu mang dáng vẻ ủ rũ. Luru Huỳnh lo lắng hỏi: "Thế nào, sư phụ không đồng ý sao?"

Tiết Tinh dùng tay ra hiệu: "Đồng ý, đồng ý một cách vui vẻ, điều đó càng làm cho ta nghi ngờ có phải là ta vẫn đang nằm mơ."

Luru Huỳnh lộ ra vẻ mặt kỳ quái: "Sư phụ, người.....có phải là đang uống say hay không?"

"Hắn đảm bảo với ta là hắn đang tỉnh táo, nghiêm túc chịu trách nhiệm."

Tiết Tinh cũng nghi ngờ Động Trù đang uống say hoặc đang muốn trêu nàng, cho đến khi Động Trù nói ra lời nói kia.

"Cho dù bề ngoài muôn vàn tốt đẹp, nếu xúc phạm đến lợi ích của bọn họ chắc chắn họ sẽ trở mặt với chúng ta, nếu muốn thành lập liên minh Võ Lâm,

phải đảm bảo tất cả các môn phái đều lấy được lợi ích mà họ mong muốn, tất nhiên Võ Đang và Nga Mi sẽ ủng hộ, chúng ta không cần lo lắng về họ, nhưng Thiếu Lâm lại không muốn nhúng tay vào chuyện giang hồ, đó chính là chuyện khó giải quyết, không có sự ủng hộ của Thiếu Lâm thì không thể thành lập cái gọi là "liên minh" Võ Lâm, tuy nhiên phương trượng Vô Ích là một người hiểu chuyện, hẳn không muốn nhúng tay vào chuyện trong võ lâm Trung Nguyên, nhưng nếu để chống đỡ với hoang mạc, chắc chắn hẳn sẵn sàng đóng góp một phần sức lực, cung Côn Luân nhất định sẽ không vừa lòng, nghe nói gần đây họ thường xuyên qua lại với Tây Lâm các, chắc là muốn giúp đỡ lẫn nhau, nếu Đông Kỳ các đầu tóm được Tây Lâm các, cung Côn Luân sẽ mất đi một cánh tay, hơn nữa nếu võ lâm Trung Nguyên muốn thành lập liên minh Võ Lâm thì bên trong không thể để xảy ra mâu thuẫn, giữa Đông Kỳ các và Tây Lâm các chỉ có thể có một cái tồn tại, tất nhiên đối với chúng ta thì Đông Kỳ các có ích hơn."

Tiết Tinh ngạc nhiên, Động Trù cả ngày ở trong rừng sâu núi thẳm thế mà đối với tình hình trong giang hồ còn hiểu rõ như thế, càng ngạc nhiên hơn là hẳn muốn giúp Đông Kỳ các đầu tóm Tây Lâm các, điều này đúng lúc ngược lại với ý nghĩ của Tiết Tinh, theo nguyên tác không phải là Tiêu Quy Ứng sẽ thống nhất Kỳ Lâm các sao, có một cảm giác sợ hãi quanh quẩn bên trái tim Tiết Tinh, lẽ nào nàng vẫn phải chui vào ngõ cụt như theo nguyên tác, chạy thế nào cũng không thoát khỏi được số mệnh? Nếu như địa điểm đã sai sót, thời gian cũng sai sót, thậm chí quá trình cũng sai sót, nhưng chung quy kết cục vì sao vẫn đi về hướng kia?

"Sư phụ và chưong môn không hẹn mà có cùng ý tưởng, hiện tại Đông Kỳ các đang tranh giành với Tây Lâm các, Đông Kỳ các lại đang chiếm thế thượng phong, có thể tin tưởng Tiêu các chủ không lâu nữa có thể thống nhất Kỳ Lâm các." Lưu Huỳnh nói.

"Không lâu là bao lâu? Ta không thể đem toàn bộ hy vọng đặt vào một phương án không có phương án dự phòng." Động Trù uống rượu nói.

"Sư phụ, ý của người là muốn phái Linh Vũ giúp Đông Kỳ các một tay?"

Động Trù gật đầu, Lưu Huỳnh lại lắc đầu: "Không thể nào, chưong môn chắc chắn sẽ không đồng ý, nàng đã từng nói chắc chắn phái Linh Vũ sẽ không nhúng tay vào nội tình của môn phái khác."

"Ta sẽ nói với nàng chuyện này, các người không cần lo lắng." Động Trù lại uống một ngụm rượu nói.

"Nhị sư huynh, khi nào thì huynh quay về phái Linh Vũ?" Tiết Tinh mở miệng hỏi.

"Trở về phái Linh Vũ? Tại sao?" Động Trù để vò rượu xuống, giống như cảm thấy Tiết Tinh đang hỏi một vấn đề kỳ quái.

"Huynh đã đồng ý đóng góp sức lực vào liên minh Võ Lâm, dĩ nhiên phải trở về phái Linh Vũ, như thế thì thương lượng sẽ dễ dàng hơn." Tiết Tinh lau mồ hôi nói.

"Có rất nhiều phương pháp truyền tin tức, có cái này là đủ rồi." Động Trù vừa nói vừa bắt chéo hai tay ngón tay lay động như dáng vẻ chim bay: "Ta không muốn về để nghe sư tỷ cầu nhàu."

Tiết Tinh không muốn khuyên hấn cái gì nữa, dù sao chuyện Phương Vân giao nàng đã hoàn thành, chuyện sau đó nàng không quản được, nàng còn phải làm chuyện của mình. Ba người ngồi quanh bàn thảo luận khí thế ngút trời, Kiển Diệp nghe không hiểu, nằm trên bàn đã sớm ngủ thiếp đi, dù thế nào thì Kiển Diệp cũng đã là một cô nương mười lăm tuổi, Lưu Huỳnh và Động Trù đều không tiện ôm nàng, không thể làm gì khác là Tiết Tinh phải bước từng bước chân đưa nàng về phòng.

Nhìn Tiết Tinh mệt mỏi trên trán đầy mồ hôi, Động Trù thở dài nói:

"Làm sao đột nhiên muội lại tẩu hỏa nhập ma..... Quên đi, dù sao muội vẫn luôn thích nghiên cứu kiếm pháp, nhưng nội lực lại không thâm hậu."

"Nhị sư huynh, huynh đang an ủi muội sao, cảm ơn huynh." Tiết Tinh liếc mắt nói, tự nói với bản thân mình đây đúng là lời an ủi.

"Không cần cảm ơn, ai bảo muội lại là sư muội của ta chứ." Động Trù gõ một cái vào đầu Tiết Tinh nói.

Buổi tối, Tiết Tinh nằm trên giường lăn qua lăn lại nghĩ xem mình nên quyết định như thế nào, Động Trù muốn giúp đỡ Đông Kỳ các, Diêm Minh muốn giúp đỡ Tây Lâm các, Tiết Tinh rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, hiện tại nàng không có võ công, nếu như không có sự ủng hộ của phái Linh Vũ, ở trước mặt Diêm Minh không khác gì con dê đang đợi bị làm thịt, hơn nữa nàng cũng không phải là người con gái mà Tiêu Quy Ứng yêu thương trước mặt hẳn không thể có chỗ cho nàng đặt chân, nữ phụ a, rốt cuộc là làm sao người lại rơi vào tình trạng như thế này! Tiết Tinh biết rõ ràng là Diêm Minh đang giám thị nhất cử nhất động của nàng, nhiều năm nay Tiết Tinh một lòng đi theo Diêm Minh, nhưng thật ra Diêm Minh chưa bao giờ tin nhiệm nàng, Diêm Minh đã giết người hấn tin nhiệm nhất đề có thể đứng đầu Minh vực, hẳn làm sao có thể tin nhiệm thêm người khác, dĩ nhiên, ngoại trừ nữ chính. Trong nguyên tác, cho đến khi chết Tiết Tinh cũng không biết rõ tổ chức, kết cấu của Minh Vực là như thế nào, thông qua Nam Cung Lạc Lạc Tiết Tinh mới có thể biết được sáu thủ hạ đặc lực của Diêm Minh, ở nơi mà không có tên lửa xuyên lục địa và vũ khí nguyên tử thay mặt, võ công chính là vũ khí lợi hại nhất, mặc dù hiện tại phần lớn thời gian của Diêm Minh là ở trên cao ra lệnh, nhưng võ công của hẳn vẫn xuất quỷ nhập thần, có lẽ hẳn chỉ cần dựa vào sự quang hợp là có thể tăng cường nội lực, cho dù như thế nào, hiện tại ở Trung Nguyên không có bất kỳ một môn phái nào dám đối kháng một mình với Minh Vực, điều này Tiết Tinh có thể khẳng định, không phải nam chính luôn có năng lực mạnh nhất sao, hẳn cũng đang đi trên con đường được đặt ra đó!

Có một việc làm cho Tiết Tinh nghi ngờ, trong nguyên tác Diêm Minh không yêu cầu Tiết Tinh trợ giúp Tây Lâm các, chính là Tiêu Quy Ứng trực tiếp thống nhất Kỳ Lâm các, cũng có thể tình yêu của Nam Cung Lạc Lạc là đầu mối chính, nếu như Minh Vực giúp đỡ Tây Lâm các, Tiêu Quy Ứng sẽ lãnh ít dữ nhiều, ở liên minh Võ Lâm cũng chưa có ai có thể bắt được Diêm Minh, nhưng nếu Tây Lâm các bắt tay với cung Côn Luân sẽ gây uy hiếp với liên minh Võ Lâm. Tiết Tinh nhàm chán lăn qua lăn lại, tình hình của Kỳ Lâm các là do tin đồn truyền đến, vẫn là tự mình đi xem như thế nào rồi mới phải quyết định thật tốt, lời đồn đãi của giang hồ không thể tin tưởng, ví dụ như.....scandal của mình và Tiêu Quy Ứng.

Người ta nói ban ngày suy nghĩ cái gì thì đêm sẽ nằm mơ cái đó không phải là không có lý, chiều nay Tiết Tinh có một giấc mơ kỳ quái, trong giấc mơ mình vẫn xuyên vào khối thân thể này, nhưng thân thể vẫn còn sự không chế của linh hồn nguyên bản, Tiết Tinh như một người xem, lảng lảng cuộn lại mình vào một góc.

"Thương thể của ngươi ra sao?" Thân thể Tiết Tinh không tự chủ hỏi thăm ân cần nam nhân nằm trên giường, nam nhân trên giường lộ ra vẻ mặt tuấn mỹ, vạt áo lộ ra cơ thể hoàn mỹ của người tập võ, cổ tay phải xăm hình Hồ Điệp, đây chính là chủ nhân của Minh Vực, Diêm Minh.

"Vết thương đã được cầm máu, phải ít nhất một tháng thì mới có thể khép lại." Diêm Minh vừa nói vừa đưa tay ôm lấy Tiết Tinh, hôn ở cổ Tiết Tinh một cái: "Đã chuẩn bị xong chưa?"

"Ừ, ta đã kiểm tra cẩn thận chỗ này, dưới vách núi có một chỗ rất hẹp, ta dùng nhánh cây che lại, dùng lá cây làm đệm, ngươi nhảy xuống sẽ bị tầng lớp này đỡ được, bên cạnh sơn động có đường xuống núi, ngươi có thể từ đó đi xuống núi". Tiết Tinh dựa vào trong ngực Diêm Minh, ngoan ngoãn dịu dàng nói.

Diêm Minh buông Tiết Tinh ra, trên mặt lộ vẻ đắc ý: "Rất tốt, để cho bọn họ nghĩ rằng ta đã chết, chờ cho vết thương của ta tốt lên ta sẽ về tìm bọn họ tính sổ."

Bên ngoài phòng truyền đến mơ hồ truyền vài tiếng bước chân, Tiết Tinh vội vàng đứng dậy cẩn thận nghe: "Bọn họ đang đến"

"Đi" Diêm Minh mang Tiết Tinh ra khỏi phòng, một đoàn đệ tử Võ Đang và Nga Mi đuổi theo đến tận núi, nhìn thấy hai người càng theo sát không ngừng.

Hai người chạy trốn đến bên vách núi, Diêm Minh vội vã nói: "Nhánh cây ngươi trải ra ở đâu! Ta nên nhảy từ nơi nào xuống?"

Thân thể Tiết Tinh đang định nói cho Diêm Minh địa điểm chính xác, nhưng bên trong cơ thể Tiết Tinh đảm nhiệm vai trò người xem đang sốt ruột, trong lòng luôn có một âm thanh tự nói với chính mình: không thể để cho Diêm Minh chạy trốn một mình! Linh hồn Tiết Tinh rất muốn không chế thân thể mình, thân thể lại cố gắng đi tiếp, đi được hai bước một cách khó khăn cuối cùng vẫn phải chịu khuất phục trước sự cố chấp của linh hồn.

"Nơi này". Tiết Tinh đứng ở một nơi nào đó bên vách đá nói.

Đệ tử Võ Đang và Nga Mi đã đuổi tới nơi, đoàn người vây tròn xung quanh hai người, thậm chí không nhìn Tiết Tinh lấy một cái, Diêm Minh vội vàng nhảy xuống vách đá, Tiết Tinh khom người nhìn xuống vách đá, thấy Diêm Minh đang rơi xuống, nhìn thấy hấn phát hiện phía dưới không có vật chống đỡ thì hoảng sợ ra mặt, trên mặt Tiết Tinh lộ ra nụ cười quyền rũ, giờ ngón tay giữa hướng về phía hấn.

Mang tâm sự nặng nề, lại còn có giấc mơ kỳ quái, nên lúc tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao. Lưu Huỳnh và Kiển Diệp đang ở bếp, dùng canh nấm còn thừa lại tối hôm qua để làm điểm tâm, Tiết Tinh không muốn ăn chút nào, trong nhà Động Trù đến cả muối cũng không có, Tiết Tinh thật sự nghi ngờ, hấn thật sự dựa vào rượu mà sống đến tận bây giờ.

"Cô cô, nắm đùi gà và dạ dày dê cô cô thích loại nào?" Thấy Tiết Tinh đến, Kiển Diệp hưng phấn hỏi.

"Ta thích cả đùi gà và dạ dày dê....." Tiết Tinh trả lời.

Lưu Huỳnh múc cho Tiết Tinh chén canh sùng, Tiết Tinh tiếp tục nói:

"Thật ra ta thấy nắm đùi gà ăn cũng khá ngon."

"Haizz ~~~~!" Động Trù ngáp đi ra từ trong nhà: "Chào buổi sáng, các người còn dậy sớm hơn cả Ma Tước."

"Nhị sư huynh, chưa đến một canh giờ nữa là huynh có thể ăn cơm trưa." Tiết Tinh không tốt bụng nói cho hấn biết.

Kiển Diệp nhìn cái chén một chút, đứng lên nói: "Ta đã ăn no!" Sau đó chạy vào trong phòng như một làn khói.

Canh trong chén của nàng vẫn còn đầy, cùng lắm là mới uống hai ngụm, làm sao có thể no rồi, Tiết Tinh cảm thấy có gì đó không đúng, cuối cùng vẫn cảm thấy là Động Trù cố ý làm cho nàng chạy mất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Ông chủ của quỷ đói

Động Trù không có phản ứng gì, ngồi xuống uống một hớp canh do Lưu Huỳnh múc cho hấn rồi nói: "Các người không có rượu sao?"

"Từ trước đến nay muối chưa từng nghe nói trong canh nấm có cho thêm rượu vào." Tiết Tinh trả lời.

"Rượu không say người tự say, uống cạn ngàn chén Lư Linh thẹn, Lư Huỳnh tới đây, cùng uống với sư phụ vài chén." Động Trù vừa nói vừa rót cho Lư Huỳnh một ly rượu.

Nhớ đến từ lượng của Lư Huỳnh cực kỳ kém cỏi, Tiết Tinh vội vàng đoạt lấy ly rượu, Động Trù và Lư Huỳnh nhìn nàng một cách kỳ quái.

"Chút nữa Lư Huỳnh còn phải đánh xe, say rượu đánh xe là không tốt." Tiết Tinh giải thích.

Cơm nước xong, vì chỉ được ăn chút nếm nên tính khí của ngựa Tiểu Bạch rất nóng nảy, lần này nhờ có Động Trù giúp một tay, bốn người mang hành lý có dễ dàng hơn. Kiển Diệp đi cách xa Động Trù nhất, Tiết Tinh càng ngày càng cảm thấy giữa hai người bọn họ có vấn đề, chẳng lẽ tối hôm qua Động Trù nhân lúc trời tối bắt nạt Kiển Diệp? Chắc là không phải đâu, khắp người Động Trù là mùi rượu Huân Thiên, nếu hắt vào phòng chắc chắn sẽ làm người ta tỉnh cả ngủ.

Bốn người yên lặng đi xuống chân núi, xe ngựa vẫn còn ở dưới cây đại thụ như ngày hôm qua, hai người đàn ông đồng tâm hiệp lực mới buộc được ngựa, đem hành lý ném vào trong xe, Tiết Tinh leo vào thùng xe, Lư Huỳnh cũng ngồi yên vị ở vị trí đánh xe, hình như là còn thiếu đi cái gì đó.

"Kiển Diệp! Làm gì đấy, mau lên xe?" Tiết Tinh phát hiện ra là thiếu cái gì, Kiển Diệp còn đang ngu ngốc đứng ở ngoài xe.

Kiến Diệp nhìn Tiết Tinh một chút rồi quay sang nhìn Động Trù, trên mặt xuất hiện vẻ mặt khó hiểu, sau đó giống như đưa ra quyết định nói: "Cô cô, cháu muốn ở lại đây."

"Cái gì?" Tiết Tinh không thể tin được lỗ tai mình.

"Cô cô, cháu muốn ở lại chăm sóc Nhị bá phụ." Kiển Diệp dùng âm lượng lớn hơn nói.

Tiết Tinh và Lư Huỳnh nhìn nhau một cái, Lư Huỳnh nói: "Nếu như nàng đã muốn như vậy, cũng không phải là không thể, sư phụ sẽ bảo vệ nàng."

Trái lại Động Trù không muốn: "Tiểu nha đầu, ai muốn người ở lại chứ, người đi với cô cô Tiết Tinh của người đi, để nàng đưa người về phái Linh Vũ, ta chỉ có bạc đủ cho mình uống rượu, không có thừa tiền mua đồ ăn cho người."

"Tự cháu có tiền." Kiển Diệp nói.

"Lư Huỳnh, người nhìn xem đây là tình huống gì?" Tiết Tinh bỗng nhiên cảm thấy mình bối rối.

"Kiển Diệp vì một nguyên nhân nào đó muốn ở lại nơi này, nàng và sư phụ có một bí mật mà chúng ta không biết." Lư Huỳnh trả lời.

Tiết Tinh lắc đầu một cái, suy nghĩ của Lư Huỳnh quá trong sáng, tình huống bây giờ chính là một thiếu nữ vị thành niên kêu la muốn ép buộc để được ở chung với một nam tử đã trưởng thành, tốt thôi, có lẽ là tư tưởng Tiết Tinh không trong sáng, chẳng qua nàng rất muốn biết Kiển Diệp ở lại là vì lý do gì, dù sao cũng không thể là vì lư luyện, nàng và Động Trù mới lần đầu gặp mặt mà thôi.

"Cô cô, cháu rất xin lỗi, cháu không thể tiếp tục bảo vệ người, tuy nhiên võ công của Lư Huỳnh ca ca cũng rất tốt, người có hấn ở lại là được rồi, cháu muốn ở lại."

Tuy rằng tuổi Kiển Diệp còn nhỏ, nhưng mười lăm tuổi cũng không thể coi là quá nhỏ, con gái trong giang hồ hay trưởng thành sớm, nàng có thể một mình đi từ hoang mạc đến Trung Nguyên có thể nói rằng nàng rất độc lập, Tiết Tinh tin rằng đằng sau quyết định của nàng nhất định là có lý do, trong sáng cũng tốt, không trong sáng cũng tốt, đều nên tôn trọng quyết định của nàng.

"Được, cô cô tôn trọng quyết định của cháu.... Nếu không chịu được nữa thì dùng bò câu đưa tin cho ta." Tiết Tinh không yên tâm nói.

"Aiii, tùy người, người và cha người đều thích xen vào chuyện của người khác". Động Trù kêu lên một tiếng, cầm vò rượu uống một ngụm, xoay người quay trở về.

"Cám ơn cô cô, người, nhất định phải chú ý giữ gìn sức khỏe." Kiển Diệp nhào tới ôm Tiết Tinh một cái, sau đó đuổi theo Động Trù: "Nhị bá phụ! Chờ cháu! Chờ cháu một chút!"

"Hay là chúng ta cưỡng ép trói lại nàng lại rồi đưa đi?" Tiết Tinh không yên lòng nói với Lư Huỳnh.

"Giá!" Lư Huỳnh đã bắt đầu đánh xe, vậy thì thôi, Tiết Tinh cũng cảm thấy vẻ mặt của Lư Huỳnh, nghi ngờ sư phụ mình sẽ có những hành động không đúng với cô gái vị thành niên này.

Không có ai ngồi trong xe nói chuyện với Tiết Tinh, buồn tẻ đi nhiều, may mắn là còn có sách mang theo bên mình có thể đọc, Tiết Tinh lấy sách nhỏ của phái Nga Mi trong bọc hành lý ra đọc, không thể không nói "Vết thương thối rữa sản sinh ra côn trùng, trước tiên lấy rượu cây mơ rửa sạch trứng trùng ra" kiểu miêu tả này không thích hợp để giải trí trong lúc rỗi rãi.

Đến khách điểm nghỉ ngơi, Lư Huỳnh đi chăm sóc cho ngựa, một mình Tiết Tinh ở trong phòng, lắng tai nghe tiếng bước chân ngoài phòng, giống như đang chờ đợi điều gì. Rất nhanh sau đó, cửa bị đẩy ra, An Loa đi vào trong phòng, khóa cửa lại, Tiết Tinh không quá ngạc nhiên, nàng đã sớm nghe thấy bước chân uyển chuyển của một thiếu nữ đang lưỡng lự, Kiển Diệp thì ở lại núi Cầu Lũ, tìm đến mình lúc này chỉ có An Loa.

"Thế nào? Diêm Minh bảo ngươi đến nói cho ta biết là hần cũng yêu ta sao?" Tiết Tinh nói giọng châm chọc, nhạo báng.

"Vực chủ không nói như vậy." An Loa lạnh lùng trả lời: "Ta đến nói cho ngươi biết, trợ thủ của ngươi đã đến."

"Thật không? Ở đâu vậy?" Tiết Tinh nhìn quanh, ngoại trừ An Loa ra không thấy thêm người nào khác, đột nhiên có một cái gì đó sắc nhọn, lạnh như băng chĩa vào cổ nàng, một cái chủy thủy phát ra ánh sáng lạnh lẽo đang để trên cổ mình, Tiết Tinh nhìn về phía sau, cửa sổ sau lưng không biết đã mở ra lúc nào, chẳng lẽ đi vào từ cửa sổ sao? Mặc dù Tiết Tinh không có nội lực, nhưng cơ bản vẫn còn võ công, mắt tinh tai thính, một chút tiếng động cũng không thoát khỏi ngũ giác của nàng, mà người này có thể im hơi lặng tiếng đánh lên nàng, công phu ẩn náu có thể dùng từ xuất thần nhập quỷ để hình dung.

"Tất, đừng để nàng bị thương, sẽ bị người khác nghi ngờ." An Loa nói.

Chiếc chủy thủ kề trên cổ Tiết Tinh rất ngoan ngoãn thu lại, Tiết Tinh vội vàng quay lại nhìn người phía sau, người nọ nhìn qua nhỏ hơn Tiết Tinh một chút, ngũ quan không có chút nào tức giận nhìn qua có vẻ cũng không quá lạnh lùng, tuy nhiên cơ bản là vẻ mặt không có biểu tình, môi và mắt đều không có thần thái, Tiết Tinh nghi ngờ không biết nhà ai đã quên đây nắp quan tài, ngoại trừ An Loa thì đây chính người trung thành nhất với Diêm Minh, là chủ nhân của quý, cũng là vũ khí kỳ dị sắc bén nhất của Diêm Minh.

"Tên ngươi là gì?" Tiết Tinh hỏi, đối với người này, nàng không có ấn tượng sâu sắc.

Người nọ chỉ yên lặng nhìn Tiết Tinh, không nói gì, trái lại người nói chính là An Loa: "Hắn tên là Tất, là một người câm."

"Thì ra là như vậy!" Tiết Tinh có chút sợ hãi, còn tưởng rằng người Minh Vực không thêm nói lời nào, thì ra là bị câm sao.

"Ngươi vội vã đi Kỳ Lân các giúp vực chủ làm việc, vực chủ rất cao hứng." An Loa lại nói.

Tiết Tinh chợt dạ cúi đầu, nàng mới không muốn đi làm việc cho Diêm Minh, nàng còn muốn gây thêm chuyện cho Diêm Minh.

An Loa đưa cho Tiết Tinh một cái ống trúc hình bầu dục: "Tình hình Trung Nguyên ngươi hiểu rõ hơn chúng ta, cho nên chuyện Kỳ Lân các lần này vực chủ giao cho ngươi toàn quyền quyết định, Tất sẽ luôn luôn ở chỗ tối giúp đỡ ngươi, trong ống trúc này có một loại sâu do chúng ta nuôi dưỡng đặc biệt, chỉ cần ngươi để lại cho hần một con sâu, hần sẽ tự tìm ra được ngươi, trong lúc làm nhiệm vụ hần sẽ nghe theo lệnh ngươi."

Thật hiếm khi Tiết Tinh nghe được từ miệng của người Minh Vực một câu làm cho mình cao hứng, từ ngàn dặm xa xôi phái thủ hạ đặc lực tới để làm bia đỡ đạn cho mình, thật là cực khổ cho bọn họ.

"Vất vả cho ngươi rồi, bảo Diêm Minh chờ tin tốt của ta, ta sẽ không để cho hần thất vọng." Trên mặt Tiết Tinh bày ra nụ cười vui vẻ.

"Ta còn có điều phải nhắc nhở cho ngươi biết, hiện tại tâm tình vực chủ không được tốt, nếu ngươi không hoàn thành nhiệm vụ, có lẽ hần sẽ cho Tất mệnh lệnh mới." Trước khi đi, An Loa nói thêm với Tiết Tinh.

Ý nói không phải là nếu không thành công thì sẽ giết Tiết Tinh sao? Đã sớm biết là Diêm Minh tàn nhẫn, nên Tiết Tinh cũng không cảm thấy kỳ quái, ngược lại tò mò tại sao tâm tình Diêm Minh lại không tốt, di cả của hần tới sao? Mà thôi, nội tiết tố của nam chính không phải là chuyện mà một nữ phụ như nàng có thể quan tâm.

An Loa đi khỏi, giống như bố trí để Tất ở lại với Tiết Tinh, cùng với Tất hai người một mình ở trong phòng đứng đối mặt với nhau, Tiết Tinh cảm thấy có luồng gió lạnh thổi qua. Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Tất liếc mắt nhìn cửa, quay ngược lại mở cửa sổ nhảy ra ngoài. Tiết Tinh chạy vội tới bên cửa sổ nhìn xuống bên dưới, ngoài cửa sổ là màn đêm đen nhánh và đường phố yên tĩnh, Tất đã biến mất trong màn đêm, không hề là sát thủ do Diêm Minh bồi dưỡng tới vô ảnh đi cũng vô tung.

Có người gõ cửa.

"Vào đi."

Lưu Huỳnh đẩy cửa đi vào: "Vẫn còn chưa ngủ sao?"

"Đang định đi ngủ đây." Tiết Tinh cười cười nói.

Lưu Huỳnh đi đến mép giường Tiết Tinh, đem chăn trải ra một lần nữa: "Đi ngủ sớm một chút, ngày mai chúng ta phải dậy sớm để lên đường, trước khi trời tối phải đến được núi Kỳ Lân."

"Lưu Huỳnh!" Đột nhiên Tiết Tinh kêu lên.

"Sự thúc còn điều gì cần dặn không?" Lưu Huỳnh quay đầu lại nói.

Tiết Tinh nhếch miệng cười một tiếng: "Không có gì, nghĩ rằng trước khi ngủ muốn nhìn ngươi một cái."

Không biết lời này của Tiết Tinh có ý nghĩa gì, gương mặt Lưu Huỳnh tự nhiên hồng lên, nghiêng đầu đóng cửa đi ra ngoài, ngăn cách bằng cửa sổ giấy của khách điếm, bên cửa hai người đồng thời cảm thấy tim đập nhanh lên. Tiết Tinh cũng không biết tại sao đột nhiên mình lại như vậy, có phải do muốn phản kích lại lần Lưu Huỳnh say rượu trộm của mình chút son, óng rồi, chính là nhý vậy. Nàng biết rõ tình cảm của Lưu Huỳnh với cổ thân thể này,

chính vì nàng biết rõ, cho nên không nhịn được muốn trêu hấn, nhưng vì cái gì cái trò đùa dai của nàng ngược lại giống như là nàng đang bị trêu lại, chán nản đi đến mép giường, ngã vào chăn mà Luru Huỳnh đã trải ra trên giường, có chút vui mừng cũng có chút cô đơn.

Luru Huỳnh đứng ở ngoài cửa phòng Tiết Tinh thật lâu, lâu đến mức khi hần nhớ ra là phải đi thì chân đã tê rần, sự thúc giục càng kỳ quái, tựa như là một người mới, ban đầu hần còn nghi ngờ rằng có phải do người khác dịch dung, hần cẩn thận quan sát trên đường đi, đúng là da người chứ không phải đã được hóa trang, cũng không thể là người nào khác, vì dáng người vẫn chính là dáng người của Tiết Tinh không thay đổi chút nào cả, hần và Tiết Tinh đã ở chung sớm tối trong suốt mười lăm năm, nếu là dịch dung thì nhất định không thể gạt được ánh mắt của hần, chẳng qua là nàng thay đổi quá nhiều, có nhiều cử chỉ kỳ quái lời nói cũng kỳ quái, không giống với trước kia, phải nói chính là không giống với tất cả mọi người ở đây, có lẽ Diêm Minh đã cho nàng đá kích quá lớn, nam nhân kia chỉ biết làm tổn thương nàng, vậy thì đã đến lúc hần sẽ bảo vệ cho nàng.

Kỳ Lân các là một tòa nhà lớn ở trên núi, hỏi ta là tại sao núi đó lại tương đối lớn? Bởi vì không chỉ võ công của Kỳ Lân các tương đương với Thiếu Lâm mà còn vô cùng giàu có. Núi Kỳ Lân có ba ngọn núi, ở giữa là đỉnh Chủ Phong là nơi ở cũ của các chủ Kỳ Lân các, hiện tại thì nơi đó không có ai ở, bên trên phía đông là Đông Kỳ các, bên trên phía tây là Tây Kỳ các, hai các lấy Chủ Phong làm ranh giới.

Tiết Tinh muốn đi thăm hỏi Tiêu Quy Ứng trước, dù sao cũng có chút quen biết với hần. Sư giả phái Linh Vũ tới chơi, đệ tử dưới chân núi vui mừng như điên dẫn Tiết Tinh lên núi, Tiết Tinh và Luru Huỳnh đến chính điện của Đông Kỳ các nhưng đợi mãi mà không thấy có người nào ra tiếp đãi.

Chỉ sợ hai vị khách cảm thấy Đông Kỳ các đón tiếp không chu đáo, nha hoàn ở chính điện vội vàng giải thích: "Có vị bằng hữu của Các chủ đang dưỡng bệnh ở đây, mỗi ngày vào lúc này Các chủ thường đi thăm nàng, cho nên.....mời hai vị dùng trà trước!"

Tiết Tinh đem trà đẩy ra: "Không cần, ta cũng đã uống bảy chén, bằng hữu bị bệnh sao, ta có thể hiểu được."

Thời gian một nén nhang tiếp tục trôi qua, mới thấy Tiêu Quy Ứng vội vã chạy tới.

"Thật sự rất xin lỗi, để cho hai vị khách quý đợi lâu." Tiêu Quy Ứng ôm quyền nhận lỗi.

"Có thể để cho người lễ nghi chu đáo như Tiêu Các chủ đến trễ, chắc chắn vị bằng hữu này hết sức quan trọng." Luru Huỳnh không biết là cố ý hay vô ý nói.

"Không biết bằng hữu của Các chủ bị bệnh gì? Đã mời đại phu chưa?" Tiết Tinh lễ phép ân cần hỏi.

"Đại phu đã xem bệnh rồi, chỉ là bị nhiễm phong hàn, nhưng thân thể nàng đã luôn suy yếu, hôm nay lại.....ai.." Tiêu Quy Ứng nặng nề thờ dài một cái: "Ta đã phái người đến phái Nga Mị xin linh dược bồi bổ nguyên khí, không biết mất ngày nữa mới trở về đến đây."

Linh dược bồi bổ nguyên khí? Tên này nghe rất quen tai, không phải là thuốc khi mới xuyên qua ngày đầu tiên Luru Huỳnh đưa cho nàng sao, dù sao bây giờ mình cũng khỏe mạnh, giữ lại cũng không dùng đến, không bằng đưa cho Tiêu Quy Ứng, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, vừa đúng lúc cho hần một nhân tình.

"Tiêu Các chủ, vừa đúng lúc ta có mang theo linh dược bồi dưỡng nguyên khí, người xem có phải loại này hay không?" Tiết Tinh vừa nói vừa móc trong bọc hành lý một bình sứ nhỏ men màu xanh đưa cho Tiêu Quy Ứng.

Tiêu Quy Ứng mở nắp bình ngửi một cái, vui vẻ nói: "Chính là cái này, cảm ơn Tiết sư thúc, mời Tiết sư thúc cùng ta đi gặp bằng hữu kia, nhất định nàng muốn tự mình nói lời cảm ơn với người."

Không có lý do gì không đi, vì vậy Tiết Tinh và Luru Huỳnh đi theo Tiêu Quy Ứng để gặp vị bằng hữu đang ở thiên điện kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Nam Cung trùng độc

Phong cách kiến trúc Kỳ Lân các có phần tương tự với cung điện, bức tường màu trắng pha xanh, nhìn cũng nhận ra là chủ nhân nơi này rất có tiền. Đoàn người đi trên hành lang rẽ mấy lần mới đến thiên điện của Đông Kỳ các, tuy là thiên điện, nhưng bố trí cũng rất tinh xảo, trong phòng có bốn, năm nha hoàn đứng hầu hạ, nằm trên giường là một cô gái có sắc mặt tái nhợt, vẻ bề ngoài không quá xinh đẹp, nhưng có đôi mắt long lanh như sao. Tiết Tinh cảm thấy cô gái nhìn quen quen, nhìn xuống cổ áo không che hết được miếng ngọc bội hình chim ưng màu đen, nàng chợt nghĩ đến, là Nam Cung Lạc Lạc, thật là đúng lúc, người như thế nào mà cũng ở đây.

"Lạc Lạc, vị này là Tiết Tinh phái Linh Vũ, may mắn là nàng ấy có mang theo linh dược bồi bổ nguyên khí, nàng uống vào sẽ rất nhanh khỏi bệnh." Tiêu Quy Ứng mừng rỡ giới thiệu Tiết Tinh với Nam Cung Lạc Lạc.

"Khụ khụ khụ" Nam Cung Lạc Lạc ho khan hai tiếng, thân thể yếu ớt khom người nói: "Nam Cung Lạc Lạc tạ Tiết cô nương"

Tiêu Quy Ứng vội vàng ngồi xuống mép giường đỡ nàng, nhẹ nhàng vỗ lưng cho nàng: "Làm sao không? Chẳng lẽ còn khó chịu hơn sao?"

Tiết Tinh rơi vào tình trạng không nói nên lời, giang hồ rất rộng lớn, nhưng giang hồ cũng rất nhỏ, nếu như Nam Cung Lạc Lạc là nam, nhất định Tiết Tinh sẽ nghĩ rằng đây là nhân duyên trời định, từ hoang mạc đến Trung Nguyên cũng không ngăn được bước chân của hai người. Trong nguyên tác cũng không có tình huống như vậy, cho nên trong lòng Tiết Tinh có chút bối rối.

"Ta không sao, đã tốt lên nhiều rồi." Nam Cung Lạc Lạc yếu ớt trả lời, nhẹ nhàng đẩy Tiêu Quy Ứng ra.

"Tiêu Các chủ, bằng hữu kia của ngươi bị phong hàn có thể cho uống một ly rượu Thiệu Hưng nhỏ, trước kia sư thúc ta thường xuyên luyện kiếm phía sau núi nên hay bị cảm lạnh, chính nàng đã kiểm nghiệm hiệu quả của phương pháp này" Lưu Huỳnh nói.

Tiêu Quy Ứng nhanh chóng ra lệnh với nha hoàn bên người: "Mau, đi lấy một bầu rượu Thiệu Hưng lại đây."

Thấy Tiêu Quy Ứng quan tâm Nam Cung Lạc Lạc đã đến mức sắp loạn cả lên, đột nhiên Tiết Tinh cảm thấy nếu như Nam Cung Lạc Lạc gặp Tiêu Quy Ứng trước thì thật tốt, ít nhất hẳn sẽ không mạnh mẽ X nàng, cũng sẽ không giam nàng lại, có thể đây chính là vận mệnh, giống như hai người, cho dù gặp ai trước, thì kết quả cũng sẽ không thay đổi.

"Tiết cô nương....." Nam Cung Lạc Lạc yếu ớt gọi.

Nghe thấy nữ chính đại nhân gọi mình, Tiết Tinh giật mình một cái: "A?"

"Ngươi là người ở Trung Nguyên, ta muốn hỏi ngươi, ngươi có từng nhìn thấy vật này hay không?" Nam Cung Lạc Lạc vừa nói vừa đem miếng ngọc bội từ trong áo lôi ra ngoài, ngọc đen thướt tha đáng cho dù trải qua nhiều năm vẫn sáng bóng như cũ, đặc biệt hình chạm khắc chim ưng cũng không bị mài mòn một chút nào.

Tiết Tinh lắc đầu, quay sang hỏi Lưu Huỳnh: "Sư diệt, ngươi đã từng nhìn thấy chưa?" Lưu Huỳnh cũng lắc đầu.

"Nam Cung cô nương, có thể cho tại hạ nhìn miếng ngọc này một chút hay không?" Lưu Huỳnh nói.

Nam Cung Lạc Lạc gật đầu một cái, nàng yếu ớt đến mức không thể cử động, nha hoàn bên cạnh đem ngọc bội từ trên cổ nàng gỡ xuống, để vào khay, đưa lên cho Lưu Huỳnh. Lưu Huỳnh cầm miếng ngọc bội tinh tế quan sát một phen: "Giá trị của miếng ngọc này không hề rẻ, màu đen lóng lánh ít nhất cũng năm mươi năm, bên trên miếng ngọc hoa văn đề trang trí là cây cỏ, còn con chim ưng rất có thể là kí hiệu, chắc chắn là tín vật của một danh gia vọng tộc."

Tiêu Quy Ứng đồng ý nói: "Lưu Huỳnh công tử có cùng ý nghĩ với ta, Lạc Lạc không may mất trí nhớ, có lẽ thật sự nàng và gia tộc Nam Cung biến mất mười mấy năm trước có quan hệ, ta đang tính chờ Lạc Lạc khỏi bệnh, đưa nàng đến Võ Đang hoặc Nga Mi để hỏi một chút, hai vị chương môn đều đã sống trên giang hồ mấy chục năm, không biết chừng có thể nhận ra."

"Thật là một ý kiến hay." Tiết Tinh yên lặng gật đầu, quả thật hai vị chương môn của Võ Đang và Nga Mi đều biết chuyện này.

Lúc này, một thị vệ đi vào bẩm báo với Tiêu Quy Ứng: "Các chủ, Tây Lân các và chúng ta đang xảy ra tranh chấp ở đỉnh Chủ Phong, chúng ta có hai người bị thương, Tây Lân các có ít nhất mười người bị thương."

"Không phải ta đã nói rồi sao, nếu là tranh cãi bằng miệng thì cứ nhường nhịn bọn họ một chút cũng không sao, đều là người trong các, cần gì cứ phải chém giết lẫn nhau." Tiêu Quy Ứng quở trách.

"Bọn thuộc hạ đã nhẫn nhịn, nhưng bọn họ lại được voi đòi tiên, xin Các chủ thứ tội." Thị vệ cúi đầu nói.

"Tiết sư thúc, Lưu Huỳnh công tử, thời gian gần đây tình hình bên trong các không yên ổn, thứ cho tại hạ tiếp đón không chu đáo, hai vị lần đầu tiên tới Đông Kỳ các, nếu không đề bụng thì đề Phương Nhi dẫn hai vị thăm quan một chút." Tiêu Quy Ứng vừa nói xong liền hướng thị vệ kia hỏi: "Những người bị thương bố trí ở đâu, dẫn ta đi xem một chút."

Một nha hoàn đi tới trước mặt Tiết Tinh hành lễ nói: "Nô tỳ chính là Phương Nhi, Tiết cô nương, Lưu Huỳnh công tử, mời hai vị đi thăm quan nơi này một chút?"

Còn có việc khác có thể làm bây giờ sao.

"Cũng được, Nam Cung cô nương ngươi chú ý nghỉ ngơi cho khỏe, chúng ta không quấy rầy nữa." Tiết Tinh và Lưu Huỳnh cùng nói lời từ biệt với Nam Cung Lạc Lạc, Nam Cung Lạc Lạc thân thể không có chút sức lực, chỉ có thể gật đầu trả lời hai người.

Phương Nhi dẫn hai người Tiết Tinh và Lưu Huỳnh đi thăm Đông Kỳ các, thật ra cũng không có cái gì hay để nhìn, chẳng qua là kiến trúc cung điện bình thường mà thôi.

"Đây là thư phòng của Các chủ, lúc nhàn rỗi Các chủ thích ngồi ở đây đọc sách, thỉnh thoảng cũng ở đây xử lý công việc."

"Đây là thư phòng của Các chủ, lúc nhàn rỗi Các chủ thích ngồi ở đây đọc sách, thỉnh thoảng cũng ở đây xử lý công việc."

"Đây là thư phòng của Các chủ, lúc nhàn rỗi Các chủ thích ngồi ở đây đọc sách, thỉnh thoảng cũng ở đây xử lý công việc."

"Đây là thư phòng của Các chủ, lúc nhàn rồi Các chủ thích ngồi ở đây đọc sách, thỉnh thoảng cũng ở đây xử lý công việc."

Không cần phải nghi ngờ, bên trên không phải là do hệ thống bị lỗi, mà là Phương Nhi quả thật đã nói bốn câu giống nhau như vậy, liên tiếp bốn gian phòng đều là thư phòng của Tiêu Quy Ứng, Tiêu Quy Ứng là người thích đọc sách sao!

"Phương Nhi cô nương, ta muốn uống trà, ngươi có thể đi pha cho ta một chén được không?" Đột nhiên Lưu Huỳnh tiến lên nói.

Tiết Tinh kinh ngạc, không phải Lưu Huỳnh không thích nhất là gây phiền toái cho người khác sao, sao tự nhiên lại bảo nha hoàn đi pha trà cho hắn, chẳng lẽ hắn có mục đích nào khác sao.

Phương Nhi cũng không cảm thấy có gì lạ, đây là bổn phận công việc của nàng, hành lễ nói: "Vâng, công tử chờ một lát, Phương Nhi sẽ đi làm ngay."

Thấy Phương Nhi đã đi xa, Lưu Huỳnh nói với Tiết Tinh: "Sư thúc, người biết Nam Cung cô nương?"

Đương nhiên Tiết Tinh phủ nhận: "Ta làm sao quen biết nàng được."

"Sư thúc, ta có nhớ, Nam Cung cô nương và Diêm Minh ở cùng nhau trong khách điểm ở trấn Ô" Lưu Huỳnh từng câu từng chữ nói ra.

Tiết Tinh há hốc mồm không nói nên lời, Lưu Huỳnh thở dài: "Sư thúc, trước kia người chưa từng lừa gạt ta." Nói xong xoay người đi.

Tìm Tiết Tinh như muốn nhảy ra, không nói ra được thì thật khó chịu, nàng nhớ rằng còn bé có nuôi ba con chó, mỗi ngày nàng đều dẫn ba con chó đi ra ngoài tản bộ, nó tin tưởng nàng như vậy, hắn cũng tin tưởng nàng như vậy, thế mà nàng không thể nói toàn bộ sự thật cho hắn biết, hắn giống như con mực đang dùng bộ râu mềm mại cọ vào nàng, nàng cũng là ốc biển, cũng chỉ có vỏ ngoài là cứng rắn.

"Lưu Huỳnh!" Tiết Tinh đuổi theo: "Ta quả thật đã nói dối ngươi, nhưng chỉ là ta không muốn cuốn ta và ngươi vào phiền toái này, làm như vậy chỉ càng thêm phiền toái mà thôi."

"A, từ khi nào người vì ta mà tính toán vậy?" Lưu Huỳnh không tin câu trả lời của Tiết Tinh: "Ngươi chính là không muốn để ta..... tìm Diêm Minh gây phiền toái?"

"Lưu Huỳnh, ngươi có tin rằng con người có thể thay đổi hay không?"

"Ta tin tưởng ngươi, ngươi thay đổi rất nhiều, nếu như không phải đã quá quen thuộc với ngươi, ta đã nghĩ là có người dịch dung giả mạo ngươi, ta..... Ta rất thích sự thay đổi của người, cuối cùng ngươi đã để ý đến ta làm cho ta rất vui vẻ, hiện tại thì ta đã biết, có lẽ ta đã vui vẻ quá sớm." Giọng nói của Lưu Huỳnh ngày càng nhỏ, nhỏ như tiếng bước chân để cho Tiết Tinh nghe không rõ.

"Ngươi đang tức giận?" Tiết Tinh hỏi.

"Ta làm sao có thể tức giận với ngươi, ngươi có hỏi ta như thế nào đi nữa thì ta cũng sẽ không tức giận." Lưu Huỳnh cười cười nói, thật giống như một giấc mơ kỳ quái.

Cho dù Lưu Huỳnh không tức giận, Tiết Tinh cũng có chút tức giận, nhìn mà xem, nhìn hắn không được tự nhiên, đáng vẻ thật giống như hắn bị cưỡng hôn!

Pha trà xong nha hoàn Phương Nhi đi từ hướng đối diện với hai người lại, hai tay bưng khay nhỏ, phía trên có hai ly trà mới pha còn nóng hổi.

"Tiết cô nương, Lưu Huỳnh công tử, Các chủ nhà ta đã quay về, đang ở trong phòng cùng Nam Cung cô nương." Phương Nhi nói.

"Phiền ngươi đi nói cho Tiêu Các chủ, chúng ta có chuyện quan trọng cần nói với hắn, hắn có thói quen tiếp khách ở thư phòng hay không? Nếu có thì chúng ta ở đây chờ hắn." Lưu Huỳnh nói với Phương Nhi.

Phương Nhi đưa tay ra mở cửa thư phòng đầu tiên: "Vừa đúng lúc, mời hai vị chờ ở đây, ta đi thông báo với Các chủ."

Nhìn Phương Nhi bưng khay rời đi, Tiết Tinh cảm thấy đã cho nàng thêm phiền toái, nha hoàn cổ đại tính tình thật tốt nha.

Tiết Tinh và Lưu Huỳnh đi đến thư phòng nơi Phương Nhi chỉ ngồi chờ Tiêu Quy Ứng, thư phòng của Tiêu Quy Ứng bố trí rất đơn giản, trên tường trắng xanh có bày mấy bức tranh, mấy giá sách cao hơn cả đầu người, trên bàn gỗ sơn vàng chỉ bày giấy và bút. Sự trang trí đơn giản giống như đồ trang sức đeo tay, Tiết Tinh bỗng cảm thấy tự ti mặc cảm. Lưu Huỳnh đối với nghiên mực Kỳ Lân của Tiêu Quy Ứng cảm thấy chút hứng thú, ra sức vuốt ve lông mai của Kỳ Lân. Trong phim truyền hình xoay nghiên mực hoặc bình hoa một cái không phải là sẽ xuất hiện mặt thất sao, Tiết Tinh cũng đi xoay đồ trang trí trong phòng Tiêu Quy Ứng, không thấy phản ứng gì, người như Tiêu Quy Ứng, nói hắn thật sự không có mặt thất mờ ám Tiết Tinh nhất định sẽ tin, nếu như bàn về vị trí thứ nhất về hành động quang minh lỗi lạc trên giang hồ, thì Tiêu Quy Ứng chính là đề cử duy nhất.

"Thật xin lỗi, để cho hai vị đợi lâu" Tiêu Quy Ứng vào nhà thờ dài nhận lỗi.

Đi sau Tiêu Quy Ứng còn có hai nha hoàn, chờ sau khi Tiêu Quy Ứng ngồi vào vị trí chủ nhà liền hầu hạ Tiết Tinh và Lưu Huỳnh ngồi vào hai ghế đối diện, lại pha một ly trà mới, sau đó hai người hành lễ lui ra, cửa ra vào được đóng lại.

"Khụ khụ" Tiết Tinh hắng giọng một cái: "Tiêu Các chủ, có việc này ta xin nói thẳng, sự tỷ ta và ngươi đã bàn bạc qua, Nhị sư huynh của ta đã đồng ý

góp sức vì liên minh Võ Lâm, tình hình thực tế ra sao để sau khi hấn và sư tỷ ta thảo luận xong ta sẽ phái đệ tử phái Linh Vũ đến thông báo cho người." Phương Vân luôn hết sức phản đối chuyện phái Linh Vũ nhưng tay vào chuyện nội bộ của môn phái khác, không biết Động Trù có biện pháp gì để thuyết phục nàng hay không, điều này trước tiên cứ giấu Tiêu Quy Ứng đã.

Tiêu Quy Ứng mừng rỡ nói: "Thật sự như vậy? Khi còn bé ta từng nghe nói đến danh tiếng của "Ngọc Diện kiếm khách", nếu là người đó....." Lời nói phía sau của Tiêu Quy Ứng có chút không mạch lạc, Tiết Tĩnh đoán chẳng lẽ "Ngọc Diện kiếm khách" là thần tượng của Tiêu Quy Ứng? Tiêu Quy Ứng đối với hấn giống như tình cảm của con nít với Ultraman.

Ba người đang ra sức tương tượng liên minh Võ Lâm tương lai, thực tế là Tiêu Quy Ứng và Lưu Huỳnh giống như hai con gà rất vui vẻ nói chuyện với nhau, Tiết Tĩnh không tập trung ngồi ngáp một lát, bên ngoài có người gõ cửa, tần số gõ cửa nghe ra có chuyện cấp bách.

Trong phòng yên tĩnh lại, Tiêu Quy Ứng cao giọng nói: "Vào đi!"

Một nha hoàn đẩy cửa hốt hoảng chạy vào: "Các chủ! Nam Cung cô nương xảy ra chuyện!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 31: Hung thủ hạ độc

Ba người chạy đến phòng Nam Cung Lạc Lạc, Nam Cung Lạc Lạc vẫn nằm trên giường như cũ, nhưng sắc mặt khác hoàn toàn với lúc trước, không còn màu trắng xanh, mà biến thành màu xanh biếc trên má thì ửng hồng, rõ ràng là đã trúng độc.

"Lạc Lạc! Lạc Lạc! Nàng có làm sao không?" Tiêu Quy Ứng ôm lấy Nam Cung Lạc Lạc vội vàng hỏi.

Tình yêu quả nhiên khiến cho con người trở nên mù quáng, dùng mắt thường có thể thấy tình hình của nàng đang rất không tốt!

"Đại phu, đã đi mời đại phu chưa?" Tiết Tĩnh hỏi nha hoàn bên cạnh.

"Phương Nhi đã đi gọi rồi." Nha hoàn kia hốt hoảng trả lời.

"Tiêu Các chủ, trước tiên người nên để Nam Cung cô nương nằm xuống, người cứ làm như vậy sẽ làm cho máu trong người nàng lưu thông nhanh, đẩy nhanh quá trình chất độc đi vào bên trong cơ thể." Tiết Tĩnh nói với Tiêu Quy Ứng, những điều nàng nói đều được ghi trong sách nhỏ mà nàng đọc được, nàng cảm thấy ti lệ từ vong cao nhất ở cổ đại chính là bị giết bằng thuốc độc, tương tượng đến một lúc nào đó mình cũng bị người khác hạ độc, cho nên đặc biệt chú ý phần độc được.

Nghe lời Tiết Tĩnh, Tiêu Quy Ứng vội vàng buông Nam Cung Lạc Lạc ra, ra lệnh cho bọn nha hoàn đỡ Nam Cung Lạc Lạc nằm xuống giường.

Tiết Tĩnh tiếp tục nói: "Trong kho của Tiêu Các chủ có dầu gỗ thông không? Cho nàng ngấm một viên có thể hóa giải một chút độc tính trong người nàng."

"Nhanh lên, nhanh đi mang dầu gỗ thông tới đây." Tiêu Quy Ứng ra lệnh nói.

Chỉ lát sau, đại phu theo nha hoàn hồng hộc chạy tới, nha hoàn bên giường nhanh tay nhanh mắt mang ghế ra cho đại phu ngồi bên mép giường, đại phu sờ sờ bộ râu hoa râm, từ trong rương gỗ mang theo bên mình lấy ra đủ loại ngân châm, dùng ngân châm châm vào mấy huyệt đạo trên người Nam Cung Lạc Lạc, dán mấy viên thuốc kỳ lạ ở các khớp xương của Nam Cung Lạc Lạc, mở miệng Nam Cung Lạc Lạc ra thấy có một viên dầu gỗ thông, lão đại phu quay đầu hỏi Tiết Tĩnh: "Cô nương là người phái Nga Mi?"

"Tại hạ là Tiết Tĩnh phái Linh Vũ, tuy nhiên rất hâm mộ y thuật của phái Nga Mi." Tiết Tĩnh đáp.

Lão đại phu không nói thêm gì nữa, tiếp tục cầm ngân châm châm vào người Nam Cung Lạc Lạc, rất nhanh một cái ngân châm biến thành màu đen, lão đại phu nhũ mảy, đổi một cái châm khác tiếp tục châm. Tiết Tĩnh lặng lẽ đứng ra sau lưng Lưu Huỳnh quan sát, dùng thân thể hấn che mặt mình lại, nhìn một chút thôi trên người cũng cảm thấy đau.

"Loại độc này phát tán cực nhanh, đã hòa tan vào huyết mạch của Nam Cung cô nương, ngân châm của lão phu mới chỉ tiếp xúc với da của nàng đã biến thành màu đen, loại độc này có thể từ da của nàng phát tán ra xung quanh, không nên để người ở lại trong phòng, cũng nên sớm an táng Nam Cung cô nương, để tránh khí độc phát tán ra toàn bộ Đông Kỳ các". Lão đại phu nói.

"Người nói cái gì? Bảo ta an táng cho nàng?" Tiêu Quy Ứng không thể tin được lỗ tai của mình.

"Loại độc này tên là thập toàn thập mỹ thập hoa thập cò thập độc đại bổ hoàn, là do tiên y ở hoang mạc nghiên cứu chế tạo thành hoang mạc kỳ độc, lão phu cũng chỉ mới thấy trong sách, lão phu bất tài, không giải được, có lẽ Dịch Nghịch sư thái phái Nga Mi có thể giải được, nhưng từ núi Kỳ Lân đến núi Nga Mi phi ngựa nhanh nhất cũng mất một ngày một đêm, xác này trên đường sẽ càng làm cho độc tính trong người Nam Cung cô nương phát tác

nhanh hơn, cho dù làm thế nào cũng không tránh được cái chết." Lão đại phu nói.

Tiền y hoang mạc không phải là Bạch Tích Trần sao, hay cho tên Bạch Tích Trần này! Còn nói là đại bổ hoàn là thập độc mới đúng! Đây rõ ràng là lừa người tiêu dùng nha! Tiết Tinh nhanh chóng gỡ quyển sách nhỏ phái Nga Mi, lật hai lần cũng không tìm thấy tên loại độc này, xem ra đúng là kỳ độc của hoang mạc. Tiết Tinh không hiểu, Nam Cung Lạc Lạc cũng coi như là nữ chủ nhân của hoang mạc, làm sao có thể trúng độc hoang mạc được? Không phải là An Loa ghen tị với thân phận của nàng nên hạ độc đây chứ, không đâu, An Loa trung thành với Diêm Minh đến mức khiến thiên hạ đều căm ghét, giống hệt với Tiết Tinh trước kia, không phải, so với Tiết Tinh trong nguyên tác còn trúng độc nặng hơn, trong nguyên tác Tiết Tinh còn biết tranh đấu với tình địch đến mức người chết ta sống, An Loa điển hình chính là loại luôn có lòng tin rằng "Ta yêu người, người hạnh phúc thì ta cũng sẽ hạnh phúc", nàng không muốn trên mặt sư phụ thân ái của nàng mất đi nụ cười, sư phụ thích cái gì nàng không tiếc thân mình để bảo vệ cái đó, Tiết Tinh và Diêm Minh rõ ràng lâu như vậy vẫn còn sống tốt, An Loa không thể nào hạ độc nàng được.

"Chuẩn bị xe, ta sẽ đưa Lạc Lạc đi núi Nga Mi." Tiêu Quy Ứng lạnh lùng nói: "Chỉ cần có một tia hy vọng, ta cũng sẽ không bỏ cuộc."

"Các chủ, người không tin lời lão phu nói sao." Lão đại phu có chút thất vọng nói.

"Ta tin, nhưng ta không thể làm theo, mau chuẩn bị xe." Tiêu Quy Ứng kiên trì nói.

Thị vệ canh cửa ngay lập tức quỳ xuống: "Các chủ, bây giờ chúng ta và Tây Lâm các đang trong thời kỳ giằng co quyết liệt, người không thể đi được, người đi rồi chúng ta phải làm sao bây giờ!" "Đúng vậy! Các chủ người không thể đi!"

Lão đại phu đứng lên nói với Tiết Tinh: "Tiết cô nương, quyển sách này của người là ghi chép y dược của phái Nga Mi?"

Tiết Tinh gật đầu một cái. Lão đại phu lấy sách nhỏ của Tiết Tinh lật vài tờ xem: "Quả nhiên có ghi lại phần liên quan đến thập toàn thập mỹ thập hoa thập cô thập độc đại bổ hoàn, Các chủ, thay vì để Nam Cung cô nương có thể chết trên đường đi, không bằng để lão phu thử một lần, không biết chừng còn có hy vọng."

Trên đầu Tiết Tinh toàn là dấu hỏi, quyển sách này nàng đã đọc hơn một lần, vừa rồi lại lật xem thêm hai lần nữa, cũng không thấy tí tẹo nội dung nào ghi về cái tên đại bổ hoàn, làm sao mà lão đại phu có thể nhìn thấy? Chẳng lẽ đoạn chữ viết kia thiết kế cho những người không phải là lão đại phu thì không thể đọc được?

"Chỗ nào viết như vậy? Ta như thế nào lại không nhìn thấy?" Tiết Tinh đi lên muốn xem đoạn chữ bị ẩn giấu kia một chút, lão đại phu lại xoay người, sách nhỏ cũng xoay theo hướng đó, làm cho Tiết Tinh không thấy được nội dung trên đó viết gì.

"Thật đúng như vậy sao?" Tiêu Quy Ứng vui mừng ra mặt.

"Lão phu cần yên tĩnh để có thể nghiên cứu, mời mọi người ra ngoài, đừng ai ở lại trong này, Tiết cô nương có thể ở lại." Lão đại phu thẳng lưng tiêu sái nói.

"Ta sao?" Tiết Tinh càng mờ mịt hơn.

"Được, theo ta đi ra ngoài." Tìm được tia hy vọng, Tiêu Quy Ứng khôi phục lại tinh thần: "Vương đại phu, Tiết sư thúc, Lạc Lạc đành nhờ cậy hai vị." Tiêu Quy Ứng thở dài nói, dẫn đám thị vệ và nha hoàn đồng loạt đi ra khỏi phòng.

Tiết Tinh lo lắng nhìn Lư Huỳnh, không biết tình huống bây giờ là như thế nào, Lư Huỳnh gật nhẹ với Tiết Tinh một cái, khoe miệng điềm tĩnh nở nụ cười trấn an Tiết Tinh. Trong lòng Tiết Tinh buông lỏng một chút, tuy nhiên chỉ có một chút. Tiết Tinh tin rằng Nam Cung Lạc Lạc sẽ không chết, nàng và Diêm Minh còn một đoạn đường dài tình cảm phải đi, sẽ không thể chết ở chỗ này, Tiết Tinh tin rằng lão đại phu xấu xí trước mắt kia có thể cứu nàng một mạng.

"Lão tiên sinh.....Người bảo ta ở lại chỗ này là có chuyện gì?" Tiết Tinh thấp thỏm nhìn ra cửa, yêu quý sinh mạng là bản năng của con người, vừa này không phải là nói độc tính của Nam Cung Lạc Lạc sẽ theo da mà phát tán ra xung quanh, mình ở lại trong phòng chẳng phải là rất nguy hiểm hay sao, chẳng lẽ mạng nữ phụ rất không đáng tiền sao.

Từ trong rương gỗ lão đại phu móc ra một lọ thuốc hồ lô nhỏ, đổ ra bên trong là một viên dầu gỗ thông đưa cho Tiết Tinh: "Tiểu nha đầu, không muốn trúng độc như nàng thì ngâm cái này trong miệng."

Tiết Tinh không nói hai lời liền đem viên dầu gỗ thông bỏ vào miệng mình.

"Lão tiên sinh, ta không hiểu y thuật, cũng không thể làm việc nặng nhọc, ở lại đây cũng không giúp ích được gì, ta nghĩ là ta nên ra ngoài gọi một nha hoàn nhanh nhẹn vào cho người." Tiết Tinh đề nghị.

"Người thực sự cho rằng lão phu có thể cứu sống nàng?" Lão đại phu hỏi Tiết Tinh.

"Ông....Không phải ông nói có thể cứu nàng sao?"

"Lão phu nếu không nói như vậy, Các chủ sẽ đồng ý để ta ở lại sao, cũng không biết là cô nương nào có thể khiến Các chủ mê mẩn như thế." Lão đại phu nói với giọng không vui.

"Ông nói dối hân!" Tha thứ cho Tiết Tinh không thể bình tĩnh, lão đầu này nhìn rất phúc hậu, làm sao, làm sao có thể làm ra việc khiến cho người khác

không kính trọng như vậy!

Đột nhiên lão đại phu quỳ xuống trước mặt Tiết Tĩnh: "Tiết cô nương, ta biết là không nên làm phiền người, lão phu không còn sống được bao lâu nữa, lần này xin cô nương có thể giúp lão phu hoàn thành vai diễn này được không?"

Tiết Tĩnh vội vàng đỡ lão đại phu dậy, để cho người lớn tuổi hơn mình quỳ gối trước mặt mình thật quá tốn thọ: "Có gì từ từ nói, ông như vậy ta chịu đựng sao được!"

"Gần đây Tây Lân các thường xuyên khiêu khích chúng ta, đã có rất nhiều người vô duyên vô cớ bị tập kích, Tây Lân các và cung Côn Luân cấu kết làm việc xấu, không biết lúc nào sẽ đánh tới đây, người quan trọng như Các chủ mà đi núi Nga Mi, trên dưới Đông Kỳ các hơn trăm mạng người đều sẽ trở thành oan hồn dưới đao kiếm." Lão đại phu đau xót thương tâm nói.

"Được được được, ta đáp ứng ông, nhưng mà dù sao ta sẽ nói với Tiêu Các chủ không cần hẳn cảm ơn ta cái gì." Tiết Tĩnh bất đắc dĩ lên tiếng, nhìn Nam Cung Lạc Lạc nằm trên giường hôn mê, mặt nàng đã đỏ giống như bôi phẩm màu, nàng sẽ thật sự không có chuyện gì? Không đâu, nàng còn phải cùng Diêm Minh có một tình cảm sâu đậm, làm sao có thể chết ở chỗ này.

"Vậy không có chuyện gì khác ta ra ngoài trước?" Không thể tiếp tục chờ đợi, Tiết Tĩnh muốn nhanh chóng ra khỏi căn phòng này: "Ta bảo đảm sẽ không tiết lộ bí mật."

"Toàn bộ tính mạng và tài sản Đông Kỳ các đành giao cho Tiết cô nương." Lão đại phu dặn dò.

Đột nhiên Tiết Tĩnh cảm thấy hai vai trái phải của mình như đang có hai người to lớn đang ngồi - đảm nhận trọng trách nặng nề! Có nhất thiết phải đem cả trăm mạng người đến ép nàng như vậy không! Từ nhỏ đến lớn ngay cả khi làm ở ban cán bộ tới lần thứ ba mới được học sinh giỏi năng cũng chưa từng cảm thấy mình có trách nhiệm lớn như thế bao giờ.

Cuối cùng cũng ra khỏi được căn phòng toàn khí độc, vừa ra khỏi đã chạm mặt Tiêu Quy Ứng, hắn luôn đứng ngoài cửa coi chừng, không hổ danh là nam phụ si tình, không hận nữ chính kể cả khi nàng chạy trốn khỏi hắn.

"Tiết cô nương, tình hình Lạc Lạc giờ như thế nào?" Tiêu Quy Ứng nhào tới nắm lấy Tiết Tĩnh hỏi, hoàn toàn không giống như hình dáng bình thường.

Tiết Tĩnh rất muốn nói là mình thực ra không giúp được gì, chỉ có điều hiện tại Tiêu Quy Ứng đang nóng lòng, nếu đã kích hắn một cái, có lẽ hắn sẽ xé mình ra làm hai nửa.

"Lão tiên sinh nói muốn tự mình thử nghiệm, bảo chúng ta không nên quấy rầy hắn, Tiêu Các chủ có thể an tâm đừng quá nóng vội."

Tiêu Quy Ứng thất vọng buông Tiết Tĩnh ra: "Xin lỗi, đã thất lễ."

"Không có gì, ta có thể hiểu được tâm trạng hiện tại của người." Tiết Tĩnh rộng rãi nói, ai mà không có lúc nổi nóng chứ.

Trần an Tiêu Quy Ứng xong, Tiết Tĩnh tiêu sái rời đi, không thấy Lưu Huỳnh ở lại đợi nàng, trong lòng có chút thất vọng. Ở hành lang trong cung điện đi lung tung một lát cũng không gặp Lưu Huỳnh, không thể làm gì khác là gọi một nha hoàn đến đưa nàng về phòng. Trong phòng mọi cái đều được an bài thỏa đáng, giường chiếu hết sức thoải mái, nhưng không phải do phương pháp trải giường chiếu quen thuộc của Lưu Huỳnh, nếu như một ngày không có hắn, mình có thể sẽ bị mất ngủ, Tiết Tĩnh nghĩ.

Mặc dù mùi huân hương trong lư hương từ từ làm cho thần kinh nàng an ổn, nhưng Tiết Tĩnh lăn qua lăn lại vẫn không ngủ được, cách phòng nàng không xa trong phòng có một cô gái bằng tuổi nàng đang đứng trước cái chết, làm sao nàng có thể yên tâm mà ngủ được, cho dù tên khoa học của cô gái kia là nữ chính, mặc dù nữ chính không thể chết ở nơi này, nhưng sự thật là ngay cả chính lão đại phu cũng không thể giải được độc của nàng!

Tiết Tĩnh xoay người rời khỏi giường, không từ bỏ ý định xem lại sách nhỏ một lần, vẫn không có thông tin nào của cái đại bổ hoàn biến thái kia, coi như nữ chính có ánh trăng chiếu vào, dù không chết thì cũng phải có một cái cớ hợp lý, nhưng tình huống bây giờ là nàng không hề có một chút hy vọng có thể sống sót, nếu nàng cứ thế chết đi.....quá đáng sợ! Đột nhiên Tiết Tĩnh không thể chấp nhận chuyện này, nam chính và nữ chính ở trong lòng nàng không thể chết dễ dàng như vậy được!

Đang trong lúc Tiết Tĩnh cảm thấy vô cùng rối rắm, anh anh anh anh có một âm thanh vọng vào tai nàng, Tiết Tĩnh nghiêng đầu nhìn thấy một con côn trùng đang bay loạn bên đầu mình, đó là một con sâu keo mập mập xanh biếc, giống với con mà An Loa đưa cho Tiết Tĩnh, trên thân thể mập mập của sâu keo có buộc một tờ giấy nhỏ li ti.

Tiết Tĩnh bắt lấy sâu keo, tháo tờ giấy ra, phía trên có viết bảy chữ xiêu vẹo: "Là do Tây Lân các hạ độc, ngày mai nhanh chóng đi tìm Các chủ Tây Lân các lấy thuốc giải cứu Nam Cung Lạc Lạc"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Tây Lân các

Đọc xong nội dung trong tờ giấy, Tiết Tinh có một đêm không thể ngủ được, hiện trên người nàng không chỉ gánh vác trên dưới trăm mạng người của Đông Kỳ các mà bây giờ còn thêm cả nữ chính, quá nặng, xương vai sẽ nhanh nứt ra mất. Trong lòng dù rất muốn từ chối, nhưng nàng vẫn đành phải đến Tây Lân các lấy thuốc giải cho Nam Cung Lạc Lạc, mặc dù nàng không muốn gặp mặt Nam Cung Lạc Lạc, nhưng nàng cũng không muốn thành hung thủ giết chết Nam Cung Lạc Lạc, thấy chết mà không cứu thì không khác gì trực tiếp giết chết nàng.

"Mỗi ngày làm một việc thiện, tích đức tích phúc!" Tiết Tinh đành khuyên chính bản thân mình như vậy, đến khi mặt trời nhô lên khỏi mặt đất thì Tiết Tinh đã xuống giường thay xong quần áo, đầu tiên đương nhiên là đi thông báo tin vui này cho Lưu Huỳnh, vừa tỉnh dậy là có tin vui, số hần thật may mắn.

Bởi vì Lưu Huỳnh là nam nhân, nên ở cách Tiết Tinh và Nam Cung Lạc Lạc rất xa, Phương Nhi là một cô nương tốt, tự nguyện đưa Tiết Tinh đi tìm hần.

Phương Nhi còn là một cô nương nhiệt tình, dọc đường đi cũng nói không ngừng: "Tiết cô nương, tối hôm qua Lưu Huỳnh công tử ở trong vườn luyện kiếm, kiếm pháp của phái Linh Vũ các người thật lợi hại, hần ở dưới tán cây chậm rãi điều khiển kiếm, lá cây trên cây liền rơi xuống."

"Đó là kiếm khí, sư phụ Lưu Huỳnh là Nhị sư huynh của ta, thầy trò bọn họ đều yêu thích nội lực bên trong kiếm pháp." Tiết Tinh đáp.

"Nhìn xem, Lưu Huỳnh công tử đang ở dưới cây luyện kiếm, ta nhìn thấy có rất nhiều nha hoàn đang đứng nấp sau tường nhìn lên hần luyện kiếm." Phương Nhi chỉ ra gốc cây hộc đại thụ trong vườn nói.

Tiết Tinh chỉ là lễ phép nhìn qua một cái, khi thấy ngọn cây hộc trụ lùi nàng cuống lên, Lưu Huỳnh đã luyện ở đây bao lâu a! May mắn là hần sinh ra sớm, nếu không cục bảo vệ môi trường chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hần!

Vào trong phòng Lưu Huỳnh ngồi xuống, âm thanh dề dề như tiếng đàn của lá khô rơi xuống làm cho buổi sáng sớm yên lặng không hề đơn điệu, cửa phòng Lưu Huỳnh mở ra, lộ ra một cây đàn cổ, Lưu Huỳnh đang ngồi gảy đàn, màu sắc của huyền cầm trái ngược với đôi tay trắng nõn, hai vạt áo xanh nhạt của nhà nho thời xưa rủ xuống hai bên chân, kiếm Thanh Vân đặt bên cạnh cổ cầm, thật đúng là không thể rời xa kiếm.

Tiết Tinh ra hiệu cho Phương Nhi không được lên tiếng, về mặt biểu lộ cho nàng biết nàng có thể quay về, một mình rón ra rón rén đi tới sau lưng Lưu Huỳnh, tuy nhiên chân tay ngu ngốc không thể thoát được ánh mắt của hần.

"Sư thúc, trên người người mùi đàn hương nhiều quá." Tiếng đàn dừng lại, Lưu Huỳnh nói.

Tiết Tinh buông tay, nâng tay áo lên lỗ mũi ngửi một cái, một mùi đàn hương nồng nặc, tối hôm qua cả một đêm là đàn hương, không có mùi mới là lạ.

"Người dậy sớm như vậy, nhất định là có chuyện gì đó, hơn nữa phần lớn không phải là chuyện gì tốt đẹp." Lưu Huỳnh lại nói.

"A ha ha, người hiểu ta nhất cũng chỉ có Lưu Huỳnh, nếu không người thử đoán một chút xem là có chuyện gì?" Tiết Tinh trêu chọc Lưu Huỳnh nói.

"Hôm qua trên cuốn sách của phái Nga Mi người không tìm được loại độc mà Nam Cung cô nương trúng phải, nhưng lão đại phu kia lại nói là tìm được, so với hần, ta tin tưởng người hơn, hiện tại tình hình Đông Kỳ các đang hết sức nguy hiểm, Tiêu Các chủ không thể rời khỏi vị trí thủ lĩnh, ta đoán là lão đại phu này vì muốn lừa Tiêu Các chủ mà yêu cầu người trở thành đồng lõa?"

"Ta cũng không muốn lừa gạt Tiêu Các chủ, lão đại phu lấy một trăm mạng người ra uy hiếp ta, ta không thể có biện pháp nào khác, hơn nữa cũng không thể nói ra, à người xem cái này đi." Tiết Tinh hạ quyết tâm mạng tờ giấy nhận được tối hôm qua đưa cho Lưu Huỳnh xem, nàng không có võ công nhưng nàng căn cánh tay đặc lực, ở cái thế giới xa lạ như thế này, còn ai có thể đáng tin hơn Lưu Huỳnh.

"Người vẫn đang làm việc cho Minh Vực?" Giọng nói Lưu Huỳnh không nghe ra thái độ.

"Trước kia đã từng liên lạc không thể nói cắt đứt là có thể cắt đứt, nhưng tương lai của ta nhất định sẽ không có vị trí của hần." Tiết Tinh nghiêm túc nói.

"Không cần phải giải thích cho ta, trước kia người cũng chưa từng giải thích với ta." Lưu Huỳnh nắm lấy thanh kiếm trên mặt bàn: "Người nghĩ rằng ta và người chính là."

Đây là như thế nào vậy, Tiết Tinh không hiểu, mơ màng theo sát sau lưng Lưu Huỳnh. Dọc đường gặp phải nha hoàn dẫn hai người đi tìm Tiêu Quy Ứng, Tiêu Quy Ứng đang ngồi ngoài cửa phòng Nam Cung Lạc Lạc, thân thể mệt mỏi dựa vào trên bậc cửa, hần chờ ở đây cả đêm, nửa bước cũng rời khỏi. Thấy một màn như vậy Tiết Tinh không khỏi cảm động, nếu nàng là Nam Cung Lạc Lạc nàng nhất định sẽ chọn Tiêu Quy Ứng, ít nhất người ta cũng là chính nhân quân tử, sẽ không mạnh mẽ X nàng. Tiết Tinh ngồi xổm xuống, đem đôi mắt khép hờ của Tiêu Quy Ứng khép lại toàn bộ, rồi đứng lên nói với thị vệ bên cạnh Tiêu Quy Ứng: "Chớ quấy rầy Tiêu Các chủ, chờ hần tỉnh dậy thì thông báo cho ta một tiếng, ta và sư đệ đi viếng thăm Tây Lân các một chút."

Từ trên núi có đường đi trực tiếp đến Tây Lân các, chỉ là quang cảnh trên đường không quá đẹp mắt, khắp nơi cây cối bị chặt phá, ám chỉ nơi này không phải là nơi thái bình. Đi qua đình Chủ Phong đã trở nên cần cỗi vì đánh nhau là đến Tây Lân các ở phía tây ngọn núi, thủ vệ phía sau đưa Tiết Tinh và Lưu Huỳnh lên núi, kiến trúc Tây Lân các và Đông Kỳ các cơ bản là giống nhau như đúc, hai các nguyên bản là một khối, chỉ tiếc hiện tại thành đối đầu như nước với lửa.

Trong thính đường, ngồi chờ Tiết Tinh và Lưu Huỳnh có hai người, một người là đại thúc hơn bốn mươi tuổi, trên y phục có thêu hình Kỳ Lân, xem ra đây chính là Trình Các chủ - các chủ Tây Lân các, người còn lại là một cô gái xinh đẹp, xem ra đây chính là con gái của Trình Các chủ vì sự kiện từ hôn

mà tên tuổi lan xa trên giang hồ - Trình Linh.

Bốn người chào hỏi khách sáo, chủ ngồi vào vị trí của chủ, khách ngồi vào vị trí của khách.

"Tiết cô nương và Lưu Huỳnh công tử lần này tới đây chẳng lẽ phái Linh Vũ có gì chỉ bảo Tây Lân các?" Các chủ Tây Lân các khò ngò ngồi ở vị trí chính giữa, thử thăm dò hỏi.

"Lần này là ta tự đến, không liên quan đến phái Linh Vũ." Tiết Tinh giải thích.

"Vậy sao? Tây Lân các cũng không phải là nơi có cảnh gì đẹp, là ngọn gió nào đưa Tiết cô nương đến đây vậy?"

"Chuyện này ta muốn nói riêng với Trình Các chủ." Tiết Tinh liếc mắt nhìn Trình Linh nói.

Trình Các chủ hiểu ý, nói: "Linh nhi, người đưa Lưu Huỳnh công tử đi thăm quan phong cảnh Tây Lân các của chúng ta một chút."

"Vâng, thưa cha"

Trình Linh và Lưu Huỳnh cùng nhau đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn lại Tiết Tinh và Trình Các chủ, Tiết Tinh đưa tờ giấy An Loạ viết cho nàng cho Trình Các chủ xem: "Trình Các chủ, người có nhớ đây là bút tích của sứ giả Minh Vực."

Trình Các chủ tròn mắt nói: "Người...Người không phải là Tiết Tinh phái Linh Vũ sao?"

Tiết Tinh giật nhẹ làn da giữa cổ và mặt nàng, nói cho hắn biết mình không phải đang dịch dung: "Đương nhiên ta chính là Tiết Tinh của phái Linh Vũ, chẳng lẽ đường đường là Các chủ Tây Lân các có thể cùng người hoang mạc có thư từ qua lại, ta thì không được sao?"

"Độc đúng là do ta hạ, chuyện hạ độc này chỉ có ta và vị sứ giả Minh Vực kia biết, vì sao phái đưa thuốc giải? Chẳng lẽ cô nương kia là người Minh Vực?" Trình Các chủ hỏi.

"Không cần hỏi nhiều, nhất định phải đưa cho ta, nhanh lên một chút, nếu vị cô nương kia chết, ta đảm bảo không chỉ người và Tây Lân các bị tàn sát đầm máu, mà cả Trung Nguyên cũng sẽ gặp tai họa." Tiết Tinh thúc giục, nam chính tức giận rất là đáng sợ nha.

Trình Các chủ không dám chậm trễ, nhanh chóng từ trong ngực lấy thuốc giải đưa cho Tiết Tinh: "Sứ giả có nói cho ta biết, vực chủ phái một người đức cao vọng trọng ở Trung Nguyên tới giúp ta một tay, chẳng lẽ chính là người?"

Tiết Tinh đem thuốc giải cất vào tay áo, vung mái tóc đen nhánh: "Hiện tại ta cần nhanh chóng mang thuốc giải về, Trình Các chủ người tốt nhất đừng khinh xuất, để tránh sự việc thêm phức tạp."

Tây Lân các bị Đông Kỳ các đưa vào thế yếu, liền đặt hy vọng vào sự trợ giúp của Minh Vực, đối tượng thay mặt Minh Vực là Tiết Tinh tất nhiên không dám cãi lại, miệng đành phải đáp ứng, dẫn dò Tiết Tinh sau khi giải độc cho Nam Cung Lạc Lạc nhanh chóng cùng hắn bàn bạc kế hoạch tiêu diệt Đông Kỳ các, Tiết Tinh cũng đành phải đáp ứng, chẳng qua là hai người đang nghĩ gì thì chỉ trong lòng hai người mới biết được.

Mang thuốc giải về Đông Kỳ các, lặng lẽ bỏ vào chén thuốc chuẩn bị cho Nam Cung Lạc Lạc, sắc đỏ trên mặt Nam Cung Lạc Lạc trong nháy mắt liền biến mất, Tiết Tinh thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng Động Trù cũng truyền tin tức đến, quả nhiên Phương Vân không đồng ý cho hắn can thiệp vào chuyện nội bộ của môn phái khác, Động Trù cũng không chịu buông tha, hắn liền lấy phái Nga Mi và phái Võ Đang ra làm áp lực.

"Nhị sư huynh thật là uy vũ." Tiết Tinh sợ hãi kêu lên, Phương Vân cũng không phải là người dễ trêu chọc.

"Quả nhiên sư phụ rất nghiêm túc." Lưu Huỳnh không thể tin được người sư phụ sợ nhất phiền toái lại vì Võ Lâm mà đang gánh trách nhiệm nặng nề, quả nhiên là đang dốc sức vì Võ Lâm.

"Đa tạ ý tốt của Động Trù tiên bối, nhưng ý tốt này Đông Kỳ các không thể tiếp nhận, tranh chấp giữa Đông Kỳ các và Tây Lân các sẽ không mượn sự giúp đỡ từ bên ngoài." Tiêu Quy Ứng nói.

"Vì sao? Nếu như Tây Lân các và Đông Kỳ các đánh nhau cũng có đệ tử của cung Côn Luân, đây là chuyện mà mọi người đều biết, cho dù cung Côn Luân có thừa nhận hay không thừa nhận, trong lòng mọi người đã có sẵn đáp án, Đông Kỳ các tìm sự trợ giúp từ bên ngoài không phải là không có đạo lý." Lưu Huỳnh không hiểu.

"Nếu như chúng ta mượn lực lượng của môn phái khác tiêu diệt Tây Lân các, coi như thống nhất được Kỳ Lân các, thì người Tây Lân các chắc chắn sẽ không phục, Tiêu mô cũng không muốn một Kỳ Lân các chỉ bằng mặt mà không bằng lòng" Tiêu Quy Ứng nói.

Đó là em gái của người sao! Rất thanh cao nha! Lúc này trong lòng Tiết Tinh tràn đầy tính toán nhỏ nhặt, Tiêu Quy Ứng làm sao có thể bày ra vẻ mặt đơn giản dơ bẩn không chịu nổi như thế được! Nhưng mà Tiêu Quy Ứng, có một chuyện mà người không hề biết, Tây Lân các không chỉ được sự ủng hộ của cung Côn Luân mà còn có sự trợ giúp của đại BOSS Minh Vực, làm người như người thật là thất bại.

"Ồ ơ ơ, Tiêu Các chủ, sẽ có một ngày người phải hối hận" Lưu Huỳnh vừa nói vừa chỉ ngón trỏ vào chóp mũi Tiêu Quy Ứng, đáp lại là một tiếng cười kỳ quái, gương mặt lộ ra nét hồng kỳ quái.

Tiết Tinh cảm giác trà trong tay cũng rất kỳ lạ, hỏi: "Tiêu Các chủ, người có cảm thấy hôm nay trà có mùi lạ hay không?"

"Đại phu nói gió rét sẽ làm bệnh tình Lạc Lạc nặng thêm, ta đã yêu cầu phòng ăn đổi trà thành rượu Thiệu Hưng, để tránh cho mọi người nhiễm gió rét." Tiêu Quy Ứng trả lời.

"Người đổi trà thành rượu?" Tiết Tĩnh bất thành linh đứng lên, chẳng trách nhìn Lư Huỳnh có gì đó không đúng lắm, hẳn đang say rượu nha!

Đúng lúc này, Lư Huỳnh nhanh chóng rút Thanh Vân kiếm ở bên hông ra, lấy tốc độ cực nhanh đâm tới Tiêu Quy Ứng. Cũng may là Tiêu Quy Ứng phản ứng nhanh, dùng nội lực đẩy cái bàn vắng ra, tránh khỏi kiếm khí của Lư Huỳnh.

"Tiểu tử, cách xa sư thúc của ta một chút, nằng sẽ không gả cho người đâu." Lư Huỳnh say khướt cầm kiếm chỉ vào Tiêu Quy Ứng nói.

Tiêu Quy Ứng kinh ngạc nói: "Lư Huỳnh công tử chẳng lẽ đang...."

"Là đang say rượu." Tiết Tĩnh ngượng ngừng gật đầu.

Làm sao Lư Huỳnh có thể để cho Tiêu Quy Ứng có thời gian tán gẫu, lại đâm mấy đường kiếm cực nhanh tới Tiêu Quy Ứng, Tiêu Quy Ứng phải hết sức chăm chú mới có thể tránh thoát, trong lòng Tiết Tĩnh đối với mấy đường kiếm của Lư Huỳnh hoàn toàn rõ ràng, đó là bộ kiếm pháp tàn hoa của phái Linh Vũ, đặc điểm của nó là sự thay đổi thất thường và tốc độ cực nhanh, là kiếm pháp sở trường của Tiết Tĩnh, trong đầu giống như có người đang bày ra một bức họa to lớn, sử dụng bộ kiếm pháp kia khi thì rõ ràng mạch lạc, lại vừa mềm mại co dãn, Tiết Tĩnh biết tất cả, cổ thần thể này đối với võ học vô cùng quan tâm, nằng vẫn còn sót lại trong trí nhớ bộ kiếm pháp này.

"Tiểu Các chủ! Cẩn thận! Tiếp theo hắn sẽ hợp sức tấn công phía dưới người!" Tiết Tĩnh la lớn.

Quả nhiên, đường kiếm của Lư Huỳnh giống như ảo ảnh hướng xuống hai chân Tiêu Quy Ứng, một mối chông đỡ các chiêu thức, đường kiếm Lư Huỳnh lại đột nhiên hướng về phía trước một chút, tạo ra một đường kiếm khí mạnh mẽ, Tiêu Quy Ứng kịp thời rút đao bên hông lui về phía sau mấy bước ngăn cản kiếm khí. Lư Huỳnh không tiếp tục tấn công, hắn đứng lắc lư mấy cái, rồi từ từ đi về phía cái ghế Tiêu Quy Ứng vừa ngồi, mặt dựa vào thành ghế, hai tay đặt trên đỉnh ghế, bình yên ngủ.

Tiết Tĩnh muốn ngã! Lại là bộ dạng này! Say rượu chơi đùa ẩm ỹ đủ rồi liền lăn ra giả vờ vô tội ngủ! Cái bàn của Tiêu Quy Ứng ít ỏi một cái, nghiên mực Kỳ Lân cũng mất, tất cả là do người làm a!

"Lư Huỳnh công tử từ từ lượng có phải hay không..." Tiêu Quy Ứng chuyển đề tài nói

"Đúng thế, không tốt!" Tiết Tĩnh thẳng thắn trả lời.

Đột nhiên Tiết Tĩnh nghĩ đến một vấn đề, từ lượng Lư Huỳnh kém như thế, lúc động phòng làm sao uống ly rượu giao bôi được đâu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Lăn lộn

Ở một chỗ sâu trong Minh Vực có một căn phòng không có cửa sổ, mọi người ở Minh Vực cho dù ngu ngốc cũng biết căn phòng đó là nơi không thể đến gần nếu như không muốn chết. Lúc này, cửa phòng đang được đóng chặt, đứng canh cửa là hai nha hoàn sinh đôi xinh đẹp. Bên trong phòng là một mảnh trống trải, chỉ có một cái ghế ở giữa nhà, xung quang đều là những vách tường bị phá hỏng, làm cho bên trong phòng không có một chút ánh sáng nào, Diêm Minh đang ngồi trên chiếc ghế trong căn phòng tối đó, nhìn không chớp mắt vào vách tường đối diện.

Trên vách tường đối diện treo hai bức tranh, bức tranh bên trái vẽ một cô gái có vẻ ngoài thanh tú, bức tranh bên phải vẽ một người đàn ông trung niên cao lớn, khôi ngô, người con gái kia dĩ nhiên chính là Nam Cung Lạc Lạc, còn người đàn ông bên cạnh chính là vực chủ tiền nhiệm của Minh Vực, cũng là sư phụ của Diêm Minh.

Nam Cung Lạc Lạc vẫn luôn muốn điều tra thân thế của nằng, Diêm Minh biết, hắn tốn bao công sức đưa Nam Cung Lạc Lạc về hoàng mạc, chính vì sợ rằng nằng sẽ điều tra ra được. Hắn có thể làm hàng nghìn việc chỉ để đổi lấy nụ cười của nằng, có thể vừa dụ dỗ vừa lừa gạt nằng để đổi lấy một chút dịu dàng, nhưng nếu như nằng biết được mình là đứa con mồ côi của gia tộc Nam Cung, nếu như nằng biết được mình là một trong những hung thủ giết toàn bộ người nhà Nam Cung, nằng sẽ không nở nụ cười với hắn nữa. Diêm Minh nắm chặt tay làm xương cốt kêu lên răng rắc, thật đáng chết, tại sao lại có thể để cho nằng chạy trốn, mấy người...kia, thù vè và nha hoàn làm việc ăn hại cũng đã bị hắn chặt đầu, nhưng dù cho có chặt một vạn cái đầu của bọn họ thì bọn họ cũng không thể bù đắp được sai lầm đã gây ra, làm cho hắn bức mình chính là Nam Cung Lạc Lạc thế nào mà lại đánh bại đánh bại đi đến Đông Kỳ các, Tiêu Quy Ứng đối với Nam Cung Lạc Lạc có ý định gì, bản thân là một người đàn ông hắn làm sao lại không biết.

Diêm Minh hít sâu một hơi, để nội lực đề lừa gạt trong lòng xuống, không nên gấp gáp, Đông Kỳ các sẽ không tồn tại được bao lâu nữa đâu, hắn đã giao nhiệm vụ cho nữ nhân kia, người đàn bà gọi là Tiết Tĩnh ý cũng không phải là phế vật, chắc chắn nằng sẽ hảo hảo mà giúp hắn xử lý xong những chương ngại vật ở giữa. Ở trong căn phòng mờ tối, Diêm Minh cười tà mị một tiếng, thời điểm đón Nam Cung Lạc Lạc trở lại sắp chín muồi rồi.

Ánh mắt của Nam Cung Lạc Lạc vì thuốc giải mà Tiết Tinh mang về càng ngày càng có sức sống, ngược lại Tiết Tinh không còn chút sức sống nào, chắc chắn chính là vì việc chậm trễ chưa đưa cho Trình Các chủ câu trả lời hân mong muốn. Nàng là một cô gái nhỏ lớn lên ở đô thị mang trên mình tư tưởng, phẩm chất như trong sách đạo đức, mặc dù thích xem truyện võ hiệp, nhưng đối với giang hồ đuổi đuổi giết giết rất không có hứng thú, quả nhiên là cuộc sống làm phú bà ở nông thôn vẫn hấp dẫn nàng hơn, nàng rất muốn buông tay tất cả chạy khỏi nơi này, tất nhiên là với điều kiện Diêm Minh sẽ không đuổi giết nàng, Diêm Minh nhất định sẽ không bỏ qua cho người làm trái lệnh của hắn.

Nói đến Trình Các chủ Tây Lân các, hắn cũng là người bị ép, cuộc đời hắn cũng không dễ dàng để người phụ nữ của mình mang thai, sống đến năm ba mươi tuổi đối với người con gái tên Hòa Đa có xảy ra quan hệ nhưng vẫn không có thai con của mình, cũng năm ba mươi tuổi ấy, trước khi chết phụ thân hắn nằm ở trên giường kéo tay hắn nói: "Nhớ lời tổ tông, xây dựng lại Kỳ Lân các" Ngay thời điểm đó Tây Lân các đã càng ngày càng tàn lụi, phía Đông Kỳ các lại là một cảnh tượng vui sướng hoan hỉ, Trình Các chủ cũng có lúc dự cảm được rằng dù mình có dốc sức cả đời cũng không thể hoàn thành nguyện vọng của tổ tiên, hắn muốn có nhiều con trai, như thế khi hắn chết đi giống như cha mình có thể giao lại trách nhiệm nặng nề là xây dựng lại Kỳ Lân các cho con trai của mình.

Ba năm sau khi phụ thân chết, phu nhân Trình Các chủ cuối cùng cũng mang thai, lo lắng chờ đợi sinh hạ con trai nhưng rốt cuộc lại là con gái, giống như dội xuống một gáo nước lạnh, nữ nhi nuôi trong nhà chính là để lập gia đình, ý đồ to lớn bá nghiệp của hắn, nguyện vọng của tổ tiên hắn, chẳng lẽ nhất định Tây Lân các không thể có người nối nghiệp sao. Không thể đem nguyện vọng gửi gắm vào con cái mình, Trình Các chủ muốn mình trước khi già có thể tự tay hoàn thành nguyện vọng cả đời - xây dựng lại Kỳ Lân các. Đây là lúc cung Côn Luân và phái Võ Đang đang tranh đấu với nhau, Tây Lân các đưa một bàn tay nhỏ bé ra với cung Côn Luân, quyền rũ cười một tiếng: "Come on baby, chúng ta cùng nhau đập nó **!" Cung Côn Luân hớn hờ đón nhận, phái đệ tử tới Tây Lân các hỗ trợ chiến đấu, chẳng qua là như thế vẫn còn chưa đủ, cung Côn Luân cũng có tính toán của riêng mình, không thể đem toàn lực ra giúp Tây Lân các, hơn nữa Đông Kỳ các với sự lãnh đạo của Tiêu Quy Ứng thế lực mạnh mẽ không phải là không nhìn thấy, đúng lúc Tây Lân các rơi vào tình cảnh chán nản, thì Minh Vực lại hướng về Tây Lân các đưa ra một chút **: "Come on baby, ta sẽ mười lần trong một đêm vận chuyển thương vàng cho ngươi."

Ngay lúc Trình Các chủ vừa định giờ trò, vừa chờ sử giả Minh Vực thì một cô gái xuất hiện đúng lúc như lời của chúa cứu thế, Tiết Tinh một chân đạp đổ bức tường xông vào thế giới của Trình Các chủ, có thể biết được Trình Các chủ có bao nhiêu vui mừng, hắn sẽ chờ Minh Vực thực hiện lời hứa là lập tức sang bằng Đông Kỳ các. Nhưng Tiết Tinh ở đây lừa lấy của hắn một chai thuốc sau đó cũng biến mất không chút tin tức, Trình Các chủ oán hận gào thét, người không có lương tâm vứt bỏ ta, người nhà người cũng không thực hiện đúng cam kết của hắn!

Lúc này, dĩ nhiên Tiết Tinh không biết Diêm Minh và Trình Các chủ đều đang có tính toán với nàng, sau khi cùng Tiêu Quy Ứng đưa Lưu Huỳnh về phòng ngủ thì nhận được tin tức do sâu keo mang đến, An Loa hẹn nàng đến đỉnh Chủ Phong của Kỳ Lân các gặp nhau ở địa điểm cũ. Tiết Tinh vẫn luôn do dự có nên cho Diêm Minh tiếp tục nhìn thấy đáng và tham sống sợ chết của nàng hay không, hay là dứt khoát tìm đến mình chủ võ lâm Nhị sư huynh để nương tựa đây, cuối cùng Tiết Tinh vẫn cảm thấy tốt nhất vẫn không nên chọc tới Diêm Minh, phản bội Nhị sư huynh có thể lấy được sự tha thứ của hắn, nhưng đắc tội với Diêm Minh thì chỉ có một cái chết.

Vừa đúng lúc Lưu Huỳnh uống say, trong chốc lát sẽ không tỉnh được, mình có thể lén lút đi, lén lút quay về, không biết tại sao, chỉ là Tiết Tinh không muốn cuốn Lưu Huỳnh vào chuyện này. Một mình Tiết Tinh đi theo con đường gấp ghe đi tới đỉnh Chủ Phong, có lẽ sẽ đi qua ranh giới đang được Đông Kỳ các canh giữ nghiêm ngặt, Tiết Tinh mở ống trúc thả một con sâu keo ra, đỉnh Chủ Phong bốn phía đều được mai phục, dù sao cũng là lao động miễn phí vì thế không cần uống phí, để cho Tất hộ tổng mình vẫn sẽ tốt hơn.

Không lâu sau, Tất vô thanh vô thức từ phía sau cây đi ra, không biết là hắn đến nhanh, hay là hắn vẫn ẩn náu ở khu vực xung quanh.

"Chào, vị huynh đài này, đã lâu không gặp!" Nói xong Tiết Tinh mới nhớ ra là Tất không biết nói chuyện.

Tất dường như không nghe thấy lời Tiết Tinh nói, có lẽ vẫn nghe thấy, nhưng không muốn phản ứng lại với nàng mà thôi.

"An Loa hẹn ta ở địa điểm cũ của Kỳ Lân các, ta nghĩ ta cần người hộ tống ta đến đó". Tiết Tinh không thể làm gì khác hơn là trực tiếp nói ra.

Tất gật đầu một cái, bởi vì thực tế tuổi hắn nhỏ hơn Tiết Tinh, thậm chí khuôn mặt trông còn trẻ hơn cả tuổi, nếu không phải Tiết Tinh đã biết bản lĩnh của hắn, nhất định nàng sẽ cảm thấy hắn không đáng tin. Tất có dáng người thon gầy, ngược lại với Tiết Tinh trông khỏe khoắn thì hắn rất giống người hoang mạc, như thế nào mà trong lòng Tiết Tinh có cảm giác đang bắt nạt kẻ yếu nhí.

Tất là một hộ vệ đầy đủ tiêu chuẩn, đi trước mặt Tiết Tinh dẫn đường dùng chùy thủ dắt bên người chém đứt cỏ dại, Tiết Tinh xách quần áo đi theo phía sau, y phục của nàng vừa nhìn đã biết là đồ dùng xa xỉ của một con "dê béo", có lẽ thực sự nên mua hai bộ y phục khiêm tốn để có thể dễ dàng hàng động. Liên tiếp vượt mọi chông gai treo lên đỉnh núi, một khối kiến trúc lớn có chút đồ sộ kia chính là địa chỉ của Kỳ Lân các. Có thể thấy kiến trúc của Kỳ Lân các vô cùng tốt, trên mặt đất dù có vài vết nứt nhưng vẫn kiên cố như cũ, bước chân Tiết Tinh ở một nơi bị bỏ hoang nhiều năm vọng lại âm thanh lớn hơn, tại sao lại chỉ nói đến tiếng bước chân của Tiết Tinh, bởi vì Tất đi bộ không phát ra âm thanh, Lưu Huỳnh đi bộ âm thanh phát ra cũng rất nhẹ, thế mà gần như Tất không hề phát ra tí âm thanh nào, Tiết Tinh rất muốn cởi giày của hắn ra nhìn lòng bàn chân hắn xem có phải giống với bàn chân mèo hay không.

Để không bị người khác bắt gặp, An Loa hẹn gặp Tiết Tinh ở mặt thất dưới mặt đất, Tiết Tinh cho con sâu keo mà An Loa dùng để đưa tin cất cánh bay lên, sâu keo sẽ tự tìm về với chủ nhân, Tiết Tinh chỉ cần đi theo nó là có thể tìm được An Loa. Ở Kỳ Lân các trừ trên mặt đất là khu vườn và kiến trúc, dưới mặt đất còn có hành cung kích thước cũng tương đối lớn, ở đỉnh núi mà lại đi đào một cái hố lớn như vậy, đừng nói là xây hành cung, cho dù chỉ để đào một cái hố chôn quan tài thôi đã hao tốn biết bao nhiêu là nhân lực vật lực, khối kiến trúc khổng lồ như thế mà vắng lặng cả trăm năm này, chung quanh mạng nhện chằng chịt, ngay cả Tiết Tinh cũng cảm thấy đáng tiếc.

Đi theo sâu keo xuống địa cung tìm được An Loa, An Loa đang ngồi trên một cái ghế trong địa cung, vẻ mặt có chút cô đơn, Diêm Minh nhớ Nam Cung Lạc Lạc đến mức tức giận liền trút giận lên nàng, thực sự quá khó đoán. Thấy Tiết Tinh tới, An Loa đứng lên, vẻ mặt lại biến thành lạnh nhạt giống như sư phụ nàng.

"Cái này, cầm về lạng lẽ đưa cho Nam Cung Lạc Lạc uống." An Loa đưa một cái bình nhỏ cho Tiết Tinh.

"Đây là cái gì vậy?" Tay Tiết Tinh nắm chặt cái bình cũng run lên, không phải là thuốc độc chứ, nhất định là An Loa đang vô cùng ghen tị nên muốn giết Nam Cung Lạc Lạc, nàng đưa thuốc cho Nam Cung Lạc Lạc uống không phải sẽ trở thành đồng lõa sao, nàng cũng không phải đồng tính luyến ái, tại sao lại bắt nàng vì một người phụ nữ xa lạ mà đắc tội với Diêm Minh!

"Thuốc trị cảm lạnh, vực chủ sai ta mang tới." An Loa trả lời.

Tiết Tinh mở nắp bình ra ngửi một cái, có mùi gừng, quả thật rất giống mùi thuốc trị cảm lạnh, để đảm bảo khi về phải đưa lão đại phu kiểm tra lại một lần mới được, khi Diêm Minh giết người thì sẽ cho một đao để chết cho thống khoái, nhưng nếu là kẻ thù của Diêm Minh, nàng khó có thể biết được Diêm Minh có thể hay không đem nàng trời vào cột thiết trụ, từ từ cắt từng mảnh từng mảnh thịt trên người nàng.

"Còn gì nữa không? Không phải ngươi hẹn ta tới là muốn nói chuyện về Tây Lân các sao." Cất thuốc đi, về mặt Tiết Tinh trở nên nghiêm túc nói, trước khi đến nàng đã đưa ra rất nhiều giả thiết về mục đích gặp mặt lần này của An Loa, có khả năng nhất chính là bởi vì chuyện của Tây Lân các mãi vẫn chưa có động tĩnh gì nên hướng về phía nàng khởi binh vẫn tới, nàng đã chuẩn bị mấy ngàn chữ để giải vây cho mình rồi.

"Không có gì nữa!" An Loa lạnh lùng nói.

"Không có gì?!" Khóe miệng Tiết Tinh đem mấy ngàn chữ từ chối nuốt về, khuôn mặt có nhiều sắc thái biểu cảm.

Nàng ngần dậm xa xôi, trôi dạt lợi suất, da thịt mềm mại bị cò đại cửa thành vùi vết thương, vậy mà ở trong hành cung vút bỏ gặp phải một nhân vật chi vì muốn đưa một bình thuốc nhỏ xiu chữa cảm lạnh mà bắt nàng đến? Diêm Minh ngươi được lắm! Xem như ngươi lợi hại!

"Ta sẽ theo đường mật đạo trực tiếp đi xuống núi, các ngươi trở về đi." An Loa không hề nói giỡn, thực sự chỉ đưa một bình thuốc cho Tiết Tinh.

"Đi thôi, người anh em." Tiết Tinh ngoắc ngoắc tay với Tất, coi như là giảm cân đi, cỗ thân thể này lâu không luyện võ đường như cũng mập lên đôi chút.

Trên mặt Tất vẫn không có biểu tình gì, tuy nhiên trong lòng Tiết Tinh vẫn cảm thấy trong lòng hắn đang cười nhạo mình rất ngu ngốc, bọn họ bị vực chủ vĩ đại coi như một con khi để đùa bỡn, vì để đưa cho nàng bình thuốc trị cảm lạnh mà để cho nàng chạy ngược chạy xuôi, cũng như sư tử trong đoàn xiếc thú chui qua vòng lửa để lấy khối thịt, vì nửa khắc bạc ông chủ cho mà đổi lại lấy nguy hiểm, tiếp tục như vậy thật sự sẽ bị Diêm Minh chuyển qua làm giáo viên thể chất mất!

Đi theo con đường cũ từ địa điểm cũ của Kỳ Lân các đi ra ngoài, trước mắt là cảnh tượng náo nhiệt, đao quang kiếm ảnh vù vù, tiếng kêu thảm thiết và tiếng la vang lên không dứt bên tai, một đám người Đông Kỳ các và Tây Lân các đang miệng lưỡi sắc sảo đánh nhau. Đáng chết, không phải đã bảo Trình Các chủ đội tin tức của mình rồi mới phát động tiến công hay sao, quy mô như thế này không còn là nháo loạn nhỏ nữa rồi, thật đúng là liều mạng mà!

Tất giữ cánh tay Tiết Tinh lại, đưa nàng tránh khỏi lưỡi đao, hai nhóm người đều đã giết người đồ cả mất rồi, ai còn để ý xem ngươi có phải là người phái Linh Vũ hay phái Võ Đang hay không, không cần biết, chỉ cần không phải là người mình thì giết tất cả, Tiết Tinh rơi vào cảnh ngộ bất hạnh, nàng không phải là người Đông Kỳ các cũng không phải là người Tây Lân các, hai bên đều cho rằng nàng kẻ địch, đơn giản chính là trước mặt sau lưng đều có địch. Tất đưa thân thể cứng nhắc của Tiết Tinh né qua tránh lại rất nhiều phiền toái, dứt khoát ôm chặt lấy Tiết Tinh, đúng lúc Tiết Tinh cảm thấy cực kỳ sợ hãi, Tất ôm lấy Tiết Tinh ngã xuống bên cạnh, theo sườn dốc mà lăn xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Thi thể ở khắp nơi

Tất ôm lấy Tiết Tinh từ trên núi lăn xuống, nếu như phía dưới là một bãi cỏ, hai người lăn lộn ba trăm sáu mươi độ nhiều lần như vậy sẽ xuất hiện hai tình huống, Tiết Tinh mặt đỏ tới tai để lên người Tất, hoặc là Tất sắc mặt không đổi để lên người Tiết Tinh, đáng tiếc dưới sườn núi không phải là bãi cỏ, mà là một hồ nước, tôm tôm, hai tiếng liên tiếp vang lên, mặt hồ văng lên hai sóng nước thật to, hai người lần lượt rơi vào trong hồ.

May mắn là Tiết Tinh biết bơi, phun mấy con cua ra sau đó kết hợp bơi ếch và bơi chó hướng thân thể về phía trước đi lên, đúng lúc này nàng nhìn thấy Tất, thân thể hắn giống như một khối thép thẳng tắp chìm dần xuống dưới, nhìn hắn lẻ loi như một cọng cỏ sẽ không bị nước cuốn trôi đấy chứ, võ công cao như vậy tại sao lại không biết bơi nhỉ!

Tiết Tinh dùng cả tay và chân, một tay nắm lấy thắt lưng Tất, thật đáng ghét, nhỏ như vậy, một cái tay khác khua khua nước để cho hai người cũng tiến về phía trước..

Mang theo Tất trôi lên mặt nước, Tiết Tinh tham lam hít vào vào hơi dưỡng khí, tiếp tục đưa hắn trở lại bờ, nhớ lại năm đó lão ba ba cũng như vậy đưa Đường Tăng vượt sông Thông Thiên Hà. Tất mặc dù không biết bơi, nhưng cũng biết nín thở, thời gian nín thở của người tập võ khá dài, sẽ không để cho hắn đến nổi hôn mê, nhưng nằm trên đất vẫn có chút chật vật, y phục của hai người ướt đẫm, y phục Tiết Tinh vốn là lụa mỏng sau khi hút no nước trở

nên nặng nề giống như áo giáp sắt, ướt nhep dường như dính vào trên người, may mắn bây giờ đã là cuối thu khí trời có chút lạnh nên cái yếm tương đối dày, không đến nỗi bị phơi bày hết ra, chính là mơ hồ có thể nhìn thấy trên cái yếm có thêu một bông hoa sen lớn, cũng không quá đẹp để nhìn. Tất thì tốt hơn một chút, hần mặc áo đen cho dù có bị ướt cũng không nhìn thấy cái gì.

Trong phim truyền hình chỉ có nam chính nữ chính mới có thể gặp phải tình huống này, hai người sẽ cùng nhau nảy sinh một chút nóng bỏng, nữ chính vừa cởi quần áo ướt sũng trên người mình vừa đỏ mặt nói với nam chính là không được nhìn lên, nam chính vừa giúp nữ chính hong khô quần áo vừa lơ đãng nhìn về phía nữ chính. Quả nhiên Tiết Tinh có mang theo hộp quẹt, từ trong ngực móc ra, đã bị nước thấm vào, xem ra không thể sử dụng nữa rồi, hơn nữa xung quanh đều là cỏ hoang, ngay cả một cái cây cũng không có, muốn đốt lửa chỉ có thể phóng hỏa đốt núi. Không thể làm gì hơn Tiết Tinh đành bắt đầu từ vấy vạt vạt ra nước. Tất là nam nhân nên dễ dàng hơn nhiều, trực tiếp quay lưng lại với Tiết Tinh cởi áo khoác xuống ở trần vạt nước từ y phục của mình, Tiết Tinh không rời mắt khỏi phần lưng lộ ra của Tất, rải rác trên người Tất có nhiều vết sẹo lớn nhỏ khác nhau, nếu không phải những vết sẹo này thật sự lộn xộn, năng còn nghĩ rằng hần khắc sau lưng một bức bản đồ.

Tất cảm nhận được ánh mắt của Tiết Tinh, quay đầu cùng Tiết Tinh bốn mắt nhìn nhau. Tiết Tinh có cảm giác mình nên giải thích một chút, không nên để cho Tất nghĩ mình là một kẻ háo sắc, trên làn da dường như không có chỗ nào hoàn hảo, khoe miệng nói ra dường như cũng chỉ phí lời: "Vết thương của người...."

Tất chỉ im lặng lấy tay viết trên mặt đất: Nhiệm vụ

Tiết Tinh gật đầu một cái. Quả đúng là như vậy, nơi này là giang hồ, ai có thể hành tẩu trên giang hồ mà không bị thương đây, có thể sống đến bây giờ cũng đã rất tốt rồi, tựa như ở Trung Nguyên những người coi trọng lễ nghĩa dù sao vẫn rất ít. Tiết Tinh ôm đầu gối ngồi xuống, quả thật nàng đã từng ở một xã hội đánh người khác một quyền thôi cũng đã phạm pháp rồi, nhưng ở xã hội này đánh nhau không có pháp luật can thiệp, giết người cũng không phải là tội, đây chính là giang hồ, người trên giang hồ rất nhiều nhưng để có thể sống sót thì rất ít.

Tất vạt xong quần áo, mặc lại đã xong, đứng lên dùng ánh mắt hỏi thăm Tiết Tinh, y phục Tiết Tinh vẫn còn ướt, tuy nhiên xem ra không còn chặt vật như trước, vì vậy cũng đứng lên: "Đi thôi, làm sao chúng ta có thể trở về? Leo lên sao?"

Tất gật đầu, ôm lấy Tiết Tinh dùng khinh công nhảy lên, đột nhiên nhảy lên cao khiến cho Tiết Tinh thiếu chút nữa nôn ra.

"Đại ca, trước khi muốn làm cái gì người có thể hay không nói cho biết trước một tiếng, ta có chút sợ độ cao." Tiết Tinh oán giận nói, sau đó lại nghĩ Tất không thể nói chuyện, được rồi, coi như là nàng xui xẻo.

Tất để Tiết Tinh nằm sấp bên sườn núi, làm cho Tiết Tinh bắt được rễ cây trong bùn đất, bản thân cũng nằm bên cạnh Tiết Tinh, hần dùng một tay leo lên trên, một tay khác giữ lấy Tiết Tinh để phòng nàng ngã xuống. Ngón tay mắc phải bùn đất rất đau, nhưng khi con người rơi vào nguy hiểm thì thân thể cũng trở nên dễ chịu hơn, Tiết Tinh chịu đựng nỗi đau từ ngón tay truyền tới cùng Tất đi về phía trước. Đến khi quay lại đỉnh núi thì hai người dừng lại, cùng nhau dùng lỗ tai để lắng nghe âm thanh phát ra từ đỉnh núi, nếu đánh nhau vẫn chưa dừng lại, đi lên chỉ có nguy hiểm hơn. Nghe một lát, đỉnh núi yên tĩnh chỉ còn lại tiếng gió thổi, chắc là đã đánh xong rồi, thân thể Tiết Tinh di chuyển leo lên, trên núi quả thật không có bóng người, nhưng dưới chân có rất nhiều người, trên mặt đất có rất nhiều thi thể.

Ở hiện đại ngay cả hiện trường hung án Tiết Tinh cũng chưa từng gặp qua, trường hợp mười mấy người chết như vậy chính là mới nhìn thấy lần đầu, hét lên một tiếng sợ hãi đến mức ngồi sụp xuống đất, những vết thương trên thi thể vừa mới chết còn rất mới, máu tươi trào ra ngoài, máu của mấy người hợp lại chung một chỗ như như một con sông nhỏ chảy quanh co, phát ra mùi máu tanh gay mũi. Tất yên lặng nhìn Tiết Tinh ngồi xồm trên mặt đất, trước kia mặc dù hần chưa từng gặp Tiết Tinh, nhưng cũng được nghe nói một ít chuyện, bây giờ nàng hoàn toàn không giống trong ấn tượng của hần: lão luyện tàn nhẫn, lại trở nên giống như một cô nương vừa mới bước chân vào giang hồ, chẳng lẽ tẩu hỏa nhập ma khiến cho ngay cả tính cách cũng thay đổi sao.

Sau khi tỉnh rượu Luru Huỳnh mơ màng từ trên giường bò dậy, uống hai chén giải rượu nha hoàn mang tới, đầu óc tỉnh táo nên nhiều. Sau khi giải rượu đi tìm Tiết Tinh khắp nơi mà không thấy đâu, trong lòng có dự cảm xấu, từ lúc tẩu hỏa nhập ma sư thúc hần trở nên cực kỳ lười, mọi việc đều giao cho Luru Huỳnh đi làm, mình có thể không cần ra tay thì sẽ không ra tay, có thể để nàng đích thân làm việc cũng chỉ có thể có chuyện mà Diêm Minh giao phó, cho nên hiện tại, nàng có lẽ là đi nhận lệnh của Diêm Minh.

Tùy tiện sửa sang lại y phục, Luru Huỳnh vội vã cầm kiếm đi tìm Tiết Tinh, đỉnh Chủ Phong là nơi thích hợp nhất để làm những việc không ai có thể nhìn thấy, trực giác của hần cho biết Tiết Tinh nhất định đang ở đỉnh Chủ Phong, Luru Huỳnh một mạch chạy lên đỉnh núi.

Còn chưa đến đỉnh núi đã ngửi thấy mùi máu tanh, trong lòng Luru Huỳnh càng gấp hơn, chỉ sợ Tiết Tinh gặp phải nguy hiểm. Đến đỉnh núi, đứng phải trên mặt đất là một khối thi thể, phía trước Tiết Tinh đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, dường như bị dọa sợ đến mức không thể động đậy. Nàng quả thật đã thay đổi, trước kia nàng đập xuống dưới chân ngàn vạn thi thể sắc mặt cũng không thay đổi, nhưng vì sao hần lại lưu luyến sự thay đổi này, trước kia hần chẳng qua là đi theo bên cạnh nàng, chẳng qua là đi theo bên người mà thôi, mặc dù hần muốn báo đáp ân tình của nàng, nhưng luôn luôn không có cơ hội, nàng rất mạnh, tất cả mọi chuyện đều không muốn người khác nhúng tay vào, nhưng mà bây giờ nàng sẽ sai khiến hần, sẽ lệ thuộc vào hần, loại cảm giác này khiến cho hần cảm thấy rất hưởng thụ, hần cảm giác mình không hề chỉ muốn đi theo nàng nữa, dường như, còn muốn bảo vệ nàng.

"Sư thúc" Luru Huỳnh đi đến bên người Tiết Tinh, ngồi xuống với nàng, nhìn thấy khuôn mặt hoảng sợ của nàng, không cách nào áp chế tình cảm trong lòng, đem nàng ôm vào lòng.

Cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của cơ thể Luru Huỳnh, Tiết Tinh bật khóc: "Người nói xem tại sao bọn họ lại muốn như vậy, một trăm năm trước không phải bọn họ đều là người Kỳ Lân các sao?"

Luru Huỳnh không cách nào trả lời được, chỉ có thể ôm Tiết Tinh chặt hơn.

"Nếu có thể nhanh chóng thống nhất Kỳ Lân các, cũng sẽ không phát sinh ra những chuyện như bây giờ, Luru Huỳnh....Ta có phải là không nên ngăn

cản Tiêu Quy Ứng?"

"Quyết định là của ngươi, ta sẽ luôn ở bên cạnh ngươi." Luru Huỳnh dịu dàng nói.

"Tiêu Quy Ứng rất ưu tú lại rất nghiêm túc, hẳn đã từng nói sau khi thống nhất sẽ không làm khó người Tây Lân các."

"Đi thôi, trở về rồi hãy nói tiếp, ở chỗ này mà bị người khác nhìn thấy thì sẽ không giải thích rõ được." Tiết Tinh đứng lên, nhìn những thi thể trên mặt đất vẫn có chút choáng váng.

Luru Huỳnh nhẹ nhàng cầm tay nàng, dẫn đường cho nàng, hơi thở của hắn, mùi đàn hương của hắn dường như có khả năng trấn an lòng người. Tiết Tinh quay đầu lại liếc mắt nhìn, không thấy Tất đâu, đại khái là lúc Luru Huỳnh đến hắn liền chạy đi, với thân thủ thân long kiến thủ như hắn mà trên lưng còn có nhiều vết sẹo như vậy, thật không biết Diêm Minh đã phái hắn đi làm những nhiệm vụ gì.

Không lâu sau đã trở lại Đông Kỳ các, Tiêu Quy Ứng và mấy chiến tướng đặc lực của hắn đang cùng nhau ở thư phòng thảo luận vấn đề gì đó, đi trên hành lang có thể phảng phất nghe thấy tiếng khóc của nha hoàn. Cho tới bây giờ, hai các tranh chấp nhau không đến mức người sống ta chết thì không dừng lại, lần này các chủ Tây Lân các thật là liều mạng, hẳn có thể không có cũng được, nhưng cũng sẽ không để cho Tiêu Quy Ứng lấy được, để cho Tây Lân các và Đông Kỳ các cùng nhau biến mất trên giang hồ, đại khái có lẽ đây là nguyện vọng cuối cùng của hắn.

Khi cái chết đang ở trước mặt, những cỗ thi thể là ví dụ sinh động nhất, Tiết Tinh càng căm hận Diêm Minh coi sinh mạng của mình như một con kiến, nếu như nàng đồng lõa với hắn chà đạp lên mấy trăm thi thể người, nàng sẽ không tha thứ được cho mình, như vậy giữa nàng và Diêm Minh lại càng có thêm khoảng cách. Trong nguyên tác không có viết Tiêu Quy Ứng làm sao để thống nhất Kỳ Lân các, chỉ biết hắn đã xây dựng lại Kỳ Lân các, yêu dân như con thể nào, đức cao vọng trọng ra sao, tóm lại hắn chính là tiêu chuẩn của một minh quân, lực lượng của Tây Lân các vốn dĩ đã yếu, nay lại cắt đứt chi viện Minh Vực, lại thêm với cung Côn Luân xảy ra chút chuyện phiền toái tạo nên sự chú ý, Tây Lân các cũng đã cắt đứt.

Tất cả những điều trên đều là điều kiện tiên quyết để Tiêu Quy Ứng có quyết tâm sát đá đối phó với Kỳ Lân các, Tiết Tinh nghĩ mình cần phải nói chuyện với Tiêu Quy Ứng một chút.

Về mặt Tiêu Quy Ứng có chút tiêu tụy, từ khi hắn đảm nhiệm vai trò các chủ Đông Kỳ các đến nay lần đầu tiên chết nhiều người như vậy, vẫn là chết trong tay Tây Lân các, thật là một nỗi đau xót lớn lao.

"Tiết sư thúc, mời ngồi." Tiêu Quy Ứng mệt mỏi rót trà cho Tiết Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Sư huynh giá lâm

Trên núi Cầu Lũ, Kiến Diệp và Động Trù sống cùng một chỗ đã được một khoảng thời gian. Động Trù đang nằm trên một tảng đá lớn bên ngoài căn nhà lá cạnh vách núi cầm vò rượu uống, Kiến Diệp bưng một chén thuốc đen thù lủi đi đến bên người Động Trù.

"Nhị bá phụ, đã đến lúc phải uống thuốc." Kiến Diệp đặt cái khay xuống, giả vờ đem bát thuốc đặt vào khoe miệng Động Trù.

"Cứ để đấy đi." Động Trù nói.

"Vâng, cháu đi nấu cơm, đại phu nói bệnh của bá phụ phải ăn cơm đúng giờ mới được." Kiến Diệp cười một cái giống như một con cún con rồi chạy vào trong nhà.

Động Trù nhìn chằm chằm chén thuốc kia, hắn không tin lời nói của đại phu, bệnh của hắn không cần phải điều trị, đem đồ toàn bộ thuốc trong chén xuống sườn núi, rất thoải mái. Từ năm năm trước khi biết mình mắc phải bệnh này, hắn cũng đã đi tìm nhiều danh y, nhưng chung quy lại đều chỉ nhận được một đáp án: vô phương cứu chữa. Không ai biết lúc ấy hắn hăng hái bao nhiêu thì bị đá kích lại bấy nhiêu, nếu khi còn sống mà không thể thực hiện được chí hướng của mình, vậy thì hắn cần gì phải vất vả phấn đấu nữa, mỗi ngày uống say mới có thể mơ mơ màng màng mà sống vui vẻ, rượu mạnh không chỉ có thể làm tê dại thần kinh của hắn mà còn có thể hóa giải đau ốm, rượu, đối với hắn chính là bảo vật cuối cùng.

Nguyện vọng lớn nhất của hắn chính là không chút thống khổ trong lúc say rượu mà chết đi, cho đến khi Tiết Tinh tìm đến hắn, nhắc tới chuyện liên minh Võ Lâm. Mới để cho hắn lại có hứng thú cuốn vào tranh đấu trên giang hồ. Ai cũng không thể biết ước mơ lớn nhất của hắn là cái gì, tuyệt thế võ công? Chức chương môn? Tất cả đều không phải, cho dù là đồng môn của mình, sư tỷ, sư muội cũng không ai biết trong lòng hắn đích thực mong muốn điều gì. Mười lăm năm trước chinh chiến trên hoang mạc là do Trung Nguyên đánh chiến thắng, nhưng số người thương vong của Trung Nguyên lại gấp đôi hoang mạc, Trung Nguyên môn phái đông đảo, tất cả mọi người đều có tính toán của mình, đều muốn người khác hy sinh, còn mình thì ngồi như ngư ông đắc lợi, không có người điều hành, mặc dù dùng nhiều sự hy sinh để đổi lấy thắng lợi, Trung Nguyên cũng phải thay đổi cách làm cũ đó.

Khi đó Động Trù muốn đề cử sư phụ mình cũng chính là chương môn tiền nhiệm của phái Linh Vũ lên chức minh chủ võ lâm để cho võ lâm có thể thống nhất thành một tổ chức, nhưng không thành công, chương môn tiền nhiệm phái Linh Vũ sau khi trở về Trung Nguyên không bao lâu sau liền mắc bệnh qua đời. Động Trù vẫn không có ý định buông tha, một mình hắn xông xáo trong giang hồ, giao thiệp với các môn phái khác, dùng tâm huyết trọn đời

nghe nghiên cứu ra bộ kiếm pháp lấy nhu thắng cương hoàn toàn trái ngược với tiêu chí của kiếm pháp phái Linh Vũ là "Nhanh, mạnh, chính xác". Ngay lúc kế hoạch của hắn đang phát triển hoàn hảo, thì lại phát hiện mình mắc phải chứng bệnh nan y, coi như đang trên đũa bao công sức lớn lao mà nửa đời qua hắn gây dựng, hắn trăm luan hắn rơi xuống, hắn không muốn thực hiện cái gì nữa, bởi vì hắn cho là mình không còn cơ hội nữa, chỉ là không nghĩ tới khi mình sắp chui vào ngõ cụt thì lại có một cơ hội mở ra với hắn, Minh chủ tương lai do ai đảm nhiệm cũng không có quan hệ với hắn, hắn chỉ muốn dành khoảng thời gian còn lại của hắn để xây dựng xong liên minh Võ Lâm, nếu không, cuộc đời này của hắn sẽ vô cùng nuối tiếc.

Rượu, vật này một khi dính vào thì thật khó cai, mặc dù biết nó có hại với thân thể mình nhưng cũng vô ích, Động Trù không thể dừng động tác rót rượu. Trong nhà truyền đến tiếng loảng xoảng, hắn là Kiển Diệp trong lúc đột cùi đụng phải cái vung hoặc là rót nước thì đá phải thùng sắt, Động Trù cũng đã thành thói quen, cũng không để ý nhiều, tiếp tục uống rượu. Tiểu nha đầu cũng có khi động tay động chân, khi làm việc hoàn toàn không phải là một tay hảo thủ, vừa không có sự cẩn thận của cha nàng, vừa không có sự khôn khéo của mẹ nàng.

Đúng lúc ấy thì một cọng lông chim xám xịt rơi vào mặt Động Trù, Động Trù cảm thấy ngứa ngứa, mở mắt ra, thấy một con chim bồ câu mập mạp đang cố gắng vỗ cánh, trên chân có buộc một bức thư. Động Trù giơ tay lên bắt được chim bồ câu, đem bức thư tháo ra, xem qua nội dung xong hắn đem bức thư vo lại thành một cục, trên mặt mỉm cười. Nhảy xuống tầng đá, đi vào trong ngôi nhà lá, Động Trù ném bức thư vào trong lò lửa rồi nói với Kiển Diệp: "Nha đầu, nhanh đi thu dọn đồ đạc, chúng ta đến Đông Kỳ các."

Khi Động Trù đến Đông Kỳ các, Tiết Tinh và Lưu Huỳnh cũng ra ngoài tiếp giá, chia nhau thực hiện lễ đón của thầy trò, lễ đón của sư huynh muội, nếu nói đến lễ thầy trò chính là đột nhiên Động Trù đâm một kiếm tới đồ đệ mình, cuối cùng Tiết Tinh cũng nhìn thấy thanh kiếm Tố Ván, không ngờ thanh kiếm kia lại nhã nhặn như vậy, như được điêu khắc từ ánh trăng, thân kiếm trắng nõn làm dịu đi sát khí trong kiếm, là một bán thành phẩm nhưng ngược lại trông nó lại rất đặc biệt. Lưu Huỳnh cũng không tỏ ra yếu kém, xuất ra Thanh Vân kiếm để cùng hoàn thành chu toàn nghi lễ, Tiết Tinh ngáp một cái nói với Kiển Diệp: "Bọn họ còn muốn đánh đi đánh lại nhiều lần, đi thôi, cô cô dẫn người vào nhà ngồi trước."

Đưa cho Kiển Diệp một quả tú cầu đủ mọi màu sắc để cho nàng vừa đi vừa chơi, ba người phái Linh Vũ cùng với người Các chủ Đông Kỳ các ở chung một chỗ phải được giữ bí mật.

"Gần đây có người hoang mạng xuất hiện ở vùng phụ cận Tây Lâm các, không biết Trình Các chủ có kết cấu cùng người hoang mạng hay không, họ thật sự không biết chừng mực nữa rồi." Động Trù trách mắng.

Tiết Tinh sờ sờ lỗ mũi, mình mới chính là tay sai của hoang mạng mà Trình Các chủ cấu kết nha, Lưu Huỳnh lơ đãng nhìn thoáng qua làm cho Tiết Tinh càng cảm thấy xấu hổ đành phải cúi đầu.

"Đây cũng là một trong những nguyên nhân ta đồng ý với yêu cầu của các người, không thể để cho người hoang mạng nhân cơ hội này lợi dụng sơ hở được." Tiêu Quy Ứng nói.

"Ha ha ha, ta lại cứ cuốn người hoang mạng đi vào thì sẽ tốt hơn, cũng vì bọn họ đại náo một trận, chúng ta mới có lý do đi mời phương trượng Thiên Không của Thiếu Lâm rồi nui." Động Trù cười nói.

Theo như lời Động Trù nói, Thiếu Lâm tự không xen vào chuyện trong giang hồ, nếu thành lập liên minh Võ Lâm Thiên Không phương trượng tuyệt đối sẽ không tham gia, ông ý nói Thiếu Lâm tự sẽ chỉ ra mặt khi phải đối kháng với hoang mạng, hiện tại thì hoang mạng đang hành động, Thiếu Lâm tự không có lý gì để không hành động cả. Muốn nắm được cái sừng của hoang mạng không phải là dễ dàng gì, nhị sư huynh, còn không mau nịnh nọt sư muội đáng yêu của huynh đi!

Dưới sự an bài của Tiết Tinh, Tất mang theo vài thủ vệ hoang mạng tập kích Đông Kỳ các, chẳng qua là theo như lời Tiết Tinh dặn dò thì chỉ như đang gãi ngứa vài cái, bị lộ thì chạy đi, Tiết Tinh đã chuẩn bị lời để giải thích với Tất, nhưng cũng không phải sử dụng, đối với lời dặn dò của Tiết Tinh thì cơ bản Tất không hỏi nguyên nhân, giống như một người máy trung thành đi thi hành mệnh lệnh. Điều đó cũng làm Động Trù vui mừng, nói với Dịch Ngịch sư thái và mọi người cùng nhau lên Thiếu Lâm tự mời phương trượng xuống núi, Tiết Tinh cũng muốn đi cùng sư thái và đạo trưởng mời phương trượng.

Ba người nghe Động Trù tưởng tượng tương lai vô lâm, lại nghe bên ngoài truyền vào âm thanh loảng xoảng loảng xoảng giống như âm thanh đồ vật, bốn người vội vàng ra cửa kiểm tra, thấy Kiển Diệp đang cầm rìu chặt một gốc cây bạch dương cao.

"Nha đầu, người đang làm gì đấy!" Động Trù vội vàng tịch thu cây rìu trong tay Kiển Diệp, vừa đến nhà người ta mà đã phá bỏ cây cối hoa cỏ nhà người ta rồi, đây không phải là một hành động lễ phép mà con gái của Tam sư đệ nên làm.

"Cầu mắc ở trên cao, cây này quá cao cháu với không tới." Kiển Diệp tới.

Tiết Tinh ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy quả tú cầu lúc trước đưa cho Kiển Diệp đang vướng ở cành cao nhất của cây bạch dương, khinh công Kiển Diệp không tốt, cây này đối với nàng là quá cao, tuy nhiên cũng không đến mức phải chặt cây đi....nói không chừng mẹ Kiển Diệp đã không dạy cho nàng chút đạo lý này.

Nghe lời của Kiển Diệp, Tiêu Quy Ứng nhảy lên cây, sợi tơ vàng thêu hình Kỳ Lân trên y phục dưới ánh mặt trời chiếu vào tựa như....là một thiên sứ! Nhẹ nhàng từ ngọn cây lấy quả tú cầu xuống, vung ông tay áo, tiêu sái rơi xuống đất, Tiêu Quy Ứng khom người trả quả cầu lại cho Kiển Diệp: "Cô nương, xin hãy nhận lấy đi."

"Cám ơn Tiêu Các chủ" Kiển Diệp cười ngọt ngào nói.

Tiết Tinh thở dài, đây chính là con rể hoàn mỹ trong lòng bao nhiêu bậc cha mẹ nha! Khuôn mặt nhỏ bé kia, thân thủ nhỏ bé kia, đáng người cũng nhỏ bé kia, nếu ai là cha mẹ vợ của hắn khẳng định mỗi ngày khi mua thức ăn sẽ nói với người bán thức ăn là: "Ai ui, con rể của ta, thật ra không có gì tốt, tuy nhiên lại không tìm ra được khuyết điểm, a ha ha ha ha ha~~~~"

Động Trù đến Đông Kỳ các, dĩ nhiên Tiêu Quy Ứng muốn mở tiệc tẩy trần cho hân, nhưng giờ đang vào giai đoạn đặc thù, nên chỉ bày yến tiệc nhỏ trong nhà chứ không làm lớn, đương nhiên Động Trù sẽ không cần cái gì, đối với hân chỉ có rượu là đủ rồi. Lúc ăn cơm, Tiết Tinh bình tĩnh bảo nha hoàn đổi rượu của Lư Huỳnh thành trà, Động Trù cũng bình tĩnh để Kiển Diệp yêu cầu nha hoàn đổi rượu thành trà, Lư Huỳnh sau khi uống sẽ trở nên như nào bản thân Tiêu Quy Ứng đã biết, để đảm bảo lễ phép hân sẽ không nói ra cái gì, nhưng nếu Tiết Tinh không đổi rượu của Lư Huỳnh thì hân cũng sẽ lệnh cho nha hoàn đem rượu của mọi người đổi thành rượu Điem Tửu có nồng độ nhẹ nhất.

"Lần trước gặp ngươi vẫn còn chỉ là một đứa trẻ, chỉ chớp mắt thế mà ngươi đã là Tiêu Các chủ mà trong giang hồ thường nhắc đến." Động Trù uống một hớp rượu xúc động nói.

"Đúng thế, lần trước nhìn thấy tiền bối là ở đại hội võ lâm, phong thái của tiền bối đến nay vẫn bối vẫn nhớ rõ, vô cùng bội phục." Tiêu Quy Ứng thật lòng kính nể nói.

"Khi đó ta vẫn còn trẻ tuổi sung sức, không tranh được vị trí thứ nhất thì không chịu bỏ cuộc" Động Trù uống rượu lắc đầu nói.

"Kiếm thuật của tiền bối uyên thâm, vị trí thứ nhất là hoàn toàn xứng đáng". Tiêu Quy Ứng càng thêm kính nể.

Động Trù thật sự lợi hại như vậy sao? Tiết Tinh nghi ngờ gậy gậy từng hạt cơm trong chén cơm. Ánh mắt của Kiển Diệp thì luôn lướt qua lướt lại trên bàn, chậm chạp không động đũa làm cho chủ nhân của bữa tiệc là Tiêu Quy Ứng lập tức chú ý tới, ân cần hỏi" "Làm sao vậy? Không có món cô nương thích ăn sao?"

Kiến Diệp lắc đầu một cái, nhanh chóng gấp mấy món ăn đã để mất từ trước thả vào trong chén của Động Trù: "Người ăn thử những món này đi."

"Được được, ta sẽ ăn, ngươi cũng uống trà đi." Động Trù tròn mắt nhìn Kiển Diệp một cái, đây không thể nói là đe dọa mà là đang cầu khẩn.

Tiết Tinh cảm thấy kỳ quái, hỏi Lư Huỳnh: "Ta hình như không nhớ là Nhị sư huynh đang ăn kiêng?"

"Vậy thì cứ coi như là thế đi, trừ rượu ra cái gì sư phụ cũng không thích ăn." Lư Huỳnh trả lời, Tiết Tinh không nói gì nữa.

Cơm nước xong, Động Trù muốn đi ngủ, Kiển Diệp đi sát theo phía sau lưng hân, đột nhiên Tiết Tinh có cảm giác mất mát, trước kia Kiển Diệp luôn kề cận nàng, cháu gái ơi, ngươi không muốn cô cô ngươi nữa sao? Thôi thôi, cháu gái đã lớn, như tát nước ra ngoài, ai cũng không thể ngăn cản được nàng đi tìm hạnh phúc.

Đối với Tiết Tinh mà nói thì bây giờ còn chưa tới thời gian đi ngủ, trước kia khi ăn tối xong là thời gian nàng xem TV, hiện tại mặc dù không có TV, không phải là còn có người để có thể trò chuyện sao. Tiết Tinh xoay người nói với Lư Huỳnh: "Sáng sớm ngày hôm đó nghe ngươi đàn khúc đó rất êm tai, đàn lại một lần nữa cho ta nghe đi."

"Được, chỉ cần ngươi muốn nghe, thì lúc nào ta cũng có thể đàn cho ngươi nghe." Lư Huỳnh thành thật trả lời.

Trên mặt Tiết Tinh có chút nóng lên, có lẽ lời nói vừa rồi của Lư Huỳnh là lời thật lòng, Tiết Tinh nghe xong nội tâm có chút hưng phấn, tại sao có thể không hưng phấn được khi một người lại có thể đối xử tốt với ngươi như vậy.

"Ngươi đi lấy đàn đi, phía bắc khu vườn có một cái chòi nghỉ mát, phong cảnh không chỉ rất đẹp, mà còn có thể hưởng thụ gió đêm, ta ở đó chờ ngươi." Tiết Tinh nói xong liền chạy mất, như thế nào lại thấy giống cô gái cổ đại lén lút ước hẹn cùng với tình lang.

Không lâu sau khi Tiết Tinh đến chòi nghỉ mát thì Lư Huỳnh ôm đàn đến, Tiết Tinh thật sự nghi ngờ là hân dùng khinh công đến. Đặt cây đàn trên bàn đá trong chòi nghỉ mát, Lư Huỳnh ngồi trên ghế đá bắt đầu gảy đàn, tiếng đàn của hân cũng giống như con người hân có thể giúp cho tâm hồn được thanh thản, gió đêm thổi từ từ, cuốn theo mấy chiếc lá rụng. Tiết Tinh có cảm giác cả người mình đều sạch sẽ, tinh thần phấn chấn.

"Trong hoàn cảnh này, có tiếng đàn, có mỹ nhân, nếu có thêm bầu rượu thì tốt biết mấy." Tiết Tinh thờ dãi nói.

"Ha ha, Tiết sư thúc muốn có rượu, để ta lệnh cho nha hoàn mang rượu tới là được." Tiêu Quy Ứng đỡ Nam Cung Lạc Lạc đi từ phía sau cây đi ra.

"Tiết cô nương, Lư Huỳnh công tử." Nam Cung Lạc Lạc hơi khom người hành lễ với hai người, thân thể của nàng đã có thể xuống giường, nhưng vẫn còn yếu.

Tiết Tinh lúng túng chào hỏi.

"Tiết sư thúc rượu Thiệu Hưng bí truyền đó thật tốt, thân thể Lạc Lạc đã tốt hơn rất nhiều rồi." Tiêu Quy Ứng mừng rỡ nói.

Tiết Tinh yên lặng, có hiệu quả không phải là rượu Thiệu Hưng, là thuốc của người tình lang vượt qua sông Trường Giang từ hoang mạc đưa đến Trung Nguyên cho ngươi.

"Mới vừa rồi được nghe tiếng đàn của Lư Huỳnh công tử nên mới tìm đến đây, đã quấy rầy hai vị rồi." Nam Cung Lạc Lạc xin lỗi nói: "Không biết khúc nhạc mà công tử vừa đàn có tên là gì?"

"Tuyệt phúc sương lưu" Lư Huỳnh trả lời.

"Đã có tuyết rơi, sao lại có thể có sương xuống, Luru Huỳnh công tử nếu không chê, Tiêu mỡ xin bêu xấu cùng người hợp tấu một khúc đi." Tiêu Quy Ứng hăng hái nói.

"Tiêu công tử, không phải người không mang theo tiêu sao." Nam Cung Lạc Lạc kinh ngạc hỏi.

"Không có tiêu cũng không sao, cái này cũng được rồi." Tiêu Quy Ứng từ trong ngực lấy ra một mảnh lá cây, Tiết Tinh không xác định được đây có phải là mảnh lá cây hần thối ở núi Linh Vũ hay không, nếu đúng là như thế thì mảnh lá cây này thì nàng xin bái phục.

Tiêu Quy Ứng khẽ mỉm cười, nói với Luru Huỳnh: "Luru Huỳnh công tử, mời."

"Tiêu công tử, mời."

Tuy đây là sự kết hợp kì quái, tấu ra bài hát kỳ quái nhưng lại khá dễ nghe, Nam Cung Lạc Lạc và Tiết Tinh cùng nhau ngồi trong đình nghe hai người đàn ông này đàn lá cùng hợp tấu, thật sự là một cảnh kỳ quái, nhìn lại lại thấy hài hước. Dù sao thì cũng đều là người trong giang hồ, thân bất do bất kỳ, thân phận đều đã được định trước, không thể nói đây là một màn kịch tính, tương lai rồi đây sẽ ra sao.....

Truyện sắp đến giai đoạn kịch tính rồi mọi người ạ! Bất mí một chút là Luru Huỳnh và Tiết Tinh đều sắp gặp nguy hiểm bởi anh nam chính trong nguyên tác là Diêm Minh rồi. Hihi... Mọi người cùng đón chờ những tình tiết tiếp theo nhé!

Truyện sắp đến giai đoạn kịch tính rồi mọi người ạ! Bất mí một chút là Luru Huỳnh và Tiết Tinh đều sắp gặp nguy hiểm bởi anh nam chính trong nguyên tác là Diêm Minh rồi. Hihi... Mọi người cùng đón chờ những tình tiết tiếp theo nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Luru Huỳnh gặp nạn

Tắm xong, Tiết Tinh nhìn mình trong gương đồng, làn da nhẵn bóng mịn màng giống như là của một tiểu thư khuê các, nhớ lại những vết sẹo kinh người trên lưng Tất, có lẽ sống ở Trung Nguyên vẫn tốt hơn, hoang mạc quả là một nơi ăn thịt người. Thân thể mảnh khảnh giống như một cô gái, nhưng trên thực tế lấy tay sờ vào làn da mới thấy thân thể này là để lừa gạt người khác, do tập võ từ nhỏ nên dưới lớp da là những bắp thịt săn chắc, mềm mại mà tràn đầy năng lượng. Tất cả đều rất tốt, nhưng mà trên ngực trái ở trên da thịt trắng nõn lại có một con bướm đen trông vô cùng chói mắt. Đây là bí mật không thể để người khác phát hiện, đương nhiên cũng không thể để cho người xâm nhìn thấy được, ai cũng có một bí mật không thể tiết lộ ra bên ngoài, Tiết Tinh cũng từng nghĩ sẽ trực tiếp hủy bỏ mảng da kia đi, dùng ma phí tán cũng sẽ giảm bớt được đau đớn, nhưng nếu bị Diêm Minh phát hiện ra mình có ý xóa đi ẩn ý của hắn, với tính cách của hắn.....báo châu Mỹ sẽ săn đuổi con thỏ nhỏ cho đến chết.....

Mặc quần lụa mỏng màu xanh vào, đeo trên tay năm loại trang sức, một sợi tua rủ xuống theo sợi tóc, Tiết vỗ vỗ khuôn mặt mình làm bầm lâu bàu: "Người xem đáng vẻ người so với nàng còn xinh đẹp hơn, làm sao mà lại có thể bại dưới tay nàng được đây."

Nhớ tới trò chơi thú vị đó, Tiết Tinh vô cùng hăng hái cầm gương đồng lên nói: "Gương ma gương ma nói cho ta biết, trên đời này ai là người đẹp nhất?"

"Sư thúc." Luru Huỳnh đứng ngoài cửa gõ cửa nói.

Thật đúng là trùng hợp làm cho người ta cảm thấy thoải mái, Tiết Tinh khoái chí ra mở cửa cho Luru Huỳnh.

"Sư thúc, vừa nhận được tin, Dịch Nghịch sư thái, Tự Ưu đạo trưởng, Vô Ích phương trưởng và Phương Vân chương môn đang phái người tới tiếp viện cho Đông Kỳ các" Luru Huỳnh nói.

"Nhị sư huynh đã biết chưa?" Tiết Tinh hỏi.

"Sư phụ đã lôi kéo Tiêu Các chủ đi uống rượu ăn mừng rồi." Luru Huỳnh trả lời.

Động Trù thật sự uống rượu để ăn mừng sao? Mỗi lần hắn từ nhà vệ sinh đi ra thì uống rượu, là ăn mừng dạ dày mình đã thông suốt thì có.

Cung Côn Luân nhìn thấy tình hình cũng bắt đầu hành động, à không, phải nói là họ như một tiểu yêu tinh nhạy cảm thức thời xoay theo chiều gió, vừa rút về từng nhóm từng nhóm đệ tử phái đi tiếp viện Tây Lâm các, vừa hô khẩu hiệu với Tây Lâm các: "Lão đệ người cố gắng chịu đựng, đại ca có chút bần rùn, bọn người đợi xem tình hình tiến triển tốt lên thì ta trở lại một cách oai phong." Mặc dù Trình Các chủ có một tấm lòng son, nhưng cũng không phải là kẻ ngốc, dựa vào danh tiếng của cung Côn Luân trên giang hồ, hắn sẽ không ôm hy vọng ở chỗ bọn họ, hắn là muốn đặt hy vọng vào người Minh Vực. Người hoang mạc tính tình khát máu, hoang mạc định cho Tây Lâm các trở thành tay chân nội ứng cho chúng ở Trung Nguyên nên nhất định sẽ đem toàn lực ra trợ giúp mình, ngược lại so với phe cánh của cung Côn Luân ở Trung Nguyên có thể tin sao, vô cùng thâm hiểm.

Nhưng Trình Các chủ không biết, viện quân của hoang mạc cũng đang bị bức ép, quan chỉ huy của bọn họ không chút nào để cho bọn họ có cơ hội nhàn rỗi, chọc phía đông hai cái, quấy nhiễu phía tây một phen, nhìn qua tưởng chừng việc đó có hiệu quả nhưng trên thực tế đó đều là những chuyện con con. Đối với mệnh lệnh của Tiết Tinh, bất kể có thái quá bao nhiêu, Tất cũng không hỏi nguyên nhân, cũng không phản bác lại chỉ chấp nhất đi thi hành, thiếu

chút nữa hẳn làm cho Tiết Tinh tưởng đây là Lưu Huỳnh thứ hai, nhưng khí tức trên người hẳn không phải giống như Lưu Huỳnh làm cho người ta yên tâm, nhìn bề ngoài hẳn không có lực sát thương nhưng thật ra là một con thú đi săn chính hiệu, hẳn không hành động vì hẳn đang chờ đợi thời cơ trời chật con mồi, trong nháy mắt sẽ làm nó tê liệt.

Những tình huống xảy ra hoàn toàn vừa ý nàng, Trình Các chủ bị bao vây tựa như một con gấu đang cố gắng trốn thoát nhưng vô ích, ai ngờ đâu nó thà rằng dẫm lưới rách cả chết. Tây Lân các không hề báo trước mà đã khai chiến toàn diện với Đông Kỳ các, như thế này không khác gì lấy trứng chọi với đá cả, hành động đó làm cho Đông Kỳ các không kịp ứng phó, cũng không phải do người của Tây Lân các, cũng không phải có người viện trợ cho Tây Lân các, theo như thị vệ báo lại, xác định đó là người Minh Vực.

Mặc dù, Động Trù và Tiêu Quy Ứng cau mày, nhưng cũng không quá kinh ngạc, chỉ có Tiết Tinh và Lưu Huỳnh biết ý đồ lần này là gì, lần này Tiết Tinh đảm nhiệm vai trò người tổng phụ trách thay cho Diêm Minh, mức độ mệnh lệnh được ưu tiên thậm chí còn cao hơn cả người phụ trách liên lạc là An Loa, nàng chắc chắn không hạ lệnh để người Minh Vực tiến đánh Đông Kỳ các, chẳng lẽ An Loa đã thăng chức? Hoặc là..... Tiết Tinh không dám nghĩ tiếp nữa, ông trời phù hộ chỉ mong là không phải, không, tuyệt đối không thể là như vậy, ông trời ơi, người nên thương hại những người dân đáng thương của người đi!

Bình thường không chăm chỉ thì đến lúc nước đến mới nhảy thì vô dụng rồi, trước kia mỗi khi gần tới kỳ thi cho dù Tiết Tinh có đi quyên góp bao nhiêu tiền dầu vùng cho Tự Miếu thì bài chuyên ngành của nàng vẫn không qua được, bất kể nàng có khen ông trời bao nhiêu, ông trời cũng không phù hộ nàng. Khí thế của quân địch tựa như thế chẻ tre, thủ vệ của Đông Kỳ các buộc phải lui dần vào trong núi, thấy tình thế trước mắt không tốt, trước tiên Tiêu Quy Ứng phân phó cho các nha hoàn chuẩn bị chạy trốn xong, nếu các tướng sĩ tiền tuyến bị thua, các nàng có thể chạy trốn hoặc cũng có thể ra đầu hàng, coi như đó mệnh lệnh cuối cùng cho các nàng.

"Ta sẽ ở lại chỗ này chờ các người." Tiết Tinh nói, nàng không có võ công, đi theo không phải là sẽ có thêm một oan hồn sao.

"Không được, nơi này không an toàn, không ai biết được là có kẻ đánh lên hay không, không bằng người đi theo chúng ta để chúng ta có thể chiếu cố người." Động Trù nói xong liền vội vã cùng Tiêu Quy Ứng đi tiếp viện cho tiền tuyến, Tiết Tinh đành phải đi theo, nắm chặt cây kiếm trong tay áo của Nhị thiếu gia trong tay, cầm chặt đến mức toát mồ hôi mà cũng không hay biết.

Chạy đến sườn núi, khắp nơi đều là tiếng la hét, ngay lập tức Tiêu Quy Ứng và Động Trù đều rút vũ khí ra nhập cuộc chiến, thân thủ Kiển Điện thì dọn dẹp chút binh tôm tướng cá, Lưu Huỳnh đứng cạnh bên người Tiết Tinh, người bình thường không thể lại gần được nàng. Lần đầu tiên đứng trong cuộc chiến, đây không phải giống như đầu bếp ở trần kia cầm đao thái ra vẻ, bọn họ là chân đao chân thương muốn đưa đối phương vào cái chết, mùi máu tươi bắt đầu lan nhanh trong không khí, thậm chí ngay cả Thanh Vân kiếm của Lưu Huỳnh luôn được lau sạch sẽ giờ cũng nhuốm đầy máu tươi.

Thần kinh Tiết Tinh khẩn trương cao độ, trong đám người hỗn loạn nàng nhìn thấy bóng dáng Tất, quả đúng là người Minh Vực, rốt cuộc là tại sao. Một người dùng đao chém tới Tiết Tinh, Lưu Huỳnh lấy kiếm ngăn trở, lại có thêm người từ phía sau đánh lên Tiết Tinh, Lưu Huỳnh không còn cách nào, đành phải dùng chưởng lực đánh bay hắn. Tiết Tinh thầm nghĩ nếu võ công của mình tốt, ít nhất sẽ không trở thành gánh nặng như bây giờ. Lại có thêm mấy người vây lại tấn công Lưu Huỳnh, Lưu Huỳnh lấy kiếm đâm người thứ nhất bên trái, thanh kiếm mềm mại vẽ ra nửa hình tròn, kiếm khí bùng ra, sau đó đổi tay thu hồi kiếm lại, những người kia đều bị văng ra xa.

"Tiết Tinh, sự diệt này của người thân thủ cũng không tồi." Trong không khí truyền tới thanh âm cùng mùi hương kì dị của hoang mạc, âm thanh quen thuộc đó làm cho lòng người sợ hãi, không thể nào, hẳn làm sao lại tới đây.

Diêm Minh tay không đem móc tìm những người ngăn trở mình vút qua một bên, những người đó từ từ ngã xuống, khuôn mặt hắn lộ ra vẻ mỉm cười giễu cợt không ai bị được, chống lại ánh mắt Diêm Minh, từng thớ thịt trên người Tiết Tinh run rẩy, tâm tình trở nên tuyệt vọng, trái tim như muốn treo lên. Thấy Diêm Minh đi về phía Tiết Tinh, Lưu Huỳnh nâng kiếm lên đâm về phía hắn, Diêm Minh lắc mình liền trốn thoát, Lưu Huỳnh đuổi theo không rồi.

"Lưu Huỳnh! Cẩn thận!" Tiết Tinh vội vã kêu lên, tên kia căn bản không phải là người, hẳn chính là nam chính nha!

"Chơi với người cũng không sao." nụ cười giễu cợt trên khuôn mặt Diêm Minh vẫn không thay đổi, ánh mắt nhìn một tên lính quèn Minh Vực ra lệnh: "Người, đi bắt nữ nhân không biết võ công kia cho ta, ta có chuyện muốn hỏi nàng."

Người đó lĩnh mệnh, từng bước một bước về phía Tiết Tinh, Lưu Huỳnh muốn quay lại cứu Tiết Tinh, Diêm Minh làm sao có thể để Lưu Huỳnh được như ý, Tiết Tinh không có chỗ để trốn, đứng yên tại chỗ giống như đang chờ đợi cái chết, không được, tại sao có thể nhận thua như vậy, Lưu Huỳnh chưa nhận thua thì sao nàng có thể nhận thua cơ chứ, cho dù kết quả cuối cùng là chết thì nàng cũng muốn chống lại cái chết này đến cùng, như thế mới không uổng tình cảm của Lưu Huỳnh. Thân thể bị một bóng người bao phủ, Tiết Tinh nhanh chóng đâm cây kiếm trong tay áo tới người trước mắt, dùng toàn bộ sức lực đâm vào điểm yếu của hắn, đối phương lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, chưa từng nghĩ đến nữ nhân yếu đuối này lại có thể xuất ra một chiêu như vậy, có lẽ là, con thỏ bị ép quá mức thì có thể quay lại cắn người. Thấy người đó vẫn còn hơi thở, đại não giờ đã trống rỗng của Tiết Tinh ra lệnh lấy kiếm trong tay áo ra khỏi người hắn tiếp tục điên cuồng đâm lên, cho đến khi hắn giống như một con nhím rồi ngã xuống, nàng mới bình tĩnh lại.

Diêm Minh và Lưu Huỳnh vẫn đang dây dưa, Diêm Minh và Lưu Huỳnh đấu qua đấu lại với nhau, Lưu Huỳnh từng bước ép sát không chịu bỏ qua cho Diêm Minh, như vậy có thể ngăn được bước chân của Diêm Minh, gây trở ngại cho việc hắn đi áp dụng kế hoạch khác. Diêm Minh một mặt đỡ chiêu một mặt lui về phía sau, nâng một cánh tay lên, nội lực thâm hậu như một cái ống hút hút lấy Tiết Tinh. Trong nháy mắt Tiết Tinh cảm thấy không khí xung quanh mình trở nên mỏng manh, giống như có một bàn tay vô hình đang kéo nàng đi, đột nhiên bị kéo đến bên người Diêm Minh, một tay hắn chế trụ cổ Tiết Tinh, cười với Lưu Huỳnh nói: "Buông kiếm xuống, đứng yên tại chỗ, nếu không ta đem đầu nàng xuống đưa cho người."

Ánh mắt Lưu Huỳnh nhìn chăm chăm vào Diêm Minh, ném Thanh Vân kiếm tới trước người hắn, Diêm Minh nhặt kiếm lên, đột nhiên đâm một kiếm vào thân thể Lưu Huỳnh.

"Khôn kiếp!" Tiết Tinh tức giận kêu lên.

Bàn tay Diêm Minh đang nắm cổ tay Tiết Tinh tăng thêm lực, vài giọt máu tươi chảy xuống theo đầu ngón tay hắn. Đau đớn cũng tốt, sợ hãi cũng tốt, hiện tại những điều đó đều không đánh bại được sự tức giận trong lòng Tiết Tinh đối với Diêm Minh cũng như đối với chính mình, trong phim truyền hình không phải thường diễn cảnh người bị sát thủ bắt được đều cắn lưỡi tự tử sao, thay vì để mình tiếp tục trở thành nhược điểm dễ uy hiếp, không bằng cứ như vậy đi.... Tiết Tinh muốn cắn lưỡi tự tử, Diêm Minh kịp thời nắm được cằm của nàng, bóp xương cốt của nàng giống như sắp vỡ vụn đến nơi, khuôn mặt không cách nào nhúc nhích được nữa.

"Mạng của ngươi là của ta, làm sao có thể để lãng phí như vậy, ta còn vài lời muốn hỏi ngươi." Diêm Minh ở bên tai Tiết Tinh nói, sau đó tiếp tục đâm Lư Huỳnh một kiếm, tiếp tục một kiếm (Edit đến đoạn này ta chỉ muốn *chém chém chém* Diêm Minh, dám đâm Lư Huỳnh ca ca, hừ hừ, hãy đợi đây....)

Y phục màu xanh của Lư Huỳnh giờ đã loang lỗ máu, hắn vẫn dịu dàng nhìn Tiết Tinh, cười nhàn nhạt an ủi nàng. Nắm tay Tiết Tinh giờ không chỉ có máu, mà còn có cả nước mắt, Tiết Tinh không không chế được tâm tình của mình, nàng tức giận, nàng thương tâm, nàng tuyệt vọng, bởi vì cho dù nàng có cố gắng nhìn đến đâu thì nước mắt vẫn cứ chảy xuống, đối với sự sợ hãi Diêm Minh giờ đã biến thành thù hận, nàng hận, rất hận!

"Diêm Minh!" Giọng nói vừa yếu ớt lại vừa tức giận, Nam Cung Lạc Lạc được nha hoàn đỡ đã chạy đến nơi.

"Lạc Lạc!" Diêm Minh buông Tiết Tinh ra, kinh ngạc kêu lên: "Thân thể ngươi không tốt, tại sao còn đi loạn ra đây."

Có được sự tự do, phản ứng đầu tiên của Tiết Tinh là vọt tới bên người Lư Huỳnh, ôm lấy hắn mới cảm thấy được hắn luôn luôn cố gắng cứng rắn chống đỡ như thế nào.

"Nam Cung cô nương!" Tiêu Quy Ứng giật mình khi thấy Nam Cung Lạc Lạc, lại nhìn thấy Tiết Tinh ôm Lư Huỳnh cả người là máu, đành khẽ cắn răng đi đến bên Tiết Tinh và Lư Huỳnh.

"Nơi này còn rất nguy hiểm, ta hộ tống các ngươi đi ra ngoài, chuyện sau đó....mặc cho số phận đi." Tiêu Quy Ứng nói.

Tiết Tinh công Lư Huỳnh trở lại Đông Kỳ các, may mắn gặp phải Phương Nhi, tìm giúp cho hai người gian phòng sạch sẽ, sau đó đi gọi hộ lão đại phu.

Lão đại phu nhìn vết thương của Lư Huỳnh, chau mày lại, cứ để mặc cho Tiết Tinh dùng nước nóng vừa lau sạch vết thương vừa băng bó cho Lư Huỳnh.

Vết thương vừa mới được băng bó xong, ngay lập tức nghe thấy một trận âm ỷ ở ngoài cửa, cửa bị đá văng ra, Động Trư xông tới, nhào tới mép giường Lư Huỳnh: "Đại phu, tình hình của đồ đệ ta như thế nào?"

Đây cũng chính là vấn đề mà Tiết Tinh muốn biết, sợ quấy rầy đại phu băng bó vết thương nên vẫn không dám lên tiếng.

"Điều lão phu có thể làm chỉ là những thứ này thôi, xin đi mời cao minh khác đi." Lão đại phu nói.

"Cái gì? Ngươi nói cái gì?" Tiết Tinh cảm thấy nhất định là mình đã nghe nhầm, giữ chặt lão đại phu không chịu buông tay.

"Tiết cô nương, lão phu đã cố gắng hết sức, trên người Lư Huỳnh công tử có tất cả mười hai vết thương, còn có một vết thương ở chỗ nguy hiểm, may mà hắn có nội lực thâm hậu nên có thể kiên trì bảo vệ tâm mạch một khoảng thời gian, thay vì để cho hắn hai ngày sau phải chết trong đau đớn, không bằng để cho hắn sớm một chút được yên nghỉ."

"Ngươi câm miệng cho ta! Ta không nghe ngươi nói chuyện nữa!" Tiết Tinh xoay người hướng Tiêu Quy Ứng hô lên: "Đi, đi tìm đại phu khắp núi Kỳ Lân cho ta! Ta không tin không có ai có thể cứu hắn!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Thanh kiếm gửi gắm tình cảm, khó khăn được san phẳng bằng ý chí

Một chiếc xe ngựa đang hướng về hoang mạc đi tới mà trong xe là Diêm Minh và Nam Cung Lạc Lạc, Nam Cung Lạc Lạc lấy điều kiện để Diêm Minh rút lui khỏi núi Kỳ Lân là "tự nguyện cùng Diêm Minh trở về hoang mạc", Diêm Minh vui vẻ đáp ứng, thật ra Trình Các chủ coi trọng mình, quả thật Diêm Minh đối với Trung Nguyên cũng có dã tâm, tuy nhiên hắn vui vẻ giống một con cạp độc lai độc vãng, đối với bản thân mình có mười phần tự tin, khinh thường việc mượn lực người khác, lấy lý do những tay vào chuyện tranh đấu của Đông Kỳ các và Tây Lân các chỉ là vì Nam Cung Lạc Lạc mà thôi, hôm nay Nam Cung Lạc Lạc chủ động muốn trở về cùng hắn, vừa đúng với ý của hắn.

"Ta cầu xin ngươi, ta nguyện ý sống bên cạnh ngươi, chỉ hy vọng ngươi đừng giết người vô tội lung tung nữa được không?" Nam Cung Lạc Lạc cầu khẩn Diêm Minh.

Diêm Minh vuốt ve khuôn mặt Nam Cung Lạc Lạc nói: "Ta đã đồng ý để ngươi sống bên cạnh ta rồi, nên thỉnh cầu của ngươi ta không thể đáp ứng được nữa."

"Ngươi....." Nam Cung Lạc Lạc quay mặt đi không muốn nhìn Diêm Minh nữa, nàng rất rõ ràng là mình thích nam nhân tàn nhẫn lại xinh đẹp này, nhưng hẳn chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của người khác, luôn làm cho nàng rất khổ sở, nàng một mặt từ Minh Vực muốn trở về Trung Nguyên là muốn tìm ra thân thể của mình, nhưng mặt khác chính là muốn chạy trốn sự đau khổ này.

Diêm Minh thờ dãi nhìn Nam Cung Lạc Lạc quật cường, hẳn rất muốn đáp ứng tất cả yêu cầu của nàng, nhưng hẳn không làm được điều này, hẳn đã bước chân lên một con đường không thể quay về, khi hẳn đích thân giết chết sư phụ mình để trở thành chủ nhân của Minh Vực, con đường như vậy buộc hẳn nhất định phải đi bằng hết.

Tiết Tinh đuổi mọi người ra ngoài, một mình ở trong phòng chăm sóc Luru Huỳnh, nàng một mình chuyển kiếp đến thế giới này, luôn là Luru Huỳnh ở bên quan tâm nàng, nếu như không có Luru Huỳnh ở đây..... Trong đầu lộn xộn đang nghĩ cái gì không biết, hiện tại đang là lúc Luru Huỳnh yếu đuối nhất, mình nhất định phải tinh táo mới được, nếu như ngay cả nàng cũng ngã xuống, ai sẽ cứu Luru Huỳnh, ai sẽ bảo thủ cho Luru Huỳnh, nàng nhất định phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

Tiết Tinh lau một giọt nước mắt, dùng tay sạch lau mồ hôi trên mặt Luru Huỳnh, nhất định hẳn đang rất đau, Diêm Minh, mối thù hôm nay ta nhất định bắt ngươi nợ máu phải trả bằng máu.

"Luru Huỳnh, ngươi mở mắt ra đi, ta bảo đảm với ngươi ta sẽ cố gắng luyện võ thật giỏi, sẽ không là gánh nặng cho ngươi nữa, sau này sẽ để ngươi ngồi trong xe ngựa còn ta thì đánh xe, ngươi ngồi thì ta sẽ đứng, cũng sẽ ăn những món ngươi thích ăn, đến khách điểm đề cho ngươi chọn phòng trước, ta sẽ không bao giờ..... làm lộn xộn hành lý nữa....." Vừa nói với hẳn vừa thấy những giọt nước mắt như hạt đậu rơi vào trên mặt Luru Huỳnh, chỉ sợ Luru Huỳnh cảm thấy không thoải mái, Tiết Tinh vội vàng lau đi.

Động Trù ngay cả cửa cũng không nhắm lại, trực tiếp đẩy cửa đi vào phòng, đi theo sau là vài người lớn nhỏ khác nhau.

"Sư muội, ta đưa tất cả những người hiểu biết y dược ở núi Kỳ Lân đến, để cho họ xem xem đồ đệ ta còn cứu được không?" Động Trù nói.

"Tất cả xin nhờ cậy các vị, ai có thể chữa khỏi cho hẳn, ta nhất định sẽ hậu tạ." Tiết Tinh thờ dãi nói với những vị đại phu kia.

Những người đó có thật sự là đại phu không, hay là bị đưa tới nhầm, nhìn vết thương của Luru Huỳnh đều lác đác. Lúc này đột nhiên lại có người vui mừng kêu lên: "Tiết cô nương!" Bạch Tích Trần từ trong đông người thoát ra nhảy đến trước mặt Tiết Tinh.

"Bạch công tử!" Tiết Tinh cũng rất kinh ngạc, nhưng sau kinh ngạc là sự vui mừng: "Bạch công tử, ngươi mau nhìn vết thương của Luru Huỳnh đi."

Đuổi những tên lang băm kia ra ngoài, Bạch Tích Trần kiểm tra toàn bộ vết thương của Luru Huỳnh một lần xong nói: "Trên người tổng cộng có mười hai vết kiếm đâm, một kiếm sâu nhất đúng vào chỗ nguy hiểm, may mắn là những chỗ khác kiếm đâm không sâu không làm tổn thương đến nội tạng, uống thuốc kết hợp với châm cứu sẽ không để lại ảnh hưởng gì."

"Ý ngươi nói là.....Ngươi có thể cứu đồ đệ của ta sao?" Động Trù mừng rỡ hỏi.

Bạch Tích Trần lặng lẽ đi về sau lưng Tiết Tinh, giống như chuột tránh mèo, nói: "Ta sẽ hướng dẫn hẳn dùng nội lực kích thích miệng vết thương khép lại, mặc dù không thể bảo đảm hoàn toàn, nhưng cũng không khác biệt lắm."

Tiết Tinh kích động ôm lấy Bạch Tích Trần: "Bạch công tử, cảm ơn ngươi, ngươi cần gì cứ nói cho ta biết, ngàn năm ngàn năm hay tuyệt liên ngàn năm? Cho dù tốn bao nhiêu tiền ta cũng sẽ mua được!"

Bạch Tích Trần bị dọa sợ đẩy Tiết Tinh ra: "Quả thật là một chuyện cần ngươi giúp đỡ, Tri Thu và ta lạc nhau trên trấn, phiền ngươi giúp ta đi tìm nàng, ta nhất định sẽ vô cùng cảm kích."

Tiết Tinh vỗ ngực: "Việc đó nhỏ thôi, ta nhất định sẽ làm được, nhưng mà? Thật sự là Tri Thu ối lác sao? Không phải là ngươi mới là người ối lác đấy chứ?"

Mặt Bạch Tích Trần đỏ lên: "Ngươi tìm nàng nhanh lên một chút, tất cả mọi công cụ của ta đều ở trong hành lý, mà hành lý nằm trong tay Tri Thu."

Hắn đã nói như vậy thì mọi người sao có thể chậm trễ được nữa, Tiêu Quy Ứng lập tức phái thị vệ xuống núi tìm vị cô nương gọi là Tri Thu kia, để làm việc có thêm năng suất, Động Trù và Kiển Diệp cũng tự mình xuống núi đi tìm. Trước tiên mượn từ lão đại phu bộ ngân châm, Bạch Tích Trần châm mấy châm trên người Luru Huỳnh, Luru Huỳnh có cử động, trên mặt Tiết Tinh đầy vẻ mừng rỡ.

".....Tiết cô nương, trước tiên ngươi nên ra ngoài chờ? Về mặt của ngươi quá là dọa người, làm cho lòng ta cảm thấy không yên."

Tiết Tinh mất mát đi tới cửa, mỗi bước đi đều lưu luyến quay đầu liếc mắt nhìn Luru Huỳnh, Bạch Tích Trần than thở: "Ồ lại cũng được, nếu có ngươi ở đây, ý thức sinh tồn của hẳn có thể mạnh hơn một chút."

Tiết Tinh giống như một chú chó săn sau khi bắt được chiếc đĩa mà chủ nhân ném ra liền chạy như bay về bên mép giường chủ nhân, có thể tận mắt nhìn hẳn từ từ phục hồi so ra vẫn tốt hơn nhiều là ngồi ngoài cửa lo lắng.

Theo như Bạch Tích Trần miêu tả, tìm được Tri Thu cũng không khó, dù sao ở Trung Nguyên những cô gái trẻ tuổi mặc y phục màu cam trên đầu còn cài bông hoa lớn không có nhiều. Tri Thu bị đội tìm kiếm đưa về Đông Kỳ các, vào phòng hắt nếm bọc hành lý cho Bạch Tích Trần: "Không phải đã nói không được cời sợi dây buộc hai tay chúng ta lại sao, nhìn xem, lại bị lạc đường rồi này." Sau đó phát hiện ra người nằm trên giường là Lư Huỳnh, Tri Thu giật mình kêu lên: "Đây không phải là Lư Huỳnh công tử sao! Hắn làm sao thế này?"

"Câm miệng, còn âm ỹ nữa ta sẽ cho ngươi uống thuốc đó." Bạch Tích Trần giáo huấn, Tri Thu lập tức ngậm miệng, nhanh nhẹn mở hành lý ra đưa cho Bạch Tích Trần bộ công cụ mà hắn thường sử dụng.

Bạch Tích Trần lấy cây cò kỳ quái châm vào huyệt đạo Lư Huỳnh, sau đó lấy ra một chai thuốc theo cái ống đỏ rót vào, Động Trù và Tiêu Quy Ứng đều chắc chắn biểu lộ ra sự kỳ quái, chỉ có vẻ mặt của Tiết Tinh không có biểu cảm kia, cái này trông khá giống cái kim tiêm ở hiện đại.

"Bạch công tử, ngươi tìm thêm một mảnh gỗ đẩy mạnh đi là có thể khiến thuốc đi xuống dễ dàng hơn." Tiết Tinh có lòng tốt đề nghị.

Bạch Tích Trần suy nghĩ một chút, rồi như búng tính hiểu ra: "Quả là một ý kiến hay, Tiết cô nương quả nhiên rất thông minh."

Đã xuyên qua được một khoảng thời gian, lần đầu tiên Tiết Tinh có cảm giác ưu việt về sự thông minh lần này.

Làm việc trên người Lư Huỳnh hơn một canh giờ, Bạch Tích Trần dừng tay, để cho Tri Thu dọn dẹp lại công cụ xong, quay ra nói với Tiết Tinh: "Toàn bộ vết thương đã xử lý tốt, có lẽ đến nửa đêm hắn có thể tỉnh lại, tuy nhiên thân thể muốn phục hồi lại phải tốn một khoảng thời gian, không thể nóng lòng được."

"Đa tạ thần y, sương phòng đã chuẩn bị xong, hy vọng thần y và vị cô nương này có thể nghỉ ngơi thật thoải mái." Động Trù cảm kích nói.

"Nhị bá phụ, người cũng cần phải nghỉ ngơi, ta cùng cô cô sẽ trông nom Lư Huỳnh ca ca." Kiển Diệp lên giọng nói, thức đêm là đại kỵ đối với bệnh nhân.

Vẫn có thể đứng yên tại chỗ này đối với cơ thể Động Trù mà nói đã sắp quá giới hạn chịu đựng, có mấy lần hắn suýt ho khan thành tiếng, sợ bị Tiết Tinh nghe thấy, nên đành phải đi xuống, quả đúng là không nên ở lại đây nữa.

"Kiển Diệp, cháu và Nhị sư huynh đều đi ngủ cả đi, chỗ này có ta là đủ rồi" Tiết Tinh nói.

Làm sao mà Động Trù lại không hiểu ý định của Kiển Diệp cơ chứ, liền kéo Kiển Diệp không tình nguyện ra ngoài, Kiển Diệp không muốn theo còn muốn giãy rụa, Động Trù đành phải điểm huyệt năng, tiếp tục đưa đi.

Tiết Tinh đóng cửa lại, mang cái ghế dựa đến bên giường Lư Huỳnh, hiện tại Lư Huỳnh dường như chỉ đang ngủ, Tiết Tinh vén tóc trên trán hắn ra, bắt gặp khẽ mỉm cười, bình thường nhìn thấy đều là dáng vẻ đứng đắn của hắn, không ngờ đến vẻ mặt khi ngủ của hắn lại giống con nít như vậy. Nhớ tới Lư Huỳnh dùng hôn trộm son trên môi mình, Tiết Tinh cúi người hôn dịu dàng lên môi Lư Huỳnh: "Thế này mới không vô lễ, như này đã huê nhau rồi nhé."

Dựa vào bên người Lư Huỳnh, nhìn khuôn mặt điềm tĩnh của hắn, hơi thở đàn hương chậm chậm nhu hòa, bắt gặp Tiết Tinh cũng ngủ thiếp đi. Lúc nửa đêm, Lư Huỳnh trên giường mở mắt ra, trên người vẫn còn đau, không thể cử động, hắn thấy Tiết Tinh ngủ yên bên cạnh mình, khẽ mỉm cười, dùng nhiều sức lực đưa tay mình đi đặt lên ngón tay Tiết Tinh. Một đêm không có ánh trăng, trong căn phòng nhỏ chỉ có một ngọn đèn dầu, ánh sáng màu cam hắt lên vách tường, nhìn kĩ ra có hai bóng dáng.

Đến khi trời gần sáng Tiết Tinh đột nhiên mở mắt ra, nhìn thấy ánh mắt ấm áp của Lư Huỳnh, không nhận được kích động, bỗng nhiên Tiết Tinh nhào tới ôm chặt lấy Lư Huỳnh, dùng toàn bộ sức lực ôm dường như sợ hắn sẽ chạy mất, vết thương Lư Huỳnh bị đau, nhưng hắn không muốn nói ra, cảm giác bị ôm như vậy rất tốt.

"Sư muội, đồ đệ của ta đã tỉnh lại chưa.... .." Động Trù đẩy cửa nghiêng đầu vào hỏi, thấy hai người đang ôm nhau thì đóng cửa oành một cái.

Tiết Tinh ngượng ngùng cười cười, buông Lư Huỳnh ra: "Có đói bụng không, ta đến phòng bếp làm chút cháo trắng và thức ăn mang đến cho ngươi."

Chỉ lát sau, Tiết Tinh giống như một tiểu nha hoàn dùng khay bưng cháo com trở lại, thân thể Lư Huỳnh không thể cử động, Tiết Tinh liền từng muỗng từng muỗng đút cho hắn ăn, có lẽ do khoảng cách quá gần, Tiết Tinh có chút khản trương, sợ là sẽ làm đổ cháo trong muỗng ra ngoài.

"Tiết cô nương, ta tới để đổi thuốc cho Lư Huỳnh công tử." Bạch Tích Trần đẩy cửa ra nói, thấy cảnh này thức thời không đi vào: "Tối nay đổi lại cũng được." Dứt lời đóng cửa lại.

"Sư thúc, Bạch công tử giống như đang hiểu lắm điều gì đó?" Lư Huỳnh không hiểu nói.

Tiết Tinh ngây ngô cười một cái, trong lòng lặng lẽ nói, thật ra thì cũng có thể coi là hiểu lắm.

Tiết Tinh muốn luyện võ, không phải là dụ dỗ Lư Huỳnh, nàng hoàn toàn nghiêm túc. Nàng né tránh, nàng thỏa hiệp, Diêm Minh cũng chưa từng nghĩ cho nàng, nàng sẽ phải phản kháng, hắn đâm Lư Huỳnh mười hai kiếm, theo tốc độ tăng của cô phiêu, hắn sẽ phải nhận lại hai mươi bốn kiếm. Muốn tìm vũ khí từ trong kho vũ khí của Đông Kỳ các, có cây kiếm nhỏ dài nhìn đẹp mắt, nhưng cầm trên rất nặng, chỉ động tác chém bình thường thôi đã phí sức rồi, thân thể này đã lâu rồi không cầm vũ khí, đầu tiên cần phải thích ứng cảm giác sử dụng kiếm, đứng trước một gốc cây dương thụ to phía trước, đem dương thụ thành Diêm Minh, Tiết Tinh hít sâu một hơi, mười phần hăng hái, chém tay trái hắn, đâm ruột hắn, chọc ruột thừa hắn, cắt JJ hắn, cắt JJ hắn, cắt JJ hắn, cắt JJ hắn, cắt JJ hắn,.....

"Nhị bá phụ, quả nhiên cô cô sử dụng kiếm hung ác, rất giống với cha con." Kiển Diệp dắt tay áo Động Trù nói, bởi vì Tiết Tinh khí thế ngông cuồng bạo lực, nên Kiển Diệp và Động Trù chỉ dám đứng ở chỗ xa để xem.

Động Trù uống một hớp rượu nói: "Trong bốn sư huynh đệ chúng ta thì sư phụ thích nàng nhất, sư phụ là bậc lão luyện trong võ học, nàng chính một kẻ mê võ đến điên, nhớ lại trước kia, trong lúc nàng luyện kiếm thì đều không nhận người quen."

Đột nhiên Động Trù ngồi xồm xuống, tay chặn ở ngực nhưng vẫn không ngừng ho khan, ngay lập tức Kiển Diệp khom người xuống vỗ vỗ lưng cho hắn. Động Trù đứng lên đẩy Kiển Diệp ra: "Ta không sao, là trong lúc uống rượu bị sặc"

Cái lý do hoang đường này, nếu như Kiển Diệp ngây thơ thì cũng sẽ không tin, bản thân Động Trù rõ ràng hơn cả, bệnh này là do kiếp số, tuy rằng thanh kiếm mang lý tưởng hào hùng bình định thiên hạ, nhưng cũng không chạy thoát khỏi sự trêu cợt của ông trời.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Quyết định của Trình Linh

Trong vòng trăm năm qua, đây chính là lần xung đột mạnh mẽ nhất của hai các nằm ở hai phía đông - tây của núi Kỳ Lân, sau lần tranh chấp này Tây Lân các yên tĩnh trở lại, ngày hôm đó, có một nữ nhân đến Đông Kỳ các - con gái Các chủ Tây Lân các Trình Linh. Trình Linh vẫn sống trong khuê phòng, rất ít khi lộ diện trên giang hồ, lần này lại đột nhiên đến tìm Tiêu Quy Ứng, tất cả mọi người đều không đoán ra được mục đích của nàng, không biết Tây Lân các lại đang muốn giở trò gì.

Mấy nha hoàn của Tiêu Quy Ứng không có chút một chút hảo cảm nào với Trình Linh: "Tây Lân các đánh không lại chúng ta, đến cả mỹ nhân kẻ cũng đem ra dùng, thật không biết xấu hổ." "Một hồ ly tinh vừa đi, lại tới thêm một người." "Thật đúng là, chỉ bằng về ngoài đó mà cũng muốn tới dụ dỗ Các chủ sao." "Ta nghe nói Tiết cô nương phái Linh Vũ thích Các chủ của chúng ta, có đúng vậy không nha?" "Như vậy còn có thể nói, ánh mắt Tiết cô nương nhìn Nam Cung cô nương luôn ẩn chứa một tâm tình phức tạp, ta là người từng trải nên ta biết mà." "Hừ, muốn làm Các chủ phu nhân của chúng ta thì cũng phải là đại mỹ nhân xuất thân danh môn chính phái như Tiết cô nương mới đúng." "Đáng tiếc Tiết cô nương chỉ có thể yêu đơn phương Các chủ chúng ta, Nam Cung Lạc Lạc kia không biết đã dùng phép thuật gì mà có thể mê hoặc được Các chủ như vậy." "Đáng thương cho Tiết cô nương, tình yêu không được như ý, người thân lại còn bị thương.....Ta đi nấu chén cháo gà để nàng bồi bổ thân thể."

Đương nhiên Tiết Tinh không biết bọn nha hoàn sau lưng nàng nói những điều gì, chỉ cảm thấy mọi người Đông Kỳ các thật nhiệt tình nha, rất chiều chuộng mình lại còn đưa đồ ăn cho mình, cũng tăng thêm vài phần thiện cảm đối với Đông Kỳ các vốn không có một chút quan hệ nếu như không có Tiêu Quy Ứng.

Như đã nói qua, Trình Linh đi tìm Tiêu Quy Ứng cũng không nghĩ đến là nha hoàn của hắn lại không chịu nổi như vậy, nàng cùng Tiêu Quy Ứng một mình ngồi mật đàm trong thư phòng.

Trình Linh ngồi vào vị trí của khách, những cô gái trong giang hồ sẽ không có những cử chỉ tao nhã, nhìn bề ngoài không ai nghĩ rằng nàng chính là con gái rượu của Trình Các chủ. Trình Linh yên lặng nhìn Tiêu Quy Ứng rót trà cho mình, nàng sống một mình trong khuê phòng, không có nhiều cơ hội tiếp xúc với thế giới bên ngoài, không ngờ đến vị thiếu niên tao nhã lễ độ năm đó đã trở thành người mà người ta gọi Tiêu giai công tử, chẳng qua là, có lẽ hắn không nhớ rõ mình đi.

"Trình cô nương, lần này đến tìm tại hạ, không biết là có ý gì?" Lời mở đầu của Tiêu Quy Ứng đầy sự khách khí.

Quả nhiên hắn không nhớ rõ mình, trong lòng Trình Linh thất vọng nhưng cũng không để cho sự thất vọng đó biểu hiện trên mặt, cố nặn ra một nụ cười nói: "Kỳ Lân các chia rẽ đã hơn trăm năm nay, cũng đã đến thời điểm xây dựng lại, ta đại diện cho Tây Lân các xin Tiêu Các chủ đảm nhiệm vị trí Các chủ Kỳ Lân các."

Tiêu Quy Ứng giật mình đứng lên, những lời này không phải là có ý muốn chấp tay dâng Tây Lân các cho hắn sao, trong lòng hắn bây giờ ngoài nghĩ rằng đây là một cái bẫy ra thì không thể có một lý giải nào khác, hoặc là cô gái trước mắt này không ý thức hậu quả mà lời nói của mình mang lại như thế nào.

"Trình cô nương, ngươi là Các chủ sao? Làm thế nào để ta tin tưởng được ngươi đây?" Tiêu Quy Ứng tỉnh táo hỏi lại.

"Minh Vực không giữ chữ tín đã rút binh, kế hoạch của phụ thân thất bại thảm hại, tức giận công tâm dẫn đến bệnh nặng, nằm trên giường không dậy nổi, ta là huyết mạch duy nhất của hắn, hiện tại ta đang trông coi Tây Lân các, lời của ta có thể hay không làm chủ, Tiêu Các chủ có thể yên tâm, nhưng Tiêu Các chủ, ta có yêu cầu." Trình Linh nói.

"Ngà? Không biết Trình cô nương có yêu cầu gì?"

"Sở dĩ ta nguyện ý quy hàng dưới Đông Kỳ các chỉ vì ta không đành lòng nhìn hơn trăm miệng ăn ở Tây Lân các bị phụ thân ta bức tử, ta muốn người đối xử tử tế với những người Tây Lân các sau khi quy hàng, ta biết với nhân phẩm của Tiêu Các chủ thì ta không phải lo lắng, nhưng ta chính là muốn người

chính miệng bảo đảm." Trình Linh nói.

"Tiêu Quy Ứng thế với trời, chỉ cần là con dân của Kỳ Lân các thì sẽ được đối xử bình đẳng, tuy hai mà một." Tiêu Quy Ứng nghiêm túc nói.

Trình Linh khẽ mỉm cười: "Ta biết nhất định Tiêu Các chủ sẽ tái hiện được sự huy hoàng năm xưa của Kỳ Lân các, giao cho ngươi ta rất yên tâm, chờ sao khi sửa chữa lại đình Chủ Phong xong, ta sẽ đứng hẹn giao lại quyền lực cho ngươi, cũng xin Tiêu Các chủ nhớ kỹ những điều đã hứa hôm nay."

"Trình cô nương xin cứ yên tâm, hiệp ước hôm nay, Tiêu mẫu sẽ tuân thủ cả đời." Tiêu Quy Ứng trịnh trọng nói, cô gái trước mắt này, nàng đến ung dung nói xong cũng ung dung, nhưng Tiêu Quy Ứng thừa biết áp lực phía sau nàng là như thế nào, cũng từng có người nói với hắn: "Người có làm đại sự sao có thể có lòng dạ đàn bà." thế mà hôm nay thấy Trình Linh như vậy trong lòng lại nảy sinh cảm giác tri kỷ, quyền lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn, trong đáy lòng có mấy phần nhân nghĩa kia coi như đã châm chọc thay phụ nữ, cũng sẽ không thẹn với lòng đi.

"Bạch công tử, ngươi chắc chắn thuốc này bôi lên sẽ mất cảm giác thật chứ?" Tiết Tinh bung chén thuốc nâu nâu kia lên hỏi Bạch Tích Trần.

"Đây là ma phí tán mà ta đã cài tiến sau nhiều năm qua, sau khi ngươi cảm kiếm đâm mình mà bôi cái này lên cũng không cảm giác được đau."

"Được rồi.....ngươi không hỏi ta là muốn ma phí tán làm gì sao?" Tiết Tinh tò mò hỏi.

"Ngươi muốn nói thì tự nhiên sẽ nói cho ta, ngươi không muốn nói thì ta cũng không muốn hỏi."

"Hắc, có vị bằng hữu như ngươi thật tốt." Từ đáy lòng Tiết Tinh cảm tạ.

Nghe thấy lời Tiết Tinh Bạch Tích Trần sùng sốt một chút: "...Chúng ta là bằng hữu?"

"Đó là đương nhiên, khi nào ngươi không có tiền cứ tìm đến ta, khi nào mà cần ta giúp một tay thì cứ mở miệng." Tiết Tinh vỗ vỗ thân thể mảnh mai của Bạch Tích Trần một cái, duyên dáng bung ma phí tán đi.

Tiết Tinh vốn là người tập võ, Bạch Tích Trần đứng không vững lao đảo vài bước, đứng tại chỗ ngẩn người, bằng hữu a, hắn luôn luôn một mình nghiên cứu y thuật, chưa bao giờ có một bằng hữu nào.

Tiết Tinh bung thuốc trở lại gian phòng của mình, vào phòng giống như một kẻ trộm lập tức đóng kín tất cả các cửa, còn tìm thêm vài mảnh vải rách che giấy cửa sổ lại, xác định mình giống như đang nằm trong một cái kén tằm thì mới dừng lại, Tiết Tinh từ gầm giường lấy một cái chậu than lớn, đây là chậu than trộm được từ trong phòng Nam Cung Lạc Lạc, thân thể Nam Cung Lạc Lạc cảm lạnh suy yếu, trong phòng luôn phải có chậu than mới được. Đốt than lên, lửa cháy lên, Tiết Tinh lấy cây kiếm trong tay áo của Nhị thiếu gia hơ hơ trên lửa để khử trùng, nếu như Kiếm Vô Tâm biết Tiết Tinh dùng cây kiếm mình làm ta để tước da đào thịt có thể hay không đau lòng mà khóc oa oa.

Con bướm hồ điệp bên ngực trái kia là quá khứ của nàng và Diêm Minh, cho tới nay nàng không dám chọc giận Diêm Minh nên đã giữ lại ả ký sĩ nhục này, nhưng hôm nay, mọi chuyện đã đi ra khỏi quỹ đạo của nó, nàng không còn là Tiết Tinh đến chết vẫn yêu Diêm Minh, nàng đã bị Diêm Minh đưa vào danh sách đen, còn gì đáng sợ nữa chứ, dù sao trong lòng nàng Diêm Minh cũng đã sớm nằm trong danh sách đen, hiện tại xem xem ai có thể tiêu diệt ai trước. So với mười hai vết kiếm trên người Lư Huỳnh thì đây đã là gì đâu chứ.

Tiết Tinh cởi quần áo ra, bôi ma phí tán vùng da xung quanh bướm hồ điệp, quả nhiên cảm thấy tê tê, dùng đầu ngón tay đâm vào một cái, không có cảm giác nào. Tiết Tinh dùng kiếm trong tay áo cắt cả phần da có bướm hồ điệp trên ngực trái đi, vẫn có cảm giác đau đớn, nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là..... Từ nay về sau nàng đã là một người tự do, không bị người nào trói buộc nữa.

May mắn là con bướm hồ điệp này không lớn, Tiết Tinh đắp một tầng thuốc thật dày lên vết thương, chờ vết thương liền lại thì tìm thầy xăm hình xăm lại một hình khác lên đây là được rồi.

Thuốc trị thương của Bạch Tích Trần quả là kỳ diệu, nhất là thuốc hoan lạc thần kinh bí truyền, quả nhiên ba ngày nay Lư Huỳnh được sự giúp đỡ của Tiết Tinh có thể bắt đầu đi lại, mặc dù bước chân và động tác dường như chậm rãi, vẫn làm cho mọi người vui mừng. Lão đại phu đối với y thuật của Bạch Tích Trần phục sát đất, lão rót nước mát ra nhào vào ôm lấy một chân Bạch Tích Trần: "Thần y! Ngươi nhất định phải nhận lão phu làm đồ đệ, châm pháp và chế thuốc của thần y lão phu lần đầu nhìn thấy, đã cho lão phu được đại khai nhãn giới, có thể sánh được với tiên y hoang mạc trong truyền thuyết."

Nghe thấy bốn chữ tiên y hoang mạc, Bạch Tích Trần run lên một cái, Tiết Tinh cũng run lên một cái, Tri Thu run lên hai cái, mặc dù Bạch Tích Trần có ơn chữa bệnh cho Lư Huỳnh, nhưng nếu mọi người biết hắn là người Minh Vực thì hẳn khó có thể bảo đảm là không bị ăn tươi nuốt sống hoặc bị bắt lại.

Tri Thu nhỏ giọng nói với Bạch Tích Trần: "Công tử, ta nghĩ có lẽ chúng ta nên nhanh chóng chạy trốn khỏi nơi này."

"Bạch công tử, ân cứu mạng sẽ ghi nhớ sâu trong tâm khảm, nếu cần Lư Huỳnh giúp đỡ cái gì ta sẽ không bao giờ từ chối." Lư Huỳnh nói.

"Lư Huỳnh công tử nói quá lời rồi, lần này coi như cảm ơn ngươi lần trước ở trấn Xương Sinh đã giúp ta tìm được công tử nhà ta, mỗi lần hắn đi lạc ta đều tưởng tượng, nếu tới nay ta mới tìm được hẳn có thể hay không đã biến thành thi thể rồi." Tri Thu nhìn có vẻ nghiêm túc nói.

Đáng thương cho Bạch Tích Trần, thật sự ngươi nên cho Tri Thu chịu chút báo thai dịch cân hoàn, thoạt nhìn hẳn không có cảm giác của chủ nhân.

"Cô cô, Phương nhi tỷ tỷ và Linh nhi tỷ tỷ nấu cháo cho ngươi ăn." Kiển Diệp bụng bát cháo nóng hổi vào nhà nói.

"...Nha hoàn ở Đông Kỳ các này đều không mở to mắt ra mà nhìn, vừa mới đưa cho canh gà hầm cách thủy, nay lại đưa cháo linh chi tới, như thế nào mà không có ai làm cho ta." Động Trù uống rượu lầm bầm nói.

Đây là cháo linh chi sao, Tiết Tinh chỉ thấy trong chén đã nấu chín có một miếng linh chi phía trên như để trang trí, lúc trước nha hoàn cho nàng ăn đồ bổ, buổi trưa nằm ngủ bên Lư Huỳnh đã chảy máu mũi, làm cho Lư Huỳnh giống như cũng có đại di mệnh tới! Ăn linh chi này nữa, nàng có thể hay không trực tiếp tự hành bản thân mình tại chỗ? Tiết Tinh dùng đũa gấp miếng linh chi lên, không khỏi than thở: "Linh chi thật to, lần đầu tiên ta nhìn thấy linh chi to như vậy."

Ngay cả Bạch Tích Trần cũng khen: "Linh chi này không chỉ lớn, mà hình dáng và hệ sợi đều không thể bắt bẻ gì, quả nhiên giá không hề rẻ, Tiết cô nương nhân duyên của người thật tốt."

"Đây không phải là linh chi lão phu giấu dưới giường để bảo vệ tính mạng hay sao! Con chó chết bầm! Dám đến phòng lão phu trộm thuốc!" Lão đại phu vung gậy lao ra cửa.

"Ha ha, nhìn thể trạng hần một chút cũng không cần dùng linh chi....." Động Trù cười, đột nhiên ho khan kịch liệt, sau đó phun một hớp máu đỏ tươi trên mặt đất.

"Nhị sư huynh!" "Sư phụ!" Tiết Tinh và Lư Huỳnh đều bị dọa sợ đến mức la lên.

Động Trù vội vàng đưa tay ngăn hai người lại, nếu như bị người ngoài nghe thấy thì nguy rồi: "Ta không sao, các người nhỏ giọng một chút, đừng để cho người khác biết."

Kiểm Diệp biết ý nghĩ trong lòng Động Trù, đóng kỹ cửa lại.

"Thần y, người đã sớm nhìn ra bệnh tình của ta, đa tạ người đã không nói ra." Động Trù nói cảm ơn với Bạch Tích Trần.

"...Không cần cảm ơn ta, ta luôn không muốn xen vào việc của người khác."

"Bạch công tử, sư huynh của ta đã xảy ra chuyện gì vậy!" Tiết Tinh vội vã hỏi.

"Ho lao, chứng bệnh khó gặp, không thuốc nào cứu chữa, ta nhìn qua có lẽ là đã mắc nhiều năm nay, tính mạng sẽ không giữ lâu được nữa." Bạch Tích Trần lạnh lùng trả lời.

"Là làm sao cơ.... ..." Lư Huỳnh và Tiết Tinh đều không tin.

Động Trù gật đầu thừa nhận, làm tan vỡ tất cả hy vọng của người nghe.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Hoà thượng thần bí

"Người bị bệnh bao lâu, vì sao không cho chúng ta biết!" lần đầu tiên Lư Huỳnh nói với người khác như vậy, nếu không phải là hần hành động bất tiện, Tiết Tinh đoán hần còn muốn cầm kiếm đâm sư phụ mình.

"Ha ha ha, ta chính là ‘Ngọc Diện Kiếm Khách’ danh chấn giang hồ, một mình càn quét mười hai động núi Vân Sơn – Linh Vũ phái Động Trù, không phải chết trận mà lại bệnh chết đúng là chuyện cười lớn cho thiên hạ!" Động Trù miễn cưỡng cười lớn.

Mặc dù thời gian Tiết Tinh quen biết Động Trù không lâu, dù sao cũng kêu hai tiếng nhị sư huynh nên trong lòng cũng không dễ chịu.

Động Trù kéo hồ lô đựng rượu đỏ hai ngụm lớn vào miệng rồi nói: "Lư Huỳnh, người còn nhớ những gì vị sư đã nói cho người không, thân ở giang hồ, không sợ chết, chỉ sợ chết một cách hèn nhất."

"Nhớ rõ."

Đột nhiên Động Trù rút kiếm chĩa về phía cổ Lư Huỳnh: "Tiểu tử thôi, mau đường thương cho tốt, sư phụ còn có nhiều việc cần sai người làm." Nói xong lại cất kiếm, dặn dò mọi người: "Bệnh của ta nhất quyết không để cho người khác biết, cả sư ti cũng không được nói."

Tình hình liên minh võ lâm gần đây hoàn toàn vì Động Trù sẽ đảm nhiệm chức Minh Chủ mà tiến hành, nếu biết bệnh hần đã hết cách chữa trị, lại trở về lúc tranh đoạt vị trí Minh Chủ, thì những cố gắng trước kia liên tan thành bọt nước. Nhưng mà bên ba khắp nơi vì liên minh võ lâm đối với thân thể hần cũng không phải chuyện tốt.

"Nhị Sư Huỳnh hay là."

Động Trù biết Tiết Tinh muốn nói gì, ngắt lời nàng: "Không cần, muội còn nhớ rõ trước kia muội đã nói gì với ta không, ‘ quan điểm bất đồng, không nên cưỡng cầu, sinh cũng cam, tử cũng nguyện, người ngoài cần gì nhiều lời ’." (tạm dịch:quan điểm không giống nhau, không nên ép buộc, sinh cũng được, chết cũng được, người khác không nên nói nhiều)

Đây chắc là lời Tiết Tinh trước kia nói, đúng là một cô nương tình cảm cố chấp mà mãnh liệt, thật bất ngờ là Tiết Tinh lại rất hiểu loại cảm giác này, nếu hẳn đã không muốn làm chuyện thêm rắc rối, người khác không cần nhiều lời, đứng ở sau lưng hẳn, trở thành cánh tay hẳn, giúp đỡ hẳn đi hết giai đoạn cuối cùng này, đó mới là tình nghĩa lớn nhất.

"Kiến Diệp, có phải người đã sớm biết bệnh tình của sư phụ?" Luru Huỳnh đột nhiên hỏi, lúc này Tiết Tinh mới nhớ tới hàng động cô quái của Kiến Diệp, rất khó nói không có liên hệ.

Kiến Diệp gật đầu một cái: "Lúc ở núi Cầu Lũ, buổi tối khi ta đi tiểu đêm, nhìn thấy Nhị bá phụ phát bệnh, Nhị bá phụ không cho ta nói cho bác và Luru Huỳnh ca ca biết, ta lại không đành lòng để nhị bá phụ một mình lẻ loi hiu quạnh bệnh chết, liền muốn ở lại chăm sóc Nhị bá phụ."

Động Trù gõ đầu Kiến Diệp: "Nha Đầu thối, ai lẻ loi hiu quạnh hả."

Kiến Diệp ôm lấy đầu: "Mẹ nói Nhị bá phụ lúc tuổi trẻ quá phong lưu, già rồi khẳng định vợ con ly tán, cô độc sống quãng đời còn lại."

Động Trù lại gõ đầu Kiến Diệp: "Ta chỉ khuyên cha người đừng lập gia đình sớm như vậy, mẹ người thù dai thật."

"Luru Huỳnh công tử, thương thế của người cần tĩnh dưỡng, ồn ào như vậy người tốt nhất nhờ Tiết cô nương đuổi ra đi." Bạch Tích Trần tốt bụng nhắc nhở.

"Đúng, đồ đệ, người phải tĩnh dưỡng, ta nhân tiện ra ngoài, có chút việc cần xử lý." Động Trù nói xong lời Kiến Diệp, áy náy đi ra ngoài.

"Công tử, mau trở về thu dọn đồ đạc đi, tình huống bất thường, chúng ta phải trốn." Tri Thu nhỏ giọng thúc giục Bạch Tích Trần.

"Vết thương của Luru Huỳnh công tử không thể vận động mạnh, sẽ bị vỡ, cũng không thể không hoạt động sẽ làm gân cốt hoại tử, tốt nhất Tiết cô nương nên cùng hẳn dạo quanh vườn hoa tắm nắng." Bạch Tích Trần dãn dò.

"Tuân lệnh " Tiết Tinh nói xong để cánh tay trước mắt Luru Huỳnh: " Nào, Luru Huỳnh nương nương, Tiểu Tinh Tử mang ngài xuất cung."

Luru Huỳnh vịn vào tay Tiết Tinh, đi từ từ: "Sư thúc, chúng ta đi đâu?"

"Nương nương muốn đi chỗ nào, tiểu nhân đưa ngài đi chỗ đó." Tiết Tinh vui vẻ đáp.

"Ta nghe nói người bắt đầu luyện lại kiếm rồi, hay ta cùng với người luyện kiếm." Luru Huỳnh nói.

"Được, chúng ta cầm theo tấm thảm nhỏ đi đình nghỉ mát đằng kia, người có thể ngồi ở trong đình."

"Vâng." Luru Huỳnh cười thỏa mãn.

Thì ra ở cùng với người mình quan tâm là chuyện hạnh phúc như vậy, đi theo làm tùy tùng, làm không thấy chán, mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười của hẳn cũng đủ làm cho người vui vẻ hoặc lo lắng, giống như cảm xúc của hẳn tác động đến mạch đập của người, tìm trở nên trầm tĩnh quyết tâm không để mất đi một lần nữa.

Luyện kiếm là một việc tốn sức, mỗi bữa Tiết Tinh phải ăn hết hai bát com lớn mới có thể ở trong vườn luyện kiếm một canh giờ, sử dụng kiếm phổ đang cầm cũng là một việc hết sức khó khăn, nhất là không có nội lực hỗ trợ, đường kiếm như thế nào đều không linh hoạt như suy nghĩ của mình. Tiết Tinh cũng xin Động Trù chỉ giáo việc luyện lại nội lực, tu luyện nội lực càng thêm buồn chán, hơn nữa nó không giống như kiếm pháp hữu hình, người khác nhìn có thể chỉnh sửa hộ, nội lực hoàn toàn dựa vào bản thân, tu luyện chính xác thì càng thêm mạnh mẽ, tu luyện sai thì tẩu hỏa nhập ma, cách luyện nội công tâm pháp phái Linh Vũ tương đối ôn hoà, tốc độ không nhanh không chậm là được, trừ bỏ hô hấp nhiều lên thì Tiết Tinh cũng chẳng cảm thấy có chút gì thay đổi.

Thì ra thân thể này thích luyện kiếm pháp cực nhanh và ác độc, xét theo trình độ của mình bây giờ, Tiết Tinh đành để tốc độ chậm lại nhiều nhịp, gần giống như người già đang luyện thái cực kiếm trong công viên.

"Sư thúc, lúc này góc độ mũi kiếm của người sai rồi, nếu đối thủ dùng song chủy sẽ nhân cơ hội này làm người mắc kẹt." Luru Huỳnh ngồi ở trong đình xem Tiết Tinh luyện kiếm nói.

"Vậy à?"

Luru Huỳnh từ từ đi tới, đứng ở sau lưng Tiết Tinh, cầm cổ tay nàng: "Sư thúc, ta phát hiện tốc độ người quên kiếm pháp nhanh như tốc độ người học kiếm pháp. Chỗ này nên làm như thế này, lúc bị ngăn cản có thể nhanh chóng tách ra." Luru Huỳnh giúp Tiết Tinh điều chỉnh tư thế từng chút, hơi thờ dụi dụi phả vào sau tai Tiết Tinh làm nàng hơi nhột, căn bản không thể tập trung chú ý, chỉ cảm thấy đôi môi Luru Huỳnh lúc mở lúc đóng, Tiết Tinh kiếm chế “thú tính” trong người, vết thương trên người Luru Huỳnh còn chưa khép lại, không chịu được “tàn phá”.

Có một loại tình cảm như khi chiếc cốc vỡ vụn người mới biết năm xưa người thích nó như thế nào, khi quần áo bị hỏng người mới ao nảo nhận ra không thể mặc nó nữa, khi người kia suýt chết mới phát hiện không ai thay thế được hẳn.

Bởi suốt ngày bởi một lớp dày Kim Sang Dược giá trăm lượng bạc, vết thương trên ngực Tiết Tinh đã tốt hơn, lưu lại một vết sẹo nhỏ, thừa dịp thời tiết tốt, Tiết Tinh xuống trần dưới chân núi, tìm một cửa hàng xăm hình, bởi vì vị trí tương đối nhạy cảm nên yêu cầu một thợ nữ.

Chỉ chốc lát sau, nữ thợ xăm đi ra, là một phụ nhân (phụ nữ đã có chồng)mập mạp: "Cô nương muốn xăm loại hình xăm gì? Bướm bướm hay báo?"

Tiết Tinh nhìn những bức vẽ trên tường, không phải mặt xanh nanh vàng thì cũng là những ám hiệu mà kĩ nữ hay dùng: "Như vậy đi, ta vẽ một bức, người xăm theo hình vẽ của ta là được." Tiểu nhị trong tiệm lấy giấy bút, nâng vẽ ra hình dáng một con thỏ bi ối.

"Cô nương, đây là?" Phụ nhân cầm bức vẽ xoay tới xoay lui cũng không nhận ra là vật gì.

"Tổ chức bí mật không cần hỏi thăm, dựa theo đó xăm là được." Tiết Tinh cố ý nói ác độc.

Phụ nhân lập tức ngậm miệng, sắc mặt tái xanh, còn tưởng cô gái trước mặt là sát thủ tổ chức nào đó tới xăm hình, không dám chậm trễ, thậm chí lúc đầu thấy Tiết Tinh ăn mặc sang trọng định coi nàng thành dê béo, muốn lấy giá cao, giờ đành đổi thành giá gốc. Tiết Tinh đối với lần phục vụ này rất hài lòng, phụ nhân một mực cung kính, giá tiền cũng rất hời, sau khi khen ngợi mấy tiếng thì ra khỏi cửa hàng xăm, phụ nhân kia thở phào nhẹ nhõm giống như tiền được vị ôn thần.

Tiết Tinh vui vẻ trở về, phát hiện có đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào mình, bị người ta nhìn chăm chăm không phải chuyện gì lớn, Tiết Tinh cũng thường bị người nhìn chăm chú, mỹ nhân mà, không có biện pháp, nhưng chủ nhân cặp mắt này là một lão hoà thượng, Tiết Tinh không bình tĩnh nổi, lập tức đoán là thành phần giả mà không kính và hoà thượng trắng hoa (hoà thượng không tuân thủ giới luật), loại người này thật sự hiếm thấy, sao Phật Tổ không dùng sét chẻ ông ta ra cho rồi.

Lão hoà thượng vẫn đi theo Tiết Tinh, dùng ánh mắt mạnh mẽ mà thâm thúy nhiễu loạn tâm tình của nàng, rốt cuộc Tiết Tinh không nhịn được nữa, đột nhiên xoay người hỏi lão hoà thượng: "Thánh tăng, người có chuyện gì sao?"

Lão hoà thượng háng giọng một cái nói: "Thí chủ, ấn đường người biến đen, Thiên Đình ảm đạm, thất khiếu không ánh sáng, mặt mày xanh xao, nhe răng trợn mắt, nụ cười quỷ dị, nhất định sẽ có huyết quang tai ương!"

"Đa tạ đại sư, ta muốn về nhà." Tiết Tinh lạnh nhạt nói, nghiêng đầu tiếp tục đi, nhất định là lừa tiền, thân là nữ tử xuyên qua nàng không mê tín.

Lão hoà thượng vẫn sôi nổi đuổi theo không rời, ở bên cạnh Tiết Tinh kêu: "Thí chủ! Đợi đã nào...! Chỉ cần một lượng bạc lão nạp sẽ nói cho người biết phương pháp phá giải, chỉ cần một lượng! Một lượng thôi!"

Tiết Tinh không thể nhịn được nữa, rút thanh kiếm to bên hông chỉ vào lão hoà thượng nói: "Đừng đi theo ta nữa, ta chính là “sát thủ đệ nhất huyết băng”, đã giết 1000 mạng người, người tiếp tục đi theo ta, ta cho người thành người thứ 1001."

Vậy mà lão hoà thượng này như không thấy nghe lời nàng, nói tiếp: "Cho lão nạp một lượng bạc, lão nạp giúp thí chủ đọc một lần Đại Bi Chú, Ngã Phật Từ Bi có thể giúp người thoát khỏi nỗi khổ của địa ngục."

Tiết Tinh muốn điên rồi, đây không phải muốn xin tiền người ta, rõ ràng là đòi nợ, nàng liều mạng chạy, muốn bỏ rơi lão hoà thượng, loáng thoáng nghe lão hoà thượng ở sau lưng nói "Sau khi chết nhất định xuống Địa ngục" gì đó, Tiết Tinh kiềm chế muốn trở về đánh cho lão hoà thượng kia một trận, thần linh bây giờ cũng quá kiêu ngạo rồi!

Vốn dĩ lúc đi tâm tình rất tốt trở về Đông Kỳ các thì lại thờ phi phò, thấy vẻ mặt Tiết Tinh khó chịu, bọn thị nữ bàn luận xôn xao "Các người xem, Tiết cô nương hình như đang tức giận." "Đương nhiên là tức giận rồi, chờ Nga Mi, Thiếu Lâm cùng Võ Đang Chương môn tới, các chủ sẽ phải xác nhập Tây Lân các của Trình cô nương, lúc đấy Trình cô nương sẽ làm phở các chủ rồi, hai người sớm chiều ở chung, Tiết cô nương có thể vui vẻ được sao." "Ai, Các chủ làm sao không nhìn thấy Tiết cô nương thật tốt đây." "Thật là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. . ."

Tiêu Quy Ứng và Động Trù đều đi giúp Chu Phong và Trình Linh bắt tay xây dựng lại Kỳ Lân các, Đông Kỳ các vắng vẻ không ít, thừa dịp Tiết Tinh xuống núi, hai chủ tớ Bạch Tích Trần cùng Tri Thu bỏ của chạy lấy người, vùi đồ vật trong nhà cùng nhà bếp bị khoáng sạch, chắc chắn là hai người đó bỏ chạy, Tiết Tinh hiểu, với thân phận của Bạch Tích trần, cùng lúc đối mặt với ba vị trưởng môn trụ cột của Trung nguyên quả thật là áp lực lớn.

Nhưng mà thuốc của Lưu Huỳnh cần sáu canh giờ đổi một lần, Bạch Tích Trần bỏ chạy làm sao đổi thuốc cho Lưu Huỳnh được! Tiết Tinh ủ rũ cúi đầu trở lại phòng mình, phát hiện trên bàn bỏ mấy bọc giấy, phía dưới còn chèn thêm một bức thư, mở thư ra, trên đó viết: trong nhà vừa truyền tin đến có việc quan trọng, Bạch mỡ rồi đi mà không tạm biệt, xin Tiết cô nương tha lỗi, mấy bao thuốc này ta đã điều chế xong, trực tiếp đắp lên người Lưu Huỳnh công tử là được, mặt khác, lộ phí không đủ, lấy vài đôi hoa tai trong hộp trang sức của người làm lộ phí, xin thứ lỗi.

Tiết Tinh mở hộp trang sức, quả nhiên mất mấy đôi hoa tai, thôi, lộ phí bọn họ không đủ thì nên giúp, Bạch Tích Trần nhìn không giống người thiếu tiền, chắc lạc đường tiền mang theo tiêu hết sạch rồi cũng nên.

"Phương nhi!" Tiết Tinh gọi Phương nhi tới nói: "Bạch công tử đi rồi, mời lão đại phu đến giúp Lưu Huỳnh đổi thuốc đi."

"Cháu dâu bạn thân đại phu ở trên trần sắp sinh, đại phu đi giúp, ngày mai mới có thể trở về." Phương nhi đáp.

Trời, lúc này như thế nào lại đi đỡ đẻ, ai đến giúp Lưu Huỳnh đổi thuốc đây! Dĩ nhiên không thể để cho thị nữ đổi, cơ thể Lưu Huỳnh không thể tùy tiện

cho người ngoài nhìn.... Tự mình làm có vẻ tốt hơn!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Phương trượng quái dị

Tiết Tinh cầm thuốc đi vào phòng của Luru Huỳnh, Luru Huỳnh đang nằm trên giường đọc sách, bốn mắt nhìn nhau một lúc, Tiết Tinh mới ho nhẹ một tiếng nói: "Nên đổi thuốc rồi."

"Bạch công tử đâu?"

"Hắn đi rồi."

"Đại phu?"

"Chắc là đang đỡ đẻ."

"."

Hai người lúng túng nhìn nhau, Tiết Tinh nghĩ, Luru Huỳnh da mặt mỏng, mình nên chủ động chút: "Nằm hẳn hoi, nhắc y phục lên."

Luru Huỳnh ngơ ngác nhìn Tiết Tinh, không nhúc nhích. Làm ơn đi, nhìn như vậy nàng sẽ lúng túng không xuống tay được, Tiết Tinh đi tới đẩy một cái lên khiến Luru Huỳnh ngã trên giường. Cố gắng suy nghĩ thuần khiết, không được suy nghĩ lung tung, tay chuyển đến trên vạt áo của Luru Huỳnh, giống như chạm vào thánh vật, không ngừng run rẩy. Tiết Tinh cắn chặt hàm răng, gắt gao nắm chặt đai lưng, gần như cứng rắn mở nó ra, cảm giác có chút quái dị, cảnh này có chút giống với hái hoa tặc. Không có đai lưng trói buộc y phục từ hai bên cơ thể trượt xuống lộ ra một phần bụng, quanh vùng rốn còn có ba vết thương do kiếm gây ra.

Tiết Tinh lấy dừng khí cời quần áo xuống, khiến cả thân Luru Huỳnh loã lồ trước mặt mình, vết thương đã không còn khiến người ta sợ hãi như mấy ngày trước, giờ đã khép lại thành một đường hẹp dài, chỗ mọc thịt non hiện màu hồng nhạt, Tiết Tinh nhìn vết thương lại thêm đau lòng.

"Sư thúc." Thấy Tiết Tinh nhìn chằm chằm vết thương của mình mà ngẩn người, Luru Huỳnh kêu lên.

Tiết Tinh giữ vững tinh thần: "Đừng sợ, ta nhẹ tay một chút sẽ không làm đau ngươi."

Đầu tiên dùng khăn tay thấm nước ấm rửa sạch vết thương cho Luru Huỳnh, khăn tay ma sát quanh miệng vết thương khiến Luru Huỳnh đột nhiên khẽ cười.

"Sao vậy?" Tiết Tinh khẩn trương hỏi.

"Rất nhột."

". Chịu đựng!" Vốn đã đủ hồi hộp Luru Huỳnh còn thêm phiền.

Rửa sạch xong vết thương, Tiết Tinh dùng đầu ngón tay chọc chọc vào chỗ thịt non trên bụng: "Đau không?"

Luru Huỳnh lắc đầu một cái: "Ta rất chậm chạp với cảm giác đau đớn, có thể là khi còn bé ở mạc hoang (sa mạc hoang vu) cả ngày mò mẫm lẫn lộn nên mất cảm giác đi, chỉ là."

"Chỉ là cái gì?"

"Thời điểm người chạm vào ta cảm giác thực rõ ràng, vừa nhột vừa tê." Luru Huỳnh cười nói.

"Như vậy cũng không đau đúng không?" Tiết Tinh lại chọc chọc chỗ thịt non mới mọc ra.

"Đau."

"Xi, còn biết đau là tốt rồi." Tiết Tinh cũng cười, tâm tình khẩn trương giải toả được rất nhiều, mở bọc giấy chứa thuốc trị thương ra, bên trong là bột thuốc màu trắng đã được mài mịn, Tiết Tinh bốc một ít rắc vào vết thương của Luru Huỳnh, sau đó cẩn thận bôi lên vết thương, bột thuốc từ từ tan ra hoà vào vết thương, chỉ còn lại cảm giác ngón tay tiếp xúc với làn da mềm mại lại ấm áp, dưới da là cơ bụng hoàn mỹ của người luyện võ, trái tim không hiểu sao đập liên hồi, cả hô hấp cũng trở nên nóng rực.

"Sư thúc, mặt của ngươi thật là đỏ." Luru Huỳnh nói.

Tiết Tinh cầm khăn tay đang để một bên lên rồi nhìn vào ánh mắt Lưu Huỳnh: "Lại lấy bệnh lắm mồm của Tri Thu."

"Nói đến Tri Thu cô nương, sư thúc, ta cảm thấy Tri Thu cô nương không giống người Trung Nguyên."

Tiết Tinh ngừng động tác trong tay, chột dạ hỏi: "Nói như vậy là sao?"

"Cách nàng mặc quần áo, lời nói cử chỉ, đều giống như cố ý bắt chước thiếu nữ Trung Nguyên hoang mạc."

"Người suy nghĩ nhiều rồi, có lẽ thâm mỹ của nàng khác hẳn với người thường." Tiết Tinh giúp Tri Thu che giấu.

"Bạch công tử cũng rất khả nghi, với y thuật cao minh của hắn, tuyệt đối sẽ không phải hạng người không có tiếng tăm, tại Trung Nguyên lại chưa hề nghe đến danh hiệu của hắn, mặc hoang ngược lại có chút ít. Nhưng là nếu như hắn là tiên y, như thế nào lại cứu người Diêm Minh muốn giết."

Nội tâm Tiết Tinh hiểu rõ ràng, Bạch Tích Trần và Minh Vực là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, hắn muốn tiền và thế lực của Minh Vực, đối với hành động của Minh Vực cũng chẳng quan tâm, mặc dù không biết sao hắn chạy tới núi Kỳ Lân, dù sao không phải nhớ nhưng tên Minh Diệm mà theo tới là được rồi, đối với mình mà nói hắn cứu Lưu Huỳnh đã là vui mừng, Tiết Tinh thật tâm cảm thấy hắn vẫn còn rất tốt, bánh ít đi bánh quy lại, mình cũng nên giúp hắn một chút trong phạm vi khả năng của mình.

"Lưu Huỳnh, người nói, người Trung Nguyên thì không thể kết giao với người mạc hoang sao?" Tiết Tinh không hiểu hỏi.

"Vậy người và ta coi là cái gì, ta cũng ở mạc hoang những sáu năm." Lưu Huỳnh hỏi ngược lại.

"Bọn họ là mạc hoang, người là thuần hóa, nếu người mạc đáng yêu giống như người, thế giới đã sớm hòa bình rồi." Tiết Tinh siết chặt mặt của Lưu Huỳnh nói.

Nếu là có một ngày lại phải chinh chiến hoang mạc, không biết Bạch Tích Trần sẽ giúp bên nào đây. Hắn là nhanh chân bỏ chạy đi, Tiết Tinh bi thống mà nghĩ đến bản tính không thể thay đổi của chủ tớ hai người.

Một đội người trở về từ đỉnh Chủ Phong, Phương Nhi báo cáo là Động Trù đã trở lại. Động Trù và Tiêu Quy Ứng đang ở Chủ Phong xây nhà sao đột nhiên trở lại, Tiết Tinh tiếp tục truy vấn, Phương Nhi còn nói: "Thiên Không phương tượng của Thiếu Lâm Tự đến, Động Trù công tử muốn đích thân giúp phương tượng an bài chỗ ở."

"Sư thúc, nếu là phương tượng tới, người cũng lên đến gặp mặt một lần." Lưu Huỳnh nằm ở trên giường nói.

Tại đây bồi phận cao có chút không tốt, luôn luôn cùng ăn cùng uống cùng tán gẫu, Tiết Tinh thở dài: "Được rồi, ta đi xem một chút, thân thể người bất tiện, liền ở đây nghỉ ngơi đi." Nói xong Tiết Tinh lại cảm thấy có nghĩa khác, nghe giống như Lưu Huỳnh là phụ nữ đang có thai.

Theo Phương Nhi đi dọc bên đường nhỏ rất nhanh liền thấy Động Trù đang dẫn phương tượng đến sương phòng.

"Nhị Sư Huỳnh!" Tiết Tinh ở phía sau gọi hắn.

"Sư muội, tới thật đúng lúc, vị này là Thiên Không phương tượng của Thiếu lâm tự, thật vất vả mới mời được lão nhân gia ngài rồi nui." Động Trù vui vẻ dẫn Tiết Tinh đến gặp.

Ánh mắt của Tiết Tinh đã biến thành hình hạt đậu xanh, nhìn Thiên Không phương tượng với vẻ khinh thường.

"Lão hoà thượng gạt người." Tiết Tinh chào hỏi.

"A đi Đà Phật, đây chính là thiên ý, hôm qua nếu thí chủ chịu cho lão nạp một lượng bạc, lão nạp có thể thỉnh kiệu phu đưa lên núi, đáng thương cho cánh tay cùng đôi chân già nua của lão nạp, thí chủ đúng là tâm địa sắt đá." Thiên Không phương tượng lên án Tiết Tinh đã đắc tội với lão.

Tiết Tinh biết cô nương hiểu đạo lý giờ phút này phải nói chút lời hay giải toả không khí xấu hổ nhưng mà đối mặt với hoà thượng già mà không kính này, nàng nửa lời hữu ích đều không nói ra được.

"Phương tượng, ngài gặp qua sư muội tại hạ?" Động Trù nghe hai người đối thoại có vẻ quý dị liền khó hiểu hỏi.

"Không dối gạt Động Trù lão đệ, trước đêm lão nạp rời núi có xem tình tượng, có một Yêu Tinh tâm địa sắt đá cứng đầu giáng thế, lệnh sư muội ngay cả một lượng bạc cũng không dám bỏ ra hiếu kính Phật Tổ, sau khi chết nhất định sẽ xuống Địa ngục, chỉ là với giao tình của lão nạp với Động Trù lão đệ, lão nạp quyết định giúp nàng một lần" Thiên Không phương tượng nói xong một ngón tay chỉ hướng Tiết Tinh: "Lão nạp sẽ cảm hoá nàng trước khi nàng xuống Địa Ngục!"

"Thật sao, ngài cố lên!" Tiết Tinh mặt không thay đổi nói, thật thú vị, lão sư chuyên ngành cảm hoá nàng suốt hai năm cũng chưa thể khiến bài của nàng đạt tiêu chuẩn trong kì thi đây.

"Phương tượng chớ so đo cùng trẻ nhỏ, Phương Nhi, đi hàm cho phương tượng chén tổ yến." Động Trù cười theo nói.

Thiên Không phương tượng vừa nghe đến tổ yến, lập tức mặt mày mừng rỡ như đoá hoa: "Động Trù lão đệ, vẫn là người hiểu tâm ý lão nạp, lão nạp

nhất định mỗi ngày tụng kinh vì người đảm bảo Bách Tà Bất Xâm."

Tiết Tinh buồn bực, mình bị Phật tổ từ bỏ, cũng bởi vì nàng phản đối mê tín không cho thần linh một lượng bạc! Nàng cũng bởi vì một lượng bạc mà bị Thiếu Lâm tự ghét bỏ rồi hả ? !

"Trước tiên phương trượng cứ ở tạm một ngày, ngày mai Tự Ưu Đạo Nhân và Định Nghịch sư thái chắc hẳn sẽ đến nơi, việc Kỳ Lân liên minh mong ba vị tiền bối có thể làm chứng." Động Trù dẫn Thiên Không phương trượng vào sương phòng nói.

"Cái gì? Sư thái muốn tới? Động Trù lão đệ ngại mau cho lão nạp mượn ít bạc, lão nạp đi đường long đong mệt mỏi, y phục rách nát làm sao có thể gặp người ta!" Thiên Không phương trượng kích động dắt Động Trù vào.

"Quần áo. Đây là chuyện nhỏ, để sư muội tại hạ đưa người đi mua thêm vài bộ cũng được." Động Trù bắt đầu đi nói.

"Ta không đi." Tiết Tinh bày tỏ thái độ rất rõ ràng, lão hòa thượng này thật đáng giận.

"A di đà Phật, Tiết thí chủ, bề ngoài mỹ lệ sớm muộn gì cũng sẽ héo tàn, đến lúc đó sẽ bại lộ ra nội tâm xấu xí, cho lão nạp cơ hội cảm hoá người, cũng cho chính mình một cơ hội thay đổi triệt để, mới có thể sớm đăng miền cực lạc." Thiên Không phương trượng thương hại mà giáo hóa Tiết Tinh.

"Tâm linh phương trượng cao đẹp như vậy, khẳng định đến miền cực lạc sớm hơn ta." Tiết Tinh tự đáy lòng nói.

Động Trù bị hai người nói qua nói lại làm cho nhức đầu, gọi Tiết Tinh đến một bên nói: "Còn nhớ rõ chuyện muối đáp ứng ta ở Cầu Lũ Sơn không? Muối nói ta chỉ cần không có bỏ rượu trong canh nắm muối sẽ có ngày báo đáp ta."

Tiết Tinh có dự cảm xấu, nàng đúng là đã nói lời này, ngày ấy những thứ mọi người có thể ăn chỉ có canh nắm, Động Trù luôn thừa dịp bọn họ không chú ý đổ rượu vào nồi lớn, Tiết Tinh cùng Lưu Huỳnh lại không thể cả ngày đứng ở cạnh nồi canh hẩn, không thể làm gì khác hơn là ra hạ sách này.

"Đi đi, sư muội, chăm sóc tốt phương trượng, mời hẳn tới đây một chuyến thật không dễ." Động Trù vỗ vỗ bả vai Tiết Tinh nói.

Kết quả Tiết Tinh vẫn phải cùng lão hoà thượng ra đường, phải dẫn một lão hoà thượng vào cửa hàng may, có mấy nữ tử xuyên qua phải làm việc này!

"Yêu Tinh, người xem lão nạp dùng tấm vải dệt này có được không?" Thiên Không phương trượng cầm vải vóc đắt nhất trong cửa tiệm so trước người rồi hỏi Tiết Tinh, ngay cả tiếng thí chủ cũng không thêm gọi.

"Ngài cứ tùy ý." Tiết Tinh nhìn cũng không muốn nhìn, 180 tuổi người chính là mặc vàng trên người cũng không ai muốn nhìn.

"A di đà Phật, thí chủ, ba loại vải này giúp lão nạp làm thành áo cà sa" Thiên Không phương trượng chấp tay trước ngực nói với thợ may.

Thanh toán tiền đặt cọc, dặn dò thợ may quần áo làm xong thì đem đến Đông Kì Các, Tiết Tinh thật cao hứng khi mình rốt cuộc đã hoàn thành nhiệm vụ, trở về chỗ Lưu Huỳnh so với ở bên cạnh lão hoà thượng kì quái này thoải mái hơn nhiều. Hai người đang đi trở về, Thiên Không phương trượng đột nhiên dừng lại.

"Lão Nhân Gia ngài lại làm sao nữa?" Tiết Tinh không còn hơi sức hỏi.

Thiên Không phương trượng ngo nghiêng cửa hàng bên cạnh, lại nhìn Tiết Tinh, ý tứ thật rõ ràng nhưng mà Tiết tinh hơi do dự, đó là cửa hàng bán gà nướng mà.

"Ngài thật sự muốn?" Tiết Tinh lại hỏi.

Thiên Không phương trượng gật đầu một cái. Bị loại hoà thượng này nguyên rủa thật không đáng sợ chút nào, muốn xuống địa ngục phải là hẳn xuống trước tiên!

Giúp Thiên Không phương trượng mua một con gà nướng, Thiên Không phương trượng liền vui vẻ nói: "Yêu Tinh, có phải lão nạp đã cảm hoá được người chút ít."

Tiết Tinh rất hối hận lúc ra cửa không mang theo thuốc tiêu chảy, bây giờ có thể thuận tiện bôi chút ít lên con gà nướng kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Trao đổi

"Cha, tôi giờ uống thuốc rồi." Trình Linh bung thuốc mà thị nữ vừa đưa tới đi đến bên giường Trình Các Chủ.

Trình Các chủ nằm ở trên giường không thể cử động, nhưng vẫn cố dùng chút khí lực còn lại để hát đồ bát thuốc: "Nghiệt tử! Ngươi cho rằng ta không biết việc ngươi muốn đem Tây Lâm Các mà ta vất vả gây dựng đưa cho tên họ Tiêu kia ư! Đồ nghiệt tử!"

Trình Linh sờ vết xây sát, dùng khăn lụa cầm máu, nói với thị nữ bên cạnh: "Cầm thêm một bát thuốc nữa tới cho cha ta." Nói xong, liền đi ra khỏi phòng. Nàng đã quyết nhất định sẽ kiên trì, cho dù ở trước mặt nàng các trưởng lão suốt ngày "chỉ cây dâu mắng cây hoè" vẫn phải theo lời của nàng xác nhập với Đông Kỳ Các. Nàng không hối hận trở thành phản đồ Tây Lâm Các bị ngàn người chỉ trích. Dù những người kia mắng nàng, đều là nhờ quyết định của nàng mới có thể giữ cái mạng mà vẫn tiếp tục sống. Trình Linh đã từng do dự, khi nàng tỉnh táo lại, suy nghĩ một chút. Nếu như nàng và Tiêu Quy Ứng đổi vị trí Tiêu Quy Ứng sẽ làm như thế nào. Thời điểm đó nàng đã hạ quyết tâm, nàng tin tưởng Tiêu Quy Ứng sẽ quyết định giống nàng. (chỉ cây dâu mắng cây hoè: ý nói chửi xéo, nói bóng gió)

Sau khi Trình Linh thay trang phục mỹ lệ, trang điểm hợp ý, thì đứng dậy nói với mấy thị vệ thân cận: "Đi thôi, ta muốn đi làm tội nhân của Tây lâm Các."

Ngày hôm nay, là ngày ký kết liên minh Kỳ Lâm. Địa điểm cũ của Kỳ Lâm Các bị vứt bỏ cách đây hơn trăm năm rồi cuộc lại có sức sống, trải qua nhiều sửa chữa đổi mới, nó lại rực rỡ như trước, chỉ chờ sau khi ký kết minh ước hai các cùng nhau chuyển vào ở chung.

Chủ Phong đã rất lâu rồi không có nhiều người tụ lại chung một chỗ như vậy mà lại không xảy ra sự kiện ấu đả nào. Hai đoàn người của phái Võ Đang cùng phái Nga Mi gặp nhau trên đường, và tới cùng nhau. Thiên Không phương trượng tức giận tới mức thổi râu bạc của mình phỉ phỉ.

"Văn bối ra mắt đạo trưởng, sư thái." Tiêu Quy Ứng, Động Trù cộng thêm Tiết Tinh cùng Lưu Huỳnh cũng phải hành lễ với Tự Ưu đạo nhân cùng Định Nghịch sư thái.

Định Nghịch sư thái nắm cánh tay Lưu Huỳnh nâng hân dậy, thuận tay sờ mạch đập của hắn: "Xem ra đã không còn đáng ngại, ta không biết Trung Nguyên còn ẩn dấu một vị thân y như vậy. Tình nhi, nghe nói là con biết người đó?"

Định Nghịch sư thái hận nhất người hoang mạc, Tiết Tinh đành nói mập mờ: "Vô tình quen biết ở trấn Xương Sinh, không ngờ hắn lại trùng hợp đến núi Kỳ Lâm. Có thể là một đại phu sơn dã nào đó hồi hương vừa vận có phương thuốc dân gian."

"Nếu thật là như vậy, thì Lưu Huỳnh đúng là tốt số rồi."

Sau khi mặc áo cà sa chỉnh tề, trên Phật châu không có một chút vết bẩn, Thiên Không phương trượng rón rén đi từng bước tới: "Sư thái, nhiều năm không gặp, người vẫn xinh đẹp như vậy."

Tiết Tinh xác định mình không nhìn lầm, trên đầu sư thái nổi gân xanh rồi! Đối phương là phương trượng Thiếu lâm tự, vì hoà khí võ lâm không thể phát tác, nên trên mặt vẫn hoà ái như cũ nói: "Phương trượng Thiếu lâm tự, sao lại là ngươi."

"Thiên Không phương trượng, nhiều năm không gặp!" Tự Ưu Đạo Nhân cũng đi tới, nhiệt tình chào hỏi cùng Thiên Không phương trượng.

Thiên Không phương trượng không để ý đến hắn, tiếp tục nói với Định Nghịch sư thái: "A di đà Phật, lão nạp gặp lại sư thái, nhất định là Phật chủ an bài."

"Lưu Huỳnh, ta cảm thấy hình ảnh hiện tại rất chóng mặt." Tiết Tinh nói khẽ với Lưu Huỳnh, có phải do đầu óc của nàng không thuần khiết hay không? Chẳng lẽ do nàng không thuần khiết à?

"Phương trượng là một người yêu ghét rõ ràng, thích nói chuyện cùng người lễ Phật giống như sư phụ, thường không để ý tới đạo trưởng." Ngược lại Lưu Huỳnh xem như không thấy, bình tĩnh trả lời.

Tiết Tinh im lặng, tư tưởng cổ nhân thật thuần khiết, quả nhiên mình bị độc hại quá sâu rồi.

Cái gọi là ký kết minh ước chính là được sự chứng kiến của ba vị lão tiền bối, Tiêu Quy Ứng và Trình Linh đại biểu cho Đông Kỳ các cùng Tây Lâm các ký một tờ hiệp nghị rồi lấy máu ăn thề. Hai các Đông Tây hợp thành Kỳ Lâm các. Tiêu Quy Ứng thành các chủ. Trình Linh thành phó Các chủ. Trưởng lão hai các giữ nguyên vị trí. Từ đây Đông Kỳ các cùng Tây Lâm các tuy hai mà một, cùng chung vinh nhục. Dứt lời, hai người cùng nhau khấu lạy với trời đất.

"Ngươi xem hai người bọn họ giống như là bá đường vậy đó!" Tiết Tinh hài lòng vui sướng nói.

"Sư thúc, nghiêm túc một chút, sư phụ đang trừng ngươi." Lưu Huỳnh nhắc nhở nàng.

Mắt gấu trúc của Động Trù (0.0) quả nhiên đang nhìn chăm chăm Tiết Tinh. Tiết Tinh ngẩng lên nhìn trời, rồi quay sang nhìn xem một chút, do tất cả mọi người đều quá nghiêm túc đầy thôi.

Sau khi kết thành đồng minh là đến buổi ăn mừng tương lai tươi sáng khi hai các kết thành đồng minh. Sắc mặt mấy vị trưởng lão Tây Lâm các đều thật thối, nhưng mà quy củ là quy củ. Bọn họ không thể không tuân thủ quyết định của Thiếu chủ. Về sau tất cả đều thành thủ hạ dưới trướng Tiêu Quy Ứng, còn muốn bọn họ vui vẻ thật quá khó khăn cho bọn họ rồi. Tiết Tinh cũng không lo lắng bọn họ, trong tiểu thuyết sau này bọn họ đều bị nhân phẩm của Tiêu Quy Ứng thuyết phục, đều trung thành tận tâm theo Tiêu Quy Ứng. Tiết Tinh tin tưởng điểm này chắc là sẽ không thay đổi.

Tiệc rượu chuẩn bị ở đỉnh núi Chủ Phong, Định Nghịch sư thái bởi vì là người thanh tu, lại không muốn quấy rầy hứng trí của mọi người, một mình chuẩn bị một bàn chút món ăn chay. Lão hoà thượng Thiên Không phương trượng kia lại lấy lý do mình cũng ăn chay liền chạy qua ngồi cùng bàn cơm với sư thái. Tiết Tinh khinh bỉ hắn, ngày hôm qua có người ăn hết con gà nướng giờ lại không biết xấu hổ nói mình ăn chay.

Người gặp chuyện tốt thì tinh thần thoải mái, Động Trù kêu mọi người chè chén thoải mái, mặc dù không có ngày nào hấn không chè chén. Rượu Lư Huỳnh và Kiển Diệp theo thường lệ bị đổi thành trà, nếu như Định Nghị sư thái thấy Kiển Diệp trước mặt mọi người còi quần áo, nhất định sẽ phát điên! Tiết Tinh gấp cho Lư Huỳnh một miếng da heo. "Ăn gì bỏ này."

Động Trù gấp một miếng thịt đầu heo cho Tiết Tinh: "Sư muội, bỏ một chút."

Đề đáp lại, Tiết Tinh gấp tim heo cho Động Trù: "Sư huynh, người cũng phải bỏ."

Trình Linh lấy tay áo che miệng, khẽ cười nói: "Trước kia nghe tin đồn còn cảm thấy Tiết cô nương là người tiếp cận khá khó khăn, hôm nay vừa gặp lại thấy rất dễ gần."

Tiêu Quy Ứng cũng cười nói: "Tiết sư thúc đúng là rất khác so với lời đồn. Đến Tiêu mỗ cũng phải giật mình."

Động Trù uống cạn rượu trong chén nói: "Sư muội của ta à, trước kia hung hãn, sau khi gặp một kiếp nạn liền trở lên biết nghe lời. Hay là nói đã đến tuổi, hiểu được nữ hài tử nên dịu dàng rồi chăng?"

"Sư huynh ~" Tiết Tinh mặt không đổi nũng nịu, người nào làm ơn đổi dễ tài nhanh chút đi, chớ có thảo luận vây quanh nàng được không.

"Ha ha ha ha. Khụ." Động Trù đột nhiên che miệng lại, rời khỏi bữa tiệc.

"Đã nói đừng uống quá nhiều rượu, chắc là đi ỏi ra thôi." Tiết Tinh cười giải thích với mấy người cùng bàn về mặt đang tò mò: "Ta đi giúp Nhị Sư Huỳnh lấy chút thuốc giải rượu." Nói xong đuổi theo Động Trù, vừa rời khỏi tầm mắt mọi người nụ cười trên mặt liền biến mất, thay vào đó là lo lắng và ưu sầu.

"Nhị Sư Huỳnh!" Tiết Tinh đuổi theo Động Trù, đã thấy Động Trù che miệng, máu chảy xuống theo khe hở, màu đỏ ghê người làm cho Tiết Tinh sợ tới mức sững sờ.

Tiết Tinh vội đem khăn tay của mình đưa cho Động Trù, đỡ hấn trở về phòng, hai người cùng im lặng khác thường, ai cũng biết mở miệng nói chuyện là chủ đề làm cho người ta không vui vẻ gì. Trở về phòng, để Động Trù nằm trên giường, Tiết Tinh rót chén nước nóng cho Động Trù: "Uống chút trước, lát nữa muội len lên đi phòng ăn nấu chút thuốc cho huynh."

Động Trù nhận lấy ly, ngơ ngác nhìn mặt nước nói: "Thời gian của ta không còn nhiều lắm."

"Đừng nói vớ vẩn." Tiết Tinh cắt ngang lời nói của Động Trù, nàng không muốn nghe.

Động Trù cười cười, bàn tay khô khốc lại vàng như nến đưa lên vuốt ve tóc Tiết Tinh: "Sư muội, người đã trưởng thành, có một số việc nên hiểu không thể trốn tránh mà phải đối mặt. Hai con chó chết ngoài cửa kia cũng vào đi, ta có lời nói với các người."

Cột kẹt, cửa mở ra, Lư Huỳnh cùng Kiển Diệp giống như chú chuột bị mèo bắt được cúi đầu đi tới.

"Đồ đệ, người còn nhớ rõ ta nói kiếm pháp ta truyền cho người có chỗ nào thiếu hụt không?" Động Trù nghiêm nghị hỏi.

"Nhớ rõ." Lư Huỳnh nghiêm túc trả lời.

"Sát khí của kiếm người quá nặng, bất kể người sử dụng kiếm pháp che giấu thế nào, ta đều nghe được, kiếm khí đang khốc."

"Sư phụ, suy nghĩ của con vẫn không thay đổi, xuất kiếm vì muốn đã thương người. Che giấu sát khí lại càng không dễ dàng đâm trúng mục tiêu. Nếu chỉ là chơi đùa, kiếm cần gì phải ra khỏi vỏ." Lư Huỳnh cố chấp nói.

Động Trù chỉ lắc đầu: "Ta vẫn cảm thấy thời cơ truyền thanh kiếm này cho người còn quá sớm, nhưng ta không có thêm thời gian để chờ đợi nữa. ‘Tổ Vắn’ truyền cho người, dù sao là phúc hay họa ta đều không quản được rồi."

"Người muốn đem ‘Tổ Vắn’ cho con?" Lư Huỳnh kinh ngạc thuật lại.

Động Trù gật đầu, đem bội kiếm thuần trấn giao cho Lư Huỳnh: "Đối xử tốt với nó, số mạng của ta có thể tiếp tục hay không đều phó thác cho ông trời đi."

Tiết Tinh cùng Kiển Diệp cũng đều không hiểu, chỉ có Lư Huỳnh biết Động Trù đem kiếm giao cho mình nghĩa là gì. Kiếm là mệnh của kiếm khách, sinh tùy thân, chết chung huyết. Truyền kiếm giống như chuyển giao, một người có thể dạy võ công cho hàng ngàn người, kiếm lại chỉ có thể truyền cho một người. Động Trù là một kiếm khách chân chính, kiếm so với mạng càng coi trọng. Trước kia Động Trù thích nhất vào lúc nhìn Lư Huỳnh luyện kiếm, uống một bầu rượu xoi mói khuyết điểm của hấn. "Tổ Vắn" đổi Lư Huỳnh mà nói là sư phụ và hấn suy nghĩ giống nhau, từ khi hấn bãi sư tới nay lần đầu tiên cùng sư phụ nhận thức giống nhau, rất có thể, cũng là lần cuối cùng.

Thấy tâm tình ba vẫn bối đứng trước giường phi thường kém, Động Trù nghĩ muốn xua tan bầu không khí này: "Khụ khụ. Sư muội, ta có tin tức tốt muốn nói cho người, người không phải muốn luyện võ một lần nữa à. Người biết đấy, có hai loại nội công tâm pháp mạnh nhất thiên hạ. Một là tà mị thần công của Minh vực, một cái khác chính là Dịch Cân kinh Thiếu lâm tự. Sư muội, người sinh ra phúc khí thật tốt, hôm nay phương trượng nói với ta người căn cốt kỳ tinh, là kỳ tài tu luyện Dịch Cân Kinh trăm năm khó gặp, muốn người nhất định phải cùng hấn trở về Thiếu Lâm tự, hấn muốn đem Dịch Cân kinh truyền cho người."

". Ta là nữ." Tiết Tinh nhắc nhở, Thiếu Lâm tự đều không lưu nữ thân quyến, cũng là đừng làm Phật chủ thêm ảm ức, nếu không Thế Giới Cực Lạc thật sự sẽ không có cửa cho nàng vào nữa đâu.

"Phương trượng nói Yêu Tinh chính là Yêu Tinh, cải trang thành nữ cũng là Yêu Tinh, cho nên không cần kiêng kỵ."

". Sư huynh, ta không muốn đi." Tiết Tinh sâu sắc cảm thấy đây là một âm mưu, lí do giải thích này làm cho nàng một chút cũng không vui vẻ lên được.

"Không đi? Người biết bao nhiêu người mạo hiểm tánh mạng muốn đi Thiếu Lâm tự trộm Dịch Cân kinh không. Kể cả là đệ tử Thiếu lâm cũng chỉ có mấy vị chấp sự có thể tu luyện Dịch Cân kinh. Ban đầu đề có thể cho Lưu Huỳnh vào Thiếu Lâm tập võ ta đã tốn bao nhiêu hơi sức. Hiếm khi phương trượng chủ động muốn truyền thụ cho người, người còn cự tuyệt?" Động Trù kích động nói.

"Lưu Huỳnh tập võ ở Thiếu Lâm?"

"Sau khi Sư thúc cưỡng bách sư phụ thu ta làm đồ đệ. Sư phụ liền đem ta đưa vào Thiếu Lâm tự, sư phụ không cho ta nói cho sư thúc." Lưu Huỳnh trả lời.

Hắn đương nhiên không dám nói cho Tiết Tinh, đây rõ ràng là hắn sợ phiền toái kiên quyết nhét Lưu Huỳnh vào Thiếu Lâm tự nhờ nuôi. Thiếu Lâm tự đáng thương bị Động Trù coi thành nhà trẻ rồi !

Dịch Cân kinh à, trong Thiên Long Bát Bộ phế vật Du Thán Chi không phải là học Dịch Cân kinh lác mình một cái trở thành con cò đắc ý nhất của A Từ ư, có lẽ. Nàng cũng có thể, nghĩ tới sau khi mình khí vận đan điền lấy nội công mạnh mẽ đánh rụng tiểu JJ của Diêm Minh oOo sẽ hiển ngang bực nào!

"Ta đi! Ta muốn học!" Tiết Tinh kích động nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Núi Thiếu Thất

Trước kia khi xem phim cổ trang, Tiết Tinh muốn vào phái Nga Mi nhất, đệ tử Nga Mi đào hoa rất vượng nha, cái gì mà Minh giáo, cái gì mà thiên hạ đệ nhất kiếm khách, cũng không phải đều quý dưới váy của đệ tử phái Nga Mi sao, phái Nga Mi chỉ lấy nữ đệ tử, giống như các trường nữ sinh, trong hoàn cảnh này các cô gái ở đây đều có những khí chất đặc biệt, hấp dẫn bốn phương tám hướng khiến người Hán phải khom lưng, nhân duyên của người phái Nga Mi trong giang hồ rất tốt, không có người đối địch, không cần chém chém giết giết, đối với những cô gái xuyên không chỉ muốn tầm hoa vấn liễu thì đây chính là lựa chọn hàng đầu nha, nhưng điều kỳ lạ là phái Nga Mi là danh môn chính phái, nhưng lại có nhiều đệ tử lại có dây dưa không rõ với tà ma ngoại đạo, đối với cô nương xuyên không thì thích những nhân vật phản diện cũng là lựa chọn hàng đầu nha!

Môn phái tiếp theo Tiết Tinh muốn vào chính là Võ Đang, môn phái có cách ăn mặc đẹp nhất, khí chất phiêu dật xuất trần, luyện Thái cực quyền không tốn quá nhiều thể lực, có thể vừa công vừa thủ tương đối toàn diện, bầu không khí sư môn tự do, một người một kiếm tiêu sái hành tẩu giang hồ, đối với cô nương xuyên không mà không muốn bị tán tỉnh kết đôi thì đây chính là lựa chọn để kết hợp hàng đầu nha.

Đối với cung Côn Luân thì nàng không hiểu nhiều lắm, dường như trong giang hồ không được đánh giá tốt cho lắm, ấn tượng nhất chính là môn phái có cách ăn mặc khá tốt, khiếu thẩm mỹ bỏ rơi những môn phái khác tận hai con đường, theo truyền thuyết thì đời trước của cung Côn Luân chính là nhạc quán, quán chủ nhạc quán chính là chương môn, ở trong bản nhạc lĩnh ngộ ra võ học chân chính, liền sáng lập ra cung Côn Luân, đệ tử trong phái ai ai đều tinh thông âm luật, võ công đẹp giống như điệu múa, nghe nói trong mọi hoàn cảnh cư trú đều tương đối đào hoa, đối với những cô nương xuyên không theo đuổi vẻ ngoài hoa lệ thì chính là sự lựa chọn hàng đầu nha.

Trên giang hồ nhiều môn phái như vậy, thậm chí Tiết Tinh cũng từng nghĩ đến sẽ gia nhập Cái Bang, duy chỉ có không muốn nhất chính là Thiếu Lâm tự! Thiếu Lâm tự không nhận nữ quyến, trừ phi mình nữ giả trang nam, nếu không thì sẽ không có cơ hội thấy được phong thái của Thiếu Lâm. Cho nên không thể nói những lời chắc chắn, cơ hội này không thể từ trên trời rơi xuống, mình chính là kỳ tài hiếm có! Là kỳ tài trăm năm khó gặp của Dịch Cân Kinh! Rốt cuộc mình cũng được miễn miễn vị ngon ngọt của hào quang nữ xuyên không rồi, Tiết Tinh cười ngọt ngào thu dọn hành lý.

Lưu Huỳnh đẩy cửa đi vào, trong tay cầm Thanh Vân kiếm "Sư thúc, nếu sư phụ trao Tổ Ván lại cho ta, ta sẽ đưa thanh kiếm này cho người sử dụng, nó so với cơ thể người bây giờ mạnh hơn một chút."

Tiết Tinh nhận lấy Thanh Vân kiếm, mặc dù nàng không hiểu kiếm, khuynh hướng cảm xúc ở trước mắt kia vẫn biết mình cầm thanh kiếm giống như một người học trò nghèo, hơn nữa, Thanh Vân là bội kiếm từ nhỏ của Lưu Huỳnh, trải qua thời gian độ ẩm của Lưu Huỳnh lưu lại trên đó vẫn không tan, Tiết Tinh vui vẻ nhận lấy.

"Trước kia người ở Thiếu Lâm tập võ, Thiếu Lâm tự như thế nào?" Tiết Tinh như con bướm bay quanh Lưu Huỳnh hỏi.

"Thiếu Lâm tự là đất Phật Môn yên tĩnh, chỗ ở và cái ăn tương đối kham khổ, không biết liệu sư thúc có quen không, còn nữa buổi tối phương trượng thường ngủ to, vì nội lực của hân thâm hậu nên giọng nói có chút lớn, sư thúc phải thông cảm nhiều." Lư Huỳnh trả lời.

Không có thịt để ăn, ngủ ở nơi đơn sơ lại còn phương trượng ngủ ngáy, những điều này đối với Tiết Tĩnh mà nói thì phải như đại trượng phu mạnh mẽ mới chịu đựng được, nàng phải mạnh mẽ lên, nàng không muốn tiếp tục sống mãi thế này, nàng muốn bồi thường lại mười hai kiếm đâm trên người Lư Huỳnh, vì thế nàng đã chuẩn bị xong giống như hồng quân chiến đấu. Võ học có một loại ma lực ghê người, khi chưa đến lúc người bước chân vào nó, người có thể thờ ơ lạnh nhạt, người vẫn chưa hiểu rõ sức quyến rũ của nó, nhưng khi người bắt đầu đọc lướt qua nó, một bộ kiếm pháp có đến hơn trăm chiêu thức, mỗi một chiêu lại có nhiều loại biến thể khác nhau, người nên xuất kiếm như thế nào, làm thế nào để ngăn cản đối thủ, mỗi chiêu đó người vừa phải dùng thực lực để khai triển ra ngoài, vừa làm cho người ta say mê mình.

Khi người dùng một thanh kiếm thô đánh nát nham thạch, tự nhiên cảm giác thành tựu sẽ nảy sinh, rồi sau đó sẽ muốn mình khiêu chiến tới chiêu thức cao hơn, khi đã đạt tới một cảnh giới thường thì sẽ hướng đến cảnh giới cao hơn, võ công sẽ theo thế mà càng mạnh hơn, bởi vì cho dù là nội lực hay ngoại lực, nó luôn là thành tựu tồn tại ngay trước mắt, từ cổ chí kim có biết bao nhiêu người trầm luân trong võ học, mặc dù có thể hân đã là thiên hạ vô địch, mặc dù hân đã có thần công cái thể, nhưng hân vẫn sẽ muốn mạnh hơn, cho đến khi vắt kiệt sức lực trong cuộc đời này, đây cũng là thiên mệnh của người tập võ.

Theo như ý tứ của Thiên Không phương trượng thì đang còn muốn ở lại núi Kỳ Lân chung sống thêm vài ngày với Dịch Ngịch sư thái, sống chết cũng không chịu đi, Tiết Tĩnh không thể chờ đợi muốn được học Dịch Cân Kinh trong truyền thuyết, ngay lập tức cùng Lư Huỳnh lên đường, dù sao Lư Huỳnh cũng biết đường đến núi Thiếu Thất, không cần lão hòa thượng kia dẫn đường. Thiên Không phương trượng đang suy nghĩ vòng vo vấn đề sau đó hơn hờ đồng ý cùng hai người lên đường.

"Yêu tinh, nếu không phải trong túi lão nạp không có tiền, nhất định lão nạp sẽ không để cho người ức hiếp ta." Thiên Không phương trượng khinh bỉ nói với Tiết Tĩnh.

"Thiếu Lâm tự không phải là có rất nhiều tiền dầu vùng sao, phương trượng ngài như thế nào lại lưu lạc đến mức phải để cho một Yêu Tinh như ta tài trợ xe ngựa miễn phí vậy?" Hiện tại Tiết Tĩnh đã có thể bình tĩnh đối diện đối cách xưng hô mà Vô Ích phương trượng nói với mình, Thiếu Lâm tự mặc dù không giống những môn phái khác có sản nghiệp của mình, nhưng những Tự Miếu khác hàng tháng sẽ cống tiền dầu vùng cho Thiếu Lâm tự, cổ nhân luôn mê tín như vậy, tiền dầu vùng nhất định không thể thiếu được, mà phương trượng này như thế nào lại giống như một người học trò nghèo vậy.

"Lão nạp ra cửa không mang theo tiền." Thiên Không phương trượng kiêu ngạo trả lời.

"Không mang tiền? Người làm sao đi được từ núi Thiếu Thất tới núi Kỳ Lân vậy? Đừng nói với ta là người bay tới nhé." Tiết Tĩnh không tin.

"Lão nạp đi hóa duyên, a di đà Phật, không phải tâm địa mọi người đều sắt đá giống như Yêu Tinh." Thiên Không phương trượng hai tay tạo thành chữ thập nói.

"Lư Huỳnh, chúng ta đi thôi, để cho lão già này tự mình hóa duyên trở về thôi." Tiết Tĩnh xoay người nói với Lư Huỳnh.

"Sư muội, không được vô lễ." Động Trù đánh nhẹ vào gáy Tiết Tĩnh nói: "Đến Thiếu Lâm tự đừng gây thêm phiền toái cho phương trượng."

Trong lúc ba người đang xuống núi, có một vị khách không mời đến núi Kỳ Lân, đó là một nữ nhân đoan trang cao gầy, ở Xương Sinh trấn Tiết Tĩnh cũng có duyên gặp nàng một lần, đại đồ đệ của chương môn cung Côn Luân - Mạnh Nhân. Mạnh Nhân theo lệnh chương môn cung Côn Luân đến Kỳ Lân các tặng quà, trong lòng hoàn toàn biết rõ vai trò của các nhân vật trong việc tranh đấu của hai các, phần quà tặng này cũng không hẳn là thật lòng đi.

Ai cũng biết từ lâu cung Côn Luân đã có dã tâm đối với võ lâm Trung Nguyên, Tiết Tĩnh bị ảnh hưởng bởi Động Trù, tự nhiên sẽ không có cảm tình với cung Côn Luân, còn muốn xem cung Côn Luân rốt cuộc là mang đến cái gì, Động Trù thúc giục nàng đi: "Đi nhanh đi, đừng làm cho phương trượng chờ sốt ruột."

Thiên Không phương trượng đang đứng ở đài đá cách đó không xa không nhìn được nhìn Tiết Tĩnh. Tiết Tĩnh rất muốn dựng ngón tay giữa lên, nếu không phải là muốn học Dịch Cân Kinh chắc chắn nửa đường sẽ ném lão đầu này từ trên xe ngựa xuống.

Vết thương của Lư Huỳnh còn chưa bình phục hoàn toàn, mặc dù chính hân không nói gì, nhưng Tiết Tĩnh không thể nhẫn tâm kêu hân dừng lại, đành cưỡng chế hân ngồi vào trong xe, Thiên Không phương trượng rất tự giác theo sát Lư Huỳnh chui vào trong xe.

Tiết Tĩnh bất đắc dĩ nói: "Phương trượng, ngài muốn để cho một cô gái mảnh mai như ta đánh xe ngựa sao?"

"A di đà Phật, Yêu Tinh không có giới tính, hơn nữa.....trông người rất trắng kiết." Thiên Không phương trượng vững vàng ngồi trong xe nói.

Tiết Tĩnh hạ rèm che xuống, cách nói chuyện của lão hòa thượng quá là đã thương người khác, người tập võ sao có thể không có bấp thịt được chứ.... Nhìn không rõ ràng như thế chứ, Tiết Tĩnh nhắc tay lên xem một chút, chỉ cần khi bóp không nhìn thấy bấp thịt là được. Còn có thể tin tưởng lời nói của lão xương xẩu kia sao, Tiết Tĩnh rất tự giác ngồi vào vị trí đánh xe, cho đến nay nàng đều ở trong buồng xe ngủ gục ngủ gật chờ đến địa điểm, trong lúc bất chợt vị trí thay đổi, có chút không quen, đề tay lên ngực tự hỏi, Lư Huỳnh vì mình mà bị thương, hân chịu kiếm đâm vết và như nào? Không thể bỏ cuộc, được, vung roi đánh ngựa.

Ngựa tiểu Bạch hí lên một tiếng, chân trước chồm lên, vừa ngu dốt vừa quay đầu lại mũi phun ra những tia tức giận với Tiết Tĩnh, Tiết Tĩnh đen mặt, tiền mua ngựa cũng là nàng trả, con ngựa ngu ngốc này có phải nhận làm chủ nhân hay không! Ngựa tiểu Bạch bất chấp việc khế ước bán thân của mình đang ở trong tay ai, nhất định không chịu nghe lời Tiết Tĩnh, không chịu đi, còn muốn cắn Tiết Tĩnh, Lư Huỳnh ngồi trong xe ngựa nửa ngày vẫn không

thấy có chút động tĩnh nào, liền vém rèm thò đầu ra liền thấy Tiết Tĩnh và ngựa tiểu Bạch đang mắt to mắt nhỏ trừng nhau, bắt đầu đánh xuống xe ngựa.

Ngựa tiểu Bạch vừa thấy Lưu Huỳnh liền khoan khoái, dùng vó ngựa cào đất hai cái làm nũng, Lưu Huỳnh vuốt ve tóc mai nó, về mặt của bạch mã vô cùng hưởng thụ, trong lòng Tiết Tĩnh mừng thật là một ngựa rách đồng tính luyến ái!

"Ta và ngươi cùng ngồi trước đi, nếu không đến tối chúng ta vẫn sẽ ở chỗ này." Lưu Huỳnh cười nói, ngồi vào vị trí đánh xe bên cạnh.

Tiết Tĩnh ngượng ngùng gãi đầu: "Không biết tại sao con ngựa này phản ứng dữ dội với ta như vậy."

"Lần trước ta mua cho nó một bao cà rốt để trong buồng xe, bị ngươi ăn mất, nó liền mang thù như thế." Lưu Huỳnh ung dung trả lời.

Tiết Tĩnh trầm mặc, quả nhiên, trong lòng con ngựa ngu ngốc này nàng vĩnh viễn kém xa một cây cà rốt.

Tiết Tĩnh không biết Thiên Không phương trượng ở trong buồng xe có hiu quạnh hay không, hần hần là rất hiu quạnh đi, hần đem những tinh lực còn lại vào việc hét lên với Tiết Tĩnh: "Yêu Tĩnh, đi chậm một chút, ngươi muốn P đuổi lão nạp hả!" "Yêu Tĩnh, nhanh lên một chút, trước khi trời tối mà chưa tới khách điểm là không có chỗ cho lão nạp nghỉ ngơi đó!" "Yêu Tĩnh, lão nạp muốn gặp sư thái, hay là chúng ta quay lại xem một chút?" "Yêu Tĩnh, không cho phép hai người ở trước mặt lão nạp cười cười nói nói, lão nạp nghe sẽ rất thương tâm."

"Lưu Huỳnh, ngươi cảm thấy hai ta liên thủ có thể giết chết hắn hay không." Tiết Tĩnh ánh mắt cay độc liếc mắt nhìn buồng xe nói với Lưu Huỳnh.

Lưu Huỳnh nghiêm túc lắc đầu một cái.

Tiết Tĩnh than thở: "Chờ ta học được Dịch Cân Kinh, ta nhất định phải giết thầy trước!"

Đánh xe là một buổi tập thể lực sống, vừa bắt đầu lúc sáng khi đó tinh thần phơi phới sức khỏe đạt dào Tiết Tĩnh nghe chỉ đạo Lưu Huỳnh khí thế ngất trời, đến buổi chiều thì thỉnh thoảng mới đánh được vài cái roi, cho đến khi chạng vạng tối thì Tiết Tĩnh dứt khoát buông roi ngủ thiếp đi. Lưu Huỳnh bắt đầu lắc đầu một cái, đặt tay Tiết Tĩnh xuống, cầm lấy roi, xen ngựa tiếp tục chạy trên đường, Lưu Huỳnh lại nhẹ nhàng đẩy cổ Tiết Tĩnh một cái, để cho Tiết Tĩnh dựa đầu vào bả vai của mình, ở khoảng cách gần như vậy có thể nhìn thấy khuôn mặt khi ngủ của Tiết Tĩnh, cảm giác được hô hấp rõ ràng của nàng, Lưu Huỳnh nhếch miệng lên, gương mặt kề sát vào tóc Tiết Tĩnh, dưới ánh trời chiều xe ngựa chạy như điên, để lại hai bóng dáng người mập mờ.

Thiên Không phương trượng chịu hết sự hành hạ của Tiết Tĩnh đến mức không chịu đựng được nữa thì cuối cùng đã đến núi Thiếu Thất. Tiết Tĩnh nhảy xuống xe ngựa hoan hô, hình như vui vẻ quá sớm, đột nhiên hai cây thiết côn giống gậy Kim Cô cùng với Tôn Ngộ Không xuất hiện trên cổ Tiết Tĩnh, Tiết Tĩnh không dám mạnh động, đành ngo ngắc đứng yên.

"Nơi Phật môn thanh tịnh, không nhận nữ khách, xông vào chỉ có chết" Hai hòa thượng đầu trọc giống như người máy nói.

"Cái vị thoát nhìn giống như nữ thí chủ này chính là Yêu Tĩnh mà ta dẫn tới." Thiên Không phương trượng không nhanh không chậm xuống xe, bộ dáng duyên dáng sang trọng tựa như Hoàng quý phi.

"Trụ trì!" Hai hòa thượng hai tay tạo thành hình chữ thập hành lễ với Thiên Không phương trượng.

Tiết Tĩnh có một loại cảm giác bất an, xông vào là chết....Đây không phải là khẩu hiệu của kiểu nhân vật phản diện tà mị cuồng vọng mà trước kia ở nhà mình thích nhất hay sao! Nơi này thật sự là Thiếu Lâm tự sao! Mình sẽ không giống như Đường Tăng bị Tỳ Miếu giả lừa đấy chứ!

"Ngươi ở gian phòng mà trước kia Tuệ Huỳnh ở đi." Thiên Không phương trượng nói với Tiết Tĩnh.

"Tuệ Huỳnh?" Tiết Tĩnh nghe không hiểu.

"Là pháp danh lúc ở Thiếu Lâm tự của ta." Lưu Huỳnh bình tĩnh trả lời.

"...Phốc." Tiết Tĩnh muốn nhin cười nhưng nàng đã thất bại.

"Tuệ Tâm, ngươi dẫn Tuệ Huỳnh đi phía đông, còn ta sẽ dẫn Yêu Tĩnh đến phòng của nàng." Thiên Không phương trượng phân phó, một hòa thượng trong số đó lĩnh mệnh.

Tiết Tĩnh sống chết không chịu buông tay áo Lưu Huỳnh, thật vất vả Lưu Huỳnh mới gỡ được tay nàng ra: "Sư thúc người cứ yên tâm, Thiên Không phương trượng sẽ không ăn ngươi đâu."

Tiết Tĩnh theo Thiên Không phương trượng đến một phòng vắng vẻ sau núi Thiếu Thất, từ hoa cỏ rậm rạp xung quanh có thể đoán được nơi này đã lâu không có người ở.

"Trước kia Lưu Huỳnh ở nơi này sao?" Tiết Tĩnh tò mò tra xét bày trí trong phòng, roi xuống đầy bụi, đây không phải là nơi Lưu Huỳnh ở đấy chứ, tại sao Lưu Huỳnh lại phải ở nơi này, Thiếu Lâm tự bắt nạt con nít sao?

Oành, Thiên Không phương trượng từ bên ngoài đóng cửa lại, khóa Tiết Tĩnh ở lại trong phòng. Phản xạ có điều kiện đầu tiên của Tiết Tĩnh chính là kéo cửa ra, nhưng kéo thế nào cũng không ra, vội vã hô to: "Từ lão đầu! Con lừa ngốc thối tha! Ngươi làm gì thế? Đừng lộn xộn! Mau thả ta ra ngoài!"

"A đi đả Phật, Yêu Tinh, chỉ mong Thánh Địa Phật Môn có thể cảm hóa ngươi." Thiên Không phương trượng đứng ngoài cửa nói.

"Cảm hóa cái đầu ngươi ý! Để lão nương đi ra ngoài! Lão nương muốn phá cái miếu nhỏ của ngươi!" Tiết Tinh tức giận đập thẳng vào cửa.

"Thí chủ, đã vào Thiếu Lâm tự thì đừng nghĩ đến việc đi ra ngoài." Thiên Không phương trượng nói tiếp.

"Con lừa ngốc nhà ngươi đang làm cái gì đây hả, không phải ngươi dẫn ta đến học Dịch Cân Kinh sao!" Tiết Tinh tức giận nói.

"Yêu Tinh, ngươi quá ngây thơ rồi, Dịch Cân Kinh có thể tùy tiện truyền cho người khác sao?"

"Không phải là ngươi nói ta có căn cốt kỳ tinh, là kỳ tài trăm năm khó gặp của Dịch Cân Kinh sao...." Tiết Tinh vẫn ôm một phần hy vọng đây chỉ là trò đùa dai.

"Lừa ngươi đó."

Một câu nói đó đã phá vỡ mộng đẹp của nàng....Hãm hại ta a!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Cánh cửa có sức sống

Nhìn từ bên ngoài vào căn phòng có vẻ rách nát gió thổi liên tục, ngược lại bên trong rất bền chắc, Tiết Tinh rút kiếm ra chém lung tung vào cửa phòng, cửa phòng chỉ có thêm vài đường kiếm mà thôi. Tiết Tinh buồn bực ngồi trên giường, chiếc giường vang lên hai tiếng cọt két, biểu hiện ra nó đã cũ kỹ lắm rồi, làm cho Tiết Tinh phiền lòng chính là Thiên Không phương trượng luôn ngồi ngoài cửa gõ mõ, nói là muốn dùng thanh âm của Kinh Phật để cảm hóa mình. Tiết Tinh đem chăn bông che các lỗ thủng lại, từ bên trong lấy ra hai cái nút nhét vào hai lỗ tai mình.

Xác định mình không có biện pháp phá được cánh cửa kia, Tiết Tinh bắt đầu kiểm tra toàn bộ trong phòng, cái gì có thể chuyển động liền chuyển động một cái, nằm trên mặt đất cũng chuyển tâm gỗ, không biết chừng có thể có mật đạo đây. Tất cả mọi nơi đều gõ qua một lần, trừ việc chà xát ra một thân đầy bụi ra thì không có bất kỳ thu hoạch nào. Đến giờ ăn cơm, cuối cùng âm thanh gõ mõ bên ngoài đã ngừng, Thiên Không phương trượng đẩy cửa ra mở một miếng gỗ nhỏ hình vuông, thả một bát cơm vào, phía trên cơm là một hàng rau có xanh mướt, nhìn thôi đã không muốn ăn, huống chi hiện tại Tiết Tinh làm gì có tâm trạng ăn cơm.

"Con lừa ngốc! Lưu Huỳnh đâu! Các ngươi đem sư diệt của ta đi đâu!" Tiết Tinh ở trong cửa nói với Thiên Không phương trượng.

"A đi đả Phật, Yêu Tinh thí chủ, lão nạp sẽ không làm khó Lưu Huỳnh thí chủ, ngươi hãy yên tâm đi."

"Rốt cuộc ta đã làm sai điều gì? Tại sao lại muốn bắt giam ta?" Tiết Tinh tiếp tục hỏi.

"Lão nạp đã từng nói qua, thí chủ chính là Yêu Tinh giáng thế, lão nạp thân là phương trượng có trách nhiệm phải cảm hóa Yêu Tinh, Yêu Tinh ngươi cũng không cần hoảng sợ, lâu thì nửa năm, nhanh thì ba tháng, lão nạp có thể tịnh lọc được tâm linh của Yêu Tinh, đến lúc đó ngươi muốn xuống núi lão nạp sẽ không ngăn cản ngươi." Thiên Không phương trượng ở ngoài cửa nói.

"Con lừa già ngu ngốc, ngươi cảm thấy ta sẽ tiếp tục tin tưởng ngươi sao? Ngươi nói dối đã đủ để bắc một cái thang nói thẳng đến Địa Ngục rồi đó." Tiết Tinh cười lạnh nói.

"Trừ việc tin tưởng ta, Yêu Tinh ngươi cũng không có biện pháp khác, ngươi cũng có thể không tin, nhưng ngươi đã không còn biện pháp nào nữa rồi."

Tiết Tinh không muốn nói chuyện với Thiên Không phương trượng nữa, có lẽ đúng theo như lời hắn nói, nơi này không có mật đạo, bốn bề vững chắc như tường sắt, nhưng nàng vẫn không thể buông tha, ngay cả mười hai kiếm mà Lưu Huỳnh cũng có thể chịu đựng được, nàng chẳng qua là bị vây ở đây thôi, chỉ cần còn sống, thì còn có hy vọng! Nhẹ nhàng buông tha không phải là bản tính của nàng!

Thân thể này là cái vốn có, không thể ngược đãi thân thể mình được, Tiết Tinh bưng bát cơm lên ăn, phi, không có muối, lại cố gắng cưỡng bách mình nuốt xuống, có khổ hay không cơ chứ, suy nghĩ một chút đến hai vạn hồng quân, có mệt hay không nhỉ, suy nghĩ một chút về đội du kích năm đó, so với dễ cô đây lưng thì cái này dễ ăn hơn nhiều, với lòng tin này cả bát cơm cũng đã được ăn xong, mệnh khổ không thể oán trách chính phủ, điểm tối không thể đổ thừa cho xã hội, Tiết Tinh cảm giác khả năng nhẫn nhục chịu đựng của mình đã vượt qua mức M rồi.

Buổi tối Thiên Không phương trượng không ở ngoài cửa gõ mõ, hắn cũng nghỉ ngơi sao, rốt cuộc khi đêm xuống Tiết Tinh cũng lĩnh ngộ được lời của Lưu Huỳnh "Phải tha thứ cho tật nguyền ngủ của phương trượng" là như thế nào, tiếng ngáy đinh tai nhức óc từ trong phòng vọng ra, Thiên Không phương trượng ngủ một mình một phòng, nhưng nội lực hắn thâm hậu nên tiếng ngáy của hắn giống như là tiếng Sư Tử hồng, cho dù Tiết Tinh có đút bao nhiêu bông vào tai đi chăng nữa thì cũng vô dụng, tiếng ngáy của phương trượng thật biết cách ăn sâu vào lòng người.

Tiết Tinh nằm trên giường, hô hấp không tự chủ đồng bộ với tiếng ngáy của phương trượng, liên tiếp liên tiếp, lão hòa thượng này ngay cả ngáy cũng có sức cuốn hút riêng! Trong lòng suy nghĩ không biết hiện tại Lưu Huỳnh đang ở chỗ nào, sẽ không bị lão hòa thượng nhốt vào phòng chứa củi chứ, hẳn mềm mại non nớt như vậy, chưa bao giờ có nữ quyến đợi ở nhà trọ của hòa thượng..... Tiết Tinh từ trên giường nhảy dựng lên, hướng về phía của phòng vừa phải chịu một trận kiểm pháp bén nhọn.

"Ghe tôm! Nếu các người dám giành người với ta.... ..!" "Con lừa ngốc! Đem gà nướng phun ra cho ta!" "Phương trượng đại sư, chúng ta từ từ thương lượng được không, lúc này không phải là lúc biểu diễn.... .."

Phát tiết xong, Tiết Tinh mệt mỏi dựa vào cánh cửa ngồi xuống, cảm giác ở đầu ngón tay truyền đến đúng là gỗ, chắc chắn độ cứng có thể so với sắt thép, mặt dán vào cẩn thận quan sát, Tiết Tinh phát hiện ra hiện tượng kỳ quái hơn, lấy độ mềm dẻo của Thanh Vân kiếm cũng chỉ có thể lưu lại trên cửa vài vết nứt, nhưng những vết này sẽ từ từ tự mình biến mất, giống như một người tự hồi phục vết thương, vết thương trên người sẽ khép lại vì người là sống, chẳng lẽ cửa này cũng sống?

Tiết Tinh nhảy vào trong phòng lấy bút lông ra, lấy mực đánh dấu vết nứt mình vừa khắc ra trên cửa, hiện tại nàng chỉ cần an toàn ngủ một đêm, sáng sớm ngày mai là có thể tự mình kiểm tra kết quả. Tuy nhiên muốn trong tiếng ngáy đinh tai nhức óc của Thiên Không phương trượng mà ngủ được thì quả thật không dễ dàng gì, cho dù là dùng biện pháp gì, đếm dê, hay là vùi đầu vào gối, nhưng vẫn không ngủ được, tiếng ngáy của Thiên Không phương trượng giống như từng đợt dao kiếm muốn đâm thủng màng nhĩ của Tiết Tinh, khiến chiến đến thần kinh của Tiết Tinh, làm cho nàng một khắc cũng không được thư giãn, càng không thể nào ngủ được.

Tiết Tinh nằm lì ở trên giường, dùng gối che đầu lại, áp chế phiền não trong bụng, khí huyết dâng trào đến cùng, hai lỗ tai như đang mọc rễ, trong lỗ tai lại giống như có tầng tầng lớp lớp màng che lại, cảm giác tiếng ngáy dường như yếu đi đôi chút, Tiết Tinh tiếp tục nằm ở tư thế kia, rốt cuộc dần dần đi vào giấc ngủ.

Lúc này Lưu Huỳnh đang đánh đàn ở trong phòng khách của Thiếu Lâm tự, đàn để gần cửa sổ, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ chính là trăng. Đầu ngón tay Lưu Huỳnh trên đàn nhẹ nhàng trôi chọc, tiếng đàn như phụ họa với tiếng ngáy của Thiên Không phương trượng, âm thanh như thấm vào ruột gan. Từ hôm phát sinh chuyện tình đó đến nay đã mấy tháng, không, không nên nói là sự thúc hấn thay đổi mà phải nói là hoàn toàn chính là một người khác, không chỉ có thói quen, hành động và tính tình, trừ dung mạo ra tất cả đều không giống trước kia. Trước kia Tiết Tinh sẽ không bao giờ đồng ý đến Thiếu Lâm tự, nàng đối với võ công phái Linh Vũ luôn kiêu ngạo, làm sao lại chịu học nội công tâm pháp của môn phái khác.

Trong sách cổ từng ghi lại ở hoang mạc có một loại thuật Tá Thi Hoàn Hồn, chưa bao giờ có người từng chứng kiến, chưa bao giờ có người nguyện ý tin tưởng, người đời trước nói rằng hoang mạc vì muốn duy trì hình tượng bí hiểm nên đã tung tin đồn ra, Lưu Huỳnh vừa gây đàn vừa trầm tư, nếu thật sự có loại cổ thuật tá thi hoàn hồn này, những sự việc từ trước đến nay đều có thể giải thích, trong lòng có một phần thoải mái lại có một phần tối tăm.

Hoang mạc là nơi chỉ tiếp nhận những người mạnh mẽ, nẫu thân không chút do dự đem hài tử tàn tật mình sinh hạ vứt bỏ ở nơi này, khi thức ăn bị thiếu hụt thì đào thải bỏ thân thể hài tử yếu nhất cũng là lẽ thường, cho nên từ khi còn rất nhỏ Lưu Huỳnh đã bị ném ra, có lẽ là bị đuổi ra ngoài lều cỏ, có lẽ là khi tỉnh dậy phát hiện ra mình bị cha mẹ huynh đệ bỏ lại chỉ để lại một mình mình, Lưu Huỳnh không nhớ rõ nữa, dường như hẳn không thể nhớ rõ hẳn làm sao mình có thể sống sót mà đi tiếp. Hoang mạc và Trung Nguyên chinh chiến, làm cho nạn dân hoang mạc ham sống sợ chết càng ngày càng nhiều, khi đó Lưu Huỳnh muốn mình nhanh chóng bị đám buôn người giết chết đi, nhưng không ngờ tới mình không những không chết, còn bị phái Linh Vũ đưa về Trung Nguyên, nói Tiết Tinh là phụ mẫu tái sinh của hắn cũng không phải là quá đáng.

Hắn từng muốn cả đời cứ như vậy, mọi việc hết thảy đều an ổn cho đến khi hắn biết được Tiết Tinh và Diêm Minh vốn dây dưa không rõ đột nhiên chấm dứt tan thành mây khói. Người cứu mạng ta là cha, không thể kháng lại mệnh lệnh, người tạo ra da thịt là mẹ, không thể trái ý, Lưu Huỳnh nếu tiếp tục ở hoang mạc thì có lẽ đã chết, nếu mạng là do nàng cứu, thì sẽ trả lại cho nàng, dâng lên cho nàng toàn bộ sự trung thành và cảm kích, nhưng nàng hoàn toàn không thấy lạ gì, nàng nhặt hắn tới Trung Nguyên nhưng nàng lại muốn đến hoang mạc.

Qua lần kịch biến kia, thời điểm hắn chạy tới việc đầu tiên là thăm dò hơi thở của Tiết Tinh thì đã phát hiện không còn hô hấp, tiếp tục dò nữa liền phát hiện ra có hơi thở, lúc ấy hắn chỉ cho là có hào quang phản chiếu, vội vàng cứu người không rảnh để ý những chuyện khác, sau này mới nhớ lại, hẳn là có nhiều nghi vấn. Nàng thoát thai hoán cốt một lần, nói ra có nhiều điểm kỳ quái, hoàn toàn không giống với khí chất cao ngạo trước kia. Lưu Huỳnh luôn lén lút kiểm tra có phải hay không Tiết Tinh đang dịch dung, tuy nhiên lấy được kết quả đương nhiên là không, một người vì tẩu hỏa nhập ma mà tính tình hoàn toàn thay đổi?

Nghĩ đến đây, Lưu Huỳnh cười bất đắc dĩ, coi như thật sự dịch dung thì hắn có thể làm sao? Trải qua mấy tháng sống chung, bởi nàng đi nửa Trung Nguyên, trong tâm tình vô hình chung xuất hiện sự biến hóa nho nhỏ, có lúc thật sự hắn không muốn đi theo nàng nữa, đi cùng nàng càng ngày càng không được tự nhiên, nhìn thấy nàng cười sẽ căng thẳng, nói chuyện với nàng cũng không còn tự do như trước kia nữa, còn thường xuyên liên tưởng đến những thứ khác, thật phiền não đi. Tình yêu cổ chấp của nàng dành cho Diêm Minh cũng thay đổi, đúng rồi, điều này chính là điều khả nghi nhất, trong dĩ vãng mỗi khi nàng nhìn thấy Diêm Minh đều nhiệt tình giống như.... ..kỳ nữ, sau lần đó mỗi lần nàng nhìn thấy Diêm Minh sợ hãi giống như gặp phải thiên địch.... ..Đông, ngón trỏ dùng thêm chút lực, tiếng đàn cứng rắn không hài hòa vang lên một tiếng, tại sao đều phải có quan hệ với Diêm Minh!

Lưu Huỳnh đi đến bên cạnh bàn, cho thêm nước vào ly trà của mình, lẳng lặng ngắm trăng ngoài cửa sổ, vô cớ bị giam lại, nhất định Tiết Tinh sẽ rất tức giận, với tính tình của nàng, bàn ghế trong phòng có lẽ sẽ bị chém loạn lên, đáng tiếc, bàn ghế đó là nơi mười năm trước mình bắt đầu luyện viết chữ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tiết Tinh bị ánh mặt trời chiếu vào làm cho tỉnh giấc, ánh mắt hơi sưng lên, thật là do tiếng ngáy đáng chết làm hại, chẳng lẽ trên dưới mấy trăm tầng nhân của Thiếu Lâm tự không ai nghĩ sẽ hạ độc trong cơm của Thiên Không phương trượng sao? Nhớ đến thí nghiệm tối hôm qua, Tiết Tinh quần áo xốc xếch chạy ra cửa, quả nhiên là như vậy, khu bị mực đánh dấu giờ đã bóng loáng như mới, tất cả các vết chém đều biến mất. Cửa tự mình hồi phục như cũ? Tác giả cuốn tiểu thuyết này từ khi nào đã chuyển sang bối cảnh huyền huyền vậy? Tiết Tinh dùng tay sờ chỗ mình kí hiệu thêm một lần, quả thật là không còn một dấu vết nào.

Một lần nữa Tiết Tinh nhìn lại mỗi tác cửa gỗ thêm một lần, cửa gỗ này thực sự sống! Cửa gỗ này mồm! Có vài cọng cỏ non màu xanh nhợt ở giữa khe

hở sinh trưởng lên, Tiết Tinh nhéo nhéo chồi non kia, chồi non run lên một cái, lại có một sức mạnh vô hình đẩy tay nàng ra, ánh mắt Tiết Tinh dường như chớp được khoảnh khắc những hoa văn trên cửa cũng cử động. Tiết Tinh làm lại động tác vừa rồi thêm một lần, lần này toàn bộ lực chú ý của nàng đặt trên hoa văn của cửa, quả nhiên hoa văn có biến đổi nhỏ, sự thay đổi mềm mại của hoa văn sinh ra một sức mạnh giúp chồi non đối kháng lại với nàng.

Tiết Tinh chưa bao giờ thấy một cái cửa thần kỳ như thế, dành cả một ngày để đùa giỡn chồi non trên khe cửa, ngay cả khi Thiên Không phương trượng sau khi ăn no tản bộ tới đây gõ mõ cảm hóa nàng thì nàng cũng có thể nhìn, cửa này dù cho bị phá như thế nào cũng không bị gãy, có lẽ nguyên nhân là ở trong này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Lưu Huỳnh phát hiện

Lần đầu tiên Tiết Tinh cảm nhận cảm giác "có tiền cũng không có nơi để tiêu" là như thế nào, ngoài cửa sổ là âm thanh gõ mõ, nàng bày từng tờ ngân phiếu trên bàn, sau khi phủ kín ngân phiếu lên bàn thì ném bạc chơi. Có lúc đột nhiên không nghe thấy tiếng gõ mõ bên ngoài, cũng không cần lo lắng, đó là Thiên Không phương trượng gõ gõ nhằm chán quá nên ngủ thiếp đi.

Tiết Tinh phát hiện hô hấp của mình hòa cùng với tiếng gõ mõ của Thiên Không phương trượng sẽ trở nên đặc biệt trôi chảy, thậm chí có cảm giác rất thoải mái. Giữa trưa là thời điểm ánh mặt trời rực rỡ nhất, ánh mặt trời chiếu thẳng vào cửa sổ lấp lánh tỏa sáng, vì sự quang hợp mà chồi non từ trong khe cửa bò ra ngoài, phiến lá màu xanh hình bầu dục nhỏ nhẹ run rẩy, phiến lá lay động giống như tiết tấu gõ mõ của Thiên Không phương trượng, như thế này không phải là trùng hợp chứ? Thực vật đơn thuần nhất sẽ có chấp trong hoàn cảnh sinh trưởng có lợi cho mình, bọn chúng sẽ không bị tư tưởng của mình làm ảnh hưởng, làm như vậy nhất định là có nguyên nhân của nó.

Các môn pháp đều tự mình sáng tạo ra nội công tâm pháp, nhưng cuối cùng chỉ có một ít nội công của các môn phái được công nhận thậm chí là được viết thành sách, chẳng qua chỉ là việc điều chỉnh hơi thở, mà biện pháp trực tiếp nhất để điều chỉnh hơi thở chính là thay đổi phương pháp thở, hít vào, nín thở, hơi thở nặng hơn, ở đâu cũng dùng chút sức lực, cũng sẽ tạo thành hiệu quả nội công khác nhau, buổi tối khi Tiết Tinh ngủ đem nội lực chuyển đến tai mới có thể làm nhỏ bớt âm lượng tiếng ngáy của Thiên Không phương trượng, dĩ nhiên, nội lực gây cộm so với nội lực thâm hậu của Thiên Không phương trượng khác nhau một trời một vực, muốn có thể ngủ ngon giấc thì cần phải cố gắng nhiều mới được.

Trong lòng Tiết Tinh nảy ra ý tưởng, chẳng lẽ lão hòa thượng này đang.... Tiết Tinh tự nói với mình có lẽ trước tiên nên bỏ cái tôi cá nhân của mình xuống, để nén xúc động bản thân đối với sáu cái chấm trên đỉnh đầu con lừa ngốc, sau khi tĩnh tâm xong Tiết Tinh phát hiện ra nhiều điểm kỳ lạ, hoa văn cái cửa gỗ đó dưới ánh sáng mặt trời nhìn thế nào cũng giống hình một người đang đứng, đột nhiên nhớ ra trước kia trong chuyện xưa thường đề cập đến trên tường có hình ảnh người vì trong tường chôn thi thể người, chẳng lẽ trong cánh cửa này cũng có đồ vật kỳ quái!

Tiết Tinh không muốn đến gần cánh cửa kia, ngồi trên giường cách khá xa nhìn, càng nhìn hoa văn hình người lại càng thấy quen mắt, vội vàng nhảy xuống giường lấy quyển sách y phái Nga Mi, lật tới trang có bức vẽ kinh mạch của cơ thể con người, so sánh với hoa văn trên cánh cửa, có lẽ là phù hợp, chẳng lẽ Thiên Không phương trượng cố ý nhốt mình ở đây để cho nàng có thể bài trừ tạp niệm hướng về cánh cửa này? Cánh cửa này có thể có quan hệ với Dịch Cân Kinh hay không?

Trong lúc Tiết Tinh bị giam lại ở Thiếu Lâm tự, bên ngoài võ lâm Trung Nguyên đang phát sinh ra những biến hóa nghiêng trời lệch đất, trên giang hồ Động Trù ra lời kêu gọi, phái Nga Mi, phái Võ Đang, Thiếu Lâm tự, phái Linh Vũ và Kỳ Lân các đều nhất trí thành lập liên minh Võ Lâm, cung Côn Luân cố ý gia nhập liên minh Võ Lâm, nhưng mà lại nghi ngờ khả năng lãnh đạo của Động Trù, mặc dù đại đa số mọi người đều ủng hộ Động Trù, dù nói thế nào thì mười lăm năm trước cung Côn Luân cũng là môn phái chịu hy sinh lớn nhất trong cuộc chiến với hoang mạc, chỉ có duy nhất một phái là không đồng ý nên Động Trù không thể danh chính ngôn thuận lên chức Minh Chủ, may mắn là bệnh tình của Động Trù không bị ai phát hiện, nếu không cung Côn Luân lại càng có thêm lý do để thay hấn.

"Nhị bá phụ, tin tức ta đã đưa đi." Kiền Diệp vào nhà báo lại nói.

Động Trù đang ngồi ngoài cửa sổ uống rượu, gạt đầu một cái tỏ vẻ đã nghe được.

"Nhị bá phụ, ta có một vấn đề muốn hỏi." Kiền Diệp nháy mắt nói.

"Hỏi đi."

"Nếu vị cao nhân kia là bằng hữu của người, tại sao không trực tiếp giới thiệu cho cô cô? Mẹ nói bằng hữu của người rất kỳ quái, nếu cô cô muốn gặp hấn nhất định rất khó khăn." Kiền Diệp nói.

Động Trù trầm ngâm trong chốc lát, thở dài nói: "Sự muội là người rất cực đoan, hơn nữa...." Việc nghi ngờ Tiết Tinh kết cầu với Minh Vực không thể nói trước mặt Kiền Diệp nên chỉ nói: "Nếu nàng không muốn bị cuốn vào tranh đấu của liên minh Võ Lâm, thì có thể coi như mọi việc chưa từng xảy ra, nhưng nếu nàng có lòng giúp đỡ, chuyện này nhất định không làm khó được nàng."

"Nhị bá phụ, Thiên Không phương trượng thật sự sẽ truyền Dịch Cân Kinh cho cô cô sao? Mẹ nói Thiên Không phương trượng là người mà so với con lừa già ngu ngốc còn đáng ghét hơn."

"... ..Mẹ ngươi có mộ không?" Động Trù mong đợi hỏi.

"Mẹ nói, khi còn sống nàng gây thù chuốc oán quá nhiều, khó tránh được sau khi chết sẽ có người dùng roi đánh cả thi thể nên bảo ta đem cha và nàng đốt thành tro cốt hòa cùng rồi rải trong bão cát hoang mạc, như vậy nàng và cha có thể cùng nhau tiểu ngao giang hồ."

Động Trù lộ ra nụ cười: "Ta thật sự hâm mộ cha ngươi, mặc dù sinh mệnh không dài, nhưng những gì muốn làm đều đã làm được, chờ sau khi ta chết đi rồi nhất định đến cả phần mộ của ta sư tỷ cũng sẽ không muốn nhìn thấy."

Kiểm Diệp cầm lấy bàn tay khô héo của Động Trù: "Có người sống vô ích trăm năm cuối cùng cũng chỉ là cái xác không hồn, ở hoang mạc có một loại cỏ chỉ nở ba bông, mỗi năm chỉ nở trong một ngày, sau ngày đó sẽ có một mầm mống khác bắt đầu sinh trưởng giữa sườn núi, cho dù chỉ có một ngày, cũng không cách nào xóa sạch được vẻ đẹp của chúng trong một ngày đó."

Động Trù cười cười, sờ đầu Kiểm Diệp: "Không ngờ đến người hiểu ta nhất lại là một tiểu nha đầu như vậy."

Nhớ đến danh hiệu đã từng đoạt được trên giang hồ "Ngọc Diện kiếm khách", các hiệp khách thì khen võ công hần cao cường, còn các hiệp nữ thì khen hần phong lưu phóng khoáng, không kiềm chế được kiêu ngạo, tư tưởng cao ngất tận mây xanh.

"Đến hoang mạc đi, dù sao ta cũng sẽ nhất trí đứng lên cùng Trung Nguyên chống lại hoang mạc, đến lúc đó ngươi hãy theo mẹ la sát kia quay về phái Linh Vũ." Mười năm trước, đây là lời Liễu Tử Thư nói với Động Trù trước khi đi.

"Căn bệnh lâu năm trong cơ thể sao có thể đầu lại ông trời?" Đây cũng chính là lời cuối cùng của sư phụ Động Trù cũng là chương môn tiên nhiệm của phái Linh Vũ nói.

Căn bệnh lâu năm trong cơ thể cũng muốn đầu lại ông trời cũng không bằng niềm tin của bản một thiếu nữ truyền vào.

Tiếp tục bị nhốt trong phòng Tiêt Tinh bắt đầu phỏng đoán tình hình thực tế của mình, tập hô hấp với chồi non, quả nhiên có một luồng khí bắt đầu khởi động bên trong người, giống như thực vật đang vận chuyển chất dinh dưỡng, có thể thúc giục nó ở trong người, Diêm Minh am hiểu nhất chính là lấy tốc độ cực nhanh rồi dùng nội lực truyền đến các khớp xương làm cho sức mạnh ở các huyết vị tăng lên một cách đột biến, kiểm pháp mà Động Trù truyền cho Lưu Huỳnh thì lại là đưa nội lực phát ra bên ngoài cơ thể, đó cũng chỉ là suy nghĩ ở trong đầu, để có thể thật sự sử dụng đến thì điểm nội lực trong cơ thể kia cũng không ảnh hưởng đến suy nghĩ của mình, tu luyện nội công vô cùng tối tăm khó hiểu, cho nên nội lực mới có vẻ trân quý như thế, dường như cánh cửa này đã mở xé một cơ thể con người ra, có thể trực tiếp thấy cơ thể vận hành một cách mạch lạc.

"Con lừa ngốc, ngay cả khi ngươi làm chuyện tốt cũng khiến người khác ghét như vậy sao?" Tiêt Tinh rất muốn hỏi Thiên Không phương trượng còn đang ngồi gõ mõ ngoài cửa kia.

"A di đà Phật, Phật pháp là phải có duyên, Yêu Tinh thí chủ đối với Phật vừa hữu duyên lại vừa vô duyên, lão nạp chưa từng làm gì cả." Thiên Không phương trượng phụ họa theo tiếng mõ trả lời.

"Tùy ngươi nói thế nào, con lừa ngốc dù sao cũng cảm ơn ngươi." Tiêt Tinh nói.

Thiên Không phương trượng tiếp tục im lặng gõ mõ không nói gì, để Tiêt Tinh đến Thiếu Lâm tự cũng không phải chủ ý của hần mà là bị người khác gài bẫy, đưa Tiêt Tinh và Lưu Huỳnh đến Thiếu Lâm tự, có vẻ giống với nhờ vả hơn, Động Trù lão đệ, quả nhiên ngươi đã biến nơi Phật môn thanh tịnh thành nơi giữ trẻ rồi.

Tiêt Tinh luôn ngây ngô ở trong phòng, đối với thời gian bên ngoài trở nên mơ hồ, đối với tình cảnh hiện tại của mình lại cảm thấy uất ức, nhưng lại mừng rỡ khi nắm trong tay được nội lực, hiện tại chỉ mong Thiên Không phương trượng sẽ tuân thủ lời hứa hẹn là thả mình ra ngoài, với tình hình như thế, đến một ngày nào mình sẽ phá cửa để ra là chuyện không phải là không có khả năng. Chẳng qua là vẫn không có chút tin tức nào của Lưu Huỳnh nên nàng cảm thấy không yên tâm, từ đầu đã lo lắng hần có thể xảy ra chuyện gì không tốt, càng về sau lại càng có cảm giác mình sắp phát hỏa đến nơi. Mặc dù đối với mình không phải là chuyện xấu, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác bị lừa, Lưu Huỳnh luôn luôn thuận theo nàng, làm sao Lưu Huỳnh có thể lừa gạt nàng? Chẳng lẽ bởi vì kịch bản thay đổi, quan hệ người với người cũng thay đổi sao? Tiêt Tinh rất không yên tâm với Lưu Huỳnh, cho đến nay mục tiêu của nàng chính là thay đổi tình tiết trong nguyên tác, đến khi nàng làm rối loạn mọi bước đi trong nguyên tác, thì lại đột nhiên cảm thấy bàng hoàng khi không cách nào có thể dự đoán được tương lai, tất cả đã vượt ngoài tầm kiểm soát so với nguyên tác rồi, cũng không trúng chỗ nàng muốn, tương lai sẽ phát sinh thêm điều gì không ai có thể biết trước được.

Một cánh cửa ngăn cách Tiêt Tinh và thế giới bên ngoài, cũng tách rời hai mùa, cuối mùa thu đi qua chính là đầu mùa đông, năm nay trận tuyết đầu mùa đông tương đối ôn hòa, tung bay trên mặt đất là những bông tuyết mỏng manh, cả núi Thiếu Thất là một mảng trắng xóa. Sau khi mùa đông đến Thiên Không phương trượng cũng không đến nữa, hần ngại rằng gõ mõ sẽ đông lạnh cả tay nên như mèo ngủ đông ở trong phòng, liên tiếp mấy ngày không thấy bóng dáng Thiên Không phương trượng, không được nghe âm thanh gõ mõ phiền toái của hần, Tiêt Tinh có chút cô đơn lại có chút nhớ hần. Tưởng tượng hình hoa vẫn là Diêm Minh, một phần lời biêng luyến kiếm, ngoài cửa vang lên âm thanh của tiếng bước chân trên tuyết.

"Con lừa ngốc, cuối cùng cũng đã chịu chui từ chấn ra rồi sao?" Tiêt Tinh giễu cợt nói.

"Sư thúc". Truyền đến là giọng nói sạch sẽ của Lưu Huỳnh.

Vạn lần không nghĩ tới là Lưu Huỳnh, Tiêt Tinh dờ mắt ra: "Ngươi.... ..Nên cho ta một lời giải thích đi."

"Ta không thể gặp sư thúc vì sợ người sẽ phân tâm." Cách một cánh cửa, Lưu Huỳnh trả lời.

"Cho ta ra ngoài." Tiết Tinh ra lệnh.

"Vẫn chưa được." Luru Huỳnh trả lời.

Ở bên trong cửa, sắc mặt Tiết Tinh đã tái nhợt, hấn cự tuyệt yêu cầu của mình, tượng gỗ mà cũng có tư tưởng của mình, dĩ nhiên thầy giáo sẽ căng thẳng, trong lòng có chút lạnh lẽo, xuất hiện một loại cảm giác kém may mắn.

"Thế nào, ngay cả lời của ta cũng không nghe sao?" Đôi môi Tiết Tinh run rẩy hỏi.

"Mạng của ta là do sư thúc cứu, cho nên ta mới nghe lệnh của nàng, nhưng nếu người không phải là nàng, như vậy thì không cứu mạng ta nên vì sao ta phải nghe lời người." Luru Huỳnh lạnh lùng nói.

Trong lòng như bị dội một gáo nước lạnh, Tiết Tinh không ngờ rằng cổ nhân ở thời đại này có thể tưởng tượng ra việc xuyên không chuyển kiếp này, Tiết Tinh véo một cái thật đau, rất đau nha, không phải là đang nằm mơ, lần đầu tiên nàng hy vọng là mình vẫn đang nằm mơ, tại sao Luru Huỳnh lại nói như vậy? Hấn đã nhận ra điều gì? Trong lòng Tiết Tinh loạn cả lên, chẳng lẽ hấn đã biết là mình xuyên không đến? Làm sao hấn biết được, cái này không quan trọng, quan trọng làHấn nghĩ tiếp theo sẽ làm thế nào, Tiết Tinh đứng sát vào cửa, trong tay nắm chặt Thanh Vân kiếm, kiếm là hóa thân của kiếm khách, Thanh Vân kiếm là hóa thân của Luru Huỳnh, giờ khắc này nắm nó trong tay lại có cảm giác vừa xa lạ vừa nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Luru Huỳnh đi kỹ viện

"Người đang nói cái gì vậy? Ta nghe không hiểu, ta không phải là sư thúc của thì là ai? Là sư bá người chắc?" Tiết Tinh mạnh miệng trả lời.

"Người là ai không quan trọng, nhưng ta biết người không phải là nàng." Luru Huỳnh kiên định trả lời.

"Người nghi ngờ ta đang dịch dung sao? Mở cửa ra, người có thể tùy ý kiểm tra." Tiết Tinh nói, tú da này tuyệt đối là vàng thật nên không sợ lửa.

"Người không dịch dung, ta biết thân thể người đúng là của sư thúc" Luru Huỳnh trả lời.

Trong lòng Tiết Tinh rơi lộp bộp một cái, thật sự đã đoán ra được là nàng xuyên không đến? Nàng đã quá khinh thường trí tưởng tượng của cổ nhân, bàn tay nắm thanh kiếm đã tiết ra một lớp mồ hôi mỏng.

"Tá Thi Hoàn Hồn." Luru Huỳnh rành mạch nói.

Thân thể Tiết Tinh thiếu chút nữa trượt xuống, thờ phào nhẹ nhõm, đã sớm nói là trí tưởng tượng của cổ nhân không thể cường điệu hóa như vậy mà, thì ra là cho rằng nàng Tá Thi Hoàn Hồn, điều tiết lại hơi thở, Tiết Tinh tỉnh táo trả lời: "Cái gì mà Tá Thi Hoàn Hồn chứ, ta không phải như thế."

Trong lòng Luru Huỳnh không bình tĩnh được như mặt ngoài đang thể hiện, trong lòng hấn cũng đã suy nghĩ hàng vạn lần, đã xác định được đây đúng là thân thể của Tiết Tinh, không phải dịch dung, nếu bây giờ thật sự Tiết Tinh là do một người khác Tá Thi Hoàn Hồn vào, cùng đã cho biết rõ là Tiết Tinh thật sự đã chết, tôi hôm qua khi quyết định tới hỏi rốt cuộc chuyện này là như thế nào đã đàn đứt mất hai dây đàn, nếu là thật thì hấn nên làm cái gì bây giờ, bắt nàng ra hỏi chủ mưu sau cái màn này? Như vậy việc sư thúc chết chính xác là sự thật, hấn làm sao có thể tiếp tục thuần phục người đã chết!

Luru Huỳnh cũng từng nghi ngờ Tá Thi Hoàn Hồn chẳng qua là lời đồn vô căn cứ của hoang mạc, nhưng trong lòng lại cảm giác được tất cả sự biến hóa kia, nữ tử này mang lại cho hấn cảm giác kỳ quái, ở cùng sư thúc sớm chiều đã mười lăm năm, tính tình sao có thể biến đổi chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi như vậy, khả năng lớn nhất chính là người bên cạnh đã sớm không phải là người kia, cho nên tình cảm vững vàng trong mười lăm năm mới có thể tạo nên rung động như vậy, cảm nhận thấy tình cảm thực tế làm cho hấn không đêm nào có thể ngủ say, sự đau khổ này hấn chịu đủ rồi, cũng nên kết thúc đi thôi.

"Người và nàng hoàn toàn không giống nhau, người biết rất nhiều chuyện của nàng, hấn là Diêm Minh đã nói cho người biết, hấn phái người đến Trung Nguyên làm nội ứng sao?" Luru Huỳnh nói tiếp.

"Người nói linh tinh cái gì vậy, ta nghĩ người mới là Tá Thi Hoàn Hồn, sư đệ ta sẽ không nói chuyện với ta như vậy! Ta mà là nội ứng của Diêm Minh, ta lại đi giúp đỡ Đông Kỳ các sao?" Tiết Tinh tức giận nói.

"Có nói nhiều nữa cũng vô dụng thôi, ta tin tưởng cảm giác của mình, giữa người và ta, nhất định có một người đã thay đổi." Luru Huỳnh nói.

Câu nói "Ta không thay đổi" bị kẹt cứng trong cổ họng Tiết Tinh, vì sao cảm giác lừa gạt hấn lại khó khăn như vậy: "Người thay đổi có lẽ là người đi."

Luru Huỳnh cảm nhận được chính là sự khác nhau về tình cảm, trực giác và suy nghĩ của hấn nhận định rằng Tiết Tinh đã không còn là Tiết Tinh trước kia nữa, nhưng trong lòng hấn có rất nhiều nghi vấn, nếu là Tá Thi Hoàn Hồn thì tại sao có thể có mạch đập và có hô hấp, trong lúc lơ đãng đụng chạm đã

cảm thấy nhiệt độ trên cơ thể Tiết Tinh, trên đời này không có thi thể nào lại không lạnh băng cả.

Trong lòng Luru Huỳnh dao động, cố gắng tin tưởng tất cả đây chỉ là một sự hiểu lầm, hẳn là người làm việc cần có chứng cứ, đây là lần đầu tiên trong đời hắn đặt tình cảm lên trên lý trí, cứ coi như tất cả chứng cứ đều đúng về phía Tiết Tinh thì hẳn cũng không làm sao thuyết phục được trái tim mình.

"Hôm nay đến đây cũng muốn thông báo cho người một tiếng là ta muốn rời Thiếu Lâm tự đi xuống núi." Luru Huỳnh nói.

"Người phải đi sao? Vậy còn ta? Con lừa ngựa kia chịu để cho ta đi sao?" Tiết Tinh vội vã hỏi.

"Ta muốn đi điều tra thuật Tá Thi Hoàn Hồn một chút, người cứ ở lại chỗ này, Thiên Không phương tượng sẽ đảm bảo an toàn cho người."

Tình huống bây giờ hẳn chính là....mình bị bỏ rơi? Tiết Tinh chưa bao giờ nghĩ có một ngày như vậy: "Người đi đi, ta mà là Tá Thi Hoàn Hồn thì ta sẽ phá cái cửa này ra ăn."

Luru Huỳnh đặt tay trên cửa, dường như đã cảm nhận được tâm tình người con gái khi xuất giá, hít sâu một hơi, xoay người rời đi, trên mặt đất đầy sương trắng, chỉ để lại một chuỗi các dấu chân, tuyết vẫn đang rơi, rơi xuống đất không một tiếng động, hoàn toàn yên tĩnh, đột nhiên có một tiếng động nhỏ vang lên là âm thanh Tiết Tinh theo cửa ngã ngồi xuống đất, chỉ cần hắn hỏi thêm một câu, chỉ cần hắn cho nàng sự bảo đảm, nàng khẳng định mình sẽ không chống đỡ được nữa, cảm giác tội lỗi mạnh mẽ này là cái gì, mỗi lần trốn học bị bắt nàng cũng có thể biên tập ra cả chuỗi các lý do, nhưng nói đối Luru Huỳnh lại khó khăn như vậy, may mắn là đứng cách nhau một cánh cửa, nếu trực tiếp đối mặt với hắn khẳng định là mình cái gì cũng không thể nói được!

Luru Huỳnh xuống núi, ngay lập tức căn phòng nhỏ trở nên cô quạnh, nguyên bản chỉ có một mình nàng sống ở chỗ này, nhưng làm sao có thể biết được khi hắn xuống núi rồi lại càng có cảm giác cô đơn hơn, có lẽ là....ngay cả hy vọng cũng không nên có.

Ở một chỗ sâu trong Minh Vực, trong căn phòng không có cửa sổ tối tăm chuyên dụng của Vực Chủ, Diêm Minh đang ngồi trên cái ghế thô ráp, nhìn bức họa treo trên tường. Lần này bức họa hẳn nhìn là bức họa Vực Chủ tiền nhiệm, cũng chính là sư phụ của hắn, người mà cả đời này hắn kính yêu nhất. Hoang mạc là địa phương ăn thịt người, bởi vì chỗ này không có sức mạnh thì không sống được, hoang mạc vô biên, khắp nơi là mảnh thú khát máu, nguồn nước và thức ăn đều có hạn, chỉ có mạnh mẽ mới có thể có những thứ đó, Minh vực đứng đầu hoang mạc, lúc Diêm Minh còn rất nhỏ, trong lòng hắn Minh vực chính là thần tượng và mục tiêu phấn đấu.

Diêm Minh còn nhớ rất rõ khi còn bé hắn phải trả qua trăm cay nghìn đắng mới có thể tìm thấy Minh vực, quý ở bên ngoài suốt bảy ngày bảy đêm để cầu xin trở thành một thành viên của Minh vực, nhưng sư phụ của hắn, cũng chính là chủ nhân lúc đó của Minh vực đi đến trước mặt hắn nói: "Người trở về đi, Minh vực chúng ta không thiếu người."

Ngày tiếp theo, Diêm Minh vẫn tiếp tục quý ở ngoài Minh vực, tuy nhiên bên ngoài có thêm một đồ vật, đó là đầu của một người đàn ông, người kia chính thủ vệ của Minh vực. Người đứng đầu Minh vực lại đến trước đứa trẻ Diêm Minh, trên khuôn mặt non nớt là sự lạnh lùng không phù hợp với độ tuổi, Diêm Minh nói: "Như thế này thì Minh vực sẽ ít đi một người, ta có thể thay thế hắn."

Người đứng đầu Minh vực không chỉ cho Diêm Minh bước vào cửa lớn của Minh vực mà còn nhận hắn làm đồ đệ, đem tà mị thần công bí hiểm nhất Minh vực truyền dạy cho hắn, Diêm Minh trời sinh là kỳ tài võ học, thành tựu võ học đột nhiên tăng mạnh, cho đến khi hắn giết được sư phụ của mình.

"Hiện tại ta giết người, để cho người không bị những kẻ hèn yếu nhạo báng." Đây cũng chính là lời cuối cùng Diêm Minh nói trước khi ra tay giết sư phụ hắn.

Sư phụ, người không có dũng khí thì ta sẽ làm cho người xem, thế giới này vốn dĩ phải mạnh mẽ thì mới sống sót được, ta sẽ đem mảnh đất giàu có kia trở thành đồ vật của ta, những người Trung Nguyên luôn ra vẻ đạo mạo kia đều sẽ thành vật bồi táng của người, trong lòng Diêm Minh nói với sư phụ trong bức tranh.

Bên ngoài phòng, Nam Cung Lạc Lạc đang đứng ngoài cửa, hai tí muội sinh đôi vẻ mặt không có biểu cảm kia nhìn nàng khiến nàng không được tự nhiên, sắc mặt nàng hết sức lo lắng, mỗi lần tâm tình Diêm Minh không tốt sẽ đến gian phòng này, từ gian phòng ra ngoài tâm tình lại càng không tốt, những nha hoàn đen đầu khó tránh khỏi cái chết, nếu Nam Cung Lạc Lạc biết trước có thể chết ở chỗ này, nếu mình cầu xin hẳn không biết chừng có thể cứu được hai mạng người.

"Gọi Tất đến cho ta." Bên trong phòng truyền đến mệnh lệnh lạnh như băng của Diêm Minh.

Một trong hai tí muội sinh đôi lĩnh mệnh, giống như một tượng gỗ đã chết lặng lẽ đi thi hành mệnh lệnh của Diêm Minh. Không lâu sau đã trở về cùng với Tất. Đi theo bên người Diêm Minh nên Nam Cung Lạc Lạc cũng thường xuyên được gặp Tất, đối với sát thủ không biết nói chuyện này, trong lòng Nam Cung Lạc Lạc có chút sợ hãi, không tự chủ lùi về phía sau hai bước.

"Mấy chục người của chúng ta ở Trung Nguyên đều bị giết, nhất định là do nữ nhân Tiết Tinh kia làm, từ khi nàng không có võ công ta càng ngày càng cảm giác nàng có cái gì đó không đúng, nàng đã trốn lên Thiếu Lâm tự, người đến chân núi trông chừng, khi nào nàng xuống núi thì bắt nàng lại cho ta, ta muốn tự mình thẩm vấn nàng." Diêm Minh cau mày phân phó.

Tất gật đầu một cái, lác minh một cái biến mất giống như một con gió. Mặt Nam Cung Lạc Lạc bị dọa sợ đến trắng xanh, nàng nhận ra Tiết Tinh, chính là nữ hiệp phái Linh Vũ đã cho nàng thuốc, làm sao lại là người Minh vực, Tiêu Quy Ứng cũng ở khá gần nàng.... Không biết tình hình như thế nào, Nam Cung Lạc Lạc cảm thấy hắc ngọc trước ngực mình, chỉ mong tất cả mọi người được bình an.

Trong lúc đó ở núi Thiếu Thất, Luru Huỳnh được Thiên Không phương tượng cho phép, ở trong Tàng Kinh các tra tìm các loại sách cổ, tìm kiếm mọi

thứ liên quan đến Tá Thi Hoàn Hồn, nhưng không có một câu chữ nào nhắc đến, cứ như trên đời này không có môn công phu như vậy. Thiền Không phương trượng cũng từng nói là mình sống hơn tám mươi năm nhưng cũng chưa từng nghe đến trường hợp Tá Thi Hoàn Hồn nào cả, Luru Huỳnh hỏi thăm mãi hần mới tiết lộ, mặc dù không thật sự nghe nói có người Tá Thi Hoàn Hồn, nhưng quả thật là có người chuyên tâm nghiên cứu thuật này thật, nhưng sau đó không giải quyết được gì, không ai biết hần đã tìm ra được bao nhiêu thành quả, người đó tên là Mộ Lam, là ông chủ của Thanh Bình nhạc.

Lần này xuống núi, mục đích của Luru Huỳnh chính là đến Thanh Bình nhạc, Động Trù và Thanh Bình nhạc có chút giao tình, có lẽ nhìn mặt mũi sư phụ sẽ có thể lấy được từ Mộ Lam chút tin tức tình báo, tóm lại là đã có mục tiêu rõ ràng, hần nguyện ý thử một lần.

Thanh Bình nhạc nằm phía tây nam đồng bằng, cái tên lịch sự tao nhã giống như biệt uyển, kỳ thật chính là kỹ viện, hơn nữa còn là kỹ viện tươi đẹp Minh Viễn, có câu "Phàm là người mà chưa vào Thanh Bình nhạc, thì thần tiên cũng không cần làm." Ở đây chiêu mộ và vợ vớt từ các thanh lâu khác trên trăm cô gái tài hoa, thật xứng với danh hiệu mỹ nữ như mây, mọi thanh lâu khác chỉ một đầu bài, chỉ có ở Thanh Bình nhạc, tất cả đều là đầu bài.

Luru Huỳnh một đường đi đến Thanh Bình nhạc, giống như tin đồn chính là tiền cảnh của nhân gian nơi có đủ loại oanh oanh yến yến khoe sắc, vừa mới vào đến cửa lớn thì thấy bộ dạng thướt tha của tú bà đi tới: "Công tử là lần đầu tiên đến đây, nhìn ngài lạ mặt, ngài muốn ở bên ngoài cùng mọi người xem náo nhiệt hay là để lão mụ từ tìm cho ngài một gian phòng riêng.

"Ta không thích náo nhiệt." Luru Huỳnh trả lời.

"Công tử mời qua bên này, lão mụ từ sẽ ngài đến phòng riêng nghỉ ngơi." Tú bà cười nịnh hót dẫn đường, dẫn Luru Huỳnh vào bên trong.

Đưa Luru Huỳnh đến phòng riêng, tú bà lại hỏi: "Công tử thích cô nương như thế nào? Đêm nay muốn tìm mấy người tiếp đón?"

"Chủ nhân thực sự của các người tên là Mộ Lam." Trước tiên Luru Huỳnh muốn xác nhận một lần.

Tú bà ngay lập tức đổi sắc mặt: "Công tử, Thanh Bình nhạc chúng ta chỉ bán nữ sắc, không bán những loại đó."

"Cái gì?" Luru Huỳnh không hiểu nhìn tú bà.

"Mặc dù chủ nhân của chúng ta bề ngoài không tồi, nhưng dù sao cũng là đàn ông, nếu không để lão mụ từ cầm danh sách tới cho người xem có tìm được người nào vừa ý không? Nếu ngài nhất quyết muốn như thế, vậy xin thứ lỗi cho Thanh Bình nhạc không thể tiếp đón."

Luru Huỳnh cảm thấy tú bà này nhất định là đã hiểu lầm cái gì, tiến thêm một bước nói: "Tại hạ là Luru Huỳnh, là đồ đệ của Động Trù phái Linh Vũ, gia sư với ông chủ Mộ Lam là bạn cũ, nhờ lão mụ từ truyền lời đến, Luru Huỳnh ta muốn gặp ông chủ Mộ Lam."

Tú bà bừng tỉnh hiểu ra vung khăn tay cười quyến rũ: "Thì ra là như vậy, theo như lời công tử, xin mời công tử trước tiên ngồi đây, ta phải đi thông báo cho Hoắc tổng quản."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chủ nhân Thanh Bình Nhạc

Bên ngoài Thanh Bình Nhạc là nơi những khách nhân mua vui, bên trong nội viện là chỗ ở của đám cô nương má mị cùng nha hoàn, chỗ sâu nhất chính là chỗ ở riêng của Mộ Lam- chủ nhân nơi này, trận tuyết động đầu tiên vừa mới tan, trên mặt đất trải một tầng cỏ vàng úa dày, giờ phút này ông chủ Mộ Lam đang ở trên bãi cỏ bên ngoài đình, áo màu lục rộng thùng thình khoác không chỉnh tề trên người, mái tóc ngả màu nâu, dùng dây lụa tủy tiện buộc lại, nếu như bị Định Nghị sư thái nhìn thấy khẳng định ném một nắm hạt dưa lớn tới nói không thể mặc như vậy.

Tầm mắt của Mộ Lam bị chiếc khăn thêu trói chặt, mấy mỹ nhân như hoa như ngọc vây quanh hần chơi đùa "Chủ nhân, ta ở chỗ này ~" "Tới nha ~ chủ nhân tới nha ~" "Bên này, ta ở chỗ này ~"

Trong đình ngồi một vị mỹ nhân khác, đang khảy đàn, nàng cũng không nhìn mấy vị mỹ nhân muôn vàn mị hoặc đang vây quanh Mộ Lam, toàn bộ tinh thần chuyên chú đặt trên cây đàn, tiếng đàn trầm trở thanh lệ, thấm vào lòng người, vị mỹ nhân đánh đàn này là Thanh Bình hồng nhân gần đây nhất, nguyên bản là đầu bài Lệ Xuân viện trần Xương Sinh, tài đánh đàn tuyệt vời, lại rất hiểu thơ từ, rất được đám phong lưu tài tử ưa thích.

Thích Phùng Đình nhận được thư từ má mị, vội vã chạy tới tìm Mộ Lam, đối với cuộc sống thối nát của Mộ Lam hần đã sớm thấy nhưng không thể trách, lúc đến gần Mộ Lam bị hần ôm cổ: "Cho ta nhìn xem là tiểu mỹ nhân nào nào."

"Là ta." Thích Phùng Đình sắc mặt không đổi nói.

Mộ Lam đang muốn bỏ xuống miếng bọt biển mình lại lặng lẽ thông tay xuống: "Người tìm đến ta, nhất định không có việc gì tốt."

"Có người muốn gặp người, là đồ đệ của Động Trù phái Linh Vũ." Thích Phùng Đình nói.

"Đồ đệ Động trù? Là nam hay nữ?" Mộ Lam hỏi.

"Nam."

"Dáng dấp như thế nào?" Mộ Lam lộ ra nụ cười phóng túng hỏi.

"Lão Mục Tử nói là một người tuấn tú lịch sự." Đối với vấn đề cổ quái của Mộ Lam, Thích Phùng Đình cũng thấy nhưng không thể trách.

"Được rồi, vậy ta liền đi gặp mặt vị mỹ nhân này." Mộ Lam cũng không gỡ bỏ khăn trùm buộc ở mắt, chỉ nâng lên một cánh tay, Thích Phùng Đình thuận thực đỡ hần, cùng nhau đi tới gian nhà các mà Lưu Huỳnh đang ngồi.

Lưu Huỳnh đang chờ trong nhả các, hần thực sự muốn biết chân tướng, lại thường xuyên cảm thấy bối rối, nếu như từ sau lần kịch biến đó nàng đã không còn là nàng, vậy phần cảm giác này của hần nên xem là gì? Cảm giác mừng rỡ khi cùng nàng đi chung với nhau thì tính làm sao? Mong muốn đem tất cả đều tặng cho nàng, muốn dốc sức hoàn thành tất cả yêu cầu của nàng chỉ để nhìn khuôn mặt tươi cười ấy, hành động cử chỉ không khác sự cuồng dại của sư thúc với Diêm Minh ngày trước, chẳng lẽ đây chính là yêu sao.

Lưu Huỳnh vừa một mình uống trà vừa im lặng cân nhắc, trong nội tâm đều là những lựa chọn nặng nề, ngoài cửa có tiếng bước chân, Lưu Huỳnh để ly trà sứ trắng xuống, chăm chú nhìn vào cửa gỗ nâu đỏ. Thích Phùng Đình đẩy cửa ra, đứng ở cửa mời Mộ Lam một thân xanh lục tựa cái đuôi Khổng Tước vào nhà, đầu tiên tầm mắt Lưu Huỳnh nhìn thấy là một vật áo xanh lục, tiếp theo là cả người, giống như khổng tước xòe đuôi xinh đẹp rực rỡ.

Trên mặt Mộ Lam còn đang bịt khăn trùm, được Thích Phùng Đình nâng đỡ ngồi vào ghế, nói với Lưu Huỳnh: "Người là đồ đệ của tên tửu quỷ hay lợi dụng ta để lấy rượu uống kia à?"

"Gia sư Động Trù." Lưu Huỳnh sửa lại, mặc dù hình dung của Mộ Lam không sai, đó nhất định là sư phụ hần.

"Có phải là sư phụ người lại thêm rượu Hoài Xuân ta ử rồi đúng không, muốn người đến lấy một vò?" Mộ Lam cười hỏi, ống tay áo xanh lục che tới tận miệng, tư thái mềm mại đáng yêu.

"Không phải, lần này tại hạ tới tìm Mộ công tử không liên quan tới gia sư, chỉ vì có một vấn đề muốn hỏi công tử." Lưu Huỳnh đáp.

"Hả? Ta ru rú trong nhà, cũng không giao thiệp với giang hồ, còn có vấn đề ta có thể giải đáp?" Mộ Lam tò mò hỏi.

"Có liên quan mượn xác hoàn hồn."

"Ta không biết." Mới vừa nghe được bốn chữ mượn xác hoàn hồn Mộ Lam cứng rắn nói.

Lưu Huỳnh đưa mắt nhìn Mộ Lam, phía sau từng phản ứng không bình thường đều có nguyên nhân của nó, hiển nhiên bốn chữ mượn xác hoàn hồn này đâm tới chỗ hiểm nào đó của Mộ Lam.

Truy vấn nữa sẽ chỉ làm đối phương thêm kích thích, ánh mắt Lưu Huỳnh nhìn về phía Thích Phùng Đình đang đứng sau ghế Mộ Lam ngồi, hần là tổng quản nơi này, đương nhiên quan hệ rất mật thiết với Mộ Lam, nhìn trên mặt hần không có biểu cảm gì, không đúng, khóe miệng của hần có nụ cười, đó là biểu tình chờ xem kịch vui.

Lưu Huỳnh định cầm trà lên uống, không nói gì, hần cũng không phải đến để làm công không, người khác muốn nhìn kịch hay phải tự mình động thủ góp sức mới được.

Thích Phùng Đình quả nhiên lên tiếng: "Chủ nhân, người bịt mắt gặp mặt khách thật sự không lễ phép, coi chừng Động Trù huynh dùng cớ này đến uống không rượu của người."

Thích Phùng Đình nói xong đến tháo khăn tay che ở mắt Mộ Lam, Mộ Lam cũng không phản kháng nữa, khăn tay được lấy xuống lộ ra đôi mắt màu xanh của hần, tròng mắt màu xanh chuyển động, dừng ở trên người Lưu Huỳnh, dừng lại, phóng đại.

"Tú Tú." Mộ Lam nỉ non trong miệng.

Lưu Huỳnh nghe được tiếng gọi nhỏ của Mộ Lam, nghi ngờ nhìn hần, lại thấy nụ cười khóe miệng Thích Phùng Đình càng đậm, trong lòng hiểu ra mấy phần, chỉ sợ mình lớn lên giống với vị cố nhân kia rồi.

Lưu Huỳnh hứng thú nhìn về phía Thích Phùng Đình, bất kể mục đích hần là gì, mình làm mỗi câu cá cho hần thì lên hỏi báo cho chút gì chứ, Thích Phùng Đình mỉm cười nho nhã, khẽ gật đầu, tựa như hướng Lưu Huỳnh truyền lại tin tức.

"Chủ nhân nếu không muốn cùng Lưu Huỳnh công tử tán gẫu thêm, không bằng ta đưa ngài trở về phòng." Thích Phùng Đình giả mù sa mưa nói.

Mộ Lam quả nhiên cự tuyệt: "Không, ta muốn cùng Lưu Huỳnh công tử hàn huyên nhiều một chút."

Lưu Huỳnh mỉm cười, nói: "Tại hạ chỉ đến để xin đáp án, nếu Mộ công tử không biết, ta cũng không có lý do gì để lưu lại, tại hạ cáo từ."

Ba người trong nhà đều nhìn nhau, yên lặng một chút, Mộ Lam mở miệng nói: "Lão Thích, người lại tính kế nữa rồi, thôi, lần này cao hứng không so đo cùng người." Dứt lời đi tới bên cạnh Lưu Huỳnh: "Không bằng Lưu Huỳnh công tử uống cùng ta vài chén, lúc cao hứng nói không chừng ta có thể nhớ ra

chút gì đó."

"Tất nhiên rồi." Luru Huỳnh nói, nếu đôi phương đã mở lời, hẳn có thể nào không đi cùng.

Thích Phùng Đình bùng mảy hũ rượu đi lên, sau đó thức thoir lui ra ngoài, hẳn cũng không đi xa, coi chừng ngay tại cửa ra vào.

Chiều nay, đối với lịch sử Thanh Bình Nhạc mà nói là đen tối khó có thể xoá được, cháy một gian nhà các, gian phòng đó chính là nơi Mộ Lam cùng Luru Huỳnh đối ẩm, rất may Thích Phùng Đình coi chừng ở ngoài cửa, ngửi thấy mùi khói liền vọt vào cổng Mộ Lam chạy ra thật xa, giờ phút này hai người đứng vai kề vai cùng nhau nhìn ánh lửa ngất trời phía xa. Tên phóng hỏa đang nằm ngủ trên tảng đá lớn bên cạnh, gương mặt lúc ngủ như trẻ con vô hại, ai có thể nghĩ đến hẳn chính là kẻ đầu sỏ gây ra trận hoả hoạn này.

Thích Phùng Đình và Mộ Lam cùng nhau nhìn Luru Huỳnh đang nằm ngủ an ổn trên tảng đá.

"Hắn không phải Tú Tú, Tú Tú chưa bao giờ phóng hỏa." Mộ Lam nói.

Thích Phùng Đình gật đầu, khó có lúc hẳn cũng phụ hoạ lời nói của Mộ Lam.

-----Ta là giải phân cách xinh đẹp-----

Lúc một mình buồn chán ở trong phòng, Tiết Tinh vẽ sơ đồ kinh mạch chơi, sơ đồ kinh mạch này nếu vẽ đẹp trai chút, miễn cưỡng có thể coi là tiểu hoàng thư để xem, nhìn xem rồi, nàng còn ca hát: two birds on the tree, making love every day, so many people looking them carefully. (tiểu hoàng thư: sách cấm xxoo đó □)

"Trụ trì, Tiết thí chủ đọc là kinh văn à? Sao ta chưa từng nghe qua?" Tiểu Hòa Thượng đưa com cho Tiết Tinh nghe xong tò mò hỏi Thiên Không phương trượng.

"A đi đả Phật, Yêu Tinh thí chủ rốt cuộc bị cảm hóa đã bắt đầu niệm kinh rồi, Ngã Phật Từ Bi, đừng để nàng xuống địa ngục." Thiên Không phương trượng chấp tay trước ngực nói.

"U da! Đã vẽ xong." Tiết Tinh cầm bản vẽ kinh mạch vừa mới vẽ xong, thả xuống nơi có ánh mặt trời để phơi khô nước mực, bản vẽ kinh mạch bày dưới ánh mặt trời trông càng thêm tinh xảo nhìn cũng giống với bộ dáng của người nào đó, đường cong nhu hoà của chiếc cằm kia cùng phương thức thắt dây buộc tóc cũng rất giống với người kia. Tiết Tinh đem bản vẽ kinh mạch xé vụn, sớm biết ngày này nhanh tới như vậy trước X sau X a!

DaVinci học vẽ cơ bản là ngày ngày vẽ trứng gà, Tiết Tinh vì tập nội công ngày ngày sờ cửa, cửa này tựa như cơ thể một người đang sống, nội tức của Dịch Cân kinh vận hành thông qua thay đổi kinh mạch, cường thân kiện thể, cửa này cũng như thế, tìm tòi suốt ngày cuối cùng đã tìm được nhược điểm của nó, chỉ cần đâm xuống một kiếm nó sẽ sụp đổ, nhưng một kiếm này nàng mãi không đâm xuống, giờ rồi đi nơi này cũng chẳng còn nơi nào để đi, một chút hăng hái du dương chung quanh cũng không có.

Đêm nay, Tiết Tinh đã xem nội lực vận hành tới tai chuẩn bị ứng chiến với tiếng ngáy đinh tai nhức óc của Thiên Không phương trượng nhưng mãi chẳng nghe thấy, ngoài cửa có người gõ cửa hai cái, cửa nhỏ dưới đất bị cánh tay một ông già đẩy ra, đưa một cái đuôi gà vào.

Tiết Tinh từ trên giường nhảy xuống, đứng ở cửa nhận lấy đuôi gà.

"Ăn đi." Là thanh âm của Thiên Không phương trượng.

Tiết Tinh 囧 rồi, tình huống này giống như trong phim truyền hình trước khi chết phạm nhân bị xử tử cũng được ăn một chén thịt kho.

"Con lừa ngốc, nguoi hạ độc bên trong?" Tiết Tinh hỏi, móc ra một cây ngân châm dài nhỏ cắm vào đuôi gà, ngân châm không biến thành đen như dự đoán.

"Yêu Tinh thí chủ, Luru Huỳnh thí chủ xuống núi nguoi có ý kiến gì hay không?" Thiên Không phương trượng hỏi ngoài cửa.

"Ý kiến?"

"Ai, tuổi nguoi còn quá nhỏ, nguoi không hiểu, lão nạp kể cho nguoi chuyện xưa của một người bạn tốt của lão nạp đi" Thiên Không phương trượng nói: "năm xưa bạn tốt của lão nạp muốn bãi trường môn phái Nga Mi làm sư phụ, tiếc rằng Chương môn phái Nga Mi quá cứng nhắc, không chịu thu nam đệ tử, bạn tốt của lão nạp không chịu từ bỏ, một mực ở phái Nga Mi cầu khẩn Chương môn, không nghĩ tới Chương môn phái Nga Mi là người âm hiểm, đem bạn tốt của lão nạp lừa gạt vào Thiếu Lâm tự, còn buộc hẳn cạo đầu."

Cái gì mà chuyện cũ của một người bạn! Rõ ràng chính là truyện của nguoi đi! Tiết Tinh liền thấy kỳ quái, người lục căn không thanh tịnh như vậy sao lại đi làm hoà thượng, căn bản là lão sắc phôi này đi quấy rầy nữ đệ tử Nga Mi cuối cùng bị Chương môn Nga Mi đá đi làm hòa thượng!

"Thánh tăng, nguoi theo ta nói chuyện này làm gì? Ta không phải làm hòa thượng!" Trước tiên Tiết Tinh tỏ rõ lập trường của mình.

"Con nguoi lúc còn sống, nhiều điều không như ý, tình trường nào lạc không thuận buồn xuôi gió, nhìn tiểu bối bọn nguoi ảm ỉ qua lại liền thấy phiền lòng." Thiên Không phương trượng nó xong mở phiến cửa gỗ đáng chết này ra.

Lần đầu tiên trong mấy tháng qua được hô hấp không khí bên ngoài, Tiết Tinh có một loại cảm giác sắp thành tiên.

"Yêu Tinh, đi cùng lão nạp ." Thiên Không phương trượng nói.

Tiết Tinh xách kiếm đuổi theo, đi theo Thiên Không phương trượng đến trước một Phật tháp, trên biển hiệu lớn màu vàng trước cửa Phật tháp viết hai chữ "mười tám".

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Thập bát đồng nhân

Trước mắt Luru Huỳnh là một khoảng không gian hư ảo mờ mịt, trong màn sương trắng hình ảnh Tiết Tinh trở lên dần dần rõ ràng, một dòng điện kì lạ di chuyển trong người, trong lòng ham muốn khó nhịn, khát khao cùng Tiết Tinh có thêm nhiều đụng chạm da thịt, thân thể Tiết Tinh như đồng ý với nguyện vọng của hắn, cánh tay ôm cổ hắn, mỗi một tác da thịt tiếp xúc đều khiến thêm ngọn lửa trong nội tâm hắn, ngọn lửa trong người càng làm cho hắn nóng nực khó chịu, rõ ràng là thân thể ấm áp giống hắn nhưng với hắn lúc này lại như khối băng cứu mạng.

Luru Huỳnh ôm chặt lấy thân thể Tiết Tinh, hơi dùng lực như sợ nàng tránh thoát, mà Tiết Tinh lại im lặng như tượng gỗ để hắn ôm ấp. Kích động làm mất đi lý trí, đôi môi ướt át dán lên da thịt Tiết Tinh, từ viền tai đến khắp cơ thể, đôi tay trượt tới bên hông, kéo dài lưng, đem cả áo khoác ngoài cởi ra, loáng cái hai vai trắng nõn đã ở tầm mắt Luru Huỳnh, bộ ngực trong áo ẩn hiện như chú thỏ trắng hấp dẫn mãnh thú.

Luru Huỳnh cúi xuống, đem Tiết Tinh áp đảo ở bên trong vùng ánh sáng trắng mềm mại, ti mi hôn da thịt quanh ngực nàng, kéo rách váy Tiết Tinh, hôn lên nơi mềm mại kia. Tham lam mút lấy, tay cũng không để yên, di chuyển ở mỗi tác thân thể lộ ra ngoài của Tiết Tinh, thân thể gắt gao quăn quýt, không ngừng đòi hỏi, khoái cảm bùng phát làm cho thân thể thoải mái đến cực hạn như cơn mưa làm dịu đi vùng đất khô cằn, nhập vào nơi hư không của vùng ánh sáng trắng kia.

Tỉnh mộng, Luru Huỳnh xoa trán ngồi dậy trên giường, cảm giác say rượu rất khó chịu, nghĩ đến giấc mộng vừa rồi, trên mặt Luru Huỳnh nóng lên một hồi, liên tục hắt dòng nước lạnh leo trong chậu rửa lên mặt, nhất định là trong rượu tối hôm qua có gì đó thúc tỉnh hắn mới có thể mơ thấy loại mộng như vậy. Trên mặt còn vương lại những hạt nước lạnh leo, Tiết Tinh với khuôn mặt tươi cười hiện lên trong đầu chính là nàng! Sự thúc trước kia không thể cười như vậy! (thúc tỉnh: tăng ham muốn xxoo=))

"Luru Huỳnh công tử, ngài đã tỉnh rồi, " một tiểu nha hoàn dáng đẹp thanh tú như nước hồ thu đi vào trong nhà nói với Luru Huỳnh: "Chủ nhân nhà ta đã dậy,sau khi ngài đã tỉnh mời ngài đến hoa đình Nhất Kiến."

"Ừ, làm phiền người dẫn đường." Luru Huỳnh trả lời, về phần rượu tối hôm qua, hắn phải khởi binh vấn tội một lần.

Luru Huỳnh đi theo nha hoàn đến hoa đình, Mộ Lam khắp người xanh lục giống như Khổng Tước nửa nằm nửa ngồi trên ghế đá trong hoa đình, nếu như hắn là nữ, nhất định một nữ nhân đẹp xinh đẹp, chỉ tiếc hắn lại là nam tử, còn là một nam tử cổ quái, nhớ tới tình cảnh đêm qua hai người đối ẩm, trên người Luru Huỳnh rất không thoải mái.

Luru Huỳnh ngồi đối diện Mộ Lam, Mộ Lam lười biếng rót một ly trà cho Luru Huỳnh.

"Luru Huỳnh công tử, đêm qua ngủ ngon chứ?" Mộ Lam hứng thú hỏi, trông mắt sáng như sao, thanh âm mỉa mai hoặc mê người.

"Không tốt lắm, nguyên liệu Mộ Lam công tử dùng để chưng cất rượu hẳn rất đặc biệt?" Luru Huỳnh trả lời.

"Ha ha ha, tối hôm qua cho công tử uống là rượu Tuý Hoài Xuân bí truyền của ta, ‘ địa tinh ’ có có công hiệu thúc tỉnh, lúc điều chế xuân dược (của đồng) thường xuyên dùng đến, ta trong lúc vô tình phát hiện dùng nó để chưng cất rượu có mùi vị rất được, sự phụ người vô cùng thích tuý hoài xuân của ta, lợi dụng nhiều phương pháp đến đây uống không rượu của ta ." Mộ Lam nhẹ nhàng cười tươi nói.

"Ta cùng gia sư cũng không giống nhau, Mộ công tử phải nhớ điểm này." Luru Huỳnh lạnh nhạt mà nhắc nhở.

"Luru Huỳnh công tử không nên tức giận, sau khi người uống say đã đốt một gian nhà các của ta, tính như vậy chúng ta huê nhau."

"Tại sao huê nhau? Chuyện ta không nhớ cũng không thừa nhận, Mộ công tử nếu muốn nhận lỗi, liền trả lời vấn đề của ta như đã cam kết đi, người có nghiên cứu qua thuật mượn xác hoàn hồn không?" Luru Huỳnh xoa nhẹ ly trà hỏi.

Mộ Lam cười khổ: "Còn nói không giống sự phụ người, ở điểm không nói lý cũng giống nhau như đúc, đúng là ta tốn mấy năm tâm huyết nghiên cứu thuật này, chuyện này ta vẫn tiến hành bí mật, nếu người biết ta, nhất định là có cao nhân chỉ điểm, lừa người cũng không còn ý nghĩa."

"Kết quả ra sao?" Luru Huỳnh vội vàng hỏi.

"Kết quả là ta phát hiện. . . " Thân thể Mộ Lam cúi xuống bàn, đến gần lỗ tai Luru Huỳnh nói: "Trên đời này căn bản không có môn võ công mượn xác hoàn hồn này."

Luru Huỳnh vẻ mặt khiếp sợ nhìn Mộ Lam, hẳn có thể nhận thấy Mộ Lam cũng không nói láo nhưng vẫn không muốn tin tưởng: "Ta không tin."

Mộ Lam cười một cái: "Điểm này ngươi rất giống Tú Tú rất, Tú Tú cũng không tin lời ta nói."

"Mạc hoang thì sao? Đến mạc hoang tìm kiếm chưa?"

"Đại Giang Nam Bắc, hao hết tâm lực, nơi có thể tìm có thể làm đều đã đi thử, kết quả đúng như ngươi thấy, ta thất bại." Mộ Lam thần nhiên cười.

Đáp án như vậy khiến Luru Huỳnh thêm khổ não nhưng hẳn đã sớm nghĩ tới, nếu quả thật có thể mượn xác hoàn hồn, tại sao mạc hoang lại có thể thảm bại trong lúc đại chiến, nếu như thật sự không có môn võ công này, chẳng lẽ hẳn trách lầm sư thúc? Không thể nào, cảm giác của hẳn sẽ không sai.

"Luru Huỳnh công tử, mạo muội hỏi một câu, ngươi muốn hỏi thăm thuật ấy vì nữ nhân?" Mộ Lam hỏi.

"Ngươi vì nam nhân?"

"Ha Ha, biết rõ tâm tư ta đối với ngươi do giống bộ dạng một người đã chết." Mộ Lam nói xong ngón tay muốn sờ cằm Luru Huỳnh.

Luru Huỳnh nhàn nhạt cười, tay đã nắm lấy kiếm Tổ Vấn bên hông.

"Luru Huỳnh công tử! Kiểm hạ lưu tình!" Thích Phùng Đình hô to từ đằng xa dùng khinh công đi vào trong đình, mở quạt giấy ngăn ở giữa hai người.

"Lão Thích, sao ngươi lại tới, buôn bán tại Thanh Bình Nhạc của chúng ta vắng vẻ đến vậy cơ à?" Ngược lại Mộ Lam nói có vẻ oán trách.

"Chủ nhân, đồ đệ của bạn không thể đùa giỡn, ngươi bớt phóng túng một chút, kiếm bên hông Luru Huỳnh công tử cũng không để không." Thích Phùng Đình trả lời.

Mộ Lam lại cười duyên nói: "Luru Huỳnh công tử đừng để ý, thật sự là nhìn thấy công tử không kìm lòng được muốn vui đùa một chút."

Luru Huỳnh cũng khẽ mỉm cười: "Không sao, sớm đã nghe nói mặc dù chủ nhân Thanh Bình Nhạc làm nghề này nữ tử như mây lại thích nam nhân, thỉnh thoảng lời đồn đãi cũng có lúc thành sự thật."

Đang nói chuyện, trên mặt Luru Huỳnh cảm thấy có chút lạnh, ngược đầu lên nhìn bầu trời, từng bông tuyết rơi xuống lưa thưa.

"Tuyết rơi rồi vào nhà đi, ngại chịu không nổi lạnh." Thích Phùng Đình nói với Mộ Lam, Mộ Lam vươn tay, để Thích Phùng Đình kéo hẳn.

"Luru Huỳnh công tử, nếu trong lòng ngươi bối rối, có thể đến bên Kính hồ xem một chút, Kính Hồ của ta có chút ma lực." Mộ Lam nói xong chỉ phương hướng cho Luru Huỳnh, sau đó để Thích Phùng Đình nâng đỡ trở về phòng.

Luru Huỳnh nhìn hàng dấu chân của hai người càng lúc càng xa, quả nhiên là tin đồn giả dối, hẳn lật khắp sách cổ tại Tàng Kinh các Thiếu Lâm tự cũng không có nhắc tới chút gì, thật sự là không tồn tại.

-----Ta là giải phân cách xinh đẹp-----

Tiết Tinh đứng ở trước tháp, ngược nhìn Phật tháp tráng lệ! Hừ, có tiền dát vàng cả đỉnh tháp, ra ngoài không thể mang lộ phí sao!

"A di đà Phật, cả ngày lão nạp nghe Yêu Tinh than thở thật sự rất phiền lòng, Yêu Tinh nhớ Tuệ Huỳnh há?" Thiên Không phương trượng chấp tay trước ngực hỏi.

Tiết Tinh liếc mắt: "Ngươi cứ nói đi, ngươi không phải cao tăng đắc đạo sao, bấm tay tính xem."

"A di đà Phật, lão nạp vốn định nói cho Yêu Tinh một biện pháp khiến Tuệ Huỳnh trở lại bên cạnh Yêu Tinh, thái độ của Yêu Tinh thực ác liệt hay là thôi đi."

Tiết Tinh bắt được tay áo của Thiên Không phương trượng liền bồi lên khoé mắt: "Tiểu nhân sai rồi! Con lừa ngốc không nên chấp nhặt với tiểu nhân! Tha ta lần này! Lần sau không dám nữa!"

Thiên Không phương trượng đem tay áo mình rút về, cẩn thận nhìn xem trên mặt có nước mũi cọ vào hay không: "Yêu Tinh ngươi cũng đừng cao hứng quá sớm, đến đây, theo lão nạp tới chỗ này."

Thiên Không phương trượng dẫn Tiết Tinh đến, mở cửa sắt lớn của Phật tháp ra: "Đây là 18 vị đệ tử tinh anh của thiếu lâm tự, đợi ngươi đánh thắng bọn họ trở lại nói chuyện với lão nạp." Thiên Không phương trượng nói xong dơ chân đạp, đạp luôn Tiết Tinh vào bên trong tháp, chỉ nghe tiếng cửa chính đóng lại ầm ầm.

Bên trong tháp không có ánh mặt trời, chung quanh để một vòng nền hồng, ánh nền đủ để Tiết Tinh thấy rõ vật thể chung quanh, 18 hoà thượng tay trần toàn thân ánh đồng đang lấy tạo hình La Hán Trận kinh diễn xếp trước mặt mình, tay Tiết Tinh cầm thật chặt chuỗi kiếm Thanh Vân, tình huống bây giờ là sao? 18 tên nam nhân quần áo xộc xệch nhìn chằm chằm một nữ tử yếu đuối? Một cô gái chưa lập gia đình mắt như hồ rình mò nhìn 18 đại lão gia màu sắc tục tĩu? Trận giằng co này thật quá không công bằng, tính số lượng thì Tiết Tinh đang ở hoàn cảnh xấu, tính chất lượng hình như cũng không chiếm

ưu thế.

"Phật Môn cảm tạ! Người tự tiết xâm nhập, giết!" 18 người đồng thanh quát, bởi vì âm vang của từ "Chết" không ngừng lặp lại, có chút khí thế.

Tiết Tinh khinh bỉ nhìn bọn hắn, nàng mà tự tiện xâm nhập? Rõ ràng là bị phương trượng bọn hắn đánh lên sau lưng đập vào, làm giống như cái chết dễ dàng của nhân vật phản diện, mặc dù Thiên Không phương trượng quả thật không phải chánh phái.

"Aaaaa!" Thập Bát Đồng Nhân hét lớn một tiếng, những đồng nhân đứng ở phía trên cũng xoay người xuống, đứng thành một hàng vây xem Tiết Tinh.

Lưng Tiết Tinh dính sát tường để tránh trước sau đều có địch, kiếm đã xuất khỏi vỏ, để ngang trước người, 18 đồng nhân cũng bày xong tư thế, Tiết Tinh xuất kiếm, mũi kiếm thổi qua làm bụi bắn dưới đất bay lên, Thập Bát Đồng Nhân cũng không chịu yếu thế, đều giơ nắm đấm hướng Tiết Tinh, Kiếm Pháp Tàn Hoa thiên về công nhưng cũng có thể thủ, những hoà thượng bôi phấn vàng quý giá kia tay trần cũng dám xông lên ngăn cản Thanh vân kiếm của Tiết Tinh, “cương cân thiết cốt”, chắc chắn những hoà thượng này đều học Dịch Cân kinh, Tiết Tinh tấn công chậm lại, ý nghĩa giáo dục lớn nhất của Dịch Cân kinh là muốn mọi người không nên dùng cứng đối cứng, tí mỉ quan sát sau đó bị ôi Bạo Cúc mới là đạo lý hàng đầu!(cương cân thiết cốt: cơ thể rắn như thép)

Thường xem thế giới động vật vẫn có chỗ tốt, báo săn làm sao bắt được linh dương? Xuống tay từ bé nhất nhỏ nhất, Tiết Tinh cũng nhìn theo một tiểu hoà thượng có vẻ nhỏ tuổi nhất vóc dáng nhỏ nhất, nàng dồn hết sức dồn đánh tiểu hoà thượng đó, Thập Bát Đồng Nhân trừ từng người mang tuyệt kỹ “cương thân thiết cốt”, còn một điểm rất quan trọng là trận hình phối hợp hỗ trợ lẫn nhau, nắm quả hồng mềm quả nhiên có hiệu quả, trận hình phân tán đi nhiều, nhưng Tiết Tinh vẫn phải cố hết sức, Thập Bát Đồng Nhân Thiếu lâm tự truyền thừa mấy trăm năm, cũng không phải đồ trưng bày, Tiết Tinh có thể cảm thấy Thập Bát Đồng Nhân cũng không xuất toàn lực với mình, không công kích chỗ yếu hại của mình, ít nhất bọn họ không đập bụng mình, lấy lễ hoàn lễ nàng cũng không thể đá JJ bọn họ.

Lúc Tiết Tinh vẫn đang chống chọi với Tiểu hoà thượng, một Đại Hòa Thượng đột nhiên xuất hiện che ở trước mắt nàng, Tiết Tinh thấy tình thế không tốt vội vàng xoay người lại, Đại Hòa Thượng chấp tay trước ngực nói với Tiết Tinh: "A di đà Phật, Yêu Tinh thí chủ nguoi thắng."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Su diệt trở về

Trên đầu Tiết Tinh đều là dấu chấm hỏi.

Hòa thượng kia lại nói: "Đến giờ ăn chưa, thí chủ cũng dùng bữa cùng chúng ta đi."

Tiểu Hòa Thượng rất nhanh nhẹn, hấp ta hấp tấp lôi ra hai hộp đựng thức ăn từ phía dưới bàn thờ.

Tiết Tinh vẫn chỉ đứng ngây ngốc, hòa thượng nói: "Thí chủ không cần khách khí, trụ trì phương trượng đã đi rồi, chúng ta cần gì phải phí sức đánh nhau nữa."

"Các nguoi. Giả vờ giả vịt cho con lừa ngốc nhìn?" Tiết Tinh hoài nghi hỏi.

Đại Hòa Thượng hào phóng vỗ bả vai Tiết Tinh một cái: "Mọi người ra ngoài lăn lộn kiếm miếng cơm cũng không dễ dàng."

18 hoà thượng toàn thân ánh vàng ngồi thành một vòng, trong tay mỗi người cầm một cái bánh bao lớn trắng bóc, Tiết Tinh vẫn đang đứng không tham gia cùng bọn họ.

"Thí chủ tỷ tỷ, nguoi không ăn à?" Tiểu hoà thượng bị Tiết Tinh đánh cho đầu đầy bụi đất ngẩng đầu hỏi Tiết Tinh.

"Ta không thích ăn bánh bao. . . ." Tiết Tinh nói, thật ra nàng sợ trong bánh bao có độc, với nhân cách của Thiên Không phương trượng thì đồ đệ của hắn rất có thể Bình Bất Yếm Trá.(bình bất yếm trá : việc quân cơ không nề dối trá)

"Tất cả ở đây không phải người ngoài, khách khí như thế làm gì, Tuệ Thi, đưa thứ khác cho Yêu Tinh thí chủ ăn." Lại một Đại Hòa Thượng nữa sai tiểu hoà thượng kia.

"vâng!" Tiểu Hòa Thượng đáp một tiếng, từ hộp thức ăn lấy ra một khay nhỏ đựng tới trước mặt Tiết Tinh, không ngờ trong khay nhỏ lại là. Sùi cào!

"Thức ăn của các nguoi cũng phong phú nhì." Tiết Tinh lệ rơi đầy mặt nói, lấy ra ngân châm đâm trên mỗi miếng sùi cào một cái.

"Mỗi lần nhận được tiền dầu đèn các chùa miếu đưa lên, chủ trì phương trượng sẽ giữ lại một nửa, còn dư lại tất cả đều cho chúng ta làm tiền mua thức ăn, phương trượng chúng ta là người rất tốt đúng không?" Một hòa thượng choai choai nói.

Tiết Tinh nhân mày, cái này gọi là tham ô , còn tham không che dấu, ngẩng đầu ba thước có thần minh, khi trời mưa không nên đi cùng với Thiên Không phương trượng rất dễ dẫn đến bị sét đánh. Cần một miếng sùi cào, Tiết Tinh phát hiện ăn rất được, nhân bánh là rau cần với thịt heo Thịt heo! Tiết Tinh cả khinh đem một miếng nhỏ ra: "Nhân bánh này là gì? Sao các ngươi lại ăn thứ này!"

"Chủ trì nói đây là bánh nhân rau cần cùng nhân sâm, chủ trì đối với chúng ta khá tốt, trong chùa chúng ta thường ăn nhân sâm." Tiểu Hòa Thượng chớp mắt to ngay thò nói.

Nhân sâm gì! Thứ đồ này không gọi là nhân sâm, gọi là thịt mà! Con lừa ngốc, làm sao ngươi dám lừa gạt những hoà thượng thuần khiết này coi thịt là nhân sâm hả! Tiết Tinh nói sai rồi, Thiên Không phương trượng sẽ không bị sét đánh, hắn sẽ bị trời giáng thiên thạch trực tiếp nện vào đầu!

"Các ngươi thật sự nhận thua? Thật nhận thua thì ta được đi rồi?" Ân no, Tiết Tinh nâng kiếm nói.

"A di đà Phật, thí chủ đi thông thả, phải giả bộ mệt mỏi chút, tránh cho chủ trì sanh nghi." Đại Hòa Thượng chấp tay trước ngực nói với Tiết Tinh.

Tiết Tinh nắm một ít bụi, lau trên mặt hai ba cái, ra khỏi tháp, bên ngoài tuyết đang rơi, từng tầng thật mỏng trải trên nền đất, giống như ngày đó Lư Huỳnh rời đi, con lừa già ngốc tốt nhất đừng có lừa gạt nằng, nếu không nằng thật sẽ nổi đóa đại não Thiếu Lâm Tự một trận.

Ngoài tháp có một Tiểu Hòa Thượng đang đợi nằng: "Yêu Tinh thí chủ, trụ trì đã dặn dò, mời đi theo ta."

Tiết Tinh đi theo Tiểu Hòa Thượng đến chỗ ở của Thiên Không phương trượng, TMD! Những kiến trúc khác ở núi Thiếu Thất cũng khiêm tốn tràn đầy hơi thở Phật Pháp, tại sao ở của hắn lại giống như cung điện, là từ Kỳ Lân các xuyên qua đây đi!(TMD: câu chữ=]])

"Tiểu Hòa Thượng, các ngươi nếu muốn khởi nghĩa thì đi tìm phái Nga Mi cùng Võ Đang, bọn họ nhất định sẽ trợ giúp các ngươi." Tiết Tinh nói với tiểu hòa thượng kia.

"Yêu Tinh thí chủ nói đùa, trụ trì nói hắn đang chờ ngài trên giường, xin ngài vào đi." Tiểu Hòa Thượng nói.

Tiết Tinh đột nhiên không muốn đi vào, nếu là Lư Huỳnh chờ trên giường, nằng nhất định nhanh như hổ đói vồ mồi mà vọt vào, nhưng cùng một động tác đối một người khác làm thật đúng là làm cho trong lòng người ta cuộn lên từng đợt sóng lớn.

Thiên Không phương trượng quả nhiên là đang chờ ở trên giường, áo cà sa giặt một bên, chỉ mặc áo hoà thượng màu vàng đất nằm trên giường đọc sách, thời điểm hắn an tĩnh không nói lời nào như vậy thật sự có chút giống thánh tăng Phật môn giáng thế, nhưng khi mở miệng nói hình tượng đó đều bị phá hủy.

"Yêu Tinh, ngồi đi."

"Cám ơn con lừa ngốc." Tiết Tinh nói, ngồi vào ghế.

"Không đáp thương ngươi chứ?" Thiên Không phương trượng hiện lãnh hải, nhưng trên mặt không có một chút biểu tình quan tâm nào.

"Chuyện đã đáp ứng nói cho ta biết ta liền không đau, nếu không ta liền đáp trở lại." Tiết Tinh trả lời, còn phải giả vờ mình mệt sắp chết, thật bức mình.

"Ai, hỏi thể gian tình là gì vậy, lão nạp nhìn Yêu Tinh ngươi rất có tuệ căn, không bằng xuất gia, đợi sau khi lão nạp trăm tuổi liền đem vị trí trụ trì truyền cho ngươi." Thiên Không phương trượng nói.

"Không cần, ta không có tuệ căn giống như ngươi tưởng. . . ." Tiết Tinh trả lời, quá nghịch thiên, thật sự không coi nằng là nữ? Một nữ nhân làm sao làm được trụ trì Thiếu Lâm! Nếu nhất định không có phúc xxoo, nằng tình nguyện làm trưởng môn Nga Mi!

"Ai, ngươi đã tự tay cắt đứt con đường đi Tây Thiên Cực Nhạc, lão nạp cảm hóa ngươi còn chưa đủ sâu sao?"

"Mau nói cho ta biết phương pháp khiến Lư Huỳnh trở lại bên cạnh ta, nếu không ta sẽ đâm rất sâu." Tiết Tinh giật giật Thanh vân kiếm bên hông.

Thiên Không phương trượng móc ra một chai thuốc cho Tiết Tinh: "Tuệ huyễn là nhặt về từ mạc hoang, đề phòng tương lai hấn phản bội, lão nạp cho hấn uống thuốc độc, mỗi tháng lần thứ nhất phát tác phải kịp thời uống thuốc giải, nếu không liền ruột gan vỡ nát mà chết, bây giờ lão nạp đem thuốc giải giao cho ngươi, đồng nghĩa với việc đem mệnh hấn giao cho ngươi, ngươi muốn hấn làm cái gì, hấn tự nhiên sẽ làm cái đó."

Tiết Tinh nhìn bình thuốc trông rất bình thường trên tay: "Thiệt hay giả đó?"

"Ngươi cứ thử xem chẳng phải sẽ biết, dù sao đối với ngươi cũng không có chút tổn thất nào, ta đã viết thư cho hấn biết việc đưa thuốc giải cho ngươi, tin tưởng hấn sẽ thật nhanh trở lại tìm ngươi thôi." Thiên Không phương trượng nói. Tiết Tinh cất thuốc giải đi, nếu như là thật dĩ nhiên rất tốt, nếu giả thì với mình cũng không có tổn thất gì, chỉ cần xem Lư Huỳnh có thật sự đến tìm nằng hay không liền biết.

Thấy vẻ mặt mừng rỡ trên mặt Tiết Tinh, Thiên Không phương trượng thờ dãi nói: "Lão nạp năm đó cũng đối với sư thái si tình như vậy, sư thái vẫn không chịu tiếp nhận tình cảm của lão nạp, chỉ có thể đem hi vọng kí gửi lên ngươi, mong ngươi tự giải quyết cho tốt."

"Đa tạ con lừa ngốc thành toàn." Tiết Tinh vui vẻ nói cảm ơn, Diêm Minh có thể dùng chiêu lâu ngày sinh tình mạnh mẽ xxoo giữ Nam Cung Lạc Lạc ở lại bên cạnh mình , nằng cũng sẵn lòng ra tay một lần, nữ nhân chưa đạt được nguyện vọng thì còn sợ cái gì! Loài người đã không thể ngăn cản nằng!

Trong trận tuyết rơi, một mình Luru Huỳnh đi đến Kính Hồ theo lời Mộ Lam, mặt hồ tĩnh lặng khiến lòng người nhìn vào cũng trở lên bình ổn, bên hồ có một gốc cây Phù Dung khổng lồ, bởi vì thời tiết thay đổi đã trở nên trơ trụi, trên cây chỉ khắc một hàng chữ lớn "Hoa nở nên hái thì phải hái, chớ để không hoa phải bẻ cành".

Trước khi xuống núi, câu Thiên Không phương trượng nói kia vẫn lắng văng trong đầu: "Lão nạp chỉ hỏi ngươi một câu, nếu như ngay cả nàng cũng không còn ở lại, có phải ngươi thật sự bỏ cuộc?"

Chính bởi vì không bỏ được mối căng sợ đối mặt với nàng, giấc mơ lúc sáng sớm càng làm cho người ta hoảng hốt, chính mình mê muội như thế sao, để nàng một mình ở núi Thiếu Thất quả thật không yên lòng, vội vàng muốn trở lại bên người nàng, xem nàng có bình an vô sự không.

Một con chim bồ câu mập mập bay hồng hộc đến bên cạnh Luru Huỳnh, Luru Huỳnh bắt được nó, tháo thư trên chân, là do Thiên Không phương trượng gửi tới. Luru Huỳnh đọc thư một lần, vo thành cục ném vào trong hồ, như thế cũng tốt, chủ yếu là có lối thoát giúp mình trở về bên nàng, mình tựa như đom đóm bị nhện vây bắt, rơi vào mạng nhện giăng thế nào cũng không thoát được sao?

Tiết Tinh ngáy người mấy ngày ở núi Thiếu Thất, chưa đợi được Luru Huỳnh đã nhận được thư của Kiển Diệp, muốn Tiết Tinh mau trở về linh Vũ, bệnh tình của Động Trù trở lên nguy kịch. Nhận được thư này, Tiết Tinh nào dám kéo dài, rất nhanh thu dọn hành lý, từ biệt cùng Thiên Không phương trượng rồi vội vàng xuống núi.

Đến dưới chân núi, từ trong trại ngựa dắt tiểu bạch mã theo hướng quan đạo, tiểu bạch mã thở phì phì, cố gắng cản Tiết Tinh, rất may Tiết Tinh đã chuẩn bị trước, mang theo một bó cà rốt, lập tức cho ăn một cây, cuối cùng dụ dỗ được tâm tình Mã đại gia tốt lên một chút. Còn chưa đi đến quan đạo, Tiết Tinh dừng ngựa lại, trong không khí mờ hồ có sát khí, tay Tiết Tinh cầm chuôi Thanh vân kiếm, cảm thụ hơi thở chung quanh, bốn phía chỉ còn lại tiếng gió, đột nhiên phía sau hiện lên chút sát khí, Tiết Tinh xoay người lại rút Thanh vân kiếm ra, tiếng kim loại va chạm nhau vang lên rõ ràng đồng thời có một cỗ sức mạnh đẩy nàng lùi về sau vài bước. Trong tầm mắt hiện lên một người đàn ông tay cầm chủy thủ, mặt không chút thay đổi, hai mắt giống như tượng gỗ không chứa chút tình cảm.

"Tất." Tiết Tinh kinh ngạc kêu lên.

Tất nhắm mũi chủy thủ về phía Tiết Tinh, từng bước tiến tới gần, Diêm Minh ra lệnh bắt sống, hắn liền không trực tiếp nhắm vào chỗ yếu hại, trong khoảng thời gian không thấy này, võ công của Tiết Tinh đã có tiến bộ, muốn bắt nàng mà lông tóc không tổn hại quả thật rất khó khăn, nếu vậy liền cắt gân mạch của nàng đi, còn có thể phòng ngừa ở trên đường nàng bỏ trốn, Diêm Minh chỉ nói bắt sống, cũng không quản con mồi sống như thế nào, Tất nghĩ như vậy.

Tiết Tinh cũng nhắm thanh kiếm hướng Tất, là Diêm Minh bảo hắn đến giết mình? Chung quy ngày này vẫn đến, Tiết Tinh cau mày, nếu người tới là An Loa, nàng còn có thể hỏi đôi câu, Tất sẽ không nói chuyện, hỏi hắn cũng không trả lời. Khó tránh khỏi phải chém giết, Tất xông lại, động tác cực kỳ nhanh nhẹn, ra tay tàn nhẫn, Tiết Tinh lấy kiếm ngăn cản, lui từng bước về phía sau, Bạch Mã bị giật mình, hí lên từng trận.

Tiết Tinh tìm được cơ hội, dùng Tàn Hoa Kiếm Pháp đâm về phía Tất, bóng dáng của Tất lại giống như quỷ mị, có thể tránh né tự do dưới tốc độ kinh người của Tàn Hoa Kiếm Pháp. Tất tay không kẹp Thanh vân kiếm, đẩy Tiết Tinh té nhào xuống đất, chủy thủ trong tay đâm hướng cổ tay Tiết Tinh, Tiết Tinh thu lại cổ tay tránh né chủy thủ, một cước đạp trúng bụng của Tất, Tất lăn qua một bên, thuận thế rách một vết thương trên bả vai Tiết Tinh.

Tiết Tinh đứng lên, vẫn nắm chặt kiếm trong tay, không để ý vết thương trên vai đang chảy máu ra ngoài, khổ cho mình lúc hắn chết chìm còn vớt hắc lên, lúc ấy trực tiếp chìm chết hắc đi cho rồi! Tất lại tấn công về phía Tiết Tinh, Tiết Tinh chuẩn bị tiếp chiêu, chủy thủ của Tất bị một thanh kiếm trắng thuần không vân đâm ra, mũi kiếm vẽ đường vòng cung hoá giải lực chủy thủ của Tất, nhanh nhẹn tác chủy thủ ra, chủ nhân của thanh kiếm bắt được cánh tay Tiết Tinh lôi nàng về phía sau, đây không phải lần đầu tiên đứng ở phía sau hắn, áo dài tơ trắng, toàn thân không có vật gì trang trí thanh khiết như thanh kiếm Tổ Vấn đang cầm trong tay.

Một thoáng giống như mộng ảo, Tiết Tinh nhẹ nhàng kêu: "Luru Huỳnh."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Ôm chết

Hai người Tất và Luru Huỳnh nhìn nhau, đây là cái loại tình huống gì đây? Hai nam tranh một nữ? Tiết Tinh thức thời đứng bên cạnh Luru Huỳnh, về mặt Tất không chút thay đổi, không nhìn ra được suy nghĩ của hắn, hắn và Luru Huỳnh nhất động nhất tĩnh (người động người tĩnh), chính là hai loại võ công, nhanh hơn là tốc độ kiếm pháp của Luru Huỳnh, nhưng Tất vẫn không bộc lộ gì, Tiết Tinh nâng kiếm cùng Luru Huỳnh tấn công Tất, Tất lách mình một cái liền tránh thoát, đứng rất xa nhìn hai người.

"Bắt sống hắn, ta muốn tra hỏi hắn." Tiết Tinh đứng sau lưng Luru Huỳnh nói, mặc dù Tất không biết nói chuyện, nhưng có thể viết chữ, hắn là một trong số lực đạo chủ của Diêm Minh, khẳng định sẽ biết được nhiều bí mật của Minh Vực.

Luru Huỳnh gật đầu một cái, đường kiếm di chuyển một cái lại ra đấu với Tất, đường kiếm chậm rãi tản ra kiếm khí, thân thủ thoăn thoắt của Tất bị trói buộc nên không còn đất dụng võ, giao chiến hơn mười chiêu mà vẫn không phân thắng bại, Tất đưa ra một quyết định anh minh - rút lui. Tất có thể tránh

được ám sát thì chạy trốn cũng không ai bắt được hắn, giống như một con quỷ, đột nhiên hiện hình rồi lại ẩn đi, nếu không phải bà vai Tiết Tinh vẫn đang rỉ máu thì dường như đến giờ hắn vẫn chưa tới đây.

"Coi như hắn nợ ta, giờ trả lại cho chút kỷ niệm!" Tiết Tinh nghiêng răng nghiêng lợi nói, xé một mảnh vải trên y phục, muốn băng vết thương lại, nhưng một mình một tay băng lại không hề dễ dàng chút nào.

Lưu Huỳnh không nói gì cầm lấy mảnh vải giúp Tiết Tinh băng vết thương lại, khoảng cách của hai người gần như thế, dường như trán đụng trán, Tiết Tinh len lén nhìn, có thể thấy lông mi Lưu Huỳnh rung động, có một cảm giác muốn hôn lên, thật bí hiểm a, mình vẫn còn chưa đến tuổi, như thế nào mà như sói như hổ vậy.

"Tạm thời cứ để như vậy, chờ khi nào đến trấn tiếp theo, yêu cầu chủ quán đưa chén nước sạch để rửa lại vết thương cho người." Lưu Huỳnh nói, đã lâu rồi không được nghe thấy giọng nói dễ nghe như vậy, làm cho trong lòng Tiết Tinh ngứa ngáy một chút.

"Người không giận ta?" Tiết Tinh hỏi.

"Tức giận?"

"Không phải nói ta là yêu quái Tá Thi Hoàn Hồn sao?"

Lưu Huỳnh không nói gì, chỉ mỉm cười một cái.

Tiết Tinh mắt hứng hờ một hơi nói: "Theo như lời nói của con lừa già ngốc, thuốc giải đang ở trong tay ta, tốt nhất người nên đành hoàng một chút, nếu không ta sẽ vứt đi đó."

Lưu Huỳnh tiếp tục mỉm cười: "Được, ta cũng không dám làm trái ý sư thúc"

Hai tiếng sư thúc hôm nay nghe có vẻ châm chọc, Tiết Tinh đưa dây cương ngựa trắng vào tay Lưu Huỳnh: "Vết thương của người đã khỏi, vẫn là nên để người đánh xe ngựa đi, đi thôi, chúng ta đến trấn tiếp theo."

Tiết Tinh nhảy vào xe ngựa, ngồi vào tấm ván gỗ, cách Lưu Huỳnh chỉ mấy cm buồng xe, loại cảm giác này, sóng sau xô sóng trước mãnh liệt quấy nhiễu nội tâm nàng, thì ra những thứ nàng vĩnh viễn có không phải là không vô duyên có được, bất kỳ lúc nào nàng cùng có thể bị mất đi, ông trời người thật là ghê tởm, nếu muốn duy trì tình thế khó khăn như thế này, cũng đừng để cho nàng lấy được dễ dàng như vậy, sự chênh lệch của nước sông so với mặt biển như vậy sẽ làm cho con người ta rất muốn dựng thẳng ngón tay giữa với người!

Không biết tình hình hiện tại của Động Trù như thế nào, trong lòng nảy sinh một trận khó chịu, cho dù khi say rượu không phân rõ phải trái, nhưng thỉnh thoảng vẫn có hình dáng của Đại sư huynh, từ lúc rời khỏi núi Kỳ Lân chắc chắn đã chuẩn bị trước tâm lý, đúng như lời Động Trù nói với mình, giang hồ không phải là nơi để người ta bảo dưỡng tuổi thọ, mười lăm năm trước nhóm tiên bối chường môn đều chết vì bệnh tật, chết trận, giờ đã không còn lại mấy người, chỉ có số ít sống được lâu giống như Thiên Không phương trượng và cung chủ Côn Luân, dù sao thì bệnh chết cũng không phải là một trào lưu, vừa vào giang hồ, đã sớm có người có thể giác ngộ ra.

Lưu Huỳnh vẫn chưa biết bệnh tình của sư phụ hắn, Kiền Diệp không biết Tiết Tinh và Lưu Huỳnh tách ra để thông báo nên trực tiếp đưa tin cho Tiết Tinh, Tiết Tinh do dự không biết nên mở miệng như thế nào với Lưu Huỳnh, so với một người chuyên kiếp tới như mình thì thời gian Lưu Huỳnh ở cùng với Động Trù nhiều hơn, tình cảm cũng sâu sắc hơn. Chung quy cũng không thể không nói ra, đoạn đường này còn phải để cho hắn chuẩn bị trước tâm lý, Tiết Tinh chậm rãi mở miệng: "Lưu Huỳnh, chúng ta phải nhanh chóng trở về núi Linh Vũ, Nhị sư huynh hắn..... sắp không xong....."

Âm thanh chỉ huy ngựa bên ngoài buồng xe dừng lại, không khí yên tĩnh, sau đó là giọng nói bình thản của Lưu Huỳnh: "Được, chúng ta đi thẳng đường lớn về."

Tiết Tinh vuốt cái ống tay áo bị hỏng của mình, nàng vẫn không giống những người từ nhỏ đã xông xáo vào giang hồ, cất giấu tâm tư của mình, lạnh hay nóng chỉ mình mình biết, đây là cách người giang hồ tự bảo vệ mình, có chút hăm dọa cũng có chút đau lòng. So với mình mỗi ngày đi học được ngàn người trong suốt mười mấy năm, quá khứ của Lưu Huỳnh nhất định đã trải qua nhiều sóng gió, Tiết Tinh ôm chân, cầm đề lên đầu gối, trong tay cầm thuốc giải của Thiên Không phương trượng đưa cho, tương lai sau này trên giang hồ phiêu bạt như thế nào, vui hay buồn, thôi thì cứ mặc cho số phận đi.

Dường như ngựa đã chạy không ngừng về núi Linh Vũ, cũng không cần đệ tử dưới chân núi dẫn đường, hai người vội vã lên núi. Tôn Phóng đang chờ hai người bọn họ, dẫn hai người vào phòng Động Trù, trong phòng đầy mùi thuốc bắc, Động Trù nằm ở trên giường, Kiền Diệp và Phương Vân canh giữ bên cạnh, ánh mắt Phương Vân vừa hồng lại vừa sưng, Kiền Diệp thì vẻ mặt bình tĩnh ngồi một bên chăm chú nhìn Động Trù.

"Nhị sư huynh!" "Sư phụ!" Lưu Huỳnh và Tiết Tinh cùng nhau chạy đến bên giường Động Trù. Người nằm trên giường nhìn qua không khác so với lúc chia tay, chỉ có đôi mắt vô thần của hắn đã bán đứng sự thối nát bên trong cơ thể.

"Khụ khụ....Nha đầu....Người nói lại cho ta nghe nội dung thư gửi lúc sáng một lần." Giọng nói suy yếu của Động Trù vang lên.

Kiền Diệp gật đầu một cái: "Cung Côn Luân đã đồng ý với minh ước của liên minh Võ Lâm."

Tiết Tinh kinh ngạc nhìn về phía Động Trù, ý này tức là muốn nhét cả Trung Nguyên vào tầm quản lý, liên minh Võ Lâm thật sự đã được thành lập sao, mặc dù không biết được Động Trù đã làm phương pháp gì để khiến cho cung Côn Luân thay đổi chủ ý nhưng hắn đã thật sự làm được. Tiết Tinh cầm tay Động Trù, cười: "Nhị sư huynh, người đã thành công!" Cười xong ánh mắt lại đau đớn nhìn, thành công thì như thế nào! Hắn muốn chết a!

Động Trù dùng tay vỗ đầu Tiết Tinh: "Ngươi đừng khóc....Ta vẫn còn lời muốn nói....." Vừa nói vừa dùng tay ra hiệu cho Lưu Huỳnh lại gần để cùng nhau nghe: "Nên cảm ơn ông trời....khụ khụ.... Vẫn không để cho bọn họ phát hiện ra bệnh tình của ta.....Sau khi ta chết thì nói là ta bị đâm chết....khụ khụ....giá họa cho Minh Vực.... Cũng có thể khiến các môn phái dốc sức hơn....Mười lăm năm trước cuộc chiến với hoang mạc đã bắt đầu....khụ khụ....phái Linh Vũ phụ trách chỉ huy.....sur ty đã lớn tuổi....sur muội....ngươi....hãy kế thừa đi...."

"Lưu Huỳnh....khụ khụ...." Động Trù tiếp tục nói: "Ngươi là đồ đệ duy nhất của ta....Tổ Vần....ta truyền lại cho ngươi....ngươi dùng sẽ tốt hơn....sử dụng nó....sur muội ngươi cũng muốn....hãy bảo vệ nàng cho tốt.....ta hy vọng.....hai người các ngươi sẽ giúp ta hoàn thành tâm nguyện này đúng không....còn nữa.....khụ khụ....ta cũng không còn nhiều khí lực để nói nhiều.....ta cũng dặn dò nha đầu....khụ khụ....nói cho các ngươi biết...."

"Nhị bá phụ, ngươi yên tâm, ta sẽ nhớ lời người dặn." Kiển Diệp vừa nói vừa bịt kín mắt Động Trù lại.

"Khụ khụ....Ta còn chưa chết đâu...." Động Trù tức giận nói.

Tất cả mọi người cười xòa một cái, ngay lập tức lại trở về trạng thái yên tĩnh, cách tốt nhất để đưa tiễn hán chính là cùng cười với hán, coi như kể chuyện cười cho hán nghe, nụ cười dị thường xuất hiện ở khóe miệng.

"Sau đó thì sao, con lừa già ngu ngốc đó thật sự cho ta pháp danh, hán phải gọi ta là Tuệ Tinh, ngươi nói xem tăng nhân Thiếu Lâm tự đều không phải là có chữ Tuệ đúng không....."Muốn cười nói kể chuyện cho Động Trù nghe, vừa nói ánh mắt lại có một mảnh mông lung, không khí đã có chút ươn ướt, trên lông mi cũng dính chút nước.

Đến nửa đêm, Động Trù đi, trên mặt nụ cười không hề giảm đi một phần, vành mắt dường như bị hun khói cũng sẽ không bao giờ mờ mắt ra nữa. Phương Vân không nhận được nữa, nhào đến bên người Động Trù kêu lên, nàng là Đại sư ty phái Linh Vũ, lại phải người tóc bạc đưa tiễn người tóc đen, lại một sư đệ nữa ra đi, nàng không phải giống như Dịch Ngịch sư thái có thể giấu mọi tâm tư vào trong lòng, nước mắt một khi đã trào ra thì không thể nào ngăn lại.

Trong phòng chỉ có hai người không khóc, đó là Kiển Diệp và Lưu Huỳnh, Kiển Diệp không muốn khóc, trong lòng nàng thì cái chết không phải đáng sợ như vậy, lúc cha chết cũng cười, mẹ chết cũng cười, biểu lộ ra sự bi thương chỉ là cách trừng phạt những người còn tiếp tục sống mà thôi, mà nàng không muốn níu giữ Động Trù, cho nên nàng không khóc, Động Trù đã làm được chuyện người muốn làm, mặc dù phải tiếc nuối khi không có thời gian đối phó với Minh Vực, nhưng hán cũng được gọi là một anh hùng đi, hán cười khi ra đi vậy thì nàng sẽ cười khi tiễn đưa hán.

Cái chết ở trong mắt Lưu Huỳnh giống như là đang uống một ly trà, lúc vẫn ở hoang mạc khắp nơi đều là thi thể, cái gì hán cũng đều gặp qua, điều khác biệt duy nhất là người chết lần này là người hán thân thiết hơn chút mà thôi. Những người chết ở hoang mạc kia đều có một khuôn mặt thống khổ đến mức vận vẹo, cười khi chết đi như Động Trù trong mắt Lưu Huỳnh quả là điều mới mẻ, có tình cảm thấy trò nhiều năm với Động Trù, đây chính là nụ cười đầu tiên xuất phát từ trái tim khi Động Trù không uống rượu, có lẽ là do đã thỏa mãn khi hoàn thành suy nghĩ trong lòng.

Động Trù vốn muốn ở lại núi Cầu Lũ yên lặng chết đi, nhưng Phương Vân sau khi biết được bệnh tình của hán đã kéo hán trở về núi Linh Vũ, vừa đúng lúc có thể mượn núi Linh Vũ che giấu tình hình bệnh tật. Hán đã sớm nói với Kiển Diệp, sau khi hán chết hán không muốn an táng phía sau núi Linh Vũ, hán muốn trở về núi Cầu Lũ, về phần nguyên nhân ra sao thì hán không nói, có lẽ là nơi đó có kí ức khó quên.

Ngày thứ hai đưa Động Trù vào trong quan tài, Kiển Diệp một mình đi tìm Tiết Tinh nói chuyện, mấy tháng nay nàng đã thay đổi rất nhiều, có cảm giác đã thoát khỏi thiếu nữ trở thành một người phụ nữ, giữa hai lông mày xinh đẹp không còn sự ngây thơ, lại mang hương vị của người trưởng thành.

"Cô cô, Nhị bá phụ có nói trong võ lâm chỉ có người là người thích hợp nhất làm truyền nhân của hán, người sẽ giúp Nhị bá phụ hoàn thành tâm nguyện đúng không?" Kiển Diệp hỏi, ánh mắt vẫn sáng ngời như sao.

"Điều này.....Ta cũng không hán là có thể làm được." Tiết Tinh trả lời, trước kia nàng đã giúp đỡ Động Trù, nhưng nếu để cho nàng độc diễn thì nàng không muốn cảm giác đó: "Trừ ta ra còn có rất nhiều người, Tiêu Quy Ứng cũng rất tốt." Trong nguyên tác không phải là Tiêu Quy Ứng thành minh chủ võ lâm sai, lần này để cho hán đảm đương cũng không sai đi.

"Cung Côn Luân không đồng ý, trong cuộc chiến của Kỳ Lân các, chia công lao ra chỉ người của phái Linh Vũ nên cung Côn Luân mới không có lý do gì để phản đối, cô cô!" Vội vàng không muốn để cho những cố gắng của Động Trù trở thành bọt biển, Kiển Diệp khẩn cầu nói.

"Để cho ta suy nghĩ xem...." Tiết Tinh do dự nói, đột nhiên bắt nàng đưa ra quyết định lớn như vậy, cũng thật khó khăn cho nàng đi. Trong lòng khó xử nên tìm một người để bàn bạc, tự nhiên sẽ nghĩ đến ứng cử viên đầu tiên là Lưu Huỳnh, có một người cứ bình thường đi vào lòng người như vậy, lúc người vui vẻ không nhất định sẽ nghĩ đến hán, nhưng khi người cần hán, đầu tiên sẽ nhớ đến hình dáng của hán, như này, có lẽ là lệ thuộc đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Linh Khu kiếm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mình vực u ám, bên trong nội đường, Diêm Minh đang ngồi trên ghế, An Loa vội vã đi đến, quỳ một chân xuống nói: "Nhận được tin của nội gián ở Đoạn Kiếm sơn trang báo lại rằng, bên trong sơn trang vẫn như cũ không có hành động nào khác thường."

"Ừ, còn có chuyện nào khác không?" Diêm Minh ngồi trên ghế lười biếng hỏi.

"Không" An Loa trả lời.

Diêm Minh nheo mắt lại, đột nhiên đánh một chưởng về phía An Loa, nội lực thâm hậu làm cho mặt An Loa chảy ra một đường máu dài, Diêm Minh tức giận nói: "Tất đi bắt nữ nhân kia thất bại, vì sao không báo lại."

An Loa không giải thích, vẫn quỳ gối như cũ, cúi đầu thật thấp xuống: "Thuộc hạ đáng chết!"

Diêm Minh không muốn thừa nhận mình đang tức giận với nàng, hấn đứng lên, giọng nói bình tĩnh: "Thời điểm ta đem vị trí này truyền lại cho người, đã nói đây chính là chủ của địa ngục, mà chủ địa ngục thì không thể có tình cảm riêng, người đã làm cho ta quá thất vọng."

An Loa đã chuẩn bị tinh thần để chịu bất kỳ hình phạt nào, hình phạt đau đớn thế nào nàng cũng có thể chịu đựng được, nhưng hai chữ "thất vọng" này từ trong miệng sư phụ nàng nói ra, so với nếu hấn lột xương nàng làm đàn tỳ bà còn khiến nàng dễ chịu hơn, những năm qua nàng bỏ ra cố gắng lớn hơn người thường rất nhiều, cho dù là tập võ hay hoàn thành nhiệm vụ Diêm Minh giao phó, nàng đều phải làm được một cách hoàn mỹ, chính là muốn được một câu khen ngợi của Diêm Minh, hôm nay lại nhận được hai chữ thất vọng như vậy, thật sự rất đau khổ.

"Thuộc hạ đáng chết....Thuộc hạ đáng chết" Dường như đầu An Loa muốn dính vào mặt đất, không ngừng lặp lại bốn chữ này.

"Bây giờ Minh vực đang trong lúc thiếu người, lần này bỏ qua cho ngươi, nói cho Tất, trước tiên không cần lo việc nữ nhân kia nữa." Diêm Minh nói.

"Vì sao?" An Loa nghi ngờ ngẩng đầu lên hỏi.

"Ngọc Diện kiếm khách chết, hấn sẽ không có khả năng đem bí mật của Linh Khu vào quan tài, trước khi hấn chết nữ nhân kia đã chạy về núi Linh Vũ, ngươi cảm thấy trong này có mấy phần trùng hợp? Nội gián của chúng ta ở Đoạn Kiếm sơn trang vẫn không có thu hoạch gì, không bằng để cho nàng thay chúng ta đi tìm, chúng ta chỉ cần ngồi chờ Linh Khu xuất hiện."

"Vâng, Vực Chủ anh minh, vậy nội gián ở Đoạn Kiếm sơn trang có rút về hay không?" An Loa lĩnh mệnh nói.

Diêm Minh khoát tay: "Chúng ta sẽ tiếp tục giám thị Đoạn Kiếm sơn trang, nói cho nàng ta biết càng phải cẩn thận hơn."

"Vâng, thuộc hạ sẽ đi làm cái này." An Loa cúi đầu nói.

Tiết Tinh đứng ở ngoài cửa phòng Luru Huỳnh không dám đi vào, Luru Huỳnh đã xác định nàng không phải là Tiết Tinh, khó tránh khỏi có chút phản kích, ở ngoài cửa do dự đi lại thật lâu, cho đến khi từ trong phòng truyền tới giọng nói của Luru Huỳnh: "Nếu còn không đi vào ta sẽ coi là kẻ địch để tấn công."

Còn tiếp tục đứng ngoài cửa nữa sẽ bị đánh mất, Tiết Tinh đẩy cửa đi vào, gian phòng của Luru Huỳnh rất sạch sẽ đơn giản, đơn giản đến mức nếu không có người ở nơi này thì dường như giống một căn phòng không có ai ở cả, Tiết Tinh cảm thấy điểm này của Luru Huỳnh rất thích hợp cho hôn nhân, nàng có thể chiếm nhiều thêm không gian cho mình, dù sao thì hấn cũng không chiếm quá nhiều diện tích.

"Sư thúc, là người sao." Luru Huỳnh không ngờ Tiết Tinh lại đến tìm hấn nên có chút giật mình.

"Còn gọi ta là sư thúc sao, thật ngoan." Tiết Tinh vừa nói vừa không khách khí tìm cái ghế để mình ngồi xuống.

Luru Huỳnh chỉ nhàn nhạt mỉm cười, trong lòng hấn có tính toán của riêng mình, nên không muốn gây cho nàng thêm phiền toái.

Tiết Tinh tự nhận thấy thuốc giải trong tay mình rất có uy lực, vui mừng mở miệng nói: "Sư huynh đi rồi, liên minh Võ Lâm.... Phải làm sao bây giờ....."

"Không phải đã giao lại cho hai chúng ta hay sao?" Luru Huỳnh tùy tiện nói, dường như đang nói về cái gì đó rất bình thường.

Tiết Tinh cau mày: "Này, ta đang nói chuyện nghiêm túc với ngươi, ta cũng đang phiền não chết đi được."

"Có gì mà phiền não? Nói ra một chút xem sao." Luru Huỳnh rót trà cho Tiết Tinh, giống như một bác sĩ tâm lý đang chờ nghe tâm sự của bệnh nhân.

"Ta chỉ muốn sống ở một thời đại thái bình, một mẫu ruộng ba gian phòng, một vợ chồng ba hài tử (con), không cần có đủ loại món ăn, thi thoảng trồng cây trồng hoa, ta không muốn cuốn vào tranh đấu trong giang hồ." Tiết Tinh cúi đầu cọ cọ ngón tay, nàng còn muốn có không gian tùy thân, may mắn là chưa nói ra.

"Ngươi muốn có ba đứa con." Luru Huỳnh hỏi. (Anh bắt đầu tính chuyện tương lai rồi đó! Hihi! 😊)

"Hai cũng được..... Cái này không phải là mấu chốt.

Nhìn Tiết Tinh then quá hóa giận, Lưu Huỳnh cười cười: "Không phải ngươi có rất nhiều tiền riêng sao, tùy tiện đi nơi nào cũng có thể mua đất."

Theo bản năng Tiết Tinh che túi tiền mình lại, cái này mà cũng bị hắn phát hiện, phải nói chính xác là số tiền này đủ để nàng có thể ăn thịt cả nửa đời còn lại, chẳng qua là trong lòng vẫn cứ không được yên, lời nói của Kiển Diệp không phải là nói dối, phải Linh Vũ chỉ còn có một mình nàng là có thể hoàn thành tâm nguyện của Động Trù, nàng lười biếng, ung dung tự tại, giờ đột nhiên để cho nàng gánh vác trọng trách gì đó, khó tránh khỏi có chút bàng hoàng.

"Ngươi có biết ngươi và sư thúc khác nhau nhất ở điểm nào không?" Lưu Huỳnh nói với Tiết Tinh.

"Không? Vậy xin rửa tai lắng nghe." Tiết Tinh không kiên nhẫn nói.

"Ngươi so với nàng biết cách bảo vệ mình hơn, trước kia một khi nàng đã có mục tiêu thì hy sinh người khác hay hy sinh bản thân mình đều không qua tâm, nhưng ngươi vừa quan tâm đến mình vừa quan tâm đến người khác, cho nên cuối cùng đã hy sinh mục tiêu của mình." Lưu Huỳnh nói.

"Hắc, không ngờ ngươi hiểu rõ ta như vậy, ta cũng muốn hỏi suy nghĩ của ngươi một chút, nếu là ngươi, ngươi sẽ làm như thế nào?" Tiết Tinh hỏi.

"Nếu như mười lăm năm trước ngươi nhìn thấy ta ở hoang mạc thì ngươi sẽ biết ta muốn làm thế nào." Lưu Huỳnh nhìn vào mắt Tiết Tinh nghiêm túc nói.

Mười lăm năm trước ở hoang mạc, có lẽ là nơi xác chết rải đầy, quả thật Tiết Tinh chưa từng nhìn thấy tận mắt, nàng chỉ biết qua miêu tả của sách vở, không có chỗ sinh sống là giang hồ, chết không toàn thây chính là hoang mạc, Tiết Tinh phát hiện ra mình chưa từng đi sâu tìm hiểu nội tâm Lưu Huỳnh, cho đến nay nàng muốn đi nơi nào hay muốn làm gì, hắn đều đi theo, chẳng qua hắn chỉ là người đi theo, tình cảm là phải xuất phát từ hai phía, làm sao có thể để cho hắn trở thành một người đáng thương phải chịu thương tích đầy mình được chứ, cũng nên có người thực hiện nguyện vọng hắn đi.

"Ta đi tìm Kiển Diệp." Đột nhiên Tiết Tinh nói vậy rồi chạy ra ngoài.

Hỏi qua nhiều đệ tử mới tìm được Kiển Diệp đang ngồi trong linh đường, quan tài của Động Trù được đặt giữa linh đường, trong linh đường treo rèm ngăn cản ánh sáng mặt trời, chỉ có trên bàn thờ đặt hai cây nến, Kiển Diệp đang ngồi bên trên quan tài Động Trù ngăn người, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

"Kiển Diệp" Tiết Tinh nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Kiển Diệp ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng cười một tiếng, nhảy xuống khỏi quan tài chạy đến bên người Tiết Tinh: "Cô cô"

"Ta đồng ý tiếp nhận vị trí của Nhị sư huynh, hắn còn điều gì giao phó, nói cho ta biết đi." Tiết Tinh nói.

"Vâng, chúng ta về phòng nói, Nhị bá phụ ghét nhất chúng ta nói chuyện khi hắn đang ngủ!" Kiển Diệp làm động tác đừng có lên tiếng, lôi kéo Tiết Tinh về phòng.

Tiết Tinh liếc mắt nhìn chiếc quan tài đen như mực của Động Trù, bị Kiển Diệp lôi đi, nhìn bóng lưng thiếu nữ của Kiển Diệp, trong lòng càng nghĩ đến nhiều chuyện hơn, quan tâm của nàng đối với Động Trù nghe về hơi quá một chút, thích một người, đối với những gì hắn quan tâm sẽ đặc biệt để ý hơn, hắn không quan tâm đến cái gì, cũng sẽ không để cho mình trói tay trói chân, nhưng tình cảm của Kiển Diệp với Động Trù là gì thì không ai biết được, to hồng một đầu đã đứt, rốt cuộc nút thắt này vẫn không có kết quả, chết không có đối chứng.

Đến gian phòng của Kiển Diệp, Kiển Diệp kéo Tiết Tinh cùng ngồi lên giường, Kiển Diệp ngồi đối diện với Tiết Tinh, cúi đầu, không nói lời nào.

"Ngươi định nói với ta cái gì?" Tiết Tinh không nhịn được hỏi.

"...Cháu đang suy nghĩ xem Nhị bá phụ đã nói với cháu những gì." Kiển Diệp im lặng một lúc mới trả lời.

"... .." Tiết Tinh quỳnh lên, đừng có chơi nàng như vậy chứ! Trước mắt thấy một nhiệm vụ đã kết thúc, chuẩn bị làm thêm một nhiệm vụ nữa là có thể thăng cấp! NPC đang cố gắng nhớ nội dung nhiệm vụ sao! Đây có lẽ là BUG đi! Đây chính là BUG trong truyền thuyết đó ư!

"A! Cháu nhớ ra rồi, Nhị bá phụ có nói cho cháu về một thanh kiếm từ xa xưa" Kiển Diệp nói: "Thanh kiếm đó, tên gọi là Linh Khu, Nhị bá phụ nói riêng về võ học, Thiếu Lâm tự độc bá thiên hạ, sau đó hoang mạc xuất hiện một quyền tà mị thần công, trước mặt nó ngay cả Dịch Cân Kinh của Thiếu Lâm tự cũng phải biến sắc, Vực chủ tiền nhiệm của Minh Vực luyện đến tầng thứ ba thì bị chương môn tiền nhiệm của phái Nga Mi đánh trọng thương mà chết, nếu có người luyện đến tầng thứ năm thì sẽ trở nên vô địch thiên hạ."

Tiết Tinh vẫn luôn biết tà mị thần công lợi hại, nhưng không nghĩ đến là có thể lợi hại như vậy, nam chính luyện võ công, nếu như thất bại thì không biết có thể lấy tay che đi xấu hổ được không.

"Nhị bá phụ nói, hiện tại Vực chủ Minh Vực đã luyện tà mị thần công đến tầng thứ tư, hắn có thiên phú dị bẩm, rất có thể sẽ đột phá đến tầng thứ năm, đến lúc đó Trung Nguyên sẽ không còn ai là đối thủ của hắn nữa."

Đối với võ công Diêm Minh, Tiết Tinh không hề nghi ngờ, loài người không thể ngăn cản được nam chính, việc hắn đột phá đến tầng thứ năm chỉ còn là vấn đề thời gian, có lẽ mình nên nghiên cứu chế tạo ra thuốc nổ, đến lúc đó có thể cầm súng tự động bắn chết hắn.

"Cô cô, Nhị bá phụ nói cho người biết là để cho người không nên nản chí, tà mị thần công chính là võ học độc đáo nhất do Minh Vực sáng tạo ra, năm đó vị giáo chủ kia nhờ môn tuyệt học này mà thành lập được Minh Vực, hùng bá bốn phương, nhưng vị giáo chủ kia rất sợ vợ, phu nhân của hắn xuất thân từ Đoạn Kiếm sơn trang, nàng đã chế tạo ra một thanh kiếm đặc biệt để khắc chế tà mị thần công, thanh kiếm kia chính là Linh Khu."

Mất Tiết Tinh giật giật, chẳng lẽ tương lai của Trung Nguyên phải trông chờ vào một vị thể tử quân giáo nghiêm ngặt giáo chủ sao! Tà mị thần công có nhược điểm cũng là vì người sáng tạo ra nó sợ vợ sao! Đột nhiên Tiết Tinh cảm thấy tà mị thần công rất đáng thương, khí phách như vậy, mà chỉ vì nguyên nhân này mà có khuyết điểm!

"Kiếm Linh Khu ở đâu? Nhị sư huynh có nói nó ở đâu không?" Tiết Tinh hỏi.

"Vị phu nhân giáo chủ kia sau khi chết, truyền nhân mấy đời sau của kiếm Linh Khu cũng không có tin tức, giang hồ đồn rằng nó đã bị Đoạn Kiếm sơn trang thu hồi, lời đồn này là giả, Nhị bá phụ nói, nếu muốn tìm kiếm Linh Khu, tốt nhất nên đi tìm một người khác."

"Là ai?"

"Lệnh Hồ Thần Quang."

Hành tẩu trong giang hồ quan trọng nhất chính là cái gì? Chính là binh khí. Đoạn Kiếm sơn trang chính là nơi chế tạo kiếm nổi tiếng trên giang hồ, còn có một bộ tộc khác cũng nổi tiếng không kém, tộc kia không chỉ chế tạo kiếm, đao, chủy thủ, chỉ cần yêu cầu không quá khó khăn thì không làm khó được bọn họ, đó chính là tộc Lệnh Hồ, nhưng tộc này và Đoạn Kiếm sơn trang khác nhau, Đoạn Kiếm sơn trang chỉ làm kiếm cho đại hiệp, còn bộ tộc Lệnh Hồ không để ý những cái này, chỉ cần bọn họ để mắt đến, cho dù là đại hiệp hay thô phi, võ công cao hay thấp, đã từng giết người hay chưa, toàn bộ đều không nằm trong suy tính của họ. Bộ tộc kia cũng ít giao lưu với người trên giang hồ, ở trên đỉnh của một ngọn núi là Cực Nhạc, rất khó để gặp mặt, phải nói chính xác là đã nhiều năm qua chưa ai từng nghe thấy tin tức của họ, thậm chí có lời đồn rằng bộ tộc Lệnh Hồ đã tuyệt hậu.

"Cháu xác định Nhị sư huynh nói chính là cái tên này? Hắn có thể là Lưu Thần Quang, Lăng Thần Quang, Hồ Thần Quang, có lẽ cháu đã nghe nhầm chăng!" Tiết Tinh tuyệt đối không muốn nhắc đến họ Lệnh Hồ này.

Kiên Diệp không hề để ý đến tâm tình của nàng, khẳng định nói: "Cháu không hề nghe nhầm, Nhị bá phụ nói hắn chính là Lệnh Hồ Thần Quang, người còn viết tên hắn ra cho cháu nhìn."

Trời tạo nghiệt không thể nói gì, tự làm bậy không thể sống, theo truyền thuyết núi Cực Nhạc là một ngọn núi cao quanh năm bốn mùa tuyết phủ, thang máy đã hỏng rồi còn bắt đi thang hai mươi lăm cái gì a!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chiếc đàn thanh khiết

Kiên Diệp đưa di thể Động Trù về núi Cầu Lũ, sau trận bão tuyết, đường núi khó đi, Phương Vân nói muốn phái vài đệ tử giúp đỡ nàng, bị nàng cự tuyệt, Động Trù luôn thích kết giao với người khác, nhưng thật ra thì hắn không thích có quá nhiều người.

Nếu mọi chuyện đã được quyết định như thế, Tiết Tinh sẽ phải lấy mười phần nhiệt tình ra, nữ nhân xuyên không mà đã ra tay, không cần biết phải làm như thế nào, về phần bộ tộc Lệnh Hồ này nàng có biết chút tin tức. Bộ tộc này giống như chim cánh cụt quanh năm sống ở đỉnh núi phủ đầy tuyết, còn chưa nói đến độ cao một chết người của đỉnh ngọn núi, những đại hiệp có nghị lực phi thường cho dù leo lên được đỉnh núi cũng chưa chắc đã thấy được một bóng người nào của bộ tộc này, bộ tộc Lệnh Hồ trời sinh tính tình quái gở, không thích gặp người. Nhưng nếu muốn gặp bọn họ cũng sẽ có biện pháp, khi đi phải mang theo lễ ra mắt - rượu, dĩ nhiên không thể là rượu bình thường, mà phải là rượu ngon!

Nếu như Tiết Tinh có một không gian tùy thân thì hiện tại nàng chỉ duỗi bàn tay nhỏ bé của mình ra là có thể móc ra một chai rượu Whisky thì mọi chuyện sẽ được giải quyết nhanh chóng, đáng tiếc nàng lại không có trang bị này, nên đành phải phát huy trí thông minh của mình để tìm ra một bình rượu ngon làm mồi nhử, nhắc đến rượu ngon trong giang hồ chắc cũng không ít, nhưng để có thể đã động tới quái nhân, nếu không phải là Túy Hoài Xuân của Thanh Bình Nhạc thì không được. Khi Động Trù còn sống rất yêu loại rượu này, thường khen nó trước mặt Tiết Tinh, có thể được con ma men khen không dứt miệng, xem ra quái nhân trên đỉnh núi tuyết cũng không thành vấn đề.

Lần trước Lưu Huỳnh có đến Thanh Bình Nhạc một lần, biết được đường, trách nhiệm đánh xe nặng nề lại rơi vào trên vai hắn.

"Tình nhi, người thật sự định đi sao? Tiêu Các chủ Kỳ Lân các cũng rất tốt, không bằng....." Sau khi Động Trù chết, Phương Vân chỉ còn lại duy nhất một sư muội là Tiết Tinh, rất không muốn nàng dấn thân vào nguy hiểm.

"Người cứ yên tâm, ta đã xem bói qua, thầy bói nói bát tự của ta rất cứng." Tiết Tinh trả lời, núi Cực Nhạc vẫn ở trong địa giới Trung Nguyên, hắn không có gì nguy hiểm, bộ tộc Lệnh Hồ mặc dù cổ quái, nhưng chưa từng nghe rằng họ giết người lung tung.

"Chuyện người đã quyết định ta biết sẽ không thay đổi được, chỉ là chính người nên bảo trọng." Phương Vân lưu luyến không rời nói.

Tiết Tinh ôm Phương Văn một cái, người phụ nữ trung niên này cứ cách mười năm lại bị mất đi một người sư đệ, quả là đau buồn thương xót đi.

Từ Linh Vũ đi "ô-tô" đến Thanh Bình Nhạc, dọc đường đi hai người không có gì khác so với trước kia, nhưng lại có lúc lộ ra một chút gì đó kỳ quái, Tiết Tinh không biết Lưu Huỳnh đang nghĩ cái gì, nàng chỉ biết là mình luôn có sự xúc động, lại bị sự tự ti trói buộc đến mức không thể động đậy, không phải là hấn vẫn đang coi chừng cái đó của Tiết Tinh đấy chứ, cho dù có dùng đồ Adidas giả cũng sẽ có cảm giác dùng đồ Adidas thật, có lẽ mình vẫn không đến mức hồng bét như vậy, coi như mình cũng hợp với Nike đấy chứ, nhưng nàng lại không thể xác định được Lưu Huỳnh sẽ hờn hờ tiếp nhận hay là sẽ trả lại hàng.

Ở khách điểm, Lưu Huỳnh vẫn giúp Tiết Tinh trải giường, đun nước pha trà, dọn cơm, có lẽ là bởi vì trong tay nàng đang có thuốc giải nên hấn không thể không tiếp tục lấy lòng nàng, nghĩ đến đây Tiết Tinh có chút mất mát, mặc dù nàng cũng muốn giống như nam chính luôn tà mị dứt khoát "Nếu như không lấy được lòng của người thì trước tiên phải lấy được người người đã", nhưng sau khi ép buộc người ta trên giường họ chỉ muốn trả thù mình, trong lòng chẳng phải sẽ trống rỗng hơn sao?

Qua mấy ngày giảng co thì đã bình an đến Thanh Bình Nhạc, xung quanh Thanh Bình Nhạc là những bức tường hồng cao lớn, bên ngoài tường hồng là băng tuyết ngập trời, bên trong tường hồng là cảnh ca múa thái bình, tiếng hoan hô của oanh oanh yến yến vang lên không ngừng, quả là một cảnh tượng xa hoa, thối nát. Tú bà là một người phụ nữ khéo léo, lần trước nhìn thấy Lưu Huỳnh đã ghi nhớ trong lòng, lần này trực tiếp chào hỏi và mời hai người vào nhả các chờ, còn mình thì chạy đi tìm Thích Phùng Đình để bẩm báo.

Tiết Tinh mở cửa ra một chút, nghe thấy bên ngoài thì thoáng truyền vào tiếng cười nói, giữa mùa đông, bọn họ chịu thiệt thòi như vậy mà còn có thể cười nói như vậy, trong không khí tràn ngập mùi vị mập mờ, tiếng cười của mỹ nhân giống như một đồng bạc lớn có thể tự đi ra ngoài nhà.

"Lần trước người đã đến rồi.... có hay không.... tìm một?" Tiết Tinh dường như đang lăm bằm lâu bầu tự hỏi.

"Không có." Lưu Huỳnh trả lời rõ ràng.

Vì vậy Tiết Tinh cười vui vẻ cứ như đây là lần đầu tiên kể từ khi xuống núi Thiếu Thất nàng được ăn thịt, hình như mức độ cảm thấy hạnh phúc của mình càng ngày càng thấp thì phải. Nếu Lưu Huỳnh quen thân với một cô nương nào đó trong này, rất có thể nàng không thể kiềm chế được việc sử dụng lọ thuốc độc trong túi kia.

Nhận được tin, Mộ Lam và Thích Phùng Đình cùng chạy đến, vào trong phòng, Mộ Lam không nói gì liền chạy thẳng về phía Lưu Huỳnh: "Lưu Huỳnh công tử, muốn người ta chết đi sao." Vạt áo xanh biếc được kéo trên mặt đất, nếu không phải Lưu Huỳnh nhanh như chớp thì đã bị ôm lên rồi.

Trong lòng Tiết Tinh rơi lộp bộp một cái, Lưu Huỳnh không đi tìm cô nương, hấn lại đi tìm đàn ông? Có để cho người khác sống không vậy? Thế giới bây giờ thật biết cách làm cho người khác khó lòng phòng bị được nha! Nếu người cho rằng chỉ cần đề phòng nữ nhân là được? Có ** nha! Người cho rằng chỉ cần phòng bị loài người là được? Còn có người thú nữa nha!

"Có gì từ từ nói, cần gì phải động tay động chân." Tiết Tinh tận dụng mọi thứ để cản trở ở giữa hai người.

Ngược lại với một mỹ nhân như Mộ Lam, gương mặt xinh đẹp có vẻ hơi tức giận làm nổi bật chiếc áo khoác màu xanh biếc mà vẫn không cảm thấy kỳ quái, nếu mặc nữ trang vào, giả mạo là hoa khôi Thanh Bình Nhạc cũng sẽ không có người nghi ngờ. Tiết Tinh còn nhớ rõ Thích Đình Phùng chính là tổng quản của Thanh Bình Nhạc, cũng đã đoán ra được Mộ Lam chính là chủ nhân của Thanh Bình Nhạc, có chút ngạc nhiên, còn tưởng tượng rằng ông chủ lớn của Thanh Bình Nhạc sẽ là lão già bụng phệ, nhìn tuổi tác của Mộ Lam, chắc chưa đến ba mươi, có nghĩ thể nào cũng không đoán ra được hấn và cái nghề phong trần này có liên quan với nhau.

Bị Tiết Tinh cản trở, lúc này Mộ Lam mới chú ý đến Tiết Tinh: "Lưu Huỳnh công tử, đây là nha hoàn của người?"

Tiết Tinh đang định phản bác lại, Thích Đình Phùng liền ngăn lại nói: "Chủ nhân, người thất lễ quá rồi, cô nương này có cầm theo kiếm, nhất định là hộ vệ của Lưu Huỳnh công tử."

Còn không bằng nha hoàn nha! Để xem nàng vùng lên có mạnh mẽ không sao ư!

"Vị này là sư thúc ta, Tiết Tinh phái Linh Vũ." Lưu Huỳnh nói.

Mộ Lam giật mình che miệng lại: "Là sư muội của Động Trù sao, ta còn tưởng rằng sẽ lớn tuổi hơn nữa cơ."

"Ta là đệ tử nhỏ tuổi nhất của tiên sư, tuổi tác chênh lệch khá lớn với các sư huynh sư tỷ khác." Tiết Tinh giải thích.

Mộ Lam căn bản không có ý định nghe chuyện của Tiết Tinh, lại tiến về phía Lưu Huỳnh: "Lưu Huỳnh công tử, lần trước người đi vội vàng, không bằng chúng ta ra hoa đình để ôn chuyện đi."

"Chủ nhân, hai người các người chẳng qua mới biết nhau ba ngày mà thôi, định đến đâu để ôn lại chuyện cũ nha!" Thích Phùng Đình nói.

"Tình cảm không thể dùng thời gian để suy xét, vừa thấy đã chung tình, ta và Lưu Huỳnh công tử tuy chỉ chung sống ba ngày, lại gặp nhau nhiều như vậy, vì sao lại chưa thể nói là tình sâu ý nặng." Mộ Lam tự hấn ngụy biện cho mình.

Trong lòng Tiết Tinh cảm thấy có cái gì đó không đúng, đây tuyệt đối là một bi kịch, Mộ Lam rõ ràng có mưu đồ bất chính với Lưu Huỳnh, thường ngày chỉ có thể xem chuyện này trong tiểu thuyết, lần này lại xuất hiện trước mắt mình, thiếu chút nữa đã hù dọa nàng, cũng may mà ý chí của nàng kiên định, không cần biết là phải đào bao nhiêu chiến hào, không cần biết là nam hay nữ hay là thuộc giới tính thứ ba, chỉ cần bàn tay kia sờ soạng lên người Lưu

Huỳnh, chính thức trở thành kẻ địch của nàng.

"Vị công tử này còn chưa cho ta biết tên họ, ta cùng sư diệt lần này đến đây chính là có chuyện muốn nhờ, làm xong chuyện chúng ta phải đi luôn, cho nên việc ôn chuyện trước tiên cứ miễn trước đi." Tiết Tĩnh nói với Mộ Lam.

Thích Phùng Đình nghe thấy trong lời nói của Tiết Tĩnh có cái gì đó không vui, thu hồi quạt giấy trong tay, hướng Tiết Tĩnh bồi lễ nói: "Chúng ta đã thất lễ, tại hạ là Thích Phùng Đình tổng quản của Thanh Bình Nhạc, vị này là chủ nhân nhà ta Mộ Lam đã thất lễ mong Tiết cô nương lượng thứ."

Tiết Tĩnh có ấn tượng sâu sắc với Thích Phùng Đình, chính mắt nhìn thấy khả năng phong hồi lộ chuyển thọc gậy bánh xe của hắn, hình tượng hắn đã khắc sâu lại trong đầu Tiết Tĩnh. Còn cái tên Mộ Lam làm cho nàng liên tưởng đến Hoa Mộc Lan - người thay cha mình nhập ngũ, thật sự hắn không phải là nữ giả trang nam đấy chứ? Nhìn Mộ Lam lớn lên như thế kia thì cũng hoàn toàn có khả năng, phải nhìn thêm bộ ngực của hắn nữa..... Thôi quên đi, để cho hắn một con đường sống thì hơn.

Lưu Huỳnh cũng không có ý định hoàn thành ý nguyện của Mộ Lam, trực tiếp trả lời: "Lần này chúng ta đến đây là muốn xin một vỏ rượu Túy Hoài Xuân của công tử mà đã ngưỡng mộ từ lâu, hy vọng công tử nể mặt gia sư quá cố có thể bỏ được thứ yêu thích cho ta một vỏ."

"Ồi chào, Lưu Huỳnh công tử nói gì thế." Mộ Lam lại tiến lên dựa vào trên người Lưu Huỳnh: "Mặt mũi của ngươi so với sư phụ ngươi còn lớn hơn."

"Mặt mũi người nào cũng tốt cả, Mộ lão bản mau lấy rượu ra đây đi." Tiết Tĩnh cấp bách không chịu được muốn rời khỏi nơi này.

"Hai vị, bây giờ không tiện, Túy Hoài Xuân lần trước cất lại vừa uống hết." Thích Phùng Đình áy náy nói.

Tiết Tĩnh sững sờ: "A! Vậy phải làm sao bây giờ!"

"Chủ nhân đang chưng cất rượu mới, chính là mấy ngày sau mới có thể cất xong, không bằng hai vị ở đây chờ thêm mấy ngày." Thích Phùng Đình nói.

"Như thế cũng tốt, ta và Lưu Huỳnh công tử cũng sẽ có thêm thời gian ôn chuyện." Mộ Lam ngọt ngào cười một tiếng.

Tiết Tĩnh có cảm giác trái tim mình đang đập không có quy luật nữa rồi, nhưng trừ việc phải chờ ở đây ra thì cũng không có biện pháp khác, chẳng qua là mình sẽ phải vô cùng vất vả để ngăn ngừa Mộ Lam làm những chuyện mờ ám lén lút sau lưng. Thanh Bình Nhạc ở Trung Nguyên, cho dù có cộng thêm cả hoang mạc thì đây cũng là nơi có nhiều mỹ nhân nhất, chiều mộ được mỹ nữ ở khắp nơi, cho nên chủ nhân của nơi này mới đi yêu thích nam nhân! Đùng trách Tiết Tĩnh ngây thơ, thế giới này quả thật rất bạo lực!

Vì chờ cất xong Túy Hoài Xuân, sư diệt hai người phải ở lại Thanh Bình Nhạc - một nơi có phong cảnh hữu tình, chỉ duy nhất có một địa chỉ không có thêm chi nhánh nào khác. Ở cách tiền đình càng xa càng tốt, ở tiền đình có nhiều khách uống rượu say không để ý sẽ coi mình là mục tiêu tập kích, để đảm bảo an toàn, Tiết Tĩnh còn mượn Lưu Huỳnh vài bộ y phục để mặc, khách uống rượu say mặc dù ánh mắt không tốt nhưng cũng có thể dựa vào quần áo để phân biệt giới tính.

Mộ Lam không phải là nói đùa, hắn thật sự mời Lưu Huỳnh đến hoa đình để ôn chuyện, hai người ngồi đối diện nhau trên bàn đá, bên cạnh còn có một gương mặt đang cười thật tươi. Tiết Tĩnh vẫn cứ theo đến đây, nàng làm sao có thể để Lưu Huỳnh đơn độc gặp mặt sói xám được chứ. Ánh mắt Mộ Lam nhìn Lưu Huỳnh rất bình thản, không có tí tình yêu nào, thậm chí Tiết Tĩnh còn cảm thấy vẫn chưa tới cảm giác thích, nhưng chính là hắn cứ thích dây dưa với Lưu Huỳnh, Tiết Tĩnh không đoán được đây là cái tật xấu gì nữa.

Ở Thanh Bình Nhạc, Tiết Tĩnh còn cảm thấy có hứng thú với một người nữa, chính là Ý Thuần cô nương - người đã có một màn nháo liệ ở trấn Xương Sinh. Ý Thuần cô nương không chỉ như bề ngoài bán chút tài đánh đàn của mình, yêu cầu khách của nàng cũng cao hơn một chút, bình thường cũng rộng rãi hơn một chút, không giống những cô nương khác từ sớm đến chiều vẫn thường xuyên bán rẻ tiếng cười của mình. Tiết Tĩnh hỏi thăm được hiện tại Ý Thuần không có khách, lúc này mới để cho nha hoàn của nàng dẫn đến khuê phòng nàng để thăm hỏi, Ý Thuần đến Thanh Bình Nhạc đã lâu mà vẫn không tiếp xúc nhiều với bên ngoài, thấy Tiết Tĩnh đến nên rất cao hứng.

Tiết Tĩnh nói cho Ý Thuần biết tình hình hiện tại của Lệ Xuân viện, hỏi thăm một chút tình hình cuộc sống của nàng ở Thanh Bình Nhạc, thông qua lời nói của Ý Thuần thì Thanh Bình Nhạc đúng là một nơi ở tốt, Ý Thuần cũng không nói dối, lời của nàng rất chân thật, càng làm cho Tiết Tĩnh cảm thấy được cuộc sống chân thật ở Thanh Bình Nhạc. Nhìn Ý Thuần, tự nhiên lại muốn xin nàng đàn cho mình nghe một khúc nhạc, lư hương nhỏ bên cạnh một cô gái đang tạo nhã gây đàn, Tiết Tĩnh bị ánh mắt Ý Thuần hấp dẫn, chiếc đàn kia cũng tương đối dễ nhìn, không giống những cây đàn bình thường chỉ được chế tạo từ một cây gỗ, âm thanh của đàn lại có thể phát ra như ngọc, trong suốt sáng long lanh như giọt nước, theo tiếng đàn tạo nên những đợt sóng gọn, phía bên trái cây đàn có khắc một chữ "sương".

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Hung thủ ám sát

Tiết Tĩnh tò mò nhìn vào cây đàn: "Đàn này được làm từ ngọc?"

Ỗ Thuần cười nói: "Chiếc đàn gọi là "Ngọc sinh" là do một vị khách tặng."

Nhất định là rất đắt đây, trong lòng Tiết Tĩnh đánh giá nó, cũng chính là món đồ tốt nhất mà nàng đánh giá được, chiếc đàn mà không phải ai dùng nhiều hoàng kim cũng có thể mua được nên người tặng đàn có lẽ là một đại lão bản của trấn này, Ỗ Thuần có thể nói chuyện với người Nhật, trái tim Tiết Tĩnh như muốn bay ra, lại không dám đi quá xa, thật sự đã bị Thích Phùng Đình này đã kích rồi. Một tiểu nha hoàn gõ cửa nói: "Tiểu thư, Sương công tử đã tới."

Ỗ Thuần khẩn trương đứng dậy, hai gò má phơn phớt hồng, Tiết Tĩnh nhìn chữ "sương" được khắc bằng sừng này, chủ nhân của cây đàn đã đến, để không thành bóng đèn nên nhanh chóng tránh mặt đi mới đứng, đứng dậy chào tạm biệt Ỗ Thuần, Ỗ Thuần cũng không giữ lại, nhìn dáng vẻ khẩn trương của nàng, không giống như cách đãi khách của một hoa khôi từng trải, không biết vị khách này có đáng giá để nàng phải đặt nhiều tâm tư như vậy hay không. Tiết Tĩnh cố ý đi thật chậm rãi, nàng nhìn thấy ngoài cửa có mấy người đàn ông cao lớn mang theo một cỗ kiệu đặt ở cửa, người trong kiệu vẫn chưa đi ra ngoài, Tiết Tĩnh đi càng chậm, ánh mắt vẫn cố ý liếc về phía sau, Ỗ Thuần đi ra, hành lễ với người trong kiệu, nhưng người trong kiệu vẫn không đi ra ngoài, chỉ vén rèm lên để lộ ra một khe hở nhỏ, lộ ra hai ngón tay tái nhợt nổi bật trên nền vải mảnh màu xanh. Không biết người trong kiệu là loại người nhỏ nhắn trái hình như Thích Phùng Đình hay là loại có vẻ ngoài khỏe đẹp như Tôn Phóng, Tiết Tĩnh không có cơ hội được biết, nàng thở dài, người khác tới nay muốn làm chuyện phong hoa tuyết nguyệt, mình lại như một cô linh trở về. Đi đi lại lại, cảm giác thấy thân thể có chút hoảng hốt, ở trong phòng cùng Ỗ Thuần đã uống mấy ly rượu, lúc ý chỉ cảm thấy rượu có vị ngọt rất dễ uống nên mới uống thêm mấy chén, bây giờ hẳn là lúc có chút không chống đỡ nổi. Tiết Tĩnh vận vẹo thắt lưng bước đi, bước chân càng ngày càng liêu xiêu, xuất hiện một cảm giác muốn thành tiên, trong miệng cười ha ha khúc khích, ngay cả chính nàng cũng không biết mình vui vẻ ở điểm nào, chỉ là cảm thấy rất vui! Vô cùng sáng khoái! Chuyện phiền não gì cũng biến mất, chỉ còn đọng lại sự vui vẻ! Những lúc vui vẻ như vậy phải đi tìm Lư Huỳnh để chia sẻ mới được, cố gắng thẳng người, trực tiếp dùng thân thể mình gõ cửa, không có lý do gì đặc biệt mà nàng lại có thể cảm thấy vui vẻ như vậy. Tiếng cửa bị mình đụng phải vang lên loảng xoảng loảng xoảng, dĩ nhiên Lư Huỳnh ra mở cửa, nhìn thấy Tiết Tĩnh, Lư Huỳnh rất kinh ngạc: "Đã muộn thế này....tại sao người vẫn chưa ngủ?... .."

Kỳ lạ, nhìn cái miệng nhỏ nhỏ của Lư Huỳnh đang khép vào mở ra như muốn nói cái gì, một chữ Tiết Tĩnh cũng không nghe rõ, lại cảm thấy miệng hân nhích tới nhích lui nhìn thật chói mắt, không nhìn được liền hờn lên chặn miệng hân lại, cũng không phải là hờn sâu, chẳng qua là chặt chẽ chặn miệng Lư Huỳnh lại, theo bản năng Lư Huỳnh muốn né tránh, Tiết Tĩnh cảm giác được miếng thịt trên môi kia muốn chạy trốn, đuôi sát không tha, ép lại cắn một nhát, ngậm lên miệng người xem người còn thể chạy được không. Dọc theo đường cong mềm mại của lưỡi, Tiết Tĩnh cười hài lòng giống như ăn được gà nướng của Thiên Không phương trượng, Lư Huỳnh không chống cự nữa, để mặc cho Tiết Tĩnh khi dễ môi của hân, ánh mắt mở ra thật to, có thể thấy lông mi của Tiết Tĩnh đang chớp chớp vì dục vọng mà như bị bao phủ bởi một lớp sương mù, trong miệng thưởng thức mùi vị của Tiết Tĩnh, nhận ra mùi rượu, thì ra là uống rượu, không trách được: "Hắc hắc hắc, tiểu yêu tinh, để cho tỷ tỷ hảo hảo yêu thương người ~" Tiết Tĩnh dùng tay ôm lấy thắt lưng Lư Huỳnh. "Sư thúc, người uống nhiều rồi." Lư Huỳnh đẩy tay Tiết Tĩnh ra: "Đừng, đừng gọi ta là sư thúc!" Tiết Tĩnh mất hứng nói: "Được, vậy gọi người là gì?" Lư Huỳnh nghiêm túc lắng nghe, có lẽ nhờ rượu mà có thể móm nàng thú nhận ra tên thật của mình. "Gọi ta là.... .."

"Cái gì?"

"Gọi ta lànữ vương!" Tiết Tĩnh vừa nói vừa cởi áo khoác ngoài của Lư Huỳnh ra, lại tiếp tục kéo cổ áo lột xuống. Ngọn lửa mập mờ của lò huân hương bay lên, Lư Huỳnh từng bước bị Tiết Tĩnh ép lui sát về phía sau, tuy là Lư Huỳnh chiếm thế hạ phong nhưng lại không có cảm giác muốn cự tuyệt, cũng không kháng cự, thậm chí còn có tình hấp dẫn Tiết Tĩnh, đôi môi mở ra dẫn dắt nàng vào sâu hơn, hai tay kéo nàng vào trong ngực, chân đã đụng phải mép giường, không biết là thật sự không còn chỗ nào để lùi nữa hay là cố tình đi vào đến nơi này. Dĩ nhiên Tiết Tĩnh không hề khách khí đẩy Lư Huỳnh xuống giường, nhảy vào ngồi trên người hân, giống như một con báo đang nhìn xuống con linh dương chờ mình làm thịt, nàng có thể ăn hết hân ngay lập tức, cũng có thể đùa giỡn từ từ thưởng thức, cảm giác của chúa tể vạn vật này làm cho Tiết Tĩnh cảm thấy say mê, bàn tay luồn vào bên trong áo lót của Lư Huỳnh, đi một đường ở bên trên, hai tay đông lạnh như băng chạm vào cơ thể ấm áp của Lư Huỳnh, rõ ràng thân thể Lư Huỳnh cứng lên một cái, nhiệt độ chênh lệch làm cho hân cảm giác rõ ràng được Tiết Tĩnh đang chạm vào mình, muốn phát tiết ra nhưng lại luống cuống tìm nơi bắt đầu. "Hãy biến thành người của ta." Tiết Tĩnh nhẹ nhàng nói bên tai Lư Huỳnh. Ngón tay Lư Huỳnh đặt lên cái trán của Tiết Tĩnh, ở trên da thịt Tiết Tĩnh từ từ tụt xuống, mỗi tác da tác thịt đều làm cho hân lưu luyến, muốn cứ được ôm nàng như vậy che chở để nàng ngủ ngon, cũng muốn chịu khuất phục trước dục vọng đang tỉnh giấc, nhưng hân không cam lòng như vậy, hân không muốn chiếm tiện nghi của nàng trong lúc nàng không tỉnh táo, hân muốn lúc nàng hoàn toàn tỉnh táo cam tâm tình nguyện giao tất cả cho hân. Tay Lư Huỳnh chuyển qua bả vai Tiết Tĩnh, tập trung nội lực đè xuống, điểm trụ huyết đạo của nàng. "Ta đưa người về phòng" Lư Huỳnh ôm Tiết Tĩnh vào trong ngực, giọng nói có chút khàn khàn, dục vọng như ngọn lửa hong khô cả người, cảm thấy vô cùng khát nước. Lư Huỳnh ôm Tiết Tĩnh về phòng của nàng, đặt nàng lên trên giường, đắp chăn kín lại, Tiết Tĩnh trông giống như bị ỳng khuất, nước mắt lưng tròng nhìn hân, Lư Huỳnh đưa mắt dời đi, cái gì càng quý trọng vạn phần càng muốn bảo vệ nó, mặc dù nội tâm hân cũng vô cùng muốn. Lư Huỳnh thôi tất nên, nhẹ nhàng đi ra cửa, Tiết Tĩnh không cử động nằm ở trên giường, tròn tròn mắt nhìn trần nhà đen như mực. Rượu ở chỗ Ỗ Thuần làm cho đầu óc nàng mơ mơ màng màng, nhưng thật ra thì nàng không say nghiêm trọng như vậy, trong đầu vẫn còn bộ phận tỉnh táo, đại khái là mình đi đến đâu, bị mùi huân hương thôi thúc thế nào, đến chuyện mượn rượu mà bộc phát thú tính, vẫn còn chưa ăn đến miếng a! Đau buồn nhất chính là nhớ tới những hành động vừa rồi của mình thật muốn chết mà, say rượu làm nàng mất đi lý trí, vừa cảm giác làm chuyện mất mặt gì cũng sẽ không nhớ, nhưng nàng càng khẳng định ngày mai hoàn toàn nhớ được toàn bộ, nàng phải dùng bộ mặt gì để đi gặp Lư Huỳnh đây! Thiếu chút nữa mình đã là tội phạm QJ!

Kiên Diệp mang theo quan tài Động Trù trở về núi Cầu Lũ, trước khi rời núi Cầu Lũ đến Kỳ Lân các, Động Trù đã đào một cái hố to cho quan tài mình, nếu không mà chờ Kiên Diệp đào xong hố thì thi thể của Động Trù đã bốc mùi rồi. Quan tài đặt bên cạnh cái hố, chạm chập không đưa vào, cũng không dỡ đưa vào. Lúc cha chết, nàng còn nhỏ, lúc mẹ chết, nàng biết có cha chờ mẹ ở dưới đó, mẹ sẽ không phải chịu sự cô đơn, nhưng mà không có ai ở dưới đó chờ Nhị bá phụ, hân là một người cô đơn. "Nhị bá phụ, nếu không có ai chờ người thì người ở dưới đó chờ ta đi!" Kiên Diệp nói với quan tài. Căn nhà lá trên núi Cầu Lũ đầy bụi bân, giống như khi Động Trù vẫn còn ở đó, bên cạnh bếp có đặt vại vò rượu lớn, y phục đặt trên đầu giường gần lò sưởi thì rách rưới, những thứ này cũng không ảnh hưởng đến hình tượng Động Trù trong lòng mọi người, hân là công thần trong việc thành lập liên minh Võ Lâm, tất cả mọi người sẽ không quên hân chính là một anh hùng. "Nhị bá phụ, người hân là rất vui đi, những gì người muốn đều đã đạt được rồi."

Đương nhiên là quan tài không trả lời nàng, đỉnh núi trống vắng, trống vắng đến mức ngay cả một tiếng hời âm cũng không có càng làm cho người đi theo cô đơn hơn mà thôi, quả nhiên, vẫn nên chôn xuống. Sáng sớm hôm sau, ở Thanh Bình Nhạc lại có một trận tuyết mới, trắng sáng tinh khiết không tí vết. Có một chứng bệnh cuồng bách này sinh, nhìn thấy mặt đất bên ngoài trắng xóa liền muốn giẫm cả hai chân lên, Tiết Tĩnh chính là người như thế, nàng cũng không hân là muốn để lại dấu chân, nàng chỉ muốn viết chữ, bẻ một nhánh cây thật dài, ở trên mặt tuyết viết: Sự hòa nhật đương ngo, tạo huyết kiên

tế bào, phục phương thảo san hô, thanh minh thượng hà đồ. "Tiết công tử, người ở đây làm thơ sao?" Thích Phùng Đình và Mộ Lam đi đến. "Không có, ta không có, chỉ là tùy tiện viết vài chữ." Tiết Tĩnh lặng lẽ đưa chân xóa sạch vết chữ. "Rượu ta đã cất xong, một lát nữa để lão Thích lấy một vỏ đưa cho người." Mộ Lam nói. "Đa tạ" Tiết Tĩnh thờ dài nói. "Không cần cảm ơn ta, ta chủ yếu là nhìn mặt mũi Lưu Huỳnh công tử thôi mà."

"...Người thật sự không có ý với hân đây chứ?" Tiết Tĩnh có chút tò mò hỏi.

"Người có ý kiến sao?"

"Không có không có, đừng nói là người coi trọng sự diệt ta, cho dù người coi trọng con ngựa trắng kia ta cũng không có ý kiến." Tiết Tĩnh vội vàng nói, tâm trí nàng rất kiên cường, đam mê đã là cái gì, nhân thù cũng đã là cái gì, cho dù hiện tại đột nhiên có một người nói yêu hân thì nàng cũng có thể tiếp nhận.

"Khó có dịp được thấy một người sáng suốt như người." Nghe thấy lời của Tiết Tĩnh, dường như Mộ Lam rất cao hứng. Đúng lúc này, có một nha hoàn chạy đến tìm Tiết Tĩnh: "Tiết cô nương, Lưu Huỳnh công tử đang tìm người."

"Hân tìm ta để làm gì?" Tiết Tĩnh hỏi khản trương, không phải là muốn tố cáo nàng tóit qua say rượu mạnh mẽ X hân đây chứ.

"Không biết, dường như có việc rất gấp, người đi xem một chút đi." Nha hoàn trả lời. Mặc dù trong lòng thấp thỏm nhưng vẫn phải đi xem là có chuyện gì, có lẽ thật sự có việc gấp, tạm biệt Mộ Lam và Thích Phùng Đình, Tiết Tĩnh đi theo nha hoàn giẫm lên tuyết mà đi. Mộ Lam ngậy ngốc ngồi một chỗ, nhìn Tiết Tĩnh ngang nhiên chà đạp lên tuyết.

"Thế nào, có phải lại đang nhớ đến Tú phu nhân?" Nhìn về mặt Mộ Lam, Thích Phùng Đình liền đoán được hân đang suy nghĩ cái gì.

"Ừ, người có biết trước đây Tú Tú đã nói với ta cái gì không? Nàng nói: 'bề ngoài người đẹp mắt như vậy, nhất định là thích nam nhân?'" Mộ Lam nói.

Thích Phùng Đình cười nói: "Hắc, người cũng biết rõ chân tướng của lời nói đó mà."

"Chỉ là Tiết cô nương muốn đi tìm Linh Khu, thanh kiếm kia chỉ mang đến tai họa, chỉ mong kết quả nàng nhận được không giống với Tú Tú." Mộ Lam thờ dài nói. Tiết Tĩnh quay về tìm Lưu Huỳnh, vốn dĩ hôm qua có những hành động như vậy nên mặt nóng lên, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trang của Lưu Huỳnh, biết là có chính sự, vội vàng hỏi: "Làm sao vậy?"

"Mới vừa nhận được tin từ chương môn, tin sư phụ chết đã truyền ra ngoài, các môn phái đều chữa mũi giáo về Minh Vực, cung Côn Luân lại nói đã tra ra được hung thủ ám sát sư phụ." Lưu Huỳnh nói. Lời nói vô căn cứ, Động Trù chết là do bệnh tật, lời nói truyền ra bên ngoài chẳng qua là nói dối rằng bị hoang mạc ám sát, nếu là lời nói dối thì làm sao có thể có hung thủ, trong lòng Tiết Tĩnh cảm thấy bất an: "Cung Côn Luân nói đã tìm ra được hung thủ? Là ai?"

"Cung Côn Luân liên kết với Võ Đang, Nga Mi, Kỳ Lân các và một vài môn phái khác đã đem người vây quanh núi Cầu Lũ, muốn bắt hung thủ ám sát sư phụ."

Núi Cầu Lũ quanh năm hoang tàn vắng vẻ, Động Trù là hộ gia đình duy nhất nhưng cũng đã chết, hiện tại chỉ có Kiển Diệp đưa thi thể Động Trù về là còn đang ở lại đó, bọn họ vây quanh núi Cầu Lũ không phải là....Tiết Tĩnh hô to: "Kiển Diệp."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53: Không thể bạc đầu chốn nhân gian

Chát rượu Hoài Xuân Mộ Lam mới cất xong lên xe, hai người ngựa không ngừng vó đuổi hướng núi Cầu Lũ, tại dưới chân núi đã nhìn thấy rất nhiều người của môn phái khác xây dựng cơ sở tạm thời ở đây, chân núi đã bị vây kín, Tiết Tĩnh muốn lên đỉnh núi lại bị những người canh dưới chân núi cản lại.

"Các người làm vậy là có ý gì! Là người môn phái nào!" Trong lòng Tiết Tĩnh đã vội muốn chết, tức giận nói, coi như phái Linh Vũ các nàng cùng mấy người trông núi này không liên quan, nhưng không thể có quan hệ tốt với nhau được à !

"Tĩnh nhi, người tới vừa đúng, bọn ta đang định lên núi bắt tên thích khách kia." Định Nghịch sư thái cũng đi đến nói.

"Thích khách nào!" Tiết Tĩnh kích động nói, Kiển Diệp ở bên Động Trù lâu như vậy, tại sao có thể oan uổng nói nàng là thích khách!

"Chúng ta đã điều tra rõ ràng, người đó tới từ mạc hoang, ta hiểu rõ nàng cũng lừa người, trong nhất thời người không thể nào tiếp thu nổi." Định Nghịch sư thái vỗ mu bàn tay Tiết Tĩnh nói.

"Nhị Sư Huỳnh không phải do nàng giết!" Tiết Tĩnh vội vã giải thích với Định Nghịch sư thái.

"Tại sao Tiết sư thúc lại khẳng định như vậy? Động trù tiền bối bị ám sát, hung thủ vẫn không tìm được, hiện tại chúng ta đã tra ra nữ nhân vẫn bên cạnh người này là gian tế hoang mạc phái tối, hay là người cùng nàng có giao tình gì sâu hơn?" nữ đại đệ tử Mạnh Nhân vóc dáng cao gầy của Cung Côn Luân nói.

Trong lời nói như ẩn dấu vài cây châm cứng, muốn kéo mình vào trong bồn nước thối, ý tứ trong lời nói giống như ám hiệu rằng Tiết Tinh là đồng lõa.

"thời gian sư thúc ta và Kiển Diệp cô nương quen biết cũng không ngắn, đột nhiên nói như thế, nàng rất khó tiếp nhận." Lưu Huỳnh nói.

"Ta nghe nói Tiết sư thúc cùng người của Minh Vực giao tình rất tốt, không phải là muốn bao che cho thích khách chứ?" Mạnh Nhân nói.

Lời nói của Mạnh Nhân khiến Tiết Tinh rất khâm trọng, tay nàng nắm thật chặt thành quả đấm, không để bản thân lộ ra vẻ mặt hốt hoảng, lạnh lùng nói: "Côn Luân cung các người có thể ăn lung tung, lời nói không thể nói lung tung."

"Thật không giả được, giả thật không được, nghe nói trên ngực trái nữ nhân Diêm Minh sủng ái có một kí hiệu hình bướm bướm, Tiết sư thúc, người không phải cũng sẽ có một con chứ?" Mạnh Nhân không chút hoang mang nói.

Thân trắng nõn của kiếm Tổ Vãn vẽ một đường cong mềm mại kéo dài, trong nháy mắt để ở cổ của Mạnh Nhân, mặt Lưu Huỳnh vẫn điềm tĩnh như cũ, trong mắt lại có sát khí: "Thời điểm Linh Vũ chúng ta hồi hải ngược xuôi vì võ lâm, Côn Luân Cung các người ở đâu người chắc rõ hơn ai hết chứ? Hôm nay còn dám nói lời ngông nghênh, giết chết người, công chủ Côn Luân có thể nói câu oán hận gì."

"Lưu Huỳnh, thu kiếm, không sao" Tiết Tinh đề kiếm của Lưu Huỳnh xuống, khinh miệt nhìn thẳng Mạnh Nhân nói: "Cho người xem cũng không sao, nếu như người không cam lòng còn có thể nói ta là Diêm Minh giả gái dịch dung ra ngoài." Tiết Tinh nói xong kéo cổ áo của mình, trên da thịt trắng nõn dường như xăm một con thỏ cô quái, đám người đồng loạt an tĩnh, sau khi Kiều Dật Quân liếc mắt nhìn liền đem mặt chuyển xoay đi lại vừa ngượng ngùng muốn tiếp tục xem, qua mấy giây, Tiết Tinh kéo cổ áo buông lỏng về rồi sửa sang lại cho tốt, nói: "Mạnh Nhân cô nương, bướm bướm nhỏ của ta đâu?"

Sắc mặt của Mạnh Nhân không tốt lắm: "Đây là. Cái gì?"

"Hứng thú cùng yêu thích của ta không cần tất cả đều báo cho người biết nhì."

"Môn phong của Linh Vũ phái luôn luôn nghiêm cẩn, mấy đời trung lương, Côn Luân cung vu khống hãm hại thật sự mất hết thể thống." Định Nghị sư thái cau mày nói.

"Dạ, chúng ta thất lễ, xin lỗi Tiết sư thúc." Mạnh Nhân bồi lễ nói.

Tiết Tinh lườm nàng một cái, ra vẻ rộng lượng nói: "Không có việc gì, nếu là hiểu lầm thì nói rõ là tốt rồi, đừng gán ghép tội danh khác lên người ta là được."

"Chuyện này dừng lại ở đây, đừng quên chúng ta tới đây là vì chuyện quan trọng hơn, đi dẫn theo các đệ tử của người đến, bây giờ chúng ta lên núi đi." Định Nghị sư thái nói.

Nơi này chỉ có bối phận của Định Nghị sư thái là cao nhất, Chưởng môn hai phái Võ Đang cùng Côn Luân cung cũng chưa tới, tới theo thứ tự là Kiều Dật Quân cùng Mạnh Nhân, tự nhiên Định Nghị sư thái thành người dẫn đầu, những người khác trả lời một tiếng, di triệu tập đệ tử của mình. Tiết Tinh len lén liếc nhìn đỉnh núi, tình hình bây giờ không cho phép nàng nói thêm gì nữa, thù hận của Trung Nguyên cùng Hoang Mạc so với tường tượng của nàng còn mãnh liệt hơn, chứng cứ Kiển Diệp xuất thân từ Hoang Mạc cũng đủ để mọi người tin rằng nàng chính là thích khách, cho dù ai cũng không cách nào giải thích được tại sao một thiếu nữ hoang mạc lại sống cùng thủ lĩnh Trung Nguyên lâu như vậy, có lẽ mỹ mạo của nàng có thể đầu độc một người, nhưng nàng không lừa được tất cả mọi người, những người đứng ở chỗ này đều cho rằng mình xem thấu tất cả, nên đòi nợ Yêu nữ Hoang Mạc vì Động Trù.

Tiết Tinh không thể nói động trù bị bệnh chết, như vậy sẽ làm uy tín Linh Vũ phái ở giang hồ không còn, mất đi tin tưởng của người trong thiên hạ với Linh Vũ, nàng muốn vững vàng nắm lấy cơ hội làm võ lâm minh chủ, nàng không thể để những cố gắng trước kia của Động Trù thành nước chảy về biển đông, nàng không thể nói, nàng không thể nói.

Tay của Tiết Tinh bị một bàn tay khác cầm lấy, so với tay của nàng lạnh một chút, so với tay của nàng lớn hơn một chút, Tiết Tinh ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt thâm thiết của Lưu Huỳnh dường như đang nói cho nàng biết, nàng không tồn tại một mình, nàng còn có người có thể dựa vào. Tiết Tinh khẽ mỉm cười với Lưu Huỳnh, cảm ngược lại tay của hắn, nàng không phải một mình, sau khi cầm tay Lưu Huỳnh nàng rõ ràng cảm nhận được điểm này.

Chân núi rơi rất nhiều người kì kì quái quái, ở đỉnh núi Kiển Diệp ít nhiều sẽ thấy một chút, nàng rất rõ ràng những người này là loại người nào, cũng rất rõ ràng mục đích bọn họ tới nơi này, trên núi chỉ có một mình nàng ở, đương nhiên họ vì nàng mà đến.

Cuộc sống của Kiển Diệp không bị những khách nhân không mời mà đến này quấy rầy, nàng hái mấy đóa hoa đại thả trước mộ Động Trù, hoa mùa này cũng chỉ còn lại hoa mai, mạc hoang không có hoa mai, lần đầu tiên Kiển Diệp nhìn thấy loại hoa kiên cường như vậy, sau bão tuyết mới có thể nở rộ, bộ dáng cô tịch mà ngạo nghễ giống như hân.

Mất hai ngày làm mới có thể quét dọn sạch sẽ bên ngoài lều, chẻ xong đồng củi mấy ngày này cần dùng, Kiển Diệp đang ngồi nghỉ ngơi trên đống củi, bỗng truyền đến thanh âm ầm ỹ, một nhóm người Trung Nguyên đến đỉnh núi, giống như hồ đoi thấy được con mồi đem đường xuống núi ngăn trở, Kiển Diệp chỉ an tĩnh nhìn bọn họ, sau đó ở trong đám người nàng nhìn thấy Tiết Tinh và Lưu Huỳnh, nàng nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Tiết Tinh, lại làm bộ không nhìn thấy, trước khi chết Động Trù cũng nàng suy nghĩ rất nhiều tình huống có thể xảy ra sau khi hân chết, hân đã nghĩ qua có thể có người sẽ phát

hiện thân phận của nàng, xấu nhất có thể xảy ra chính là như bây giờ, nàng trở thành người cho mọi người chỉ trích.

"Yêu nữ, là ma đầu Hoang Mạc phái ngươi đến đây phải không!" Có người nghiêm nghị mà chất vấn, càng nhiều người reo hò phải đem nàng bắt lại rồi tra hỏi.

Kiên Diệp đứng lên từ đồng củi, đối mặt với đám người đang khần trương, ung dung đi tới bên tảng đá lớn cạnh vách núi mà Động Trù thường nằm, trên tảng đá còn có một vết máu nhỏ, là lúc hần phát bệnh ho khan lưu lại.

"Các ngươi cảm thấy ta giết hần? Võ công của hần cao hơn so với ta, ta làm sao giết hần?" Kiên Diệp vô tội hỏi.

"Điều kiện tiên quyết là hần phải phòng bị ngươi mới được, ngươi như thế nào làm được, trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, chỉ hỏi ngươi, ngươi có phải người Hoang Mạc hay không?" ánh mắt sắc bén của Mạnh Nhân nhìn chằm chằm Kiên Diệp.

Thấy Kiên Diệp bị buộc tội và trả lời nghi vấn, Tiết Tinh luôn muốn mở mồm, Luru Huỳnh dè nàng lại, Kiên Diệp hiện tại là một bãi nước đen, người nào đụng phải đều xui xẻo, nàng muốn đi lên vị trí mình chủ một cách quang minh chính đại.

"Ta là người Hoang Mạc." Kiên Diệp thẳng thắn nói.

"Vậy thì không còn gì đáng nói." Định Nghị sư thái chán ghét nói.

Kiên Diệp sờ sờ vết máu đã khô khốc trên tảng đá, trong miệng nói: "Thì ra ở trong mắt các ngươi hần là người có thể bị huỷ hoại bằng sắc đẹp sao?" Thân thể nghiêng hướng sườn núi, trực tiếp rớt xuống vách núi, tội danh hư vô này dù sao vẫn phải có người gánh chịu, tất cả mọi người nói là nàng, nàng liền nhận đi, cũng coi là nàng làm một chuyện cuối cùng vì Nhị bá phụ. Bên tai chỉ còn lại tiếng gió, quả thật tháo xuống tất cả trọng trách một thân cảm giác nhẹ nhàng, Kiên Diệp cười, cái thế giới thị phi này sẽ không còn liên quan đến nàng, nàng nhắm mắt lại, cảm giác mình thật giống như một con bướm bướm, ném tất cả sau đầu, thời điểm mẹ chết đi cũng chính là cảm giác này, cũng không sợ, bởi vì nàng biết có người đang đợi nàng.

Người trên đỉnh núi cũng không nghĩ nàng sẽ nhảy xuống, đứng bên vách núi nhìn xuống phía dưới thì cũng đã trễ, chân núi chỉ có một vũng nước rất cạn, nhất định không sống được rồi, phạm nhân sợ tội tự sát, đám người đến bắt hung thủ cũng đành ừ ừ xuống núi. Tiết Tinh quỳ gối bên vách núi nhìn xuống, vách đá quá cao, căn bản không nhìn thấy đáy, trong lòng rất rõ ràng, từ nơi này nhảy xuống, hần phải chết không thể nghi ngờ.

Tiết Tinh nói với Định Nghị sư thái là mình muốn bái tế Động Trù, sau khi người các môn phái khác đi hết, lôi kéo Luru Huỳnh xuống núi, từ núi đi vòng một vòng xuống vách đá dưới đáy vực, một vũng nước cạn được bao quanh bởi đá, nước cũng không trong suốt mà xen lẫn với tia máu hoà tan, Kiên Diệp nằm ở trong vũng nước, xương cốt đã đứt đoạn, hơn nữa thân thể đều là nát vụn, khi còn sống nàng đẹp như thế, lúc chết rơi xuống ngay cả mặt mũi cũng bị thay đổi bộ dáng.

Tiết Tinh đi tới bên cạnh thi thể, ngồi xổm xuống, nhếch môi không ngừng được khóc lên, đây coi là cái gì, chỉ là bởi vì nàng là người Hoang Mạc liền không thoát khỏi tội danh ám sát, ngay cả cơ hội biện bạch cũng không có, tại trong mắt người Trung Nguyên, sinh mạng của người Hoang Mạc đến bây giờ vẫn không được coi là mạng người. Nàng muốn hoàn thành nguyện vọng của động trù, nàng muốn thực hiện mơ ước của Luru Huỳnh, nhưng không nghĩ tới con đường này dùng máu của Kiên Diệp trải lên, con đường như vậy, nàng còn đi tiếp sao?

Luru Huỳnh ôm Tiết Tinh từ phía sau, kéo nàng ôm thật chặt ở trong ngực, ngay cả đã biết nàng không phải người kia, ngay cả từng sinh lòng xa cách, vào giờ khắc này tất cả lý trí cũng thua bởi thương yêu, không hề chấp nhất nữa mà hướng vào trong mê hoặc, hần chỉ dựa vào bản năng ôm lấy nàng, hần không có bản lĩnh cải tử hoàn sinh, cũng chỉ có thể dùng nhiệt độ nói cho nàng biết, còn có người ở bên người nàng không đi.

Đột nhiên, Tiết Tinh lấy tay áo đưa lên mắt cọ tới cọ lui, đến khi lau sạch nước mắt thì đứng lên nói: "Chúng ta mang thi thể nàng lên đỉnh núi chôn cất đi, không thể vứt ở chỗ này được."

Hai người đặt thi thể Kiên Diệp lên núi, không có thời gian đi mua quan tài, liền trực tiếp chôn cất Kiên Diệp cùng quan tài với Động Trù, trên mộ bia cũng không ghi thêm tên tuổi của Kiên Diệp, Kiên Diệp chết đi là cừ địch của Trung Nguyên nên nhất xác cho nàng là một vết nhơ, cứ như vậy lên lên chôn nàng và Động Trù cùng nhau, người khác chỉ biết nơi này là mộ của anh hùng Động Trù, lại có ai nghĩ được nơi này chôn những hai người.

"Người. Còn tốt đó chứ?" Luru Huỳnh hỏi Tiết Tinh, nếu như nàng khóc đến ngất xỉu hần còn có thể yên tâm chút.

"Có cái gì không tốt, nhảy núi cũng không phải là ta." Tiết Tinh bình tĩnh nói, nhìn ánh mắt của Luru Huỳnh, còn nói: "Đừng nhìn ta như vậy, ta không điên, Côn Luân cung vu oan cho Kiên Diệp, là Côn Luân cung hại chết nàng! Ta muốn chiếm vị trí vô lâm minh chủ, tuyệt không để cho bọn họ đã được như ý nguyện!"

"Tùy người đi, người muốn làm cái gì, ta làm cùng người là được." Luru Huỳnh nhàn nhạt nói, một tháng trước nàng học xong hận, hiện tại nàng học được trả thù, giống như hần đang nhìn một tấm giấy trắng làm thế nào dính đủ mọi sắc màu thuốc nhuộm.

"Đi, ngay bây giờ đi núi Cực Nhạc, ta muốn để cho bọn họ biết ta cũng không phải dễ chọc!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Bộ tộc Tuyết Sơn

Núi Cực Nhạc ở hướng cực bắc, cộng thêm cao hơn rất nhiều so với mực nước biển, bắt đầu từ giữa sườn núi đã là tuyết đọng quanh năm không tan chảy, Tiết Tinh và Luru Huỳnh gửi xe ngựa tại khách sạn trên trần, hai người mang vò rượu đi lên đỉnh núi, hai người cũng khoác áo choàng lông xù làm bằng lông chồn bạc, xa xa nhìn, người khác còn tưởng rằng là yêu quái Tuyết Sơn. Đi một đoạn đường núi, trời lại bắt đầu đổ tuyết, tuyết ở núi Cực Nhạc so với những nơi khác tàn bạo hơn rất nhiều, trong gió bão từng mảng lớn bông tuyết sắc bén như dao, Tiết Tinh trùm áo lông cáo ở đầu, bị gió lạnh thổi đến mắt cũng không mở được.

Luru Huỳnh một tay cầm vò rượu, một tay khác dắt tay Tiết Tinh: "Mắt nhắm lại, ta dẫn người đi."

Tiết Tinh đầu cúi đầu nhìn dưới mặt đất, mặc cho Luru Huỳnh dẫn dắt nằng, hai người chống lại cơn gió, tiếp tục đi lên đỉnh núi. Gió thổi làm mặt phát đau, cổ đã đông cứng rồi, chỉ có lòng bàn tay là ấm, còn có trái tim cũng rất ấm áp.

Đến đỉnh núi, chỉ thấy tuyết trắng mịt mùng, không thấy người ở, thậm chí không thấy dấu vết của sinh mạng tồn tại, những người muốn cầu kiến tộc Lệnh Hồ cũng vì điểm này mà buông tha, bọn hắn ôm hi vọng đến gặp tộc Lệnh Hồ nhưng khi nhìn thấy đỉnh núi thì hi vọng liền cạn sạch, có người còn nói, người của tộc Lệnh Hồ vốn đã chết hết.

Tiết Tinh đặt vò rượu ở mặt tuyết trên đỉnh núi, mở nắp, khiến mùi rượu thơm ngon từ trong hũ bay ra, lỗ mũi Tiết Tinh đã sớm đông cứng rồi, mùi vị gì cũng không ngửi được, nằng có chút hoài nghi lỗ mũi của Lệnh Hồ Thần Quang còn sử dụng tốt không.

". Người xác định làm như vậy hẳn sẽ tới đây?" Luru Huỳnh hỏi, phương pháp kia có chút giống với biện pháp dùng lúc bắt lợn rừng

"Sẽ đến đi " Tiết Tinh nhìn chung quanh nói, vẫn chưa có tung tích của người nào, thật làm cho người lo lắng, ánh mắt của Luru Huỳnh vẫn nhìn chăm chăm vào nằng, nằng không được tự nhiên nói: ". Người làm gì nhìn ta như vậy?"

"thật giống như người biết rất nhiều chuyện kỳ quái." Luru Huỳnh nói.

"Xem sách nhiều chút dĩ nhiên là biết nhiều, đã sớm nói cho người biết phải chăm chỉ học tập, đến thời điểm cần dùng phương pháp trong sách còn hạn là quá ít" Tiết Tinh tắc trách nói lung tung qua loa.

Ánh mắt Luru Huỳnh chuyển sang phương hướng khác: "Có người tới."

Trong gió tuyết đầy trời đi tới một cô gái, vóc người cao gầy, mặc y phục da lông dày cộm khoan thai đi tới, miệng thoa son rất đậm, sóng mũi cao, ánh mắt hẹp dài được che lấp dưới hàng mi dày rậm càng thêm hấp dẫn, Lệnh Hồ Thần Quang phải là một nam nhân chứ, làm sao đi tới lại là nữ nhân.

Tiết Tinh từ dưới đất đứng lên, nhìn nữ nhân kia đi tới vò rượu bên cạnh, khom lưng hít hà.

"rượu Hoài Xuân của Thanh Bình." Nữ nhân đó nói.

Tiết Tinh gật đầu một cái: "Rượu này là tặng Lệnh Hồ tiên sinh, người là.?"

"Lệnh Hồ Chân Thái, muội muội Lệnh Hồ Thần Quang." Nữ nhân đáp.

Trời sinh tộc Lệnh Hồ đối với rượu thành si, Lệnh Hồ Chân Thái rất hài lòng với rượu Hoài Xuân Tiết Tinh mang tới, truyền thống của nhà Lệnh Hồ là nhận rượu không nhận người, có rượu tốt chính là khách, có thể mang về trong nhà đợi.

"Hai vị, mời đi theo ta." Lệnh Hồ Chân Thái nói, một tay vò rượu dưới đất ôm vào trong ngực.

Tiết Tinh không khỏi sợ hãi than, vò rượu mặc dù không lớn như vạc rượu, bên trong chứa đầy rượu cũng đủ nặng, cánh tay nữ nhân cả ngày rèn sắt cũng luyện thành quái lực. Tộc Lệnh Hồ ở tại địa phương bí ẩn trên đỉnh núi, nếu không có người dẫn đường, vô luận người ngoài như thế nào cũng không tìm được.

Nơi tộc Lệnh Hồ ở còn đơn sơ hơn so với tưởng tượng, cùng là người đúc kiếm, xem ra Đoạn Kiếm Sơn trang trôi qua thật dễ chịu. Lệnh Hồ Chân Thái kêu Tiết Tinh cùng Luru Huỳnh ngồi xuống ở đại đường: "hôm qua huynh trưởng uống một bầu Quan Âm Cát, cho đến bây giờ vẫn chưa tỉnh, hai vị muốn hẳn thì phải đợi ở trong này." Nói xong nằng liền ôm vò Hoài Xuân vào phòng.

Tiết Tinh phỏng đoán Quan Âm Cát là một loại rượu, ngày hôm qua uống rượu cho đến bây giờ chưa tỉnh, càng ngày Tiết Tinh càng hoài nghi sao Linh Khu lại ở chỗ này a, đang ở Đoạn Kiếm sơn trang nghe có thể tin hơn chút, ít nhất Đoạn Kiếm sơn trang tuyệt đối sẽ không đem khách ném qua một bên không quan tâm!

"Nếu là hẳn hôm nay vẫn không tỉnh rượu, có thể hai ta phải ngủ ở chỗ này một đêm." Tiết Tinh bất đắc dĩ nói với Luru Huỳnh.

"Có thể không chỉ một đêm, ta nhớ có lần sư phụ uống say bảy ngày vẫn chưa tỉnh lại." Luru Huỳnh nói.

"Không phải chứ, chỉ mong rượu này đừng có hiệu lực lớn như vậy." Đây không phải là lừa bịp a, Linh Khu thật sự ở trong tay mấy người này hả, nếu là ngày nào đó hẳn say chết, vị trí của linh khu chẳng phải là muốn thành câu đố thiên cổ sao.

Tiết Tinh cùng Luru Huỳnh luôn ngồi ở đại đường, không ai thêm quân hai người họ, có lẽ nói tộc Lệnh Hồ đường như tuyết cũng không hẳn là lời đồn, rất có thể chỉ còn lại hai huynh muội này. Hiện tại Tiết Tinh lo lắng nhất chính là làm thế nào lấy được Linh Khu, bọn họ dễ dàng đưa mới là lạ, trước tiên mình phải chuẩn bị cả phương án trộm, mang, giành, cắt.

Thời điểm Tiết Tinh sắp xếp xong tất cả chuẩn bị đi ngủ, Lệnh Hồ Thần Quang tỉnh, thật xa Tiết Tinh cũng biết có người tới, mùi rượu ngất trời theo bước chân hắn ngày càng đậm hơn, Động trù thích dùng rượu làm tê dại bản thân, toàn người hắn như được tắm trong rượu, khi hắn mở cửa ra, Tiết Tinh cũng ngủ thấy mùi này.

Xem ra Lệnh Hồ Thần Quang cũng hơn ba mươi tuổi, vừa đứng ngược lại với Lệnh Hồ Chân Thái, hắn mặc rất mỏng manh, quần áo mặc lơi thối, có thể nhìn thấy bắp thịt thật dày trên cánh tay hắn, nhìn hắn đứng lên không giống dáng vẻ của người biết võ, có lẽ những bắp thịt kia đều từ rèn sắt mà ra, vậy mới khiến Tiết Tinh yên tâm chút, xem ra hắn còn chưa có bỏ bê tay nghề tổ tiên truyền xuống.

"Hai người các ngươi, chính là sư muội cùng đồ đệ của Động Trù à." Lệnh Hồ Thần Quang ngáp một cái, sau đó ngồi xuống nói.

Tiết Tinh cùng Luru Huỳnh cùng gật đầu một cái.

"Ha, tên Mộ Lam là người hẹp hòi, người bình thường sao có thể lấy rượu từ chỗ hắn." Lệnh Hồ Thần Quang cười nói.

"Nếu tiền bối đã biết chúng ta là người nào, phải chăng cũng biết mục đích chúng ta ngàn dặm tới đây?" Tiết Tinh trực tiếp nói vào vấn đề chính.

Lệnh Hồ Thần Quang lại ngáp một cái: "Người tới núi Cực Nhạc, mười người tới thì mười người đều muốn thứ gì đó, khi còn sống Động Trù thích vơ vét vài thứ trong nhà ta, sau khi chết còn dặn dò người khác tới tìm ta muốn thứ gì đó."

"Thứ cần lần này liên quan đến tương lai của võ lâm, kính xin tiền bối đem Linh Khu giao cho ta." Tiết Tinh ôm quyền nói.

"Sư huynh ngươi có nói qua là ta chưa bao giờ quan tâm tương lai võ lâm với ngươi hay không." trên mặt Lệnh Hồ Thần Quang lộ ra nụ cười.

Lòng của Tiết Tinh thoáng động, xong rồi, quả nhiên người này không phải thứ gì tốt, nhất định sẽ nhân cơ hội này nói ra yêu cầu không hợp lý.

"Tiền bối ngươi quan tâm cái gì? Cứ việc nói ra." Luru Huỳnh hỏi.

Ánh mắt của Lệnh Hồ Thần Quang dừng trên thân kiếm của Luru Huỳnh, ngồi thẳng lên hỏi: "Hắn đem nó truyền cho ngươi rồi hả?"

"Vâng."

"Trước kia hắn nói với ta, trên đời này không có người thứ hai xứng dùng Tổ Ván, bảo ta sau khi hắn chết đem Tổ Ván nấu chảy hủy đi, không nghĩ tới cũng truyền cho ngươi rồi."

"Hắn vẫn nói cảnh giới trong tâm của ta không đủ vững vàng, không thể dung Tổ Ván, chẳng biết sau đó tại sao lại đột nhiên đổi chủ ý." Luru Huỳnh cũng không rõ ràng lắm ý định của Động Trù.

"Nếu hắn cũng kỳ thác kỳ vọng với các ngươi, ta liền dẫn bọn ngươi đến xem Linh Khu một lần thôi." Lệnh Hồ Thần Quang đứng dậy nói.

Hai người Luru Huỳnh và Tiết Tinh đi theo hắn đến mật thất dưới đất của tộc Lệnh Hồ, nhiều loại vũ khí bên trong đều là đồ do tộc Lệnh Hồ cất giữ, căn phòng tận cùng chính là phòng đặt kiếm Linh Khu, duy nhất một thanh Linh Khu chiếm diện tích của cả một gian phòng, bởi vì.

"Đây là một thanh kiếm mang điềm xấu, ta để nó một mình." Lệnh Hồ Thần Quang nói: "Trên thân thanh kiếm này dính đầy máu tươi, không phải bởi vì nó từng giết nhiều người, người chết dưới lưỡi kiếm không nhiều lắm, nhưng càng nhiều người bởi vì nó mà chết."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Kiểm khảo nghiệm

Căn phòng để Linh Khu là một căn phòng thạch bích bình thường, trống rỗng, riêng chính giữa tường có treo một thanh kiếm, vỏ kiếm màu đồng so với đồ bày ra ở những lò rèn bình thường không có gì khác biệt, thậm chí không tính cả thanh đoản kiếm mà Tiết Tinh cất trong tay áo, gần như thô ráp đến nỗi không giống với đồ vật mà tổ tiên của Đoạn Kiếm Sơn Trang làm ra. Ở trong lòng Tiết Tinh, trước tiên không nói Linh Khu nên có bao nhiêu hoa lệ, ít nhất phải là tác phẩm điêu khắc tinh thể hạng sang, thanh kiếm trước mắt này ném ở trên đường cái cũng không có người nhặt. (thạch bích: đá)

". Tiền bối, có phải ngươi tìm lộn phòng rồi không? Không giống như trong tưởng tượng của ta." Tiết Tinh chần chờ hỏi Lệnh Hồ Thần Quang.

"Ngươi lấy kiếm xuống xem một chút." Lệnh Hồ Thần Quang lòng tin mười phần nói.

Tiết Tinh lấy kiếm từ trên tường xuống, dùng sức quá mạnh, thiếu chút nữa ngã nhào, so với thanh kiếm bình thường nhẹ hơn rất nhiều, cũng chỉ nặng bằng một phần mười Thanh Vân kiếm, rút kiếm ra khỏi vỏ, vừa nhìn qua còn tưởng không có thân kiếm, nhìn kỹ thì trên chuôi kiếm đúng là có thân kiếm, chỉ là chất liệu vô cùng óng ánh trong suốt, không nhìn kỹ còn tưởng rằng trong suốt.

"Đây là Linh Khu?" Tiết Tinh chưa từng thấy qua kiếm như vậy, không nhìn ra chất liệu, xem ra giống như thủy tinh vừa đụng mạnh sẽ vỡ, đồ chơi này có dùng để chém người sao?

Lưu Huỳnh cũng đến gần nhìn kiếm trong tay Tiết Tinh, ngón tay dài nhỏ ấn xuống giữa kiếm Linh Khu, thân kiếm Linh Khu lại theo lực ngón tay Lưu Huỳnh cong thành nửa vòng tròn.

"Thật là dẻo dai." Lưu Huỳnh nói.

"Linh Khu, thiên hạ chỉ nhu chi kiếm, là khắc tinh duy nhất của tà mị thần công." Lệnh Hồ Thần Quang yêu thương vuốt ve thân kiếm Linh Khu.

Tiết Tinh cầm kiếm lại càng lo lắng, thanh kiếm này mềm như vậy, cắt được tiểu JJ của Diêm Minh o0o sao?

"Này, thanh kiếm này, cho ta?" Tiết Tinh hỏi Lệnh Hồ Thần Quang.

"Không được, bởi vì"

Đang nói chuyện, cửa bị một cước đá văng, một bé trai mười tuổi đứng ở cửa ra vào, tròn mắt nhìn chằm chằm ba người trong phòng: "Linh Khu là của ta!"

Tiểu Nam Hải thờ phỉ phò chạy tới muốn cướp kiếm trên tay Tiết Tinh, Tiết Tinh thật vất vả mới tìm được Linh Khu, dĩ nhiên không dễ dàng giao ra, liều chết nắm Linh Khu không buông, hai người cùng nắm Linh Khu không chịu buông tay, giống như kéo co giằng đi giằng lại không ai nhường ai. Thân thể Tiết Tinh bởi vì luyện võ, sức lực so với người thường lớn hơn, một đứa trẻ mười tuổi có thể chống đối sức lực của nàng, người của đỉnh núi này có phải ai cũng đều có quái lực hay không!

"Đệ đệ, còn không buông tay, Tiết cô nương là khách đưa rượu Hoài Xuân tới, quên đạo đãi khách của tộc Lệnh Hồ chúng ta rồi hay sao?". Lệnh Hồ Thần Quang chặn lại rồi nói, kéo bé trai vừa đến, nói xin lỗi với Tiết Tinh: "Đây là đệ đệ ta Lệnh Hồ Quát Lâm, hẳn là nhỏ nhất trong nhà, bình thường có thói quen kiêu căng, làm hai vị chê cười."

Đạo đãi khách của tộc Lệnh Hồ. đạo lý phải là có rượu mới gặp khách này. Cũng coi như không có nhiều lễ phép đi.

"Linh Khu là của đệ! Đệ không cho nàng!" Lệnh Hồ Quát Lâm vẫn thờ phỉ phò nói.

Tiết Tinh sẽ không coi lời đứa trẻ nói coi là thật, cố ý đùa Lệnh Hồ Quát Lâm nói: "Tại sao không cho ta? Nói lý do."

"Ta là đại hiệp, đại hiệp nên xứng kiếm tốt, Linh Khu là của ta, ai cũng không cho, đại ca, ca đồng ý đem Linh Khu để lại cho đệ!" Lệnh Hồ Quát Lâm tức giận nhìn Lệnh Hồ Thần Quang.

Lệnh Hồ Thần Quang dùng một ngón tay ngoáy ngoáy lỗ tai, nhỏ giọng lầm bầm: "Không phải đệ cứ làm phiền ta, ta chẳng qua muốn tìm chút yên tĩnh."

"Nữ hiệp cũng có thể xứng kiếm tốt, ta là nữ hiệp, ta cũng muốn Linh Khu." Tiết Tinh làm cái mặt quý hướng Lệnh Hồ Quát Lâm.

Lưu Huỳnh bắt đầu đi lắc đầu một cái, thế nào lại so đo cùng đứa bé.

Lệnh Hồ Quát Lâm giận đến mặt cũng đỏ lên: "Nữ nhân đã man không hiểu chuyện! nhất định không ai thêm lấy người! Khẳng định không ai thêm lấy! Sẽ giống nhị tỷ!"

"Đệ đệ, đệ nói người nào không ai thêm lấy?"

Sau lưng Lệnh Hồ Quát Lâm truyền đến thanh âm lạnh lẽo, Tiết Tinh hoàn toàn có thể nhìn thấy Lệnh Hồ Chân Thái cao gầy đang đứng sau lưng hắn, hung ác về mặt này. Thật sự sẽ không ai thêm lấy. ``\o.o)`

"Đại hiệp nên ý nghĩ thẳng thắn, nếu bị tỷ nghe thấy, muốn chém giết muốn róc thịt tùy tỷ." Lệnh Hồ Quát Lâm nghênh cổ hiên ngang nói.

"Xin lỗi, đệ đệ làm hai vị thêm phiền toái rồi, ta sẽ dẫn trở hắn về ‘ giáo dục ’ cho tốt." Lệnh Hồ Chân Thái nói, một cánh tay xốc Lệnh Hồ Quát Lâm lên, giống như hắn là cặp tài liệu mang hắn đi ra ngoài, Lệnh Hồ Quát Lâm liều mạng giãy giụa, vẫn không quên kêu khóc: "Linh Khu của ta! Linh Khu của ta!"

"Chê cười chê cười, đệ đệ vẫn muốn làm đại hiệp, còn tự mình đem Linh Khu xác định làm bội kiếm của mình, Tiết cô nương cũng không cần quá lo lắng, người bây giờ cảm theo kiếm chạy đi thật xa, khẳng định hẳn không tìm được người." Lệnh Hồ Thần Quang nói.

Tiết Tinh quang minh chính đại đoạt lấy Linh Khu, tại sao giống như đi trộm gà mẹ vậy: "Như vậy không tốt đâu, hẳn mới lớn như vậy, có thể tạo thành ảnh hưởng không tốt với hắn hay không."

"Không sao, hắn sẽ cho rằng thân làm kiếm khách ngay cả kiếm của mình cũng không bảo vệ được, có lẽ sẽ từ đó không gượng dậy nổi coi thường

mạng sống của mình, có lẽ sẽ đi sát thủ huyết băng lấy ý nguyện ám sát người làm mục tiêu phần đầu, dù có chuyện gì xảy ra thì cùng lắm là như vậy không hơn." Lệnh Hồ Thần Quang vừa nói vừa ngáp.

Lông mày Tiết Tĩnh mạnh mẽ lay động, ba con đường này không thể coi là “không hơn” được đi.

"Lư Huỳnh, ta vừa nghe thấy gì mà coi thường mạng sống với cái gì mà đi làm sát thủ đúng không?" Tiết Tĩnh lại hướng Lư Huỳnh xác nhận lại một lần.

"Ừm, đạo làm kiếm khách, kiếm nặng tựa sinh mạng, khó được người như hán tuổi nhỏ đã mang trong lòng kiếm đạo" Lư Huỳnh tán thưởng nói.

"Các người, các người đều là người xấu! Không biết thanh thiếu niên thân thể khỏe mạnh mới phát triển tốt được sao!" Tiết Tĩnh khinh bỉ nhìn sự thờ ơ của hai người, trong Vô Cực, bởi vì một cái bánh bao mà Vô Hoan đối với khuynh thành luôn canh cánh trong lòng, đây chính là một thanh kiếm a, Lệnh Hồ Quất Lâm vì một thanh kiếm cả đời dốc sức đuổi giết nàng cũng không phải là không thể. Tiết Tĩnh chạy ra cửa, nào Linh Khu x đi, trước đó, phải khiến tâm Lệnh Hồ Quất Lâm không oán nói đồng ý nhận nàng là chủ nhân quang minh chánh đại của Linh Khu

Sau khi Tiết Tĩnh rời đi, trong kiếm thất trống rỗng chỉ còn lại hai người Lư Huỳnh và Lệnh Hồ Thần Quang.

"Đây chính là khảo nghiệm của người? Có phải x quá đơn giản hai người." Lư Huỳnh không biến sắc nói với Lệnh Hồ Thần Quang.

"Đơn giản sao? Người cũng không nên xem thường đệ đệ ta, nếu các người không đến, ta thật sự tính giao Linh Khu cho hán." Lệnh Hồ Thần Quang không rõ nguyên nhân cười cười nói, có phải chủ nhân Linh Khu hay không, để cho chính nàng đi thử nghiệm thôi.

Trong thính đường Kỳ Lân các, Tiêu Quy Ứng đang nghị sự cùng trình linh, một người thị vệ mang theo tin đi vào dâng lên cho Tiêu Quy Ứng.

"Thế nào?" Thấy Tiêu Quy Ứng sắc mặt của càng ngày càng kém, trình linh vội vã hỏi.

". Kiều Dật Quân phái Võ Đang , bị đâm trọng thương " Lúc Tiêu Quy Ứng nói tên tuổi Kiều Dật Quân còn có chút lúng túng, người giang hồ đều biết trình linh vì bị Kiều Dật Quân từ hôn mà bị người đời đàm tiếu.

Trình linh cũng không thêm đề ý trò cười này, chỉ ân cần hỏi: "Bị thương nghiêm trọng không?"

"Không thương tổn được mạng sống, nhưng cũng không nhẹ, lữ thích khách tới vì muốn lấy mạng hán, lần này tránh thoát một kiếp." Tiêu Quy Ứng đáp.

"Là sát thủ Minh Vực phái đến sao?"

"Xem ra không giống "

"Trung Nguyên? Môn phái nào?" Trình linh nhíu chân mày, thật vất vả liên minh Trung Nguyên mới có chút khởi sắc, là ai ở thời điểm mấu chốt này dám sinh sự.

"Kiều Dật Quân nói, không nhìn ra môn phái, võ công chưa từng thấy qua."

về mặt Trình linh trở nên kinh ngạc, về mặt của Kiều Dật Quân mặc dù không bằng Tiết Tĩnh, gia nhập làm môn hạ phái Võ Đang cũng đã hai mươi năm rồi, tự Ưu Đạo Nhân thường bề quan, hán đều thay sự phụ đi lại trên giang hồ, mặc dù võ công của hán không đáng sợ, đối với chiêu số võ công của các môn các phái luôn hiểu rõ, đột nhiên làm sao nhảy ra sát thủ một bang phái mà ngay cả hán cũng không nhận ra.

rất có thể Tiêu Quy Ứng cũng hiểu được về mặt không dám tin của trình linh, nói: "Bản thân chuyện này cũng không đáng sợ như vậy, nhưng ta lo lắng là, Kiều Dật Quân là người thứ nhất, không phải người cuối cùng."

Thấy mây đen ở chân mày Tiêu Quy Ứng mãi không tan, trình linh an ủi hán nói: "Bình đến tướng chán, không có việc gì."

Cùng lúc đó, Diêm Minh đang ở Minh vực cũng nhận được đồng dạng tin tức.

"Ha ha, thú vị." Diêm Minh cười lớn nói.

"Chủ nhân, ngoại trừ người của ta sẽ còn có ai." An loa không nghĩ ra đáp án.

"Còn Luân cung có động tĩnh gì?" Diêm Minh hỏi.

"Vẫn rất an phận." An loa bẩm.

"Người tin tưởng lão đầu kia sẽ dâng hoàng như thế sao?" khóe môi Diêm Minh nhếch lên nụ cười tà mị.

"Bọn họ quả thật không có bất kỳ hành động gì, thuộc hạ vẫn phái người giám sát." An loa trả lời.

"Chuyện này tạm thời không cần quan tâm, cho dù ai là người rat ay cũng làm ta rất vui, ta để người giám sát Tiết Tĩnh, có tin tức gì chưa?"

"Nàng và sư đệ lên núi Cực Nhạc, đến giờ vẫn chưa xuống."

"Xem ra Linh Khu 89% là ở trong tay tộc Lệnh Hồ, không trách được tai mắt cái ở Đoạn Kiếm Sơn trang không điều tra được gì." Khóe miệng Diêm Minh treo nụ cười tà mị.

"Có muốn phái người đi không."

"Không cần, ta tự mình đi, tình cũ của ta và nàng cũng nên chấm dứt một chút." Diêm Minh nói xong, trong mắt một sát ý.

Tiết Tinh đuổi theo Lệnh Hồ Quất Lâm, nhìn thấy Lệnh Hồ Chân Thái đang kẹp Lệnh Hồ Quất Lâm vào một gian phòng ốc, Tiết Tinh đuổi kịp đến cửa, lại nghe thấy trong nhà truyền đến thanh âm "Bành bạch" đình tai nhức óc, sau đó là tiếng nam đồng kêu khóc, Tiết Tinh vội vàng đẩy cửa ra, nhìn thấy Lệnh Hồ Chân Thái ngồi ở trên giường, để Lệnh Hồ Quất Lâm nằm ở trên chân mình, quần Lệnh Hồ Quất Lâm bị tuột đến chỗ đầu gối, lộ ra mướt mà tiêu PP, bên trên tiêu PP còn có một ấn kí mây hồng hồng tựa như năm ngón tay.(nam đồng : trẻ con là nam~.~")

Độ vang này, Tiết Tinh còn tưởng rằng Lệnh Hồ Chân Thái muốn giết đệ đệ mình, vừa nhìn là loại tình cảnh này, đứng ở cửa miệng có chút lúng túng, Lệnh Hồ Quất Lâm nghiêng đầu nhìn thấy Tiết Tinh, đầu tiên là ngần ngại, hóa tốc nhảy dựng lên kéo quần của mình, khuôn mặt xuýt hổ giống như than nường hồng, chỉ vào Tiết Tinh rống giận: "Nữ nhân háp tấp! không ai thêm lấy nguoi đấy! Không ai thêm lấy đấy!"

Lời nói giống nhau, lần thứ hai hấn mắng đối với Tiết Tinh mà nói lực sát thương đã không còn, Tiết Tinh mặt không thay đổi trả lời: "Ta định không ai thêm lấy sẽ gả cho nguoi."

Lệnh Hồ Quất Lâm đang tức giận tự nhiên cứng lại, mặt đang hồng chuyển trắng, trắng phờ phạc.

"Tiết cô nương, lại để nguoi chế cười, tiểu tử này" Tinh trùng lên não" một ngày không đánh liền ngứa da." Lệnh Hồ Chân Thái bồi lẽ nói, dáng dấp nàng coi như nữ lệ, vóc người cao gầy khoác y phục bằng lông ung dung mà mỹ lệ, từ trong miệng nàng nghe thấy từ "Tinh trùng lên não" cảm giác rất không thích hợp.

"Ta tới là hướng Quất Lâm tiểu đệ xin lỗi, quần tử không lên đoạt thứ nguoi khác yêu thích." Tiết Tinh nói.

ánh mắt của Lệnh Hồ Quất Lâm tỏa sáng: "Thật sao? Nguoi đem Linh Khu trả lại cho ta?"

Tiết Tinh nói tiếp: "Ta còn chưa nói xong, bởi vì ta không phải quân tử, ta chuyên môn đoạt thứ nguoi khác thích, làm cho ta khổ não là ta còn chút lương tâm, ta muốn để nguoi cam tâm tình nguyện nhường Linh Khu cho ta."

"Không thể nào, đã là đại hiệp thì phải "kiếm còn nguoi còn, kiếm mất nguoi vong", nguoi muốn mang đi Linh Khu trừ phi nguoi chết, nếu không thì ta chết." Lệnh Hồ Quất Lâm ngẩng cao đầu nói.

Đúng là nên để Lệnh Hồ Thần Quang nói, tư tưởng của đứa nhỏ này quá dị dạng rồi.

"Đều do đại ca, ta nói đệ đệ nên biết chữ, bảo ca lúc xuống lúc mua về ít truyện này nọ, ca ca mua một đồng Tiểu Thuyết Võ Hiệp, sau khi đệ đệ ta xem xong liền muốn trở thành đại hiệp." Lệnh Hồ Chân Thái nhức đầu nói.

"Cho nên ta mới muốn nguoi thành thân với ta nha, nguoi xem, Linh Khu là của ta, ta là của nguoi, không phải tương đương với Linh Khu vẫn là của nguoi sao." Tiết Tinh đề nghị.

Lệnh Hồ Quất Lâm suy nghĩ một chút, dứt khoát cự tuyệt: "Không cần, đại ca nói tương lai gia sản đều là của ta, nguoi nhất định vì gia sản của ta mà đến."

Tiết Tinh cả giận, mặc dù nàng đùa giỡn, bị cự tuyệt cũng rất căm tức, Đoạn Kiếm Sơn trang nguoi ta ngày nào cũng muốn cưới nàng a! Trẻ con căn bản không có khiếu thâm mỹ, cãi lại nói: "Đồ cưới của ta phong phú hơn nguoi có được không, sư tỷ nói tương lai cả núi linh Vũ đều là của ta!"

Lệnh Hồ Chân Thái sờ cằm nói: "Đệ đệ, có thể suy nghĩ một chút, núi Linh Vũ nhất định cất giữ rất nhiều rượu ngon."

Lấy tuổi của Tiết Tinh ở cổ đại cũng coi như là chiến sĩ còn thừa lại rồi, đệ đệ nguoi mới mười tuổi! Nguoi vì rượu để cho hấn cưới một bà cô già! Có nhân tính hay không a!

"Ta nhìn ra, nguoi cũng rất thích Linh Khu, nếu như vậy, ta cho nguoi một cơ hội." Lệnh Hồ Quất Lâm nhếch miệng không cam lòng nói.

"Ừ Ừ, cơ hội gì?" ánh mắt của Tiết Tinh sáng lên, chỉ thiếu hai cái đuôi vẩy vẩy đằng sau nữa thôi.

"Tất nhiên danh kiếm xứng với cường nhân, chuyện nguoi có thể làm chỉ cần có thứ ta không làm được, ta sẽ đem nó tặng cho nguoi." Lệnh Hồ Quất Lâm nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Người thắng trận

Ban đêm ở Thanh Bình Nhạc là một cảnh ca múa thái bình, Ý Thuần ngồi gảy đàn một mình trong phòng, chặn hết huyền não ở ngoài cửa. Bốn tráng sĩ đưa một cỗ kiệu nhỏ màu lam đặt trước cửa phòng Ý Thuần, tiểu nha hoàn muốn đi vào báo với Ý Thuần thì một bàn tay tái nhợt từ bên trong kiệu đưa ra ngăn cản nàng, người trong kiệu lặng lẽ ngồi nghe Ý Thuần gảy đàn. Đàn xong một khúc, Ý Thuần mở miệng nói: "Sương công tử, ngươi còn muốn nghe khúc nào?"

"Tuyệt Phúc Lưu Sương." Từ bên trong kiệu truyền ra giọng nam có vẻ mệt mỏi.

Ý Thuần khẽ mỉm cười: "Ngươi rất thích bài hát này, bởi vì trong đó cũng có chữ 'sương' sao?" Tuyệt Phúc Lưu Sương là một khúc nhạc phải hai người hợp tấu mới hay, hoặc có thể trong lòng hắn luôn nghĩ đến....là một cô nhân? Là nam hay nữ? Là một cô gái xinh đẹp sao? Nghĩ đến đây, trong lòng Ý Thuần có chút mất mát, thất thần đàn sai một nốt.

Người ngồi trong kiệu nghe được âm thanh lỗi nói: "Ngươi có chuyện gì sao?"

"Bài hát này, chỉ có cao thủ mới đàn được, ta là người mới nên chỉ có thể đàn một khúc mùa xuân ấm áp nho nhỏ, để ta đàn cho ngươi nghe." Ý Thuần vừa nói vừa đặt tay lên đàn một lần nữa, giai điệu bài hát lúc này có phần run sợ, giai điệu lần này nghe khoan khoái hơn rất nhiều, len lỏi ấm áp vào lòng người.

Người trong kiệu yên lặng ngồi nghe, hắn thường xuyên đến nghe Ý Thuần đánh đàn, mỗi lần đều bảo người để kiệu ngoài cửa, hắn cũng không xuống kiệu, Ý Thuần cũng chưa từng nhìn thấy dung mạo hắn, hắn chỉ nói cho nàng biết gọi mình là Sương công tử. Đàn Ngọc sinh này chính là lễ vật mà Sương công tử đưa cho Ý Thuần, hắn nói, rượu ngon phải đi với chén tốt, đàn tốt thì phải tặng giai nhân. Những cô gái thanh lâu được khách hàng khen thưởng là chuyện thường tình như cơm bữa, những thứ đồ trang sức được khen thưởng kia đều bị Ý Thuần ném đi, duy chỉ có cây đàn này là nàng tỉ mỉ che chở, vẻ đẹp của âm thanh cây đàn là lần đầu tiên kể từ khi sinh ra nàng được nghe thấy, trên đàn khắc chữ "sương" cũng làm cho lòng nàng để ý hơn.

Chẳng qua là, nàng không biết gì về cái người trong kiệu tự xưng là "Sương công tử" này cả, hắn cũng không tiết lộ cho mình một tin tức nào, cẩn thận chặt chẽ như thế, không biết chừng chính là công tử nhà giàu có, lại càng không thể cùng cô gái thanh lâu như nàng có tương lai, có lẽ chỉ nhất thời cao hứng chơi đùa thôi. Hơn nữa, không biết chừng hắn đã có gia đình, hắn cũng không có ý nào muốn để mình làm thiếp, quả nhiên giống như đã biết nàng cũng không xứng với thân phận làm thiếp, chỉ giống như một con chim hoàng yến mỗi đêm mỗi đêm đàn cho hắn nghe, chỉ những lúc hăng hái chủ nhân mới đến triều chọc cười nhạo trong lòng, trong thế giới của hắn điều gì chẳng qua cũng chỉ là đồ chơi, lại không biết rằng đối với điều gì mà nói thì hắn là toàn bộ thế giới.

Trên đỉnh núi Cực Nhạc, Tiết Tinh tỷ võ với Lệnh Hồ Quát Lâm, mặc dù Tiết Tinh không có dũng khí chống lại Diêm Minh nhưng nghĩ thầm mình bất nạt đứa nhỏ mười tuổi chắc là không thành vấn đề, ai ngờ hai người đại chiến hơn mười chiêu mà vẫn không phân thắng bại, ngay cả Lưu Huỳnh cũng tán thưởng nói, Lệnh Hồ Quát Lâm quả là kiếm khách trời sinh, thiên phú so với người được xưng là kỳ tài võ học như Tiết Tinh chỉ cao chứ không thấp hơn. Tiểu hài tử sợ nhất là cay, Tiết Tinh lại cùng Lệnh Hồ Quát Lâm tranh tài ăn ớt, quả nhiên Lệnh Hồ Quát Lâm sợ cay, ngay khi thấy ớt đã biết, nhưng nghĩ đến Linh Khu kiếm, hắn tựa như được nữ thần Athena cứu vớt trở nên như một tráng sĩ thách đấu không sợ hãi, Tiết Tinh lại thảm bại.

Lệnh Hồ Thần Quang, Lệnh Hồ Chân Thái và Lưu Huỳnh bởi vì cùng nhau ăn ớt mà cả hai bên đều chịu thiệt hại, hai người giành nhau nước uống, Lệnh Hồ Thần Quang gấp liên tục đề nghị: "Như vậy đi, Lưu Huỳnh công tử, nếu không để ta cho chút thuốc mê vào trong cơm, ngươi và Tiết cô nương nhân cơ hội đó mạng Linh Khu xuống núi."

"Sư thúc nhất định muốn lệnh đệ cam tâm tình nguyện chấp tay dâng Linh Khu, ta cũng không thể phản đối ý kiến của nàng." Lưu Huỳnh nói, trong lòng hắn cũng không hẳn quá lo lắng, nếu chưa đến một canh giờ nữa mà Tiết Tinh vẫn không thể thắng được, thì có thể hắn sẽ ở phía sau động tay động chân chút.

Lệnh Hồ Chân Thái ngáp một cái: "Cứ tùy bọn họ âm ỷ đi, ta đi tắm rửa rồi đi ngủ đây."

Vừa vội vã vừa bất đắc dĩ, Tiết Tinh đành lấy bản lĩnh nữ nhân xuyên không ra, cùng Lệnh Hồ Quát Lâm thi tài làm thơ, khi Tiết Tinh vừa ngâm xong: "Sàng tiền minh nguyệt quang, nghi thị địa thượng sương, cử đầu vọng minh nguyệt, đề đầu tư cố hương." thì Lệnh Hồ Quát Lâm cũng ngâm: "Sử hòa nhật đương ngo, hân trịch hòa hạ thổ, thủy tri bàn trung xan, lạp lạp giai tân khô." Quá là lừa bịp rồi, nàng lại quên mất tác giả cũng là người hiện đại, nhân vật ngâm thơ cũng đối nghịch lại với thời điểm văn thơ Đường Thi Tống Từ phát triển.

"Còn có gì muốn so tài không?" Lệnh Hồ Quát Lâm đắc ý nhìn Tiết Tinh.

"Thật ra đấu đi đấu lại là có ý nghĩa gì đây, cùng sống trên trái đất, cùng có tấm lòng nhân ái, chúng ta không nên làm tổn thương hòa khí của nhau, không bằng người để cho ta...." Tiết Tinh loanh quanh vòng vo nói.

Lệnh Hồ Quát Lâm cũng đồng ý: "Ta sẽ cho ngươi cơ hội cuối cùng, lúc này mà còn thua nữa thì trả Linh Khu lại cho ta."

"...Đề ta nghĩ lại." Tiết Tinh buồn rầu nói.

Tiết Tinh vừa đi vừa suy nghĩ đối sách, đi đến trước cửa phòng Lệnh Hồ Thần Quan nhìn thấy trước cửa có treo một tấm bảng gỗ, trên đó viết: đang tắm rửa, chớ quấy rầy. Chữ viết nhìn rất tốt, Tiết Tinh tán thưởng, một chủ ý bí ẩn vừa từ đáy lòng bò lên. Biện pháp này cũng không phải là không được, đứa bé đó nhìn qua có vẻ rất có liêm sỉ, được rồi, thật ra người ở cổ đại mà không có liêm sỉ giống như nàng cũng không nhiều lắm.

Tiết Tinh gọi Lệnh Hồ Quất Lâm đến, hai người đứng ngoài cửa phòng Lệnh Hồ Chân Thái, trăng cao gió lộng thích hợp để làm những việc vụng trộm, trước cửa phòng nữ nhân tắm rửa có hai bóng đen, tình thế hết sức kỳ dị.

"Người định làm cái gì? Tranh tài xem người nào có thể giết Nhị tỷ ta trước sao?" Lệnh Hồ Quất Lâm hỏi.

"Không phải, người không phải đã nói nếu có việc gì ta làm được mà người không làm được thì người sẽ thua đúng không, hiện tại ta dám đi vào bên trong, người có dám không?" Tiết Tinh vừa nói vừa nhìn vào phòng tắm của Lệnh Hồ Chân Thái.

Lệnh Hồ Quất Lâm vẫn đứng ở ngoài cửa, nhìn chăm chăm vào tắm biển Lệnh Hồ Chân Thái treo ngoài cửa "đang tắm rửa", trong lòng dường như đang bị một vạn con kiến cắn xé, trong mắt cũng toát ra tia lửa, vẫn không dám bước vào nửa bước vào cửa phòng Lệnh Hồ Chân Thái. Theo bản năng thân thể sẽ nhớ đến một đoạn trí nhớ vô cùng thống khổ, bị nóng như thế nên không thể dấy vào lửa một lần nữa, lần đụng vào bồn tắm đó đã là quá khứ, nhưng Lệnh Hồ Quất Lâm sợ hãi Lệnh Hồ Chân Thái đã trở thành bản năng của thân thể, hần vừa suy nghĩ vừa khó khăn bước lên từng bước, bản năng vẫn đang áp chế thần kinh hần, lễ nghĩa thì thư nói cho hần biết xông vào phòng tắm nữ nhi là một chuyện không biết xấu hổ, hần không thua vì Tiết Tinh, mà thua chính mình.

Lệnh Hồ Chân Thái nhìn Tiết Tinh một cách kỳ quái, như thế nào mà lúc này nàng lại đi vào phòng tắm của mình, nàng ở ngoài cửa đã treo bảng hiệu đừng quấy rầy, chẳng lẽ Tiết Tinh không biết chữ sao? Bởi vì hai người đều là nữ nhân nên nàng cũng không lấy làm ngạc nhiên, chỉ dùng ánh mắt nhìn thẳng ý muốn nói nàng đang không tiện để nói chuyện.

"Thì ra là người đang tắm rửa, ngại quá, ngại quá, cũng không có chuyện gì, ta đi ra ngoài trước." Tiết Tinh nói xin lỗi, cười khà khà đi ra ngoài.

"Tiểu quỷ, người thua rồi." Tiết Tinh kiêu ngạo nói với Lệnh Hồ Quất Lâm, mặc dù biện pháp cũng không phải là quang minh chính đại.

"Ta chấp nhận thua." Lệnh Hồ Quất Lâm nghiêng rằng nghiêng lợi noi: "Ta nhường Linh Khu lại cho người."

"Thật sự? Người thật là....thật là đáng yêu!" Tiết Tinh nhào đến ôm Lệnh Hồ Quất Lâm rồi hôn hần một cái.

Lệnh Hồ Quất Lâm cũng không né tránh, hần còn nói: "Ta đã từng nói, đề nghị lúc trước của người cũng khá tốt, nếu người là ta, người chính là ta, đại hiệp thì nên có mỹ nhân làm bạn, ta thấy đáng đáp của người cũng không tệ lắm nên ta sẽ cưới người."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chuyện cũ

Ở Đoạn Kiếm sơn trang, tối nay là Hi nhi trực đêm, nàng mang theo bên mình cái đèn lồng có hình hoa mẫu đơn mà mình thích nhất đi vòng quanh Đoạn Kiếm sơn trang dò xét. An toàn của sơn trang có gia đình bảo vệ, cũng có người gõ mõ cầm canh có thể kiểm tra những vật dễ cháy và kho hàng, nha hoàn giống như Hi nhi chỉ phụ trách từng bộ phận khác nhau.

Lão gia và phu nhân đều đã qua đời, trong sơn trang chỉ còn lại ba vị thiếu gia, hai vị thiếu gia đều đã trưởng thành, Nhị thiếu gia lại thường xuyên chạy ra bên ngoài, nên công việc của bọn nha hoàn cũng rất dễ dàng! Trước tiên Hi nhi đến gian phòng của Tam thiếu gia Kiếm Vô Ý tra xét trước, Kiếm Vô Ý đã ngủ, bên ngoài phòng còn có hai thiếp thân nha hoàn đứng canh chừng. Kiếm Vô Ý cũng được gần mười tuổi, mặc dù khó tránh khỏi tính cách còn trẻ con nhưng khi còn bé hần đã phải đề tang mẫu thân nên phải lễ trưởng thành sớm, học văn viết chữ với sư phó cũng rất chuyên tâm, cũng không cần nhiều người hầu quan tâm, trong sơn trang không có một ai dám bắt nạt hần. Khi còn bé Hi nhi thường bị bắt nạt, ở trong ấn tượng của nàng những đứa trẻ trai giống như Kiếm Vô Ý đều tàn bạo, làm người khác phải chán ghét, nhưng Kiếm Vô Ý không giống như vậy, nếu không phải khi hần và Nhị thiếu gia gây gỗ sẽ giận dữ không ăn cơm, lại bởi vì sủng ái Đại thiếu gia nên thường có những yêu cầu cao thì dường như nàng quên mất hần còn là một đứa trẻ.

Hi nhi vào phòng, nha hoàn bên ngoài liền tỉnh dậy, thấy người đến là Hi nhi, hai người lại yên lòng ngủ, Hi nhi rón rén đi vào gian phòng của Kiếm Vô Ý, thấy Kiếm Vô Ý đang ngủ trên giường, nhìn hần ngủ nằm thẳng tắp trên giường, giống như Đại thiếu gia, có lẽ sau khi lớn lên cũng sẽ không có dọa người như Đại thiếu gia đi, Hi nhi cúi đầu nhìn sát, thấy Kiếm Vô Ý nghiêng nghiêng rằng, không phải là nằm mơ ăn trộm đấy chứ, thiếu chút nữa Hi nhi bật cười, sửa sang lại góc chăn cho Kiếm Vô Ý một lần nữa rồi xách đèn mẫu đơn ra khỏi phòng.

Kế tiếp là đến gian phòng của Nhị thiếu gia Kiếm Vô Tâm, vừa vào phòng Hi nhi liền phát hiện có cái gì đó không đúng, đi đến vén chăn lên, quả nhiên bên trong chỉ có gối, chiếc chăn được cuộn chặt để lừa gạt người khác, nếu là người thật thì đã sớm chết ngạt rồi, Nhị thiếu gia chắc lại chạy đi tìm cô nương nào đó ngủ qua đêm rồi, Hi nhi thở dài, ngày mai mình lại phải bảo đảm tin tức bất hạnh này với Đại thiếu gia, có lẽ phải chọn lúc tâm tình của hần tốt mới được.... Mà lòng hần có lúc nào thoải mái sao?

Bây giờ chỉ còn lại gian phòng của Đại thiếu gia Kiếm Vô Danh, Hi nhi xách đèn lồng đi đến, trên giường Kiếm Vô Danh sạch sẽ, chăn gối cũng được bày biện chỉnh tề, hôm nay hần lại không ngủ. Gần đây Kiếm Vô Danh thường như vậy, Hi nhi biết phải đi nơi nào tìm hần, men theo con đường trái đá, Hi nhi đi đến phòng lò luyện chuyện dụng của Kiếm Vô Danh, từ bên ngoài có thể nhìn thấy bên trong phòng lò luyện còn có ánh sáng của đèn dầu, quả nhiên lại đang ở nơi này.

Trong lúc Kiếm Vô Danh làm việc thường rất ghét bị quấy rầy, Hi nhi không gõ cửa, nàng nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, nhìn thấy lửa trong lò đang cháy hừng hực, Kiếm Vô Danh ngồi bên cạnh, tay đặt trên tảng đá bên cạnh đang đỡ lấy cảm, ánh mắt nhắm lìm lìm. Thật là, nếu một môi không phải nên đi ngủ sao, làm gì thì cũng nên quan tâm đến thân thể mình chứ, mặc dù bên cạnh có lò lửa, ngủ như vậy vẫn sẽ lạnh, cũng may là mình khoác áo dày đến đây, Hi nhi cởi áo khoác ngoài ra, nhẹ nhàng đi đến bên người Kiếm Vô Danh, đem áo khoác phủ lên người Kiếm Vô Danh.

Kiếm Vô Danh dù không biết võ công, nhưng cảm giác cũng rất nhanh nhạy, hần tỉnh lại, quay đầu nhìn thấy Hi nhi đang đứng bên cạnh mình.

"Hôm nay lại là người trực đêm sao? Ta có cảm giác thời gian gần đây đều là người trực đêm, có phải các nàng ấy bắt nạt người, ngại không muốn ra ngoài nên giao việc này lại cho người?" Kiếm Vô Danh nói.

"Phượng tỷ tỷ bị trúng gió nên gần đây bụng dạ tỷ ấy không thoải mái, Kiều tỷ tỷ thì bị thương ở chân, chỉ có thân thể của ta là tốt nhất, là ta chủ động muốn giúp các nàng ấy trực đêm." Hi nhi vội vàng giải thích.

"Thân thể người thật sự tốt sao? Có treo xuống cái thang cũng ngã." Kiếm Vô Danh không đồng ý nói.

Nhớ đến tình hình ngày hôm đó, Hi nhi đỏ bừng mặt, ngày đó nàng và mấy nha hoàn khác cũng nhau thả điều trong sân, trước kia nàng chưa từng thả điều, điều bị mắc ở trên mái, vì vậy mới đến kho mượn cái thang để treo lên lấy điều, không ngờ lại trượt chân ngã xuống, vừa đúng lúc Kiếm Vô Danh đi qua, dùng thân thể trực tiếp đón được nàng, lúc ấy cả người nàng đè lên người Kiếm Vô Danh, mỗi lần nhớ đến chuyện đó đều cảm thấy vô cùng mất thể diện.

"Cái đó.... Ta từ nhỏ đã làm việc nặng quen, mệt mỏi một chút cũng không có gì, thân thể người quý giá, làm sao có thể không ngủ được." Hiêm khi thấy được Hi nhi đối với khuôn mặt lạnh như băng của Kiếm Vô Danh nói được những lời như vậy, nàng rất lo lắng cho thân thể của hắn.

"Người còn nhớ cuộc chiến năm đó của hoàng mạc và Trung Nguyên không? Khi đó người còn quá nhỏ tuổi, khẳng định không biết được, mỗi lần chiến tranh loạn lạc lại càng cần vũ khí, chính lúc đó Tổ Vãn xuất hiện, đáng tiếc vị tiên bối kia còn chưa hoàn thành được tâm nguyện cuối cùng thì lại ốm chết, gần đây trên giang hồ rất không thái bình, ta có dự cảm, lại sắp phát sinh biến cố, càng đến lúc loạn thế càng cần binh khí tốt, ta, cũng muốn làm ra một thanh kiếm giống như Linh Khu." Kiếm Vô Danh hết sức nghiêm túc nói.

Hi nhi biết lý tưởng của Kiếm Vô Danh, phải nói đây chính là nguyện vọng của gia tộc đi, hy vọng của Đại thiếu gia chính là như thế, Tam thiếu gia cũng như thế, ngay cả Nhị thiếu gia không có đáng về nghiêm chỉnh trong lúc rèn kiếm cũng dường như thay đổi thành người khác.

"Dạ, nhất định người sẽ tạo ra được một thanh kiếm mà có thể khiến người đời xưng tụng nó là danh kiếm, ta đi pha trà cho người." Hi nhi nói.

"Cám ơn." Kiếm Vô Danh đáp lại, đây là cảm giác vui sao, trên khuôn mặt thoát nhìn có vẻ đang tức giận dường như có chút ôn hòa.

Diêm Minh lên đường đến Trung Nguyên, Nam Cung Lạc Lạc không biết hắn lên đường đến Trung Nguyên có mục đích gì, nàng chỉ biết đây chính là cơ hội tốt của nàng, nàng chưa bao giờ buông tha việc đi tìm thân thể của mình, đáp ứng Diêm Minh trở về Minh Vực, nàng không dám tự tiện bỏ trốn, lần trước nàng chạy trốn khỏi Minh Vực, mấy thủ vệ và thị nữ đều bị Diêm Minh chặt đầu, nàng không muốn vì mình mà hy sinh thêm bất kỳ người nào nữa, lần này đối với nàng chính là một cơ hội tốt, Diêm Minh muốn đến núi Cực Nhạc, núi Cực Nhạc nằm ở phía bắc, Diêm Minh muốn đến đó cũng phải mất vài ngày, nàng chỉ muốn đến núi Vô Đương mà thôi, có thể trở về trước khi Diêm Minh quay về Minh Vực, như vậy hắn sẽ không giận chó đánh mèo bất kỳ ai.

Sau khi Diêm Minh đi, Nam Cung Lạc Lạc liền trở nên lén lút, Diêm Minh biết rõ tính tình thiện lương của nàng, biết nàng không dám chạy, cho nên cũng không phải người canh chừng nàng. Vì để che giấu tai mắt người khác, Nam Cung Lạc Lạc cũng không mang theo hành lý, chỉ mang theo mấy món đồ trang sức Diêm Minh mua cho nàng mà nàng hết sức quý trọng, lúc ra khỏi đây còn có thể dùng đến. Ở hành lang trong Minh Vực, Nam Cung Lạc Lạc gặp được Lệ Cơ, một trong số sáu đạo chủ - vua Tu La, thủ hạ của Diêm Minh. Nam Cung Lạc Lạc sợ hãi nhìn nàng, nàng có chút sợ nữ nhân này, mặc dù đáng ghét nàng ta rất đẹp, nhưng chung quy lại Nam Cung Lạc Lạc vẫn cảm thấy nàng là bộ cặp đôi lố người, bởi vì nàng bị nàng ta mang vào phòng của một người đàn ông không cho ra ngoài.

Vòng eo Lệ Cơ uốn éo, quyến rũ đi vòng quanh người Nam Cung Lạc Lạc một lúc rồi dừng lại, dùng ánh mắt nhìn người làm cho người khác mê dại tà mị nói: "Chủ nhân không có ở đây, vật chơi không chịu được cô đơn nên muốn một mình ra ngoài tản bộ sao."

Những lời này, Nam Cung Lạc Lạc nghe vào rất không thoải mái, nàng không dám phản bác, chỉ cúi đầu, cũng không dám nghiêng đầu đi đâu, nàng vẫn cảm thấy nữ nhân này không có một chút sợ hãi nào đối với Diêm Minh, nàng ta sẽ không để ý mặt mũi của Diêm Minh, hơn nữa..... chung quy lại nàng cảm thấy nữ nhân đáng sợ này rất muốn giết mình.

Dường như Lệ Cơ đã nhìn thấu suy nghĩ của Nam Cung Lạc Lạc, móng tay đỏ sẫm khẽ nâng cằm nàng lên: "Người có biết là Diêm Minh đã giết trượng phu của ta? Ta cũng nên giết người mới đúng, như vậy mới công bằng."

Nam Cung Lạc Lạc tròn to hai mắt, phảng phất thấy Lệ Cơ giống như một con quỷ kinh khủng.

Lệ Cơ khẽ cười mỉa hoặc cười một cái: "Lừa người đó, dù sao ta cũng không thương hắn nhiều lắm, chết thì cũng chết rồi." Lệ Cơ cười quyến rũ, buông Nam Cung Lạc Lạc ra, lắc mông quay đi, Nam Cung Lạc Lạc nhìn bóng lưng của nàng, sau này thật sự không muốn nhìn thấy nữ nhân này một lần nữa.

"Người không sao chứ?" Một giọng nam dịu dàng cất lên.

Nam Cung Lạc Lạc quay đầu lại, nhìn thấy trước mặt là một nam tử văn nhã, bề ngoài chừng ba mươi tuổi, mặc một bộ đồ màu xanh, người đàn ông này

cũng là một trong sáu đạo chủ của Diêm Minh, đạo chủ nhân đạo Mặc Thanh Sam. Mặc Thanh Sam chính là người mà Nam Cung Lạc Lạc tiếp xúc nhiều nhất trừ Diêm Minh, nghe nói trước kia hắn là đệ tử Vô Đang, có lẽ đều là người Trung Nguyên nên Mặc Thanh Sam là người duy nhất của Minh Vực khiến thần kinh của Nam Cung Lạc Lạc không khẩn trương, hắn luôn có dáng vẻ tao nhã lễ độ, điều Nam Cung Lạc Lạc khó hiểu nhất chính là người như thế làm sao lại xuất hiện ở Minh Vực.

"Không, ta không sao." Nam Cung Lạc Lạc cuống quýt trả lời.

"Tiểu Lệ, nàng ý có chút tùy hứng, ta thay nàng bồi lễ với người." Mặc Thanh Sam nho nhã nói.

"Không sao." Nam Cung Lạc Lạc vội vàng nói, tiểu Lệ dĩ nhiên là ám chỉ Lệ Cơ, chung quy lại cảm thấy có chút kỳ lạ, người như Mặc Thanh Sam làm sao lại có giao tình với Lệ Cơ, thật là một tổ hợp kỳ lạ.

"Đi đường nhớ cẩn thận." Đi trước, Mặc Thanh Sam nhỏ giọng nói bên tai Nam Cung Lạc Lạc.

Nam Cung Lạc Lạc kinh ngạc tròn tròn hai mắt, người đàn ông này như thế nào mà lại có thể nhìn thấu tâm tư của nàng, bị người khác dòm ngó nội tâm mà không có cảm giác chán ghét, quả nhiên, những quái vật như vậy cần phải sống ở Minh Vực.

Nhớ đến kinh nghiệm một lần chạy trốn, lần này chạy trốn có thể nói là quen cửa quen lối, đến địa giới của Trung Nguyên đem bán đồ trang sức trên tay cũng có thể thuê một chiếc xe ngựa ở trạm dịch trực tiếp đi lên núi Vô Đang, Nam Cung Lạc Lạc cầm thật chặt miếng ngọc màu đen khắc hình chim ưng trước ngực, lần này nhất định nàng phải biết rõ nàng có phải là hậu nhân của nhà Nam Cung hay không.

Trên đỉnh núi Cực Nhạc, Tiết Tinh và Lệnh Hồ Quát Lâm đứng đối mặt với nhau.

Lệnh Hồ Quát Lâm nói: "Ta đã từng nói qua, đề nghị lúc trước của người cũng rất tốt, nếu người là ta, người chính là ta, đại hiệp nên có mỹ nhân làm bạn, xem dáng vẻ của người cũng không tệ lắm, ta quyết định sẽ cưới người."

"Người nói cái gì?" Tiết Tinh nghi ngờ tai mình nghe nhầm.

"Ta nói, bên người đại hiệp luôn có một mỹ nhân, mặc dù tính tình người ác liệt, phẩm chất lại thấp kém, hèn hạ vô sỉ, giao hoạt hạ lưu, giống như Nhị tỷ sẽ không ai thèm cưới, nhưng nhìn dáng vẻ của người có chút gì đó, cho nên ta sẽ cưới người." Lệnh Hồ Quát Lâm kiên nhẫn lặp lại một lần nữa,

"Ta có thể cự tuyệt không?"

"Không thể"

"Ta lại càng phải cự tuyệt, bất kỳ kẻ nào cũng đừng hy vọng có thể cướp ta từ bên cạnh hắn." Tiết Tinh kiên định nói, lời nói này có chút gì đó không được tự nhiên.

"Mới vừa rồi người còn nói là phải gả cho ta! Nói không giữ lời! Mới không ai thèm lấy người! Không ai thèm lấy!" Lệnh Hồ Quát Lâm bị Tiết Tinh chọc giận.

"Những cuốn tiểu thuyết mà đại ca người mua cho người có lẽ đều đã cũ rồi đi, hiện tại đã từ lâu không còn lưu hành đại hiệp xứng với mỹ nhân, mỗi một người bên cạnh đều có một Ultraman yên lặng đánh tiểu quái thú, bên người mỗi đại hiệp đều thủ lĩnh âm thầm đẹp bỏ cường đạo, bây giờ người còn nhỏ, tương lai nhất định sẽ có một thủ lĩnh thuộc về người." Tiết Tinh khích lệ vỗ vỗ vai Lệnh Hồ Quát Lâm.

"Người đang nói cái gì? Là tiếng địa phương sao? Ta nghe không hiểu?" Lệnh Hồ Quát Lâm nghi ngờ hỏi.

Tiết Tinh tà mị cười một tiếng: "Người chỉ là phạm phu tục tử làm sao có thể nghe hiểu lời ta nói, ta còn có ngôn ngữ cao siêu hơn, ABCDEFGHIJKL..... VWXYZ, như thế nào, còn khó hiểu hơn đúng không?"

"Đây có lẽ chính là chứng bệnh điên thánh thoảng tái phát như đại ca nói, không sao, nhìn dáng dấp người đẹp mắt nên ta có thể chịu được." Lệnh Hồ Quát Lâm nhú mồm một cái nói.

"Thật ra thì ta đã mang thai con người khác." Tiết Tinh bày ra một dáng vẻ vô cùng đau đớn nói.

"Mặc dù ca ca nói không thể lấy nữ nhân mang theo con chồng, nhưng nhìn dung mạo xinh đẹp của người, ta có thể chịu được." Chân mồm Lệnh Hồ Quát Lâm nhú chặt hơn nói.

"Ta bị hôi nách."

"Ta tìm đại phu chữa trị cho người."

"Ta bị bệnh nấm chân."

"Ta có thể chịu đựng được."

"Ta đi nhà xí xong không rửa tay"

"Ta sẽ đốc thúc người sửa lại."

"Thật ra thì.... Ta là nam" Cuối cùng Tiết Tinh phải xuất ra chiêu cuối cùng.

Chân mày Lệnh Hồ Quát Lâm nhíu chặt lại, cảm nín nửa ngày rồi mới nói: "Cái này.... Ta không tiếp thụ nổi."

"Hoan hô!" Tiết Tinh hô lên, tiểu hài tử mà lại muốn đấu với nàng sao, cái gì gọi là yêu tinh thụ trướng, cái gì gọi là ăn dưa chuột, nàng đều biết cả! Cái gì gọi là tinh thần kiên trì của nữ thanh niên thế kỷ hai mươi mốt, nàng chính là ví dụ điển hình nha!

"Người ở nơi này, đã lấy được Linh Khu rồi sao!" Lư Huỳnh từ đằng xa đi lại nói.

"Dĩ nhiên, còn không nhìn xem là ai đã ra tay." Tiết Tinh kiêu ngạo nói.

Lệnh Hồ Quát Lâm suy tư trong chốc lát liền nói: "Vừa rồi người nói là đang mang thai, là của hán sao.... .."

Lời của Lệnh Hồ Quát Lâm còn chưa nói hết, Tiết Tinh đã hung hăng đánh một đấm xuống đỉnh đầu hán, đau đến mức hán không thể nói chuyện được nữa.

"Người là cái đồ nữ nhân thô lỗ hung tàn! Giống như Nhị tỷ! Không ai thèm lấy các người! Không ai thèm lấy!" Lệnh Hồ Quát Lâm rống lên.

Tiết Tinh nheo mắt làm mặt quỷ với hán: "Linh Khu là của ta rồi, sau này không lấy chồng ta cũng sẽ vui vẻ." Dứt lời liền dắt Lư Huỳnh đi, quăng tức giận đến bốc khói của Lệnh Hồ Quát Lâm ra sau.

"Chung quy lại ta cảm thấy người đã hồ ngôn loạn ngữ với hán cái gì đó." Lư Huỳnh nói.

Tiết Tinh nghiêm mặt nói: "Có phải người là nữ giả trang nam không? Chỉ có trực giác của nữ nhân mới chuẩn xác như vậy."

"Hắc, bàn về khả năng nguy hiểm ta vĩnh viễn không thể so sánh với người." Lư Huỳnh trêu chọc nói.

"Tiểu tử, đừng hoang một chút đi, thuốc giải của người vẫn đang ở trong tay ta." Tiết Tinh sờ cảm Lư Huỳnh một cái nói.

"Được được, mọi lời nói của người chính là thánh chỉ đối với ta, cho dù có bảo ta hái sao trên trời, ta cũng không thể từ chối." Lư Huỳnh cười ôn hòa nói.

Nhìn thấy nụ cười của Lư Huỳnh, gương mặt của Tiết Tinh nóng lên, nhưng ngoài miệng vẫn không buông tha: "Nói ít thôi, người cho rằng là mình đang đọc diễn văn sao, ta bắt người hái trăng, không phải người sẽ bung ngay chậu nước ra sao, mảnh khỏe này đã sớm bị ta nhìn thấu rồi, kiến thức của người có thể rộng hơn ta sao, đừng cho rằng có thể lừa ta, bảo người hái sao cho ta, người có thể hái xuống sao?"

"Ở đây chờ ta một chút, đừng đi đâu." Lư Huỳnh nói với Tiết Tinh, để nàng đứng tại chỗ chờ, còn một mình mình thì chạy đi mất.

Chỉ lát sau, Lư Huỳnh mang theo một chậu nước quay về, đặt cách Tiết Tinh một khoảng.

"Không cần đâu, thật sự định lấy cái bóng trong nước để lừa ta sao? Phản chiếu lại ánh trăng còn tạm được, còn sao thì nghe về hơi khó khăn đây." Tiết Tinh mất hứng nói.

Lư Huỳnh rút Tổ Ván bên hông ra, thân kiếm trắng nõn dưới ánh trăng tỏa ra những vàng sáng lung linh nhàn nhạt, mũi kiếm cũng ánh lên những tia hàn quang trong trẻo.

"Ách, ta nói đùa thôi, không phải người định dùng cái này giết ta diệt khẩu đấy chứ!" Tiết Tinh giờ hai tay.....qua đỉnh đầu cầu xin tha thứ.

Thân kiếm Lư Huỳnh vẽ nên một đường cong duyên dáng, mũi kiếm như không hề luồn vào bên trong nước, khơi mào những bọt nước nhỏ li ti, vì tốc độ kiếm của hán cực cao mà lực đạo lại nhẹ nên những bọt nước bị đánh tan văng lên cao trong không trung, một kiếm, hai kiếm, ba kiếm, bốn kiếm,... Lư Huỳnh không ngừng khơi mào những bọt nước từ trong chậu lên, những bọt nước nhỏ li ti được ánh trăng chiếu vào, sáng lấp lánh như sao.

Tiết Tinh thấy thế sợ ngây người, khỏe miệng không tự chủ được nhếch lên cười, cười vô cùng rực rỡ, trong lòng cũng đang gào thét, lão thiên gia, không nên để cho nàng được hạnh phúc như vậy! Tốt đẹp như vậy lại khiến nàng không nói được câu nào, nàng sẽ không nhận được muốn báo thù xã hội a!

Nếu như hiện tại nàng đi đến ôm hán, sẽ giống như lư mạnh đùa bỡn sao? Sẽ bị đẩy ra sao? Không sao, bị đẩy ra thì sẽ tiếp tục nhào đến, càng đánh thì càng hăng, trăm trận trăm thắng. Có nhiều tâm niệm có câu cũng không được, có bao nhiêu ái mộ lại càng không muốn xa rời, tất cả tình cảm rắc rối trên mặt đất đang được trải ra một cách có nề nếp, khiến Tiết Tinh đi về phía Lư Huỳnh, ôm thật chặt lấy hán.

Hán không đẩy ra, cũng không ôm lại nàng, chẳng qua là lẳng lặng đứng yên chịu đựng cái ôm của nàng, những bọt nước trên đất bị ngọn núi Cực Nhạc đầy tuyết phủ nuốt hết, ánh trăng sáng tỏ giống như một tầng khăn mỏng che đi tất cả, che đi nhiệt độ ấm áp của nhau, nhiệt độ ấm áp của ban ngày, của mặt đất, nhớ lại sự ấm áp đó, còn nhớ đến ngày đầu tiên khi xuyên qua, người cầm kiếm mặc y phục trắng này hỏi mình "Người có khỏe không?", tình cờ bắt gặp lúc hán đang tắm, thiếu chút nữa bị hán giết chết vì xấu hổ, đối mặt với Diêm Minh, hán có thể vì mình mà không ngần ngại vút kiếm xuống, chịu đựng cả mười hai kiếm mà một câu cũng không oán hận, lần đầu tiên nhìn thấy thi thể có hán ở bên cạnh, lần đầu tiên giết người cũng có hán ở bên cạnh, lúc Nhị sư huynh chết cũng có hán bên cạnh, lúc Kiên Diệp chết cũng có hán bên cạnh, ngay cả khi khóc hán cũng ở bên cạnh nàng, khi cười cũng có hán bên cạnh, hán chẳng qua giống như trăng sáng dịu dàng bồi bạn với nàng, lại dường như trở thành một ánh mặt trời ấm áp không cách nào có thể xa

rời, tin cậy, không muốn rơi vào cuối đường chân trời, không muốn mặt trời vì ánh mắt của nàng mà ném nàng vào bóng tối.

"Tốt lắm! Chúc ngủ ngon!" Đột nhiên Tiết Tinh buông Lư Huỳnh ra nói, chạy như điên về phòng của mình, khóa chặt cửa lại sau đó dựa vào cánh cửa, không ngờ nước mắt đã rơi đầy mặt: "Lư Huỳnh, những điều ủng hộ trước kia có bao nhiêu điều nguoi vì ta mà làm, ta muốn đối xử với nguoi giống như trước kia, nhưng cuối cùng liệu ta có thể đối xử với nguoi trước kia hay không?"

Tiết Tinh theo cánh cửa ngồi chồm hổm xuống, hai cánh tay bắt chéo ôm chặt lấy thân mình, chung quy lại cảm thấy thân thể đã lạnh run, là do đứng trong tuyết lâu nên cảm lạnh sao, lạnh quá, lạnh đến mức giống như tượng muốn cử động cũng không động được, lục phủ ngũ tạng như đóng thành băng, Tiết Tinh cảm giác mình sắp chết đến nơi, lạnh đến mức ngất đi.

Sáng hôm sau, Tiết Tinh tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm bên cửa, thân thể đã không lạnh như trước, chẳng lẽ là cảm lạnh bộc phát? Tối như này cũng quá nhanh mà đi qua cũng nhanh, chẳng lẽ là nhân hiệu Lư Tường sao?

Nếu đã lấy được Linh Khu thì cũng nên trở về để cho người cung Côn Luân vừa hâm mộ vừa ghen tị với mình mới được, Tiết Tinh đặt Linh Khu trong bọc hành lý, bên hông vẫn cầm Thanh Vân kiếm, thân kiếm của Linh Khu quá mềm nhũn, mọi người đều nói nó là thiên hạ đệ nhất kiếm, nhưng căn bản không có cách nào có thể sử dụng nó a, nhiều lắm là có thể thay thế một cây roi da trên giường để tăng thêm tình thú, cầm nó để giết người, người khác còn không cho là đùa bỡn sao.

Gặp Lư Huỳnh, Tiết Tinh có chút lúng túng, nhưng Lư Huỳnh lại không có phản ứng đặc thù gì, tối hôm qua hẳn không phải đã uống rượu đầy chứ, có lẽ là đã quên hết chuyện hôm qua rồi. Hai người chào tạm biệt với huynh muội Lệnh Hồ, Lệnh Hồ Quất Lâm nhìn thấy Tiết Tinh liền than thở, cảm thấy tiếc hận cho đáng đáp Tiết Tinh tốt như vậy sao lại là đàn ông.

Tiết Tinh và Lư Huỳnh vừa đi xuống núi thì dường như Lệnh Hồ Quất Lâm nghĩ đến cái gì, chạy đến bên vách đá bên đường lên núi lễ Phật hô to: "Nguoi lửa ta! Nguoi có thai thì làm sao có thể là nam nhân được!"

Đáng tiếc là Tiết Tinh không nghe thấy, nếu như nàng nghe thấy, nhất định sẽ dùng những lời nói sớ sớ lên đầu Lệnh Hồ Quất Lâm nói: "Nguoi còn nhỏ nên không biết có cái loại đồ vật gọi là nam nam sinh tử."

Đi đến chân núi, chân Tiết Tinh cũng đau đau, để cho Lư Huỳnh đến trấn trên mạng xe đến, còn mình thì an vị ngồi chờ dưới chân núi.

Sau khi Lư Huỳnh đi, Tiết Tinh ngồi một mình trên mặt tuyết, nhàm chán vẽ lên tuyết.

"Lâu rồi không thấy, ngược lại xem nguoi rất nhàn nhã." Một giọng nói ta mị cất lên.

Tiết Tinh ngẩng đầu lên, ngũ quan trở nên vận vẹo, Diêm Minh, đại gia nguoi không phải là X lạnh đậm sao! Tại sao lại muốn đến nơi này!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Bị bắt đi

"Nguoi xác định mình không nghe nhầm?" Bạch Tích Trần cau mày nói.

"Hoàn toàn chính xác, ta khẳng định mình không nghe nhầm, phu xe của Vực Chủ nói hẳn muốn đến núi Cực Nhạc ở Trung Nguyên, nhất định là đi tìm Tiết cô nương gây phiền toái." Tri Thu nói nhanh.

Bạch Tích Trần cúi đầu trầm tư: "Hắn vừa đột phá thêm một tầng của tà mị thần công, ta biết hẳn sẽ có hàng động, không ngờ đến là Tiết cô nương lại xui xẻo như vậy."

"Công tử, Tiết cô nương sẽ không gặp phải nguy hiểm gì chứ?" Tri Thu có chút quan tâm nói.

"Những người hẳn đi tìm có mấy ai còn sống?" Bạch Tích Trần bình thản nói.

"Công tử.... .."

"Quên những gì ta đã nói với nguoi sao? Không cần chớ mồm vào nhiều chuyện." Bạch Tích Trần trợn mắt nói với Tri Thu.

"Nhưng mà.... .. Tiết cô nương.... .. Ai" Tri Thu không vui đi làm tiếp việc của mình.

Bạch Tích Trần đang pha chế thuốc, luôn cảm thấy tâm thần không được yên, khi biết được Tiết Tinh và Diêm Minh có quan hệ, hẳn cũng rất kinh hãi, Diêm Minh quả là một người đàn ông sâu không lường được, ngay cả sư muội của chương môn phái Linh Vũ cũng là nanh vuốt của hắn, lại nghe nói Tiết Tinh phản bội Diêm Minh, Diêm Minh tuyệt đối sẽ không bỏ qua người phản bội mình. Y thuật của Bạch Tích Trần ở hoang mạc không thể thay thế, cho dù bị Diêm Minh phát hiện ra cái gì cũng không chỉ trích hắn nhiều, nhớ đến lần chạm mặt ở Xương Sinh trấn, khi đao thái bay đến Tiết Tinh đã lôi kéo

hắn chạy thoát, nàng còn nói là coi hắn là người, nếu hôm nay gặp rủi ro là mình, chưa chắc nàng đã mặc kệ, mà thôi, tốt hơn hết là nhanh chân chạy đi.

Bạch Tích Trần gọi Tri Thu đến, phân phó: "Chuẩn bị xe ngựa, chúng ta đến Trung Nguyên."

"Lâu rồi không gặp, ngược lại người xem ra rất nhàn nhã." Diêm Minh cười tà mị nhìn Tiết Tĩnh đang ngồi trên tuyết nói.

Tiết Tĩnh khần trương nhìn Diêm Minh, từ dưới đất đứng lên, tay đặt lên trên chuôi Thanh Vân kiếm: "Người! Tại sao người lại ở đây.... .."

"Đừng nóng vội, ta đến là để thăm người, người mất hứng sao?" Trên gương mặt tuấn mỹ của Diêm Minh mang theo nụ cười, rất khó để nói nụ cười kia như là đang giấu cợt, coi rẻ, tóm lại không phải là thân thiện.

Tiết Tĩnh rút Thanh Vân kiếm ra khỏi vỏ, đem kiếm chĩa vào người trước mặt mình, ánh mắt chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Diêm Minh, khi động vật nhỏ gặp phải thiên địch của mình cũng sẽ lấy vũ khí của mình ra để đe dọa thiên địch, Tiết Tĩnh khần trương hoàn toàn tương phản với Diêm Minh tùy hứng, cũng chứng tỏ giữa hai người không có điểm chung nào.

"Nói cao hứng, người sẽ tin sao?" Tiết Tĩnh châm chọc nói.

Trên mặt Diêm Minh vẫn là nụ cười không ai bì nổi: "Ta nghe nói người lại bắt đầu tập võ, cần gì phải giãy giụa khổ sở như thế nữa, cứ yên tâm làm một phé nhân không phải tốt hơn sao." Dứt lời bàn tay hướng về phía Tiết Tĩnh, giống như là muốn bắt được kiếm của Tiết Tĩnh.

Ở trong mắt Tiết Tĩnh, bàn tay xinh đẹp của Diêm Minh hoàn toàn giống như ma trảo, đại não không biết là bởi vì sợ hãi nên khần trương hay là bởi vì khần trương mà sợ hãi, chỉ huy kiếm bỏ về phía tay Diêm Minh.

Diêm Minh kịp thời thu tay lại, dùng nội lực hùng hậu mà xuất chiêu, Tiết Tĩnh dùng kiếm ngăn cản, ánh mắt hai người nhìn chăm chăm vào đối phương giằng co.

"Người lại dám đối với ta như thế." Trong mắt Diêm Minh là sự kinh ngạc, hắn chưa từng nghĩ đến có một ngày Tiết Tĩnh sẽ chĩa mũi kiếm về phía hắn.

"Nếu không thì như thế nào, đứng chờ chết sao?" Phản ứng của Tiết Tĩnh đã là bản năng rồi.

"Giao Linh Khu cho ta." Diêm Minh nói.

"Còn phải xem ta muốn hay không?"

"Tự ta đến lấy." Diêm Minh vừa nói vừa công kích về phía Tiết Tĩnh, hai tay như ung trảo, là trảo công mà hắn am hiểu nhất, trảo công quý dị kết hợp với nội lực hùng hậu của tà mị thân công, hắn có thể lấy bất kỳ món đồ nào trên bất kỳ thân thể ai.

Mặc dù trong tay Tiết Tĩnh có binh khí, nhưng ở trước mặt hắn cũng không chiếm được bất cứ tiện nghi nào, Tàn Hoa kiếm pháp quả không phải là hư danh, cũng giống như trảo công của Diêm Minh, hai người đánh nhau chung một chỗ, móng tay và mũi kiếm ma sát tạo ra tia lửa. Dần dần, Tiết Tĩnh cảm thấy mình đang hết sức bị động chống lại chiêu thức của Diêm Minh, tốc độ của Diêm Minh rất nhanh, Tiết Tĩnh phải dùng nội lực kết hợp với kiếm mới có thể chống đỡ cơ bản.

"Thế nào không sử dụng Linh Khu sao?" Trong ánh mắt Diêm Minh không thể nắm lấy một tia vui vẻ.

"Liên quan gì đến người." Tiết Tĩnh lạnh lùng nói, nàng làm sao có thể nói cho hắn biết là nàng không không chế được Linh Khu, như vậy sẽ chỉ khiến Diêm Minh phách lối hơn, càng khiến mình có cảm giác dễ bị bắt nạt hơn.

"Chưa đủ nội lực để không chế Linh Khu sao?" Diêm Minh tự hỏi rồi tự trả lời.

"Liên quan gì đến người." Bị đoán trúng, Tiết Tĩnh tức giận hơn nói.

Khỏe miệng Diêm Minh vẽ nên đường cong đẹp mắt, tay bắt được chuôi kiếm của Tiết Tĩnh đang định cướp lấy, Tiết Tĩnh sống chết không thả ra, nàng cậy mạnh nhưng cũng chỉ để cho người khác nhìn, một cái tay khác của Diêm Minh thấy nàng bắt được kiếm, đột nhiên gia tăng nội lực, hai tay dùng sức, Thanh Vân kiếm bị đứt đoạn. Tiết Tĩnh ngã về phía sau hai bước, trong tay còn nắm chặt chuôi của Thanh Vân kiếm, thân kiếm chỉ còn lại một nửa, mũi kiếm bị bẻ gãy một nửa rơi trên mặt tuyết.

"Khốn kiếp! Ta lại không am hiểu chương pháp a." Tiết Tĩnh phẫn nộ nói, nàng ở Thiếu Lâm tự chỉ học được Dịch Cân Kinh, sớm biết như vậy thì đã mua nhiều gà quay để Thiền Không phương trượng dạy nàng La Hán quyền.

Bi kịch chính là Tiết Tĩnh chỉ học được kiếm pháp, cuối cùng nàng đã cảm nhận được vận mệnh của kiếm khách, Thanh Vân kiếm đã gãy, trong tay nàng chỉ còn lại tàn kiếm, không còn tiền vốn để chống cự, nàng chỉ học được kiếm pháp thôi a.

Diêm Minh biết rõ như thế, càng thêm đắc ý: "Trước kia người còn có chút thông minh, còn biết thuận ta thì sống nghịch ta thì chết."

"Thuận người thì sống?" Tiết Tĩnh sực tỉnh nửa thì bật cười, kết quả của Tiết Tĩnh trước kia có bao nhiêu nàng không còn nhớ rõ, nghịch người thì chết, thuận người cũng chết, vậy thì còn cái gì tốt để mà đoán đây, cho dù cá có muốn chết cũng muốn lưới phải rách theo.

Tiết Tĩnh chỉ dùng nửa đoạn kiếm còn lại tiếp tục hướng về Diêm Minh, Diêm Minh cũng không để trong mắt, kiếm đã bẻ gãy mũi kiếm làm sao có thể

đâm vào thân thể con người được nữa, Diêm Minh chỉ dùng một tay mà bắt được mũi đoạn kiếm, Tiết Tinh vẫn cố hướng về hấn, trong cơ thể có một nguồn lực đạo âm áp từ dưới đi lên.

"Chết đi a!" Tiết Tinh dùng toàn lực rút kiếm, nội lực bên trong được đẩy mạnh ra, mặt cắt bằng phẳng của đoạn kiếm thể mà lại có thể đâm vào tay Diêm Minh, máu theo vết thương chảy xuống, Diêm Minh không để ý đau đớn, vẫn nắm lấy kiếm, một tay khác điểm huyệt đạo ở cổ Tiết Tinh, làm cho nàng không thể động đậy.

"Nội lực của ngươi tiến bộ rất nhanh!" Diêm Minh khích lệ nói, vút đoạn kiếm trên mặt đất, điểm huyệt đại ở cổ tay để ngăn máu chảy.

Tiết Tinh không làm sao nhúc nhích được, cái chờ đón hiện tại có lẽ chỉ có cái chết, dự đoán được kết cục, cho nên sẽ không sợ hãi, chỉ là rơi đầu mà thôi, mười tám năm sau ta lại là một đóa hoa trên núi, Tiết Tinh nhắm mắt lại nói: "Muốn giết thì mau giết đi."

Diêm Minh mở hành lý Tiết Tinh để trên mặt đất, lấy Linh Khu kiếm ở bên trong ra, Diêm Minh cầm Linh Khu lên: "Giết người thì nhất định phải giết, tuy nhiên không phải là lúc này, không phải người đã hao tổn biết bao tâm lực để lấy được Linh Khu sao, ta nhớ tình bạn cũ của chúng ta, ta sẽ thỏa mãn ngươi, để cho ngươi và Linh Khu người thích nhất cùng chết đi."

Tiết Tinh cho rằng Diêm Minh sẽ trực tiếp cầm Linh Khu đâm vào ngực mình, nhưng Diêm Minh không làm như vậy, hấn một tay Linh Khu kiếm còn tay kia thì khiêng Tiết Tinh lên vai công: "Đưa ngươi đến một nơi tốt hơn."

Lưu Huỳnh mang xe ngựa trở lại, không thấy Tiết Tinh ở đây, trên đất chỉ còn hành lý toán loạn và hai đoạn Thanh Vân kiếm, còn có một vũng máu nhỏ.

Lưu Huỳnh ném dây cương, chạy đến nơi hai người vừa đánh nhau: "Su thúc.... Su thúc!" Hấn lớn tiếng kêu lên, không có ai đáp lại.

Núi Cực Nhạc này ít có người lui đến, tại sao lại có người đánh nhau với Tiết Tinh, loại cường đạo, thổ phỉ thì không phải là đối thủ của Tiết Tinh, là kẻ mạnh đến cỡ nào mới có thể bẻ gãy Thanh Vân kiếm, chẳng lẽ....Hắn đã đến!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Nấu chảy người nấu chảy kiếm

Vết máu đỏ thẫm trên nền tuyết trắng kia nhìn thật chói mắt, trong đầu Lưu Huỳnh gần như trống không, chỉ có một âm thanh không ngừng tự nói với mình, nếu ngay cả nàng cũng không còn, hấn chỉ còn hai bàn tay trắng! Nếu ngay cả nàng cũng chết đi, cái thế giới này đối với hấn còn có lưu luyến gì, cái hồn phách trong thân thể kia, hấn không thể chịu đựng được một lần nữa phải mất đi. Dấu vết trên mặt đất vừa mới bị tuyết rơi xuống trùm lấy, gần núi Cực Nhạc nhất chính là Kỳ Lân các, Lưu Huỳnh lập tức chạy đến Kỳ Lân các, thông báo với các phái trên võ lâm cùng nhau tìm kiếm, nhất định người phải cố chịu đựng, nhất định phải chờ được ta!

Lúc này Tiết Tinh bị Diêm Minh mang lên xe ngựa, ngồi trước đánh xe là gương mặt không có biểu cảm của cặp tỷ muội sinh đôi, Tiết Tinh bị Diêm Minh ném vào trong buồng xe, đoạn đường này, sự sợ hãi trong lòng Tiết Tinh giảm đi rất nhiều, thay vào đó là cảm giác của con heo chết không sợ nước sôi, nhưng nghĩ đến không có Linh Khu kiếm, kết cục sau này của Diêm Minh sẽ không còn chút kiêng kỵ nào, trong lòng Tiết Tinh vô cùng khó chịu.

Tùy tiện để Tiết Tinh vào trong xe, Diêm Minh cũng nhảy vào buồng xe, hấn cảm thấy hứng thú với vẻ mặt của Tiết Tinh, hỏi: "Ngươi trông ta như vậy có phải là muốn ta moi con người của ngươi ra?"

"Dù gì cũng phải chết, có con người hay không thì có liên quan gì." Tiết Tinh vẫn nhìn chằm chằm hấn.

"Ta rất hiếu kỳ, là nguyên nhân khiến ngươi trở nên như thế, khác hoàn toàn so với trước kia." Khó có dịp thấy được có chuyện Diêm Minh không hiểu.

Chỉ có cái xác là giống nhưng căn bản vẫn không phải là cùng một người, dĩ nhiên sẽ không làm những chuyện giống nhau, Tiết Tinh không định nói với Diêm Minh, sẽ khiến hấn cả đời không thể nghĩ ra được chuyện này, có thể khiến hấn vì không lấy được đáp án mà khó chịu, nàng cảm thấy tương đối vui vẻ. Tiết Tinh không nói lời nào, khỏe mắt ngằm nhếch lên cười nhạt làm cho Diêm Minh tức giận, Diêm Minh nắm lấy cổ Tiết Tinh, móng tay đâm sâu vào da thịt Tiết Tinh làm Tiết Tinh cảm thấy đau đớn: "Ngươi không muốn hỏi xem ta dẫn ngươi đi đâu sao?"

"...Muốn." Tiết Tinh đang hoảng trả lời.

Diêm Minh cầm Linh Khu kiếm trên tay thương thức: "Ngươi đi lấy Linh Khu kiếm, nhất định đã biết nó là khắc tinh của tà mị thần công, Minh Vực làm sao có thể cho phép một vật như vậy tồn tại, ngay sau khi giáo chủ và giáo chủ phụ nhân qua đời, giáo chủ đời tiếp theo đã tính toán phải tiêu hủy Linh Khu kiếm, nhưng cho dù có dùng bất kỳ vũ khí nào cũng không thể hủy diệt thanh kiếm này, Trung Nguyên có một cái hồ chuyên để nung chảy, bên trong quanh năm là lửa cháy; lửa cháy tạo ra một loại nhiệt độ mà người bình thường không dám đến gần, vị giáo chủ tiền nhiệm kia đã đem Linh Khu kiếm ném vào cái hồ nung chảy đó, từ đó Linh Khu kiếm cũng biến mất trên giang hồ."

"Linh Khu kiếm bị ném vào cái hồ nung chảy, làm sao lại ở trong tay bộ tộc Lệnh Hồ?" Tiết Tinh không hiểu hỏi lại.

"Linh Khu kiếm đã biến mất gần trăm năm nay, không ai dám đi vào cái hố nung chảy nhất nó, người bình thường đi vào cái hố đấy hẳn phải chết là điều không cần phải nghi ngờ, về phần nó làm thế nào mà xuất hiện thêm lần nữa ta cũng không biết, điều này cũng không quan trọng, người chỉ cần biết là chúng ta đang đến cái hố nung chảy đó là được." Diêm Minh cười tà mị nói.

"Chẳng lẽ..... Ngươi định ném ta vào cái hố nung chảy đó?" Tiết Tinh hỏi.

"Ta vẫn thích người nhanh hiểu ý người khác như vậy." Diêm Minh tán thưởng sờ soạng Tiết Tinh một phen: "Ta muốn để cho Linh Khu một lần nữa trở về cái hố nung chảy đó và không để cho nó được nhìn thấy ánh mặt trời nữa, người đã yêu nó như vậy thì ta sẽ để cho người và nó cùng nhau rơi vào đó."

Tiết Tinh không ngờ đến cuối cùng mình lại chết cháy, nàng đã từng cho rằng nhất định mình sẽ bị Diêm Minh bóp chết, sau đó vút thi thể từ trên xe ngựa xuống ven đường, chờ cho đệ tử của môn phái nào nhìn thấy sẽ hốt hoảng về nói với chưong môn mình, sau đó cả giang hồ đều biết nàng đã chết, bọn họ sẽ sửa sang lại di thể của nàng, sau đó phát hiện thuốc giải giấu trong quần áo của nàng, Lưu Huỳnh trúng độc thì phải có thuốc giải mới được, nếu như giờ Diêm Minh ném nàng vào hố lửa, người khác sẽ không tìm được thi thể nàng, thuốc giải cũng sẽ bị nướng cháy, không có thuốc giải thì Lưu Huỳnh làm sao bây giờ!

Thấy trên mặt Tiết Tinh xuất hiện sự hốt hoảng, Diêm Minh cho rằng nàng sợ, hẳn thích nhất là thường thức sự sợ hãi của người khác, phản ứng của Tiết Tinh làm cho tâm tình hắn trở nên vui vẻ hơn.

Ở Đoạn Kiếm sơn trang, đêm nay Hi nhi trực đêm, vẫn như cũ xách theo đèn lồng mẫu đơn của mình đi từng phòng dò xét, đến gian phòng của Tam thiếu gia Kiếm Vô Ý, Hi nhi nhẹ nhàng đẩy cửa ra, phát hiện Kiếm Vô Ý đang ngồi thẳng tắp trên giường mà không ngủ.

Hi nhi có chút giật mình, nhẹ giọng nói: "Tiểu thiếu gia, tại sao giờ này còn chưa ngủ?"

"Bồn thiếu gia không ngủ được." Kiếm Vô Ý trả lời.

Để cho mỗi vị thiếu gia có thể ngủ yên giấc vào ban đêm là nhiệm vụ của nha hoàn, Hi nhi đặt đèn lồng lên trên một cái bàn, còn mình thì ngồi vào bên mép giường nói với hắn: "Làm sao mà không ngủ được? Có muốn ta đi lấy một chút hương an thần đến đây không?"

Kiếm Vô Ý lắc đầu một cái: "Bồn thiếu gia không ngủ được, bồn thiếu gia muốn mẫu thân."

Hi nhi biết phu nhân của trang chủ tiền nhiệm vì khó sinh Kiếm Vô Ý mà mất, cho nên từ khi ra đời Kiếm Vô Ý chưa từng nhìn thấy mặt mẫu thân, cho dù bình thường hắn có giả bộ là đại nhân hiểu chuyện đi chăng nữa thì trẻ nhỏ vẫn luôn muốn được mẹ yêu thương, Hi nhi rất hiểu tình cảm hiện tại của Kiếm Vô Ý: "Lão phu nhân ở dưới suối vàng biết được cũng nhất định sẽ rất nhớ người, người không nên để cho bà lo lắng, tốt hơn hết là nên đi nghỉ ngơi."

"Hi nhi, mẹ người có đối tốt với người không?" Kiếm Vô Ý hỏi.

"Ta không biết mẹ ta là ai, ta được một người khác nuôi lớn." Hi nhi mỉm cười nói.

"Cái đó, người kia có đối tốt với người không?"

"Hắn dạy ta rất nhiều chuyện, ta rất tôn kính hắn." (Không phải chị này là gián điệp của Diêm Minh cài ở Đoạn Kiếm sơn trang đấy chứ???)

Dường như sợ Hi nhi sẽ đau buồn, Hi nhi đưa tay sờ sờ đầu Hi nhi, giống như là đang an ủi nàng.

Hi nhi cười nói: "Không nói điều này nữa, ta làm ảo thuật cho người xem, xem xong rồi đi ngủ có được hay không?"

"Để xem người trình diễn ảo thuật như thế nào." Kiếm Vô Ý vừa nói vừa ngoan ngoãn chui vào chăn.

Hi nhi đặt ngọn đèn dầu trước người, để bóng tay chiếu lên tường: "Người xem đây là chim ưng, lão gia ta có rất nhiều chim ưng, còn đây là thỏ, đây là gà, còn có cả chó và mèo."

Biểu diễn xong, Hi nhi giúp Kiếm Vô Ý đắp kín chăn nói: "Ngủ đi, ta còn phải đi xem Nhị thiếu gia xem hắn có trốn đi đâu hay không."

Hi nhi vừa đi đến cửa, đột nhiên Kiếm Vô Ý nói: "Hi nhi người thật tốt, nếu như người làm đại tẩu của ta thì thật tốt."

"Tiểu thiếu gia đừng nói như vậy chứ, thân phận ta như vậy làm sao xứng với Đại thiếu gia chứ." Hi nhi vừa nói vừa lui ra ngoài, đóng cửa lại, đứng ở ngoài cửa, trong lòng có mấy phần cô đơn, "Hi nhi người thật tốt", thật ra thì..... Nàng không có tốt như vậy.

Quả nhiên Nhị thiếu gia Kiếm Vô Tâm lại lên trốn đi chơi, nghe nói Nhị thiếu gia một lòng ngưỡng mộ nữ hiệp Tiết Tinh phái Linh Vũ, thật sự hy vọng hắn có thể nhanh chóng lấy vợ, để cho Nhị phu nhân có thể trông nom con ngựa hoang này. Đại thiếu gia Kiếm Vô Danh cũng không ở trong phòng, Hi nhi xách theo đèn lồng mẫu đơn đến phòng luyện chuyên dụng của Kiếm Vô Danh, quả nhiên lại nhìn thấy ánh đèn. Có lẽ lại đang rèn kiếm, làm hậu nhân của danh môn cũng không dễ dàng gì a, ban ngày tuyết vừa rơi nên ban đêm lại càng lạnh hơn, Hi nhi đi pha một bình trà nóng bụng đến, đứng ở ngoài cửa, nhớ đến lời của Kiếm Vô Ý tốt hơn hết vẫn không nên trực tiếp đưa cho hắn, đặt trà nóng ở cửa, gõ cửa một cái, sau đó vội vàng chạy mất.

Kiếm Vô Danh mở cửa, nhìn thấy trên mặt đất đặt một bình trà, nhìn xung quanh một chút, không thấy bóng người nào, hắn cầm bình trà lên, nghĩ thầm, chắc là Hi nhi, nha hoàn khác khi đi tuần tra ban đêm mà không nhìn thấy hắn ở trong phòng cũng biết hắn vẫn đang làm việc, nhưng sẽ không quấy rầy,

chỉ có nàng là đến phòng lò luyện, Hi nhi có lúc thông minh, có lúc lại thật ngốc nghếch.

Lại nói về cái hồ nung chảy, là một ngọn núi nhỏ, đỉnh núi lõm xuống tạo thành một cái hồ sâu, đứng ở bên cạnh miệng hồ là có thể cảm nhận được nhiệt khí bốc lên như thế nào. Diêm Minh đưa Tiết Tinh đến bên cạnh cái hồ nung chảy, đưa đầu nàng nhìn vào bên trong hồ.

"Sau một khoảng thời gian, ngươi sẽ bị nấu chảy thành nước, thế nào có mong đợi không?" Diêm Minh tà mị nói.

"Mong đợi cái đầu ngươi ý, nếu không phải ta không biết dùng cái thanh kiếm rách kia thì ngươi còn có thể phách lối sao." Tiết Tinh liếc Diêm Minh một cái, nàng không trực tiếp mắng không biết người cô đại nghe có hiểu hay không, nàng thề là nàng muốn chém Diêm Minh hai mươi bốn kiếm, kết quả lại bị thua trong tay hắn, Linh Khu kiếm còn chưa được dùng một khắc nào a! Khó cực lấy được ngươi như thế mà một chút cũng không sử dụng được!

"Ta luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, may nhờ có ngươi giúp ta điều chỉnh lại khí tức mới tránh được một kiếp, còn khiến cho tà mị thần công đột phá thêm một tầng, công lao lớn như thế, ta nên thưởng cho ngươi cái gì bây giờ?" Diêm Minh nói bên tai Tiết Tinh.

"Ta nói ta không muốn chết, ngươi sẽ đáp ứng sao?" Tiết Tinh hừ lạnh nói.

"Dĩ nhiên không thể." Diêm Minh cười nói: "Tuy nhiên, trước khi ngươi chết ta có thể nói cho ngươi nghe một bí mật của Minh Vực, nữ nhân kia không chỉ đúc Linh Khu kiếm, mà còn viết ra một quyển Linh Khu kiếm phổ, ngươi cho rằng là tìm được một thanh kiếm mà có thể phản bội ta sao? Đây chính là kết quả của sự phản bội." Diêm Minh vừa nói vừa đẩy Tiết Tinh xuống, Tiết Tinh lăn xuống dọc theo vách hồ.

Tiết Tinh rơi vào tay Diêm Minh, cả Trung Nguyên kinh hãi, các môn phái đều phái đệ tử của mình đi thăm dò tin tức của nàng, một đệ tử ở một trạm dịch hỏi thăm được phương hướng của xe ngựa chở Tiết Tinh. Lưu Huỳnh nghe được tin lập tức đi về hướng đó, dọc đường suy nghĩ đến nơi mà họ có thể đến, ở Trung Nguyên Diêm Minh sẽ gặp khó khăn khi hành động, nên sẽ không đến những nơi nhiều người, nơi mà thừa thớt người có thể mang Tiết Tinh đến chính là.... cái hồ nung chảy!

Liệu Lưu Huỳnh có kịp đến cứu Tiết Tinh hay không? Sau chuyện này tình cảm của hai người sẽ có bước tiến triển gì mới hay không? Mọi người cùng đón đọc những chương tiếp theo nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Trở về từ chỗ chết

Địa phương tiếp giáp giữa Trung Nguyên và hoang mạc là nơi hoang tàn vắng vẻ, chỉ có một căn nhà hoang diện tích khá lớn, nơi đó chính là chỗ ở của Nam Cung thế gia, nhưng đã hoang phế hơn mười năm thì đã cũ nát như di tích trăm năm, bởi vì nơi này đã từng xảy ra một cuộc đại chiến, cuộc chinh chiến mười lăm năm trước, mạc hoang thảm bại, sau khi ở ẩn vài năm lại đột nhiên cắn ngược lại, chỉ một đêm, Nam Cung thế gia máu chảy thành sông, cửa nát nhà tan.

Lúc này nơi hoang vắng này lại xuất hiện một người sống đó là Nam Cung Lạc Lạc mới trở về từ núi Vô Đương đã đi tới nơi này, không nghĩ tới tất cả đều là thật, nàng rất cuộc biết được thân thể của mình, nàng biết được dòng họ của mình, nhưng lại phải đối mặt với sự thật trong gia tộc không còn ai, nàng không biết mình nên khóc hay nên cười. Thi thể của người tộc Nam Cung đã sớm bị những người tới sau đem chôn cất, Nam Cung Lạc Lạc vào sâu trong phế tích đập vào trong mắt là hơn trăm tấm bia đá, Nam Cung Lạc Lạc đi tới quý trước tấm bia đá thứ nhất, nơi này chôn cất Gia chủ của Nam Cung thế gia, cha ruột của Lạc Lạc.

Nam Cung Lạc Lạc lấy tay lau bia mộ, nhìn tên tuổi khắc trên tấm bia, nghẹn ngào: "Cha, mẹ, nữ nhi trở lại, vì sao hai người đều không còn?" Nước mắt nàng rơi như mưa, Minh vực, là Minh vực giết chết người thân của mình, là Minh vực làm mình trở thành cô nhi không nhà ở về, trong đầu là gương mặt tuấn mĩ tà mị của Diêm Minh, vì sao lại là hắn, nếu hắn là chủ nhân của Minh Vực thì hận thù sâu đậm này làm thế nào giải quyết, Nam Cung Lạc Lạc tựa trán vào bia đá, khóc thật lớn.

Đây là một trận tuyết lớn, trong Côn Luân Cung, Mạnh Nhân chải một búi tóc đoan trang, đứng ở ở trên đỉnh núi nhìn xuống dưới, mặc cho từng mảng tuyết lớn rơi xuống vai nàng ta dường như vẫn không có chút cảm giác. Bốn phía núi Côn Luân bị nước bao quanh, bên dưới vách đá cũng là dòng nước xanh biếc, Mạnh Nhân vẫn nhìn chăm chăm vào mặt nước, tựa như muốn nhìn thấu gì đó dưới dòng nước xanh biếc.

Một đệ tử đi ra từ cung điện bằng đá đối diện, đi tới bên cạnh Mạnh Nhân nói: "Mạnh Nhân sư thúc, Chương môn mời người vào."

Mạnh Nhân theo tên đệ tử đi vào, trên ghế ngồi trong hành lang ngồi một lão nhân đầu bạc tuổi chừng bảy mươi, người này chính là Cung chủ của Côn Luân Cung. Đệ tử kia tự biết lui đi ra ngoài để hai người lưu lại mặt đàm, Mạnh Nhân cũng không thèm hỏi han liền nói thẳng: "Dò thăm tin tức của Tiết Tinh chưa?"

"Chuyện này không cần ngươi quan tâm, ta đã phái người theo dõi sự diệt của nàng, bất kể nàng ta chết hay sống, nàng ta cũng đừng nghĩ đầu cùng chúng ta." Cung chủ cung Côn Luân mở miệng nói, dù lớn tuổi nhưng thanh âm hùng hậu như đàn ông trung niên.

"Về phía Cung Thủy Vân. Thân thể hắn đỡ hơn chưa?" Mạnh Nhân chân chờ nói, đây là chuyện mà nàng lo lắng nhất.

"Giống như trước đây, dựa vào được vật để chống đỡ, không cần lo lắng, hẳn đã chống đỡ mười lăm năm, vẫn có thể tiếp tục chống đỡ thêm nữa." Côn Luân Cung chủ trả lời.

Mạnh Nhân trầm mặc cúi đầu, đây là mục tiêu mười năm làm trước ba người xác lập, bất kể có bao nhiêu hy sinh, nhất định Côn Luân cung phải trở thành Minh chủ vô lâm.

Bầu trời trấn Bình Nhạc trấn cũng rơi đầy tuyết, Mộ Lam mặc áo choàng xanh lục, được Thích Phùng Đình nâng đỡ đi tới trước mộ Tô Tú, đặt một nhánh mai trắng trên mặt tuyết trước mộ.

"Nếu Linh Khu kiếm lại bị Minh Vực lấy được, tám phần lại bị ném xuống hố nung chảy thôi." Thích Phùng Đình nói.

Mộ lam gật đầu: "Có mấy người sẽ ngu ngốc giống như Tú Tú, một mình nhảy vào hố nung chảy nhất một thanh kiếm mẻ." Tô tú vác Linh Khu kiếm từ hố nấu chảy ra ngoài, bản thân mình lại bởi vì bị bỏng toàn thân, da thịt không còn chỗ nào hoàn hảo mà chết rất nhanh.

" lần này Tiết cô nương đại khái khó thoát khỏi cái chết, ta còn nghĩ giang hồ trầm lắng khó có được một vị cô nương thú vị như vậy." Thích Phùng Đình tiếc rẻ nói.

"Chết sống có số, đây cũng là mạng của nàng, đều nói Linh Khu không phải thứ may mắn gì, người chạm qua nó đều không có kết quả tốt, ta lại cảm thấy không may không phải do kiếm mà là ở lòng người, ai cũng muốn làm Chúa Tể nên mới có tranh đấu, linh khu chưa từng giết người nhưng lại người vì Linh Khu mà giết người."

"Ha, bộ dạng nhìn thấu hồng trần này của ngươi không phải muốn đi vào miếu làm hoà thượng chứ?" Thích Phùng Đình cười trêu nói.

" sau khi Tú Tú chết, đối với ta mà nói trên đời này chưa từng có hồng trần, xuất gia hay không có gì khác biệt."

"Không có Hồng Trần, còn có phàm trần, chúng ta vẫn là Phàm Phu Tục Tử." Thích Phùng Đình nói, người trước mắt luôn cho rằng chính mình không chấp nhất, nhưng không chấp niệm của bản thân mình so với ai đều nặng hơn, ở địa phương mai táng Tô Tú xây toà Thanh Bình Nhạc, những năm gần đây chưa bao giờ rời nơi này đi nửa bước, trong Thanh Bình Nhạc mĩ nữ như mây, hẳn luôn nói từ sau khi gặp Tú Tú hẳn không thể yêu người con gái nào nữa, người ngoài đồn đại hẳn thích nam sắc, thật ra thì hẳn yêu thích không chỉ là tăng nhan sắc bên ngoài thôi.

Đây là cảnh tượng bão tuyết hiếm có, thổi qua các nơi, ngay cả Đoạn Kiếm sơn trang vốn âm áp cũng tuyết rơi đầy trời, Hi Nhi tại phòng mình đốt một chậu than sưởi ấm, một con sâu keo màu xanh lá bay đến trước mặt nàng, trên người quần tờ giấy nhỏ. Hi nhi gỡ xuống tờ giấy, trên đó viết lệnh muốn nàng trở về, linh khu kiếm không có ở Đoạn Kiếm sơn trang, cũng không còn lí do để nàng tiếp tục mai phục ở đây.

Hi nhi ném tờ giấy vào chậu than tiêu hủy, trở lại Minh vực, không biết đời này kiếp này có còn có cơ hội trở lại Trung Nguyên hay không, trong lòng có tình cảm mãnh liệt muốn ở lại chỗ này, nhưng làm như vậy tương đương với kháng lệnh, Minh vực nhất định sẽ không bỏ qua nàng. Hi nhi nghe nói chuyện xưa của sư phụ nàng, sư phụ của nàng vốn là Đại đệ tử hải lòng nhất của Tự Ưu đạo nhân Vô Đang phái, vì yêu một người con gái Minh Vực mà phản bội sư môn, hôm nay nàng liền noi theo sư phụ đi, Hi nhi bắt được sâu keo, hai ngón dùng sức bóp chết nó.

Tại trung nguyên, chỉ có một địa phương chưa có tuyết rơi—— hố nung chảy, chân núi đã có tuyết đọng, nhiệt độ ở hố lớn trong đỉnh núi vẫn nóng chết người. Tiết Tinh lăn xuống đáy hố, sát thương chỉ là hơi nhỏ, nguy hiểm chính là nhiệt độ nóng chết người, da bị phỏng làm đau nàng, mặc dù dùng nội lực che chở, vẫn có mùi của da thịt bị nướng. Linh khu kiếm cũng bị ném xuống, rớt bên cạnh Tiết Tinh, Tiết Tinh kéo Linh Khu kiếm tới bên cạnh mình, dùng phần lưng dán vào tảng đá nóng bỏng nằm xuống, như thế có thể bảo vệ nội tạng của nàng tốt hơn chút.

Tiết Tinh lấy thuốc giải ra đặt ở trước ngực, cánh tay ôm chặt lấy, để nó tận lực cách xa nhiệt độ cao, không nghĩ tới cuối cùng mình vẫn không có kết cục tốt, chưa tới một canh giờ nữa mình sẽ không còn hơi thở đi, sắp đối mặt tử vong, tiếc nuối lớn nhất không phải là chưa trả thù Diêm Minh, mà là không có Lưu Huỳnh ở bên cạnh mình, nàng thật muốn thừa nhận tất cả với hắn, cho hắn biết nàng là người như thế nào, như vậy người trong lòng hẳn có thể chân chính là nàng, hiện tại nàng cứ như vậy mà chết đi. Không có ai biết người chết là nàng.

Tiết Tinh nhắm mắt lại, vùng da bị cháy đau nhói khiến nàng giữ được thanh tỉnh, nàng rất ghét đại não còn đang hoạt động tích cực của nàng, không tự chủ nhớ lại những chuyện tiếc nuối, nàng đã làm rất nhiều ám hiểu mập mờ với Lưu Huỳnh, mà lại không trực tiếp hỏi một câu "Ngươi đối với ta là dạng tình cảm gì?", hôm nay mang tiếc nuối như vậy mà chết đi cũng không thể trách ai, nàng tự giễu mà cười, khoảng giờ này ngày mai hải cốt của nàng cũng không còn tồn tại đi, nói không chừng vận khí tốt còn lưu lại mấy viên Xá lý, lo lắng duy nhất chính là chai thuốc giải này có thể lưu lại hay không, chính là không nhận được lo lắng cho hắn, hận không thể dùng tất cả mọi thứ đổi tốt với hắn, thứ tình cảm này vô luận như thế nào cũng không thể dừng lại, cho dù chết cũng không thể dừng lại, nàng đã trầm luân, hãm vào rất sâu rất sâu, càng nhiều ái mộ thì càng nhiều tiếc nuối, khổ sở trong lòng nàng so với da thịt bị cháy còn đau hơn gấp nhiều.(Xá lý : nghe giang hồ đồn đại các vị cao tăng đắc đạo thời xưa khi viên tịch hoá thành viên xá lý. Trên đời có 17 viên, tôn ngộ không chính là Vô cốt xá lý, cái này ai xem hậu tây du kí sẽ biết=))

Thời điểm Tiết Tinh đang ở trong tiếc nuối chờ đợi thời khắc tử vong, trong bụng lại có một cỗ khí lạnh chạy loạn, nội tạng lạnh đến nỗi muốn kết băng, bên ngoài cơ thể nóng rực cùng trong cơ thể lạnh lẽo đối lập lẫn nhau, dạ dày Tiết Tinh làm nàng nôn mửa một trận, muốn ới lại ới không được. Khí lạnh bá đạo chạy xung quanh cơ thể Tiết tinh, cắn nuốt hơi thở cực nóng chung quanh Tiết tinh, Tiết Tinh chẳng còn cảm giác nóng, đến lượt nội tạng chịu tội, lạnh đến nàng sống không bằng chết, nàng cố gắng khống chế nội lực đưa đi khắp cơ thể chống lại khí lạnh, căn bản khí lạnh không chịu ngoan ngoãn dưới sự khống chế của nàng, vẫn như cũ làm theo ý mình cuồng vọng hành hạ nàng.

Tiết Tinh cuộn thành một đống, lạnh đến cả người run run, lần này lại vì hoàn cảnh đặc biệt của hố nung chảy làm nàng giữ lại được một tia thanh tỉnh, nếu không nói không chừng lại ngất đi như ở núi Cực Nhạc lần trước. Tiết Tinh mệt mỏi bị Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên làm khổ, ý thức dần trở nên mơ hồ.

Trong mơ hồ, nghe được có người nói: "Tĩnh! Không cần ngủ, ta công người đi lên."

Là thanh âm của Lư Huỳnh, Tiết Tĩnh chỉ cảm thấy hẫng là mình đang hồi quang phản chiếu nghe nhầm, vẫn nhắm mắt lại không nhúc nhích. Một đôi tay sờ lên bóp mặt của Tiết Tĩnh, da hai người cũng bị nướng đến khô nẻ, Tiết Tĩnh miễn cưỡng mở mắt ra, trong mắt mơ hồ thấy hình ảnh của Lư Huỳnh.

"Ta dẫn người đi lên, người ngàn vạn lần không được ngủ." Lư Huỳnh gấp gấp dặn dò.

Thân thể vẫn có thể cảm thấy đau đớn, Tiết Tĩnh biết đây không phải là mộng, trên mặt lộ ra nụ cười ngây ngốc, khó khăn giờ lên lọ thuốc giải vẫn một mực ôm trong lòng, nói: "Thuốc giải, người xem, vẫn còn đây."

Thấy thuốc giải, thái độ của Lư Huỳnh cũng không phải vui vẻ, đó là biểu tình "Người vì sao phải làm như thế", Lư Huỳnh nhận lấy thuốc giải, ném ra xa.

"Thuốc giải." Tiết Tĩnh gấp gấp nghĩ đi lấy lại thuốc giải.

Lư Huỳnh ôm Tiết Tĩnh từ dưới đất lên, công năng, nhất Linh Khu kiểm trên đất, vịn vào thạch bích bò lên. Tiết Tĩnh căn bản không có hơi sức ôm cổ của Lư Huỳnh, Lư Huỳnh phải dùng một cánh tay chống đỡ Tiết Tĩnh, chỉ sử dụng một cánh tay để leo lên.

"Thuốc giải. Thuốc giải vẫn còn ở phía dưới." Tiết Tĩnh vẫn nhớ tới thuốc giải bị Lư Huỳnh vứt bỏ.

Từng lời nói của Tiết Tĩnh đâm vào nội tâm Lư Huỳnh, hẫng vĩnh viễn không thể quên bộ dạng Tiết Tĩnh cẩn thận ôm thuốc giải trong ngực, độc được cùng thuốc giải chỉ là kẻ sách của hắn cùng phương trượng. Tiết Tĩnh cũng không biết, năng cho là năng bảo vệ trong ngực chính là sinh mệnh của Lư Huỳnh, lần này tuyệt đối không phải diễn trò giả dối, năng thật sự đối với hắn tình thâm ý trọng. Cả đời này, chưa từng có người coi hắn như sinh mạng mà đối đãi, Lư Huỳnh ra sức bò lên trên, quyết không thể để cho năng chết ở chỗ này, hắn sẽ tiếc nuối cả đời, một đêm dưới ánh trăng kia, năng ôm lấy hắn, thế nhưng hắn lại vì những đề nén trong tim mà kim nén không ôm năng, nếu như đó trở thành hình ảnh cuối cùng của năng, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho mình.

Dùng một tay leo đến đỉnh núi, Lư Huỳnh đã không còn sức, thương thể của Tiết Tĩnh không thể kéo dài, Lư Huỳnh vẫn công năng trên lưng đi xuống núi, Tiết Tĩnh nằm ở trên lưng Lư Huỳnh, không có hơi sức nói chuyện, nước mắt lại không ngừng chảy xuống, chính là bởi vì yêu, không đành lòng nhìn hắn như thế, năng luôn đi đường gấp ghe, khiến sau khi hắn đi cùng năng cũng thương tích khắp người.

Lư Huỳnh đưa lưng Tiết Tĩnh đến cạnh xe ngựa, đặt năng vào trong buồng xe, còn mình ngồi vào vị trí đánh xe, đã không còn hơi sức vung roi ngựa rồi, rất may tiểu bạch mã cũng coi như có linh tính, nghe theo khẩu lệnh của Lư Huỳnh mà đi. Bạch Mã theo đường quan đạo chạy như điên, bị đệ tử phái Võ Đang bị điều đi khắp nơi tìm Tiết Tĩnh ngăn lại, lúc ấy Tiết Tĩnh đã bất tỉnh nhân sự, Lư Huỳnh cũng nửa năm ngất đi, đệ tử phái Võ Đang vội vàng đem hai người đến Kỳ Lân các gần đây.

Kỳ Lân các bận bịu rối rít, an trí giang phòng cho hai người xong, vội mời lão đại phu tới chẩn bệnh cho hai người, còn phải đưa tin cho tất cả các môn phái.

Thời điểm Lư Huỳnh học Dịch Căn Kinh so với Tiết Tĩnh sớm hơn mười năm, kiểm pháp của hắn vẫn chú trọng tu luyện nội lực hơn, nội lực tương đối thâm hậu, vẫn che chở rất tốt lục phủ ngũ tạng của mình, chỉ là một bộ phận da bị phỏng, lão đại phu đưa cho thị nữ một bọc thuốc trị phỏng, giúp Lư Huỳnh băng bó thuốc, bản thân mình thì tự tay tra xét thương thể của Tiết Tĩnh. Thương thể của Tiết Tĩnh rất nghiêm trọng, nhiều chỗ bị phỏng nghiêm trọng, có chỗ bị thiêu nát rồi, đầu tiên ngũ tạng bị thiêu bỏng, sau đó không biết tại sao lại có vết thương bị đông cứng, cho năng ngâm nhân sâm hộ nguyên trong miệng, hơi thở còn lại càng ngày càng yếu, lão đại phu đề ở trên người năng cả kinh mạch cũng đều bị thiêu đứt, lắc đầu nói: "Chôn cất đi, không cứu được."

Trình Linh và Tiêu Quy Ứng cũng thực vội, trình Linh lo âu nói: "Đã phái người đi mời Định Nghị sư thái, coi như muốn an táng cũng phải đợi người của phái Linh Vũ tới mới được, đại phu, thật không có biện pháp gì sao?"

Lão đại phu lắc đầu một cái: "Đừng nói ngũ tạng bị thương rất nặng, chỉ cần xem mức độ của vết bỏng cũng đủ để mất mạng, chờ người của phái Linh Vũ tới đem người đi chôn cất thôi."

"Đáng tiếc một kì nữ như Tiết Sư thúc, sau này nhất định phải san bằng Minh Vực báo thù cho sư thúc." Tiêu Quy Ứng thở dài nói.

Lúc này một người thị vệ vào nhà bẩm báo: "Các chủ, phó Các chủ, có một vị công tử trẻ tuổi tự xưng là đại phu, hắn còn nói, hắn là bạn của Tiết cô nương."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 61: Tĩnh cũng đừng giả bộ ngủ

Diêm Minh trở lại Minh vực, quả nhiên Nam Cung Lạc Lạc vẫn còn ở đó, tất cả đều ở trong dự liệu của hắn, đối với sự thiện lương của nàng không có ai rõ hơn hắn, sự tốt đẹp của nàng mười mấy năm trước hắn đều thấy rõ.

"Người trở lại." Nam Cung Lạc Lạc dịu dàng nói.

Diêm Minh nâng cằm Nam Cung Lạc Lạc, vờ hôn môi nàng vừa trả lời, Nam Cung Lạc Lạc chỉ khẽ mỉm cười, liền nũng nịu cũng không có càng dịu dàng hơn so với ngày thường, trong lòng Diêm Minh nghĩ ngợi, nhưng vẫn lôi kéo tay Nam Cung Lạc Lạc đi về phía căn phòng.

Một đạo hồng quang thoáng qua trước mắt, dải lụa đỏ mềm mại muốn cuốn lấy cổ của Diêm Minh, Diêm Minh đẩy Nam Cung Lạc Lạc tới cửa dùng tay không kéo dải lụa, hơi chút dùng sức đã đem dải lụa kéo đứt, dải lụa màu đỏ tán loạn dưới đất, đối diện là gương mặt xinh đẹp không gì sánh được của Lệ Cơ, ở khoe mắt nàng vốn nên là nốt ruồi sâu khỗ nhưng dưới nụ cười quý dị của nàng ta dường như biến thành một dấu hiệu xinh đẹp khác thường.

"Như vậy mà muốn giết ta, người đúng là không thú vị." Diêm Minh lạnh lùng nói.

"Người giết phu quân của thiếp thân, lại không chịu cưới thiếp thân, dĩ nhiên thiếp thân oán hận người." Lệ cơ cười khanh khách nói.

Diêm Minh lôi kéo Nam Cung Lạc Lạc đang ở cạnh Lệ Cơ đi qua: "Ta coi trọng người chẳng qua là lúc đang nhầm chán."

Tiếng cười quyến rũ của nữ nhân phía sau cũng không dán đoạn làm Diêm Minh nhú chân mày, nếu không phải nàng quả thật còn có chút bản lĩnh, nếu không phải muốn dùng nàng lưu lại Mặc Thanh Sam, Diêm Minh thật sự muốn lập tức giết nàng, coi như nàng còn là sư nương của mình, lại làm cho hắn chán ghét như này.

Nam Cung Lạc Lạc lặng lẽ bị Diêm Minh dắt đi, nhưng trong lòng thì đang suy nghĩ, lệ cơ ra tay còn không gây được chút thương tổn nào đối với Diêm Minh, bản thân mình không biết võ công, đột nhiên hành thích nhất định sẽ thất bại, phải nghĩ phương pháp khác mới được, cha mẹ, mối thù của các người, nhất định nữ nhi sẽ bắt hắn phải trả lại tất cả!

"Công tử!" Tiêu Quy Ứng ngạc nhiên nói, hắn còn nhớ rõ Bạch Tích Trần đã chữa khỏi thương thế cho Lư Huỳnh, là một thần y y thuật cao minh.

Bạch Tích Trần không có thời gian nói chuyện, vội vã đi tới bên cạnh Tiết Tĩnh, người ở bên giường cũng tự giác tránh ra, để cho hắn có thể tra xét thương thế của Tiết Tĩnh một cách tốt hơn.

"Tri Thu, đi lấy bồn nước nóng, những người khác đi ra ngoài, mau!" Bạch Tích Trần cau kinh nói, hắn ít khi sẽ nói nhanh như vậy.

"Thần y, lão phu lưu lại giúp người." Vừa nhìn thấy Bạch Tích Trần, mắt lão đại phu đã sáng lên rồi.

"Cũng đi ra ngoài đi, trễ nữa thì ngay cả ta cũng không cứu được nàng." Bạch Tích Trần cường ngạnh nói, thương thế của Tiết Tĩnh so với tưởng tượng của hắn còn nặng hơn.

Đã nói đến nước này, tất cả mọi người vội vàng ra ngoài phòng chờ, Tri Thu tay chân lạnh lẽo bụng nước nóng vào nhà, đóng chặt cửa lại, người ngoài cũng không biết trong phòng xảy ra chuyện gì. Ước chừng đã qua hai canh giờ, cửa phòng mới mở ra lần nữa, Tri Thu vui vẻ nói: "Tiết tiểu thư đã thoát khỏi nguy hiểm rồi, có thể thăm nàng, nhưng nhớ là không thể ồn ào."

Chỉ cần hai canh giờ, có thể khiến một người cảm chắc cái chết thấy được sinh cơ, trừ thần y, không là Thần Tiên thì còn từ gì có thể hình dung hắn. Lão đại phu không thể tin được, hắn không thể tin Bạch tích Trần là thầy thuốc có thể chữa nưạ chết thành nưạ sống, không thể nào, như thế nào Trung Nguyên còn có người có y thuật cao minh như thế.

Trình linh đưa tay dò hơi thở Tiết Tĩnh: "Thật sự hơi thở đã ổn định hơn nhiều, bạn Tiết cô nương đúng là Thần Tiên."

"Tiêu Các chủ, làm phiền người chuẩn bị nhà dưới cho ta cùng Tri Thu, thương thế của Tiết cô nương còn cần quan sát nghiêm ngặt, ta phải lưu lại." Bạch Tích Trần nói với Tiêu Quy Ứng.

Tiêu Quy Ứng vội nói: "Đây là đương nhiên, công tử cứu Tiết cô nương chính là có ơn đối với chúng ta, còn có gì phân phó xin cứ mở miệng."

"Cũng không có gì khác, có mấy vị thuốc xin hỗ trợ chuẩn bị, còn có ta sáng trưa chiều tối đều cần châm cứu cho Tiết cô nương, đến lúc đó xin chư vị tránh đi, những chuyện khác thì không cần." Bạch Tích Trần nói.

"Mấy vị thuốc kia xin công tử cứ kê đơn, Tiểu mỗ chắc chắn sẽ chuẩn bị thoả đáng." Tiêu Quy Ứng tao nhã lễ phép nói.

Viết đơn thuốc cho Tiết Tĩnh, Bạch Tích Trần đến phòng của Lư Huỳnh xem thương thế của hắn, lão đại phu cho Lư Huỳnh dùng thuốc trị thương thượng đẳng, hơn nữa bản thân Lư Huỳnh cần cốt trắng kiện, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian sẽ khoẻ trở lại, Bạch Tích Trần cũng viết một đơn thuốc cho Lư Huỳnh, dặn dò Tri Thu nhanh tới bồi thuốc cho Lư Huỳnh, thủ pháp lúc bồi thuốc cũng ảnh hưởng tới việc khép lại của vết thương, có thể nói Tri Thu là tiểu y tá chuyên nghiệp.

Tiết Tĩnh còn chưa tỉnh, Bạch Tích Trần để Tri Thu canh giữ ở trong phòng Lư Huỳnh, mình canh giữ ở trong phòng Tiết Tĩnh. Trên mặt Tiết Tĩnh cũng có một vết phỏng, Bạch Tích Trần đắp cho nàng được cao đặc chế, xoa bóp tỉ mỉ trên mặt nàng để ngừa có sẹo lưu lại, cô gái tuổi này quan tâm nhất là thể diện, nhất là cô gái mặt mũi xinh đẹp như Tiết Tĩnh thì nhất định không cách nào chấp nhận trên mặt mình lưu lại một vết sẹo xấu xí.

Khi biết Tiết Tĩnh có quan hệ mập mờ không rõ với Diêm Minh thì Bạch Tích Trần không khỏi kinh ngạc, người có quan hệ cùng với Minh Vực ít nhiều

trong thâm tâm sẽ có một bóng đen, Bạch Tích Trần cùng Tiết Tinh tiếp xúc qua nhưng cũng không thấy sự u ám trên người nàng, nàng giống như mặt trời, có ánh sáng cùng nhiệt lượng của riêng mình, tựa như một loại Thanh Ngọc, có màu đậm vẫn cũng không nhiễm chút u ám nào.

"Người giết nhiều người không?"

"Từng giết."

"Sợ không?"

"Thời điểm giết người sẽ sợ, giết hết rồi không sợ."

"Người muốn giết người không?"

"Có người muốn, có người không muốn."

"Người có biết hay không, ta chỉ cần gia tăng liều lượng của một loại thuốc bỏ là có thể giết người."

"Người có biết Durex hay không, có biết hộ bảo vệ hay không, có biết không gian bảy độ hay không? Chắc là không biết đi, chớ ở trước mặt ta khoe khoang kiến thức của mình."

". Tại sao trên đời sẽ có quái nhân như ngươi."

". Đi trách người phát minh ra xuyên không đi."

Bạch Tích Trần cúi đầu nhìn Tiết Tinh, gương mặt này không tuyệt điểm giống như lệ cơ, nhưng cũng là mỹ nhân, đứng cùng một chỗ với Diêm Minh cũng không có gì bất ngờ, nhưng chỉ cần nàng vừa lên tiếng, nàng và Diêm Minh chính là người của hai thế giới, Bạch Tích Trần không nghĩ ra tại sao hai người này có thể ở chung với nhau, có lẽ từ đầu ý trời đã khó hiểu như thế đi, tựa như hắn cũng nghĩ không thông tại sao mình phải cứu một nữ nhân kì quái đối với phạm trần chỉ có trăm hại mà không có lấy chút lợi nào này.

Tiết Tinh vẫn nhắm mắt, đôi môi lại mấp máy hai cái.

"Hả?" Nhìn nàng có lời muốn nói, Bạch Tích Trần dán lỗ tai gần môi của nàng.

"Thuốc giải. Không rồi. Lưu Huỳnh. độc. Ngươi đi. Cứu." Tiết Tinh lấy thanh âm yếu ớt đứt quãng nói.

Bạch Tích Trần cũng không phải là người bình thường, liên tưởng mấy lời này thành một câu, lập tức đi phòng của Lưu Huỳnh, Lưu Huỳnh cũng đã tỉnh, Tri Thu sắc thuốc cho hắn, hắn đang tựa vào giường uống thuốc. Bạch Tích Trần đi tới, cầm tay của hắn, xem xét mạch đập của hắn, một lát sau nói: "trong cơ thể ngươi không có độc, tại sao Tiết cô nương nói ngươi trúng độc?"

"Nàng còn nhắc tới thuốc giải, hình như là ngươi trúng độc, bảo ta điều chế thuốc giải cho ngươi nhưng từ mạch tượng xem ra trong cơ thể ngươi không hề có dấu hiệu trúng độc, còn có những bệnh trạng khác sao?"

Không để ý sự ngăn cản của Tri Thu, Lưu Huỳnh từ trên giường xuống đất: "Ta đi nhìn nàng, các ngươi không cần đi cùng, ta có lời muốn nói riêng với nàng."

Lưu Huỳnh từng bước từng bước đi tới phòng của Tiết Tinh, Tiết Tinh thân thể đầy vết thương chồng chất còn đang nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, đôi tay để ở trước ngực nắm thật chặt. Thời điểm Lưu Huỳnh thấy nàng ở hồ nung chảy, nàng cũng nắm chặt tay trước ngực, khi đó nàng toàn tâm toàn ý bảo vệ bình thuốc nàng cho là rất quan trọng, từ vong gần tới, thời điểm đó không cần diễn trò gì, một màn kia ở trong lòng Lưu Huỳnh vĩnh viễn sẽ không mất đi, khi hắn ngồi xổm xuống thì nàng lòng tràn đầy vui mừng giao bình thuốc cho hắn, trong mắt vui sướng, nàng không nghĩ tới ngày cuối cùng của mình, chỉ cảm thấy bảo tồn được thuốc giải mà mừng rỡ, thật giống như nàng chịu đựng tất cả đau khổ mà vẫn ương ngạnh không chịu chết đi là vì bảo vệ bình thuốc giải "có lẽ có" này. (có lẽ có (thời Tống, Trung Quốc, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bất bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời "có lẽ có". Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ)

Rời khỏi Tiết tinh đến Thanh Bình Nhạc thì Lưu Huỳnh nhận được tin tức của Thiên Không phương trượng, trong thư hỏi: "Nếu nàng dùng giải thuốc uy hiếp ngươi làm hại Trung Nguyên, ngươi có giết nàng hay không?"

vấn đề này Lưu Huỳnh không trả lời, hắn chỉ tự nói với mình rằng nàng sẽ không làm như vậy, trên thực tế hắn không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh nàng sẽ không làm như vậy, hắn chỉ là có thể cảm giác mãnh liệt trong đầu rằng: không muốn giết nàng, thậm chí, không muốn rời nàng mà đi. Lưu Huỳnh coi phản tình cảm này là phản bội, chính xác điều này với người nhất tính mạng hắn về coi là phản bội, vấn đề mình bỏ đoạn tình cảm này rơi vào quên lãng, nàng đưa tay ra hắn cũng không dám bắt lấy, nàng ôm, hắn không trả lời, nhưng lúc sinh mệnh của nàng suýt nữa biết mất trong cõi đời này, hắn lại bất chấp tất cả đi cứu nàng, thậm chí rất thanh tỉnh mà nghĩ dùng tánh mạng của mình thay nàng đi tìm chết.

Lưu Huỳnh đi tới bên giường Tiết Tinh, gương mặt của Tiết tinh khi nhắm mắt thoát nhìn lại rất an tường, Lưu Huỳnh lấy tay đặt vào gò má của Tiết Tinh, là ấm áp, chứng minh nàng còn sống, hắn rút tay về, trong lòng cảm thấy khủng hoảng, lại đem tay lại trên mặt Tiết Tinh, lặp lại mấy lần, cuối cùng tay vuốt ve gò má của Tiết Tinh không chịu rời đi một giây, thật giống như chỉ có như vậy mới có thể làm cho mình an lòng, cảm thấy nàng vẫn đang tồn tại, sẽ luôn luôn ở bên mình.

"Tuệ huỳnh, ngươi có biết ngã phạt sợ nhất kiếp nạn gì không?"

"Kiếp nạn gì?"

"Tình kiếp, một khi rơi vào tình kiếp, tài kiếp, bệnh kiếp, mệnh kiếp cũng sẽ rũ nhau mà đến. Nhưng nếu có cơ hội vào tình kiếp, nhất định không thể bỏ qua."

"Vì sao?"

"Nhập kiếp mà bỏ mạng, xong hết mọi chuyện, không vào mà sống tạm, chắc chắn hối hận."

Môi Tiết Tinh mấp máy, hình như có chút khát nước, Lư Huỳnh vốn muốn đi châm trà cho nàng, lúc nhìn chăm chăm gương mặt nàng lại đổi chủ ý. Lư Huỳnh cúi xuống, lông mi cong vút khê động, cách gương mặt của Tiết Tinh chỉ trong gang tấc, bởi vì mất máu môi của nàng có chút tái nhợt, Lư Huỳnh hôn xuống, tí mi liem chơi đùa đôi môi khô khốc của nàng, hăm môi dưới của nàng nhẹ nhàng mút vào, Tiết Tinh khê hé miệng, Lư Huỳnh thuận thế mà vào, hôn sâu tí mi li mà ngọ ngào, muốn đem mỗi tác đều chiếm thành của mình, được tận hưởng mùi vị chưa bao giờ được thưởng thức, lưu luyến đồ dành lấy mỗi chút tình cảm.

Lúc ấy Tiết Tinh đã tỉnh rồi, thấy Lư Huỳnh đi vào theo bản năng vội vàng nhắm mắt lại, khi Lư Huỳnh đi tới bên giường, bóng dáng ngăn trở ánh sáng trước mắt mình thì nàng khẩn trương đem nhịp tim dâng cao, còn tưởng rằng thừa dịp này Lư Huỳnh sẽ bóp chết mình, kế tiếp, lòng của nàng cũng nữa không buông xuống được, lần đầu tiên Lư Huỳnh lúc thanh tỉnh chủ động hôn nàng, còn là tư thế sâu sắc thân mật như vậy, trái tim đập tán loạn rồi, lưu luyến vuốt ve của Lư Huỳnh với đôi môi, Tiết Tinh lơ đãng hé miệng hấp dẫn hắn đi vào, đây không phải là Tiết Tinh trù hoạch tất cả muốn Lư Huỳnh chui vào, mà là một cái bẫy mà tiếp theo ngay cả Tiết Tinh cũng nhảy vào, tất cả tình yêu say đắm bị mặt đường của Lư Huỳnh hoà hợp lại chảy vào trong lòng, cứ như vậy chết bất tỉnh tới cũng tốt, đây nhất định là mộng du, Tiết Tinh thỏa mãn hưởng thụ cảm giác cả người âm áp, đột nhiên mở mắt, phát hiện của ánh mắt Lư Huỳnh đang hướng về phía nàng, miệng của hai người còn liên cùng một chỗ, cự ly của mắt cùng ánh mắt gần đến đủ để nhìn thấy hình ảnh của mình trong mắt đối phương.

Tiết Tinh vội vàng nhắm mắt lại lần nữa, làm như chuyện gì cũng chưa phát sinh thì đã trễ, Lư Huỳnh dừng lại nụ hôn nóng bỏng, ngược lại hôn trên vành tai của Tiết Tinh, nhẹ nói: "Đã tỉnh rồi hả ? Có lời gì cần nói với ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Nhà tù liên minh võ lâm

Sau khi phong lưu qua đi, Diêm Minh ôm Nam Cung Lạc Lạc nằm ở trên giường, Nam Cung Lạc Lạc nằm trên ngực Diêm Minh, ánh mắt cũng không ung dung như quá khứ, nàng từ từ hỏi: "Ngươi thật sự đã giết sư phụ mình?"

"Hắn muốn đạt thành đại nghiệp lại hèn yếu không dám tiến lên, lòng dạ đàn bà, ta chỉ có thể giết rồi thay thế hắn thì mới có thể làm cho thành tựu của Minh vực càng thêm to lớn." Diêm Minh vuốt bả vai trắng nõn của Nam Cung Lạc Lạc nói.

"Thấy được lòng dạ ngươi đủ độc ác."

"Sao lại đột nhiên hỏi chuyện này?"

Sợ Diêm Minh đem lòng sinh nghi, Nam Cung Lạc Lạc vội đổi chủ đề: "Ngươi cũng chưa từng góa vợ hẳn mất đi thứ gì đó sao?"

"Có, thứ duy nhất ta sợ mất là ngươi, cho nên ngươi phải vĩnh viễn ở bên cạnh ta." Diêm Minh khẩn thiết mà thâm tình nói ở bên tai Nam Cung Lạc Lạc, lại không biết trong mắt đối phương hiện lên một tia sáng khác thường.

Lư Huỳnh hôn xuống vành tai của Tiết Tinh, nhẹ nói: "Đã tỉnh rồi hả ? Có lời gì cần nói với ta sao?"

"Ta quả thật không phải sư thúc của ngươi, thời điểm nàng tẩu hỏa nhập ma ở Linh Vũ Sơn đã chết rồi." Tiết Tinh nhìn ánh mắt của Lư Huỳnh rồi nói.

Lời nói trong dự liệu nhưng tâm tình lại ngoài dự liệu, đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý, Lư Huỳnh vẫn ngăn ra.

"Vậy ngươi là ai?" Lư Huỳnh hỏi Tiết Tinh.

"Ta không phải người của thế giới này, ta là. Tiên nữ."

"."

"Không tin?"

". Tiên nữ làm sao có thể bị thương khắp người."

"Vì cho người phạm chút mặt mũi, ai, thật ra thì ta muốn đi Thanh triều, với khả năng nói tiếng anh của ta nói tiếng anh luân đồn, có thể ta còn xúc tiến được Trung ngoại hưu nghị, làm đại thần phiên dịch, cùng các hoàng tử nói chuyện yêu đương a, nhất định các hoàng tử này sẽ nói nữ nhân này thật đặc biệt lại còn có tài hoa hơn người, ta ở hoàn cảnh các hoàng tử thâm tình khẩn thiết mà đau lòng khó xử" Thấy trên mặt của Lưu Huỳnh không biểu cảm gì, Tiết Tĩnh còn nói: "Thế nào, nghe không hiểu? Cái này gọi là triết học."

Lưu Huỳnh không nói lời nào, cúi đầu lại muốn hôn Tiết Tĩnh, tới gần miệng của nàng thì đầu Tiết Tĩnh lại quay trái quay phải tránh né Lưu Huỳnh.

"Người còn nhớ rõ người bảo ta ghi nhớ một câu nói không, ‘ mỗi người yêu ta, ta yêu mỗi người, không người yêu ta, ta không thương người, người nếu yêu ta, ta không nhất định người yêu, người nếu không yêu ta, ta nhất định không thương người ’, ta còn muốn nói thêm một chút ở phía sau, người vừa yêu ta, có biết lòng ta yêu người đã lâu?" Lưu Huỳnh nói.

Ánh mắt của Lưu Huỳnh trong suốt giống như dòng suối, khiến Tiết Tĩnh không đành lòng cự tuyệt nữa, đôi môi ướt át che lấp nhau, ẩm áp cùng ngọt ngào lan tràn khắp nơi. Nếu cuộc đời cứ như vậy trôi qua, có giải nhân ở bên thì thật may mắn thay.

Đã ăn cơm trưa, Tri Thu vội tới đổi thuốc cho Lưu Huỳnh, mới vừa đổi hết thuốc, chỉ thấy Tiết Tĩnh khập khiễng chạy tới, thấy khí thế hùng hổ của Tiết Tĩnh, Tri Thu vội vàng trốn được. Lưu Huỳnh đang định đứng dậy nghênh đón, bị Tiết Tĩnh ép đến bên giường, Tiết Tĩnh bò lên giường ng, giằng chân ở trên người Lưu Huỳnh: "Nói! Thuốc giải là giả có phải không ? !"

Bạch Tích Trần đi đi theo sau lưng Tiết Tĩnh vào nhà, đứng xa xa cùng Tri Thu .

"Tiết tiểu thư đã có thể đi lại rồi sao? Nàng không phải bị bông cả gân mạch?" Thấy bộ dáng của Tiết Tĩnh mạnh như rồng như hổ, Tri Thu hỏi.

"Không thể." Bạch Tích Trần bình tĩnh trả lời.

". Kia?" sự bình tĩnh của Bạch Tích Trần có lúc khiến Tri Thu rất tức giận.

Bạch Tích Trần che lỗ tai của mình, nói: "Còn không mau chặn lỗ tai đi."

Mặc dù Tri Thu không biết nguyên nhân, bởi vì lời nói của Bạch Tích Trần nên cũng vẫn làm theo, không lâu lắm, tiếng thét đinh tai nhức óc của Tiết Tĩnh quanh quẩn ở trong phòng, Bạch Tích Trần và Tri Thu liếc mắt nhìn nhau, ý là đây chính là hậu quả của việc đứt gân cốt còn tự ý chạy loạn.

Tiết Tĩnh và Lưu Huỳnh cùng nhau đốt cho Tiết Tĩnh trước kia chút vàng mã, cái chết của nàng không biết đối với nàng mà nói là phúc hay họa, nàng không cần sống trong phòng giam âm lãnh của liên minh võ lâm nữa, cũng không cần thấy bộ mặt vô tình của Diêm Minh để rồi tuyệt vọng, nhưng mà nếu như tất cả những chuyện này nàng đều phải trả qua, nàng sẽ hối hận không? Một khắc cuối cùng đứng trước kết cục, thời điểm nàng hương tiêu ngọc vẫn nàng có hối hận không?

"Tiên nữ, thật sự có thể giới sau khi chết à?" Lưu Huỳnh ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao hỏi.

Thế giới sau khi chết à. Nói không chừng Tiết Tĩnh kia sẽ xuyên qua đến thân thể của mình đi, nàng sẽ không nhìn đèn xanh đèn đỏ, băng qua đường nhất định sẽ bị xe đụng, có thể được đại thiếu gia nhà phú hào nào đó cứu được? Nhất định là như vậy, trong tiểu thuyết cũng viết như vậy.

"Ồ quê ta, nàng có thể sống hạnh phúc hơn so với hiện tại." Tiết Tĩnh đáp.

"Quê của người ở nơi nào? Thế Giới Cực Lạc?"

"Phi, nhà người mới ở Thế Giới Cực Lạc, ta đến từ nơi nào không quan trọng, quan trọng là tương lai ta sẽ ở bên cạnh người." Tiết Tĩnh tà mị cười một tiếng, xem tiểu thuyết nhiều vẫn có chỗ tốt, dụ dỗ nam nhân cũng có chỗ khá thi .

Lưu Huỳnh rung mình, cảm giác giống như mình bị oán linh theo dõi.

"Tên thật của người là gì?" Lưu Huỳnh nhìn trời, hỏi.

"Tiết Tĩnh."

"Ta đang hỏi tên thật của người gọi là gì?"

"Tiết Tĩnh."

". Không phải ta đã nói với người rồi."

"Ta thật sự gọi Tiết Tĩnh à!"

Giang hồ vẫn trôi theo dòng chảy, sẽ không bởi vì thương thế của nàng hoặc thương thế của hắn mà dừng lại, ở thời điểm Tiết Tĩnh cho mình có thể an tâm dưỡng thương, người của Côn Luân cung lặng lẽ đi tới Kỳ Lân Sơn, hơn trăm đệ tử vây quanh Kỳ Lân Các, đương nhiên Tiêu Quy Ứng phải ra khỏi cửa nửa khách khí nửa chất vấn hỏi thăm.

Kẻ cầm đầu cung Côn Luân là Cao Mạnh Nhân, nàng ta mặc y phục cao cổ màu đen, sắc mặt so với trước kia tối tăm hơn rất nhiều, giống như là vội

về chịu tang cho ai đó, nàng ta đối mặt với Tiêu Quy Ứng, giống như MC không tình cảm nói: "Tiết Tinh phái Linh Vũ và Minh vực cấu kết không rõ, phụng mệnh của sư phụ ta xin liên minh vô lâm đối với nàng ta tiến hành xét xử."

"Việc này quan hệ trọng đại, coi như là Cung chủ Côn Luân, nói như vậy cũng cần có chứng cứ mới được." Tiêu Quy Ứng cũng không tin.

"Người của Minh Vực trên người có mang sâu keo, trong Các có một vị tên là Bạch công tử? Đến tìm liên biết."

"Nếu không tìm ra, kính xin Mạnh cô nương xin lỗi khách của Kỳ Lân Các ta." Trình linh nói, vung lên ống tay áo, sai người đi lục soát.

người của Kỳ Lân các và Côn Luân cung đột nhiên bao vây phòng của Bạch Tích Trần, Bạch Tích Trần đang chế thuốc, đứng lên thì bỏ những người tới bao vây thật chặt, mấy thị vệ bắt đầu lục soát bọc hành lý và quần áo của Bạch Tích Trần. Tiết Tinh và Luru Huỳnh nghe được tin liền chạy tới, Tiết Tinh vội vàng nói: "Làm cái gì vậy!"

Mạnh Nhân nâng một tay lên ngăn trở Tiết Tinh: "Tiết sư thúc ở chỗ này chờ là tốt rồi, đúng hoặc không đúng chút nữa hẳn có định đoạt."

"Các chủ, tìm được những thứ này." Một người thị vệ đi tới nói, cầm trong tay một cái ống trúc và ngọc bội của phái Linh Vũ, mảnh kia là ngọc bội sư môn của Luru Huỳnh, lần đầu tiên gặp Bạch Tích Trần, Tiết Tinh lấy làm lạ lẽ đưa cho hắn.

Tiêu Quy Ứng mở nắp ống trúc, có mấy con sâu keo mập mạp màu xanh lục bay ra ngoài, Tiêu Quy Ứng vung đao chém chết mấy con sâu keo, về mặt nặng nề, sau sâu keo là tín vật đặc biệt Minh Vực dùng để đưa tin, Bạch Tích Trần và Tiết Tinh quen biết ở Kỳ Lân các tất cả mọi người mọi người đều biết, Tiêu Quy Ứng cũng tiếp xúc nhiều với Tiết Tinh, về mặt tình cảm không thể tiếp nhận, nhưng chứng cứ để ở trước mặt, thân là người đứng đầu một các không thể chống chế.

Luru Huỳnh chưa từng thấy qua sâu keo, Tiết Tinh cũng là người từng được cầm sâu keo, nàng và Bạch Tích Trần cũng biết ý vị này là như thế nào, Tiết Tinh mở miệng muốn giải thích, lại tìm không ra lý do, chẳng lẽ nói mấy con sâu này tự nhiên bay vào ngực Bạch Tích Trần sao? Rất rõ ràng, tất cả mũi giáo đều hướng Tiết Tinh, Bạch Tích Trần cũng chỉ là người bị kéo vào, cứ như vậy muốn hại chết nàng sao? Tiết Tinh tức giận nhìn Mạnh Nhân, trên mặt nữ nhân họ cao này không có chút biểu tình muốn làm khó, cũng không có ánh mắt hạ hê, đối với bọn họ mà nói, Tiết Tinh là một chúng ngại vật khổng lồ, lại không nghĩ rằng phải phí tâm sức như thế mới có thể đập đổ.

"Những người liên quan đều nhốt vào tù, chuyện này, cần thông báo các môn phái khác cùng nhau quyết định." Sau khi trầm mặc một lát Tiêu Quy Ứng liền nói như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Lại thấy đầu trọc

Bên trong Minh Vực u ám, một thị nữ bưng một chậu nước đến gọi Nam Cung Lạc Lạc rồi giương, trong khoảng khắc đẩy cửa ra, mắt nhìn thấy một nữ tử đang nằm thẳng tắp trên giường, một tiếng thét chói tai vang vọng khắp Minh Vực.

Nhận ra tiếng hét được phát ra từ phòng Nam Cung Lạc Lạc, Diêm Minh lập tức buông công vụ trong tay chạy đến, Nam Cung Lạc Lạc chỉ mặc một chiếc áo nằm trên giường, gương mặt trắng nhợt xanh xao, khóe miệng chảy ra máu đã đọng lại thành một khối đen tuyền.

"Lạc Lạc! Lạc Lạc!" Diêm Minh ôm lấy Nam Cung Lạc Lạc, dường như muốn dùng nội lực để ép chất độc từ trong cơ thể nàng ra.

Thị nữ trước mặt Diêm Minh đã sợ đến mức đầu óc trống rỗng, bưng chậu nước ở trước cửa đã run lên, Diêm Minh quát nàng: "Còn không mau đi gọi Thiên Đạo Chủ! Nàng mà chết thì ta bắt các người chôn cùng!"

"Vâng, vâng.... Vâng!" chậu nước bị ném xuống, thị nữ hét ha hét hoảng chạy đi cầu cứu người, không bao lâu sau lại hét ha hét hoảng chạy về, chân run rẩy đến mức nhũn ra, quỳ trên mặt đất nói: "Chủ nhân, Thiên, Thiên Đạo Chủ không có ở đây, thị vệ nói hẳn đi ra ngoài đã vài ngày nhưng vẫn chưa quay về."

"Bạch! Tích! Trần!" Trong mắt Diêm Minh tỏa ra lửa giận, một tay đánh vào cột giường, cột giường nứt ra một đường.

Tiết Tinh đè tay Luru Huỳnh xuống, vết thương cửa hẳn cũng chưa tốt lên hẳn, không thích hợp để động võ, có thể khi hẳn không bị thương mà muốn tẩu thoát thì còn có khả năng, giờ muốn một người bị thương dẫn một người không có võ công ra ngoài thì thật sự không có khả năng. Bốn người tạm thời bị nhốt ở nhà tù của Kỳ Lân các, thân phận Tiết Tinh hiển hách nên ít nhất cũng phải đợi chương môn phái Linh Vũ tự mình đến thì mới giải quyết được.

Kỳ Lân các vẫn còn có nhân tính, nhà tù được dọn dẹp sạch sẽ, trên giường có lót cỏ khô, làm cho phạm nhân có cảm giác như đang được ở nhà. Tiết Tinh ngồi trên rom rạ, tay giữa không trung chộp tới chộp lui.

"Người đang làm cái gì vậy?" Lưu Huỳnh khó hiểu hỏi.

"Tìm không gian tùy thân." Tiết Tinh trả lời.

"Cái gì?" Tri Thu ngồi một bên nghe, không biết có hiểu hay không.

"Cái này gọi là triết học." Lưu Huỳnh nói.

Sắc mặt Tri Thu lại càng thay đổi, ngồi gần lại phía Bạch Tích Trần, nhỏ giọng nói: "Công tử, hai người bọn họ có phải là bị dọa sợ đến mức điên rồi hay không?"

Trong địa lao yên tĩnh truyền đến âm thanh cửa sắt mở ra, Trình Linh đến, đưa mấy túi thuốc lọt qua khe giữa mấy thanh sắt vào bên trong nhà giam, về mặt ưu sầu nói: "Tiết cô nương, ta biết nhất định là người bị oan uổng, người yên tâm, một vài vị chương môn nhất định sẽ giúp người sửa lại án xử oan khuất, đây là thuốc Bạch công tử điều chế trị bỏng, vết thương của người và Lưu Huỳnh công tử không thể ngừng điều trị được, còn cần gì thì cứ nói với ta."

"À, thật sự là có điều cần nhờ." Đột nhiên Tiết Tinh nghĩ đến một thứ: "Đêm nay lúc đưa cơm cho ta, có thể đừng mang đĩa đến cho ta, ta muốn dùng thìa."

Trình Linh ngó người ra, còn tưởng rằng là yêu cầu to lớn gì nói: "Được, ta sẽ nói với thủ vệ đưa cơm."

"Sự tỷ của ta.... Có nói cái gì không?" Tiết Tinh lại hỏi nhưng âm lượng thấp hơn rất nhiều.

"Phương Vân chương môn vẫn chưa đến, có thể là gặp chút trục trặc trên đường thôi." Trình Linh trả lời.

"Ừ, nếu nàng đến đây, ta muốn người nói cho ta biết." Tiết Tinh dặn dò.

Nhân quả của mình, nghiệt duyên cũng do mình gánh vác, không oán hận cũng không hối tiếc, chỉ là bây giờ không chỉ có mình mình bị xui xẻo, hơn nữa còn có thể khiến danh tiếng phái Linh Vũ mất hết, nếu Phương Vân và nàng vạch rõ quan hệ, có lẽ còn có thể cứu vãn một chút, nàng muốn đến gặp Phương Vân, để cho nàng có thể bảo vệ từ xa nhưng mà tại sao Phương Vân vẫn chậm chạp không đến.

Tiết Tinh không biết, lúc này Phương Vân đang ở cung Côn Luân, nghe được tin tức nàng không trực tiếp đến Kỳ Lân các mà đến cung Côn Luân, muốn đưa Tiết Tinh vào chỗ chết, nhất là cung Côn Luân, chỉ cần bọn hắn đồng ý thả người, có thể để cho Tiết Tinh một con đường sống. Đứng trong tuyết rơi hơn hai canh giờ, cung chủ cung Côn Luân mới bằng lòng gặp mặt, dưới ánh nến trong đại đường, đối mặt là một lão già đã qua thất tuần, Phương Vân nói: "Su mười tuổi còn trẻ, kết giao khó tránh khỏi sự vô ý, vẫn thỉnh xin cung chủ nể mặt, ta định dẫn nàng về núi Linh Vũ để quán giáo, không chen chân vào chuyện trong giang hồ nữa, đến lúc đó thỉnh xin cung chủ cung Côn Luân đảm nhiệm chức vị Minh Chủ Vô Lâm và quan tâm nhiều hơn đến công việc trong võ lâm."

"Việc này tuy là do cung Côn Luân phát hiện, cung Côn Luân cũng chỉ là vì an nguy của Vô Lâm Trung Nguyên mà suy xét, công bố việc này ra, về phần quyết định xử lý Tiết cô nương thì cần phải để tất cả các môn phái cùng quyết định, Phương Vân chương môn hẳn không muốn là làm việc riêng trái luật đây chứ?" Cung chủ cung Côn Luân không hề cho Phương Vân chút mặt mũi nào.

"Phái Linh Vũ và cung Côn Luân có quan hệ rất tốt, cung Côn Luân chắc cũng không muốn mất đi tình cảm nhiều năm qua." Về mặt Phương Vân trở nên cứng nhắc.

"Quan hệ rất tốt sao? Sao người không hỏi rõ xem cái gì là quan hệ rất tốt? Sao không hỏi một chút xem cái chết của 50 đệ tử cung Côn Luân là cái kiểu quan hệ rất tốt nào? Hai người phái Linh Vũ người chết đã đau lòng rồi hả? Lúc Phàn Thừa nhận cái chết đã từng tiếc nuối hay chưa?" Cung chủ cung Côn Luân cười lạnh nói.

Nghe thấy cái tên "Phàn Thừa" này trong lòng Phương Vân chấn động một hồi, nàng hành hiệp trượng nghĩa, thích làm cho người khác vui vẻ, nếu nàng ăn chay niệm Phật nữa thì có lẽ người khác đều cho rằng nàng là Bồ Tát chuyển thế, người ngoài đều không biết rằng, tội lỗi lớn nhất của đời nàng chính là Phàn Thừa. Những bông tuyết rơi trên đỉnh Côn Luân không ngừng nghỉ, rơi xuống vách núi hòa vào dòng nước xanh lam trong vắt, ai cũng không biết bên dưới lớp băng tuyết mỏng kia là tầng nước đã được đông cứng lại.

Phương Vân đi rồi, cung chủ cung Côn Luân một mình đứng trong điện, để là bóng mình hòa nhập vào ánh sáng bên trong, hắn đã già như cây cổ thụ, đôi tay và đôi má này cũng già nua như vậy, đột nhiên một cái tay đi vào bên trong làn da, dùng lực một chút, cái vỏ cây như lão già bị bóc ra, lộ ra một khuôn mặt của chàng trai trẻ tuổi.

"Phàn Thừa sư thúc, như vậy mà nàng còn có mặt mũi đến cầu xin chúng ta! Người chết oan như vậy, chẳng lẽ nàng đã quên sao! Người yên tâm đi, điều này mới chỉ là mở đầu thôi, Nga Mị, Vô Đương, Thiếu Lâm, bất kỳ ai cũng đừng mong thoát được!" Chàng trai trẻ tuổi vứt bộ da già nua trên mặt đất, trong mắt đã bị cừ hận đốt cháy, so với tuyết trắng rơi ngoài cửa càng làm cho người khác cảm thấy không rét mà run.

Buổi tối, quả nhiên cơm ngục đưa đến cho Tiết Tinh đôi từ đĩa thành thìa, Tiết Tinh ăn cơm xong, vụng trộm giấu thìa đi, sau khi cai ngục đi thu dọn bát đĩa, gỗ gỗ ở trên mặt đất trong nhà tù.

"Người đang làm cái gì vậy?" Lưu Huỳnh hỏi.

"Đào đất tẩu thoát." Tiết Tinh không quay đầu lại nói.

"Dùng thìa sao?"

"Nếu có thể ngươi cho ta xềng, ta cũng muốn dùng xềng." Đột nhiên Tiết Tinh nhớ đến một việc, quay đầu nhìn Bạch Tích Trần nói: "Bạch công tử, thế nào mà ngươi lại bình tĩnh như vậy, đã chuẩn bị tốt để lên thiên đường rồi sao? Hay lại là.... .."

"Bằng thân phận của ngươi ở Vô Lâm Trung Nguyên, ít nhất cũng phải thẩm tra một tháng, cần gì phải gấp gáp, ngược lại ta đang để ý, như thế mà ngươi cho rằng ta và ngươi là đồng nghiệp." Bạch Tích Trần nói.

Đâu chỉ đồng nghiệp, thiếu chút nữa đã là bà chủ, Tiết Tinh nở nụ cười nói: "Còn trẻ nên không biết, tuổi trẻ cuồng nhiệt, đừng quá so đo, ta đã không còn nghĩ đến cách trở về nữa rồi."

"Thiên Không phương trượng, lần này đến thăm tù là có chuyện vui hay chuyện buồn?" Đột nhiên Lư Huỳnh nói.

"Ha ha ha, làm sao ngươi biết lão nạp đã đến đây." Thiên Không phương trượng khoác cái áo cà sa lóe sáng đi đến bên ngoài song sắt.

"Hương vị gà quay rất ngon." Lư Huỳnh nói.

"Lão nạp biết Tuệ Huỳnh là trẻ nhỏ dễ dạy bảo, quả nhiên là thế." Thiên Không phương trượng cực kỳ mãn nguyện với khứu giác của Lư Huỳnh.

"Con lừa ngốc, ngươi đến tiễn ta sao." Giờ phút này Tiết Tinh nhìn thấy khuôn mặt già nua của Thiên Không phương trượng cũng có chút cảm giác thân thiết.

"Đương nhiên là thế, lão nạp còn muốn đưa ngươi đến một nơi cực kỳ xa nữa kia." Thiên Không phương trượng nháy nháy mắt nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Đến hoang mạc

Bên trong Thanh Bình Nhạc là một buổi tối phồn hoa vui vẻ, Ý Thuần đang đánh đàn trong phòng mình, bên ngoài cửa phòng nàng vẫn là cổ kiệu đính tơ lụa lộng lẫy kia, tiếng đàn như tách nơi này và bên ngoài ồn ào kia ra làm hai thế giới khác nhau, đầu ngón tay chạm vào dây đàn như đẹp bỏ mọi sự lạnh lẽo trong tâm hồn. "Lại đây". Đột nhiên, người trong kiệu nói. Tiếng đàn dừng lại, Ý Thuần đứng dậy nâng váy đi đến bên cạnh cổ kiệu. "Đưa tay vào trong". Người trong kiệu tiếp tục nói thêm. Ý Thuần nghe lời đem bàn tay tiến vào trong rèm, nàng cảm thấy có một bàn tay xa lạ cầm lại tay nàng, trong lòng cái tay kia là những vết chai cứng rắn, là dấu hiệu của người tập võ, nhiệt độ lạnh lẽo như là đến từ tầng sâu nhất trong hồ nước, hoàn toàn không giống nhiệt độ của cơ thể người sống. Cảm giác lạnh lẽo khiến Ý Thuần theo bản năng muốn rút tay về, lại bị cái tay kia gắt gao nắm chặt, cái tay lạnh lẽo kia cầm lấy tay nàng, nắm đã lâu như vậy, cảm giác giống như một con quỷ trong địa ngục muốn cảm thụ nhiệt độ của người sống. "Ngươi đối với ta không phải là.... .. Vì sao không đề cập đến chuộc thân cho ta? Cho dù có làm thiếp ta cũng cam lòng." Cuối cùng Ý Thuần cũng có dũng khí nói lên điều này. Vừa nói xong, bàn tay lập tức buông tay nàng ra, không khí trở nên nặng nề làm cho người ta hít thở không thông, Ý Thuần cúi đầu, nàng đã cho rằng mình và hắn đã thật sự ở gần nhau nhưng thì ra vẫn là người của hai thế giới! Ai có thể ngờ đến đường đường là phương trượng Thiếu Lâm tự lại đi cướp ngục, Mạnh Nhân nhanh chóng báo tin về bẩm báo cung chủ cung Côn Luân, cung chủ cung Côn Luân chỉ cười lạnh nhạt: "Xem ra không phải chỉ có ta muốn Trung Nguyên đại loạn, hãy chờ xem, đây chính là thiên ý."

Thiên Không phương trượng không đưa đám người Tiết Tinh đến trạm dịch mà là đến bến đò, ở đây chỉ còn một con thuyền hơi cũ kỹ, có một vị tiểu hòa thượng đang đứng trên thuyền, nhìn thấy Thiên Không phương trượng liền nhảy từ trên thuyền xuống nói: "Phương trượng trụ trì."

"Hiện tại các môn phái đều đang truy nã các ngươi, chỉ có thể đi theo đường thủy, đến hoang mạc đi." Thiên Không phương trượng nói. "Ngươi giúp chúng ta như vậy.... .. Thật sự không có vấn đề gì chứ?" Tiết Tinh lo lắng nói. "Đương nhiên là có vấn đề rồi." Thiên Không phương trượng nói. "Ánh mắt sư thái đã nhìn chằm chằm vào trên người lão nạp đã lâu lắm rồi."

Ánh mắt Tiết Tinh biến thành một đường thẳng: "Đi thôi, không cần vào xen vào chuyện của lão hòa thượng này."

Bốn người lần lượt bước lên thuyền, Tiết Tinh lên thuyền sau cùng, sau khi bước ra khỏi ván gỗ thì đột nhiên hỏi: "Lão hòa thượng, vì sao ngươi lại giúp ta?"

"A di đà Phật, trời giáng Yêu Tinh, không phải họa tức là phúc, lão nạp đành phải đánh cuộc thôi." Hai tay Thiên Không phương trượng chắp thành hình chữ thập. Khóe miệng Tiết Tinh khẽ nhếch lên mỉm cười: "Đa tạ, ta sẽ không làm cho ngươi thất vọng." Tiết Tinh đang định bước tiếp thì bị Thiên Không phương trượng gọi lại: "Từ đã"

"Làm sao vậy?" Tiết Tinh hỏi. "A di đà Phật, con thuyền này mua mất năm mươi lạng bạc." Thiên Không phương trượng nói. Không khí tốt đẹp lập tức tan biến, Tiết Tinh lấy từ trong lòng ngực ra hai thỏi bạc ném cho Thiên Không phương trượng như là ném phần nộ. Tiết Tinh tiếp tục đi nhưng lại bị Thiên Không phương trượng gọi lại: "Từ đã."

"Lại làm sao vậy!"

"Tới đó rồi nhớ trả tiền đi lại cho ta."

Tiết Tinh lại lấy hai thỏi bạc ra ném cho Thiên Không phương trượng, cái lão hòa thượng này không có việc gì tại sao lại cần nhiều bạc thế làm gì! Kỹ năng tồn tại của Lưu Huỳnh có thể sánh với điện thoại di động trong nước, bao hàm tất cả, không gì là không làm được, không chỉ biết đánh xe ngựa mà còn có thể chèo thuyền, càng ngày Tiết Tinh càng bội phục con mắt nhìn người của mình, đây chính là đôi bàn tay còn hơn khối trài lơ nha. Bạch Tích Trần bị say sòng, ngồi nôn khan đã lâu giờ thì nằm bất động như một con cá chết, Tri Thu vội vàng đi tìm khăn lau mặt cho hắn, Tiết Tinh giúp hắn ấn ấn huyết đạo trên đỉnh đầu: "Người nói xem người có khó hiểu hay không, là một thầy thuốc chữa bách bệnh như thế nào mà lại không chế ra được thuốc trị say sòng."

"Ta từng nghĩ mình sẽ chết nên đã để Tri Thu thả rấn trắng trong nhà ta đi, nó đã theo ta rất nhiều năm tuy không có công lao nhưng cũng có khổ lao." Mỗi Bạch Tích Trần trắng bệch, yếu ớt nói. "Chỉ là say sòng mà thôi, đừng nói linh tính dọa người khác như vậy." Tiết Tinh bắt đầu đi nói: "Đối với chúng say sòng thì nên cho Bạch công tử ăn một miếng nhân sâm." Lưu Huỳnh đang chèo thuyền phía bên ngoài. Tri Thu lập tức lấy một cái bình trắng trong lòng Bạch Tích Trần, từ trong bình lấy ra một miếng nhân sâm: "Công tử há mồm ra, ta....." Mới vừa nói được mấy chữ, giọng nói Tri Thu đột nhiên biến thành giọng đàn ông. Tri Thu hoảng sợ che miệng mình lại, Tiết Tinh ngậy người ra, đến Lưu Huỳnh cũng bỏ mái chèo xuống đi vào trong phòng. "Ta..... Ta....." Tri Thu kích động nói, vẫn là giọng nói của một thiếu niên. Bạch Tích Trần thở dài: "Không ngờ lại rời khỏi Minh Vực lâu như vậy, thuốc biến thanh (biến đổi giọng nói) đã hết hiệu quả rồi."

"Biến đổi giọng nói?"

Tri Thu cúi đầu nói: "Thật ra ta là đàn ông."

Biểu hiện của Tiết Tinh vẫn ngỡ ngàng như cũ, nàng đứng lên đi đến trước người Tri Thu, tay sờ sờ bộ ngực bằng phẳng của hắn, những chỗ khác nàng sẽ không không biết xấu hổ mà sờ soạng. "Người là đàn ông!" Tiết Tinh kêu to. "Sự tình là như thế này, năm công tử ta mười bốn tuổi mua ta về, nhưng hắn vẫn muốn mua một nha hoàn, mua về nhà rồi mới phát hiện ra là đàn ông, lại không đành lòng ném ta đi nên để ta uống thuốc vào để giọng nói trở nên lạnh lạnh, giả dạng thành nha hoàn hầu hạ hắn." Tri Thu vội vàng giải thích, đề phòng Tiết Tinh tiếp tục sờ loạn. "Bạch Tích Trần, thì ra người lại mặt người dạ thú như vậy, yêu thích giọng nói này." Tiết Tinh liếc xéo Bạch Tích Trần đang nằm trên ván gỗ: "... Ta cảm thấy người lại đang suy nghĩ nhiều rồi." Lưu Huỳnh đứng sau nói. Toàn thân Tri Thu là trang phục phụ nữ, nhưng giọng nói lại là của một thiếu niên, vô cùng không được tự nhiên, Tiết Tinh không nhìn được nữa nên đi tìm một bộ trang phục của Lưu Huỳnh đưa cho Tri Thu: "Trước tiên người cứ thay bộ nam trang này đã."

Bạch Tích Trần túm chặt góc áo của Tri Thu, yếu ớt nói: "Ta muốn nha hoàn không cần gãi sai vật, ta muốn nha hoàn không cần gãi sai vật,...."

Một nam tử với vết thương đã đóng vảy đang chèo thuyền, một nữ tử vết bỏng chưa lành đang quỳ rạp trên mặt đất gầy ó o, một nam tử mũ áo không chỉnh tề vẫn nằm không nhúc nhích vì bị say tàu, một thiếu niên mặc nữ trang dựa vào cửa, chiếc thuyền đang chở bốn người đang tỏa ra mùi nấm mốc tiến về hoang mạc. Hai chân vừa đặt lên đất liền, Bạch Tích Trần lập tức trở nên khỏe mạnh như long như hổ, chào tạm biệt Lưu Huỳnh và Tiết Tinh: "Vết thương của Tiết cô nương đã không còn đáng ngại, mỗi ngày bôi một lần kim sang được là sẽ tốt lên."

"Người không đi cùng chúng ta sao?" Tiết Tinh hỏi. "Ta muốn trở về Minh Vực, nếu người muốn đi cùng ta thì được thôi." Bạch Tích Trần nói. Đầu Tiết Tinh lắc như trống đánh: "Không cần."

Bạch Tích Trần cười: "Tiết cô nương, Lưu Huỳnh công tử, ở nơi này nói lời tạm biệt, nếu có duyên nhất định sẽ gặp lại."

"Bảo trọng!" Lưu Huỳnh nói. Bạch Tích Trần cũng không biết, giờ này ở Minh Vực của hắn là một mảnh lạnh lẽo và tức giận. Ở giữa Minh Vực, Diêm Minh đã canh giữ mấy ngày bên người Nam Cung Lạc Lạc, Bạch Tích Trần không có ở đây, tìm đại phu khác đến xem bệnh chỉ có thể không chế độc tính phát tác, không ai có thể trừ bỏ độc tính trên người Nam Cung Lạc Lạc. Nam Cung Lạc Lạc nằm trên giường tựa như chỉ đang ngủ thiếp đi, nhưng sắc mặt nàng trắng bệch lúc xanh lúc tím làm cho người khác không thể yên tâm. Diêm Minh cầm lấy tay Nam Cung Lạc Lạc, thì thảo tự nói: "Người đã biết, nhất định người đã biết, vì sao người không tìm một thanh kiếm đâm ta, vì sao người lại muốn dùng phương pháp này để trả thù ta, người vẫn luôn ngóc ngếch như vậy, chỉ có bây giờ mới thông minh tìm ra được nhược điểm của ta."

Đôi thị nữ song sinh đi đến cửa quỳ xuống bẩm báo: "Chủ nhân, Thiên Đạo Chủ đã trở lại."

Diêm Minh nắm chặt nắm đấm, lạnh lùng nói: "Bảo hắn vào."

Bởi vì trên thế gian thần y chỉ có hy hữu nên Bạch Tích Trần ở Minh Vực vẫn được trọng đãi, lần đầu tiên bị đối xử thô lỗ như vậy, mấy thủ vệ Minh Vực áp giải hắn đến phòng Nam Cung Lạc Lạc, Diêm Minh đưa lưng về phía hắn, tuy Bạch Tích Trần không có võ công nhưng vẫn có thể cảm giác được trên người Diêm Minh tản mát ra sát khí. Tri Thu đã sợ hãi đến mức bối rối, trên mặt Bạch Tích Trần vẫn không có biểu hiện gì: "Nam Cung cô nương trúng độc rồi."

Diêm Minh không lên tiếng, Bạch Tích Trần nói: "Độc này ta có thể giải."

Diêm Minh nghiêm mặt lạnh lẽo vùng tay nói: "Thả hắn ra."

Sau khi từ biệt Bạch Tích Trần và Tri Thu, Lưu Huỳnh hỏi Tiết Tinh: "Người muốn đi đâu?"

"Có phải ta đi đến đâu người sẽ theo đến đó không?" Tiết Tinh hỏi ngược lại Lưu Huỳnh. Lưu Huỳnh mỉm cười: "Người nói xem."

Tiết Tinh dặt tay hắn: "Quả thật ta có một nơi muốn đi, nhưng lại không xác định được chính xác, Diêm Minh nói Linh Khu kiếm còn có một bản Linh

Khu kiếm phổ, có lẽ tìm được bản kiếm phổ kia ta sẽ tìm được cách sử dụng Linh Khu."

"Người biết kiếm pháp đang ở đâu sao? Không chừng nó đã bị hủy rồi cũng nên."

"Có lẽ vẫn còn hy vọng, trăm năm trước Linh Khu đã bị vứt vào hồ nung chảy, Diêm Minh làm sao có thể biết được Linh Khu kiếm pháp? Người nào sẽ không vô duyên vô cớ nói với hắn điều này? Rất có khả năng hắn đã từng chính mắt nhìn thấy bản kiếm pháp này."

"Nếu hắn thật sự biết Linh Khu kiếm pháp thì sao lại không hủy kiếm pháp này đi, có khả năng kiếm pháp này được giấu ở.... .."

"Minh Vực" Hai người cùng một lúc nói ra. "Người muốn đến Minh Vực sao?" Lư Huỳnh hỏi. "Không cần vội, trước hết cứ dưỡng thương cho tốt, trước kia không phải người đã từng ở hoang mạc sao, nơi này không có người nào để người lư luyện sao?" Tiết Tinh nói. Trí nhớ của Lư Huỳnh về hoang mạc cũng không phải là vui vẻ gì, hắn nhìn xung quanh nói: "Ngược lại ta cũng có chút tưởng nhớ, nhưng nó không phải ở chỗ này, người còn nhớ là ta từng nói với người ở đó có một loại cỏ đuôi chó mà Trung Nguyên không có, người xem khắp nơi trên hoang mạc không phải đều là nó sao?"

Tiết Tinh gật đầu nói: "Ừ, ta còn cảm thấy loại cỏ kỳ quái là cỏ gì."

Lư Huỳnh đi trước hai bước, rút một cây cỏ từ trên mặt đất đưa cho Tiết Tinh: "Người xem, đây chính là cỏ đuôi chó."

Trên nhánh có mảnh khảm có đính rất nhiều lông lá xù xì gì đó, đây không phải là loại cỏ dại có thể nhìn thấy trên đồng ruộng sao, trước đây Tiết Tinh thường chơi đùa với nó, vui mừng nói: "Người có biết cỏ đuôi chó này có rất nhiều cách chơi hay không?" Nói xong rút mất gốc cỏ đuôi chó trong tay ra, chỉ trong chớp lát biến thành một con thỏ bằng cỏ đưa cho Lư Huỳnh: "Người xem, có phải trông rất đáng yêu hay không?"

Lư Huỳnh cười cười nhận lấy, bỏ vào trong hành lý, Tiết Tinh vội ngăn hắn lại: "Không cần bỏ vào trong túi, trong đó đã đựng rất nhiều thứ, chỉ là một con thỏ bằng cỏ, ném nó đi."

Lư Huỳnh vẫn thả nó vào trong: "Đây là do người tự làm."

Tiết Tinh cười híp cả mắt lại, kéo kéo cánh tay Lư Huỳnh, dựa vào bờ vai hắn: "Tại quê quán của ta, mỗi một loại cỏ đều có một ý nghĩa tượng trưng riêng, người có biết cỏ đuôi chó này tượng trưng cho cái gì không?"

Lư Huỳnh ôm Tiết Tinh vào bên cạnh mình: "Tượng trưng cho cái gì?"

"Chờ đến khi nào chúng ta thành thân ta sẽ nói cho người." Tiết Tinh véo chóp mũi Lư Huỳnh nói. Dưới ánh mặt trời, hai bóng dáng cùng bước đi trên cát tiến vào hoang mạc, đời này kiếp này, có người cầm tay làm bạn, cho dù có đi vào hang hùm miệng sói thì còn phải sợ cái gì."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Làm khách

Bạch Tích Trần xem xét chất độc trên người Nam Cung Lạc Lạc nói: "Trà Không Tước, kỳ độc hiếm thấy, khó có thể giải được, cho dù là ta cũng không chế ra được thuốc giải."

Sát khí của Diêm Minh càng đậm: "Người nói người có thể cứu nàng."

"Không cần thuốc giải nhưng ta nghĩ có một phương pháp khác khả dĩ hơn để giải độc, phương pháp dẫn kinh mạch bên trong, đây là phương pháp duy nhất có thể cứu Nam Cung cô nương, nhưng phương pháp này vô cùng nguy hiểm, tỉ lệ thành công rất ít." Bạch Tích Trần nói.

"Nói mau, chỉ cần có thể cứu nàng, cho dù là biện pháp gì ta đều nguyện ý thử." Diêm Minh vội vàng nói.

"Phương pháp này cần một người có nội lực thâm hậu, ta sẽ dùng ngân châm cố định lại mạch của nàng, người có nội lực thâm hậu kia sẽ dùng nội lực ép đẩy độc tố trong cơ thể nàng ra, người đẩy độc nhất định nội công phải thâm hậu, nếu không sẽ làm cho độc tố ngấm vào sâu hơn."

"Người thấy nội lực của ta có thể đảm nhiệm việc này không?" Diêm Minh hỏi.

"Nội lực của người trong thiên hạ rất ít người có, tất nhiên là có thể đảm nhiệm, nhưng ta có điều cần phải nói trước, khi sử dụng phương pháp này sẽ có ba hậu quả, một là hai người các người đều bình an không bị thương tổn gì, hai là Nam Cung cô nương có thể giải được độc nhưng độc khí sẽ phản hệ lại trong thân thể người, thứ ba là cả hai người sẽ bị trúng độc mà bỏ mình, người vẫn kiên trì muốn cứu nàng sao?" Khuôn mặt Bạch Tích Trần không chút thay đổi hỏi han.

"Cứu" Thậm chí Diêm Minh còn không suy nghĩ mà thốt lên nói luôn.

Đám người Tiết Tinh thoát khỏi nhà tù trên núi Kỳ Lân, Võ Lâm Trung Nguyên không biết nguyên nhân bọn họ đi trở nên yên ổn trở lại, vết thương của

Kiều Dật Quân vừa mới phục hồi được không lâu thì lại bị thế lực thần bí ám sát, các môn phái ở Trung Nguyên vốn dĩ đang lùng bắt lại đám người Tiết Tinh ngược lại vì vụ ám sát này mà truy lùng thích khách thần bí kia, để tìm ra nguyên nhân Kiều Dật Quân bị trọng thương. Tự Ưu đạo nhân vốn dĩ đang bế quan tu đạo đành phải xuất quan, mặt trời ở Trung Nguyên vẫn nóng rực như cũ nhưng lại có thêm một tia khói mù.

Cùng là một dạng như vậy nhưng hoàn cảnh của mỗi người lại khác nhau, trong phòng lò luyện của Đoạn Kiếm sơn trang, Kiếm Vô Danh vui mừng vuốt ve thân kiếm của thanh kiếm mà mình tạo thành; Kiếm Vô Tâm ôm đầu gối ngủ, khoe môi nhếch lên nụ cười phóng túng; Kiếm Vô Ý thì vào phòng Kiếm Vô Tâm tìm sách để xem, nhìn một hồi thì mặt đỏ tai hồng đem sách đi thiêu hủy; Hi nhi thì đang chơi đùa với chấu Quân Tử Lan trông trước cửa sổ phòng mình, ánh mắt nhìn về phía ngọn đèn dầu phía xa trong phòng lò luyện, hẳn lại không đi ngủ, nằng nhừ; trên đỉnh núi Côn Luân tuyết rơi dày đặc, Mạnh Nhân và cung chủ cung Côn Luân đang đun một bình trà nóng, Mạnh Nhân uống trà nói: "Sự huynh, chúng ta làm như vậy Phàn Thừa sư thúc liệu có vui vẻ không?" "Chúng ta mà không làm như vậy, 50 oan hồn của cung Côn Luân có thể nhắm mắt hay sao?" Cung chủ cung Côn Luân nói; Địch Nghị sư thái đang điều chế thuốc trị thương có Kiều Dật Quân; bên trong Thanh Bình Nhạc, Ý Thuần nằm trên giường nhìn chiếc đàn Ngọc Sinh sáng như ánh trăng mà ngẩn người, Suông công tử đã đến đây vài lần; Thiên Không phương trượng và tiểu hòa thượng đang dừng chân ở khách điểm, hai người đều uống say đến mê mết, "Sư thái.... .." Thiên Không phương trượng nhếch miệng cười, "Nhân sâm.... .." tiểu hòa thượng cũng nhếch miệng cười.

Bên trong Minh Vực, cặp thị nữ sinh đôi vội vàng báo lại: "Chủ nhân, Tiết Tinh phái Linh Vũ chưa chết, đã chạy trốn khỏi nhà tù, các môn phái Trung Nguyên không tìm ra được nàng, Địa Ngục Đạo chủ đoán rằng nàng đã trốn đến hoang mạc bên xin người chỉ thị có phải người vậy bắt hay không."

Diêm Minh đang vội vàng giải độc cho Nam Cung Lạc Lạc, không kiên nhẫn nói: "Loại việc này không cần phiền đến ta, để cho An Loa đi tìm các thế lực đang thành thoi của chúng ta ở Trung Nguyên điều tra xem."

"Vâng!" Cặp thị nữ song sinh lĩnh mệnh.

Bạch Tích Trần cho nước ấm vào đầy trong bồn tắm, nước ấm giúp cho thân thể đang cứng nhắc của Nam Cung Lạc Lạc được thả lỏng, hẳn nói: "Ta chỉ có thể làm những thứ này, là phúc hay họa, cứ mặc cho số phận đi." Nói xong thì rời khỏi phòng tắm, đóng cửa lại.

Diêm Minh ôm Nam Cung Lạc Lạc nhảy vào trong ao nước nóng, lúc này hai người đều không mặc quần áo, trên người Nam Cung Lạc Lạc có đến cả trăm cây châm bạc, Diêm Minh đặt Nam Cung Lạc Lạc dựa vào thành bể, để hai bàn tay của hai người tiếp xúc trực tiếp với nhau, liên tục rót nội lực vào cơ thể nàng.

"Người đâu đã quên đi cho nên người mới có thể đối xử với ta như vậy." Diêm Minh thờ dài nói.

Trong một năm nào đó, Nam Cung vẫn là một thế gia ở Minh Vực, lúc đó chủ nhân Minh Vực vẫn là sư phụ của Diêm Minh, Diêm Minh vừa mới gia nhập Minh Vực, giữa đao quang kiếm ảnh mà lúc ấy lại còn nhỏ tuổi nên Diêm Minh bị thương, ngã vào một trận dòng sông, còn tưởng rằng chính mình sắp chết ở đó thì bất ngờ được người khác kéo lên.

"Người đang chảy máu, buộc cái này vào đi." Một cô bé non nớt nhỏ hơn hai tuổi so với Diêm Minh xé tay áo mình xuống nói với hắn.

Rất nhanh Diêm Minh đã nghĩ ra nàng chính là con gái của chủ nhân Nam Cung gia, đại tiểu thư Nam Cung thế gia Nam Cung Lạc Lạc, nội tâm ấm áp thiện lương của nàng đã cứu hắn khỏi dòng sông, Diêm Minh đưa nàng chạy đi, Nam Cung thế gia chết hết toàn bộ, chỉ còn nàng vẫn còn sống.

"Cám ơn đã cứu ta, người tên là gì? Về sau nhất định ta sẽ tìm được người." Nam Cung Lạc Lạc hỏi Diêm Minh.

"Ta tên là Diêm Minh, người muốn đến tìm ta, nhất định phải đến tìm ta." Đây là lời nói cuối cùng của Diêm Minh với Nam Cung Lạc Lạc trong lúc đó.

Nam Cung Lạc Lạc không nhớ chuyện lúc nhỏ nên tự nhiên cũng không nhớ lời hứa hẹn với Diêm Minh, cho nên nàng chưa bao giờ đi tìm Diêm Minh, bình sinh Diêm Minh có ba việc làm hắn vô cùng tức giận, tức giận đối với những việc và người bất lợi, tức giận với hành động lời nói không biết trời cao đất dày, tức giận với những người làm trái ý hắn, cho nên hắn hận Nam Cung Lạc Lạc, muốn giết nàng lại không thể xuống tay được, chỉ có thể cường bạo nàng mới có thể thỏa mãn được nội tâm của hắn, mặc kệ việc hắn đã không phân biệt được cảm giác thỏa mãn kia là xuất phát từ yêu hay vẫn lại là hận nữa rồi.

"Không được chết!" Diêm Minh nói xong, mồ hôi rơi như mưa, nội lực đối kháng với chất độc, không ai nhường ai.

Ở hoang mạc bạc rất ít có chỗ dừng đến, nước và thực vật ở hoang mạc thường xuyên di chuyển theo các ốc đảo, cũng có một số người không thích di chuyển nên tự mình trữ nước, nuôi nhốt trâu bò, Tiết Tinh và Lưu Huỳnh cực kỳ may mắn khi tìm được một hộ gia đình để ở nhờ, chủ nhà là một cặp vợ chồng và một cô con gái năm tuổi, bọn họ không thu bạc, thấy Tiết Tinh và Lưu Huỳnh từ Trung Nguyên đến mang theo y phục liền đồng ý dùng y phục làm tiền thuê nhà cho hai người ở lại.

Phòng hai vợ chồng ở phía sau viện, Tiết Tinh và Lưu Huỳnh ở trong phòng chơi đùa với tiểu cô nương kia.

"Ta luôn cho rằng Trung Nguyên đối với hoang luôn luôn không thân thiện, người hoang mạc cũng sẽ có địch ý đối với người Trung Nguyên." Tiết Tinh nói.

"Hoang mạc có địch ý với Trung Nguyên, cái này khẳng định là không có." Lưu Huỳnh xuất chuôi kiếm nói: "Huống hồ so với chúng ta họ có thể liều mạng vì hai bộ y phục kia hơn."

Con gái hai vợ chồng chủ nhà tên là Linh Linh, vừa mới năm tuổi, nghiêng đầu nhìn Tiết Tinh, Tiết Tinh phát hiện nàng đang nhìn vòng cổ trên cổ mình, vì thế cúi vòng cổ xuống lắc lắc trước mặt Linh Linh: "Gọi ta là tiên nữ ta sẽ cho cháu."

"Tiên nữ." Linh Linh ngoan ngoãn đọc rõ ràng từng chữ một.

Tiết Tinh vui vẻ bỏ sợi vòng cổ vào tay Linh Linh, Lưu Huỳnh từ phía sau ôm lấy eo Tiết Tinh, nói nhẹ bên tai Tiết Tinh: "Nàng thích con gái như vậy? Sau này chúng ta sẽ sinh con gái."

"Hai vị khách, buổi tối chúng ta ăn đùi cừu nướng được không?" Mẫu thân Linh Linh xúc rem của lên vào trong hỏi.

Cũng may Tiết Tinh là người luyện võ, động tác nhanh nhẹn nhanh chóng thoát khỏi từ trong lòng Lưu Huỳnh, đôi má ửng đỏ lên, dường như không có việc gì nói: "Được, chúng ta không hề ăn kiêng."

Linh Linh giật mình chạy đến chỗ mẫu thân nàng, bím tóc trên đầu cứ nhảy sang chỗ này một cái sang chỗ kia một cái: "Mẹ, tí nữa cho thêm củi vào bếp lò đi, ca ca và tỷ tỷ đều lạnh đến mức phải ôm nhau rồi."

Hoang mạc đều là cát, Tiết Tinh muốn tìm cái hố để vùi mình xuống có lẽ cũng không khó.

Vợ chồng chủ nhà ở trong sân đốt đồng lửa, bên trên có để một cái đùi dê nướng, năm người vây quanh đồng lửa mà thi thoảng vẫn cảm giác thấy lạnh, Lưu Huỳnh dùng dao nhỏ cắt thịt cho Tiết Tinh ăn, Tiết Tinh gấp một miếng cho Linh Linh, Linh Linh ngậm thịt nhảy tới nhảy lui vui đùa với Tiết Tinh làm nàng cười ha ha, Lưu Huỳnh nhìn khuôn mặt tươi cười của Tiết Tinh khoe miệng cũng hơi hơi giương lên, trong lòng đã có sẵn kế hoạch cho tương lai.

"Hai vị lữ khách, Trung Nguyên cây cối tốt tươi, làm sao mà lại đến cái nơi mà chim cũng không bay đến như thế này?" Mẫu thân Linh Linh hỏi thăm.

"Hả, ta.... Phu quân ta lúc nhỏ lớn lên ở hoang mạc, nhiều năm rồi vẫn chưa trở về nên rất tưởng nhớ vì thế muốn trở về thăm một chút." Tiết Tinh nói, thân phận phạm nhân trốn tù vẫn không tốt đẹp gì, tốt nhất là vẫn nên che giấu thì tốt hơn.

"Ta đã nói mà, nhìn đã biết là một cặp phu thê tương thân tương ái." Phụ thân Linh Linh cười hề hề nói.

Tiết Tinh liếc mắt nhìn Lưu Huỳnh một cái, phát hiện hắn cũng đang nhìn mình, cúi mắt xuống nhìn về ngọn lửa, bị nói trúng lòng mình nàng càng có thêm ảo tưởng về một tương lai bọn họ sẽ kết hôn? Như vậy.... Dường như cũng không phải là không có khả năng.

"Ta nghe nói hoang mạc có Minh Vực rất lợi hại?" Tiết Tinh bất ngờ hỏi.

Nhắc tới Minh Vực, sắc mặt vợ chồng chủ nhà rõ ràng có sự thay đổi, đó là một loại thần sắc khủng hoảng, Tiết Tinh khẩn trương nói thêm: "Ta và phu quân định định cư lâu dài ở đây, không có bản lĩnh gì, cũng không có võ công, không biết Minh Vực có thiếu người không?"

"Cô nương, ta khuyên người đừng đi Minh Vực, người đi rồi.... khẳng định không thể ra ngoài." Mẫu thân Linh Linh khuyên nhủ.

Tiết Tinh có chút bất ngờ, nàng cho rằng Minh Vực có thể tác oai tác quái như vậy là vì luôn coi Trung Nguyên ở thế đối lập, ở hoang mạc Minh Vực hẳn phải như một vị thần thù hờ mới đúng, thế nào mà người dân hoang mạc lại không có tình cảm tốt đẹp gì với Minh Vực như vậy? Sau đó lại cảm thấy như vậy cũng hợp lý, Diêm Minh dùng bạo lực áp chế số đông không biệt là địch hay ta, trong mắt hắn chỉ có hai loại người: nữ chính và những người khác, hắn không để ý đến con dân của hắn thì con dân của hắn làm sao có thể kính yêu hắn được.

"Tiên nữ tỷ tỷ, thần tiên ca ca, các người từ Trung Nguyên đến? Có phải Trung Nguyên rất đẹp hay không?" Linh Linh chớp chớp mắt hỏi.

"Trung Nguyên có sông có núi, có chim có thú, rất khác hoang mạc." Lưu Huỳnh nói.

"Ta cũng muốn đến Trung Nguyên." Trong lòng Linh Linh tràn đầy chờ mong.

Mẫu thân Linh Linh cười nhét vào trong miệng nàng một miếng thịt: "Đứa ngọc này, người không thể đến Trung Nguyên, người Trung Nguyên thấy người nhất định sẽ nhốt người lại đó."

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Linh tràn đầy sự thất vọng, Tiết Tinh sờ sờ đầu nàng: "Nếu có một ngày ta trở lại Trung Nguyên nhất định sẽ đưa người cùng đi." Uống cùng một dòng nước, ăn cùng một loại thức ăn, nhưng Trung Nguyên và hoang mạc như hai thế giới khác xa nhau, xem ra những người dân bình thường này đều chỉ mong có thể bình an sống qua ngày, đâu từng thấy bóng dáng một người Trung Nguyên nào ác như trong lời nói đâu.

Sau khi bức toàn bộ độc trong người Nam Cung Lạc Lạc ra khỏi cơ thể, Diêm Minh đứng lên, khoác lên thân thể ướt sũng một bộ y phục rồi đi ra khỏi phòng tắm, An Loa đứng ở ngoài linh mệnh, gặp Diêm Minh ra khỏi, khoác lên thêm trên thân thể Diêm Minh đã bị thấm ướt thêm một lớp áo.

"Độc của Nam Cung cô nương đã giải rồi sao?" An Loa hỏi.

Diêm Minh giật đầu một cái, ánh mắt lạnh lùng: "Kịch độc của loại trà Khổng Tước này hiếm thấy, làm sao Lạc Lạc có thể có, đem hết bọn thị nữ hầu hạ Lạc Lạc đến cho ta."

Khi hai thị nữ bị mang đến đã khóc đến hoa dung thất sắc, không quỳ nổi trên mặt đất chỉ còn biết cầu xin tha thứ.

"Nói, nhiều ngày qua Lạc Lạc hay gặp ai? Hoặc là ai hay đi tìm Lạc Lạc?"

Thị nữ nghĩ nghĩ rồi dập đầu nói: "Tu La Đạo chủ! Tu La Đạo chủ đã đến phòng của Nam Cung tiểu thư!"

Trong mắt Diêm Minh phát ra sát khí: "Người đàn bà này một lần nữa lại khiêu chiến với cực điểm của ta!"

Lúc này, Lệ Cơ đang ngồi trước gương đồng trên bàn trang điểm trong phòng mình, gương đồng chỉ có một nhưng hương thì lại có nhiều vô cùng, trong phòng nàng luôn đốt hương nồng nặc, bởi vì nàng không thích người thấy mùi máu tươi trên người mình, áo mỏng đồ trang sức trang nhã vẫn không giảm đi chút nào vẻ đẹp mỹ mạo của nàng, miệng nàng gợi lên nụ cười quyến rũ nói: "Tìm thấy bọn họ rồi à?"

Nhân Đạo Đạo chủ Mặc Thanh Sam đang đứng sau lưng nàng, quần áo màu xanh thất lưng buộc kiếm, hình tượng quân tử khác hoàn toàn với người phụ nữ xinh đẹp trước mặt, nhưng hần đứng ở đây, lại giống như hần vốn nên đứng trong đây vậy, Mặc Thanh Sam lẳng lặng nhìn Lệ Cơ trang điểm, nhìn cái lược sừng trâu đi theo từ chân tóc đến ngọn tóc nàng, hào hoa phong nhã trả lời: "Tại một hộ gia đình nông dân ở Tây Bắc."

Lệ Cơ cười càng thêm quyến rũ, thoa lên son môi đỏ sẫm "Vực Chủ một lòng đắm mình trong ôn nhu hương, vẫn nên để thiếp thân đi chiêu đãi khách thay hần rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Dễ dàng thay đổi dung mạo

Mẫu thân Linh Linh nói hôm nay ở ốc đảo Sa Thành cách đó không xa có chợ, lần đầu tiên Tiết Tinh đến hoang mạc rất muốn trông thấy náo nhiệt liền mượn nhà Linh Linh hai con lạc đà, thay quần áo cũ của gia đình Linh Linh ra rồi đi cùng Lưu Huỳnh.

Chợ cái gì cũng bán, nhất là đủ loại da trâu da bò, buộc từng bó từng bó đặt bên ngoài, có một số không biết như thế nào lại có cả đồ sứ và tơ lụa đến từ Trung Nguyên, có thể dùng nó để đổi lấy một bó da dê bất kỳ. Còn có người bán ngựa, những con ngựa cao to trông vô cùng dũng mãnh, Tiết Tinh thấy thế thương tình: "Ta muốn con ngựa trắng của ta, không biết Tiêu Quy Ứng có thay ta đổi xử tử tế với nó không.... Sẽ không ăn nó chứ!"

"... ..Hắn là không đâu, Tiêu Các chủ cảm tình con ngựa nên có lẽ sẽ không ăn thịt ngựa." Lưu Huỳnh an ủi.

"Ai! Tiểu cô nương, tiểu công tử qua đây nhìn một chút.....! Nhà ta có lục lạc, treo trên đầu trâu bò đảm bảo chúng sẽ không chạy lung tung được đâu!" Một người phụ nữ bán một đám lục lạc đang rao hàng với Tiết Tinh và Lưu Huỳnh.

Tiết Tinh nhìn sát lại, thật sự được làm bằng sắt, so với những vật phẩm trang sức ở Trung Nguyên thường xuyên bị cắt xén nguyên liệu thì tốt hơn nhiều nên hỏi: "Thật sự khi treo nó lên sẽ không thể trốn được sao?"

"Ồi chào, ai ôi! Lục lạc chồng ta làm ra ngâm trong nước cũng không bị rỉ sắt, nếu nó muốn chạy ngay lập tức lục lạc sẽ kêu to lên, vậy sẽ không thể chạy thoát được rồi."

"Ta có thể dùng cái này đổi được không?" Tiết Tinh đưa ra y phục bên ngoài của mình nói, người phụ nữ như một người thợ xem xét thấy chính mình kiếm được món hời nên cũng đồng ý.

"Chúng ta không có dê, mua cái này làm gì?" Lưu Huỳnh khó hiểu hỏi Tiết Tinh.

Tiết Tinh kiểm chân, đeo lục lạc vào cổ Lưu Huỳnh, sau đó nghịch nghịch lục lạc, leng keng kêu lên: "Đề phòng lạc đường." (Có ai lại giữ người mình yêu như chị không cơ chứ!)

Giữa sa mạc lớn, mui dăm Trường Sa, Tiết Tinh và Lưu Huỳnh cười lạc đà đi trên mặt cát, mặc cho lạc đà bước chậm rãi, hai người nắm tay nhau, tiếng gió cùng với tiếng lục lạc trên cổ Lưu Huỳnh, Tiết Tinh cười ha hả.

"Cười cái gì?" Trong lòng Lưu Huỳnh có dự cảm không tốt.

"Chàng nói xem, như thế nào mà ông trời lại để cho ta gặp chàng, thân thể mềm mại yếu ớt dễ đẩy ngã như thế, nếu ta mà muốn chàng vậy phải làm bây giờ?" Tiết Tinh xoa xoa đôi má Lưu Huỳnh nói.

"Chỉ cần nói là ta sẽ đến, mặc cho nữ vương sử dụng" Lưu Huỳnh nói.

Trong đầu Tiết Tinh tự nhiên hiện lên hình ảnh: "Hạ lưu! Người nào đã dạy chàng!" Đôi má Tiết Tinh ửng đỏ, vội vàng dẫn lạc đà quay đầu.

Lưu Huỳnh nghĩ nghĩ, những lời này hẳn là được ghi trong một quyển sách nào đó trong Tàng Kinh các của Thiếu Lâm Tự.

Hai người về đến gia đình Linh Linh, dắt lạc đà vào cửa, vào trong phát hiện không thấy ai cả, Tiết Tinh gọi: "Chúng ta đã về, có người ở đây không?"

Không ai xuất hiện, trong phòng lại vang lên âm thanh của đàn tỳ bà, đàn tỳ bà chỉ gảy đơn âm, trộn lẫn với vẻ yên tĩnh là mấy âm thanh ít ỏi, ngược lại lại khiến tâm thần người khác không yên. Lưu Huỳnh kéo Tiết Tinh đến bên cạnh mình, Tổ Vần đã rời khỏi vỏ, thân Tổ Vần run lên nhẹ nhẹ, giống như cúi

đầu trước tiếng đàn tỳ bà. Linh Khu bên hông Tiết Tinh không cách nào sử dụng được, chỉ là vật trang trí, nàng lấy kiếm trong tay áo ra lạng lẽ trượt vô xuống, cầm trong lòng bàn tay.

Đột nhiên trước cửa xuất hiện một nhân ảnh, toàn bộ tinh thần hai người đều đang đề phòng cực độ, tập trung nhìn vào nhưng đó lại là Linh Linh, Linh Linh mở to mắt thật to nhìn Tiết Tinh và Luru Huỳnh, Luru Huỳnh kéo Tiết Tinh không để cho Tiết Tinh lại gần Linh Linh, Tiết Tinh cũng cảm giác được bao quanh thân thể Linh Linh có một luồng khí tức bất thường, hai người cứ đứng đối diện với Linh Linh như vậy cũng không phải là biện pháp, Luru Huỳnh vỗ vỗ mu bàn tay Tiết Tinh ý bảo nàng đứng yên chờ, hần đi đến bên người Linh Linh nói: "Cha mẹ cháu đâu?"

Linh Linh ngẩng đầu nhìn Luru Huỳnh, ánh mắt tối đen vô thần, nàng không trả lời, đột nhiên vươn đôi tay vẫn nấp phía sau ra, nắm trong tay là dao cắt chặt chém tới Luru Huỳnh. Luru Huỳnh sớm đã có phòng bị, chỉ di chuyển lại phía sau một chút rồi vọt lên, hần vốn định điểm huyết Linh Linh, nhưng nghĩ lại lại thay đổi cách khác, đối với Linh Linh ở phía đối diện đang chém lung tung chỉ chậm rãi trốn tránh, lỗ tai chú ý từng khắc âm thanh đàn tỳ bà, mỗi khi đàn tỳ bà đàn hạ âm Linh Linh sẽ có động tác, đàn tỳ bà âm càng thấp nàng càng đánh hăng hơn.

Biết Luru Huỳnh có biện pháp nên Tiết Tinh cũng không vội, đứng yên tại chỗ nhìn, ở góc mắt xuất hiện điểm xấu, con mắt Tiết Tinh chuyển động nhìn về phía sau, cha Linh Linh và mẹ Linh Linh cùng nhau xuất hiện trong tầm mắt nàng, ánh mắt hai người dò dẫm giống như cương thi trong phim điện ảnh. Tiết Tinh thu hồi kiếm trong tay áo, dù sao cũng không hẳn là cương thi, người dân bình thường bị khống chế cũng chỉ có thể sử dụng sức mạnh đơn bạc của mình mà thôi, Xích Thủ Không quyền của Tiết Tinh cũng hoàn toàn không có tác dụng, nhưng không biết nguyên nhân người bị khống chế nên Tiết Tinh không thể làm tổn thương bọn họ.

Tiếng đàn tỳ bà lưu loát trôi chảy, êm tai hợp lòng người, ai mà có thể nghĩ đến những hành động như vậy lại bị điều khiển bởi âm thanh tự nhiên kia, Luru Huỳnh nắm lấy chủ thủ của Linh Linh, đơn giản đâm Tô Văn về phía vách tường, một kiếm như vậy đâm xuyên qua vách tường và biến mất sau vách tường, tiếng tỳ bà im bất, ba người như con rối bị đứt dây ngả xụi lơ trên mặt đất.

Luru Huỳnh rút kiếm ra, một người phụ nữ xinh đẹp toàn thân mặc hoa phục đỏ sẫm từ trong nhà đi ra, nốt ruồi lệ đỏ chót vẽ ở khóe mắt càng khiến nàng thêm quý dị mẽ người.

Lệ Cơ! Tiết Tinh liếc mắt liền nhận ra người phụ nữ này, kinh ngạc trừng lớn hai mắt. Luru Huỳnh rút kiếm đâm về phía Lệ Cơ, kiếm vừa đụng đến y phục hoa mỹ của Lệ Cơ thì đã bị một cây kiếm đen như mực ngăn cản, chẳng biết từ lúc nào mà bên người Lệ Cơ xuất hiện thêm một người đàn ông nho nhã mặc trang phục màu xanh.

Mặc Thanh Sam, nơi nào mà có Lệ Cơ làm sao có thể không có Mặc Thanh Sam, nhìn hai người này ngược lại Tiết Tinh có chút yên tâm.

Luru Huỳnh so vài chiêu với Mặc Thanh Sam trong mắt lộ vẻ thán phục: "Kiếm pháp phái Võ Đang."

"Truyền nhân của Tô Văn quả nhiên biết phân biệt hàng tốt xấu." Lệ Cơ ôm đàn tỳ bà cười khanh khách nói.

"Diêm Minh phái các ngươi đến sao?" Tiết Tinh thử thăm dò hỏi.

"Ngươi đoán xem?" Lệ Cơ dường như khiêu khích hỏi lại.

"Ta nghĩ không phải."

"Vì sao?"

"Diêm Minh phái ngươi đến thì ngươi sẽ đến sao?"

Lệ Cơ cười khanh khách: "Ngươi làm sao có thể nhận ra thiếp thân?"

"Nghe đồn hoang mạc có hai tuyệt thế mỹ nhân, một vị là Liễu Tứ Thư phái Linh Vũ về sau đã mất tung tích, một vị khác thì gả cho một chi chủ của Minh Vực, cái tên Lệ Cơ xinh đẹp như sấm bên tai." Trong lời nói Tiết Tinh cho thêm vài lời vỗ mông ngựa.

"Nói ngọt như vậy thiếp thân làm sao lại có thể dùng binh khí tiếp đón các ngươi, vừa rồi chỉ là chào hỏi, thiếp thân đến đây là để hỏi hai vị một vấn đề." Lệ Cơ nói.

"Mời nói."

"Các ngươi muốn vào Minh Vực hay không?"

Tiết Tinh nghĩ nghĩ nói: "Muốn vào nhưng không thể ra tay."

Từ trong lòng Lệ Cơ lấy ra cái gì đó rồi đi đến bên cạnh bếp lò, Tiết Tinh nhìn kỹ thì thấy đó là da mặt của hai nữ tử, Lệ Cơ nói: "Đây là hai tấm da mặt người, thuật dịch dung của thiếp thân là Thiên Hạ Vô Song, đến cả giọng nói thiếp thân nghĩ Bạch Tiên ý sẽ rất vui lòng điều chế thuốc giúp hai vị."

"Nếu chúng ta vào Minh Vực chẳng phải càng dễ dàng một mẻ bắt hết sao?" Luru Huỳnh nhìn tấm da người trên bếp lò nói.

"Không, ta tin tưởng bọn họ, có Lệ Cơ giúp đỡ nhất định sẽ mã đáo thành công." Tiết Tinh nói.

Luru Huỳnh nghi ngờ nhìn về phía Tiết Tinh, có mối quan hệ ác liệt như vậy với Minh Vực, người bình thường sẽ không có ai chịu tiếp nhận sự giúp đỡ

của người Minh Vực, Tiết Tĩnh rất tự tin mỉm cười với hắn, Lệ Cơ là nữ nhân chỉ sợ thiên hạ không loạn, nàng đối với Diêm Minh không hề trung thành, thậm chí còn có ý quý rồi, cũng không phải là Diêm Minh đi trêu chọc nàng mà chỉ đơn giản nàng là một người biến thái mà thôi, Tiết Tĩnh có lý do tin tưởng nàng thật ra đã bỏ đi rất nhiều tệ bào nên mới nghĩ ra điều kể như vậy, vì muốn nhìn dáng vẻ chau mày của Diêm Minh, Diêm Minh ơi là Diêm Minh, đây chính là báo ứng, người cho rằng người là S sao, thật ra bên cạnh người vẫn còn một người siêu S hơn.

"Những người này.... .." Tiết Tĩnh nhìn một nhà Linh Linh trên mặt đất nói.

"Thiếp thân chỉ mê hoặc tâm trí họ một chút thôi, hai ba canh giờ sau tự nhiên họ sẽ tỉnh dậy." Lệ Cơ nói.

Đưa ba người nhà Linh Linh vào trong phòng, Lệ Cơ bắt đầu dịch dung cho Lưu Huỳnh và Tiết Tĩnh, lần này nàng đến có mang theo đầy đủ công cụ, phía hậu viện có một ruộng đồ toàn bộ là công cụ của nàng, dịch dung ngoại trừ cần thuốc nở thì vẫn mang quần áo vật phẩm trang sức của mình, nghĩ đến việc là da người thật được áp vào mặt mình thì trong lòng Tiết Tĩnh vẫn có chút sợ hãi, nhưng nghĩ đến mục tiêu của chính mình nàng lại khẽ cắn môi kiên trì.

Làm xong da mặt Tiết Tĩnh vào trong nhà thay quần áo, nhìn thấy chính mình trên gương đồng, đó là khuôn mặt của một người phụ nữ khác, mặc dù không đẹp tuyệt mỹ nhưng cũng được coi như là một mỹ nhân, quần áo Lệ Cơ mang cho nàng là quần áo thị nữ Minh Vực hay mặc, mặc dù không hoa lệ nhưng cũng đáng để mặc. Đổi ý phục xong ra ngoài thấy Lưu Huỳnh cũng đã xong, nếu không phải trên cổ Lưu Huỳnh vẫn đang đeo cái lục lạc mua ở chợ thì suýt nữa Tiết Tĩnh đã không nhận ra hắn, hiển nhiên cũng là một mỹ nhân, vốn dĩ đáng người hắn cũng không phải loại cường tráng, mặc nữ trang vào rồi tân trang thêm chút thể mà lại hồn nhiên trở thành một nữ tử.

"Đây là tiểu mỹ nhân nhà ai đây a!!" Tiết Tĩnh khiêu khích đẩy đẩy cầm Lưu Huỳnh.

Dáng vẻ của Lưu Huỳnh là thấy chết cũng không sờn, giống như dân nữ cam chịu số phận ác bá cướp đi càng kích thích Tiết Tĩnh bá vương ngách thượng cung. Lệ Cơ cực kỳ đặc ý nhìn hai kiệt tác của mình: "Thanh Sam, người xem, chỉ cần chú ý lời nói thì cho dù là Diêm Minh cũng không có khả năng nhận ra."

Mặc Thanh Sam càng không đồng ý không làm gì thì Lệ Cơ càng không ngừng tìm việc để làm, biết làm sao Lệ Cơ vốn là một người chuyên quyền độc đoán, hắn chỉ có thể liều mình bồi theo nàng, giờ phút này chỉ có bất đắc dĩ gật đầu: "Đương nhiên là như vậy."

Tiết Tĩnh không ngờ có thể dễ dàng trà trộn vào Minh Vực như vậy, vẫn là một trong sáu đạo chủ của Diêm Minh cho nàng vào, có câu gọi là chính nghĩa thì sẽ luôn nhận được sự giúp đỡ, phi nghĩa thì không được giúp đỡ, mắt lòng người nhất định sẽ bị thất thế, Tiết Tĩnh rất muốn nhìn thấy biểu tình của hắn khi hắn nhìn thấy cái người mà hắn cho rằng là tham sống sợ chết lấy đi Linh Khu kiểm phủ, đương nhiên dã tâm của Tiết Tĩnh không chỉ là trộm kiểm phủ mà thứ nàng muốn trộm chính là chỗ cư trú cuối cùng của hắn, sau khi tu hủ chiếm tổ chim khách hắn sẽ không nơi để tựa vào, hắn có thể có được những thứ hắn muốn nhưng hắn chưa từng quý trọng vậy thì để nàng tiện tay cướp đi toàn bộ.

"Người có biết vì sao ta muốn vào trong Minh Vực không?" Tiết Tĩnh hỏi Lệ Cơ, có lẽ Lệ Cơ biết chuyện Linh Khu kiểm phủ nhưng nhất định nàng không thể tưởng tượng được mục đích cao sâu của nàng, bởi vì cái mục đích kia sẽ khiến cho người khác cảm thấy nàng điên rồ cũng nên.

"Mục đích của người thiếp thân không có hứng thú, thiếp thân chỉ biết là người có thể giúp thiếp thân đạt được mục đích của thiếp thân hay không." Lệ Cơ trả lời.

"Người không có hứng thú là vì người không cần như vậy thì mất đi Minh Vực người cũng sẽ không xúc động gì đâu."

"Người sai rồi, Minh Vực là chỗ ở của thiếp thân, nếu Minh Vực bị uy hiếp thiếp thân hắn sẽ không dung túng cho người, tuy nhiên người nào ngồi vị trí vua của Minh Vực thì thiếp thân không để ý." Lệ Cơ nở nụ cười quyến rũ,

Một câu đối thoại đã làm rõ được điểm mấu chốt, Tiết Tĩnh cũng nở nụ cười với nàng, điểm mấu chốt này nàng hoàn toàn có thể tiếp thu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Bên trong Minh Vực

Lệ Cơ thích tập hợp những thị nữ xinh đẹp, chuyện này không phải là mới mẻ gì, đưa Tiết Tĩnh và Lưu Huỳnh sau khi dịch dung vào Minh Vực có thể nói là không khó, trước tiên Lệ Cơ phải đưa họ đi gặp bọn Bạch Tích Trần lấy thuốc đổi giọng.

Mặc dù Diêm Minh đối với việc Bạch Tích Trần làm có chút tức giận, nhưng đúng như hắn nói, trong thiên hạ người có thể giải được độc của Nam Cung Lạc Lạc chỉ có mình hắn, y thuật như vậy, thiên hạ cũng chỉ có duy nhất hắn, cuối cùng Diêm Minh cũng bỏ qua cho Bạch Tích Trần, kéo Tri Thu ra bên ngoài đánh trượng một trận. Bạch Tích Trần cũng không ở trong Minh Vực, mà đắp một toà nhà nhỏ bên cạnh Minh Vực, bốn phía trồng trúc tím, từ đó dựng lên một mảng xanh lục.

Tiết Tĩnh và Lưu Huỳnh theo Lệ Cơ đi vào toà viện đầy hoa cỏ của Bạch Tích Trần, lệ cơ gõ cánh cửa, ba người chờ ở ngoài, hơi thở lạnh lạnh lướt qua vành tai Tiết Tĩnh, tên Lưu Huỳnh này càng ngày càng cảm thú rồi, như thế nào có thể ở trước mặt Lệ Cơ đùa giỡn nàng, Tiết Tĩnh muốn quay lại trừng

Lưu Huỳnh một cái, quay đầu lại thì thấy một con mãng xà màu trắng đang cúi đầu cách mặt nàng rất gần, phun ra cái lưỡi lạnh lẽo màu hồng nhạt.

"Oa a! !" Tiết Tinh quát to một tiếng, trượt kiếm trong tay áo ra cầm trên tay định cầm con mãng xà này.

"Đừng! ! Không cần! !" thanh âm của Bạch Tích Trần truyền đến, hẳn luôn mềm mại giống như danh môn khuê tú, khó có lúc thanh âm của hắn đạt được âm lượng như thế.

Tiết Tinh thu hồi thanh kiếm trong tay áo lại, lui về phía sau mấy bước kéo xa khoảng cách cùng con mãng xà này, lại thấy con mãng xà khổng lồ màu trắng đó trượt từ trên cây xuống, lắc lắc thân thể nhanh chóng bò đến bên chân Bạch Tích Trần, tựa hồ muốn trốn ở sau lưng Bạch Tích Trần, chẳng qua thân thể của nó vô cùng to lớn, thân hình mảnh khảnh của Bạch Tích Trần không che lấp được nó, Tiết Tinh rõ ràng nhìn thấy đôi mắt ngập nước trên đầu phủ đầy vảy trắng của nó long lanh giống như sắp khóc đến nơi.

"Người nào làm sợ hãi Mãng đại nhân của ta, công tử, độc chết nàng!" Tri Thu vuốt đầu mãng xà, an ủi nó, thanh âm của hắn đã khôi phục thành tiếng con gái giống như trong trí nhớ của Tiết Tinh.

"Thanh âm của người biến trở lại rồi." Tiết Tinh nói.

"Hả? Thanh âm này rất quen tai." Lúc này đến phiên Tri Thu mặt đầy dấu chấm hỏi.

Tiết Tinh sờ mặt của mình, nhớ tới bản thân mình đã dịch dung.

"Là chúng ta." Lưu Huỳnh nói, vẫn là lời nói của hắn tương đối có sức thuyết phục, từ bề ngoài giống cô gái phát ra giọng nam nhân, Bạch Tích Trần lập tức ý thức được tình huống là như thế nào.

"Vào nhà trước." Bạch Tích Trần nói, dẫn ba người vào nhà, Cụ Mãng màu trắng buồn bã nhìn Tiết Tinh một cái, thật nhanh chạy trên cây mình đang phơi nắng, trong lòng Tiết Tinh không khỏi có chút áy náy, bản thân mình uống máu mãng xà hình như là từ trên người con trần này, tội lỗi tội lỗi, thế nào không cẩn thận mạo phạm ân xả của mình.(ân xả : con rắn có ơn với mình=))

Nói chân tướng cho Bạch Tích Trần nghe xong, Bạch Tích Trần nói: "Ta đã cứu Lưu Huỳnh công tử một lần, đã cứu Tiết Tinh cô nương một lần, vốn đã không nợ ân tình hai người các người."

Lòng của Tiết Tinh trở nên hồi hộp, nàng quên, Bạch Tích Trần cũng không giống với Tiêu Quy Ứng lấy giúp người làm vui, tuy hắn là thầy thuốc, tâm lại như thiết thạch, làm sao có thể kỳ vọng hắn tiếp tục giúp mình, làm sao bây giờ, kế hoạch đã bị hắn biết, chẳng nhẽ bây giờ muốn giết người diệt khẩu.

Ai ngờ Bạch Tích Trần còn nói: "Cho nên lần này, các người thiếu ân tình của ta."

Biểu tình của Tiết Tinh chuyển thành mừng rỡ: "Được được, bắt ta trả ân tình như thế nào đều được, chờ thời điểm người thành thân ta tặng người một bao lì xì thật lớn."

"Thật là không có thành ý tặng quà gì cả, ta không muốn thứ đó " Bạch Tích Trần nói: "Tri Thu người lưu lại chiêu đãi Lưu Huỳnh công tử và Tu La Đạo chủ, hơn nữa nhìn kỹ Tu La Đạo chủ, không cho nàng sờ loạn những đồ ta cất giấu, Tiết cô nương phiên người tới giúp ta cầm chút dược liệu."

"A, được!" Tiết Tinh hấp ta hấp tấp đi theo sau lưng Bạch Tích Trần.

Lưu Huỳnh nhìn bóng lưng hai người một cái thật sâu, bị Tri Thu gọi mới ngồi xuống.

Bạch Tích Trần đến kho hàng chọn mấy loại dược liệu đưa Tiết Tinh cảm, tất cả cảm cũng không nhiều, hơn nữa một chút cũng không nặng, Tiết Tinh 囧 rồi, Bạch Tích Trần thật là quá nhu nhược, những vậy như vậy còn phải bắt nàng cảm hộ. Giúp đưa dược liệu đến lò luyện đang của Bạch Tích Trần, Tiết Tinh hỏi hắn: "còn chuyện gì cần giúp một tay? Cứ việc nói!"

"Ta có vấn đề hỏi người, người nhất định phải thành thật nói cho ta biết " Bạch Tích Trần đột nhiên nói: "Có phải người luyện tà mị thần công hay không?"

"Đùa giỡn gì vậy?" Tiết Tinh gạt mình mình không phải là giả vờ: "Đó không phải võ công độc môn của Diêm Minh à, sao ta có thể luyện!"

"Lúc ở Kỳ Lân Các ta cũng muốn nói cho người, lúc bị giam làm trì hoãn, lúc ta chưa thương cho người phát hiện người có một cô chân khí ôn hoà đột nhiên chuyển sang lạnh băng, ta biết chân khí tính hàn chỉ có một loại, chính là tà mị thần công." Bạch Tích Trần nói.

"Nhưng ta quả thật không luyện." Tiết Tinh đang hoảng nói, chợt nàng nghĩ tới một khả năng khác: "Thời điểm Diêm Minh tẩu hỏa nhập ma, ta từng giúp hắn đã thông khí tức, vì vậy mới mất hết nội lực, có thể là khí đó hay không?"

Bạch Tích Trần nắm lấy cổ tay Tiết Tinh, giúp nàng bắt mạch: "Chỉ là một cỗ chân khí nhỏ, nếu nói là từ lúc đó lưu lại cũng không hẳn không thể được."

"Không trách được đạo này ta soi gương thấy mặt mình càng ngày càng tà mị cuồng vọng." Tiết Tinh lẩm bẩm.

"Người đừng nghĩ nhiều, chỉ là một cỗ chân khí lưu lại thoi còn lâu mới có thể đánh đồng cùng tà mị thần công chân chính, chẳng những không thể tăng cường nội lực của người, ngược lại còn là ẩn hoạ, Dịch Cân kinh người luyện là võ công thuần dương, tà mị thần công lại là tính âm, một âm một dương, một lạnh một nóng, nội tạng của người lâu ngày ở trong hai cực băng hoả phân tranh, đó không là tư vị dễ chịu gì." Bạch Tích Trần nói.

Loại tư vị đó Tiết Tinh đã từng trải nghiệm qua, quả thật thật không dễ chịu, nàng giật nhẹ tay áo Bạch Tích Trần: "Thần y, cứu ta đi! Đừng để ta phải chịu loại hành hạ này."

Bạch Tích Trần lắc đầu một cái: "Ta chỉ có thể chữa độc, nội lực võ công không phải sở trường của ta, ta sẽ giúp ngươi tra chút cổ y điển tịch, tạm thời ta không có cách nào cả."

Cũng đành như vậy, lại nói ở hồ nung chảy nhặt về được cái mạng cũng là công lao của cô chân khí này, nếu nó phát tác bây giờ nàng hẳn cảm chắc cái chết, có một loại kích động muốn xin chết một cách nhanh chóng, sau khi chịu đựng một lúc thì giống như chưa phát sinh chuyện gì, cũng may nó thật lâu chưa phát tác, Tiết Tinh hoài nghi bị nhiệt độ của hồ nung chảy trung hoà hay không.

Bạch Tích Trần điều chế thuốc xong, đưa cho Tiết Tinh và Lư Huỳnh ăn vào, đối với thanh âm thay đổi của mình Tiết Tinh cảm thấy vẫn rất tốt, cũng chỉ là thay đổi chút âm điệu cùng âm sắc, sau khi nghe được thanh âm của Lư Huỳnh, nàng cười đến lăn lộn trên đất, hình dáng bên ngoài của Lư Huỳnh bây giờ kết hợp với giọng nữ nhân, đi ra ngoài nhất định sẽ bị đại thúc bí ối đẩy ngã.

Từ hình dáng bên ngoài đến thanh âm đã không còn sơ hở, việc dịch dung lần này coi như đã hoàn thành cơ bản, lệ cơ mang hai người Minh vực, đây là địa phương nam chủ sinh sống, đối với Minh Vực trong tiểu thuyết miêu tả không ít, chờ đến khi Tiết Tinh tự mình bước vào nơi này, mới phát hiện so với trong tưởng tượng của mình âm u kinh khủng hơn nhiều, loại âm u đó, coi như bị ánh mắt trời chiếu vào cũng không thể thấy được nụ cười trong nơi tối tăm này, im ắng giống như thế giới sau khi chết, yong hành lang đứng rất nhiều thị nữ đang đợi lệnh, thậm chí Tiết Tinh còn hoài nghi các nàng không phải bị cắt đầu lưỡi, an tĩnh được không giống người đang sống, càng giống như tượng bùn.

Lệ cơ dẫn hai người đến một gian phòng trống, nói: "Gian phòng trống này cho các ngươi ở, sau đó muốn làm gì thì tùy ý hai vị, thiếp thân mặc kệ."

"Đến lúc này còn muốn làm cho chuyện này không có chút quan hệ nào với ngươi sao." Lư Huỳnh nói, giọng nữ mềm mại đáng yêu làm cho Tiết Tinh suy nghĩ hồi lâu mới nhớ ra là Lư Huỳnh.

Lệ cơ cười nhạo: "Đó là tự nhiên, thiếp thân cũng muốn để lại đường lui cho mình."

Nếu như thân phận của Lư Huỳnh và Tiết Tinh bị bại lộ, cô lệ Lệ Cơ có thể tránh được một kiếp, kẻ đứng mũi chịu sào khi sự tình bị bại lộ sẽ là Bạch Tích Trần, thật là một nữ nhân giáo hoạt, đem tất cả quỷ thành bùn nhão vắn đục, lại muốn mình trở thành vị khách không nhiễm hạt bụi nào.

Tiết tinh và Lư Huỳnh trốn nửa ngày đào ám cách ở trong phòng, giấu Tố Vãn và Linh Khu vào trong, hiện tại hai thanh kiếm này cơ hồ trở thành vật đại diện cho thân phận hai người. Dọn dẹp tất cả thoả đáng, tìm tòi ở Minh Vực là một công việc vĩ đại, cũng không phải bởi vì Minh vực rộng lớn, mấu chốt là thân phận của hai người là thị nữ, khó có thể không kiêng kị điều tra khắp nơi, hai người sắc mặt bình thản đi từ từ trên hành lang, giống các thị nữ khác không phát ra chút âm thanh nào, không dám nhìn đông lại nhìn tây, chỉ có thể dùng dùng ánh mắt lo lắng nhìn chỗ này một chút chỗ kia một chút, trước tiên quen thuộc địa hình của Minh Vực cũng tốt.

"Cửa những gian phòng này hợp thành một, căn bản không xem ra nơi nào với nơi nào." Tiết Tinh oán trách.

"Khắp nơi đều có người chú ý, muốn đi trộm vào cũng không dễ dàng, phải hoàn toàn nắm giữ mục tiêu mới có thể bắt đầu hành động." Lư Huỳnh nói.

Hai người thốt tha đi tới, thỉnh thoảng chung quanh sẽ xuất hiện một vài thị nữ mặt không biểu hiện gì, đang đi, đột nhiên những thị nữ xung quang đột ngột quỳ xuống

"Làm cái gì vậy!" Tiết Tinh hốt hoảng nhìn chung quang, phát hiện có người đi đến, người nọ mặt mũi tuấn mỹ, vóc người to lớn, vẻ mặt lạnh lẽo uy nghiêm làm cho người ta không dám đến gần.

Diêm Minh! Cả trái tim Tiết tinh cũng bị nắm chặt thành một khối, từ ngày đó ở trên hồ nung chảy, hẳn cười đẩy nàng xuống lò lửa cũng qua qua lâu, thấy gương mặt này một lần nữa, mặc dù trên mặt Diêm Minh lúc này cũng không mang theo nụ cười tà vọng hôm đó, từ ngón tay đến toàn thân Tiết Tinh đều ớn lạnh, đó là một loại tâm tình muốn trả thù, sau khi hẳn coi mạng nàng như con kiến hôi hèn hạ, nàng thật muốn cắn nuốt cốt tủy của hắn.

Ngược lại Lư Huỳnh so Tiết Tinh bình tĩnh hơn rất nhiều, lời Tiết Tinh cùng nhau phục cúi người, để tránh bị chú ý so với những thị nữ đang quỳ trên mặt đất, Lư Huỳnh chuyên chú nhìn mặt đất trước mặt, không nhìn bất kì bộ phận nào của Diêm Minh, ánh mắt hẳn giống như một vũng nước sâu, sâu không thấy đáy cũng không nhìn thấy hận ý, càng không nhìn thấy âm áp.

Tiết Tinh quỳ xuống cúi người, cúi đầu, để tóc rũ xuống che lấp gương mặt, ngăn trở hai mắt tròn to của mình. Diêm Minh đi giày vải màu đen, lúc đi đến bên cạnh Tiết Tinh thì dừng bước: "Hai người các ngươi, ngẩng mặt lên."

Không khí yên lặng trở nên hoang mang, Tiết Tinh cùng Lư Huỳnh vẫn cúi đầu, đợi mấy giây, sau khi chung quang vẫn không có người cử động, tin chắc nói là mình, từ từ ngẩng đầu thuật dịch dung của Lệ Cơ làm ngay cả bọn họ cũng không nhận ra mình, chẳng lẽ lại bị hắn nhìn ra.

"Đáng đáp không tệ," Diêm Minh nói: "Tên của các ngươi là gì."

Không nghĩ sẽ gặp phải Diêm Minh nhanh như vậy, hai người cũng chưa nghĩ tên giả, Tiết Tinh đang vội vàng hấp tấp thì trông thấy linh đang trên cổ tay Lư Huỳnh, cái khó ló cái khôn nói: "Ta tên là đại linh, hẳn gọi tiểu linh."

"Các ngươi là tỷ muội?" Diêm Minh lại hỏi.

Tiết Tinh then thùng gật đầu một cái, trong lòng mắng to, chuyện này liên quan cái P ngươi.

Diêm Minh không tiếp tục hỏi nữa, tầm mắt cũng không nhìn Tiết Tĩnh và Lưu Huỳnh, tựa hồ chỉ là tùy tiện hỏi một chút, đối với hai người cũng không có hứng thú, hần mở miệng nói: "Một người đến thư phòng giúp ta cầm sách."

Thư phòng Địa điểm thần bí trong cổ trang giấu bí tịch giấu tài bảo giấu thi thể! Tiết Tĩnh ở chỗ này lên lên lút lút đúng là muốn tìm đến địa phương tương tự thư phòng, lần này chẳng phải là có cơ hội ngàn năm một thuở, Tiết Tĩnh giờ tay lên cao giọng kêu: "Ta! Ta đi!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Nàng kêu a Sử

Hi nhi cầm một cây dù màu trắng đi từ Đoạn Kiếm Sơn trang ra rồi thuận đường đi thẳng, trên cây dù vẽ hai đoá hoa mẫu đơn lớn điểm lệ, từng bông tuyết bay là tả bị dù ngăn trở cũng không thể rơi vào tóc nàng. Hi nhi đang đi đột nhiên lại móc một thanh kiếm từ tay áo, đâm về phía bụi cỏ bị tuyết đọng đè ép, Thái Cực kiếm pháp, ngoài nhu trong cương, chỉ mất một chút công phu, vài thi thể đã té nhào trên mặt tuyết, Hi nhi đến gần nhìn xem, không phải người của Minh Vực, cũng không giống người của bất kì một môn phái nào trong Trung Nguyên, nhưng bất kể người từ nơi nào đến nàng cũng không thích có người theo dõi nhất cử nhất động của Đoạn Kiếm Sơn Trang, nàng tựa như mãnh thú mỗi ngày dò xét lãnh địa của mình, nghi ngờ người có lòng bất chính tự tiện đến gần trừ khử trước tiên.

Hi nhi cầm thanh kiếm ri sắt trong tay ném tới bên cạnh mấy cỗ thi thể, rất nhanh bầu trời rơi đầy tuyết sẽ đem những thứ này che đậy, ai ngờ được tiểu nha hoàn Hi Nhi này chính là tai mắt mà Minh Vực phái đến, ai có thể nghĩ được võ lâm Trung Nguyên bên ngoài tuy rằng yên bình nhưng đã xao động khắp nơi.

Lệ cơ đang trong phòng trang điểm, trong lư hương vẫn như cũ đốt mùi thơm nồng nặc khiến người ta muốn nôn mửa, lược sừng trâu trải từ trên xuống dưới, không biết bao nhiêu lần, Mạc Thanh Sam đẩy cửa đi vào, lại đóng cửa thật chặt: "Phản ngươi muốn ta đã mua về cho ngươi." Mạc Thanh Sam nói xong thả một hộp phấn đến trước mặt Lệ Cơ.

Lệ cơ mở hộp phấn ra, đưa đến gần mũi người người, hài lòng đóng nắp lại: "Đồ ngươi thay thiếp thân mua sẽ không sai lầm."

Trên cột đầu giường Lệ Cơ treo một hồ lô nhỏ, đó là đồ chơi người hoang mạc hay cho trẻ con cầm trong tay, Mạc Thanh Sam sờ hồ lô nhỏ một cái, hỏi: "Ngươi phí tâm tư để cho hai tên phái Linh Vũ kia đột nhập vào Minh Vực, thật sự cảm thấy bọn họ sẽ tìm được kiếm phổ của Linh Khu sao?"

Lệ cơ cười nhạo một tiếng: "Bọn họ có thể tìm được kiếm phổ của Linh Khu sao? Làm sao có thể như thế được, Diêm Minh cũng chưa từng thấy qua vật kia."

"Diêm Minh cũng chưa từng thấy qua?"

Lệ cơ đứng lên, lắc lắc mông đi tới bên cạnh Mạc Thanh Sam, tựa vào trong ngực hần: "Diêm Minh cũng chỉ nghe qua sự phụ hần đề cập tới mà thôi, rốt cục bản kiếm phổ kia ở nơi nào, thiếp thân cũng không biết thì hần làm sao có thể biết, dù gì thiếp thân cũng là nữ nhân mà giáo chủ tiền nhiệm yêu thương nhất nha." Hai chữ "yêu thương" Lệ Cơ nói đặc biệt nặng.

Trên mặt Mạc Thanh Sam vẫn nhơ nhẫm như cũ, nghe được câu nói sau cùng trong mắt loé lên một chút không thích, lại lập tức biến mất sạch sẽ, nói: "Xem ra ý trời muốn cho Diêm Minh xưng vương, đáng thương cho Tiên Y chọn sai bên, nếu Diêm Minh thu phục được phái Nga Minh, chuyện thứ nhất hần làm chính là lời Tiên Y ra khai đao."

"Thiếp thân không nghĩ tới, người kia cũng có ngày mạo hiểm vì người khác, chẳng lẽ đã động tình? Cũng không phải, loại người như hần làm sao có thể động tình? Nơi này, càng ngày càng thú vị" lệ cơ vui vẻ cười khanh khách, lại nói: "Còn nữa, rất lâu rồi không nghe tin tức của tiểu đồ đệ làm chỉ điểm ở Đoạn Kiếm Sơn Trang, không phải bị người khác bắt được đem giết chứ?"

"Không bị bắt, chẳng qua ta nghĩ nàng sắp bại lộ rồi" Mạc Thanh Sam thờ dãi nói: "Từ nhỏ ta dạy nàng kiếm pháp, dạy một chiêu nàng học một chiêu, riêng chiêu 'khốn khổ vì tình' này, nàng ngược lại tự mình học được."

"May mà thiếp thân cảm thấy nàng thiên phú không tệ, còn muốn đem Thuật Dịch Dung truyền cho nàng, thiếp thân có lòng dạy nàng chưa chắc có mệnh để học." Lệ cơ sáng giọng.

Sau khi Mạc Thanh Sam đi, một mình Lệ Cơ dựa vào cột giường khất ra, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, khi Mạc Thanh Sam nói Hi Nhi "khốn khổ vì tình", nàng định nói "Không phải ngươi cũng như vậy, sự phụ như nào đồ đệ như thế" nhưng vẫn chưa nói ra miệng nàng là một nữ nhân thông minh, chỉ có vấn đề này vẫn giả vờ không biết, đi theo nàng có gì tốt, thân nàng không sạch sẽ, tay nàng đầy máu tanh, tính tình quái dị, tiền đồ không có, nếu không phải vì nàng hần cũng sẽ không bị giữ lại nơi này, nếu như tâm địa rắn rết của nàng có chút địa phương sạch sẽ, đó chính là áy náy với hần, duy nhất chút áy náy.

Gió thổi qua chiếc hồ lô treo trên cột làm nó phát ra tiếng vang, lệ cơ mở mắt, đưa tay cầm lấy chiếc hồ lô nhỏ này, hồ lô này để ở đây mười năm chưa từng di chuyển, chuyện cũ lắng đọng trong đầu từ lâu, cho dù đã hỗn loạn mờ nhạt nhưng đôi khi lại như hiện mồn một trước, thời điểm nàng đến Minh

vực, vực chủ còn là Sư Phụ Diêm Minh, khi đó phu nhân của hắn vừa mới chết, chỉ để lại một bé gái mồ côi, tên gọi Tích Hoan, sau khi Diêm Minh giết thầy đăng vị, nàng thân là Tu La đạo chủ không chút do dự mà quy hàng, Minh vực vốn là như vậy, không quan tâm máu mủ, không quan tâm thù đoạn, lấy cường giả vi tôn, nữ oa luôn theo sau nàng gọi “ Nhị nương” cũng bị nàng ném ra khỏi Minh Vực, ném vào trong hoang mạc, khi đó nàng còn nhỏ như vậy, không nghĩ ngờ chút nào sẽ bị dã thú hoang mạc ăn thịt.

Đôi tay này của nàng thật sự đã làm quá nhiều việc ác, lệ cơ đùa giỡn hồ lô nhỏ trên đầu giường, ánh mắt thoáng nhìn một chút trên hồ lô tựa như dính máu, định thần nhìn lại hồ lô lại trở về sạch sẽ, chớp mũi quanh quần mũi máu tươi không tiêu tan, lệ cơ đi tới bên cạnh lư hương, tiếp tục cho vào bên trong thật nhiều hương liệu, cho dù thêm nhiều son phấn, thêm nhiều hương liệu cũng không che lấp được mùi vị này, mùi vị nàng ghét nhất. Cho nên nàng ta không thích đến Diêm Minh quá gần, mùi máu trên người Diêm Minh còn nồng nặc hơn nàng ta, người chết trên tay hắn nhiều không đếm xuể, ngay cả nam nhân như vậy cũng có người mà hắn không dám tôn trọng không dám bỏ mặc, quả nhiên giống câu mà Mặc Thanh Sam từng nói "Anh hùng khó qua ải mỹ nhân".

Hiện tại, nàng tặng một nữ nhân cầm hận hán trà trộn đến bên cạnh hắn, không biết cửa ải này hắn có thể qua được không, khoé miệng Lệ Cơ lộ ra mỉm cười âm lãnh.

Diêm Minh chỉ nhìn Tiết Tinh một cái, lặng lẽ đi về phía trước, giống như ngầm thừa nhận, Tiết Tinh đứng lên, phát hiện Lưu Huỳnh đang lúi vạy của mình, cúi đầu dùng ánh mắt an ủi hắn, đuổi theo Diêm Minh.

Vị trí thư phòng chỉ là một gian phòng trong đông đảo những gian phòng bình thường khác, đều không tầm thường giống như cánh cửa những gian phòng khác, đẩy cửa ra là một gian phòng lớn chứa đầy sách, trên từng kệ gỗ kê trên cao chứa đầy sách, Diêm Minh ý bảo Tiết Tinh đứng chờ ở cửa, hắn đi đến phía trước dốc lòng tìm gì đó.

Thời điểm Diêm Minh cúi đầu đọc sách, Tiết Tinh luôn có một loại kích động muốn đánh lén hắn từ phía sau, đến lúc đó trước tiên hắn sẽ bảo vệ trái tim trong lồng ngực mình, bản thân sẽ bất ngờ tấn công dưới hạ thân hắn, cắt JJ của hắn xuống. Nghĩ như vậy, ánh mắt Tiết Tinh như có như không nhìn vào vị trí bộ phận kia của Diêm Minh, Diêm Minh cảm nhận được tầm mắt của Tiết Tinh, hắn tin chắc nữ nhân này là người mới tới Minh Vực, mặc dù quái dị, thật sự cũng không suy nghĩ nhiều, nữ nhân trong Minh Vực, muốn có quan hệ cùng hắn không phải ít, những thị nữ này chỉ cần ngoắc một ngón tay sẽ vui vẻ chạy đến hầu hạ dưới thân hắn, nhưng trực tiếp nhìn hắn như thế cũng là lần đầu tiên hắn gặp phải, luôn nhìn bộ vị bí ẩn của hắn, chưa từng có nữ nhân nào ra ám hiệu trắng trợn như thế, thậm chí hắn có chút không được tự nhiên rồi.

Tiết Tinh cúi đầu, bộ dáng khiêm tốn, chỉ có ánh mắt nhìn chằm chằm địa phương kì quái kia, cũng không nghĩ rằng Diêm Minh đột nhiên đi về phía nàng.

"Cuối cùng ta cảm giác người có chút quen thuộc." Diêm Minh từng bước từng bước đi về phía Tiết Tinh nói.

Trên trán Tiết Tinh xuất hiện mồ hôi lạnh, trên ngực trái cảm thấy lạnh lẽo, chỉ cần Diêm Minh kéo áo ở ngực trái nàng xuống, hình xăm thỏ cổ quái kia sẽ bộc lộ hết tất cả, không thể để cho hắn đến gần, phải ngăn cản hắn, trong đầu Tiết Tinh chỉ có duy nhất ý niệm này, dứt khoát đòi khách làm chủ, đẩy Diêm Minh té nhào xuống đất, nam nhân càng không có được càng muốn chiếm hữu, ngược lại miếng thịt dăng đến tận miệng lại không thích, nếu nàng nhìn nhún nhún tránh né chỉ gia tăng hứng thú của Diêm Minh, không bằng làm cho mình giống tên thị nữ khao khát được ôm ấp yêu thương.

Diêm Minh chưa từng nghĩ sẽ có nữ nhân giống như vậy, phản ứng đầu tiên là nghĩ rằng bị tập kích đầu tiên bảo vệ chỗ yếu hại, không ngờ nàng chỉ đẩy hắn té nhào xuống đất, Diêm Minh muốn tức giận, ngẩng đầu nhìn qua bờ vai Tiết Tinh lại thấy thứ khác, vẻ mặt chuyển thành kinh ngạc. Tiết Tinh nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân chạy trốn, thấy biểu tình bất thường của Diêm Minh, Diêm Minh đẩy Tiết Tinh ra, đuổi theo, Tiết Tinh cũng vội vàng bỏ chạy, đứng ở cửa nhìn ra ngoài thì thấy Nam Cung Lạc Lạc một đường chạy như điên. Chắc vừa nãy nàng cùng Diêm Minh dây dưa trên đất đúng lúc bị Nam Cung lạc Lạc gặp được, vì thế khóc lóc, chuyện tình giống tiểu thuyết ngôn tình làm sao!

Thật là cơ hội tốt ngàn năm một thuở, Tiết Tinh vội vàng chạy vào thư phòng, kiểm tra chung quanh, nếu phát triển theo tình tiết bình thường, nhất định Diêm Minh sẽ đuổi theo Nam Cung Lạc Lạc giải thích, Nam Cung Lạc Lạc nhất định sẽ "Ta không nghe ta không nghe ta không muốn nghe", hai người giãy vò một chút, Tiết Tinh bấm đốt ngón tay, trong thư phòng cả gan tìm kiếm vật mình cần tìm.

"Người là ai? Đang trộm đồ sao?" Cửa truyền đến giọng một nữ tử, đột nhiên Tiết Tinh quay đầu lại, lại thấy gương mặt đứng ở cửa. thiếu nữ Xấu xí, trên mặt đầy mụn com, lỗ mũi như củ tỏi, ánh mắt lại chỉ bằng hạt gạo, nàng ta mặc y phục của thị nữ, chắc là thị nữ đi ngang qua.

"A!" Tiết Tinh vội vàng chuyển người, dáng vẻ bình tĩnh nói: "Ta, ta đang giúp mình chủ tìm sách, mình chủ vừa mới đi, thật đó!"

Thiếu nữ bĩu môi, nói: "Ta thấy được, chắc lại đuổi theo Nam Cung Cô Nương."

"Ta chờ hắn ở chỗ này! Liên. Có chút tò mò!" Tiết Tinh tự tìm lí do cho mình.

Nơi này đều bày chút sách, trộm cũng không bán được tiền." Thiếu nữ vụt lại cho Tiết Tinh một câu rồi đi thẳng.

Đây cũng là lời nói thật, Tiết Tinh lật một lần, tất cả đều là sách năm văn tiền bán đầy trên đường, hiển nhiên người của Minh Vực cũng có văn hoá nội hàm, hoặc là những thứ trân quý đều đã giấu đi, nơi này chỉ dùng để che dấu người khác, Tiết Tinh vỗ vỗ bụi bặm trên người, thừa dịp Diêm Minh chưa trở lại, vội vàng chuồn mất.

Nam Cung Lạc Lạc quả nhiên đại náo một cuộc, vốn Diêm Minh đánh bạc tánh mạng giúp nàng trừ độc, làm cho nàng cảm động muốn cùng hắn gương vỡ lại lành, lòng tràn đầy vui vẻ đi tìm hắn, lại nhìn thấy hắn dây dưa trên đất cùng một thị nữ xa lạ, làm cho nàng không thể nào không buồn không giận, Diêm Minh càng muốn giải thích, nàng thì càng gào lên không muốn nghe, bên trong không khí an tĩnh của Minh Vực, âm thanh hai người cãi vã có thể truyền đi cực xa, không biết từ nơi nào Lưu Huỳnh lấy được một đĩa bánh trứng, hai người đóng cửa ở trong phòng ăn cơm, vẫn có thể rải rác nghe được tiếng ồn nho nhỏ, không biết tâm tư Lệ Cơ như thế nào, cấp gian phòng cho Lưu Huỳnh và Tiết Tinh cách phòng của Diêm Minh không xa, cho

nên, tiếng ồn ào biến thành thờ đốc kịch liệt vẫn nghe rõ ràng.

Trong bối cảnh ăn cơm mà nghe được loại âm nhạc này có chút bối rối, nhìn bộ dáng trấn định tự nhiên của Lư Huỳnh, Tiết Tinh cũng nghiêm chỉnh ra vẻ nội tâm sục sôi, trong đầu lại buồn bực không thôi, bới bới vài hạt cơm, hơi ngẩng đầu nghĩa một cái, ah? Mới vừa rồi Lư Huỳnh ngồi nơi đó sao? Tại sao hiện tại cảm giác cách nàng gần chút nhỉ. Lại bới vài lần, ngẩng đầu lần nữa, giống như lại gần một chút? Cho đến khi Lư Huỳnh đứng đến chỗ nàng ngồi, Tiết Tinh không thể không thừa nhận Lư Huỳnh dịch dần về phía mình!

Tiết Tinh yên lặng nhìn Lư Huỳnh đang ngồi phía trước, Lư Huỳnh cũng không một tiếng động nhìn nàng, trong không khí chưa hơi thở nóng rực của hai người, tầm mắt giống như bị người nào lau tia lửa, tầm mắt Tiết Tinh tập trung đến đôi môi khẽ nhếch của Lư Huỳnh, nàng nuốt ngụm nước miếng, đứng lên, đề bà vai Lư Huỳnh, đang muốn. Bùm! Cửa bị người đá văng.

"Trúng gà cắt nhỏ không bỏ hành thái mà ta dặn dò phòng ăn làm có phải do các người lấy đi không!" Thiếu nữ đá văng cửa mang theo tia tức giận nói.

Tiết Tinh quay đầu nhìn cô gái kia, thấy quen mặt, không phải vị này vừa nãy còn bảo nàng định trộm đồ hay sao.

Thiếu nữ nhìn thấy bánh trứng trên bàn bị Tiết Tinh và Lư Huỳnh ăn chỉ còn một nửa, càng lớn tiếng nói: "Quả nhiên là các người bụng nhảm! Ta đến phòng ăn chỉ thấy còn lại một bát thả hành lá, ta không ăn hành thái nhá, ta biết ngay bị người khác bụng nhảm rồi!"

"Bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút," Tiết Tinh trấn an thiếu nữ nói: "Không phải chỉ là một đĩa bánh trứng thả hành lá thôi sao, người nhặt ra ngoài hoặc bảo phòng ăn làm đĩa khác là được rồi."

"Người thì biết cái gì đĩa này không phải ta muốn ăn mà đưa cho người khác ăn, hấn ghét nhất vị hành, hơn nữa hấn sắp ra ngoài làm nhiệm vụ, làm tiếp một đĩa nữa sẽ không kịp." Thiếu nữ gấp đến độ xoay quanh.

Tiết Tinh gãi đầu, dù sao cũng là bọn họ bụng sai, trong lòng khó tránh khỏi áy náy. Đang lúc áy thì an loa đi tới: "Nơi này sao lại cãi nhau, quấy rầy thanh tĩnh của vực chủ, để cho các người cùng đi gặp Diêm Vương."

Tiết Tinh rất muốn châm chọc, làm phiền thanh tĩnh của người khác chính là tên vực chủ của bọn họ chứ, đây là giữa trưa được không, mắc cỡ chết đi được.

An loa nhìn thấy đĩa bánh trứng không hành trên bàn lại nhìn thấy thiếu nữ đứng ngoài cửa tay cầm đĩa bánh trứng rải đầy hành lá, tựa hồ đã hiểu ra cái gì, đi tới bên cạnh Tiết Tinh và Lư Huỳnh bàn, lòng bàn tay đột nhiên hướng xuống, con dao nhanh chóng chém qua nửa đĩa trứng gà trên bàn, đồ sứ liền biến thành hai khúc, một nửa phía trên rơi xuống bàn, chỉ để lại phía cuối, trên mặt bánh trứng đứt ra rất tròn nhãn giống như bản thân nó vốn chỉ lớn như vậy, càng giống như chưa từng có người ăn phải.

"Nhớ là không được tiếp tục tranh cãi." An loa lại dặn dò ba người trong phòng, tiêu sái xoay người rời đi.

Thiếu nữ để bánh trứng phủ đầy hành lá trong tay lên bàn, bung lên đĩa bánh trứng An Loa vừa xử lý kia, thờ dài nói: "Chỉ có thể làm như vậy thôi, chỉ mong Tất đại nhân có thể bỏ qua cho."

"Đùa gì vậy? Tất đại nhân?" mắt trái Tiết Tinh co rút một cái.

Thiếu nữ biết mình lỡ lời, đưa tay che lại miệng: "Là Ngã Quỷ Đạo chủ, không phải ta cố ý mạo phạm."

"Không, không phải ta đề ý người gọi thẳng tên hấn." Tiết Tinh cảm giác mình giống như đã hù nàng.

Thiếu nữ lại chu mỏ nói: "Vừa rồi người trộm đồ ta cũng không tố giác người, ta cũng chỉ là nhất thời lỡ lời, người già vờ không nghe thấy là được."

"Được." Tiết Tinh vui sướng đồng ý, nghĩ thầm vận khí của mình đúng là tốt, mặc dù bản thân không thông minh nhưng đều gặp phải kẻ ngốc.

Cơm nước xong, Tiết Tinh chủ động nhận nhiệm vụ bưng bát đĩa về phòng bếp, bưng ba chén không đến phòng ăn, bên cạnh bàn chiếc bàn ngoài phòng ăn thấy được người quen, người này vóc người thon gầy, một thân trang phục màu đen, trong ánh mắt mang theo chút lạnh lùng, trong lạnh lùng mang theo chút nghi ngờ trong nghi ngờ mang theo chút bất đắc dĩ, trong bất đắc dĩ lại mang theo chút khổ não, đó chính là Ngã Quỷ đạo chủ tên chỉ mang một chữ "Tất", giờ phút này hấn đang lạnh lùng, nghi ngờ, bất đắc dĩ cùng khổ não nhìn chằm chằm một ít bánh trứng gà không hành để trên bàn.

Tiết Tinh đưa tay sờ mặt mình, mặt nạ da người vẫn còn bám chắc trên mặt, không bị nhếch lên, bây giờ lui ra ngoài càng khả nghi, nàng như không có việc gì vượt qua bên cạnh Tất, trả chén không trên bếp lò phòng ăn, đang muốn đi, bị Tất đưa tay ngăn lại.

Tất ý bảo Tiết Tinh đến gần chút, Tiết Tinh cẩn thận từng li từng tí dịch lên hai bước, khả năng mà Tất kiêu ngạo nhất chính là tốc độ, so sức mạnh không phải am hiểu của hấn, nếu muốn động thủ, trước tiên Tiết Tinh có thể tấn công ba tác dưới của hấn. Tất không có ý muốn hành, hấn kéo tay của Tiết Tinh, viết hai chữ trên tay nàng.

Tiết Tinh bừng tỉnh hiểu ra: "Người chờ một chút, ta lập tức lấy cho người." Dứt lời lại đi vào phòng ăn, hai chữ Tất viết ở tay nàng chính là "Nước tương".

Thật là thói đời bạc bẽo a, thời điểm trước khi chưa trở mặt cùng Diêm Minh, Tất phải nghe mệnh lệnh của mình mà làm việc, hiện tại nàng chỉ là một thị nữ nho nhỏ, còn phải giúp hấn tìm nước tương, không thể không nói đây là một loại bi ai. Đĩa bánh trứng kia quả nhiên chuẩn bị cho Tất, tâm tư của thiếu nữ rất dễ đoán, chỉ là Tiết Tinh vẫn cảm thấy đoạn cảm tình này rất có thể không có kết quả, cũng không phải bởi vì diện mạo của thiếu nữ kia, người

giống như Tất, có thể nói là đối với bộ dáng nhân loại không có khái niệm. Nếu như nói Lưu Huỳnh là loại người dịu dàng mềm mại, Tất chính là loại người dù chết cũng không thay đổi sắc mặt, ở trong lòng hẳn thậm chí không có quan niệm thế nào là "Khắc phái", muốn tán tỉnh tên này so với lên núi đao xuống biển lửa cũng chẳng dễ hơn là bao.

Tiết Tinh mở bình sứ trong phòng ăn ra ngửi, tìm được một cái ngửi mùi giống với nước tương, cầm đến cho Tất, thuật dịch dung truyền thuyết sợ nhất là người mất mùi, bởi vì họ không dựa theo bề ngoài mà phán đoán ai với ai, Tiết Tinh nên cảm thấy may mắn, Tất là kẻ câm chứ không phải mù.

Trời cao vốn là như vậy, cướp đi một vật sẽ cho một vật khác, người không có ánh mắt, ông trời sẽ cho hắn lực cảm giác thực mạnh, Tất bị trời cao cướp đi thanh âm, cho nên hắn trở thành kẻ ám sát giỏi nhất, không chỉ mai phục trong đêm tối, dưới ánh mặt trời cũng không có chút tiếng động, người như vậy, vừa đáng sợ vừa đáng thương, khi còn sống không ai cảm giác được hắn tồn tại, sau khi chết cũng sẽ không lưu lại dấu vết. Tất coi như là tốt số, nếu hắn chết rồi, ít nhất sẽ có hai người nhớ hắn. thiếu nữ cổ quái kia nhất định sẽ nhớ hắn, Tiết Tinh cũng sẽ không quên hắn, hắn từng đánh lén nàng a! Khôn kiếp! Trả lại cho người tìm nước tương! Nàng thật sự muốn trộn ít dấm chưa vào bên trong!

Tiết Tinh ra khỏi phòng ăn, thấy thiếu nữ tướng mạo xấu xí kia đang nhìn lên ở ngoài, nhờ thời điểm Tiết Tinh còn học năm nhất trung học cũng từng thích rồi nhìn lên vị uỷ viên thể dục lớp bên, hiện tại hơn phân nửa Tiết Tinh không có loại kiên nhẫn này, đã qua loại cảm thụ ngây thơ như vậy từ rất lâu rồi, nàng sẽ trực tiếp xuống tay đem chuốc say hắn.

Thiếu nữ chặn Tiết Tinh lại, hỏi: "mới vừa rồi Ngạ Quỷ Đạo chủ viết gì trong lòng bàn tay người?"

"Nước tương." Tiết Tinh thành thực trả lời.

"Cái gì? Người gạt người, có phải thời điểm người đưa lưng về phía ta đã nháy mắt với Ngạ Quỷ đạo chủ rồi đúng không?" Thiếu nữ chất vấn.

Tiết Tinh giơ hai tay lên bắt đắc dĩ nói: "Tha cho ta đi, ta chỉ đi lấy nước tương, ta thật vất vả mới thu phục được người yêu về tay, chớ giầy vò ta có được hay không."

Đều nói nữ tử xuyên qua thực cổ quái, Tiết Tinh cảm thấy cô nương mũi củ tỏi miệng con cóc mắt hạn đậu trước mắt này còn cổ quái hơn, vội vã nghĩ nên cách nàng xa một chút, lại bị thị nữ xấu xí kéo: "Ta tên là a Sừ, người tên là gì?"

"Đại linh." Tiết Tinh nói, cầm đầu cầm cổ đi về phía trước, a Sừ dắt tay áo của nàng bị nàng lôi cọ xát đến mấy mét.

Cho đến khi Tiết Tinh cảm giác tay áo mình sắp đứt, bắt đắc dĩ quay đầu lại, nhìn cái mũi củ tỏi bóng lờng kia, nói: "Đại Muội Tử, người làm gì đây hả?"

"Người khác cũng chê ta xấu xí, không chịu nói chuyện với ta, chỉ có người đề ý ta, ta cảm thấy được người là người tốt! Giúp đỡ ta có được hay không?" A Sừ uất ức nói, đôi mắt hạt đậu của cô nhìn thế nào cũng không ra cảm giác long lanh ướt át.

"Gấp cái gì?" Tiết Tinh hỏi, quần lấy không rời là võ công đáng sợ nhất trên thế giới.

"Tác hợp ta cùng Tất đại nhân." A Sừ nói.

Ánh mắt của nàng rất nghiêm túc, vẻ mặt cũng nghiêm túc, vì vậy Tiết Tinh rất nghiêm túc chấn kinh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Kiểm phổ độc trùng trong linh đang

Tiết Tinh nói thỉnh cầu của A Sừ cho Lưu Huỳnh nghe, Lưu Huỳnh giống như lão phật gia chỉ yên lặng ngồi trên giường thỉnh thoảng gật đầu.

Tiết Tinh thành kính cầm tay Lưu Huỳnh: "Chàng không giúp ta sao?"

". Nhiệm vụ lần này không trong am hiểu của ta." Lưu Huỳnh rất miễn cưỡng nói. Quả thật làm khó hắn, Tiết Tinh là miếng thịt dẽ béo treo trên miệng từ lâu mà hắn còn chưa ăn được, đứng nhìn về ngoài như đắc đạo thành tiên của Lưu Huỳnh nội tâm lại xấu hổ tựa như tiểu chính thái, đựng một cái sợ đau, một cái sợ sợ dơ bẩn, nhất định trong lòng hắn luôn phòng thủ lên mới có loại thận trọng này, coi như Tiết Tinh coi hết nằm ở trước mặt hắn, trước tiên hắn sẽ nghĩ nàng có bị lạnh hay không, Tất và Lưu Huỳnh có hơi chút giống nhau, Tất thấy mỡ nữa thoát ý sẽ không để ý, nhưng mà hắn sẽ không suy nghĩ cho vị mỡ nữ kia có bị lạnh hay không là được. Tiết Tinh sờ sờ gương mặt của Lưu Huỳnh: "Công việc này ta còn phải tự mình làm, lão thái thái Vương bà kia dù không học thức cũng có thể kéo Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh về một mối, dầu gì ta cũng là người có vài cái bằng tốt nghiệp, không phải chỉ là mở cánh cửa trong lòng một người thôi sao, tiết mục này xem trình diễn vài lần, ta nhất định có thể làm được!"

"nàng lại đang nói triết học?" Lưu Huỳnh hỏi.

Tiết Tinh nhẹ nhàng hôn lông mi Luru Huỳnh một cái: "Ta đi nhìn thử một chút, nếu thật bất đắc dĩ chúng ta tìm Lệ Cơ đổi mặt nạ mới rồi chôn xa xa."

". Ta phát hiện nàng cũng rất giao hoạt." Luru Huỳnh nói.

"Như vậy không gọi giao hoạt, cái này gọi là ý tưởng đột nhiên lóe lên."

Có tiếng gõ cửa vang lên vội vàng, "Đại linh! Đại linh! Đại linh! Đại linh!"

Tiết Tinh vội vàng đem cửa mở ra, chỉ sợ thanh âm ồn ào lại dẫn An Loa tới, a Sừ chui vào phòng, vội vàng nói: "Đại linh, người nói sẽ giúp ta nghĩ biện pháp, nghĩ được chưa?"

Tiết Tinh vỗ đầu bứt tai, đột nhiên nói: "Có có có, ta nghĩ rồi! Chúng ta đi ra ngoài nói, chớ quấy rầy đến Tiểu Linh nghỉ ngơi, gần đây thân thể cô ấy không tốt."

A Sừ gật đầu một cái, trước khi đi nói với Luru Huỳnh: "Nếu đau bụng đến phòng ăn lấy chút táo đỏ nấu nước đường đỏ sẽ tốt hơn."

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, đôi tay của Tiết Tinh dùng sức đẩy nàng ra ngoài, ở phía sau Luru Huỳnh dặn dò: "Cẩn thận, chớ để bị nhìn ra đầu mối."

Tiết Tinh làm tư thế OK với Luru Huỳnh: "Ta tự có chừng mực."

Tiết Tinh lôi A Sừ đến ngoài cửa Nam Cung lạc Lạc, ý vị sâu xa nói với nàng: "Tất lớn lên ở mạc hoang, người trong Minh Vực có thân thể giống hần chỉ có Vực chủ Diêm Minh, người xem Diêm Minh thích loại nữ nhân như thế nào, ánh mắt của nam nhân nha, hần là cũng không sai biệt lắm"

"Vực chủ thích Nam Cung Cô Nương, đây là chuyện trên dưới Minh Vực đều biết." A Sừ nói.

"Người liền bắt chước loại hình bọn họ thích." Tiết Tinh vỗ vỗ a Sừ bả vai nói. Tiết Tinh và A Sừ dùng thời gian cả ngày rih coi Nam Cung Lạc Lạc, thời điểm rời giường Nam Cung Lạc Lạc, a Sừ tranh giành bùng nước rửa mặt cho Nam Cung Lạc Lạc, lúc Nam Cung Lạc Lạc ăn cơm, a Sừ cướp bùng thức ăn cho nàng, tranh giành quét dọn phòng của Nam Cung Lạc Lạc, dùng hết tất cả biện pháp đến gần Nam Cung Lạc Lạc. Nam Cung Lạc Lạc từng gặp qua Tiết Tinh, Tiết Tinh không muốn có chuyện phức tạp, vẫn lẩn ở xa xa, thời điểm vừa mới bắt đầu Tiết Tinh hoài nghi a Sừ làm quen cùng mình có mục đích khác, bây giờ nhìn bộ dáng liễu mạng của cô ấy, lại chần chờ, nếu không phải chân chính nghĩ muốn đạt thành mục tiêu, như thế nào có thể toàn tâm toàn lực cố gắng như thế.

Tất hần cũng không phải lạnh nhạt, dưới sự theo dõi của Tiết tinh, đáng sợ hơn so với bị hần lạnh nhạt là hần vốn không có tình cảm, việc mất đi thanh âm dường như chưa bao giờ thành gánh nặng của hần, bởi vì hần chưa bao giờ cần dùng lời nói của mình để biểu đạt tình cảm, hần căn bản không có tình cảm gì để nói, không giống với tượng gỗ bị thao túng, hần có suy nghĩ của riêng mình hần nghe theo suy nghĩ của mình mà hành động, hần thường sử dụng đầu óc của hần, nhưng hần không sử dụng tim của hần, trái tim đó bị rí rết ư hay ngay từ ban đầu nó bị hư rồi?

Nếu như xem xét khả năng thành công của hành động A Sừ theo đuổi hần, có thể nói tỉ lệ gần bằng 0, tuyệt thế mỹ nhân cũng không thể từ ánh mắt của Tất nhìn thấy hình ảnh của mình, cũng như tuyệt thế sừ nữ (phụ nữ xấu) cũng không được, Tiết Tinh lại không thể nói thật với a Sừ, nàng có chí hướng như vậy rõ ràng đã điên rồi, khó có thể dự đoán nếu nàng bị kích thích sẽ làm ra chuyện điên rồ gì nữa.

"Đại linh người xem, bộ dáng lúc ta đi có phải rất giống với Nam Cung Cô Nương hay không?" A Sừ nói xong, đi tới đi lui trước mặt Tiết Tinh.

Tiết Tinh không biết bộ dáng nàng đi có tính là đẹp hay không, bởi vì với gương mặt của a Sừ dù nhìn thế nào cũng không có mỹ cảm rồi.

"Quần áo của Nam Cung Cô Nương với quần áo thị nữ chúng ta mặc có phải một dạng giống nhau không, may mà ta biết nữ công, có thể thay đổi dựa theo kiểu dáng của nàng, chỉ là không thể bị an loa đại nhân nhìn thấy, nếu không liền hỏng bét." A Sừ hưng phấn nói với Tiết Tinh.

Tiết Tinh lặng lẽ gật đầu một cái, nàng không biết, a Sừ thật sự cho mình cùng Tất có kết quả sao? "A Sừ, người có cảm giác hay không. Tất đại nhân không quá dễ dàng thân cận?" Tiết Tinh nhắc nhở.

"Đúng vậy a, rất thần bí không phải sao?" hai mắt bằng hạt đậu của a Sừ so với bóng đèn còn sáng hơn rồi. Người đang yêu không thể dùng não nói chuyện, coi như là khuyết điểm cũng xem thành ưu điểm, trên thế giới nhiều nam nhân như vậy, tại sao a Sừ chỉ chú ý tới mình Tất? Tự nhiên có cảm giác dòng điện đánh trúng kia sao, tựa như Tiết Tinh thật sự đối với Diêm Minh, Mặc Thanh Sam đối với lệ cơ, có vài người không nhất định phải tốt đến cỡ nào, nhưng ai cũng không thay thế được. Tiết Tinh biết, Luru Huỳnh đối với nàng rất tốt làm bản thân nàng muốn lệ thuộc vào hần, nhưng nếu như có người đối với nàng tốt hơn so với Luru Huỳnh, nàng sẽ chuyển dời tình yêu sang hần sao? Không có biện pháp yêu người khác nữa, cho dù có người cho nàng cuộc sống yên ổn, cho nàng vinh hoa phú quý, cho nàng tất cả những thứ nàng muốn, nàng vẫn tình nguyện cùng Luru Huỳnh lưu lạc giang hồ, không phải là bởi vì nàng thích giang hồ, mà bởi vì người trong lòng nàng là người giang hồ. Tiết Tinh nín lại a Sừ này giờ vẫn ở đây tạo dáng bắt chiếc Nam Cung Lạc Lạc, nghiêm túc nói với nàng: "Nếu như người thật thích hần, đi nói với hần đi."

"Ta? Ta đi nói với hần?" A Sừ mờ mịt hỏi. "Đúng." Tiết Tinh gật đầu một cái.

A Sừ suy nghĩ một chút, hỏi: "Đúng rồi, đại linh, người nói người có người trong lòng rồi, người đã nói với người trong lòng của người rồi sao?"

Tiết Tinh nhàn nhạt cười: "Nói rồi, hần nói hần cũng thích ta."

Trên mặt A Sứ lộ ra nụ cười sáng lạn: "Được, ta sẽ đi nói với Tắt đại nhân, người trở về trước, tin tức chờ ta!"

Thời gian hạn định của thuốc đổi giọng gần đến rồi, Lưu Huỳnh đi chỗ Bạch Tích Trần lấy thuốc còn chưa có trở lại, một mình Tiết Tinh ở trong phòng, lấy Linh Khu Kiểm ra vuốt vuốt, thân kiểm hơi mờ lóng lánh trong suốt, nghe nói thời điểm giao chủ phu nhân làm ra thanh kiểm này rồi dùng nó, đối thủ cơ hồ không thấy được kiểm, kiểm pháp linh khu cực nhanh, hay thay đổi, nhưng cũng chỉ là nghe nói mà thôi, bởi vì người biết kiểm pháp Linh Khu giờ chỉ còn trơ lại xương trắng hết rồi.

Từ đó về sau, linh khu kiểm biến mất lại xuất hiện, xuất hiện lại biến mất, lặp lại liên tục, trên giang hồ loáng thoáng nghe thấy tin tức Linh Khu, lại chưa từng nghe thấy tin tức về Linh Khu kiểm pháp, mọi người cũng không nghĩ có quyền kiểm pháp như vậy, nhưng nếu từ miệng Diêm Minh nói ra, tình cảnh như nếu vậy quả thật có một quyền kiểm phổ đi cùng. vậy nó sẽ bị giấu ở nơi nào? Tại sao một chút dấu vết cũng không có. Tiết Tinh một bên cầm khăn tay lau chùi Linh Khu kiểm một bên lặng lẽ suy tư, lỡ tai mơ hồ nghe được có tiếng bước chân ngoài cửa, Tiết Tinh vội vàng thả linh khu kiểm vào xà nhà trên giường giấu đi. Quả nhiên tiếng bước chân chạy về phía Tiết Tinh, a Sứ đẩy cửa ra, lão đảo mắt đi vào, mặt của a Sứ rất đỏ, còn có một chút sung, đi bộ nhoáng một cái bên phải nhoáng một cái bên trái, nàng vừa vào nhà liền làm căn phòng tràn ngập mùi rượu, đây là uống rượu? "Sao người lại uống rượu?" Tiết Tinh vội vàng đứng lên vịn a Sứ.

"Ta không dám nói với Tắt đại nhân, liền muốn uống chút rượu thêm can đảm." A Sứ há miệng, mùi rượu càng đậm.

"Vậy rốt cuộc người đã nói chưa?"

A Sứ lắc đầu một cái: "Ta uống..., uống một vò rượu, cảm thấy thật vui vẻ, nhưng là, là còn không dám đi tìm Tắt đại nhân, liền tới tìm người, ha ha ha ha ha ha ha."

Gần như cả người A Sứ đều dựa vào trên người Tiết Tinh, toàn bộ thể trọng đè ép Tiết Tinh, Tiết Tinh phải dùng hết hơi sức mới có thể vịn nàng, mệt mỏi đến nói chuyện cũng phải thở hắt lên: "Người tìm đến ta làm gì, cũng không phải muốn tỏ lộ cùng ta, đi tìm hân đi!"

"Ha ha ha ha ha ha, được, ta tìm đi tìm Tắt đại nhân, " a Sứ ngây ngô mà cười, ánh mắt chuyển đến trên giường Tiết Tinh: "Ah? tắt đại nhân? sao người ở chỗ này? Ta thật sự muốn tìm người."

Tiết Tinh nhìn theo tầm mắt a Sứ, trên giường của nàng làm sao có thể có Tắt, đây chẳng qua là cây cột đầu giường, cô nương này uống rượu quá nhiều cũng sinh ra ảo giác.

A Sứ cảm thấy làm vậy sẽ Tắt sẽ chết, không ngừng đụng hướng cây cột, thợ ộc cổ đại rất giàu lòng nhân ái, cây cột này đụng vào không chảy máu vỡ đầu là không thể, Tiết Tinh ngăn a Sứ không để cho nàng đi tới, ai ngờ a Sứ khẳng định cây cột này là Tắt, liều mạng xông về phía trước, a Sứ làm quen việc nặng, vốn hơi sức rất lớn, hơn nữa còn trong rượu giống như loại thuốc kích thích giải phóng bản năng động vật trong người nàng, đánh ngã Tiết Tinh trên mặt đất, chính nàng cũng dùng sức quá mạnh, đụng phải cột giường, cột giường đụng đưa kịch liệt, linh khu kiểm trên cột giường rớt xuống.

A Sứ xoa cái trán bị mình làm đau, kêu ai u ai u, Tiết Tinh lại chặt chẽ nhìn chăm chăm linh khu kiểm rơi trên mặt đất, may mắn Linh Khu kiểm chỉ là vô kiểm màu đồng bình thường, thị nữ Minh vực biết võ công cũng không phải là không có, trong phòng cất thanh kiếm vẫn không có chuyện gì, Tiết Tinh đưa tay muốn cầm linh khu kiểm đi, lại nghe a Sứ kinh ngạc nói: "Linh khu!"

Tiết Tinh cầm Linh Khu kiểm ở trong tay, cùng a Sứ nhìn nhau, không khí rất cứng ngắc, có người nhận ra linh khu kiểm, đây đối với Tiết Tinh mà nói không phải là chuyện tốt, toàn thân Tiết Tinh trở nên đề phòng, nếu như a Sứ kêu to, nàng sẽ không do dự cắt đứt cổ họng nàng, tay cứng ngắc giấu ở trong tay áo, vận sức chờ phát động.

". Người là Tiết Tinh Linh Vũ phái sao?" A Sứ hỏi, nàng không có lớn tiếng kêu la, ngược lại nhỏ giọng hỏi.

Đây là chuyện không cần phải nghi ngờ, Tiết Tinh gật đầu một cái, vẫn liếc nhìn chăm chăm a Sứ, không có buông lỏng cảnh giác. "Ông trời phù hộ, ta thể nhưng gặp phải người, người, người trước chó khăn trương, ta đứng cùng lập trường với người." Nhìn đáng vẻ cảnh giác của Tiết Tinh, a Sứ vội nói.

"Nói một chút coi, thế nào lại cùng lập trường?" Tiết Tinh hỏi. A Sứ đưa kéo một chút trên gương mặt mình rất nhanh nói đó nổi lên một mảng da, nàng nắm nơi đó rồi đi xuống toàn bộ tấm da mặt, vốn là khắp mặt đầy vết rỗ bị lấy đi lộ ra một gương mặt đẹp đẽ: "Ta biết rõ người ở nơi này tìm linh khu kiểm phổ, ta biết rõ Linh Khu kiểm phổ ở nơi nào, người đừng muốn giết ta!"

trong lòng Tiết Tinh kinh ngạc, chuyện nàng đi tìm kiếm khổ có rất ít người biết, bởi vì có rất ít người biết linh khu kiểm còn có một bản Linh Khu kiểm phổ, nếu không phải do Diêm Minh tiết lộ, Tiết Tinh cũng không biết, bởi vì ngay cả người như Động Trù cũng không biết Linh Khu kiểm còn một bản kiểm phổ. Tiết Tinh đặt Linh Khu kiểm lên cổ a Sứ: "Ta rất có hứng thú tiếp tục nói chuyện cùng với người, điều kiện tiên quyết là người không cần ra về, nếu như người muốn hiến thân vì Minh vực, ta cũng thành toàn người."

"Đại linh, a không, Tiết Tinh cô nương, ta là người duy nhất trên cõi đời này biết Linh khu kiểm phổ ở nơi nào, nếu như ta mà chết rồi, tà mị thần công sẽ thiên hạ vô địch, ta hiểu rõ Diêm Minh từ bỏ người, người rất hận hân, ta và người đều hận hân, không, ta so với người càng hận hơn hân, ta nhớ người giống cũng như ta không muốn nhìn thấy bộ dáng tiêu dao của hân!" A Sứ nói xong, trong mắt thật sự có hận ý. Tiết Tinh quả thật hận Diêm Minh, mặc dù vậy nguyên nhân a Sứ hận Diêm Minh Tiết Tinh vẫn có hứng thú nghe tiếp: "Hà? Linh Khu kiểm phổ ở nơi nào?"

"Thì ra ngày đó người lật phòng sách không phải vì trộm đồ, là đang tìm Linh Khu kiểm phổ?" A Sứ hỏi tương lại một chút chuyện, nói.

"Đúng, nói mau, Linh Khu kiểm phổ ở nơi nào." Kiểm trong tay áo Tiết Tinh cầm càng chặt hơn. "Người tìm sai chỗ rồi, cho dù người lật tất cả thư

phòng trong Minh Vực lên tìm kiếm cũng không thể tìm thấy Linh Khu kiếm phổ, bởi vì, Linh Khu kiếm phổ căn bản không phải một quyển sách." A Sứu nghiêm túc nói. "Cái gì?" Tiết Tinh lấy làm kinh hãi, kiếm phổ không phải sách, chẳng lẽ mẫu tằm giống Cửu Âm Chân Kinh viết trên tấm da người?

"Diêm Minh làm cho ta cửa nát nhà tan, ta dịch dung xâm nhập vào Minh vực đúng là muốn tìm cơ hội giết hần rồi báo thù rửa hận, ta biết rõ võ công của hần rất cao cường, ta không phải là đối thủ của hần, tuy ta biết vị trí của linh khu kiếm pháp, nhưng ta không có linh khu kiếm trong tay, vừa không có nội lực võ công, học cũng không sử dụng được, người không giống như thế, ta sớm nghe nói người rất lợi hại, người học Linh Khu kiếm phổ, nhất định có thể đánh bại Diêm Minh." A Sứu trong mắt thiết tha nói. Dịch dung có thể thay đổi dung mạo, nói dối có thể thay đổi lời nói, nhưng là ánh mắt luôn không lừa được người, nhưng tất cả chuyện này quá đột ngột, Tiết Tinh vẫn tính toán đến khả năng xấu nhất, xem như nàng là kẻ lừa gạt, nhưng lời của nàng lại giúp Tiết Tinh giải đáp những nghi hoặc lâu nay. "Ta không tin người, lời của người quá ly kỳ." Tiết Tinh thẳng thắn nói. "Hắc hắc, cũng thế, " a Sứu cười ngậy ngó một cái: "Nếu là ta, ta cũng không tin như vậy, đứa trẻ mới lớn chừng năm tuổi bị ném ra hoang mạc cho sói ăn sao có thể sống sót, còn có mệnh dịch dung trở lại báo thù, đây là trời không quên ta, ngài lại để cho ta gặp được người, Diêm Minh chắc chắn bị chặt làm trăm mảnh." Miệng nói đến cái tên Diêm Minh, a Sứu đều nghiêng răng nghiêng lợi.

"Làm ta tin tưởng cũng được, bất kể Linh Khu kiếm phổ viết trên vật gì, đưa cho ta xem, ta liền tin người." Tiết Tinh nói.

"Linh Khu kiếm phổ không dùng chữ viết để ghi chép, " a Sứu nói: "Diêm Minh cũng tìm Linh Khu kiếm phổ ở đây, mặc dù hần là người tu luyện tà mị thần công đến tầng cao nhất trong vòng trăm năm nay, hần vẫn sẽ sợ, sợ thật sự có người có thể học được linh khu kiếm sẽ tạo thành uy hiếp đối với hần, Minh vực đã sớm bị hần lật lên tìm khắp rồi, hần cũng không tìm được Linh Khu kiếm phổ."

"Linh Khu kiếm phổ không có ở trong Minh vực?"

"Kiếm phổ dĩ nhiên ở trong Minh vực, không ở nơi này thì ở nơi nào, chỉ là, không có người nghĩ đến vật kia sẽ là kiếm phổ." A Sứu nói.

Khi dịch dung đến minh vực làm thị nữ, chuyện này cũng không phải hành động mang ý tốt gì, nếu như không phải là gương mặt đó không có chỗ dung thân ở chỗ này, ai cũng không muốn dung gương mặt không phải của mình, trên mặt Tiết Tinh tin tưởng tình cảm của a Sứu, người mang hận ý với Diêm Minh không ít, người đối với diêm Minh mang hận ý lại hiểu rõ chuyện linh khu kiếm phổ, cũng chỉ có một, a Sứu không phải là có quan hệ cùng với Tiền nhiệm minh chủ Minh vực hay sao. "Người không tin ta cũng không sao, thuật dịch dung dùng trên mặt người là tuyệt kỹ của lệ cơ, nàng sẽ giúp người xâm nhập vào Minh vực sao, nhất định người với nàng quan hệ không tầm thường đúng không? Lời của nàng người sẽ tin chứ? Mang ta đi tìm nàng." A Sứu nói. "

Tiết Tinh chống kiếm trong tay áo vào nơi yếu hại sau lưng a Sứu, dùng tay áo ngăn trở, cùng nàng đi tìm lệ cơ, lệ cơ đang nghỉ ngơi trong phòng, thấy Tiết Tinh và một cô nương xấu xí vô cùng vào phòng tìm nàng, trong lòng thấy lạ, mùi thơm nồng đậm trong phòng khiến tiết tinh cảm thấy khó chịu, nàng đẩy a Sứu một cái, để cho nàng nhanh lên một chút, nhanh chóng muốn rời khỏi gian phòng làm người ta không thấy thoải mái này.

A Sứu lột da mặt trên mặt xuống, hô một tiếng với lệ cơ: "Nhị nương."

Bất tri bất giác, đã qua mười năm, bé gái ngày đó bị ném đến hoang mạc cho sói ăn đã lớn lên thành một thiếu nữ xinh đẹp, dung mạo vẫn có bóng dáng mười năm trước, chỉ là cặp mắt kia sẽ không bao giờ trong suốt giống như bé gái suốt ngày bám theo lệ cơ gọi hai tiếng "Nhị nương, Nhị nương", trong cặp mắt kia có thù hận, có mệt mỏi, có đau thương, cũng có quyết tâm.

"Tích hoan." khoe miệng Lệ cơ khẽ giọng lên, kêu. Tiết Tinh thu kiếm trong tay áo: "Các người thật sự biết nhau?"

"con gái duy nhất của minh chủ minh vực đời trước, Tích Hoan." Lệ cơ giống như đang giới thiệu mà nhìn a Sứu nói, không, hiện tại nên xưng nàng vì Tích Hoan cô nương.

"Thật cao hứng, Nhị nương người còn nhớ rõ ta." Tích Hoan khẽ mỉm cười nói, nhưng nhìn cũng không phải thực sự vui mừng. "nữ nhi của minh chủ minh vực đời trước a, vậy ta có thể tin tưởng người rồi." Tiết Tinh nói, Diêm Minh đối với một nhà minh chủ minh vực đời trước, cũng chính là ân sư dạy võ công cho hần làm những chuyện gì mọi người đều biết rõ, nếu cô nhi sống tạm bợ qua ngày như nàng ta thì hận ý với Diêm Minh cũng không kém so với nàng.

"Vậy rất tốt, người đi theo ta." Tích Hoan dắt Tiết Tinh tay nói.

Lệ cơ lười biếng nằm ở trên giường, nhấc nắp lư hương đầu giường lên, thêm một thanh hương liệu vào, không nghĩ tới Tích Hoan còn sống, còn luyện thuật dịch dung cho mình dạy luyện đến trình độ như vậy, hôm nay nàng còn tìm được nữ nhân quái dị phái Linh Vũ, hai người này liên thủ sẽ làm ra vở kịch ồn ào như thế nào, lệ cơ cười, nàng rất tò mò mà chờ đợi.

Tích Hoan lấy ra một cái hũ, bàn với Tiết Tinh cùng hồi gian phòng kia, Tiết Tinh mở ra miệng hũ còn ghé nhìn vào bên trong, bị sợ đến nỗi nàng ngã đập tiểu PP xuống đất, bên trong là hai con sâu mập vô cùng, một cái lớn một chút, một cái nhỏ chút, ngo ngoáy ở chung một chỗ.

"Người đừng nói đây chính là linh khu kiếm phổ nha!"

"Đây chính là Linh Khu kiếm phổ, " Tích Hoan nói: "Người đời đều cho rằng kiếm phổ liền nhất định là bộ sách, cho nên chưa từng người có thể tìm được linh khu kiếm phổ, bởi vì linh khu kiếm phổ không phải sách, mà là cô."

"Vật này chính là cô?" Tiết Tinh lại ngồi thẳng lên nhìn vào trong vò, chữ cô nửa trên là chữ trùng, bởi vì phần lớn cô đều lấy côn trùng làm vật trung gian, chỉ là: "Coi như Linh Khu kiếm phổ thật sự là cô, muốn thế nào học? Lũ sâu này sẽ dạy người kiếm pháp?"

"Chỗ này chỉ có hai con trùng, nhưng thật ra là một cô, lớn hơn chẳng qua là mẫu cô, nhỏ hơn chẳng qua là tử cô(cô con), tuy giáo chủ phu nhân sáng lập

Minh Vực đến từ Đoạn Kiếm Sơn Trang của Trung Nguyên, sau khi tới mạc hoang lại trở thành cao thủ luyện cổ, nàng dùng thuật chế tạo kiếm của Trung Nguyên chế tạo Linh Khu Kiếm, lại lấy cổ thuật mạc hoang tạo thành kiếm phổ linh khu kiếm, hai con Mẩu Tử cổ này là loại khổng tâm cổ, chui vào trong lòng người ta, người trúng Mẩu cổ tự nhiên sẽ hiểu được kiếm pháp linh khu, cho nên, trong cùng một lúc chỉ có một người biết sử dụng linh khu kiếm pháp, bởi vì cổ chỉ có một, linh khu kiếm pháp không thể truyền thụ, chỉ có thể truyền cổ." Tích Hoan nói cho Tiết Tinh.

"Cái gọi là tử mẩu cổ, tử cổ thì có ích lợi gì?"

"Con nhỏ này chỉ là tử cổ, vị Giáo chủ phu nhân kia luyện Linh Khu kiếm pháp thành cổ, mà không viết thành kiếm phổ, vốn là bởi vì nàng căn bản không muốn bộ kiếm pháp kia truyền cho hậu nhân, nàng lưu lại linh khu kiếm, lại lưu lại cổ này, tất cả đều là bản thân cảm thấy thú vị mà thôi, Khổng Tâm cổ là loại đáng sợ nhất trong các loại cổ, bởi vì nó có thể cảm nhận được lòng người, cổ của linh khu kiếm là cho tình lữ sử dụng cùng nhau, một người dùng nẫu cổ, người còn lại dùng tử cổ, trước dùng mẩu cổ, sau mới dùng tử cổ này, hai người phải yêu nhau nếu người sử dụng tử cổ không yêu người dùng tử cổ, mẩu cổ sẽ lập tức cắn đứt tim người dùng, kiếm cổ một khi sử dụng, không chết không thể lấy ra, nếu như một ngày kia, người sử dụng tử cổ không còn yêu người dùng mẩu cổ, mẩu cổ sẽ như cũ cắn đứt tim người dùng mẩu cổ."

Đây là cái gì? Thử thách lớn về chân tình sao? Tiết Tinh nhìn hai con mẩu tử cổ, không khỏi rợn cả tóc gáy, cổ này coi như bị người đời biết, có mấy người dám nếm thử? Làm sao có thể biết được trên thế gian này có người yêu người như vậy? Lại làm sao có thể biết hẳn sẽ vĩnh viễn yêu người? Tương lai tràn đầy không biết, lại có mấy người cảm tưởng mạo mình giao cho cái không biết kia.

"Linh Linh Linh Linh Linh Linh Linh Linh Linh Linh Linh Linh Linh Linh Linh Linh. . . ." Tiếng chuông mảnh liệt, đó là chuông báo động chung quanh Minh vực, những chiếc chuông kia bình thường sẽ ít vang, chỉ khi người đứng đầu Minh Vực có chuyện gì trọng yếu cần tuyên bố mới vang lên, vực mọi người trong Minh, tất cả thị nữ cùng tất cả thị vệ đều phải tập hợp trong điện.

Tích Hoan đứng lên từ dưới đất, cũng kéo Tiết Tinh lên, hai người cũng phải chạy tới tập hợp mới được, tiếng chuông vang lên báo hiệu Diêm Minh sẽ thông báo chuyện cực kì quan trọng, sẽ là chuyện gì, trong lòng hai người tràn đầy lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Khiêu chiến với vương giả

Giữa chính đường, một nhóm người mặc đồ đen kịt đang quỳ, Diêm Minh ngồi trên chiếc ghế vàng của hắn nhìn xuống những thị vệ và thị nữ đang không dám ngẩng đầu này, Tiết Tinh và Tích Hoan trốn ở một chỗ tối thật xa tầm mắt Diêm Minh, đầu hai người cúi xuống thật thấp, Tiết Tinh liếc mắt nhìn Tích Hoan, tuy nàng cúi thấp đầu nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Diêm Minh, trong ánh mắt kia chính xác là sự thù hận, thù hận đến tận xương tủy, Tiết Tinh biết trên người nàng không mang theo vũ khí, rất sợ nàng sẽ mất lý trí nhào lên liều mạng với Diêm Minh nên lặng lẽ giữ chặt cổ tay nàng, như vậy cho dù nàng không có khả năng chống lại hắn nhưng vẫn có thể khống chế được Tích Hoan.

"Giờ lành tối mai, ta và Nam Cung cô nương sẽ thành thân, các người phải chuẩn bị thật tốt mọi thứ cho ta, người nào mà gây ra chuyện không may gì ta sẽ đem đầu người đó treo lên tường đá bên ngoài Minh Vực." Diêm Minh nói.

Diêm Minh và Nam Cung Lạc Lạc sắp thành thân (thành hôn), Tiết Tinh xem tiểu thuyết không viết đến chi tiết này, có một số việc đã tiến triển khác xa nội dung nguyên bản, kéo dài đến một khoảng thời gian không thể xác định rõ được nữa rồi.

Đại hôn của Vực Chủ làm từ trên xuống dưới Minh vực vội vàng thành một đoàn, An Loa giống như một quân gia ở Minh vực, vội vàng đến mức thời gian ăn cơm cũng không có, không khí trầm lắng của Minh vực chẳng mấy chốc được phủ toả lại đồ tươi, trước mỗi một cánh cửa đều treo mỗi bên một cái đèn lồng màu đỏ, giữa không khí trầm lắng vốn có thì sự vui mừng này có vẻ càng quý dị.

Tiết Tinh ở trong phòng nhìn cái bình đựng kiếm cổ, ai có thể vĩnh viễn yêu một người? Có vô số danh ngôn, lời răn nói cho mọi người rằng không có cái gì là vĩnh viễn, vĩnh viễn đó quá xa vời, sống đến 80 tuổi thì vĩnh viễn chính là 80 năm, sống đến 90 tuổi thì vĩnh viễn là 90 năm, sống đến 100 tuổi thì vĩnh viễn đã vượt qua trăm năm, một trăm năm, từ thời đại dùng súng trường cho đến thời đại dùng vũ khí hạt nhân có xa lắm không, rất xa rất xa.

Nàng có thể yêu Lưu Huỳnh trong bao nhiêu năm? Lưu Huỳnh có thể yêu nàng trong bao nhiêu năm? Một khi tử cổ thay lòng đổi dạ chẳng phải mẩu cổ sẽ phải chết hay sao, giữa hai người nhất định phải có người gánh vác nguy hiểm, có lẽ hai người có thể cùng sống đến quá trăm năm, có lẽ một người sẽ buông tay nhân gian trước, Tiết Tinh hy vọng người được bình an kia là Lưu Huỳnh còn việc bất cứ lúc nào cũng có thể chết đi thì để cho nàng gánh vác một mình.

Lưu Huỳnh đi lấy thuốc thay đổi giọng nói về, Tiết Tinh kể lại chuyện kiếm cổ này cho hắn nghe nhưng nàng giấu chuyện mẩu tử cổ có thể khiến cho người ta chết bất kỳ lúc nào, không muốn hắn mang thêm trách nhiệm, cứ để cho ông trời quyết định là phương pháp tốt nhất.

"Chỉ cần nàng quyết định, ta sẽ theo nàng." Lưu Huỳnh vẫn nói những lời này, trên mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt làm cho từ đáy lòng Tiết Tinh cảm thấy ấm áp, hẳn không như khi lúc mặt trời mọc thổ lộ kịch liệt, hẳn luôn đi kèm ở bên cạnh nàng, hẳn không hay nói nhưng chỉ cần nhìn kỹ vào ánh mắt của hắn Tiết Tinh cảm thấy mình như được tiếp thêm sức mạnh,

Đúng thế, nàng chưa từng phải sống cô đơn vậy thì vì sao phải sợ cái chết, giao hết sự tin tưởng, tình yêu, sự cảm kích đều giao cho hắn, trên đời này có mấy người có thể cùng sống cùng chết với nhau, gặp được hắn đã là duyên ba kiếp.

Trong một căn phòng nhỏ ở Minh vực, hai người cùng nhau gieo kiểng cỏ vào người, quả nhiên hắn đối với nàng là tâm liên kiểng cỏ nếu không thì đã không cùng nàng đến nơi nguy hiểm như thế này, Tiết Tinh ôm lấy Lư Huỳnh: "Nhìn chàng mặc trang phục nữ nhân thật xinh đẹp".

". . . ." Xem dáng vẻ của Lư Huỳnh hình như không vui về gì cho lắm.

Tiết Tinh khẩn trương nói bổ sung nói: "Mặc y phục nam nhân cũng rất đẹp!"

Xem dáng vẻ Lư Huỳnh đã vui vẻ hơn.

Không mặc gì nhất định sẽ càng xinh đẹp, trong lòng Tiết Tinh yên lặng bổ sung một câu, những lời này nàng có thể nói ra không? Nàng sẽ không!

Đêm nay, trên hành lang của Minh vực toàn bộ là đèn lồng màu đỏ, đêm nay là ngày đại hôn của chủ nhân Minh vực.

Nam Cung Lạc Lạc không thể tưởng được mình thật sự muốn thành thân với Diêm Minh, nàng chỉ là nàng muốn cùng với Diêm Minh sống một đời một kiếp mà thôi, nàng ngồi ở trên giường trong lòng có chút vui sướng cũng có khẩn trương.

Thị nữ gõ cửa bước vào: "Nam Cung cô nương, đây là hỉ phục."

"Ừ." Nam Cung Lạc Lạc khó xử gật gật đầu.

Thị nữ bưng một cái mâm tối, ở giữa là trang phục của tân nương, thị nữ để cái khay đến một bên, mặt khác bưng một hộp son đi tới: "Nam Cung cô nương để ta trang điểm giúp người."

Thị nữ lấy tay khăn lau đi một vết son, nhưng toàn bộ khăn đều phủ lên mặt Nam Cung Lạc Lạc, Nam Cung Lạc Lạc kêu ô ô hai tiếng rồi dần dần mất đi lý trí xụi lơ ngã xuống giường. Thị nữ kia không phải ai khác mà chính là Tích Hoan, nàng đưa Nam Cung Lạc Lạc đang hôn mê giấu dưới giường rồi mặc y phục của tân nương vào, thân hình nàng cũng xấp xỉ, đội khăn voan đỏ ai cũng sẽ không nhận ra.

Diêm Minh luôn luôn cảnh giác, tối nay là cơ hội khó có được để có thể tiếp cận hắn, mối thù tan cửa nát nhà có thể báo được hay không thì phải chờ xem đêm nay, nàng sờ sờ chủy thủ được giấu ở trong tay áo, khi chủ rể lật khăn voan của tân nương là thời cơ tốt nhất để nàng ám sát.

Giờ lành đến, hai thủ hạ cổ quái của Diêm Minh là hai thị nữ sinh đôi đến phòng dẫn tân nương ra, Tích Hoan che khăn voan, tay được hai thị nữ sinh đôi, sau đó hai nàng đưa tiếp xuống phòng tân hôn, đến hi phòng Tích Hoan bị đưa đến bên giường ngồi xuống, trên giường đặt một cái khay nhỏ dùng để đặt rượu giao bôi.

Phòng bên trong có tiếng bước chân trầm ổn của nam nhân, không cần đoán cũng biết đây nhất định là Diêm Minh, tay Tích Hoan khăn trương nắm chặt lấy nhau, người khác nhìn nàng giống như vì tân hôn mà khẩn trương.

"Vắt vả cho người rồi." Diêm Minh đi đến bên cạnh Tích Hoan, ở bên tai nàng ôn nhu nói.

Cũng may có chiếc khăn voan đỏ che được mồ hôi lạnh trên trán Tích Hoan, nàng cảm chủy thủ đâm về phía ngực Diêm Minh, chủy thủ hướng về giữa trái tim Diêm Minh, nhưng lại chỉ nghe thấy một tiếng, giống như tiếng binh khí đụng phải tảng đá thanh âm, chủy thủ cũng không đâm vào thân thể Diêm Minh, ngược lại là chủy thủ đã bị bẻ cong trước rồi.

Tích Hoan đang cảm thấy vô cùng hoảng sợ, Diêm Minh xóc khăn voan của nàng lên rồi dùng một chưởng đánh nàng xuống đất làm cho Tích Hoan nôn ra máu tươi.

Về mặt lúc này của Diêm Minh giống như khủng bố tức giận nói: "Kéo ra ngoài, chặt bỏ tay chân rồi cho sói ăn."

Tích Hoan nhắm mắt lại không ngờ tà mị thần công của hắn cảnh giới như vậy, chẳng lẽ ông trời muốn để cho cừu hận của nàng không thể báo được hay sao, không biết kiểng cỏ nàng đưa cho nữ nhân phái Linh Vũ rốt cuộc có tác dụng gì, mặc kệ kết quả như thế nào nàng cũng đã không thể nào thấy được nữa rồi.

Trong lúc Tích Hoan nhắm mắt lại chờ đợi vận mệnh bị chặt bỏ tay chân lại nghe thấy âm thanh cửa bị đá văng.

"Không ai được đụng đến nàng." Một giọng nói của nữ nhân.

Tích Hoan mở to mắt, người đến là một người phụ nữ xa lạ, nàng chưa bao giờ gặp qua người phụ nữ này không biết tại sao nàng ta lại muốn cứu mình.

"Lại để cho người sống sót, người đứng là mạng lớn, hiện tại chính mình muốn tìm đến cái chết sao." Diêm Minh nheo mắt lại nói.

"Ta tự mình đưa đến cửa, có thể chết hay không cũng không quan trọng nữa rồi." Người phụ nữ đó lạnh lùng nói.

"Trước tiên đem cái này ra cho sói ăn." Diêm Minh miệt thị nhìn Tích Hoan trên mặt đất nói.

Hai thị nữ sinh đôi linh mệnh đang định kéo Tích Hoan đi thì người phụ nữ đó lại mở miệng nói: "Từ đã, ta đã bảo các ngươi là không được đụng vào nàng, ở Minh vực này người có thể ra lệnh đương nhiên chỉ có chủ nhân của Minh vực."

"Những lời này của người là có ý gì." Trong ánh mắt của Diêm Minh đã có sát ý.

"Ý của ta chính là chủ nhân của Minh vực sắp thay đổi rồi." Người phụ nữ đó rút kiếm ra, thân kiếm óng ánh gần như trong suốt, chính là tuyệt thế kiếm Linh Khu, trên đời tuyệt đối không thể có cái thứ hai.

"Ngươi là Tiết Tinh." Tích Hoan kinh ngạc nhìn người phụ nữ đó kêu lên.

Tiết Tinh cười cười với Tích Hoan, giờ kiếm lên, mũi kiếm chỉ thẳng vào cổ Diêm Minh: "Ồ Minh vực này kẻ mạnh làm vua, cái ghế của ngươi cũng nên thay đổi người ngồi rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Dùng bí mật đổi lấy tính mạng

"Linh Khu sao! Ngươi nghĩ dùng cái này có thể làm ta sợ sao? Thân thể ngươi có thể sử dụng nó sao?" Diêm Minh cười khinh miệt.

"Cứ thử xem rồi sẽ biết!" Tiết Tinh cũng cười, nàng không hề sợ hãi, nàng sao có thể thấy sợ hãi, trong lòng nàng chính là Linh Khu kiếm phổ, hơn nữa nàng đã hứa với Lưu Huỳnh là sẽ đi cùng hắn trên nốt đoạn đường còn lại. "Ngươi cho rằng ta lại là cái bóng tham sống sợ chết sao? Ngươi sai lầm rồi, ta sống rất vui vẻ, cảm thấy thế nào, ta không có ngươi cũng có thể sống rất vui vẻ ngươi cảm thấy không vui sao?"

Quả thật tâm tình Diêm Minh không thể nói là tốt, một người phụ nữ phản bội hắn, một người phụ nữ mà hắn không thể nắm giữ, một người phụ nữ mà hắn đã phản bội từ hình mà vẫn có thể sống đến ngày hôm nay, hiện tại hắn đối với nàng chỉ còn lại phiền toái và căm tức, hắn đã có thói quen là nắm giữ mọi vật trong tay, hiện tại hắn đang nắm giữ hoang mạc trong tay, tương lai hắn cũng muốn thu thập Trung Nguyên vào trong túi vậy thì làm sao có thể để một người thoát khỏi lòng bàn tay hắn, cảm giác bất an này tạo cho hắn ham muốn kích thích giết người.

"Ngươi sống rất vui vẻ sao? Vậy ta sẽ để cho ngươi chết cũng được vui vẻ." Diêm Minh lạnh lùng nói, Tiết Tinh có thể cảm giác được nội lực âm trầm của hắn, đó cũng là nguyên nhân hắn có thể bành trướng như vậy, nội lực nhanh chóng tập trung đến tay phải của hắn, Diêm Minh cũng không có vũ khí bởi vì tà mị thần công là vô công chí cao vô thượng trên giang hồ, thân thể hắn vững chắc như đá, mọi thứ hợp vào làm một, đây chính là vũ khí cực mạnh.

Bản chất của Linh Khu là cực kỳ mềm dẻo, một đứa trẻ cũng có thể bẻ nó cong thành nửa vòng tròn, để cho kiếm có thể chọc thủng thân thể giống như áo giáp của Diêm Minh? Đáp án đương nhiên là không thể, cuối cùng Tiết Tinh đã hiểu cây kiếm này mềm đến mức có thể sử dụng nó như roi, nếu như không có Linh Khu kiếm phổ cho dù là ai đi chăng nữa thì cũng không thể biết được phương pháp chính xác để sử dụng kiếm, nó không giống như cây kiếm thông thường dùng để chặt đứt gân cốt huyết mạch trên người của đối thủ và dùng việc đâm trúng mục tiêu là chủ yếu, mục tiêu của Linh Khu là các huyết đạo, cho nên nó mới mềm dẻo như thế, vốn dĩ kiếm mà cứng thì có thể đạt được tốc độ mà người khác không thể ngờ đến nhưng thân kiếm hơi mờ càng làm cho người ta có thể dùng mắt thường mà quan sát được đường di chuyển của kiếm. Linh Khu thật đúng là khắc tinh của tà mị thần công, cho dù bấp bệch có lý lợm đến đâu thì huyết đạo vẫn là một nhược điểm không cách nào có thể che giấu được.

"Sư phụ!" An Loa nghe thấy âm thanh trong phòng Diêm Minh thì vội vàng chạy tới, đi cùng nàng còn có Tất, bảo vệ thành chủ chính là chức trách của sáu đạo chủ, những người khác không nhúng tay vào là vì họ không có ý thức trách nhiệm, hai vị này chính là khác biệt, một người thì vì bảo vệ sư phụ, một người thì cố gắng làm hết phận sự vì thế nên sẽ không bàng quan đứng nhìn, Tiết Tinh đứng đối diện Diêm Minh, phía sau lưng là An Loa và Tất, cho dù có tập được Linh Khu kiếm phổ thì phải chống địch từ hai phía cũng có một áp lực rất lớn.

"Hai vị, đối thủ của các ngươi ở đây." Lưu Huỳnh mang kiếm đến.

Tiết Tinh nhìn thấy Lưu Huỳnh, trên mặt tự nhiên lộ ra vẻ vui sướng, vẻ mặt của nàng không trốn thoát được ánh mắt của Diêm Minh, Diêm Minh trào phúng nói: "Thì ra khi ta vắng vẻ ngươi, ngươi lại đi tìm sự an ủi từ trên người hắn sao, có lẽ ta vẫn nên ở núi Kỳ Lân chém đứt đầu hắn thì ngươi mới có thể thành thật được nhỉ?"

Diêm Minh nhẹ nhàng băng quơ nhắc lại chuyện trên núi Kỳ Lân khiến cho lửa giận của Tiết Tinh bốc cao, trong khi nàng bị cưỡng ép, Lưu Huỳnh nguyện ý vì nàng mà bỏ vũ khí xuống, bản thân trúng 12 kiếm, tình cảm này nếu là người khác có thể làm sao. Kiểm phong của Linh Khu di chuyển nhanh không chút do dự công kích hướng về Diêm Minh, kiếm pháp lành mạch lưu loát như nước chảy mây trôi, phần nộ trong lòng và sát khí càng làm đường kiếm trở nên sắc bén.

Bên kia Lưu Huỳnh đang đánh lại An Loa và Tất, mặc dù Diêm Minh không truyền cho An Loa tà mị thần công chân chính nhưng dù sao An Loa cũng là đồ đệ duy nhất của hắn nên thực lực vẫn không thể khinh thường, Tất thì hoàn toàn dựa vào thực lực mà đi đến vị trí Nga Quỷ Đạo đạo chủ nên Tiết Tinh bắt đầu lo lắng về an nguy của Lưu Huỳnh, ánh mắt luôn phân tán nhìn về nơi hắn thế nhưng Lưu Huỳnh lại bình tĩnh ung dung đối diện, dùng ánh mắt ám áp nhìn lại Tiết Tinh, dường như để trấn an lo lắng trong lòng nàng.

Một thêm một bao giờ cũng lớn hơn hai? Nhưng ở trong tình yêu nào có chuyện lớn hơn hai! Trên đường Tôn Ngộ Không và Đường Tăng đi lấy chân kinh! Ông trời bường bình cho thêm 3000 vấn đề! Đại dương nổi lên đại dương cũng không phải là vấn đề nan giải! Tiết Tinh yên tâm giao toàn bộ sau lưng lại cho Lư Huỳnh, Lư Huỳnh cũng giao sau lưng mình cho Tiết Tinh, không chỉ là sự tin tưởng về tình cảm mà còn là tin tưởng về mặt thực lực.

Mặc dù Diêm Minh chưa nhìn thấy đáng về chân thật của Linh Khu kiếm phổ nhưng nhìn cây kiếm mềm nhũn trong lòng bàn tay Tiết Tinh, hẳn có thể nhìn ra được, trên mặt không còn là vẻ mặt trào phúng, không thể không đối mặt với Tiết Tinh, người phụ nữ này hơn nửa năm trước vẫn như con chó phe phẩy đuôi hầu hạ hắn, không ngờ đến sau nửa năm lại dùng kiếm chỉ vào hắn, chưa bao giờ có người dám như thế đối với hắn, chưa bao giờ có một người phụ nữ nào có thể thay đổi tình cảm với hắn! Người phụ nữ như thế này sao có thể để nàng tiếp tục sống trên thế giới!

Diêm Minh thật sự rất muốn giết Tiết Tinh nhưng làm thế nào cũng không được, ngược lại kiếm pháp của Tiết Tinh liên tục thay đổi, từ trước đến nay tà mị thần công chưa từng phải chịu áp bức đến như vậy, trán hắn đã chảy ra vài giọt mồ hôi.

Linh Khu kiếm pháp quả nhiên là khắc tinh duy nhất của tà mị thần công, cuối cùng Diêm Minh không địch lại được Tiết Tinh, Tiết Tinh đặt kiếm lên gần cổ Diêm Minh, thắng bại đã rõ, đầu Diêm Minh bị Tiết Tinh dùng đầu kiếm khẽ nâng lên, đó là một tư thế nhục nhã nhất, là tư thế của người phụ nữ mà hắn yêu nhất lắm, nhưng hiện tại là do Tiết Tinh làm, chính nàng đang trả lời câu hỏi phong hồi luân chuyển.

Hai người An Loa và Tất cũng không phải là đối thủ của Lư Huỳnh, Tất am hiểu nhất là ám toán, nhưng quang minh chính đại mà đánh thì hắn chỉ ở mức có thể chống lại, hai người Tất và An Loa không chỉ không hỗ trợ được lẫn nhau mà còn làm phiền đến nhau nên bị Lư Huỳnh áp chế.

"Sur phụ!" Nhìn thấy Diêm Minh bị Tiết Tinh kẻ kiếm lên cổ, An Loa hoảng sợ kêu lên, nhân cơ hội đó Lư Huỳnh di chuyển ra sau lưng nàng, điểm trụ huyết đạo của nàng.

"Người giết nhiều người như vậy, người....có từng sợ chết không?" Mũi kiếm Tiết Tinh hướng về Diêm Minh gần thêm.

Sắc mặt Diêm Minh vẫn tà mị như cũ: "Sợ chết thì sao lại còn tiến vào Minh vực, nhưng nếu chết trên tay người thì ta không cam lòng! Dù sao người vẫn chỉ là một người phụ nữ ngu xuẩn!"

"Ai ngu xuẩn hơn ai thì xem kết quả thì sẽ biết, ta có thể sống đến ngày hôm nay, còn có thể ẩn thân vào Minh vực, ít nhiều cũng hơn kẻ bảo thủ như người." Tiết Tinh nắm chặt khuôn mặt tuấn mĩ của Diêm Minh nói.

Diêm Minh há mồm định nói tiếp nhưng Tiết Tinh không muốn nghe nữa, kiếm trong tay đang định đâm vào yết hầu của Diêm Minh.

"Tiết cô nương! Xin đợi một chút!" Một giọng nữ thanh lệ ngăn Tiết Tinh lại.

Linh Khu kiếm để lại trên cổ Diêm Minh một vết máu thật dài, một lần nữa Tiết Tinh đặt kiếm lại trên cổ Diêm Minh, quay đầu nhìn lại, Nam Cung Lạc Lạc đứng bên cửa, đáng về thờ hồng học.

"Nam Cung cô nương có việc gì thế?" Tiết Tinh hỏi, nàng và Nam Cung Lạc Lạc chưa có bất kỳ giao tình gì, nhưng dù sao nàng cũng là người tốt nên vẫn đối đãi khách khí với nàng ta.

Nam Cung Lạc Lạc run rẩy nói: "Tiết cô nương, người có thể thả hắn hay không....?"

Chưa hề có giao tình với Nam Cung Lạc Lạc nên cũng không cần phải nể mặt, Tiết Tinh lắc đầu nói: "Lúc hắn đẩy ta vào hố nung chảy cũng đâu có nghĩ là sẽ thả ta?"

"...Ta biết hắn làm nhiều điều có lỗi với các người, nhưng ta, ta van cầu các người thả hắn đi!" Nam Cung Lạc Lạc buông cửa ra, quỳ xuống với Tiết Tinh.

Tiết Tinh cúi đầu nhìn Nam Cung Lạc Lạc: "Người không cần quỳ xuống với ta, cho dù người có nguyện ý vì loại đàn ông này mà quỳ xuống ta cũng sẽ không ngăn cản người, nhưng ta vẫn sẽ giết hắn."

Nam Cung Lạc Lạc kinh hoàng nhìn lên thấy kiếm Tiết Tinh lại động, gấp gáp vội nói: "Tiết cô nương, nếu người giết hắn nhất định người sẽ hối hận! Ta có thể dùng một bí mật đổi lấy mạng của hắn!"

Tiết Tinh dùng kiếm lại: "Bí mật gì? Nói một chút xem sao, không hợp ý ta sẽ đâm xuống."

Hiện tại Diêm Minh trong tay Tiết Tinh hoàn toàn như cá dơi làm thịt, Nam Cung Lạc Lạc lo lắng nhìn Diêm Minh nói: "Ta biết chân tướng của thể lực ám sát thần bí ở Trung Nguyên."

Ở Trung Nguyên, cái đội thích khách xuất quỷ nhập thần kia đã ám sát nhiều vị chương môn của các môn phái làm cho người Trung Nguyên phải hoảng sợ, nhưng không ai biết bọn họ là ai, đột nhiên bọn họ xuất hiện rồi lại đột nhiên rời đi, võ công qui dị không giống bất kỳ môn phái nào cũng không để lại bất kỳ manh mối nào, liên minh Võ Lâm còn chưa có Minh chủ lại bị bọn họ tập kích nên trong nhất thời rơi vào hoàn cảnh như rắn không đầu, chương môn các phái hoặc là bị thương hoặc là phải ứng phó sứt đến đầu mẻ trán, hiện tại ở Trung Nguyên chỉ còn cung Côn Luân là thực lực còn mạnh, mặc dù cũng bị tập kích vài lần nhưng vẫn không sao, hiện tại liên minh Võ Lâm đang do cung chủ cung Côn Luân đứng đầu.

"Từ trong mật thất ở nhà cũ của ta tìm thấy một vài bức thư, vừa hay nội dung bức thư có quan hệ đến chuyện này, ta không muốn gây thêm chuyện gì nên cũng không định nói cho Diêm Minh...." Nam Cung Lạc Lạc nói: "Tiết cô nương, nếu người đồng ý tha cho Diêm Minh, ta sẽ đưa người đi tìm những bức thư này!"

Trong lòng Tiết Tĩnh suy nghĩ một lúc, võ công Diêm Minh đã lộ ra sơ hở, bất cứ lúc nào cũng có thể giết đi, bí mật này cũng không phải ai cũng biết được, nàng đã đáp ứng hoàn thành nguyện vọng của Động Trù nên phải lấy đại cục làm trọng nên trả lời: "Được, ta đồng ý với giao dịch này, A Sừ, người đi tìm Bạch Tiên y qua đây, ta cho Diêm Minh một loại chất kịch độc, chỉ cần tin tức người mang đến cho ta là thật, ta sẽ đưa thuốc giải cho các người rồi tha cho các người, nhưng nếu không phải thì ta sẽ để máu Diêm Minh chảy ở nhà Nam Cung của người, liệt tổ liệt tông nhà Nam Cung chắc chắn sẽ rất vui vẻ." Tiết Tĩnh nói xong rồi đưa mắt nhìn Nam Cung Lạc Lạc, thân thể Nam Cung Lạc Lạc xụi lơ. Đúng vậy, Diêm Minh là kẻ thù của nàng thế mà hiện tại nàng lại dùng bí mật của Nam Cung gia để cứu hắn, như vậy hậu bối trăm năm sau của Nam Cung gia sẽ dùng ánh mắt như thế nào để nhìn nàng, Nam Cung Lạc Lạc không dám nghĩ nữa, nàng đã mất tất cả người thân rồi, Diêm Minh là sinh mệnh duy nhất còn lại, thật sự nàng không thể để mất hắn.

An Loa và Tất bị tách ra nhốt ở địa lao trong Minh vực, một cái dây thừng không thể chống lại nội lực thâm hậu của Diêm Minh nên Tiết Tĩnh đành phải vấn đề kiếm trên tử huyết trên cổ hắn, Bạch Tích Trần đi theo sau Tích Hoan thấy tình cảnh như vậy, nhẹ nhàng châm chọc: "Quả nhiên người đã thành công rồi."

Diêm Minh nhìn Bạch Tích Trần rồi hừ lạnh nói: "Ta vẫn nên sớm giết người đi."

Bạch Tích Trần nói: "Người và ta đều là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, chẳng qua người xui xẻo, đã hết giá trị lợi dụng trước."

Bạch Tích Trần cho Diêm Minh một loại chất độc, chất độc này làm cho nhân thân thể vô lực, bảy ngày sau không giải sẽ làm độc phát công tâm, Tiết Tĩnh tò mò hỏi: "Không phải là loại độc gì người cũng có sao? Vậy có loại độc có thể có thể tùy ý giày vò người khác không?"

"Đương nhiên có, huyết quản nổ tung, gân mạch tan thành nước, toàn thân đau nhức, nội tạng ngứa ngáy người muốn thử hay không?" Bạch Tích Trần nhìn Tiết Tĩnh hỏi.

Nghe thấy vậy Tiết Tĩnh liền cảm thấy toàn thân mình trở nên khó chịu, lắc đầu liên tục: "Không cần phiền toái thế đâu!"

Bạch Tích Trần khẽ mỉm cười: "Thật khó có thể tưởng tượng Minh vực lại có Vực chủ tính cách như người."

"Cái gì? Ta? Vực chủ?" Tiết Tĩnh chỉ vào chính mình ngạc nhiên hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Sương công tử

Tiết Tĩnh và Lưu Huỳnh dẫn Nam Cung Lạc Lạc và Diêm Minh đến căn nhà cũ của Nam Cung Lạc Lạc, nhà cửa trên mặt đầu đều đã rách nát nhưng ai có thể ngờ dưới mặt đất lại có thể có một căn mật thất lớn như vậy, may mà nhà Nam Cung vẫn còn để lại một bé gái mồ côi nếu không chẳng phải bí mật này sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi dưới nền đất không thấy được ánh sáng mặt trời hay sao.

Tiết Tĩnh đốt đèn lồng, để Lưu Huỳnh ở lại trong xe trông chừng Diêm Minh, còn nàng thì đi theo Nam Cung Lạc Lạc xuống mật thất, từ trong một cái rương ở mật thất Nam Cung Lạc Lạc đưa một xấp thư cho Tiết Tĩnh, Tiết Tĩnh mở từng bức thư ra nhìn, những bức thư này đều do một người viết, đại khái là nói chuyện trao đổi với chủ nhân của Nam Cung gia, mà chuyện này lại nói về một tổ chức thần bí ở Trung Nguyên, Tiết Tĩnh chất lọc những điều có ích rồi bọc lại cho vào trong lồng ngực mình sau đó nói với Nam Cung Lạc Lạc: "Ta là người nói chuyện giữ lời, chuyện ta đã đồng ý với người thì ta sẽ làm được, bây giờ ta sẽ thả hắn ra."

Ánh mắt Nam Cung Lạc Lạc sưng đỏ lên, sắp khóc đến nơi nhưng lại dùng giọng nói vui vẻ để nói với Tiết Tĩnh: "Đa tạ"

Tuy nhiên chưa nói đến bản thân Diêm Minh hay là danh dự, chính nàng cũng không muốn ở cùng hắn, nàng đã hứa thì nhất định sẽ làm được, nàng đưa thuốc giải cho Nam Cung Lạc Lạc, để lại xe ngựa và Diêm Minh đang bị trói lại cho nàng, Tiết Tĩnh không nhận được hỏi Nam Cung Lạc Lạc: "Mười năm trước vụ tàn sát Nam Cung thế gia Diêm Minh cũng có phần, người vì hắn mà làm những thứ này liệu có đáng không?"

Nam Cung Lạc Lạc đang cúi đầu thì bỗng nhiên ngẩng lên, trong ánh mắt chứa đầy sự kiên định: "Không có cái gì đáng giá hay không mà chỉ có nguyện ý hay không nguyện ý mà thôi".

Tiết Tĩnh nhét dây cương vào tay Nam Cung Lạc Lạc: "Hãy cùng hắn đi thật xa, đừng xuất hiện trước mặt ta nữa, nếu còn lần sau ta không biết người còn cái gì có thể trao đổi được với ta nữa."

Nam Cung Lạc Lạc cúi đầu cầm dây cương, trong lòng nàng suy nghĩ cực kỳ đơn giản, chỉ cần có thể cùng Diêm Minh sống cuộc sống ẩn cư nam cày ruộng nữ dệt lụa thì đã tốt lắm rồi, tất nhiên là Diêm Minh sẽ không đồng ý, hắn là một người đàn ông tâm khí cao ngạo như vậy thì làm sao lại có thể để mình bị bó buộc đến nông nỗi này.

Tiết Tĩnh đắm vào tấm ván bên ngoài xe ngựa vài cái, Diêm Minh bị trói trong xe, xét độ mạnh yếu của rung động này chắc rằng tai hắn sẽ phải đau đó, Tiết Tĩnh đứng ngoài xe ngựa nói với Diêm Minh: "Ồ trong mật thất của phái Linh Vũ, khi người tàu hỏa nhập ma 'ta' đã giúp người điều hòa lại chân khí,

nếu khi đó.... 'ta' chết đi liệu ngươi có thương tâm một chút nào không?"

"Trước đó ngươi đều là con chó ngoan, từ đó về sau ngươi mới bắt đầu biến thành sói." Giọng nói của Diêm Minh có thể thấy hẳn không thể cử động khi nằm trong xe. "Là do ta sơ suất còn nghĩ rằng ngươi đối với ta vẫn là mảnh tình thâm."

Tiết Tinh lạnh nhạt nói: "Ngươi xứng đáng."

Thì ra với Tiết Tinh đâu chỉ là tình thâm mà nàng còn coi trùng sinh mạng hẳn, mặc kệ sinh mạng của nàng hay là của người khác, toàn tâm toàn ý yêu thương hẳn nhưng hẳn không biết quý trọng bởi vì những điều hẳn có được quá nhiều, hẳn không biết cảm giác bị mất đi là gì, hẳn không chiếm được thì hủy diệt, sự tà mị của hẳn, sự cuồng vọng của hẳn, nếu không có sự xuất hiện của Tiết Tinh thì cuộc đời của hẳn có lẽ sẽ thuận buồm xuôi gió, phát triển phồn vinh như gấm vóc.

"Ta không tin! Ta không tin ta lại thua trong tay ngươi!" Diêm Minh ở trong toa xe găm thét.

"Trò chơi mèo vờn chuột vẫn còn tiếp tục, nhưng hiện tại đến lượt ngươi làm con chuột, nhớ cẩn thận." Khóe miệng Tiết Tinh nhếch lên nói với Diêm Minh.

Tiết Tinh và Lư Huỳnh ngồi trên một cái xe ngựa khác quay về Minh vực, Tiết Tinh nhìn thùng xe rồi nhìn vị trí đánh xe phía trước sau đó nói với Lư Huỳnh: "Đây là vị trí của riêng chàng."

"Đâu có, tiểu nhân đã chuẩn bị sẵn sàng rồi." Lư Huỳnh nói xong rồi ngồi vào vị trí kia: "Mời đại nhân ngồi."

Tiết Tinh nhảy lên xe ngựa, sờ sờ đầu Lư Huỳnh: "Ngoan, đại gia ta hiểu chàng rõ lắm mà."

Lư Huỳnh bắt đầu dĩ cười cười, vội vàng đánh xe chạy về Minh Vực, chỗ này từng là nơi bắt đầu những ác mộng của Tiết Tinh, là biểu tượng của sự nguy hiểm, nhưng hiện giờ viết cái tên Tiết Tinh lên trên làm nàng không khỏi suy nghĩ xem hào quang của một người rốt cuộc có thể kéo dài trong bao lâu, một người không thể vĩnh viễn đứng mãi ở một vị trí, hôm nay hẳn có thể oai phong một cõi nhưng có thể ngày mai hẳn sẽ bị ném xuống ngựa, nàng cũng sẽ không đứng mãi ở đây được vì vào một ngày nào đó gió đổi hướng, không sao, hết thấy đều không sao, nàng làm những chuyện không thẹn với lương tâm, chỉ cần có Lư Huỳnh cùng nắm tay dạo bước trên giang hồ thì đời này sống không uổng.

Có cái là vinh quang của cả đời mình, có cái là may mắn của cả đời mình, có người luôn hiểu rõ tâm ý nóng lạnh của mình thì cho dù có vinh quang cỡ nào thì còn gì đáng sợ nữa.

Xí nghiệp Minh vực rất giống một con sư tử, một con sư tử chúa muốn cai quản lãnh địa của mình, nó muốn mình luôn cường tráng nếu không một khi có một con sư tử khác đánh bại nó thì sẽ chiếm mất lãnh địa của nó. Diêm Minh giết sư phụ mình để đi lên vị trí Vực chủ, mặc dù Tiết Tinh không giết hẳn nhưng đuổi hẳn ra khỏi Minh vực thì cũng có hiệu quả giống như vậy.

Lư Huỳnh hỏi Tiết Tinh: "Thà hẳn đi, nàng có cam tâm không?"

Tiết Tinh nói: "Ta chỉ nói là thà hẳn đi một lần, với tính cách kiêu ngạo của hẳn thật sự sẽ cùng Nam Cung Lạc Lạc ẩn cư ư? Chờ đến khi hẳn chính mình đưa đến cửa, ta sẽ cho hẳn biết cái gì là tự rước lấy nhục."

Lư Huỳnh im lặng, một phần lớn nguyên nhân để có được tình cảm như ngày hôm nay không phải là chủ yếu cùng chung hoạn nạn có nhau mà chính là sự mạnh mẽ, mọi vật đều có thể đụng tay đến, vinh hoa phú quý đều ở trong tầm tay, có mấy người có thể giữ vững được tâm trí, nhưng hẳn vẫn thủy chung đứng sau lưng nàng, nắm tay nàng, ủng hộ toàn bộ quyết định của nàng, chính nàng cho hẳn biết tình cảm khi hỗ trợ cho nhau đẹp đẽ và ngọt ngào đến chừng nào, nàng không bỏ đi, hẳn cũng sẽ không bỏ đi, nàng bỏ đi, hẳn cũng sẽ không bỏ quên, cả đời này hẳn nhất định sẽ đi theo nàng.

Minh vực có sáu đạo chủ nhưng thật ra chỉ có năm người mà thôi vì Súc Sinh Đạo đạo chủ đã vài năm rồi vẫn chưa thấy về, trong nguyên tắc cũng không miêu tả nên Tiết Tinh cũng chưa bao giờ từng mắt nhìn thấy, cái gì gọi là đứng nhà xí mà vẫn không ỉa ra thì đây chính là hình mẫu kinh điển. Về mặt của Lệ Cơ đối với việc Tiết Tinh đi lên vị trí Vực chủ không có một cái gì nhưng ánh mắt thì ác kìa đã bán đứng nàng, nàng luôn muốn xem kịch vui, Diêm Minh diễn kịch rất tốt, còn hiện tại nàng muốn xem rốt cuộc Tiết Tinh đang muốn diễn trò gì, Tiết Tinh cũng lấy làm lạ tại sao Mặc Thanh Sam có thể yêu người phụ nữ này được, hơn nữa lại còn vì nàng phản bội lại phái Võ Đang, chỉ có thể nói tình yêu là bùa mê khó giải nhất trên thế giới này.

Tiết Tinh cực kỳ coi trọng Tất, làm sao lại có một người có thể đáng yêu như vậy được chứ, không những đáng yêu lại còn chuyên nghiệp nữa chứ, một khắc trước hẳn vẫn liều mạng vì Diêm Minh, nay đôi vực chủ hẳn lại cúi đầu xưng thần với Tiết Tinh, thân là Vực chủ nên Tiết Tinh cực kỳ thích, nhưng nếu có một ngày nàng cũng bị xuống đài có khả năng sẽ oán hận hẳn vô tình cũng nên.

Sau khi lễ đăng vị kết thúc thì điều Tiết Tinh quan tâm nhất chính là tình hình thế cục ở Trung Nguyên, nguyên nhân tranh giành chức vị Minh chủ, nàng từ Trung Nguyên bị đuổi ra hoang mạc, bởi vì nguyên nhân này nên phái Linh Vũ phía sau lưng nàng mà không ngần ngại lên được so với Trung Nguyên, đúng là mọi người đều bị một cái chức danh Minh chủ không tồn tại mà phải dùng nhiều máu tươi đổi như thế mà không cảm thấy xấu hổ sao?

Hiện tại mọi chuyện chính sự của võ lâm đều do cung Côn Luân quản, Tiết Tinh viết một bức thư phái người đưa đến cung Côn Luân, khó tránh việc bị tiêu hủy nên nàng còn gửi cho chương môn mấy đại môn phái bức thư cùng với nội dung như vậy, nội dung là Minh vực nguyên ý gia nhập vào liên minh Võ Lâm, về sau dưới sự quản lý của liên minh Võ Lâm, sau này Trung Nguyên và hoang mạc không còn phân tranh nữa, ký tên là Vực chủ Minh vực Tiết Tinh. Tiết Tinh dường như có thể cảm thấy cung chủ cung Côn Luân sau khi nhận được bức thư này thì khuôn mặt có thể sánh với gan lợn, nàng không những không chết mà nàng còn trở lại, mà còn trở lại với thân phận Vực chủ Minh vực!

Trong thư Tiết Tinh than thở khóc lóc mình cầu kết với người Minh vực là vì muốn chống lại sự thống trị tà ác của Diêm Minh, sau khi chiếm lĩnh Minh

vực thì sẽ liên minh với Trung Nguyên, phái Linh Vũ đòi đòi đều là trụ cột ở Trung Nguyên, sư phụ, sư huynh, sư tỷ năng đều công hiến không ít sức lực cho Trung Nguyên, mười năm trước nàng cũng tham gia chinh phạt hoang mạc, vậy thì làm sao nàng có thể là người xấu được đây? Hơn nữa đáng về nàng đáng yêu như vậy thì làm sao có thể làm người xấu được chứ!

Tiết Tinh cảm thấy cực kỳ may mắn khi có Thiên Không phương trượng đứng về phía nàng, tuy rằng hắn đã già rồi mà vẫn không thể khiến người khác tôn kính nhưng tốt xấu gì cũng là cao tăng đắc đạo, là người có vai vế cao nhất Trung Nguyên, hiện tại có hắn điều hòa nội bộ nên hình tượng Tiết Tinh đã có thêm vài tia sáng khởi sắc, cung Côn Luân vẫn tiếp tục muốn quấy rối nhưng tục ngữ đã nói không đánh những người mặt tươi cười, móng vuốt hắn có dài đến đâu thì cũng không thể cự tuyệt thành ý hòa giải của Tiết Tinh.

Có lẽ đám người Dịch Nghịch sư thái muốn quan sát Tiết Tinh thêm mấy ngày nữa nhưng có một sự việc phát sinh làm cho bọn họ không thể không nhanh chóng tiếp nhận Tiết Tinh: chương môn phái Võ Đang Tự Ưu đạo nhân gặp chuyện bỏ mình. Có thể giết chết một người đường đường là chương môn của một phái cũng đủ để thuyết minh thực lực của thế lực trong bóng tối kia mạnh mẽ như thế nào, võ công cao cường ra sao. Những môn phái thực lực và võ công không bằng Võ Đang bắt đầu cảm thấy hoảng sợ, có thể giết chết Tự Ưu đạo nhân thì đương nhiên cũng có thể giết chết bọn họ, vì thế nhao nhao lên yêu cầu xác lập vị trí Minh Chủ để bảo vệ tính mạng bọn họ. Dịch Nghịch sư thái dẫn đầu lên tiếng, nếu Tiết Tinh giữ đúng như lời hứa của nàng thì nàng cực kỳ hy vọng Minh vực gia nhập liên minh Võ Lâm, mời Tiết Tinh đến núi Kỳ Lân nói chuyện, Tiết Tinh vui vẻ nhận lời, bên ngoài hiệp nghị cũng không có người dám làm điều sằng bậy, khi nàng nhận lấy những bức thư ở nhà Nam Cung Lạc Lạc cũng là lúc thích hợp rồi.

Một đêm này, ở trong Thanh Bình Nhạc vẫn là vui vẻ, Ý Thuần vẫn đánh đàn cho vị trong kiệu mà không đồng ý vào cửa kia, mỗi lần hắn đến đều là một đêm dài dằng dặc, tiếng đàn trần trọc nói ra hết vui buồn, không biết hắn có cảm nhận được tình cảm trong tiếng đàn của nàng hay không, nhất định là hắn cảm nhận được, chỉ là hắn coi như là không có, nếu đã vô tình thì vì sao còn tặng nàng đàn Ngọc Sinh, vì sao lại bao nàng không để nàng tiếp những vị khách khác, nếu có tình thì vì sao hắn không chịu rời kiệu, chẳng lẽ trời sinh hắn đã xấu xí? Nàng không cần! Những kẻ mỵ mạo, giàu có nàng đều không cần, nàng được dạy dỗ vô cảm hầu hạ, nhưng chỉ có Sương công tử, cho dù đáng về hắn có như thế nào thì tình cảm của nàng cũng sẽ không thay đổi!

"Gần đây tiếng đàn của ngươi luôn luôn cực kỳ ưu phiền, có tâm sự sao?" Từ trong kiệu truyền đến giọng nói thanh lệ.

"Đúng thế, ta có tâm sự, vì tình mà khổ não." Ý Thuần lấy dừng khí nói lên, nhưng nếu hắn tiếp tục hỏi tình là cái gì thì nàng không biết chính mình có dừng khi nói tiếp ra không.

Người trong kiệu cũng không hỏi nàng vì tình gì mà khổ não, im lặng một lúc lâu rồi nói: "Tên của ta là Sương Hồi, Sương trong giảng sương, Hồi trong trở về, ngươi phải nhớ kỹ."

Trong lòng Ý Thuần vui sướng, hắn đã nói ra tên của mình, hai người làm bạn mấy tháng nay thì đây là lần đầu tiên nàng biết tên hắn, chẳng lẽ đây là dấu hiệu của sự phát triển nào đó? Ý Thuần cũng không biết sở dĩ Sương Hồi nói ra tên của mình là vì hắn có cảm giác thời gian của mình không còn nhiều nữa, sợ rằng nàng sẽ quên đi trên đời từng có một người như hắn, cho nên từ trước đến nay hắn đều sống như ảo ảnh không để cho bất kỳ ai biết đến sự tồn tại của mình, nhưng hắn vẫn không nịn được muốn cho nàng biết cái tên này, tình cảm lấn áp lý trí, hắn chỉ muốn nàng nhớ rõ tên hắn nhưng cũng không tính cái tên này sẽ là cái tên của người chết. Thân thể hắn không biết có thể kiên trì trong bao lâu, hơn nữa hắn lại vừa gặp phải một nhiệm vụ khó giải quyết không biết có thể toàn thân trở về hay không, hắn vừa nhận được tình báo từ sư huynh, người phụ nữ phái Linh Vũ trốn đến hoang mạc mà vẫn không chết hơn nữa còn trở thành chủ nhân của Minh vực, lần này nàng trở về là lai giả bất thiện nên sư huynh hắn cho mệnh lệnh: Giết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Tình thâm

Tin Tự Ưu đạo nhân chết tự nhiên truyền đến tai Mặc Thanh Sam, vốn dĩ Mặc Thanh Sam là đệ tử phái Võ Đang, Tự Ưu đạo nhân là ân sư thu nhận hắn, hắn đã phản bội sư môn, Tiết Tinh vốn dĩ vẫn tưởng rằng hắn đã không còn tình cảm với phái Võ Đang nhưng khi hắn nghe được tin tức đó thì lại có thể nhìn thấy sự cô đơn lóe lên trong mắt hắn.

"Phái Võ Đang sẽ cử Kiều Dật Quân đi sao? Hắn là người luôn tiến bộ, hắn sẽ không bỏ nhọ thanh danh Võ Đang." Mặc Thanh Sam nói.

"Ngươi có muốn trở về phái Võ Đang một chút hay không?" Lưu Huỳnh hỏi.

Mặc Thanh Sam cười khò: "Thôi đi, từ khi ta đến Minh vực đã vĩnh viễn không thể quay về nữa rồi."

Tiết Tinh thu dọn hành lý xong thì cùng Lưu Huỳnh lên đường đến Trung Nguyên, ngồi ở trong xe ngựa nàng nói với Lưu Huỳnh: "Chàng có còn nhớ không, trước kia chúng ta cũng như thế này, chàng ngồi ngoài xe ngựa, ta ngồi ở trong xe, dường như chúng ta đã đi khắp Trung Nguyên."

Lưu Huỳnh cười nhẹ: "Làm sao có thể quên được chứ, từ khi đi cùng nàng thì đều không thể yên ổn quá một ngày."

Tiết Tinh nghĩ quả thật đúng là như thế, chẳng lẽ nàng lại là phiên bản cổ đại của Conan? Đi tới chỗ nào đều có thể làm cho người ta trở nên xui xẻo!

Theo như thám tử báo lại, quả nhiên Diêm Minh không chịu đi cùng Nam Cung Lạc Lạc, hai người đến cung Côn Luân, nhất định Nam Cung Lạc Lạc sẽ

đem bí mật này nói với Diêm Minh, hiện tại thì hai bên đều đã ngã bài với nhau, chẳng qua là vẫn đang gạt các môn phái khác của Trung Nguyên mà thôi, đoạn đường này giống như hai bên chơi một ván cờ, hoặc là bị giết hoặc là còn sống khi có dấu hiệu thắng lợi. Vừa bắt đầu tiến vào địa giới Trung Nguyên, Tiết Tinh luôn có cảm giác có một tầm mắt đang nhìn nàng chằm chằm, loại cảm giác này hình như là cảm giác được thăm mền! Nàng chọn đi đường quan đạo, chỗ tối thì càng sẽ dễ dàng cho người khác hành động, nếu các môn phái đưa đệ tử đến thì rất có khả năng sẽ bị bao vây, Tiết Tinh cũng không có nhiều thời gian vào trò chơi trốn tìm, rõ ràng nếu cho một cơ hội thì chỉ cần trong một đêm thì sẽ biết được ai thắng ai thua. Tiết Tinh cố ý chọn một khách điểm vắng vẻ, vẫn là quy định cũ, Lưu Huỳnh ở bên cạnh sát vách Tiết Tinh, còn nhớ lần trước đánh hái hoa tặc ở một thôn, vì bảo vệ Tiết Tinh nên Lưu Huỳnh cũng ở phòng bên cạnh Tiết Tinh, nhưng hiện tại thì nàng không phải là người mà một hái hoa tặc bình thường có thể động vào, nàng không đi lấy hoa của người khác thì đã may cho họ lắm rồi, người sẽ không biết trải qua sự thay đổi của thời gian sẽ mang đến cái gì, không cần đến một năm, vẫn là những người như cũ, bề ngoài vẫn không thay đổi nhưng hoàn cảnh thì đã khác hoàn toàn.

Trung Nguyên đang vào mùa đông, tuyết rơi tầng tầng lớp lớp không ngừng nghỉ, trong phòng Tiết Tinh ở khách điểm có để chậu than, bên ngoài là một trời tuyết trắng, Tiết Tinh ngồi trong phòng dựa vào gần phía chậu sưởi mặc kệ thời gian trôi qua, nàng ngồi bên cạnh bàn, ở trên bàn đặt vài khối bạc vụn, lỗ tai cẩn thận nghe từng âm thanh ngoài cửa. Ngoài cửa có tiếng bước chân rất nhẹ, nếu không phải Tiết Tinh hết sức chăm chú lắng nghe thì cũng không chú ý đến âm thanh ít ỏi đó, thanh âm đó dừng ở ngoài cửa, một cái ống thổi hơi theo khe cửa tiến vào, Tiết Tinh nín thở, bạc vụn trong tay di chuyển vài cái rồi thuận thế rơi xuống bàn.

Người ngoài cửa không đi vào giống như trong tưởng tượng của Tiết Tinh mà dùng một giọng nói thanh lệ nói: "Đứng lên đi, cái ta dùng không phải là mê hương mà là một hương thảo xua muỗi."

Tiết Tinh đỏ mặt ngồi xuống, tên hỗn đản, làm sao lại đi dùng hương muỗi để lừa người khác, quá là giả hoạt rồi! "Ta nên xưng hô với ngươi như thế nào? Cung chủ Cung Thủy Vân? Hay là Tam đệ tử của Chương môn cung Côn Luân Sương Hồi sư huynh?" Tiết Tinh nói.

"Tùy ngươi thích." Người ngoài cửa nói.

"Bên ngoài thời tiết lạnh giá đóng băng, trong phòng tiểu muội đã chuẩn bị chậu than, không biết Sương sư huynh có muốn vào trong sưởi ấm một chút hay không?" Tiết Tinh nói. Cửa bị đẩy ra, Tiết Tinh nhìn đến cửa thì thấy đây đích thị là một thiếu niên mười mấy tuổi, đáng người gầy yếu cùng với làn da trắng xanh càng tôn thêm vẻ ốm yếu của hắn, có thể thấy cả người cực kỳ đơn bạc giống như một trận gió nhẹ cũng có thể thổi bay hắn! Tiết Tinh nghi ngờ, người này chắc hẳn là Tam đệ tử "đã qua đời" của cung Côn Luân Sương Hồi, nghe nói trong trận chiến với hoang mạc năm đó Sương Hồi đã chết trận, tính theo tuổi tác thì cũng đã quá 30 tuổi rồi, nhưng vị đứng ở cửa này rõ ràng còn là một thiếu niên non nớt.

Sương Hồi nhìn thấy sự ngạc nhiên trong ánh mắt của Tiết Tinh hỏi: "Có gì kỳ lạ sao? Dáng vẻ này của ta."

Tiết Tinh gật đầu: "Sương Hồi sư huynh có thuật dưỡng nhan thật khiến người khác phải kinh nể, không biết sư huynh đã sử dụng sản phẩm của cửa hàng son phấn nào?"

Sương Hồi không nói thêm nữa, hắn đã chuẩn bị thủ thế xong bất kỳ lúc nào đều có thể chuyển sang trạng thái công kích, Tiết Tinh nhìn hắn nói: "Vất vả cho ngươi rồi, vì che dấu tai mắt người khác mà ngay cả vũ khí quen dùng cũng không thể sử dụng, các huynh đệ của ngươi không thấy lạnh sao? Phải trốn như vậy hẳn rất mệt mỏi đi."

"Sử diệt các ngươi cũng phải mệt mỏi đó thôi." Sương Hồi trả lời.

Sương Hồi quay đầu nhìn, mấy người bật mặt đi ra, Lưu Huỳnh cũng đi ra đứng sau lưng bọn họ. Phía sau đang lặng yên hỗn chiến với nhau, mấy người bật mặt kia bị Lưu Huỳnh ngăn chặn nên Sương Hồi phải một mình đối mặt với Tiết Tinh, Tiết Tinh rất khó tưởng tượng được thân thể hân nhìn yếu đuối thế kia mà có thể tạo ra lực cường đại như vậy, Tiết Tinh càng cảm thấy khó tưởng tượng hơn khi dường như có cảm giác hân sức lực của hắn như một cái đèn dầu sắp tắt, thân thể hân giống như một thân cây bị đục rỗng, hân sắp chết, Tiết Tinh cảm giác sâu sắc được như vậy.

Tiết Tinh có thể hiểu được vì sao Sương Hồi lại liều mạng giết nàng như vậy, chính nàng cũng chỉ vì ý nguyện báo thù được Diêm Minh mà chấp nhận dùng kiếm cổ, ở cái thế giới yếu hèn đan xen này thì thật kì lạ thì hận càng ngày càng nhiều hơn yêu, mấy phong thư ở Nam Cung thế gia chứa đầy âm mưu hiểm ác nên vì thế càng không thể quên được hận thù. Cho dù Sương Hồi rất mạnh nhưng vẫn không phải đối thủ của Tiết Tinh, trước khi hắn đến hẳn đã biết thắng bại là chuyện xa vời nhưng mà hắn không cam lòng, 15 năm, hân ẩn nhẫn sáng lập ra cung Thủy Vân không đã thương được 1000 thì cũng được 800 địch thủ với đủ loại võ công quái dị, hân bắt buộc chính mình trở nên cường tráng trong suốt những năm qua nhưng mà người phụ nữ này đã làm gì? Dựa vào cái gì mà nàng đòi quấy rầy sự cố gắng suốt hơn mười năm qua của hân và sư huynh hân! Kiểm của Tiết Tinh gõ lên trên tường một cái rồi rơi lên mặt Sương Hồi: "Chuyện mười lăm năm trước ta cũng cảm thấy đáng tiếc, ta không trách hành động hiện tại của các vị nhưng ta vẫn phải thật xin lỗi, ta không thể để cho các ngươi hoàn thành ý nguyện, ta cũng có chuyện phải hoàn thành."

"Thắng bại đã phân, ngươi muốn trực tiếp giết ta hay bắt sống ta đều được." Sương Hồi chỉ lạnh nhạt nói.

"Cung chủ Cung Côn Luân không biết hiện trạng thân thể của ngươi sao? Làm sao hân lại có thể cho rằng ngươi có thể thắng ta." Tiết Tinh nói. "Sư huynh chưa bao giờ cho rằng ta sẽ thắng, nhưng mà chúng ta cũng không có thói quen bó tay chịu trời." Sương Hồi trả lời trên mặt lại nổi một tầng băng lạnh. Tiết Tinh vội vàng nhảy đến bên người hân định dùng nội lực hóa giải hân khí trong người hân: "Ngươi định làm gì!"

Sương Hồi nhắm mắt nói: "Nếu không có ngươi ta và sư huynh nhất định sẽ thành công."

Tiết Tinh thu hồi kiếm đặt thi thể đã lạnh đông lạnh thành băng của Sương Hồi xuống trên mặt đất, không có nàng thì mọi chuyện sẽ không giống như thế này, động vật ăn cỏ có thể nhảy lên đầu động vật ăn thịt, đồng thời tăng lên sức mạnh, đồng thời lại biết được bí mật, lớn hơn nữa là trách nhiệm, có bao nhiêu sẽ không cười đây? Ngược lại cái đoạn thời gian trốn đông trốn tây cũng thật thú vị.

Tiết Tinh ngồi xổm xuống nói với thi thể Sương Hồi: "Ta sống so với ngươi đã mạnh hơn, nhưng nếu ta chết sẽ càng đáng thương hơn so với ngươi..."

....."

Nếu nàng chết thì chắc hẳn là từ cổ kia không thích nàng, so với chuyện mất đi võ công và đạo đức thì chuyện này càng đáng sợ hơn. Mấy thích khách đi cùng Surong Hồi đều tự mình kết thúc, vốn dĩ Lưu Huỳnh định giữ lại một người làm nhân chứng, chậu than trong phòng vẫn đang đốt nhưng chỉ trong chốc lát trong phòng đã có thêm mấy thi thể. Tiết Tinh hơ hơ tay vào bên chậu than để cho than trong chậu thôi tan bằng trên tay, nàng đã thắng nhưng về mặt nàng cũng không có nhiều vui sướng: "Lưu Huỳnh, ta cảm thấy ta càng ngày càng giống Diêm Minh.... .."

Lưu Huỳnh đi đến bên người Tiết Tinh, cầm lấy tay Tiết Tinh, dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm cho nàng: "Chỉ là nàng quá mệt mỏi mà thôi."

Tiết Tinh lắc đầu nói: "Chuyện ta đã đáp ứng với Nhị sư huynh nhất định ta phải làm được, không thể để hấn và Kiền Diệp chết một cách vô ích."

Lưu Huỳnh nhẹ nhàng sờ đầu Tiết Tinh, nắm tay nàng dẫn đến bên giường: "Đi ngủ đi, ngủ một giấc thì mọi chuyện sẽ tốt lên thôi."

Cũng giống như trước đây, Lưu Huỳnh trải giường cho Tiết Tinh rồi để Tiết Tinh lên giường đi ngủ, hấn đi ra ngoài một chút rồi quay lại rồi ngồi thẳng táp trên giường Tiết Tinh nhìn Tiết Tinh, thấy Tiết Tinh cũng có chút sợ hãi. "Ta có thể làm một chuyện với nàng không?" Lưu Huỳnh nhẹ nhàng hỏi. "Chuyện gì?"

Lưu Huỳnh khẽ nhắm mắt, hôn thật sâu lên môi Tiết Tinh, đôi môi vừa khớp với nhau, đầu lưỡi khiến kích, cảm giác tuyệt mỹ làm người ta hít thở không thông, đại não Tiết Tinh trở nên vụng về hồ đồ, đây chính là nụ hôn đến mức hít thở không thông trong truyền thuyết hay sao? Không phải là không thở mà thân thể trở nên không còn chút sức lực nào, không bao lâu sau Tiết Tinh không còn cách nào nhắm hai mắt lại.

Lưu Huỳnh rời khỏi môi Tiết Tinh, hấn nhìn người phụ nữ vẫn không nhúc nhích trên giường, nàng vẫn không thích hợp ở trên giường hồ, võ công có cao đến đâu, giác quan có mẫn cảm đến đâu thì cũng không phòng bị được một nụ hôn của hấn, có cảm giác dờ khóc dờ cười, niềm vui của nàng cũng là tình yêu, nỗi buồn của nàng cũng là tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Gặp cổ nhân

Sáng sớm, Ý Thuần rời giường, mặc xong áo, đi qua bên cạnh ngọc cầm liền thuận tay môn trốn thân, lại phát hiện đàn đứt mấy dây, dây đàn đứt là chuyện rất xấu, nàng vội gọi tiểu nha hoàn thay dây đàn mới, nàng còn không biết, nhiệt độ cơ thể Surong công tử của nàng ngày hôm nay đã lạnh như băng giống cây đàn này.

Khi Tiết Tinh tỉnh lại đã là giữa trưa, cảm giác ngủ ngon thật thoải mái a, Tiết Tinh duỗi lưng một cái rồi xuống giường, ánh mặt trời ngoài cửa chiếu đến chói mắt, hẳn là Lưu Huỳnh đã dậy từ sớm, bây giờ ngay cả cơm chắc cũng giúp nàng chuẩn bị tốt rồi. Tiết Tinh đi tới phòng của Lưu Huỳnh ở sát vách, gõ cửa, chỉ chốc lát sau cửa mở ra, một đại hán cao lớn đứng ở cửa mắt nhìn về phía nàng.

"Xin lỗi! Xin lỗi! Ta tìm lộn!" Tiết Tinh áy náy vội vàng chuồn mất, chạy về mình phòng lại đi ra, không đúng, đó rõ ràng là phòng của Lưu Huỳnh.

Tiết Tinh đi xuống lầu hỏi chương quỹ, chương quỹ lật sổ sách nói: "Vị công tử kia a, ba ngày trước đã trả phòng rồi."

"Cái gì? Ba ngày trước?" Tiết Tinh hoàn toàn không thể nào hiểu nổi.

"Đúng vậy a, ngày thứ hai sau khi hai vị vào đây hẳn đã trả phòng rồi, ngoài ra còn nộp cho ngài một thời bạc tiền đặt cọc." Chương quỹ nói.

"Ta hôm qua mới tới ờ! Lấy đâu ra ba ngày trước!" Tiết Tinh quát.

Chương quỹ giật mình, rụt rè nhìn Tiết Tinh như nhìn kẻ điên, Tiết Tinh hỏi hấn: "Hôm nay là ngày mấy?"

"Mùng bảy tháng chạp." Chương quỹ trả lời.

Làm sao có thể! Tiết Tinh nhớ rõ ràng hôm qua là mùng ba đầu tháng chạp, hôm nay phải là mùng bốn tháng chạp mới đúng! Nếu như đây không phải là trò đùa dai, tại sao nàng chỉ ngủ một giấc tỉnh dậy liền vô duyên vô cớ mất ba ngày! Tìm khắp nơi không thấy Lưu Huỳnh, Tiết Tinh chạy ra chuồng ngựa, tiểu bạch mã không thấy đâu, sau có thể như vậy, làm sao Lưu Huỳnh có thể không từ mà biệt. Tiết Tinh trở lại gian phòng của mình, dọn dẹp hành lý muốn đi tìm Lưu Huỳnh, lại phát hiện trong hành lý chỉ còn lại y phục, ngân phiếu không thấy.

Tiết Tinh bi thương ngồi trên giường, đây chính là cảm giác mất cả người lẫn tiền trong truyền thuyết hay sao, Tiết Tinh biết Lưu Huỳnh sẽ không phải kẻ trộm tiền bỏ trốn, nhưng rõ ràng Lưu Huỳnh có ý làm như vậy, nàng ngủ li bì ba ngày liên tiếp có quan hệ rất lớn với Lưu Huỳnh, sau khi bị hấn hôn đầu liền hỗn loạn, mặc dù không biết mục đích của hấn lần này là gì, trước tiên cứ đi tìm Lưu Huỳnh, Tiết Tinh còn có một chuyện quan trọng hơn phải làm, đi núi Kỳ Lân, đã nói sẽ đến thương thảo hiệp nghị, nếu như chậm chạp chưa tới thì sợ rằng sẽ khiến cho người khác hiểu nhầm.

Có một vấn đề đặt trước mặt Tiết Tinh, ngựa không có, trên người lại không có tiền, không mượn được xe ngựa, coi như đi bộ tới núi Kỳ Lân, cũng

không còn bạc để ở trọ đây nè. Mặc kệ, thời gian cấp bách, đi một bước tính một bước đi, một mình Tiết Tinh tiếp tục đi theo hướng bắc về phía núi Kỳ Lân.

Thật vất vả đi tới thị trấn kế tiếp, Tiết Tinh đã chuẩn bị tốt việc phải ở đầu đường xó trọ, nhưng có một vấn đề nghiêm trọng hơn, tiền mua một cái bánh bao nằng cũng không móc ra được, ngủ có thể ngủ ngoài đường, cơm thì không thể nào tiết kiệm, từ thật xa đã ngửi được mùi bánh bao, nước miếng cũng sắp rớt hết xuống đến nơi rồi. Tiết Tinh nuốt một ngụm nước miếng, bụng kêu lên cô lỗ cô lỗ, cái gì mà một phân tiền có thể làm khó anh hùng hảo hán, hôm nay nằng đã chân chính cảm giác được, trong phim truyền hình các đại hiệp hành hiệp trượng nghĩa trên giang hồ chẳng hề không thiếu tiền sao? Bọn họ kiếm tiền như thế nào? Tiết Tinh hồi tưởng những phương pháp kiếm tiền đã xem trong phim truyền hình, đột nhiên nghĩ đến ý kiến hay: diễn xiếc!

Cũng sắp chết đói đến nơi, đâu còn biết cái gì gọi là ngượng ngùng, Tiết Tinh liền đứng trên đường hét to một tiếng, dùng ngựa làm bệ tảng đá nằng không làm nổi, ngay cả tiền mua một tảng đá lớn nằng còn không có, liền lấy một vài khối đá nhỏ ở xung quanh, dứt khoát biểu diễn Thiết Đầu Công đi, dù sao Thiết Đầu Công của Thiếu Lâm Tự cũng chỉ là một hình thức sử dụng của dịch cân kinh, yêu cầu cũng không quá khó. Những người thấy hết lớn liền vây ở chung quanh, Tiết Tinh liền bắt đầu biểu diễn, đầu tiên là dùng tay chém đá, chung quanh vỗ tay bành bạch, Tiết Tinh ngượng ngùng hướng chung quanh phát tay một cái, nằng đường đường đảm nhiệm Minh chủ Minh Vực hiện thời, có lẽ nằng là Minh Chủ đầu tiên từ trước đến nay ra đường làm xiếc rồi.

Thời điểm Tiết Tinh đang tính toán tiếp tục biểu diễn Thiết Đầu Công, nằng phát hiện những người đang vây xem mình cùng những người trả thù lao hình như đang dịch sang hướng khác, giống như đang vây xem thứ gì khác, qua đám người, Tiết Tinh nghe được tiếng thét của một người, tại sao vậy, ngay cả bán nghệ cũng có kẻ đoạt mỗi làm ăn, cạnh tranh của xã hội cổ đại thật là quá đáng sợ! Người này quá vô ý, đường thì lớn người thì đông, làm sao không chứa nổi hai kẻ làm xiếc, nơi này là nằng đến trước, nên để nằng biểu diễn trước mới đúng. Tiết Tinh muốn sang thương lượng cùng người đó một chút, nếu bắt đắc dĩ hai người có thể cùng biểu diễn cũng được, như vậy so với hết lớn lôi kéo khách đến xem diễn khả thi hơn nhiều, Tiết Tinh từ bên ngoài đám người chen vào, quả nhiên là có người ở làm xiếc, một nam tử trẻ tuổi đang biểu diễn kiếm pháp, nam tử này nhìn có chút quen mắt, đợi đến Tiết Tinh thấy ngựa của nam tử đang cột ở cây bên cạnh, Tiết Tinh nhất thời nghĩ tới, mẹ kiếp nhà nó thì ra là vương giả, như thế nào cả ngài cũng đến đây!

Đã có dê còng ở bên, vị nam tử múa kiếm này không cần phải nói cũng biết, tất nhiên là Kiếm Vô Tâm Nhị công tử của Đoạn Kiếm Sơn trang rồi.

"Vô tâm công tử?" Tiết Tinh hô.

Kiếm Vô Tâm liếc mắt một cái liền nhận ra Tiết Tinh, đi về phía nằng: "Nương tử!"

"Thì ra là vợ chồng." Quần chúng vây xem lại tiếp tục vỗ tay phành phạch.

"Này này, chớ nói nhảm, ta có người trong lòng rồi!" Tiết Tinh nói.

Kiếm Vô Tâm ngậy ngô mà cười nói: "Ai nha, nhanh như vậy liền bị người ta đoạt đi."

Người này đối với Tiết Tinh nhiều lần cũng chỉ là tham lam ái mộ, nếu nói tình thâm ý trọng thì quá vô nghĩa, chỉ là thời điểm trong người không vãn tiền nào gặp được người quen, người nọ còn là thiếu gia một sơn trang có tiền, nói thế nào cũng là chuyện may mắn, Kiếm Vô Tâm đem dê còng dắt đi, hai người vừa đi vừa nói.

"Chuyện chính là như vậy, như vậy. Người có thể cho ta mượn ít tiền hay không? Ta nhất định sẽ trả lại người!" Tiết Tinh nói với Kiếm Vô Tâm.

"Nói cái gì mà trả với không, khách khí với ta làm gì." Kiếm Vô Tâm nói qua tay vươn vào trong ngực, lục lọi chốc lát, lại sắc mặt lúng túng vươn ra: "Ta quên, người ta cũng không có đồng nào."

"Tiền của người chạy đi đâu rồi?!" Tiết Tinh kinh ngạc hỏi, suy nghĩ một chút cũng đúng, Kiếm Vô Tâm cũng ở đây làm xiếc, đó là hành động của kẻ thiếu tiền, nhưng hán nhà hán tư sản phong phú, chẳng lẽ có người đồng thời ra cửa mà không mang theo một phân tiền nào?

"Sáng nay nhìn thấy một cô nương bán mình chôn mẹ, thì cho nằng mười lượng bạc, cho hết liền phát hiện trên người ngay cả một đồng cũng không có, lúc này mới vạn bất đắc dĩ làm xiếc kiếm chút lộ phí." Kiếm Vô Tâm ngượng ngùng nói.

Thanh Bình Nhạc vẫn là thánh địa trong giấc mộng của Kiếm Vô Tâm, vì đi Thanh Bình Nhạc, Kiếm Vô Tâm đã rời nhà trốn đi không dưới hơn mười lần, mặc dù cử chỉ của hán như công tử nhà giàu ăn chơi trác táng nhưng đáy lòng luôn chú trọng hành hiệp trượng nghĩa, mỗi lần mang theo một xấp ngân phiếu lên đường, gặp chuyện bất bình luôn luôn rút dao tương trợ, thấy tên ăn xin muốn bố thí, thấy mẹ già con cô lão nhân muốn cứu vớt, thấy thiếu nữ bị ép bán mình muốn chuộc thân, thấy thư sinh không đi học được muốn tài trợ, mỗi lần không tới Thanh Bình Nhạc thì đã tiêu hết tiền rồi, chỉ có thể lại ảo não đi về nhà, chịu đủ giáo huấn, lần sau lúc rời nhà trốn đi mang theo nhiều ngân lượng hơn, tiền lần này mang đi cực kì nhiều, một đường đến nơi này, tình huống cũng lúng túng hơn, nơi này ở giữa Thanh Bình Nhạc và Đoạn Kiếm Sơn Trang, trên người hán không còn đồng nào, bất kể là đi Thanh Bình Nhạc hay trở về Đoạn Kiếm Sơn Trang đều là vấn đề cực kì khó khăn.

Tiết Tinh vỗ vỗ bả vai Kiếm Vô Tâm, đồng tình nói: "Đây là số mệnh a, người không sinh ra sớm mấy năm, cũng không sinh muộn mấy năm, ai bảo ông trời có ý cho người đứng hàng lão nhị đây."

Kiếm Vô Tâm cúi đầu nói: "Chê cười, để người nhìn thấy bộ dạng nghèo túng của ta."

"Đâu có, có thể gặp được người ta rất vui." Tiết Tinh nói, nếu như trong giang hồ này có người nào ngoài Lưu Huỳnh mang lại cho nằng cảm giác ấm áp thì kẻ đó chính là Kiếm Vô Tâm rồi, không liên quan tình yêu, cũng không quan đạo nghĩa, chuyện kỳ quái không biết xấu hổ mà hán làm cũng làm cho

người ta cảm thấy ấm áp, có lẽ là bởi vì hần sẽ không tính toán cái gì, kiếm Vô Danh luôn nói hần không muốn vuron lên, nhưng đại sắc lang rảnh rỗi như hần cũng làm cho người ta hâm mộ.

"Được việc chủ coi trọng, thật là vinh hạnh." Kiếm Vô Tâm tức cười cúi người vãi chào một cái.

"Biết ta làm việc chủ người đầy tiếng xấu người còn nói chuyện với ta, không sợ ta hại người sao?" Tiết Tinh hỏi.

"Vì sao không cùng nói chuyện, ta còn muốn người giới thiệu một chút mỹ nhân Hoang Mạc cho ta biết nữa kìa" Kiếm Vô Tâm hỏi ngược lại.

Tiết Tinh trừng mắt liếc hần một cái, xì cười: "Vẫn không biết xấu hổ giống trước kia."

"Không phải vậy, có người vì học vấn không ngại học hỏi kẻ dưới, tại sao ta không thể vì mỹ nhân không ngại học hỏi kẻ dưới." Kiếm Vô Tâm lắc lắc ngón tay nói. -

"Được được được, chờ ta làm xong chánh sự, sai thị nữ Minh việc đứng thành một hàng để cho người duyệt binh, được không?"

"Cái gì gọi là duyệt binh? Ta nghe không hiểu, là tiếng địa phương của Hoang Mạc sao?"

". Là triết học."

"Cái gì gọi là triết học? Là tiếng địa phương của Linh Vũ sao?"

"Triết học chính là lời nói người nghe không hiểu."

"Trong sơn trang mới tới lão đại phu miệng đầy ngôn ngữ địa phương ta nghe không hiểu, cho nên hần nói đều là triết học sao?"

". Không cho hỏi nữa!" Tiết Tinh gầm hét lên, trong lúc giật mình phát hiện bóng dáng Kiếm Vô Tâm vô cùng giống một người.

"Sư thúc, ta phát hiện người và Thiên Không phương trượng của Thiết Lâm Tự càng ngày càng giống." "Vậy sao, ta siêu phàm thoát tục đến vậy sao." "Các người nói chuyện cũng thường làm cho người ta nghe không hiểu." ". Triết học, luôn là tịch mịch." "Cái gì gọi là triết học?" "Tất cả lời nói người nghe không hiểu đều là Triết học." "Khẩu âm của Phương Ngôn người làm ở trạm dịch quá nặng ta cũng nghe không hiểu, cho nên lời của hần cũng là triết học sao?" "Không phải. Thật ra thì người mới đúng là xuyên qua để trêu chọc ta !" "Sư thúc, ta lại nghe không hiểu, cái gì gọi là xuyên qua?" "Không được hỏi!"

Đối thoại này đã từ bao lâu rồi, nhớ lại vẫn như cũ lưu lại ở trong đầu, động tác hần giờ tay nhắc chân, giọng nói, thần thái, tất cả đều nhớ rõ trong đầu, nhớ lại đến mức không thể quên, như được khắc vào, trong cuộc sống cả một cái nhãn mày một nụ cười đều là dấu vết của hần, cả đời này nhất định luân hồi vì không có thể quên lãng tình cảm. Chỉ là hiện tại, chỉ không biết người trong ký ức kia đi tới nơi nào, chân trời góc biển, bất kể tới chỗ nào chung quy vẫn sẽ gặp mặt, bởi vì. ~

Tay Tiết Tinh lơ đãng đặt lên vị trái tim, nơi đó có lòng nhảy lên, còn có một loại đồ vật khác — Khổng Tâm cổ, cổ mẫu chưa chết, rõ ràng từ cổ chưa tiêu, Tiết Tinh tin tưởng, một người yêu nàng, bất kể đi tới chỗ nào hay là muốn trở lại bên người nàng, đây là một chu vi hình tròn, Lưu Huỳnh là tâm điểm của nàng, mà nàng cũng là tâm điểm Lưu Huỳnh.

"Người phải đi chỗ nào?" Kiếm Vô Tâm hỏi.

"Kế hoạch của ta không thay đổi, đi Núi Kỳ Lân." Tiết Tinh nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Ánh sáng đom đóm

Hiện tại Tiết Tinh và Kiếm Vô Tâm đang đồng cảnh ngộ - thân không một xu, lại nhờ cùng làm xiếc trên đường mà gặp nhau nên quyết định cùng nhau diễn xiếc để kiếm tiền đi đường. Kiếm Vô Tâm tiếp tục biểu diễn tài múa kiếm của hần, nói thật thì kiếm pháp của Kiếm Vô Tâm chỉ như mèo cào, kẻ coi tiền như rác này mất một số tiền lớn mời Bát Nhập Lưu về làm sư phụ mà kiếm pháp học được chỉ là những động tác đẹp mắt, nếu dùng để ứng chiến thì chỉ cần một chiêu của Tiết Tinh thì có thể phá hơn mười chiêu của hần.

Không phải là người trong nghề nên những người dân đến xem cho dù thấy kiếm pháp của Kiếm Vô Tâm không chịu nổi một đòn những vẫn ủng hộ nhiệt tình, vỗ tay bôm bốp, bọn họ không hiểu vẻ đẹp của kiếm giống như ban ngày không hiểu đêm đen. Nhưng đến khi Tiết Tinh đưa túi ra đòi bạc thì đám người vây xung quanh xem không còn thấy tăm hơi chỉ để lại Tiết Tinh và Kiếm Vô Tâm đứng lẻ loi tại chỗ mà vẫn không có một xu dính túi.

Tiết Tinh ừ rừ quăng cái túi ra xa. "Kiếm tiền thật khó. Nếu không thì chúng ta đi cướp bóc đi!"

"Đừng nóng vội!" Kiếm Vô Tâm vội vàng ngăn nài lại: "Trước tiên chúng ta cứ suy nghĩ biện pháp khác xem.... Ủng ục...." Đúng lúc bụng Kiếm Vô Tâm kêu lên.

"Ủng ục Ủng ục Ủng ục Ủng ục!" Tiết Tinh vẫn nghe được tiếng vang từ bụng hẳn.

"... ..Trừ phi bắt đắc dĩ thì mới phải đi cướp!" Kiếm Vô Tâm nhỏ giọng nói bỏ sung.

Hai người một nam một nữ trẻ tuổi ngồi lẩn lóc ở góc tường, tình cảnh này thật khiến người khác thương tâm hoặc rơi lệ, đường đường là Vực chủ của Minh Vực và thiếu gia của Đoạn Kiếm sơn trang, không có tiền thì không có gì, Tiết Tinh đang cố gắng nói cho chúng ta biết tầm quan trọng của việc có một người bạn trai không biết kiếm tiền quan trọng ra sao.

"Ngao ngao Tiểu Tinh Tinh, chúng ta có thể đói chết ở đây hay không." Kiếm Vô Tâm kéo y phục Tiết Tinh tội nghiệp nói.

"Ta có một biện pháp có thể giúp chúng ta thoát khỏi cảnh khốn khó này." Tiết Tinh nói.

"Biện pháp gì?"

Tiết Tinh nghiêng mắt nhìn, dường đã sợ run cả người, run rẩy trốn sau lưng Kiếm Vô Tâm, Kiếm Vô Tâm sống chết ôm lấy dương đã kêu khóc: "Không được! Ngươi không thể bán nó! Ta có chết cũng sẽ không bán nó!"

"Không phải ta muốn bán nó." Tiết Tinh giải thích.

"Thật sự?" Kiếm Vô Tâm tâm tình có chút bình phục.

"Ta muốn nói ăn nó luôn."

". Hu hu hu"

"Chọc người chơi thôi, ta cũng không dám ăn thần thú, nếu ăn sẽ gặp báo ứng." Tiết Tinh nói với Kiếm Vô Tâm.

Kiếm Vô Tâm vẫn không tin ánh mắt đói khát của Tiết Tinh, vẫn che chở dương đã.

Tiết Tinh đành phải nói: "Ta đang nói đến lông trên mình nó, có lẽ sẽ bán được ít tiền, không bằng chúng ta cắt đi bán ít tiền."

Lông quần trên mình dương đã là lông dê thượng đẳng, chỉ cắt một chút đi đổi ít bạc vụn thì vẫn có thể, lúc này Kiếm Vô Tâm mới đồng ý.

Vì thế, Tiết Tinh và Kiếm Vô Tâm cùng nhau mua bánh bao thịt ăn, chỉ thấy dương đã đi phía sau hai người cổ bị cạo sạch, lông trên cổ bị hai kẻ đói khát cạo sạch đổi lấy bạc, lông dê trên người dương đã thì bị xỏ tung biến thành quần yếm.

Tuy rằng lông là lông của dương đã nhưng dương đã cũng là của Kiếm Vô Tâm cho nên Tiết Tinh vẫn để lại một chút để có thể kiếm chút bạc vụn, nài cũng chỉ vì hòa bình của thế giới, như vậy thì mỗi ngày ăn bánh mì thì cũng có thể đến núi Kỳ Lân.

"Vô Tâm công tử, núi xanh còn có sông dài, chúng ta tạm biệt nhau ở đây luôn đi!" Tiết Tinh nói với Kiếm Vô Tâm.

"Ngươi muốn đi đâu?" Kiếm Vô Tâm hỏi.

"Núi Kỳ Lân."

"Vừa đúng lúc, ta cũng đi."

"Ngươi cũng đi núi Kỳ Lân sao? Không phải ngươi nên về Đoạn Kiếm sơn trang sao?"

"Ở đâu có người thì ta cũng ở đó." Kiếm Vô Tâm thâm tình thắm thiết nói.

Tiết Tinh đầu đầu nhìn hẳn nói: "Chỗ của Oanh Oanh cô nương và Tiểu Hồng cô nương mới đúng là chỗ của ngươi mới đúng."

Kiếm Vô Tâm lắc đầu: "Dong chi tục phận, thiếu gia ta gầy rồi, hiện tại trong mắt ta chỉ có Ý Thuần cô nương của Thanh Bình nhạc."

Quả đúng là kẻ háo sắc không đổi được bản tính! Tiết Tinh hừ một tiếng rồi đi lên phía trước, Kiếm Vô Tâm dắt dương đã đi theo sau lưng nài, nài chọn đường đi còn hẳn thì dắt ngựa, ngênh đón mặt trời mọc rồi đến ánh nắng chiều, san bằng mọi con đường nhấp nhô, trải qua bao nhiêu gian nan khi xuất phát, tiếp tục xuất phát.... ..

Một đường lên phía bắc, hai người Tiết Tinh và Kiếm Vô Tâm đi đến chân núi Nga Mi, trên núi Nga Mi cũng có nhiều nữ đệ tử phái Nga Mi, hoặc là vừa xuống núi định ra ngoài, hoặc là từ dưới chân núi muốn đi lên, hoặc là dừng ở chân núi làm thủ vệ, chưa bao giờ người ở trong trấn lại có nhìn thấy nhiều cô gái trẻ tuổi như vậy, nơi này chính là thiên đường của Kiếm Vô Tâm nha!

Thấy nhiều đệ tử phái Nga Mi trên đường, Tiết Tinh nhanh chóng tìm một khách điểm dừng chân, thân phận trước kia là sư muội của chương môn phái Linh Vũ thật là tốt, những đệ tử này nhìn thấy nài đều cung kính gọi một tiếng "sư thúc", hiện tại khi gặp lại nài luôn có cảm giác xấu hổ, giả vờ vô

cùng chăm chú thảo luận giá cả với chương quầy.

"Luru Huỳnh công tử phái Linh Vũ thật là lợi hại, bị chịu nhục như vậy mà cũng không làm mất danh tiết, thật khiến người khác phải kính nể."

"Đúng thế, ta đã nói rồi mà, đạo đức của phái Linh Vũ vẫn thật tốt thì làm sao có thể tạo ra phản đồ được chứ, Tiết sư thúc cũng không phải dễ dàng gì, cung Côn Luân một mực cho rằng nàng cầu kết cùng Minh Vực, nào biết được nàng có ý giao hảo với Minh Vực nhưng thật ra chỉ cần một lần hành động mà thu hồi được Minh Vực."

Trong khách điểm, hai cô gái trẻ tuổi đang thảo luận sôi nổi, nhìn trang phục thì có lẽ là đệ tử phái Nga Mi, Tiết Tinh vẫn lặng lẽ để ý các nàng.

"Trương lai ta cũng muốn được là một nữ hiệp như Tiết Tinh sư thúc, xâm nhập doanh trại địch trừ bạo an dân!" Một tiểu đệ tử phòng mã nói.

Tiết Tinh đỏ bừng cả khuôn mặt, nàng cũng không muốn làm thành như vậy, như vậy thì anh hùng đâu khác gì gián điệp đâu.

"Thanh danh ngời thật tốt." Kiếm Vô Tâm lặng lẽ nói với Tiết Tinh, mặt Tiết Tinh càng đỏ hơn.

"Được rồi, các ngươi đừng vui mừng quá sớm, phải đợi Tiết sư thúc đến núi Kỳ Lân mới biết nàng có thực sự muốn đưa Minh Vực vào liên minh Vô Lâm hay không, nàng đi lâu như vậy mà vẫn chưa đến núi Kỳ Lân, ai biết còn có thể yên tâm nữa hay không." Một nữ đệ tử nói.

Thật ra không phải là không muốn đi nhanh mà là trên người không có tiền thuê nổi một cỗ xe ngựa....Tiết Tinh trầm nghĩ.

Tiểu đệ tử làm mặt quỷ: "Trước kia chương môn thường xuyên khen ngợi Tiết Tinh sư thúc, bảo chúng ta coi hấn là tấm gương, sư thúc nhất định sẽ không làm ra chuyện có lỗi với Trung Nguyên! Lại nói, Tiết Tinh sư thúc và Luru Huỳnh công tử luôn luôn đi với nhau, Luru Huỳnh công tử giết chết hung thủ hại chết Tự Ưu đạo nhân, lại chọc thủng âm mưu của cung Côn Luân, là đại anh hùng của Trung Nguyên! Bọn họ đều là tấm gương trong lòng ta! Không cho ngươi nói bậy!"

Một nữ đệ tử bị nàng ồn ào không chịu được, cầu xin tha thứ nói: "Ta sợ rồi, ta không nói nữa được chưa."

Trong lòng Tiết Tinh nhảy lên hồi thật sự sáng khoái, nàng nghe thấy tên Luru Huỳnh, còn nghe thấy Luru Huỳnh trở thành anh hùng của Trung Nguyên, tuy rằng Sương Hồi tự sát, chết gián tiếp ở trên tay nàng, khi nàng tỉnh lại, thi thể Sương Hồi và tiền bạc đều không thấy đâu, hiện tại nàng từng bước đi bộ đi đến núi Kỳ Lân, trong khi đó Luru Huỳnh mang cỗ thi thể kia đến và trở thành công thần của Trung Nguyên, vì sao hấn không đợi nàng cùng đi?

Tuy Kiếm Vô Tâm chỉ là một tên hai mặt nhưng nhìn sắc mặt của Tiết Tinh cũng biết nàng rất có hứng thú với cuộc nói chuyện của mấy đệ tử phái Nga Mi kia, hấn lao đảo đi đến trước mặt mấy nữ đệ tử kia, gương mặt tuấn tú cứ cười như mấy kẻ buồn người: "Mấy vị tiên nữ tỷ tỷ, các ngươi đang nói chuyện gì vậy? Làm sao mà ta mới rời Trung Nguyên mấy ngày mà đã xảy ra chuyện lớn như vậy?"

Một nữ đệ tử ít tuổi nhất cười hi hi nói: "Tin tức của đại ca ca rất tinh thông, chả lẽ ngươi không biết Luru Huỳnh công tử sao, tương lai hấn sẽ là Minh Chủ Vô Lâm!"

Một nữ đệ tử khác trừng mắt: "Đừng nói lung tung, hấn vẫn chưa lên làm thì làm sao ngươi có thể nói lung tung."

"Không phải là không thể vậy vì sao không thể nói." Tiểu đệ tử ủy khuất than thở.

"Hấn. Làm sao vậy." Tiết Tinh không nhịn được nữa, xoay người ra đối diện với nữ đệ tử phái Nga Mi.

Trong đó có một nữ tử đã gặp qua Tiết Tinh, thoáng chốc mở to hai mắt nhìn: "Tiết Tinh sư thúc!"

Nữ đệ tử ít tuổi nhất lập tức nhìn chăm chăm Tiết Tinh, ai cũng không ngờ đến lại có thể gặp được Tiết Tinh ở đây, lần trước nàng đến Nga Mi, lúc đó nàng mới xuyên không đến nên đối với thế giới này vẫn cực kỳ ngây thơ, hơn nữa nàng vì trốn Tiêu Quy Ứng mà cùng Luru Huỳnh đến núi Nga Mi, khi trở lại đã là tân chủ nhân của Minh Vực, là truyền kỳ mà người khác không thể đoán ra, cũng là nhân vật phi thường.

Nguyên nhân Tiết Tinh hỏi, mấy đệ tử phái Nga Mi cũng thành thật nói ra, trong mấy ngày Tiết Tinh ngủ say kia, cũng là thời gian Kiếm Vô Tâm chạy như điên đến Thanh Bình nhạc, thế cục Trung Nguyên lại có sự thay đổi, Luru Huỳnh phái Linh Vũ mang theo thi thể Sương Hồi đến núi Kỳ Lân, không đợi đến khi Tiết Tinh đến thì đã cho vài vị chương môn đang tụ tập ở núi Kỳ Lân biết bí mật kinh thiên động địa kia.

Một vài nữ đệ tử không ở đó nên cũng không thể kể rõ ràng, chỉ nghe sư tỷ đồng môn nói Luru Huỳnh công tử tóm được kẻ đầu sỏ giết chết Tự Ưu đạo nhân, không chỉ giúp Trung Nguyên trừ đi một mối nguy hại mà còn tố giác thêm mối nguy hại khác, là một tổ chức thần bí tên là Thủy Văn cung, là lực lượng mà cung Côn Luân bí mật bồi dưỡng, mấy mưu đồ bí mật trong mấy phong thư mà cung Côn Luân gửi qua lại với Nam Cung thế gia nói về Thủy Văn cung, chỉ tiếc Nam Cung thế gia tồn tại không quá vài năm thì bị diệt môn, không ngờ đến là cung Côn Luân vẫn một mình tạo thành Thủy Văn cung.

Sương Hồi cực kỳ ưu tú, Tiết Tinh tán thành thực lực của hấn, có thể giết chết Tự Ưu đạo nhân đủ để chứng minh thực lực của bọn hấn, hấn và đồng bọn đều quý dị khiến cho dân chúng Trung Nguyên lầm than, hấn chết trước mặt Tiết Tinh cũng là mức tối đa mà cơ thể hấn có thể chịu đựng được, ngay cả Tiết Tinh một kẻ chỉ biết chút y thuật đều có thể nhìn thấy bóng dáng vĩ đại của thần chết phía sau lưng hấn, nhịp tim của hấn giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể ngừng đập, nhiệt độ của hấn lạnh như nước hồ đóng băng giữa mùa đông, hấn luyện võ đến mức có thể đã thương 1000 kẻ địch nhưng cũng tự tổn thương 800, võ công mà luyện như vậy thì hấn cũng biết sớm có ngày bản thân sẽ phải chết đi.

Nam Cung Lạc Lạc đưa ra mấy phong thư kia khiến cung Côn Luân không thể sống yên ổn ở Trung Nguyên, trước bàn dân thiên hạ để mọi người tận mắt nhìn thấy dã tâm của cung Côn Luân, chẳng qua dựa vào công trạng mười năm trước nên mọi người vẫn có vài phần kính trọng với cung Côn Luân,

nhưng bây giờ đều triệt để biến nó thành tội nhân. Tự Ưu đạo nhân là chương môn Võ Đang rất được đệ tử Võ Đang kính yêu, sau khi hấn chết toàn Võ Đang dường như điên cuồng tìm kiếm hung thủ, cuối cùng lần ra cung Côn Luân, tự nhiên muốn lấy lại công bằng, muốn kẻ chủ mưu là cung chủ cung Côn Luân phải đền mạng, cung Côn Luân lại phong tỏa kín kẽ, không gặp người ngoài, đệ tử phái Võ Đang khởi hành đến núi Côn Lôn, bây giờ đến cả Kiều Dật Quân cũng không kim nén được nữa rồi.

"Chương môn chúng ta cũng muốn cung Côn Luân phải trả lại công bằng, hôm qua sư tỷ Tâm Mi theo lệnh sư phụ dẫn theo mấy chục đệ tử đi lên núi Côn Lôn, Tiết Tinh sư thúc, người nói tại sao Côn Luân cũng có thể làm như vậy, chẳng phải người Trung Nguyên chúng ta nên hỗ trợ lẫn nhau mới đúng chứ." Nữ đệ tử khó hiểu hỏi.

Tiết Tinh cũng không quan tâm cung Côn Luân chết hay sống, nàng chỉ có một vấn đề muốn biết nên vội vã hỏi: "Vậy bây giờ Lưu Huỳnh công tử còn ở núi Kỳ Lân không?"

"Hiện tại có lẽ đã đến núi Côn Lôn, mấy ngày nay lòng người trong Trung Nguyên đều đã hoảng sợ, chỉ còn Lưu Huỳnh công tử nên tất cả mọi người đều nguyện ý nghe theo lệnh hấn."

Tiết Tinh đứng lên nói Kiếm Vô Tâm: "Vô tâm công tử, người có thể cho ta mượn thần thú kia được không?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Tiến vào cung Côn Luân

Tiết Tinh muốn mượn dương đà của Kiếm Vô Tâm rồi phi rơi thúc ngựa đến núi Côn Lôn, Kiếm Vô Tâm kiên trì muốn đi theo nên kết quả là hai người cùng cười trên dương đà, bình thường dương đà đã nhỏ hơn ngựa, giờ phải cực kỳ miễn cưỡng hai người mới có thể cười được nó, Tiết Tinh sống chết tóm chặt lông của dương đà để mình không bị ngã xuống, cực kỳ may mắn là nàng chỉ cắt lông cổ dương đà mà không tham lòng cạo sạch toàn bộ lông nên vẫn còn chỗ để nắm.

Đừng nhìn dương đà nhỏ mà coi thường, khả năng chạy của nó bằng cả mười con ngựa, hai người cùng cười trên lưng với tư thế sắp đổ đến nơi nhằm về núi Côn Lôn. Ngày đêm kiên trì chạy nên ba ngày sau đã đến núi Côn Lôn, lúc này núi Côn Lôn được vây quanh bởi người của nhiều môn phái, thế trận này làm Tiết Tinh nhớ lại hai tháng trước, cũng là hoàn cảnh này ở núi Câu Lũ, lần đó bọn họ bức tử Kiền Điệp, mà bây giờ người bọn họ muốn giết chính là hung thủ hại chết Kiền Điệp.

Phần lớn trong số đó là của phái Võ Đang, cái chết của Tự Ưu đạo nhân đều khiến họ vô cùng phẫn nộ chỉ hận không thể lập tức chạy lên đỉnh Côn Lôn bắt sống cung chủ cung Côn Luân đi.

"Quá nhiều người" Kiếm Vô Tâm đi theo bên người Tiết Tinh nói.

Ở giang hồ, nhiều người quá cũng không hẳn là chuyện tốt, càng tụ tập nhiều người thì càng có nhiều người chết.

"Tiết Tinh sư thúc! Sư phụ chờ người đã lâu!" Đồng Tâm Mi phái Nga Mi nhìn thấy Tiết Tinh thì vội vàng chạy đến.

Tiết Tinh gật đầu, để Đồng Tâm Mi dẫn đường, đi theo nàng còn có vài vị chương môn. Muốn xuống núi Côn Lôn chỉ có duy nhất một con đường mà đã bị nước chặn không đi được, cung Côn Luân thì đóng chặt cửa lớn ở trên đỉnh núi, cho dù phái Võ Đang kêu gào hay Định Nghịch sư thái khuyên giải như thế nào cũng không đáp lại, trong các môn phái nhất là Võ Đang đã không còn kiên nhẫn chờ, đều đang bày ra dáng vẻ như hổ vồ mồi.

Đồng Tâm Mi dẫn Tiết Tinh đến một gian phòng, đẩy cửa ra thì thấy người đứng đầu các môn phái đều đang tụ tập ở đây, tôn sư của Võ Đang đã mất nên tạm thời do đệ đệ có vai vế cao nhất là Kiều Dật Quân tạm thay thế, Phương Vân không ở đây, từ khi Tiết Tinh bị cung Côn Luân tố giác cấu kết với hoang mạc thì dường như phái Linh Vũ như biến mất dưới đáy biển, cũng không quan tâm đến bão táp mưa sa trên giang hồ nữa. Đứng sau tấm màn kia là những gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ, Tiết Tinh nhìn thấy một gương mặt quen thuộc nhất, Lưu Huỳnh đứng ở đó, vẫn hoàn mỹ như cũ.

Tiết Tinh vào phòng nhưng Kiếm Vô Tâm không đi theo vào, bên trong là nơi nghị sự của chương môn các môn phái, hấn vẫn không nên quấy nhiễu, hấn nhìn nét mặt Tiết Tinh thì càng khẳng định thêm được điều gì đó, có lẽ kia chính là người trong lòng nàng như nàng đã nói. Kiếm Vô Tâm đi ra khách điểm, cỡi dây buộc của dương đà xuống bỏ vào trong tay, dương đà bị hai người chà đạp mấy ngày liền mới được ăn một chút cỏ thì đã lại bị dắt đi, bất mãn thở hắt hắt hắt hắt, Kiếm Vô Tâm xoa nhẹ đầu dương đà hai lần rồi cười lên lưng dương đà: "Đi, đại gia ta còn muốn đến Thanh Bình nhạc!"

Mọi người trong phòng thấy Tiết Tinh đẩy cửa vào thì ngay lập tức trở nên im lặng, đồng thời cùng nhìn về phía Tiết Tinh, bao gồm cả Lưu Huỳnh, Lưu Huỳnh cũng không quá ngạc nhiên, hấn bấm đốt ngón tay thì cũng đã đến lúc Tiết Tinh đến nơi, chỉ là hấn không thể bấm đốt ngón tay mà ra được ý nghĩ trong lòng Tiết Tinh, có phải nàng cho rằng hấn đang lợi dụng nàng không? Với tính cách của nàng thì khi giận dữ rất có khả năng sẽ rút kiếm đâm về phía hấn.

Trong phòng nhiều người như vậy nhưng ánh mắt Tiết Tinh chỉ dừng lại trên người Lưu Huỳnh, trên mặt cũng có điểm nào tức giận chỉ nhếch miệng hỏi: "Lưu Huỳnh, chàng muốn là Minh Chủ Võ Lâm không?"

"Muốn" Hấn trả lời.

Là truyền nhân duy nhất của Tổ Văn, xuất thân từ phái Linh Vũ, đánh chết thích khách, vạch trần âm mưu của cung Côn Luân, người tuổi trẻ tuần tú, bác học, lịch sự mà lại có võ công cao cường như vậy, cái hấn thiếu duy nhất chính là một thế lực ở phía sau mà thôi, vậy thì nàng sẽ giúp hấn một tay.

"Ta dùng thân phận là chủ nhân của Minh Vực tuyên bố, nếu Luru Huỳnh phái Linh Vũ làm Minh Chủ thì Minh Vực nguyện ý giải hòa với Trung Nguyên, nghe theo sự chỉ huy của liên minh Võ Lâm, không còn tranh chấp." Tiết Tinh lớn tiếng nói với mọi người.

Vừa dứt lời, phòng trong lại ồn ào lên, mọi người chụp đầu ghé tai thảo luận, lời nói của chủ nhân Minh Vực chính là quân vô hí ngôn, nhưng lời này lại giống như trò đùa, mọi người còn tưởng rằng lần này Tiết Tinh đến nếu không phải là lừa đảo thì sẽ đưa ra một yêu cầu hà khắc nào đó, không ngờ đến lại là một điều kiện đơn giản như thế này, những người trong giang hồ mà thích hợp làm Minh Chủ cũng không có nhiều lắm, chỉ có Luru Huỳnh và Tiêu Quy Ứng mà thôi, hơn nữa Luru Huỳnh lại có nhiều công trạng hơn so với Tiêu Quy Ứng, theo lý này thì ngôi vị Minh Chủ cũng xứng đáng thuộc về hấn, thuận theo chuyện này còn có năng lực hòa giải với hoang mạc đã tranh đấu bao năm nay, đây chẳng phải là vẹn cả đôi đường sao?

"Phái Nga Mi chúng ta đồng ý lập Luru Huỳnh công tử là Minh Chủ Võ Lâm, không biết ý kiến của các vị như thế nào? Định Nghịch sư thái nói.

Bỏ qua một vài môn phái bỏ phiếu trắng ra thì toàn bộ không ai phản đối, một liên minh Võ Lâm chỉ có trong hư ảo thành được sự thật như ngày hôm nay tất cả đều nhờ công lao của Động Trù, Động Trù mất, truyền nhân duy nhất và cuối cùng của hấn hoàn thành việc xây dựng liên minh Võ Lâm cũng là chuyện được mọi người ca tụng.

Chỉ cần đưa ra một tay mà đã đạt được hiệu quả mong muốn, Tiết Tinh nhìn Luru Huỳnh cười cười, Luru Huỳnh nhìn chăm chăm vào nàng, một đôi mắt đen như viên trân châu đen như muốn cắn nuốt nàng, người phụ nữ quang vinh chói lọi này chính xác là một viên thịt tươi sống mà mềm mại, một chén đã thành tri kỷ, cả đời này làm sao có thể tìm được một người như thế chứ. Khi Luru Huỳnh còn sống, mặc dù không bị Thiên Không phương trượng lừa dối thành công vào làm hòa thượng Thiếu Lâm tự, nhưng tính tình không khác mấy so với hòa thượng, thứ nhất chưa bao giờ cố gắng làm một cái gì, chưa bao giờ yêu cầu quá một cái gì, chỉ có bây giờ, với người này, hấn tuyệt đối không bao giờ nghĩ sai, một chữ tình này, chưa hiện lên khuôn mặt nhưng đã có ở trong lòng.

Bây giờ vấn đề khó giải quyết nhất chính là cung Côn Luân như một con rùa rút cổ cứ núp trong cái vỏ của mình, mặc kệ bên ngoài có như thế nào cũng không chịu lộ đầu ra, ý tứ của Võ Đang là muốn trực tiếp lên núi báo thù cho sư phụ nhưng núi Côn Luân cao mà hiểm trở, nếu cứ cứng rắn đi lên thì không biết sẽ hại chết bao nhiêu mạng người, Định Nghịch sư thái vẫn muốn cảm hóa cung chủ cung Côn Luân, nhưng mà hiển nhiên hiệu quả giống với khi Thiên Không phương trượng muốn cảm hóa Tiết Tinh.

Ngay khi mọi người đều đang cảm thấy khó xử thì cung Côn Luân kia lại gửi đến một bức thư, một con rùa rút cổ như vậy lại chủ động mở miệng nói chuyện, vội vàng mở thư ra thì trên thư viết cung Côn Luân đồng ý cùng nói chuyện quang minh chính đại, nhưng bọn họ chỉ đồng ý nói chuyện với một người - Tiết Tinh, cửa lớn của cung Côn Luân chỉ cho phép một mình Tiết Tinh đi vào.

Tiết Tinh tự mình biết nội tiết tố của cái kẻ cường đại kia sao có thể nhớ mãi không quên nàng được, người mà có thể nhớ mãi không quên nàng chỉ có thể là người kia, tiểu yêu quái Diêm Minh kia!

"Nói với cung chủ cung Côn Luân là nàng sẽ không đi." Luru Huỳnh nói với đệ tử truyền tin của cung Côn Luân.

"Ồi chào, ai ôi! Ai nói ta không đi!" Tiết Tinh vội nói, cung Côn Luân chính là một bài toán khó của liên minh Võ Lâm, khó có cơ hội để nàng có thể xâm nhập doanh trại địch, không biết chừng có thể đột phá ở đây.

Một số chương môn của môn phái cũng phụ họa nói Tiết Tinh nên đi, bọn họ mặc kệ Tiết Tinh có thể sống đi ra hay không, bọn họ chỉ muốn nhanh chóng giải quyết vấn đề nan giải này.

"Ta không thể cho nàng đi, nàng biết rõ trong đó có quỷ kế." Luru Huỳnh ngăn Tiết Tinh nói.

"Chàng đã quên ước định của chúng ta sao?" Tiết Tinh ai oán nói với Luru Huỳnh: "Việc nhỏ nghe ta, việc đại sự cũng nghe ta, khi chúng ta bất đồng quan điểm cũng nghe ta, khi chúng ta có đồng quan điểm thì nghe theo chàng?"

". Ta không đồng ý!" Luru Huỳnh nói.

"Chàng im lặng, im lặng thì cứ im lặng đi, ta mặc kệ, chính ta muốn đi, chàng có thể để cho ta tùy hứng một lần được không." Tiết Tinh nháy mắt làm nũng với Luru Huỳnh.

"Đâu phải chỉ lúc này nàng mới tùy hứng, nàng muốn đi đâu, nàng muốn làm cái gì, tất cả ta đều nghe theo nàng, nhưng bây giờ.... .."

"Nếu chàng là ta, chàng định sẽ làm như thế nào, chẳng lẽ thật sự chàng không hiểu trái tim ta sao?" Tiết Tinh nhìn thẳng vào mắt Luru Huỳnh nói.

Đúng thế, từ khi ở núi Cầu Lũ, nàng đã quyết tâm, khi đưa Kiển Diệp và Động Trù vào trong mộ nàng đã từng nói "cung Côn Luân hàm oan Kiển Diệp, là cung Côn Luân hại chết nàng! Ta càng muốn chiếm lấy vị trí trong liên minh Võ Lâm, tuyệt đối không thể để cho họ hoàn thành ước nguyện!" Cái chết là sự trừng phạt đối với người sống, sự tiếc nuối tổn thương không bỏ qua ai, nếu nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì hấn chính là người phải khổ sở cả đời, nhưng nếu nàng bỏ lỡ cơ hội lần này thì nàng sẽ thương tiếc cả đời, hấn đã hiểu nên làm như thế nào, một chữ tình này, cho dù sớm chiều bên nhau cũng không bằng một khoảnh khắc đối diện mà có thể hiểu nhau.

Tiêu Quy Ứng đứng lên nói: "Tiết cô nương, việc này có quan hệ tới chuyện sinh tử, toàn bộ theo ý người, nếu như người không muốn đi, chúng ta cũng

không miễn cưỡng."

"Tiết sư thúc, người vẫn đứng nên đi, hiện tại cung Côn Luân đã phát rồ, ta đoán bọn họ đang cố tính toán âm mưu gì đó." Kiều Dật Quân nói, hắn luôn luôn thấu tình đạt lý như vậy, nhưng cung Côn Luân giết sư phụ hắn nên đối với cung Côn Luân hắn đã không còn một chút ấn tượng tốt đẹp nào cả.

Lưu Huỳnh vén tay áo lên để lộ cổ tay, trên cổ tay là một hệ ba cái chuông bạc treo trên sợi tơ tằm mà Tiết Tinh mua cho hắn ở chợ hoang mạc, Lưu Huỳnh gõ chuông xuống đưa cho Tiết Tinh: "Nàng đã từng nói ta mang theo cái này không được vứt, hiện tại ta đưa cho nàng, nhất định phải trở về."

Tiết Tinh nắm lục lạc ở trong tay, cười trong sáng với Lưu Huỳnh: "Tất nhiên sẽ không vứt, nhất định ta sẽ không vứt nó đi."

Những vị chương môn trong phòng nhao nhao khen ngợi Tiết Tinh hiểu được đại nghĩa chính là nữ hiệp của Trung Nguyên, đối với những lời khen ngợi của bọn họ Tiết Tinh hoàn toàn không để ý, nàng mạo hiểm như vậy không phải chỉ để nghe những lời nịnh nọt này của họ, chỉ là vì chính nàng muốn thể hiện tại rốt cuộc nàng cũng ý thức được cái nàng e ngại nhất không phải là cái chết mà là việc phải sống tầm thường hơn trăm năm, trong lòng vẫn mang một chút tiếc nuối, nếu hôm nay người phải đi là Lưu Huỳnh thì nàng cũng sẽ không ngăn cản, so với việc xả thân cứu giúp thì nàng cần dừng khí nhìn người trong lòng đi vào nơi nguy hiểm hơn, nàng biết điều đó.

Một mình Lưu Huỳnh đưa Tiết Tinh đến ngoài cửa của đỉnh Côn Luân, bầu trời dưới chân núi vẫn quang đãng nhưng trên đỉnh núi thì tuyết đã phủ kín, dọc đường đi Lưu Huỳnh dùng tay áo che bông tuyết rơi xuống Tiết Tinh, chỉ là sóng vai đi lên nhưng trên mặt tuyết để lại hai dấu chân song song, ấm áp mà ngọt ngào.

Ngoài cửa cung Côn Luân đã có đệ tử chờ để tiếp Tiết tinh, giờ phút này qua đi không biết phía trước là dữ hay lành, trước khi bước vào trong, đột nhiên Tiết Tinh xoay người túm chặt áo Lưu Huỳnh, kéo hắn lại gần mình, hung hăng găm lấy đôi môi của hắn nói.

"Dưới chân núi có nhiều nữ đệ tử như vậy, chàng, chàng không được xằng bậy!" Tiết Tinh nói.

"Được." Lưu Huỳnh ngoan ngoãn đồng ý.

"Lại càng có nhiều nam đệ tử, chàng cũng phải bảo vệ thật tốt bản thân mình." Tiết Tinh lại nói thêm.

"."

Dặn dò Lưu Huỳnh xong, Tiết Tinh đi theo đệ tử cung Côn Luân vào cửa chính, chân vừa mới bước được hai bước, đột nhiên từ phía bụng dưới một luồng hàn khí mạnh mẽ đi lên làm nàng đau đến mức ứa mồ hôi lạnh, không được, nếu để cho Lưu Huỳnh nhìn ra được nàng có chỗ nào không thích hợp thì tuyệt đối sẽ không cho nàng đi nữa, Tiết Tinh dùng nội lực cố gắng áp chế luồng chân khí rét lạnh kia, cố nén đau đớn bước theo đệ tử kia, trên trán tiếp tục toát ra mồ hôi, nàng cắn chặt răng chịu đựng, không đầy một hai phút sau luồng chân khí kia bị áp xuống, Tiết Tinh nhẹ nhàng thở ra, thời khắc mấu chốt sao có thể phải bệnh được chứ, nàng cầm chặt chuỗi kiếm Linh Khu, chỉ mong mọi việc đều thuận lợi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Kết thúc chuyện giang hồ

Trong cung Côn Luân là một mảnh yên tĩnh, mặc kệ bên ngoài có ác liệt bao nhiêu thì đệ tử cung Côn Luân vẫn canh giữ đúng vị trí của mình, chưa từng rời đi, quét tước quét tước, tuần tra tuần tra, giống như toàn bộ bên ngoài đều không có quan hệ với bọn họ, bọn họ vẫn là những người cung Côn Luân tạo ra ung dung.

Nếu đây là một bản tiểu thuyết tiên hiệp thì lúc này Tiết Tinh sẽ thấy tòa nhà phủ đầy tuyết trắng đối diện kia đang có một cỗ yêu khí bốc lên chọc thủng cả những tầng mây, Diêm Minh và Nam Cung Lạc Lạc được cung Côn Luân thu nhận ở đây, sư tử bắt được linh dương nhưng lại bị linh dương dùng sừng phá hằm, đây là nổi si nhục như thế nào đây, đây là lần đầu tiên hắn coi như không nghe thấy tiếng khóc của Nam Cung Lạc Lạc, lúc này làm sao hắn có thể cam tâm tình nguyện quy ẩn.

Diêm Minh không hề am hiểu âm mưu quỷ kế, hắn cường đại, nếu không có Tiết Tinh thì hắn vẫn ngồi trên vị trí cao cao tại thượng, vật hắn cần đều dễ dàng đoạt được, trừ Nam Cung Lạc Lạc. Hắn một mực chờ cơ hội báo thù Tiết Tinh, sự kiêu ngạo của hắn không cho phép hắn tin rằng chính mình lại bị đánh bại, nhất định là trùng hợp, nhất định là Tiết Tinh xuất hiện quá đột ngột nên hắn mới thất thủ, bây giờ hắn có thể rửa sạch nổi nhục kia, hắn tin tưởng.

Cảm nhận được phòng trong có sát khí bất thường, nên đệ tử cung Côn Luân thông minh lanh lợi kia chỉ đưa Tiết Tinh đến cửa, còn lại để nàng tự mình đi vào. Từ xưa cửa gỗ cung Côn Luân là gỗ trứ trần ngàn năm sống ở nơi băng giá, nơi này là nơi tuyết rơi sớm nhất, cũng là nơi tuyết rơi muộn nhất, Tiết Tinh thổi một hơi ấm vào lòng bàn tay mình, đẩy cửa ra, trong phòng ấm áp chỉ có ánh sáng phát ra từ cặp mắt kia tựa như một con sói.

"Đã lâu không gặp, có muốn gặp ta không?" Tiết Tinh mỉm cười nói với Diêm Minh.

"Muốn, muốn gặp để cho người tan xương nát thịt." Diêm Minh trả lời.

Tiết Tinh nắm Linh Khu trong tay, trong phòng cũng không có khí tức của người khác, hiển nhiên không có mai phục ở trong này cùng với Diêm Minh, kỳ lạ là sao lại thấy sự tự tin trong mắt Diêm Minh, Tiết Tinh buồn bực, bắt đầu sử dụng kiếm pháp, thử thăm dò Diêm Minh, cũng không có cảm giác nội lực của Diêm Minh đột nhiên tăng mạnh hay có biến hóa gì, nhưng trong lòng Tiết Tinh vẫn thấy bất an, cảm thấy hần bây giờ tìm năng giải quyết là đã nắm chắc phần thắng trong lòng bàn tay.

Lại thăm dò mấy chiêu, Diêm Minh vẫn không có hành động gì đặc biệt, thắng bại vẫn chưa thể phân được, Tiết Tinh càng lớn mật di chuyển tới gần Diêm Minh, kiếm phong sắc bén lướt qua bên người Diêm Minh, cắt qua y phục của Diêm Minh, Diêm Minh cố ý để cho Linh Khu đâm vào bàn tay hần, tính chất của Linh Khu là cực mềm dẻo, mắc kẹt lại trong da thịt ngược lại không dễ dàng rút ra, máu Diêm Minh theo thân kiếm Linh Khu nhỏ giọt, nhưng trên mặt hần vẫn tươi cười được, hần cười đến sung sướng, Tiết Tinh càng lo lắng hơn, trong cơ thể có cảm giác bất thường, trên mặt Tiết Tinh xuất hiện biểu hiện hoảng sợ.

Ngay chính giữa chính điện cung Côn Luân, cung chủ cung Côn Luân và Mạnh Nhân đang đứng cùng một chỗ, tấm da trần đầy nếp nhăn khô héo kia được đặt ở trên bàn, lúc này mở ra khuôn mặt cung chủ cung Côn Luân là một nam tử trẻ tuổi, không thể nói là tuấn mỹ, nhưng cũng có mười phần trung khí. Mạnh Nhân đối với khuôn mặt này của cung chủ cung Côn Luân vẫn bình tĩnh, sự phụ của nàng, là chủ nhân chân chính của cung Côn Luân đã ốm chết hơn mười năm trước, người trước mắt này, nếu nàng mở miệng gọi một tiếng, nên là gọi hần sư huynh mới đúng.

"Trần Liệt sư huynh, dưới chân núi đã đến hơn hai mươi mốt phái. . . . Chúng ta thật sự muốn là địch của tất cả Trung Nguyên sao?" Mạnh Nhân mở miệng hỏi.

Nam tử trẻ tuổi cải trang thành cung chủ cung Côn Luân đưa lưng về phía Mạnh Nhân nói: "Ta đều có tính toán."

Mạnh Nhân chân chừ rất lâu, vẫn chưa nói cái gì, yên lặng đi ra ngoài, còn có cái gì có thể nói, từ mười mấy năm trước khi nàng đồng ý với kế hoạch của Trần Liệt thì cũng không có đường quay đầu nữa rồi, nếu thành thì lưu danh thiên cổ, còn bại thì thân bại danh liệt, nàng không có lựa chọn nào khác, tất cả cung Côn Luân đều đã không có lựa chọn nào khác.

Một mình Trần Liệt đứng trong phòng, hần cũng không phải là đồ đệ thứ nhất của cung chủ cung Côn Luân, nhưng hần là đồ đệ còn sống của cung chủ cung Côn Luân có vai vế cao nhất, sư huynh sư tỷ của hần trong vòng một đêm đều chết đi, mà chính đêm đó cũng khiến hần lột xác, từng bước một, đi đến tận bây giờ, trong mắt hần giống như đang có ngọn lửa đỏ rực thiêu đốt, giống như ngày nào đó của mười lăm năm trước, đốt đi, đem toàn bộ mọi thứ đốt thành tro tàn!

"Ha ha ha ha ha ha ha!" Trần Liệt ngửa đầu cười lớn, màu đỏ có bao nhiêu điểm lệ, cố gắng của hần, 15 năm qua đều cố gắng hết sức, đều đốt quách đi cho rồi! Lửa đỏ hùng hực theo vách tường bắt đầu thiêu đốt, giống như một cây tường vi đang leo lên cao, từ khi chuyện Suồng Hối bị bại lộ, hần đã bắt đầu chuẩn bị cái này, thì ra cảm giác khi hủy đi tất cả lại sáng khoái như vậy, nhìn những đường lửa càng ngày càng lên cao rồi tràn qua đỉnh đầu, Trần Liệt càng thêm vui vẻ, y phục cháy, hần cũng không để ý, giống như không có cảm giác nhiệt độ nóng cháy trên người, trong lòng cảm giác được đã rất lâu không có được trải qua sự áp áp, cười cười lại biến thành cười khô, hần từng đồng ý với lời hứa nhưng vẫn không có thực hiện, vậy thì để cho cung Côn Luân biến mất trên đời luôn đi.

Tiết Tinh cảm thấy nội lực trong cơ thể mình đang bị một cỗ nội lực cường đại hút đi, nàng cực lực điều chỉnh nội tức muốn khống chế nhưng không có ích gì, cỗ nội lực kia vô cùng bá đạo, tuyệt đối đã đạt đến cấp bậc máy hút bụi, Hấp Tinh Đại Pháp! Tiết Tinh hết sức kinh hãi! Nàng còn nhớ trong phim truyền hình Nhậm Ngã Hàng dùng Hấp Tinh Đại Pháp để đối phó với mấy diễn viên kia, sau đó nàng cố gắng di chuyển thân thể, nhưng làn da giống như bị một loại keo dính cường lực dính chặt vào Diêm Minh.

Cái gọi là nhân vật chính, đó là khi mọi người đều cho rằng hần sẽ chết thì hần lại tìm được đường sống từ trong chỗ chết. Tiết Tinh không bị sự xuất hiện đột nhiên làm mê hoặc, nàng còn nhớ rõ khắc tinh của Hấp Tinh Đại Pháp là Đầu Chuyển Tinh Di, tuy rằng Mộ Dung Phục là nam phụ xấu xa, bị thương nhưng một chiêu Đầu Chuyển Tinh Di vẫn cực kỳ lợi hại, trong người Tiết Tinh đang giằng co với Diêm Minh, nàng muốn hấp lại nội lực về nhưng nàng chưa bao giờ điều động nội tức có áp lực lớn như vậy, nên làn da đều bắt đầu nổi gợn sóng.

Đang trong lúc Tiết Tinh có chút hoảng sợ thì phản bụng có một vị trí đột nhiên trở nên lạnh lẽo, lại là cảm giác này, có lẽ là bị Hấp Tinh Đại Pháp kích động tinh giác, luồng chân khí Tẩu Hỏa Nhập Ma còn lại bắt đầu gây sóng gió trong cơ thể nàng. Như thế nào mà lại đứng vào lúc náo nhiệt như thế này! So với trước kia càng có cảm giác mãnh liệt hơn, Tiết Tinh cảm thấy một bộ phận ruột bị đóng băng trở nên quặn đau, giống như có một luồng nước chảy từ bụng đến cánh tay, sau đó theo Hấp Tinh Đại Pháp đi ra.

Đột nhiên hấp đến chỗ nội lực này, Diêm Minh buông ra Tiết Tinh, lại có cảm giác trong cơ thể không thích hợp. Cỗ chân khí bất thường này nguyên bản là do khi Diêm Minh tẩu hỏa nhập ma Tiết Tinh giúp hần khai thông khí huyết mà lưu lại trong người, khi đó nội lực Tiết Tinh tan hết nên cỗ chân khí này tiện thể ngủ say trong cơ thể Tiết Tinh, mãi đến khi thân thể nàng bắt đầu tập võ một lần nữa thì nó mới lại thức tỉnh, Tiết Tinh tu luyện Dịch Cân Kinh, nội tức thuần dương mà cỗ chân khí kia trong cơ thể nàng vẫn trong trạng thái buồn ngủ, nhưng khi vào trong cơ thể Diêm Minh, đó là cuối cùng lắng từ cũng quay về cố hương, di ba mẹ hai cô cả đều phải chào hỏi hần đi, vì thế mới trở nên hỗn loạn, nó nhiễu loạn tất cả nội lực của Diêm Minh, giống như khi hần tẩu hỏa nhập ma, không sai, chính là tẩu hỏa nhập ma, khi đó Diêm Minh đang ở vào một cảnh giới rất cao, trừ bỏ người đã từng sáng lập ra Diêm Minh thì không ai có thể cao như hần, có lẽ đây chính là nguyên nhân khi hần luyện tà mị thân công rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma, tu luyện tà mị thân công, nội lực tăng thêm một bậc thì cỗ chân khí thô bạo kia sẽ càng nhiều thêm một chút, đến khi nội lực đủ thâm hậu thì cũng là lúc luồng chân khí thô bạo kia cũng đủ lực để phản phệ, tu luyện thì sẽ tẩu hỏa nhập ma, sẽ bỏ mình.

May mắn cho Diêm Minh là khi đó có một người phụ nữ bên cạnh hần, phần đầu quên mình không tiếc thân thể thay hần dẫn luồng chân khí nguy hiểm đó ra, người phụ nữ kia nguyện ý vì hần làm toàn bộ, không chần chừ, chỉ cần do dự trong chốc lát thì Diêm Minh đã không sống đến ngày hôm nay. Người phụ nữ kia, nàng yêu Diêm Minh như thế, ngay cả cơ thể mình cũng không tiếc, nhưng cái nàng nhận lại được là cái gì? Lúc nàng còn sống, Diêm Minh hần là không yêu nàng, sau khi nàng mất, không có tưởng niệm, nàng dùng tất cả để đổi lấy tính mạng của hần, kết quả là hần không hề nể là tình cảm liên tiếp thương tổn nàng.

Diêm Minh cảm thấy không có cảm giác quen thuộc, trong cơ thể dường như đang bị xé rách, đau đớn làm thức tỉnh trí nhớ hắc, khi đó, cũng có một luồng khí tức nhiễu loạn cơ thể hắc, đau đớn giống như mọi kinh mạch đều bị kéo đứt, nhất thời thân thể không thể chống đỡ nổi, quỵ rạp xuống đất, một bàn tay theo bản năng duỗi ra như là cầu cứu.

Tiết Tinh thờ hồn hắc, nhìn Diêm Minh đang nằm trên mặt đất, nàng đương nhiên sẽ không đi cứu hắc, nàng nhìn ánh mắt hắc mờ nhạt giống như những tiết mục cuối năm. Tiết Tinh nhìn Diêm Minh trên mặt đất giật giật, nhìn gương mặt cao ngạo của hắc không đứng dậy nổi, Tiết Tinh cất tiếng cười to: "Không ai có thể cứu ngươi nữa rồi!"

Nam Cung Lạc Lạc chạy đến, bây giờ nàng cũng không cứu được Diêm Minh, ngay cả tư cách đàm phán cùng Tiết Tinh cũng không có, nàng không biết võ công nên không thể giống như Tiết Tinh lúc trước khai thông nội lực cho Diêm Minh, nàng khóc cầu xin Tiết Tinh cứu Diêm Minh, cầm lấy váy Tiết Tinh không chịu buông tay, Tiết Tinh nhắc chân kéo váy trở về, yên lặng cúi xuống nhìn Diêm Minh, hắc dĩ nhiên là tẩu hỏa nhập ma, hắc mạnh là điều không thể nghĩ ngờ, hào quang của hắc chưa bao giờ tắt, quả nhiên kết cục đã thay đổi chỉ vì một thay đổi nhỏ nhỏ, một người phụ nữ hắc chưa bao giờ để ý, đã thay đổi cả cuộc đời hắc.

"Ngươi có từng hối hận không? Nếu có thể lặp lại, ngươi sẽ đối tốt với nàng chứ?" Tiết Tinh hỏi, một năm trước ở núi Linh Vũ, một năm sau ở cung Côn Luân, địa điểm bất đồng nhưng cùng phát sinh một chuyện tương đồng, một năm trước Diêm Minh không những bình yên vô sự mà công lực còn nâng cao một bậc, mà hắc hôm nay chắc chắn sẽ không có kết quả tốt như vậy, bởi vì, người phụ nữ yêu hắc lúc đó đã chết! Diêm Minh nha, hiện tại ngươi có đúng là đang suy nghĩ nếu nàng vẫn giống như trước đây thì thật tốt? Đúng vậy a, nếu nàng còn sống thì thật tốt, hiện tại thế giới này kẻ ngốc rõ ràng là không đủ dùng, như thế nào ngươi lại không biết quý trọng?

Nam Cung Lạc Lạc ôm Diêm Minh toàn thân giật giật khóc lóc, Tiết Tinh thu hồi kiếm chuẩn bị rời đi, lại phát hiện vách tường đang bốc cháy, trên cửa gỗ cũng là lửa cháy, có một phần đã cháy sạch, không ngờ lửa lại lớn như thế, Tiết Tinh chịu đựng cái nóng phía sau lưng phá cửa, lại thấy bên ngoài là một mảnh đỏ rực, khắp nơi đều là lửa, phòng ốc, cây cối, thậm chí cả mặt đất, một tầng rồi một tầng tất cả đều là lửa cao vài thước, giống như quang cảnh của địa ngục.

Lưu Huỳnh một mực đứng dưới tuyết ngoài cửa lớn cung Côn Luân chờ Tiết Tinh, không đợi đến khi Tiết Tinh ra thì mơ hồ nhìn thấy ánh lửa, trong lòng có dự cảm không lành, Lưu Huỳnh liều lĩnh phá cửa lớn của cung Côn Luân, đại khái là then cửa cũng đã bị lửa thiêu rụi, cửa bị Lưu Huỳnh chạm vào liền mở ra, ở ngoài cửa chỉ thấy ánh lửa và khói đen, nhưng mở cửa ra mới thấy bên trong là cả một biển lửa.

Trên mặt đất là không ít đệ tử cung Côn Luân bị chết cháy, không biết hiện tại Tiết Tinh như thế nào, Lưu Huỳnh cuống quýt chạy vào biển lửa tìm kiếm Tiết Tinh, lửa cháy nóng bỏng, sương khói mù mịt, giống như không thấy được cái gì, trong lòng Lưu Huỳnh chỉ có một ý niệm là "tìm được Tiết Tinh". Không có, không có, tìm xung quanh mà vẫn không thấy bóng dáng Tiết Tinh, trong lòng Lưu Huỳnh đã rồi thành một mớ bòng bong, ngay lúc hắc đang định đi vào sâu hơn để tìm thì phía sau vang lên tiếng "Đỉnh đỉnh đang đỉnh đỉnh đang đỉnh" là thanh âm của lục lạc.

Lưu Huỳnh quay đầu, thấy Tiết Tinh đứng ở phía sau hắc, mặt đã bị khói hun thành mặt hoa, y phục cũng bắn thiu dơ dáy, trong tay cầm cái lục lạc kia, nói với hắc: "Hi, Đại Linh."

Nhân sinh may mắn, có thể kể ra vài sự kiện để dẫn chứng: có người có khả năng nâng chén cùng uống, có người có thể yêu vô tha thiết, có người có thể ngâm thơ làm câu đối, có người lại có khả năng tranh luận, may mắn nhất chính là ---- có người để bên nhau cả kiếp. Nàng vì hắc mà giao đặt chân vào giang hồ, hắc vì nàng là quên mình đi vào biển lửa tìm nàng, sinh tử xa cách, cùng người thề nguyện, cuộc đời này còn gì nuối tiếc nữa.

Một trận lửa cháy thiêu rụi cung Côn Luân thành phế tích, Dịch Nghịch sư thái phát hiện trong giếng nước của cung Côn Luân có độc làm mất cảm giác của thần kinh, chẳng trách mọi người thấy lửa mà không ai chạy trốn, cuối cùng là chết không đối chứng, rốt cuộc trận hỏa hoạn này là do phóng thi giờ cũng đều thành người thiên cổ. Tinh thông âm luật, là một trong những môn phái tao nhã nhất trên giang hồ, cung Côn Luân từng là nơi khiến bao người phải hâm mộ, chưa ai có thể nghĩ đến là họ sẽ có kết cục này, là hiện tượng lạ, là trò cười, vẫn là đối tượng để hậu thế ngồi trong trà lâu bàn luận, tất cả đều không còn quan trọng nữa.

Sau chuyến đi đến cung Côn Luân, các môn phái lại nhanh chóng chuẩn bị mở đại hội liên minh Võ Lâm, y như theo ước định, cũng y theo lòng tin phục của mọi người, Lưu Huỳnh không vấp phải sự tranh cãi nào đi lên chức vị Minh Chủ, đầu tiên là phải chọn một địa điểm làm địa chỉ của liên minh Võ Lâm, Lưu Huỳnh chọn núi Cầu Lũ, vừa đúng núi Cầu Lũ nằm ở phía trung tâm, thứ hai cũng là vì tưởng niệm Động Trù. Mỗi môn phái cùng bỏ ra nhân lực và tiền bạc, đến một núi Cầu Lũ rách tung tóe sửa đường xây nhà cũng không phải khó khăn gì, rất nhanh sau đó trên núi đã dựng lên Lâm Viên, ngôi mộ đơn độc của Động Trù ở hậu viên được xây dựng lại để người ta đến tế bái. Chỉ có Tiết Tinh và Lưu Huỳnh biết, trong ngôi mộ kia không chỉ có hiệp sĩ Trung Nguyên Động Trù mà còn có hung thủ lời đồn đại là kẻ ám sát Động Trù, những chương môn đến bái tế nếu biết khi mình bái tế Động Trù còn bái tế thêm cả thiếu nữ hoang mạc thì không biết sẽ có biểu tình như thế nào nữa.

Trung Nguyên và hoang mạc hòa giải, phản ứng nhanh nhất của thị trường chính là sản sinh một lượng lớn thương nhân đã đổ mắt với trâu bò của hoang mạc, mấy thương hộ lớn tranh nhau xây dựng các trạm dịch hướng về hoang mạc, nhưng mà bọn cường đạo thổ phỉ cũng không phải là ngồi không, đi theo sau các thương hộ cướp đoạt, tiêu cực cũng nhanh tay nhanh mắt, lập tức hướng nghiệp vụ về phía hoang mạc. Giang hồ vẫn còn tiếp tục, giang hồ cũng không vì bất kỳ biến cố gì mà dừng bước, lời đàm luận võ, chiến thư quyết đấu, trà lâu huyền ảo, người kể chuyện thêm mắm thêm muối, hôm nay Lý Trang phạm vào hái hoa tặc, ngày mai đệ tử Nga Mi theo người bỏ trốn, truyền ngôn trên giang hồ cũng không dừng lại.

"Lão thái bà, nghe nói Minh Chủ Võ Lâm thay đổi người rồi hả? Có phải hay không thật sự là như vậy?" Trên lầu hai của một trà lâu, một khách trà hăng giọng hỏi.

"Hả? Không thể nào, Minh Chủ Võ Lâm không phải đã chọn Lưu Huỳnh công tử phái Linh Vũ rồi sao? Lúc này mới được vài ngày đã đổi người rồi à?" Người bên cạnh không thể tin nổi.

Trà lâu là một chỗ mà câu chuyện đều được kể bởi những người không có chuẩn bị, hôm nay người nói đến là một lão bà tóc hoa râm, bên người nàng có hai bé trai song sinh, một đứa ôm cổ, một đứa cầm tấm bảng, không biết có phải là cháu của nàng không nữa.

"Nhắc đến Lưu Huỳnh tiểu công tử phái Linh Vũ, tuy tuổi còn trẻ nhưng gan dạ sáng suốt, giết thích khách phá âm mưu, không kiêu ngạo, không chịu tôn sùng, thuở nhỏ đã được đại hiệp dạy dỗ, là truyền nhân duy nhất của Tổ Vãn, nếu để hắn làm Minh Chủ của Trung Nguyên và hoạn mạc thì không ai không phục, thế theo mình ước, xây dựng mình chỉ, không hổ là sư môn của hiệp sĩ, đúng là hắn, Minh Chủ này chỉ làm có một tháng, hiện tại hắn truyền lại ngôi vị Minh Chủ của các chủ Kỳ Lân các Tiêu Quy Ứng, hiện không rõ đã thoái lui đi đâu." Bà lão đi cùng hai đứa trẻ nói.

"Người nào lại tình nguyện bỏ đi vị trí Minh Chủ được chứ, lão thái thái không phải là đã mù quáng rồi chứ.....!" Những vị khách không tin nói.

"Thật sự! Là do di hai của thất gia cháu gái kết nghĩa của em kết nghĩa tiểu thiếp của nhị đệ tử Võ Đang nói, ta cũng nghe nói là như vậy!" Có người nói vậy.

"Loại quan hệ này mà cũng nói ra được." Có người khinh thường nói: "Lão tử còn chưa mở miệng nha, Tiết Tinh sư muội của chương môn phái Linh Vũ chính là di ta."

"Có phải là vị Tiết Tinh Vực chủ của Minh vực không? Ta nghe nói nàng đã để lại vị trí Vực chủ cho người khác rồi đi rồi, như thế là làm sao vậy!"

"Ta đây cảm thấy được, hai người này cùng lúc thoái ẩn, có phải có gì khó hiểu hay không?"

"Các ngươi chờ đi, để ta đi hỏi di hai của thất gia cháu gái kết nghĩa của em kết nghĩa tiểu thiếp của nhị đệ tử Võ Đang thì sẽ biết."

"Nhìn dáng vẻ của người kia, muốn hỏi cũng là ta đi hỏi, Tiết Tinh là di của ta!"

Người trong trà lâu ồn ào hoặc là nói hươu nói vượn hoặc là tranh cãi ầm ĩ, ai cũng không chú ý sát bên cầu thang kia có một đôi nam nữ trẻ tuổi đang đứng dậy rồi đi. Nàng kia mặc trang phục nữ tử giang hồ bình thường, dung mạo xinh đẹp, bên hông có cây kiếm vô đồng phổ thông, nhưng có khí tức khiến người khác không dám đến gần, đồng hành với nàng làm một nam tử diện mạo tuấn tú thanh lệ, quần áo màu trắng xanh mang theo vài phần khí chất nho nhã. Hai người đi ra khỏi trà lâu, nam tử hỏi nàng kia: "Để mất vị trí vực chủ, nàng có tính toán gì chưa?"

Nữ tử cúi đầu, ngẩng đầu nhìn bầu trời trong sáng nói: "Ở trên núi Ngô Tây Lâm gần sông đang cần một vị áp trại phụ quân, thiếu hiệp có nguyện ý đến đó nhậm chức treo biển hành nghề hay không?"

"Vô cùng vinh hạnh." Nam tử mỉm cười trả lời. Khi đó mới đầu xuân, cảnh liễu bắt đầu nảy mầm, đúng là mùa vui vẻ sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Kết thúc

"Phó Minh Chủ." "Phó Minh Chủ." "Phó Minh Chủ." "Phó Các chủ" "Phó Minh Chủ."

Trình Linh đi qua một đường toàn thị nữ đang cúi đầu thỉnh an nàng, Lưu Huỳnh đi rồi, vị trí Minh Chủ được truyền lại cho các chủ Kỳ Lân các Tiêu Quy Ứng, mà nàng cũng tự nhiên thành Phó Minh Chủ, phần lớn thị nữ trong liên minh Võ Lâm gọi nàng là Phó Minh Chủ, những người gọi nàng là Phó các chủ đều là những người được mang đến từ Kỳ Lân các.

"Phó Minh Chủ, xe ngựa chuẩn bị xong rồi." Một thị nữ đến trước mặt Trình Linh hành lễ nói.

Trình Linh đi theo thị nữ đến trước cửa đại môn của liên minh Võ Lâm, nơi đó có một chiếc xe ngựa đang chờ xuất phát, mấy thị vệ đang chuyển những hộp gỗ sơn màu đỏ tím lên xe ngựa, sau khi di chuyển xong thì nói với Trình Linh: "Tất cả đều ở trong này, mời Phó Minh Chủ xem qua."

Trình Linh lên xe ngựa, đếm số hộp đựng thức ăn đến hai lần, gật đầu nói: "Được, số lượng đã đúng, chuẩn bị lên đường thôi."

Đông đi xuân đến, rồi lại một mùa xuân và một mùa đông nữa qua, liên minh Võ Lâm đã thành lập được 2, 3 năm qua, thời gian nếu nói là dài thì cũng không dài lắm, nói ngắn thì cũng không phải là ngắn, giang hồ thay đổi nhanh chóng, chỉ trong hai ba năm đã đủ để cho người thoái ẩn dần trở nên phai nhạt, một số nhân tài mới xuất hiện thể hiện tài võ thuật. Sau khi liên minh Võ Lâm thành lập, những gương mặt quen thuộc còn lại càng ngày càng ít đi, nhưng có thể đoán là bọn họ ẩn cư, không hỏi đến chuyện trong giang hồ nữa, bọn họ vẫn là những hồi ức quan trọng của Trình Linh. Trên xe ngựa kia là mấy hộp thức ăn, đều là những chiếc bánh Trung Thu được làm tỉ mỉ, Trung Thu đã đến, lần này Trình Linh phụng mệnh Minh Chủ Tiêu Quy Ứng đem mấy hộp bánh này cho vài vị bạn cũ của liên minh Võ Lâm.

Trạm dừng thứ nhất là phái Võ Đang, sau khi Tự Ưu đạo nhân chết thì Kiều Dật Quân vẫn xử lý chính sự trong phái, mặc dù Kiều Dật Quân còn trẻ tuổi nhưng thời gian nhập môn cực kỳ sớm, lại có được uy danh trong môn phái nên đã được đề nghị kế vị chức chương môn phái Võ Đang. Phái Võ Đang là một môn phái thanh tu, nay cả tòa núi yên lặng như tượng bị người điếm vào á huyết nên càng có cảm giác hiu quạnh, Trình Linh để người đỡ xe ngựa ở dưới chân núi chờ còn một mình xách hộp bánh Trung Thu đi lên núi.

Khi còn sống Tự Ưu đạo nhân cũng thường xuyên bề quan, trên Kiều Dật Quân cũng không có sư huynh sư tỷ nên đã sớm biết phải xử lý sự vụ trong phái như thế nào, cho nên mặc dù Võ Đang đột ngột mất đi chương môn nhưng cũng không rơi vào cảnh hỗn loạn, ngày ngày vẫn ngay ngắn trật tự tiến hành, cứng nhắc mà nhạt nhẽo.

Mặc dù Trình Linh không có võ công nhưng vài năm này đều phụ ta Tiêu Quy Ứng bên ba chung quanh nên thể lực tốt hơn so với những thiếu nữ cùng tuổi, là một Phó Minh Chủ hay một tiểu thư khuê các không bao giờ xuất đầu lộ diện, nàng chưa bao giờ hối hận về sự lựa chọn của chính mình, nàng đã không làm....thất vọng mấy chục mạng người sống sót của Tây Lâm các.

Kiều Dật Quân đang cùng người khác bàn bạc, Trình Linh chỉ đến đưa bánh Trung Thu rồi sẽ đi luôn nên không tiện ở lâu, nhân tiện giao bánh Trung Thu cho một đệ tử cất giữ, rồi hỏi đường đệ tử đi bái tế Tự Ưu đạo nhân. Các môn phái đều giữ lại một mảnh đất phía sau núi để an táng các vị chương môn, phái Võ Đang cũng không ngoại lệ, mộ của Tự Ưu đạo nhân cũng nằm ở sau núi. Trình Linh thuận đường đi qua, lại thấy có người đã đến bái tế sớm hơn nàng. Người nọ mặc một bộ màu xanh đơn thuần sạch sẽ, trên áo có những đường vân trang trí, người này sao có thể ở trong này? Tuy nói rằng Trung Nguyên và hoang mạc đã hòa giải nhưng nếu hắn đã phản bội Võ Đang thì còn đến đây làm gì?

Mặc Thanh Sam đã quỳ rất lâu trước mộ Tự Ưu đạo nhân, khi hắn phản bội sư môn đến hoang mạc, Kiều Dật Quân vẫn chỉ là một tiểu đạo đồng đang luyện những kiến thức cơ bản, hiện giờ, với hắn mà nói, chính là đang trả lời lại câu nói cảnh còn người mất kia. Từ thuở nhỏ Mặc Thanh Sam đã vào phái Võ Đang và đi theo Tự Ưu đạo nhân, hắn từng là đồ đệ mà Tự Ưu đạo nhân tự hào nhất, chỉ là giữa sư môn và phụ nữ, hắn đã chọn về sau, về sau là kẻ địch, không còn tư cách bước vào núi Võ Đang. Hiện giờ chương ngại cản trở đã bị phá vỡ, rốt cuộc hắn cũng có thể quay về cửa lớn của Võ Đang, cũng không dùng thân phận đệ tử Võ Đang mà dùng thân phận của một đạo chủ Minh Vực đi vào nơi này, vì hắn là đạo chủ của Minh Vực nên Kiều Dật Quân không thể từ chối hắn ở ngoài cửa. Tình cũng được, nghĩa cũng được, đa tình cũng được, vô nghĩa cũng được, ở trước mặt ngôi mộ này tất cả đều trở thành hư vô.

"Sư phụ." Mặc Thanh Sam quỳ gối trước bia mộ lạy ba lần.

Kế tiếp là Đoạn Kiếm sơn trang, Trình Linh đối Đoạn Kiếm sơn trang vẫn còn chút cảm xúc mâu thuẫn, chủ yếu là do Đại thiếu gia của Đoạn Kiếm sơn trang khiến nàng sợ hãi, cảm thấy hắn đang tức giận, lại không biết lúc nào đã chọc giận hắn, nói ra thì thiếu chút nữa thì nàng và Đoạn Kiếm sơn trang đã có quan hệ thông gia, trước khi đính hôn với Kiều Dật Quân thì Tây Lâm các chủ từng muốn gả nàng cho Nhị thiếu gia Đoạn Kiếm sơn trang, tuổi tác tương xứng, gia thế cũng xứng đôi, nhưng về sau nghe nói đến tác phong phong lưu của Nhị thiếu gia cho nên mới từ bỏ. Mặc dù thất vọng việc Trình Linh không phải là con trai nhưng quan hệ huyết thống thì không thể xóa bỏ, Tây Lâm các chủ vẫn đứng trên lập trường người cha mà suy nghĩ cho Trình Linh, Trình Linh cũng không biết hiện tại phụ thân có thể tha thứ cho nàng được chưa, người đã qua đời, đợi thêm năm mươi năm nữa, chờ nàng cũng xuống dưới cửu tuyền thì có thể hỏi lại rồi.

Từ cửa đã có một gia đình dẫn Trình Linh đi vào sơn trang, đi một lúc thì đụng phải một nha hoàn, gia đình vội vàng hỏi nha hoàn kia: "Hi nhị tỷ, vị này chính là người của liên minh Võ Lâm đến tìm Đại thiếu gia, ta tay chân vụng về, vẫn phải phiền toái người dẫn qua."

Nha hoàn kia nghe thấy thanh âm dừng bước, xoay người, nhìn về phía Trình Linh, diện mạo nàng lập tức khiến Trình Linh nhớ đến một câu nói, là hoa đào, xinh đẹp mà không tục tũn, cũng giống như tên của nàng làm cho người ta cảm thấy vui mừng sung sướng.

"Vị cô nương này xin đi theo ta, " Hi nhị nói: "Không biết nên xưng hô như thế nào với cô nương?"

"Ta họ Trình." Trình Linh trả lời.

"Trình cô nương, mời qua bên này, Đại thiếu gia đang ở trong thư phòng." Hi nhị nói, đưa Trình Linh vào.

Bá chủ một phương, phú thương danh môn, nha hoàn mà Trình Linh gặp qua cũng không ít, nhưng Hi nhị trước mắt này lại cho nàng cảm giác kỳ diệu. Trình Linh tự do đứng ở khuê phòng, trải qua thời gian gia nhập giang hồ không hề dài, nhưng nàng có một cái mà Tiêu Quy Ứng phải tán thưởng không thôi, đó chính là giác quan thứ sáu của nàng cực kỳ nhạy cảm, rất nhiều thời điểm không nói nên được lý do nhưng mà cảm thấy rất kỳ lạ. Nhìn vào hành vi cử chỉ của Hi nhị không giống với nha hoàn thông thường, Trình Linh lại cảm giác được nàng không phải là nha hoàn.

Khuôn mặt Kiếm Vô Danh vẫn giống như trong trí nhớ, lạnh lùng nghiêm túc, giống như dáng vẻ khi đang tức giận, Trình Linh không khỏi lục lại trí nhớ của mình xem mình có trêu chọc hắn tức giận lúc nào không? Đoạn Kiếm sơn trang loại này không giống những sơn trang khác là không tham dự quá nhiều vào chuyện giang hồ, bình thường liên minh Võ Lâm và Đoạn Kiếm sơn trang cũng ít qua lại, lần này đưa hộp bánh Trung Thu đến cũng chỉ để biểu đạt chút tình nghĩa thôi.

Hi nhị nhanh nhẹn bưng trà rót nước, hoàn toàn giống như một nha hoàn được huấn luyện nghiêm chỉnh, là do Trình Linh gặp ảo giác sao, cảm thấy khuôn mặt của Kiếm Vô Danh như đang bị ai thiếu đi năm trăm lượng đường như lại có chút cao hứng? Đang lúc Trình Linh muốn nhìn lại cẩn thận chút, thì một gã sai vặt chạy vào nghiêng ngả lão đạo quỳ trên mặt đất.

"Đại thiếu gia! Nhị thiếu gia lại rời nhà đi ra ngoài!" Gã sai vặt thờ hồng học nói.

"Việc này lại có gì đó không tốt, lại đi chỗ nào bướm hoa rồi sao!" Sắc mặt Kiếm Vô Danh giống như người nào thiếu hán năm trăm lượng vàng.

Gã sai vặt vội nói: "Lần này không phải! Nhị thiếu gia lần này là chuyện đứng đắn! Hắn nói, hắn nói hắn muốn đi học võ công!"

"Thật sự sao? Nhị thiếu gia là muốn hỏi cái để làm người mới rồi sao? Hắn đi chỗ nào học võ công? Phái Võ Đang hay là phái Linh Vũ?" Hi nhị không dám tin chớp mắt to liên tục đặt câu hỏi.

"Cái này." Gã sai vật khó xử gãi đầu: "Không phải phái Võ Đang cũng không phải phái Linh Vũ, hình như là. Phái Nga Mi!"

Trình linh nhủ mảy, phái Nga Mi tinh thông y thuật, võ công so với các môn phái khác cũng không phải là quá xuất chúng, chủ yếu chính là phái Nga Mi chỉ nhận nữ đệ tử, vị Nhị thiếu này làm sao mà lại học được võ công của phái Nga Mi?

Sắc mặt Kiếm Vô Danh trở nên giống như có ai lấy mất lương thực nhà hắn, tức giận nói: "Phái người đuổi theo, đưa về nhốt vào linh đường tổ tông, không có lệnh của ta thì không được thả ra.... .."

Hi nhi le lưỡi: "Còn tưởng rằng Nhị thiếu gia rất cục đối tính, định đi phái Nga Mi học công phu sao? Nhị thiếu gia đã đem phái Nga Mi giống như địa phương nào rồi."

Trăm phương nghìn kẻ chỉ muốn lẫn vào đệ tử phái Nga Mi, Kiếm Vô Tâm không phải là người thứ nhất, sớm hơn hẳn vài chục năm cũng có một người đàn ông muốn làm chuyện như vậy, người đàn ông kia nghĩ nát óc muốn vào phái Nga Mi "học võ công", vì để gia nhập đại gia đình phái Nga Mi, hắn đã thử qua nam phần nữ trang, thử qua mỗi ngày đưa gà nướng hổi lộ chương môn Nga Mi, thử qua tại dưới chân núi Nga Mi quỳ bảy ngày bảy đêm. Khi hắn lần đầu tiên nam phần nữ trang, chương môn phái Nga Mi không ngại phiền toái nói 100 con đường lớn cho hắn nghe, nhân lúc nói lời bực bực không chú ý vụng trộm tạt vào miệng hắn một cái, khi hắn lần đầu tiên đưa gà nướng cho chương môn Nga Mi, chương môn Nga Mi đưa hắn tiến vào một gian mật thất, dùng quyền đâm đá vài giờ liền, đá kích trên thân thể cũng không thể hủy đi ý chí của hắn, chỉ vì giấc mộng trong lòng, người đàn ông một lần nữa quấy rầy phái Nga Mi, cuối cùng, sau một lần hắn quỳ gối ở phái Nga Mi, chương môn Nga Mi đi đến trước mặt hắn, bây giờ chương môn Nga Mi cũng không vung tay với hắn, mà hiền lành nâng hắn dậy, chương môn Nga Mi đưa hắn đến một chỗ, cuối cùng về sau hắn không xuất hiện trước mặt chương môn phái Nga Mi nữa, mà cái nơi đó chính là núi Thiếu Thất, ở nơi đó người đàn ông đó đã mất đi tất cả mái tóc đẹp làm nên sự kiêu ngạo của hắn, trên đầu bị châm sáu vết sẹo, ban thường pháp danh "Thiên Không".

Ngay cả lão phương trượng của Thiên Không phương trượng cũng không nghĩ đến, cái bao quần áo mà chương môn phái Nga Mi cứng rắn nhét vào tay hắn lại là một kỳ tài võ học, mặc dù giang hồ dùng võ công để định thân phận, nhưng võ công cũng không phải là toàn bộ giang hồ, trừ bỏ những võ học trời cho thì Thiên Không phương trượng còn có cái làm cho lão phương trượng nhìn trúng chính là mặc dù ăn cơm luôn luôn là thứ nhất, khi nghe đến thiên thì bỏ chạy, thường xuyên mang theo sư huynh đệ vi phạm giới quy, lão phương trượng vẫn đem vị trí chủ trì giao cho hắn. Khi đó, rất nhiều người không để lý giải hành vi của lão phương trượng, đến Thiên Không phương trượng cũng không thể lý giải, hắn phạm nhiều giới quy như vậy nên sớm bị đuổi ra Thiếu Lâm tự mới đúng như thể bảo mà lại trở thành chủ trì?

Trước khi lão phương trượng lâm chung, Thiên Không một mình quỳ gối bên cạnh giường hắn hỏi: "Ta là con riêng của ngươi sao?"

Lão phương trượng lắc đầu.

"Ngươi ham muốn dung mạo tuấn mỹ của ta sao?" Thiên Không lại hỏi.

Lão phương trượng lau mồ hôi trên trán, vẫn lắc đầu.

"Vậy vì cái gì.... ..Giới Sắc sư huynh muốn làm chủ trì lâu lắm rồi." Thiên Không khó hiểu hỏi.

Lão phương trượng thần bí nở nụ cười: "Giới Sắc làm chủ trì đương nhiên nhất định sẽ tổng kết những việc ngươi không tuân thủ quy tắc rồi đuổi ngươi xuống núi, ngươi sẽ đi phái Nga Mi nháo loạn, chỉ có đem vị trí chủ trì truyền cho ngươi mới có thể để cho ngươi vĩnh viễn ở lại Thiếu Lâm tự."

Thiên không lập tức đập vào đầu vào lão phương trượng: "Sư phụ nguyện ý lấy vị trí chủ trì để giúp đỡ môn phái khác, thành ý này, đệ tử bội phục!"

Lão phương trượng cười đến càng thần bí: "Sư thái nói sau khi xong chuyện cùng ta." Nói tới đây thì không còn thanh âm nào nữa, một thế hệ cao tăng dĩ nhiên đã viên tịch.

Những điều này đều là những chuyện cũ của vị chủ trì vài thập niên gần đây, Thiên Không phương trượng đã sớm yêu cái sự khoái hoạt của vị trí chủ trì này, mỗi lần thu được tiền dầu vùng các miếu cổng lên đều không thể kìm lòng tự mình xuất ra, mỗi lần ăn đều lấy "nhân sâm" phối với đồ ăn, mỗi đêm cùng với bức họa miêu tả sư thái bình yên đi vào giấc ngủ, sinh hoạt như vậy chưa thành Phật nhưng cũng hơn Phật rồi.

Lần này xuất môn đi đưa bánh Trung Thu, Tiêu Quy Ứng an bài cho Trình Linh đến một nơi mà nàng rất không muốn - Minh Vực, mặc dù đã hòa giải với Minh Vực, nhưng quan niệm từ nhỏ đã thâm căn cố đế không thể nhất thời mất đi, đối với Minh Vực, Trình Linh có một loại cảm giác chán ghét tiềm tàng. Nhưng thân là Phó Minh Chủ của liên minh Võ Lâm, cảm tình của cá nhân phải bỏ sang một bên, nàng có thêm can đảm đi vào Minh Vực, xa phu của liên minh Võ Lâm là một tay giang hồ lão luyện lươn lẹo, nghe nói các loại tàn nhẫn ở Minh Vực nên nói như thế nào cũng không chịu đi cùng Trình Linh vào Minh Vực, Trình Linh đành phải mua trên đường một con lạc đà rồi thuê một người đen gầy của hoang mạc để hướng dẫn du lịch, để xa phu chờ tại chỗ, còn chính mình thì cưỡi lạc đà thì vào sâu trong hoang mạc.

Đến bây giờ, sau khi một vị vực chủ xuất thân từ phái Linh Vũ Tiết Tinh, khi liên minh Võ Lâm vừa mới bắt đầu ổn định thì Tiết Tinh từ bỏ vị trí vực chủ, trở thành vị vực chủ duy nhất không phải do nguyên nhân từ vong mà rời vị trí vực chủ Minh Vực. Tiết Tinh đi rồi, Minh vực không lập vực chủ mới, bởi vì mấy vị đạo chủ kia thật là quá khó hầu hạ! Mấy người kia cũng không chịu nghe theo ai chỉ huy, chỉ muốn cho người khác thấy mình giỏi hơn, đáng tiếc chỉ thấy người như vậy trên giang cảng ngày càng ít đi.

Đi vào Minh vực, Trình Linh liền có cảm giác ánh mặt trời như là đi về phía sau rồi xa chính mình, chung quy lại có cảm giác những thị nữ mặt không chút thay đổi trên hành lang này chỉ cần mình không chú ý thì sẽ nhìn mình cười trộm, trong lòng không khỏi cảm thấy sợ hãi, tay cầm hộp thức ăn càng căng ra, ánh mắt chỉ dám nhìn về phía trước, vội vàng đi về phía trước. Bây giờ đây Minh vực không có vực chủ, chỉ có vài vị đạo chủ, cũng không biết này người đứng đầu đích thị là người nào, Bạch Tích Trần định cư bên ngoài Minh Vực, tung tích của Mặc Thanh Sam và Lệ Cơ cũng rất khó tìm kiếm, An Loa thì bị nhốt trong đại lao hai năm nay không nhìn thấy ánh mặt trời, trong Minh Vực chỉ có thể tìm đến chỉ có thể là.... .. Vị nào.... ..

Tất nhiệt tình gặp lại Trình Linh, trên thực tế bởi vì hắn không nói lời nào nên gương mặt cũng không có biểu hiện gì đặc biệt thậm chí ánh mắt còn không thèm liếc nhìn Trình Linh, chân tay Trình Linh càng thêm luống cuống, chỉ mong nhanh chóng rời khỏi địa phương quý quai này, Trình Linh lấy ngữ điệu nhanh nhất noi mấy móc lý do xuất môn, Tất gật đầu bầy tỏ nghe được. Nói chuyện cùng người câm cũng có chỗ tốt, khi người nghĩ muốn rời đi thì hắn sẽ không đưa ra thêm đề tài để giữ người lại.

Trình Linh đặt bánh Trung Thu lên mặt bàn rồi lập tức cáo từ, đáng muốn một đường chạy như điên thì bị một giọng nói gọi giật lại.

"Trình cô nương? Trình cô nương! Xin dừng bước!"

Sau khi gọi Trình Linh lại, một thị nữ diện mạo xinh đẹp thờ hồng học chạy đến đuổi theo Trình Linh, trong Minh Vực yên tĩnh như quan tài mà còn dám hô to người khác thì vẫn là lần đầu tiên Trình Linh nhìn thấy.

"Sau đó Trình cô nương sẽ đến chỗ Tiết Tĩnh cô nương đúng không?" Thị nữ kia hỏi.

Trình Linh gật gật đầu, trong lòng sinh nghi, Tiết Tĩnh đã sớm thoái ẩn, bây giờ người còn biết danh hào của nàng thì thật hiếm lạ rồi.

"Thực ra có chuyện này, làm phiền cô nương đi gặp Bạch công tử một lần, ở hướng đông phía sau Minh Vực trong rừng trúc đó là." Thị nữ kia cười nói.

Bạch công tử, có lẽ đích thị là Thiên Đạo đạo chủ Bạch Tích Trần, Bạch Tích Trần và Tiết Tĩnh là tri giao, Trình Linh cũng an tâm không ít, có thể là tìm nàng có việc, tiện theo đường thị nữ kia chỉ đi bãi phóng Bạch Tích Trần.

Trình Linh không phát hiện sau lưng chính mình, thị nữ kia xoay người vào phòng Tất.

"Tất đại nhân, người liên minh Võ Lâm có phải tìm ngài gây phiền toái hay không?" Thị nữ có phần khiếp đảm lại ôn nhu hỏi Tất, nàng từng gọi là A Sứ, sau khi Minh Vực đổi chủ thì trở về tên nguyên bản là Tích Hoan.

Đương nhiên Tất không trả lời, hắn cũng không thể nói bất kỳ thanh âm gì, cũng lười phản ứng với bất kỳ kẻ nào, vui đầu vào làm chuyện của chính mình. Tích Hoan liếc mắt liền thấy trên bàn có một hộp đựng thức ăn, đi qua mở nắp hộp ra thì thấy bên trong bày từng khối bánh Trung Thu tinh xảo.

"Người Trung Nguyên đưa tới? Trái lại có chút tâm ý, ta coi coi, hoa quả, hạt sen, hạnh nhân, cây long nhãn" Tích Hoan xem từng khối bánh Trung Thu có hương vị không giống nhau.

Nghe thấy hai chữ hạt sen, tai Tất giật một cái, hắn không có hứng thú với bánh Trung Thu, nhưng hắn biết sẽ có một người cảm thấy hứng thú.

Cầm khối bánh Trung Thu hạt sen kia lên, Tất đi vào tử lao dưới đất Minh Vực, thì ra đây chính là chỗ mỗi ngày đều không nhìn thấy mặt trời, tử lao cũng không thấp đèn lại còn hơi ẩm. Tử lao có rất ít người, bởi vì những người phải vào đây không quá ba ngày sau đều phải chết, chỉ có một người là ngoại lệ, từ khi Diêm Minh đi ra khỏi Minh Vực thì nàng vẫn bị nhốt ở đây, một ngày lại một ngày, một năm rồi lại một năm, nàng ăn cơm, nhưng nàng không nói lời nào, ai cũng không biết cuối cùng nàng xem như sống hay đã chết.

Tất đi đến gian tù kia, An Loa bị giam bên trong, nhà tù được dọn dẹp sạch sẽ, nàng an tĩnh ngồi đó, vô thanh vô thức. Nếu Tất có thể nói, có lẽ hắn có thể nói, có lẽ hắn vẫn sẽ giống như hiện tại yên lặng đặt bánh Trung Thu trước mặt An Loa. Khi đó, trong trận lửa ở núi Côn Lôn kia chỉ để lại vài phế tích cùng vài bộ hài cốt, mặc dù không có cách nào nhận ra được thi thể của Diêm Minh nhưng từ đó Diêm Minh cũng mất tính không có chút tin tức, bằng sự cao ngạo của Diêm Minh sao có thể nén giận, kết quả chỉ có một, chỉ là An Loa không nguyện tin tưởng thôi, trong lòng nàng hắn là biết, nàng cũng đã lâu không có sử dụng đến.

Trước khi đi Tiết Tĩnh cũng nói qua, nếu An Loa muốn tiếp quản Minh Vực thì nàng không phản đối, nhưng xem tình hình hiện tại, không biết bao giờ An Loa mới đồng ý đi ra nhà tù này, có lẽ là vài năm, có lẽ sẽ lâu hơn, có lẽ cả cuộc đời.... ..

Tiết Tĩnh và Lưu Huỳnh cùng nhau quy ẩn núi rừng, địa chỉ ẩn cư chỉ có vài người quen biết biết, Trình Linh và Tiết Tĩnh cũng có chút giao tình nên tự nhiên cũng biết đến, chỉ là vì sự vụ của liên minh Võ Lâm bận rộn nên không có cơ hội tự mình đến bãi phóng. Nơi này là một rừng trúc vẫn nằm trong địa giới Trung Nguyên, xuân ấm thu mát mùa đông cũng có tuyết rơi, quả thật là khó tìm được, nghe nói là do Lưu Huỳnh công tử tự mình làm, tìm một nơi như vậy chắc phải mất rất nhiều thời gian, hắn đã bắt đầu tìm từ lúc nào thế, có lẽ từ thật lâu trước hắn đã có suy nghĩ như vậy.

Sợ quấy nhiễu rừng trúc yên lặng, Trình Linh để xe ngựa ở ngoài rừng trúc, một mình một người đi vào trong rừng, xuyên qua từng tầng trúc xanh biếc, sâu trong rừng trúc là một ngôi nhà trúc, phía trước ngôi nhà có một con ngựa trắng đang ngủ gật, xa hơn một chút có thấy một tấm bia đá, trên bia đá khắc mấy chữ tinh tế: "Cẩn thận dưới chân, bảo vệ hoa cỏ cây cối người người đều có trách nhiệm".

Cách xa hơn mười thước, có người trong nhà đã cảm nhận được khí tức của Trình Linh.

"Người nào?" Từ trong nhà truyền đến một giọng nam thanh lệ, chắc là Lưu Huỳnh công tử.

"Tại hạ Trình Linh, đã lâu không gặp, Tiết cô nương, Lưu Huỳnh công tử." Trình Linh đáp.

Dứt lời thì được mời vào nhà, từ bên ngoài nhìn vào chỉ là căn nhà trúc thông thường, không ngờ đến bên trong.... ..Cực kỳ xa hoa! Có tin đồn Tiết Tĩnh rời khỏi Minh Vực sau khi đã cướp sạch ngân khố của Minh Vực, Trình Linh cho rằng đó là lời nói vô căn cứ.... ..Hiện giờ xem ra.

Tiết Tĩnh đang nằm nửa người trên ghế mây cạnh cửa sổ, cửa sổ trúc mở ra có thể nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài, Lưu Huỳnh công tử ngồi ở phía sau Tiết

Tĩnh, trong tay cầm một cây quạt nhỏ không nhanh không chậm quạt cho Tiết Tĩnh, cảnh tượng này làm cho Trình Linh nhớ đến cảnh tượng lão gia phủ thương và nha hoàn. Đêm cách nghĩ kỹ quải trong lòng xua tan, Trình Linh vội vàng đưa hộp thức ăn ra: "Đây là chút tâm ý của Tiểu Minh Chủ, rất lâu không gặp, Tiết cô nương, Lưu Huỳnh công tử đều mạnh khỏe chứ?"

"Hai chúng ta thật sự rất tốt, nếu không phải Thiên Không phương trượng ngày lễ ngày tết làm trò xảo trá thì chúng ta càng tốt hơn." Tiết Tĩnh cười nói, vừa dứt lời lại quay mặt qua chỗ khác hình như có dáng vẻ buồn nôn.

Mặc dù Trình Linh chưa kết hôn, nhưng cũng biết đây là bệnh trạng gì, nhưng Trung Nguyên có phong tục trong thời gian mang thai ba tháng thì không thể nói ra, nếu Tiết Tĩnh không mở miệng, nàng cũng không tiện nói ra.

"Có muốn uống nước hay không?? Ăn cái gì? Lê chua hay bánh ngọt? Hay để cho đại phu xem một chút?" Một người luôn lạnh nhạt như Lưu Huỳnh công tử lại có lúc rồi ren như thế này, khi nói chuyện còn quạt không ngừng, Trình Linh không khỏi có chút hâm mộ, nếu người trong lòng có thể đối với nàng như vậy thì tốt biết bao nhiêu.

"Đúng rồi, ta mới từ Minh Vực đi ra, Thiên Đại chủ bảo ta đem cái này đưa cho Tiết cô nương." Trình Linh đột nhiên nhớ đến lời Bạch Tích Trần nhắc nhở, lấy từ trong lòng ra một bình bạch ngọc, nghĩ là cái gì trọng yếu, Trình Linh sợ để trong xe ngựa sẽ hỏng nên vẫn để bên người.

Lưu Huỳnh mở bình bạch ngọc ra, xông vào mũi là một mùi rượu nhàn nhạt, Trình Linh đứng đối diện thấy trong bình là một chất lỏng màu đỏ tươi.

"Đây là?" Trình Linh hỏi, xem ra giống máu, nghe thấy khỏi lại giống rượu, Bạch Tích Trần vì sao đưa loại này đông tây tới, không khỏi có chút quá kinh sợ rồi.

"Rượu máu trần, Bạch công tử thật là có tâm rồi." Lưu Huỳnh nói xong rồi ôn nhu ôm lấy bà vai Tiết Tĩnh.

"Ừ." Tiết Tĩnh gật đầu, tựa vào trong lòng Lưu Huỳnh, trong ánh mắt là ôn nhu và hoài niệm.

Còn nhớ một năm nào đó, cũng là vào năm trăng tròn Trung Thu, rượu và một bàn đồ ăn, cùng một bình rượu máu trần, sự diệt hai người, chủ tớ hai người, ngồi đối diện với nhau. Trăng tròn khuyết một năm rồi lại một năm, cuối cùng cũng không phụ một lần quen biết, giao tình là một phần từng giao phó tính mạng cho hắn, hắn còn nhớ rõ thì làm sao nàng có thể quên. Từ lần thưởng thức rượu máu trần đến đại hội thưởng cúc, từ Trung Nguyên đến hoang mạc, nàng chưa từng dừng bước nghỉ ngơi, nguyên nhân để bạn trở nên kiên cường, cuối chiều đột nhiên quay đầu, từng khóc cũng từng cười, cho dù đối diện cũng phải bỏ qua, nhiều lần chia ly nhưng cũng không phụ lần xuyên qua này mà gặp gỡ.

Ngày hội Trung Thu, vợ chồng Tiết Tĩnh nâng chén kính với ông trời, trên có núi Côn Lôn dưới có rượu tế đất, Phương Vân chỉ mang theo một nữ đệ tử lên núi Côn Lôn, nhìn một mảnh phế tích hoang tàn, thờ dài một tiếng. Cung Côn Luân đã từng là nơi mà bao người hướng đến, đệ tử cung Côn Luân tinh thông âm luật, mỹ lệ tao nhã, khiến ít nhiều nữ tử giang hồ hâm mộ.

"Phản Thừa, Côn Luân cung đã biến thành như vậy, hồn phách của người có nhìn thấy không?" Phương Vân thì thảo tự nói, từ trong đồng hoang tàn từ từ đi tới.

Phản Thừa, đệ tử đắc ý của cung chủ cung Côn Luân, có tình cảm tha thiết với Phương Vân, mãi đến khi môn phái Trung Nguyên quyết định sẽ quyết chiến với hoang mạc, trong lúc sinh tử hai người mới hiểu được tình cảm của nhau. Hai người đều xuất thân từ danh môn, được chương môn ưu ái, trong giang hồ nhiều người ca ngợi là một đôi, nhưng ai có thể dự đoán được, từ hoang mạc trở về chỉ còn Phương Vân, không còn Phản Thừa. Ít nhiều vào những buổi tối, Phương Vân đều tỉnh dậy từ trong ác mộng, bởi vì, là nàng, trở mặt nhìn Phản Thừa đi chịu chết.

Khi đó, đệ tử cung Côn Luân xâm nhập hoang mạc, môn phái khác đều đã biết được đây là mưu kế của Minh Vực dụ mọi người xâm nhập là muốn một mẻ bắt cả, nhưng nếu đi cứu viện, bị Minh Vực đánh đòn phủ đầu cùng với xung đột chính diện nhất định sẽ khiến người các môn phái đó tổn thất nghiêm trọng, vì bảo tồn thực lực, vài vị chương môn quyết định thờ ơ lạnh nhạt, hy sinh cung Côn Luân, nhưng nán lại để Minh Vực cho rằng mưu kế được thực hiện thì sẽ đột nhiên đánh đòn phản kích. Lúc ấy Phương Vân là đại đệ tử của chương môn phái Linh Vũ, điều này toàn bộ mọi người đều biết đến, còn bên kia đệ tử cung Côn Luân là do Phản Thừa dẫn dắt, sợ đi nàng có thể chọn một mình cười ngửa đi báo tin thì Phản Thừa có thể nhân cơ hội ấy mà chạy đi, nhưng mà nàng không làm như vậy, nàng lựa chọn lấy đại cục làm trọng, cùng đồng thời lựa chọn sự u sầu bất an nửa đời sau.

Từ chiến thắng hoang mạc trở về, mặc dù các môn phái không tổn thương nhiều, đều chủ yếu là da lông, chỉ có cung Côn Luân tổn thương quá nửa, khi đó Phương Vân vẫn hào hoa phong nhã nhưng không thể tiếp nhận tình yêu của một người đàn ông nào nữa, áy náy của nàng vĩnh viễn không thể mất đi, sau khi nàng tiếp nhận phái Linh Vũ thì bất luận vì nguyên nhân gì cũng không động võ với các môn phái khác, bởi vì nàng không thể chịu đựng được bất kỳ trận huyết tinh nào nữa.

"Phản Thừa, người đã nói kiếp sau chúng ta cũng muốn làm phu thê, nhưng người chết đi như vậy thì kiếp sau người có muốn gặp ta nữa không?" Phương Vân quỳ gối bên đồng tro tàn đại điện cung Côn Luân, không có cách nào làm tiêu tan đi sự áy náy, sự áy náy này so với việc nàng tự chặt đứt cánh tay mình còn hơn nhiều, tình cảm kia bị chính tay mình bóp chết.

Khi Phương Vân đi bái tế Phản Thừa thì có một tiểu đệ tử đi theo Phương Vân vụng trộm chạy ra ngoài. Đã nhiều năm rồi Phương Vân không thu đêm đệ tử, thế mà mấy năm trước lại thu nhận tiểu nha đầu này, hơn nữa còn dùng những lời nói và việc làm mẫu mực nhằm bồi dưỡng nàng thành chương môn kế tiếp của phái Linh Vũ. Ban đầu Phương Vân chú ý nha đầu này là vì ánh mắt nàng đặc biệt giống Phản Thừa, sau đó dốc lòng dạy bảo nàng là vì nàng là nha đầu mà đầu tiên thấy được sự thông minh của mấy vị sư đệ sư muội trên người nàng, Tiết Tĩnh đã ở ẩn, vài đệ tử của mình lại không quá xuất sắc, cho nên mới đặt toàn bộ tâm huyết lên người tiểu đệ tử này.

Nguyên nhân khiến tiểu đệ tử trốn ra ngoài vì nàng thấy nhàm chán khi đi bên người Phương Vân, nàng chỉ biết cung Côn Luân làm không ít chuyện xấu với võ lâm Trung Nguyên, cuối cùng chương môn nổi điên lên đã thiêu hủy toàn bộ môn phái, không biết vì sao sư phụ mình lại muốn đến tế bái một môn

phải như thế này. Tiểu đệ tử đi lại trong đồng hoang tàn, lại nghe thấy bên tai có động tĩnh kỳ lạ, cảm giác có người đang theo dõi mình, vì thế nàng cố tình thả chậm cước bộ đợi người nọ đến. Đến khi nàng đang định rút kiếm thì quay đầu đã phát hiện người nọ đã nhanh hơn nàng một bước, đang đứng ở sau lưng nàng.

Tiểu đệ tử sợ hãi ngừng thở, trước mặt nàng là một người đầu tóc rối bù, lông tóc lẫn lộn giống như một dã nhân trong núi, nhưng từ trong đám lông tóc kia vẫn có thể nhìn thấy ngũ quan của người này vô cùng tuấn mỹ. Đang lúc tiểu đệ tử đang chuẩn bị nghênh chiến thì đột nhiên dã nhân kia nhếch miệng cười: "Lạc Lạc! Lạc Lạc!" Dường như dã nhân kia vui mừng kêu lên, xoay người chuẩn bị chạy trốn.

Tiểu đệ tử hô hấp lại bình thường, dã nhân đã chạy mất tăm mất tích, cảm giác áp bức vừa rồi như ảo mộng, kẻ điên kia là ai? Nàng không biết, sờ soạng cái trán, một tay ra đầy mồ hôi lạnh, lại bị người điên dọa thành đến mức như thế này, chuyện mất mặt này không thể để cho người khác biết.

Một mùa rồi lại một mùa, bốn mùa đổi lấy một năm, giang hồ vẫn là giang hồ, chỉ là con người đã thay đổi, lại thành giang hồ mới.

Cuối cùng cuối cùng. Một đoạn nho nhỏ

Mặc dù Tiết Tinh không hiểu hết ngũ âm, nhưng rất thích nghe Luru Huỳnh đánh đàn, đương nhiên so với thưởng thức khúc nhạc thì nàng vẫn thích thưởng thức và mê đắm người hơn.

"Luru Huỳnh, nhanh đến đàn cho đại gia nghe khúc Tuyết Phúc Luru Sương."

"Được"

"Luru Huỳnh, đàn khúc Cao Sơn Luru Thủy."

"Luru Huỳnh, đàn cho ta Ngã Ái Bắc Kinh."

"? ? ?"

"Luru Huỳnh, đàn khúc Thập Bát Mò."

"@#¥%&*@#¥%&"

"Bảo chàng đàn Thập Bát Mò, không phải thật sự mò mẫm!"

"(^ ^)"

"Ừm,....."

TOÀN VĂN HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.